

Giới thiệu Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, có ngược....

.."Tình cảm của ta chỉ dành riêng cho nàng, ta yêu nàng, cũng giống như con cá liếm vào lưới dao bên, càng liếm máu càng chảy ra, càng thỏa mãn, nào biết đó là máu của chính mình!"...

..."Ta thủy chung một đời một kiếp ta vẫn yêu nàng, nhưng nàng không nhận. Một đời một kiếp nàng hận ta, ta cũng cam lòng"...

Dù có vạn lời mê tình, ta chỉ nói rằng:

"Ta không yêu chàng, một phần một lượng tình cảm, ta cũng tiếc rẻ không dành cho chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngẩng Đầu Trời Gió

Lời đầu tiên xin chào đồng bào anh em các nàng hay cả avita và em mới đây.

*Lời tiếp theo, đây là bộ truyện thứ hai của ta, cũng là đề tài trạch đấu - cung đấu. Bộ này được viết trên bối cảnh một truyện đầu tiên *Quân Tâm*, nhưng ở thể hệ tiếp theo. Chon em nếu muốn hiểu rõ hơn về bộ này, các nàng có thể đọc trước *Quân Tâm* nha.*

Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ. Bật mí là mình - nam chính bộ này rất xúng xính và rất là cute.

Gia Hỷ mơ mơ màng màng he hé mắt, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt hắt qua rèm cửa dày nặng. Đầu vẫn đau như búa bổ, đôi mi lại không tự chủ mà nhắm đí. Trong cơn mơ nặng nề, thân thể nàng dường như bị nhấn chìm giữa vô vàn tầng tầng lớp lớp dòng nước. Lồng ngực bị đè nén, nặng không thở nổi, quờ quạng tay tìm người giúp. Người không thấy, chỉ có tiếng âm âm u u truyền lại.

Thanh âm rõ dần thành tiếng người nói, có bóng người đi lại xung quanh. Nghe xì xào từng đợt. Đến khi một nửa tâm đã thanh tỉnh, tai nàng cũng nghe mạch lạc từng câu nói hơn:

Có giọng trung niên phụ nữ nặng nề:

- Ba ngày trước đại phu đã nhìn một cái rồi, nếu qua hôm nay Đại tiểu thư không tỉnh, thì chắc có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh.

Một mềm mại đoan trang giọng nói khác:

- Nói vậy, Đại ti nhi phúc lớn mệnh lớn, nói không tỉnh là không tỉnh sao! Chỉ truyệt chân ngã một cái, làm sao có thể không bao giờ tỉnh lại?

Lại thêm mấy cái bàn luận ồn ào nữa, chỉ là thân thể Gia Hỷ chống đỡ không nổi, lại chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh dậy, mắt nàng đã mở ra được, cảnh vật xung quanh có hơi mờ mờ rồi dần sắc nét hơn. Gia Hỷ đưa tay lên dụi mắt mấy lần. Mới nhận thấy một trần nhà cao ráo có xà ngang son son, mái ngói xanh nhạt.

" Thật lạ!"

Gia Hỷ suy nghĩ trong đầu, lối kiến trúc kiểu cũ này bấy giờ thật khó bắt gặp. Hôm qua trên đường đi từ tầng hầm lên căn hộ, thang máy không hoạt động, nàng phải đi thang bộ. Chưa được nửa đường lại vô tình trơn trượt vũng nước mưa đọng dưới sân ẩm thấp mà ngã xuống. Nhồi đầu đau một cái liên ngất đi. Đến bây giờ tỉnh, lại không rõ bản thân đang ở đâu.

Gia Hỷ vịn tay lên thành giường ngủ đứng dậy, cả người rồi rạc, xương cốt nhẹ bẫng. Nhìn xuống chân thấy đã được mang tất trắng, trên người một bộ trung y màu hồng nhạt, áo may tuy bằng tay nhưng đường kim mũi chỉ lại đều tăm tắp. Quần ống dài chấm gót, hơi rộng, có viền gấu thêu mấy đóa phù dung.

Gia Hỷ có chút linh cảm không lành, bụng dạ hơi cồn cào. Đây không phải đồ bệnh nhân, nhìn quanh căn phòng cũng chẳng ra phòng bệnh viện. Một gian nhà cũ, tường gạch dán giấy hoa màu vàng nhạt, cửa sổ treo rèm dày nặng bằng vải thô, trong phòng ngoài chiếc giường đang nằm còn có một kệ trang điểm gương đồng, một tủ quần áo cùng với bộ bàn trà, được che chắn với giường bởi tấm bình phong bốn bức bằng gỗ chạm mai lan trúc cúc.

Gia Hỷ đứng dậy nhìn vào gương, một gương mặt xa lạ hiện lên khiến nàng hoảng hốt, đưa tay lên mặt, mỗi anh đào chín mọng, mắt phượng ướt át long lanh như sao khuya, sống mũi thanh tú, làn da mềm mại trong suốt kia đều quá sức hoàn hảo, nhưng không phải là nàng. Gia Hỷ đã hơn hai mươi lăm tuổi, người trong gương kia trong như chỉ mười hai mười ba tuổi.

Nàng nhìn ngắm chán mới mới dung nhan, liền xô chân vào giày vải, tự bước ra sân, thật vắng vẻ, trên sân nắng hanh hanh, cũng không có ai khác. Một khóm trúc, mấy bụi hoa phù dung, lá khô cũng rơi rơi đầy. Sân nhỏ được ngăn cách với bên ngoài bởi nguyệt môn.

- Tiểu thư! Người tỉnh rồi!

Nghe tiếng gọi sau lưng, Gia Hỷ giật mình quay lại. Một thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi gương mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chạy đến. Thiếu nữ vừa điu nàng quay về phòng, vừa liên thoắng:

- Tiểu thư tỉnh rồi sao không gọi em! Trời Phật phù hộ, mấy hôm nay em cùng Vĩnh Đan đều khấn Bồ tát thương tiếc tiểu thư!

Gia Hỷ được đỡ ngồi xuống giường, trong đầu mơ màng xa lạ tiếp nhận thông tin, cuối cùng cũng mờ mịt:

- Có là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

Thiếu nữ kia biểu tình hoảng hốt, lại sờ qua trán lại nắm lấy tay nàng, gương mặt thoắng chốc đỏ lên, mí mắt hơi ướt:

- Tiểu thư không nhớ em sao? Em tên Vĩnh Đan á, là ti nữ của tiểu thư!

Lúc này từ ngoài cửa, một thanh y ánh sáng hiện, ăn mặc không khác gì nữ nhi khuê các ngày xưa, trên đầu cài dây trâm vàng, dưới thân mang hài kết ngọc. Trông xinh đẹp nhanh nhẹn, nhưng cũng chỉ khoảng mười tuổi. Nàng ta bước vào trong tự nhiên, bều môi nói:

- Người tỉnh rồi? Thật làm quá lên, khiến phụ thân phạt ta nửa năm cấm cửa, ba tháng tiêu vật! Ta bị phạt nặng thế sao người không chết luôn đi?

Vĩnh Đan xoay người lại, nhún chân thi lễ một cái, âm ức rồi từ trong bình một ly trà lạnh đặt lên trên bàn:

- Nhị tiểu thư dùng qua! Trong viện ít người bận rộn, thật không chu toàn.

Bên cạnh người được gọi là Nhị tiểu thư, một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi gương mặt dài cằm nhọn, mắt xếch lên, dáng điệu khinh khinh mới tiếp lời:

- Tiểu thư mà chúng ta đã sang đây thăm hỏi rồi! Đừng có lèng phéng gì với lão gia, lão phu nhân nữa!

Vĩnh Đan cắn môi:

- Maman ơi quá, Đại tiểu thư cũng chỉ vừa tỉnh lại, sao có thể có trạng đến lão phu nhân!

Gia Hỷ vẫn mờ mờ nhìn cảnh tượng trước mặt, cái gì "tiểu thư", "ma ma", phục trang cổ đại như hoa bay bướm lượn trước mặt, ngôn từ xung hô đôi khác, là nàng đang nằm mơ, hay đã chết đi rồi đầu thai?

Hai người họ đứng dậy ra về, trả lại viện một mảnh an tĩnh. Gia Hỷ vẫn chưa hết bàng hoàng, thần thờ một lúc lâu. Sau cùng lấy hết can đảm hỏi:

- Vĩnh Đan, cô cho tôi biết, bây giờ là năm nào?

- Tiểu thư, đây là năm Vĩnh Nguyên thứ mười bảy!

Gia Hỷ cố lục lại trí nhớ, niên hiệu Vĩnh Nguyên không phải ít, không thể xác định, lại dè dặt hỏi tiếp:

- Quố chiếu cư an rồi đây là gì? Hoàng Đế họ gì?

Vĩnh Đóa khóc nức lên:

- *Tiểu thư người quen hết rồi sao? Đây là Đại Quốc, Hoàng tộc đều họ Hoàn Nhan!*

Biết chắc bản thân đã xuyên qua, Gia Hỷ hơi thờ nhẹ, chỉ cần che giấu thân phận rồi tìm cách quay về sẽ ổn thôi. Nàng đảo mắt, nghĩ một giây rồi tìm câu trả lời hợp lý nhất:

- *Có lẽ họ nặng gánh khiến dẫu có ta không than tình, có thể giải thích kẻ hèn tại sao không?*

Lúc này từ ngoài cửa, một thiếu nữ khác đi vào, cũng hơi giật mình, thần sắc vui mừng:

- *Tiểu thư tỉnh rồi? Nó là sắc thuốc cho người! Người mau uống khi nóng đi!*

Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đóa, Vĩnh Đóa biết ý, mới nói:

- *Tiểu thư! Đây là Vĩnh Đan! Cũng là từ nữ tỳ theo người từ bé!*

Vĩnh Đan nhủ mảy, lo âu:

- *Tiểu thư sao vậy?*

Vĩnh Đóa chấm nước mắt:

- *Sau khi tỉnh dậy, tiểu thư không còn nhớ gì hết!*

Vĩnh Đan im lặng một hồi mới mở miệng:

- *Đừng cho ai biết chuyện này, phu nhân và tôi có này làm khó tiểu thư, từ từ giúp tiểu thư hồi lại.*

Nói rồi Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa tỉ mỉ tường tận miêu tả cuộc sống hằng ngày của chủ nhân khỏi thân thể này cho nàng nghe.

Hóa ra, đây là phủ đệ họ Phùng, đứng đầu là Thượng thư bộ binh Phùng Triều, cùng Đại phu nhân Hàn thị. Bởi lão phu nhân còn thọ nên Phùng phủ cũng chưa phân gia, Phùng Đại lão gia có năm huynh đệ. Trừ bỏ nhị phòng đang làm một huyện lệnh ở xa thì cả bốn phòng còn lại đều chung sống với nhau.

Thân thể này của một người tên Phùng Gia Hỷ trùng tên với nàng, là trưởng nữ đại phòng. Đại tiểu thư Phùng phủ, nhưng do nguyên phối sinh ra, không phải nữ nhi của Đại phu nhân Hàn thị. Sau khi mẫu thân Gia Hỷ qua đời, Hàn thị mới được đưa về Phùng phủ thành chính thất. Hàn thị có một con trai là Đại thiếu gia Phùng Cẩm, cùng một con gái Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo. Phùng Đại lão gia còn có một di nương họ Phạm, sinh được Tứ tiểu thư Phùng Gia Hòa.

Nhị phòng ở xa tạm thời không cần nhắc đến.

Tam phòng có Tam lão gia Phùng Triện. Tam phu nhân Lâm thị. Lâm thị sinh được Nhị thiếu gia Phùng Vận cùng một cặp tỉ muội sinh đôi là Lục tiểu thư Phùng Tú Mai, Thất tiểu thư Phùng Tú Mi.

Tứ phòng có Tứ lão gia Phùng Hán. Tứ phu nhân Nguyễn thị. Nguyễn thị chỉ có một Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Vân. Còn Tứ thiếu gia Phùng Hải và Ngũ thiếu gia Phùng Ngữ đều do Mã di nương sinh ra.

Ngũ phòng có Ngũ lão gia Phùng Dư, Ngũ phu nhân cũng họ Hàn, cùng với Đại phu nhân là đường tỉ muội. Tuy vậy Ngũ phòng bao năm qua chỉ có một nữ nhi là Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo, do một nô tì thông phòng sinh ra, sau đó mất sớm.

Gia Hỷ ngẫm ngẫm một hồi, cố nhớ hết những lời Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa nói, một hồi mới hỏi tiếp:

- *Vậy ta có bằng hữu hay không?*

Vĩnh Đóa hơi ngó người:

- *Bằng hữu?*

Vĩnh Đan lắc đầu, mắt hơi đỏ:

- *Tiểu thư không được xem trọng trong phủ, mấy năm nay cũng chẳng được ra ngoài! Làm gì có ai nguyện ý đến Tĩnh U viên chơi!*

Tĩnh U viên, ngay cả tên viện cũng thế hiện được, nơi này, thể nhân thường tình ấm lạnh, chỉ trọng y sam bất trọng nhân! Nàng không thấy có gì không phải, ngược lại, Phùng Gia Hỷ này quan hệ mỏng, ít người biết đến, lại là lợi thế, cũng chẳng phải ứng phó nhiều.

Vĩnh Đan cho rằng Gia Hỷ buồn, mới xoa xoa lòng bàn tay hơi vàng vì ốm nặng, nói chuyện:

- *Tiểu thư tỉnh lại tốt rồi, Nhị tiểu thư thật cũng không biết điều, xông gã tiểu thư xuống hồ sen, cũng không được một câu xin lỗi. Mấy ngày nay Hàm mại bị đui đi khiến tiểu thư đến thuốc cũng bị bác bừa chẳng, không ngỏ lại tình được!*

Gia Hỷ nghe Vĩnh Đan nói, cũng mơ hồ nhận biết. Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo là nữ nhi thân sinh của Đại phu nhân gây họa đẩy thân thể này xuống nước, có lẽ khi đó ở mấy ngàn năm sau, nàng ngã cầu thang cùng lúc, mà xuyên qua!

Gia Hỷ nhìn căn phòng cũ nát, lòng chọn rộn:

- *Đây là Tĩnh U viên?*

Vĩnh Đóa lắc đầu:

- *Không! Tiểu thư, đây là gian viện hoang, Đại phu nhân nói người bị thương nặng cần an tĩnh nghỉ ngơi nên mới chuyển ra đây!*

Gia Hỷ thờ nhẹ một hơi, nơi này quá tệ rồi, cũng có chút mùi ẩm mốc, liền đứng dậy:

- *Vậy về viện ta thôi!*

Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa hơi ngần ngại:

- *Tiểu thư cũng chỉ vừa tỉnh, chưa đi được xa, để nó tỉ xin Đại phu nhân một cỗ kiệu tre, đưa người về viện?*

Gia Hỷ thần thò một lúc, vốn đã quen sống ở hiện đại, nào biết quy tắc những gia tộc giàu có ngày xưa. Phùng phủ này Đại phu nhân quản gia, nào có chuyện nàng muốn đến đâu thì đến, muốn đi đâu thì đi. Trong lòng dâng lên chút chua xót, chút ái ngại.

Thân xác này mới mười hai mười ba tuổi đi, quá nhỏ bé. Tâm hồn nàng trống rỗng. Nhìn trên bàn có cây tỉ bà gỗ đã thấm đen vài chỗ, có lẽ nữ chủ nhân thân thể này rất giỏi cảm nghệ, nàng vuốt ve bụi phủ:

- *Tarát thích tỉ bà?*

Vĩnh Đan hơi đỏ mặt:

- *Đến chuyện này tiểu thư cũng không nhớ? Đêm nay của Lữ Định Ân công tử!*

Gia Hỷ nhủ mảy, đầu bồng đau một chút, tim cũng nhói lên mấy lần, chắc có lẽ Lữ Định Ân đó cùng nữ chủ thân thể này có mối quan hệ đặc biệt. Trong tâm khám nàng không có khái niệm nhưng miệng lại bất ngờ thốt lên:

- *Trường Thịnh ca?*

Ý thức Gia Hỷ dần dần hiện hữu, Trường Thịnh là tên tự của Lữ Định Ân, vốn là biểu ca của Phùng Gia Hỷ. Mẫu thân Lữ Định Ân cùng sinh mẫu Gia Hỷ vốn là thân tỉ muội. Lữ Định Ân làm nghề buôn bán, năm trước có ghé qua Phùng phủ thấp hương cho mẫu thân Gia Hỷ, lại tặng nàng một cây tỉ bà, từ đó nàng xem tỉ bà là lẽ sống, tương tự Lữ Định Ân.

Phùng Gia Hỷ mười hai tuổi đã biết yêu, còn nàng hai mươi lăm xuyên vào thân thể này còn chưa biết đến mối tình đầu, bất giác cảm thấy vô cùng đáng thương.

Trời hơi lạnh, cũng đã vào tháng tám, gió len lỏi qua mấy khe cửa hở hững, đã là mùa thu. Gia Hỷ hít một hơi dài, đã xuyên đến nơi đây, thì cũng phải từ từ chấp thuận. Chuyện tìm cách quay về đầu phải ngày một ngày hai. Nàng nhìn Vĩnh Đan Vĩnh Đóa, mỉm cười để cả hai yên tâm:

- *Chuẩn bị nước tắm, tắm uống tí tẩm!*

Vĩnh Đóa gật đầu mạnh, toe toét chạy vội. Vĩnh Đan hươ hươ gò trức trong tay:

- *Em đi hái hoa hồng thành ào nước!*

Một mình còn lại trong phòng lạnh, rót chén trà nguội, đại bi vô lệ, đại ngộ vô ngôn, đại tiểu vô thanh, nước mắt muốn rơi mà không rơi nổi, trời dô chiều, mây núi cũng tận, chim bay về tổ. Bầu trời hai ngàn năm không đổi, chỉ có số mệnh hồng trần phẩm nhân thay đổi. Gia Hỷ trầm ngâm.

Gió đầu mùa!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhóm Bếp Cẩn Tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ tắm xong trời cũng chấp tối, nàng dùng cơm dưới ánh đèn dầu, hơi hơi tù mù. Đại phu nhân không ưa nàng, nên cũng chẳng dốc tâm chuẩn bị, viện này hoang lạnh, đêm về tiếng côn trùng kêu rả rích.

Gia Hỷ không quen nhìn hai ti nữ đứng bên cạnh hầu hạ, nên nàng tự mình gấp thức ăn, trên bàn ba món thịt canh một điểm tâm, có thịt hầm cà tím đậu que khô, cá sông chưng gừng, ngon bí xào tỏi, canh nấm hương xương gà và bánh bao hấp nhân hạt dẻ. Cơm cũng là gạo ngon, trắng nõn từng hạt, mềm mịn dẻo thơm, đưa vào miệng đã thấy vị ngọt tan lên đầu lưỡi. Nhưng nàng ăn không vô, dù bụng cũng thật đói. Cuối bữa, cũng chỉ có một góc đĩa rau xào với tỏi, còn lại đều nguyên vẹn như cũ. Gia Hỷ súc miệng bằng trà hoa hồng, xong xuôi liền nói:

- *Hai em cũng chưa ăn gì đúng không? Ngồi xuống ăn đi! Rồi để mướn bát cho phòng bếp.*

Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa hơi ngần ngại, nhưng nhìn Gia Hỷ khẩn khoản, hai nàng cũng rụt rè ăn. Kỳ thật làm nô tì không thể ăn cơm đúng giờ như chủ tử. Sau khi hầu tiểu thư dùng cơm, hai nàng mới thay nhau đến phòng bếp nhận phần cơm của hạ nhân.

Gia Hỷ cũng không được sung gì mấy, phần hồi môn của mẫu thân nàng sau khi mất đều bị Đại phu nhân trảm phụng ngân kế đoạt lấy, nói rằng giúp nàng quản lý, khi nào xuất giá thì mua đồ cưới. Nhưng Gia Hỷ bây giờ cũng đã mười hai tuổi, đến một phần tiền còn chưa được thấy. Mấy hôm nay nàng ốm, một lần lão phu nhân nhìn qua thương tiếc, mới móc hầu bao để nàng ăn ngon hơn.

Ăn xong lại quanh quẩn trong phòng, Vĩnh Đóa kéo rèm đóng kín cửa không để bướm đêm bay vào. Trên lò hương, Vĩnh Đan cẩn thận thêm mấy giọt tinh dầu, mùi bạc hà cay cay tràn tràn không khi.

Gia Hỷ ôm gối, dựa đầu vào hai chân mình, một lúc sau nàng buột miệng:

- *Ta phải làm gì bây giờ?*

Vĩnh Đan phe phẩy quạt xua khỏi đèn ám đen đi, nhẹ nhàng phân tích:

- *Đầu tiên tiểu thư phải đến thăm lão phu nhân, người đã tính một ngày, lão phu nhân đối với người vốn không bạc. Còn xuấ đầu tiên mới đi gặp phu ôc chongười!*

Gia Hỷ gật gật đầu, lại hỏi:

- *Còn phụ thân?*

Vĩnh Đan hơi ngập ngừng, lại cười:

- *Lão gia thường bận rộn chính sự không có thời gian gặp qua tiểu thư đâu!*

Vĩnh Đóa ngắt lời:

- *Tiểu thư, ngày mai là mười lăm, lão gia chắc sẽ đến viện của lão phu nhân thỉnh an!*

Gia Hỷ ngẩn ngơ một lúc, lại kêu mệt, muốn ngủ. Kỳ thật, bây giờ ở hiện đại nàng cũng chỉ mới vừa đi làm về, có thể còn đang tắm, sau đó cùng bạn bè ra ngoài. Gia Hỷ kéo chăn trùm mặt lại, trong mơ những cảnh đường phố tấp nập, ồn ào hiện hữu. Nước mắt nàng không tự chủ cứ tuôn ra. Nàng nhớ nhà, có ba mẹ, có con cún ngoan, có bát cháo trứng gà mỗi sáng!

Đến khi Gia Hỷ tỉnh giấc, trời cũng chỉ mờ mờ, chưa sáng hẳn. Vĩnh Đan Vĩnh Đóa liền giúp nàng thay áo, chải đầu, rửa mặt. Gia Hỷ đứng trước tủ đồ gỗ mộc, bên trong chỉ bốn năm bộ sơ sài, xuyên về là một Đại tiểu thư, tư trang lại không bằng một nhân viên văn phòng hiện đại.

Gia Hỷ ngẫm ngẫm, tùy tiện lấy ra một bộ xiêm y nọ. Áo chần ngắn tay trắng, bỏ bên trong chân váy vàng thắt lưng ngang ngực màu rắng chiều, lại choàng áo ngoài thêu hoa hồng*.

Vĩnh Đan ti mi chọn trong hộp trâm cài nẩy dóa kim quế** bằng vàng, khéo kẹp lên tóc xoắn, buộc nửa ra sau, thêm một đôi hoa tai ngọc. Cũng đã là những thứ quý giá nhất mà nàng có.

Bên ngoài vẫn chưa có ánh sáng, trời tháng tám mây mù nhiều, không khí lạnh, nhìn về xa xa đã thấy phòng bếp nổi đèn chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân. Gia Hỷ nảy ra một ý:

- *Lão phu nhân thường ngày dùng điểm tâm gì?*

Vĩnh Đóa đoán định:

- *Tiểu thư muốn vào bếp? Lão phu nhân quanh năm chỉ ăn chay, không dùng đồ mặn, ăn uống rất thanh đạm.*

Gia Hỷ gật đầu, nhìn trời một lúc rồi cẩn thận sang phòng bếp, Vĩnh Đóa đi trước soi đèn, Vĩnh Đan điu nàng bước. Bóng ba người lập lóe trong màn sương mùa thu, ả ả ả hiện hiện.

Gia Hỷ hơi ngần ngại đứng trước cửa, nàng nhìn nhìn ngó ngó một hồi thì thấy có hai ma ma bê rau củ đi vào.

Hai người họ nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên:

- *Tiểu thư đến đây là gì?*

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa, lì hục đem sọt củ vào trong.

Vĩnh Đan lăm lăm:

- *Tiểu thư thật dễ tính, nên mấy kẻ dưới mới quá quắc như vậy!*

Gia Hỷ thở nhẹ, tự mình đi vào, bây giờ mới thấy Phòng bếp bề thế vô cùng. Phòng bếp chia vô số gian lớn nhỏ, hạ nhân cũng trên chục người luôn tay luôn chân không ngừng. Lúc này, từ đằng xa một lão nhân thông thả đi đến, Vĩnh Đan thì thầm:

- *Vị này là Vương chương sự, chuyên quản chuyện dầu củi gạo muối!*

Gia Hỷ gật đầu chào Vương chương sự, ông cũng chấp tay hành lễ, lại ôn tồn hỏi han:

- *Tiểu thư đã khỏe? Tiểu thư muốn dùng gì cớ phân phó, không cần tự mình đến.*

Gia Hỷ mỉm cười nói ra ý định muốn làm bữa sáng kính lão phu nhân. Vương chương sự cũng không thái độ gì, đưa nàng đến một gian bếp trống. Gia Hỷ xắn tay áo lên, ngắm nhìn mấy lượt, quyết định nấu cháo đậu đỏ ăn kèm nấm rom kho tiêu và bí ngô om***

Gia Hỷ nhờ người vò sạch gạo, sau đó thêm đậu đỏ vào cùng hầm với nước mía lau, nêm chút muối. Lại cho dầu cải vào chảo sâu lòng, dội dầu sôi phi thơm hành, đem nấm hương xào lên, hai muỗng tương mặn ngọt, một ít tiêu sọ giã nát.

Tiếp theo nàng gọt bí đỏ, xắt thành miếng vuông, rửa sạch, đập dập tỏi phi với ít dầu trên chảo nóng, cho bí vào đảo đều, thêm củ cải trắng, nước tương cùng đậu phộng nguyên hạt vào, dậy nắp lại.

Gia Hỷ nấu dọn dẹp gian bếp sạch sẽ, đợi thức ăn chín. Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa tròn mắt nhìn nàng, Đại tiểu thư từ trước đến giờ cũng không học nữ công nữ hồng gì, chỉ thích ca từ thơ phú, nay có thể vào bếp nấu cơm. Cho dù chỉ là mấy món đơn giản, cũng khiến người khác vô cùng tò mò.

Gia Hỷ nấu đủ món trời cũng đã sáng, nàng sắp xếp tất cả vào thạp gỗ, thông thả đi bộ đến viện lão phu nhân.

Khi Gia Hỷ vào trong, lão phu nhân cũng vừa thay y phục xong, đang đợi người hầu đem bữa sáng lên. Gia Hỷ được Vu ma ma mời ra sau, nàng không dám nhìn lão phu nhân, hành lễ gượng gạo:

- *Tổ mẫu an khang!*

Lão phu nhân không mặn không nhạt, cho Vu ma ma đỡ nâng dậy:

- *Ngồi đi!*

Gia Hỷ thấy thái độ lão phu nhân không tốt, càng không dám ngồi, nằng nề đặt nói:

- *Sáng sớm, con có đến phòng bếp, tự mình làm mấy món điểm tâm, tổ mẫu dùng qua!*

Vu ma ma đỡ thập gỗ trong tay Vành Đan, đem mấy đĩa thức ăn bày lên bàn, lúc này phòng bếp cũng đưa bữa sáng tới. La liệt món mặn món canh, chỉ riêng bánh bao cũng đã sáu bảy vị khác nhau. Gia Hỷ ngượng ngùng xấu hổ không nói lên lời.

Lão phu nhân ngắm đáng về Gia Hỷ, thân ảnh nằng gầy gầy, bàn tay xương xương, đứng một mình cái mặt trông hơi có quạnh. Mười ngày trước còn vì ngã xuống hồ sen mà ngắt đi, hôm nay đến thình an cố làm điểm tâm đem đến. Lão phu nhân nhớ ra, hôm trước qua thăm nàng thấy trên bàn chỉ có canh sườn cùng dưa cà, liền quờ trách Đại phu nhân một trận, còn trực tiếp đem tiền qua phòng bếp bồi bổ nàng. Hôm nay nàng đến trả ơn đi. Đứa trẻ này xem ra là quá sòng phẳng.

Lão phu nhân nghĩ đến đó, lại dịu giọng:

- *Con tính từ khi nào? Sao không cho gia nhân báo lại?*

Gia Hỷ nghe lão phu nhân hỏi, cũng hơi lo sợ bị trách tội, liền chống chế:

- *Con tính ngày hôm qua, Nhị muội có sang thăm một chút, sau đó con cũng mơ hồ khó chịu nên Vành Đan Vành Đóa phải ở cạnh mãi. Không có người đến báo tổ mẫu!*

Lão phu nhân nghe vậy cũng không hỏi gì thêm, chỉ vào thức ăn, bảo nàng dùng. Gia Hỷ ngồi xuống, cẩn thận nhìn chén ngọc đĩa bạc trên bàn, thật sang quý không gì tả nổi.

Dùng bữa xong, lão phu nhân ăn hết hai bát cháo đậu đỏ, cũng vui đi nửa phần nếm, bí nằng chuẩn bị. Vu ma ma khen ngồi không ngớt lời, lão phu nhân ăn uống rất kén chọn, kiêng khem, nay nàng có thể giúp bà ăn nhiều. Vu ma ma mừng rỡ ra mặt.

Lão phu nhân không cho Gia Hỷ hầu súc miệng, nằng đánh đi ra bàn trà, ngồi một mình đợi mọi người đến. Lúc này Gia Hỷ mới quan sát được viện. Đồ trong viện toàn bộ là gỗ sơn son, ở những góc bàn, chân ghế đều được thếp vàng cẩn thận. Trên giả đất bình ngọc, lọ cổ, gốm màu, có cả đồ thủy tinh phía Tây công phẩm đem đến thật trân quý. Hai cửa ngạch che bằng bình phong gỗ Hoa Lê, thêu cả chếp hoa sen, lối thêu hai mặt vô cùng tinh xảo, phối màu loan loan như họa. Có thể thấy được, Phùng phủ không kém hoàng thân quốc thích bao nhiêu.

Gia Hỷ đợi thêm một khắc, thì thấy Tam phu nhân Lâm thị đưa theo hai nữ nhi Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi đến. Thấy Gia Hỷ ngồi đó, cả hai nằng đều thi lễ một cái:

- *Trưởng tỉ an hảo!*

Gia Hỷ đứng dậy nghiêng người tránh một phần lễ, lại mỉm cười với Tam phu nhân Lâm thị:

- *Tam thân mạnh khỏe! Hai vị muội muội cũng thế!*

Tam phu nhân đối đáp vài câu, hỏi thăm sức khỏe Gia Hỷ. Gia Hỷ cũng tự nhiên mà trả lời, nhìn Tam phu nhân áo bằng lụa nhưng cũng đã cũ, mếp áo còn hơi sờn một chút, hai tiểu thư tam phòng tuy y phục mới mẻ nhưng chất vải không quá tốt khiến Gia Hảo đoán được chuyện tiền bạc tam phòng không hành thông lắm.

Một lúc sau, Đại phu nhân, Ngũ phu nhân cùng Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hôa đến. Đại phu nhân mặc ngoài áo dài đỏ cộc tay, phía trước thêu bích thủy uyển ương bằng kim tuyến, có năm khay gài bằng ngọc thẳng hàng, vạt áo xẻ tà đối xứng, bên trong váy lụa mềm màu huyết dụ, tay áo dài rộng chấm gót, viền áo hình sóng lượn. Phùng Gia Hảo cũng không kém cạnh, áo chên dài tay phủ qua thắt lưng màu thiên thanh, thêu hoa hải đường hồng nhạt, váy mã diện xếp nếp viền hoa, thắt lưng đồ tươi. Tóc bện hai bên, cài trâm vàng đeo khuyên phi thủy, tay mang vòng bạch ngọc dương chi. Chỉ riêng Phùng Gia Hôa một thân bạch y thêu hoa cúc, tóc dài buộc hờ bằng lụa tím, cài trâm ngọc qua nút buộc, so với hai mẫu từ Đại phu nhân, Phùng Gia Hôa trông xinh đẹp thanh nhàn hơn hẳn.

Đại phu nhân tiến vào, trong phòng liền đứng lên, Đại phu nhân liếc mắt qua Gia Hỷ một cái, lại gật đầu lấy lễ, sau nắm tay Phùng Gia Hảo ngồi xuống trên cùng vị trí, Phùng Gia Hôa lặng lẽ ngồi cạnh, cũng chỉ dám nhìn Gia Hỷ một cái kín đáo. Ngũ phu nhân đi sau cùng, áo màu bạc viền tím, tóc vấn đơn sơ cài trâm bạc, có điều trên cổ đeo một chuỗi minh châu quý, hạt nào cũng tròn đều tằm tắp. Tam phu nhân từ lúc đó cũng không nói chuyện nữa, chỉ chăm chú nhìn vào chén trà, phần tích từng lá trà một.

Lão phu nhân bây giờ cũng bước ra, bà mặc áo dài thêu họa tiết như ý, tay viền xà, dưới thân váy đen chấm gót lộ ra hải vàng có đính bảo thạch. Lão phu nhân nhìn qua một lượt oanh oanh yến yến trong phòng đang hành lễ, bà ngồi xuống, cả phòng cũng ngồi theo.

Lão phu nhân hỏi qua mấy chuyện không quan trọng, lại nhìn Ngũ phu nhân:

- *Bát tiểu thư đâu? Sao không đến?*

Ngũ phu nhân lập tức đứng lên:

- *Sáng sớm ma ma có bảo cho con dâu, bảo rằng Bát tỉ nhi đêm qua nhiễm phong hàn, con dâu đã cho người mời đại phu đến kê thuốc!*

Lão phu nhân gật đầu, vừa nhìn Đại phu nhân định nói gì thì từ ngoài cửa tiếng Tứ phu nhân Nguyễn thị lanh lảnh đưa vào:

- *Con dâu đi trễ!*

Tứ phu nhân cùng một đoàn bốn nam ti nữ ma ma đi vào, Phùng Dạ Vân bị Tứ phu nhân đẩy ra trước thình an lão phu nhân, còn bản thân Tứ phu nhân tự nhiên ngồi xuống. Đằng sau Nguyễn thị, Ngũ thiếu gia đang được bà vú bé trong bọc vải. Lão phu nhân không giận Nguyễn thị, ngược lại còn để Vu ma ma ôm Phùng Dạ Vân lên thấp ngồi với mình.

Các tiểu thư trong phủ không chênh lệch bao nhiêu tuổi, Phùng Gia Hỷ mười hai tuổi, nhưng Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo và Tứ tiểu thư Phùng Gia Hôa cũng đều mười một, chẳng qua chỉ hơn kém cái tháng sinh. Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Vân cũng mười tuổi. Đối tỉ muội song sinh Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi cũng đã chín tuổi, chỉ có Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo nhỏ nhất tám tuổi mà thôi!

Gia Hỷ tò mò nhìn Tứ phu nhân, người này gương mặt tươi tắn, tóc vấn uy dục kẻ **** nhưng nhìn không già, ngược lại còn tăng phần quý hiển. Trên đầu cài trâm điểm thúy*****, y phục màu xanh, áo chên tay rộng bó eo phối váy ngọc bích dài quá đất, chân mang hài đỏ thêu họa tiết long công.

Trên tháp, lão phu nhân cùng Phùng Dạ Vân thì trò chuyện, phía dưới, Đại phu nhân cùng Phùng Gia Hảo cũng thì thầm to nhỏ, trong phòng dâng lên cảm giác ngượng ngập.

Hồi lâu, không hiểu Phùng Dạ Vân xóc xia những gì mà lão phu nhân lại quay sang Đại phu nhân khó chịu:

- *Đại tỉ nhi đã tỉnh từ hôm qua, sao không nghe Đại phu nhân báo tin đến viện của lão bà này?*

Đại phu nhân Hàn thị gãi vỡ gặt mình, mỉm cười lấy lệ:

- *Con dâu tôi qua mời nghe Nhị tỉ nhi nói lại, khi đó đã khuya, không dám quấy rầy mẹ!*

Lão phu nhân vẫn không buông:

- *Bên cạnh Đại tỉ nhi còn có một ma ma đứng không?*

Đại phu nhân Hàn thị vẫn không thu nụ cười, nhất nhất trả lời:

- *Là Hâmama, mấy hôm trước chambersăcthuốchoĐạitinh, condâudãđuoirà làm vườnrồi!*

Lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng, nói nặng nhẹ mấy câu:

- *Trongphủkhôngphảinghèokhốđếnmứckhôngnười được bảvủ cho chambers! Đạiphu nhân nắmquyềngiữn gia, nếukhônglàmnôithìnêngiaobótchonguờikhác!*

Hàn thị cắn răng không trả lời, là phu nhân Đại phòng, nắm quyền trong phủ này đã chục năm, làm sao không biết lão phu nhân vẫn có ý cất nhắc Tứ phòng, muốn chia bớt quyền hành cho Nguyễn thị đó. Đại phu nhân bình tĩnh:

- *Là con dâu sớ số, condâusẽđiềuhâmamatrờilạiTinhU viên ngay!*

Nói rồi lại quay sang Gia Hỷ:

- *Đạitinhđãđởbệnh, cũngngềnquayvềTinhUviên, mẫu thân sẽchànguờisắpxếphộcon, chieñmaycótêchuyềndĩ được rồi!*

Gia Hỷ kín đáo thờ ra, thi lễ một cái:

- *Tạomẫuthânquântâm!*

* Phục trang của Phùng Gia Hỷ.

** Hoa kim quế

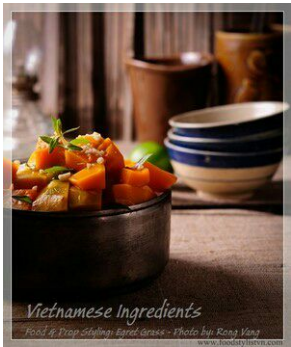
Cháo đậu đỏ

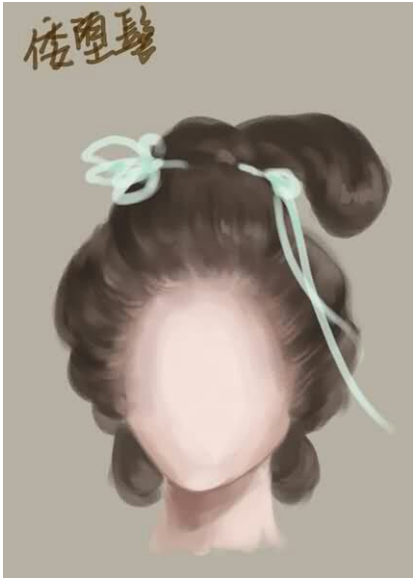
Nấm hương kho tiêu

Bi đó om

**** Uy dọa ké

***** Trâm điểm thùy

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Âm Y Ngọc Thực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lão phu nhân nghe Hàn thị nói thì ra vẻ hài lòng, lại ân cần hỏi han Phùng Dạ Vân. Được một lúc sau, Vu ma ma ghé vào tai lão phu nhân bẩm báo mấy câu, lão phu nhân nhấp ngụm trà, thông thả phản phó:

- Hôm nay trên triều có sự vụ quan trọng, mấy người lão Đại không hồi phủ sớm được, tạm thời ai về viện vậy, chiều nay theo lệ dùng cơm đoàn viên.

Lão phu nhân cũng không đợi mọi người nghe hết, liền sửa soạn đứng dậy, dắt theo Phùng Dạ Vân vào trong, bên ngoài sảnh, lần lượt các phu nhân ra về, đám tiểu thư cũng nói gót theo sau. Nguyễn thị nghênh ngang chen qua mặt đại phòng đi trước, Đại phu nhân hừ lạnh, nhưng cũng không gây ra cái gì với tứ phòng vô lễ.

Gia Hỷ nhìn trời cũng đã không còn sớm, lúc sáng thình an chỉ ăn qua một chút ở viện lão phu nhân, năng giữ ý không dám ăn nhiều, bảy giờ bụng cũng sôi lên. Vịnh Đóa liền chạy đến nhà bếp lấy một chút điểm tâm, là bánh đậu xanh sữa bò, ngọt thơm mà không ngán, mềm dẻo trong miệng.

Gia Hỷ nhìn đĩa sứ xanh ngọc, vẽ hoa mai đỏ, trên bảy bánh vàng tươi thích mắt, chợt nhớ đến chiều nay dùng cơm đoàn viên, năng mới hỏi qua. Hóa ra Phùng phủ thật không ít quy tắc, mỗi ba ngày một, thiếp thất đi nương đều phải đến ăn chủ mẫu, các phòng lại phải thình an lão phu nhân. Buổi chiều mười lăm hàng tháng sẽ sang Ngọc Thực viện dùng cơm cùng nhau, tò ý đoán kết gần bó.

Gia Hỷ tiếp thu thông tin, lại nhớ đến thái độ mấy vị phu nhân đối lập nhau, không khỏi tò mò:

- Tam phòng hình như không được sung túc?

Vịnh Đan gật đầu:

- Tam lão gia là thứ xuất, nên không được lão phu nhân coi trọng!

Gia Hỷ ngạc nhiên:

- Thứ xuất?

Vịnh Đan khẳng định:

- Nhị phòng cùng tam phòng đều thứ xuất, nếu không đến bây giờ sao Nhị lão gia mới chỉ có một cái Huyền lệnh. Tam lão gia cũng chỉ một Biên tu Hàn lâm viện.

Gia Hỷ hơi im lặng, cả hai chức quan trên đầu thất phẩm, tam phòng có bà đưa trẻ hai người lớn, gạt gấu và vai thì mới tạm đủ, may mà Tam lão gia yên phận không nạp thiếp thất!

- Tứ phu nhân rất được lòng lão phu nhân?

Vịnh Đan vừa rót thêm chén trà nóng hầu nàng ăn bánh, khỏi trà tán mát trong không khí, vừa trả lời:

- Tiểu thư quên rồi sao, Tứ phu nhân là cháu họ, gọi lão phu nhân là di, thêm nữa, Tứ phu nhân vào cửa khi Tứ lão gia còn chưa có chút công danh gì, Tứ phu nhân là bỏ vốn riêng để Tứ lão gia đi thi, năm lần bảy lượt thi vẫn đều không có nổi một cái tú tài. Tứ phu nhân liền lo lót để Tứ lão gia có một cái vô quan, dần dần mới lên được làm Phó tướng, bảo vệ phía nam kinh thành!

Phó tướng cũng là ngũ phẩm đi, Nguyễn thị đối nhân xử thế như vậy, lão phu nhân ắt hẳn vừa lòng, hơn hết, Phùng Dạ Vân giống tính cách Nguyễn thị, lạnh lợi lạnh lợi bên tai lão phu nhân, mua một chút tâm tư của bà, hẳn là một bước tính toán tốt. Chỉ đáng tiếc, Tứ phu nhân không thể sinh nở nữa, bằng không cũng không nằng một đi nương lên bên cạnh. Gia Hỷ cảm thán:

- Tứ phu nhân giỏi giang là thế, vẫn phải chia sẻ Tứ lão gia với Mã di nương đó sao?

Vịnh Đóa nhìn quanh rồi nhỏ giọng:

- Tứ khi em và Vịnh San vào phủ, đã nghe mấy bà tử trong nhà bát quái rằng, sau khi sinh Ngất tiểu thư, Tứ phu nhân có ho ắt hẳn thêm một lần, đại phu đã coi rô dólancamhài, được bốn tháng thì mới đi. Tứ phu nhân sáu lần đi cũng không mang thai được nữa. Chuyện này liên quan đến đại phòng, lão phu nhân khi đó cầm tức Đại phu nhân, sau Đại lão gia phải tìm cách để tiễn cử Tứ lão gia, thì Tứ phòng mới dễ yên cho Đại phòng!

Vịnh San nhu mày, suýt một tiếng:

- Nói bậy! Hâmama hay tí tiện mồm mép người làm muốn học theo, lão phu nhân đã cảm nhắc đến, đừng để bị phạt!

Vịnh Đóa bĩu môi, không nói gì nữa, đem đĩa sứ trên bàn trà phòng bếp, tiện thể nhận bữa trưa. Vịnh Đan lau dọn bàn, nhìn về mặt tò mò của Gia Hỷ, không nhận được cũng đem một số chuyện nói ra:

- Em cùng Vịnh Đóa hầu người từ khi người năm tuổi đến bây giờ, tiểu thư cũng đã sắp xuất giá, Phùng gia sau mười năm tuổi đầu làm lễ cưới rồi gả đi, tuy tiểu thư là trưởng nữ, nhưng nếu người có vợ lẽ ngang như vậy, sợ rằng sẽ không được môi hôn tốt!

Gia Hỷ nghe mấy câu chân tình thì hơi ứa nước mắt, gạt gạt đầu rồi quay mặt vào trong:

- Hai em đừng phần cơm của ta đi, ta ăn không vào!

Vịnh Đan thở dài, sau khi tiểu thư năng tinh dậy, tính cách cũng thay đổi nhiều, thường ngày, tiểu thư chỉ ở trong viện, nếu không cần phải đến thình an cũng tìm cách trốn thình an, mỗi câu nói đều nhắc đến "Trưởng Thỉnh ca ca", si tâm Lữ Định Ân sẽ đến hỏi cưới mình. Nay tiểu thư còn hỏi chuyện các phòng, quan tâm đến phủ sự, Vịnh Đan muốn nhân cơ hội này nhắc nhở tiểu thư lưu tâm đến chuyện hôn sự mai sau.

Bữa trưa dùng xong thì mấy bà tử già nọ từ đại phòng đến, giúp đỡ Gia Hỷ thu dọn về lại Tĩnh U viện. Hà ma ma được trả lại hầu hạ nàng, nhìn Gia Hỷ mắt có hơi ướt, Gia Hỷ vỗ vỗ tay bà, cũng không nói gì trước mặt đồng người.

Lão phu nhân cho hai già thỏ sứ đem bánh kiệu* của chính bản thân đến đưa Gia Hỷ về viện, đây là ân huệ đặc biệt đi. Gia Hỷ nhìn cỗ kiệu chạm long quý hổ phục, mái cũng che bằng gấm Tô Châu đỏ tươi mà lòng có chút kính sợ. Hà ma ma đỡ nàng lên kiệu ngồi, thì thăm vào tai:

- Là lão phu nhân coi trọng người!

Gia Hỷ lắc đầu, cái này là lão phu nhân muốn hạ uy phong của đại phòng, năng đứng ở giữa như cá nhỏ trong hồ sen, người nào đầu nhau năng cũng thiệt. Gia Hỷ trên kiệu lắc lư đi về. Hai bên Phùng phủ trấn cảm dị thảo, đường đi qua hoa viên quanh co vô cùng, đi ba bước dừng già son, năm bước có cỏ thụ, mười bước một tiểu đình, cảnh sắc vô cùng mê hoặc.

Một hồi sau, Gia Hỷ cũng đến được viện, Tĩnh U viện cảnh cũng như tên, trước sân mấy khóm hoa nở muộn, vắng vẻ thanh lạnh, cái nắng vàng vọt đầu đông càng thêm thê lương.** Hà ma ma móc hầu bao thường cho mấy phu kiệu cùng bà từ

dọn dẹp viện, Vịnh Đan đầu nàng vào khuê phòng, Vịnh Đóa rót ấm trà nóng đã được pha sẵn.

Khuê phòng tịch tịch, một bình phong thêu sen chắn ngang nơi tiếp khách và giường ngủ, cạnh giường một tủ nhỏ có đèn liên hoa, rèm vải lụa mỏng màu đào nhạt, thả chạm sàn trải thảm mềm*** Chỉ là trên bàn phấn gỗ đỏ, có một chiếc gương lưu ly trắng thủy tinh, Gia Hỷ hơi kinh ngạc, gương thủy tinh này chắc hẳn là cống phẩm đi, luận về vai vế trong nhà, nàng không thể có được, luận độ ần sủng lại càng không.

Vịnh Đan thấy gương mặt bờ ngõ của nàng trong gương, mỉm cười:

- *Chiếc gương này là hồi môn của Lữ phu nhân năm đó, sau để lại cho người, mấy lần Nhị tiểu thư sang quấy đòi đều bị lão gia gạt đi!*

Gia Hỷ nghĩ thầm, nếu như vậy không phải quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân rất tốt sao, phụ thân mới không đành lấy đi gương lưu ly này. Có điều nàng mới mười hai tuổi, Đại thiếu gia đã mười lăm, nghĩa là trước khi mẫu thân nàng vào cửa ba năm phụ thân đã qua lại với Hân thị đó, nhưng vì lý do gì không nạp luôn Hân thị, đợi mẫu thân nàng qua đời mới rước về?

Gia Hỷ mãi mê suy nghĩ một hồi, Hân ma ma mới nhắc nhở:

- *Tiểu thư, cũng sắp đến giờ đi Ngọc Thực viện rồi!*

Gia Hỷ gật đầu, ra sau mộc dục phòng chuẩn bị tắm gội, thay đổi phục trang, xong xuôi cũng vừa vận gỗ đi. Gia Hỷ đi bộ, trong phủ ngoài lầu phu nhân, nếu không ai có việc gì đều phải đi bộ, trừ khi người đó được đặc cách, thai nghén sinh nở, bị thương, đau ốm. Hoặc ngày tuyết rơi dày vạn bất đắc dĩ phải ra ngoài.

Ngọc Thực viện làm một trong tổ hợp tam đại viện từ đường, đường dẫn vào viện đi qua hồ cá nhỏ, thả bèo nuôi cá chép đỏ, qua cầu gấp một khuyết môn**** vào trong nhìn phải là Ngọc thực viện, ngo trái là Cẩm y hiên, chính giữa là Giáo môn, qua Giáo môn là Từ đường. Nữ nhân ngày thường không được đến Từ đường bái lạy, nên cũng chỉ quỳ ở Giáo môn hành lễ. Hai bên Ngọc thực viện để dùng thiện, mà Cẩm y hiên chính là nơi giữ gìn lễ phục, quan phục, đồ ngự ban các đời trước hoặc không dùng đến.

Một gia tộc đã mấy đời phụng sự triều chính, phủ đệ nằm giữa kinh thành nơi địa thế tốt nhất, thì quy củ trong nhà cũng không thể nào ít được. Gia Hỷ hít một hơi, cẩn thận vào sân, nhìn trên trần hành lang cũng được treo đèn lục giác***** sang quý, trong phòng đều đốt trầm ngân nên lớn chấy rục rở.

Lão phu nhân một bàn niễng, trên cùng giữa viện, đang được Vu ma ma kiểm tra bày biện. Dưới lão phu nhân bốn bộ bàn gỗ xếp đối xứng dành cho lão gia phu nhân các phòng. Thiên điện bên trái cách một bình phong là dành các tiểu thư, ngược lại bên phải dành cho thiếu gia. Nam nữ lên năm đã phân biệt, Phòng phủ đặt nguyên tắc này lên hàng đầu. Bởi vậy nữ nhân Phùng gia trăm năm đều tiếng tốt, tuy nhiên Phùng gia lại không đẩy người vào tranh sủng trong cung, vì thế tuy phú quý nhưng chưa nổi một cái tước phong.

Gia Hỷ loay hoay ngoài điện, nhìn từ xa đã thấy Phùng Dạ Vân một mình đến, tay phát phơ khăn lụa màu lục, nhìn thấy Gia Hỷ liền đoan trang mỉm cười nhưng không thi lễ:

- *Trường tỉ an hảo!*

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng vẽ một nụ cười lên miệng:

- *Muội muội đến thật sớm!*

Phùng Dạ Vân thom thót nói chuyện:

- *Chẳng phải tỉ đi đến sớm hơn muội đấy ư, muội đây là thêm lâu Tứ xuyên***** không chịu nổi!*

Gia Hỷ cũng phím chuyện năng vai câu, biết được từ trưa biểu thiếu gia Hân phủ có ghé qua thăm Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân. Một khắc sau, trong sân đã đông đảo tiếng cười nói. Đại lão gia đi trước, theo chân ông là Đại phu nhân nắm tay Phùng Gia Hảo, còn Phùng Gia Hòa thì không thấy đâu.

Đại phòng đã vào sân, Phùng Gia Hỷ cũng không thể tiếp chuyện với Phùng Dạ Vân được nữa, liền đến cạnh Đại lão gia:

- *Nữ nhi thành an phụ thân, mẫu thân!*

Đại lão gia gật đầu một cái:

- *Con còn mệt nhiều?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Nữ nhi ở ngoài căn viện trống kia đã thấy khỏe khoắn, hôm nay mẫu thân cũng đã chuyển con về lại Tĩnh U viện.*

Đại lão gia chỉ về phía sau Hân thị:

- *Ra sau cùng mấy tỉ muội chuẩn bị vào trong!*

Gia Hỷ thi lễ một cái, cẩn thận chào Hân thị:

- *Mẫu thân an hảo!*

Hân thị tò vò rộng rãi, thân thiết nắm tay Gia Hỷ đi bên cạnh, đẩy Phùng Gia Hảo sang một bên. Gia Hỷ mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân đi thêm một đoạn thì nghe tiếng hai thiếu niên:

- *Phụ thân, mẫu thân!*

- *Lão gia, phu nhân!*

Phùng Gia Hảo cũng vui vẻ chạy ra trước:

- *Đại ca, biểu ca!*

Phùng Gia Hảo lúc này mới thấy Phùng Gia Hòa đứng sau hai người họ, một thân y phục hoa cúc màu vàng tao nhã, tay đang nắm sáo ngọc, hơi bẽn lẽn:

- *Biểu ca là tặng Tứ muội sáo ngọc này?*

Phùng Gia Hòa nhìn qua biểu thiếu gia, thấy hẳn không nói gì, mới rụt rè:

- *Là muội muội thích sáo ngọc này, nên biểu ca cho muội.*

Chỉ "cho" và "tặng" tuy đồng nghĩa nhưng khác sắc thái, Phùng Gia Hảo cũng không nói gì nữa. Nhưng Đại phu nhân thì thay đổi sắc mặt, có hơi liếc nhìn biểu thiếu gia.

Gia Hỷ nhìn thẳng lên, Đại thiếu gia Phùng phủ không hổ danh dòng dõi nhà quan, vóc dáng cao gầy, hơi xanh xao, một thân áo nhạt màu khoáng ngoài, bạch y bên trong, tay cầm quạt giấy có viết thơ từ, thanh nhã thật thanh nhã! Biểu thiếu gia thì khác hẳn, vóc người khỏe mạnh, y phục lụa tím sẫm, gương mặt anh tuấn nhưng có đáy mắt có ánh nhìn âm hiểm, nụ cười cũng nửa vui!

Đại thiếu gia lướt qua Gia Hỷ một chút đánh giá, lại chào hỏi tự nhiên:

- *Đại muội hôm nay cũng đến? Thường ngày muốn nhìn thấy muội cũng không dễ!*

Gia Hỷ thi lễ một cái, đối đáp có lễ:

- *Đại ca an hảo!*

Biểu thiếu gia tiến đến một bước, chấp tay ngang ngực:

- *Ra mắt Đại tiểu thư!*

Gia Hỷ lùi lại một chút, đứng sau Vịnh Đan Vịnh Đóa:

- *Hân thiếu gia hữu lễ, Gia Hỷ không dám nhận!*

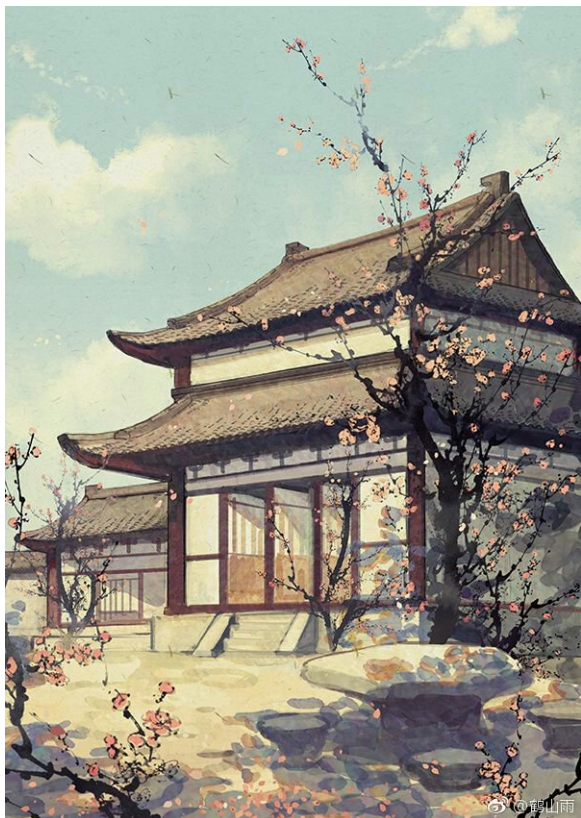
Từ trước cửa, Vu ma ma đã lên tiếng:

- *Lão phu nhân mời mọi người vào trong!*

* bánh kiệu

** Tĩnh U viên

*** khuê phòng Phùng Gia Hỷ

**** nguyệt môn

***** đèn lục giác

***** lầu Tứ Xuyên

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lửa Trời Không Tắt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Theo chân Đại lão gia, Đại phu nhân, Gia Hỷ nhanh chóng vào trong, sau khi qua loa bái kiến, các tiểu thư, thiếu gia liền nhanh ra sau bình phong.

Gia Hỷ ngồi xuống đầu tiên, bàn tròn xoay được, mỗi người một phần lẩu Tứ Xuyên, cùng mười mấy món mặn, mười mấy món rau, lại thêm mười mấy loại điểm tâm khác. Sau lưng mỗi tiểu thư đều có kẻ hầu người hạ chọn món gấp món.

Bởi vì bên ngoài lão phu nhân vẫn chưa khai tiệc, còn đang nói chuyện, nên trong này, các nàng vẫn chưa động đũa. Tiếng dõng đáp rõ mồn một vang vào tai các nàng.

Đại phu nhân Hàn thị tươi cười đứng lên nhìn lão phu nhân:

- Con dâu có việc này xin ý của mẹ!

Lão phu nhân gật đầu, có Đại lão gia ở đây, bà cũng không tiện làm khó Hàn thị:

- Nói đi.

Đại phu nhân nhìn qua Đại lão gia một giây, mới mở miệng:

- Hàn gia nhị thiếu cũng là biểu huynh đệ đám nhỏ trong phòng, nay lên kinh học tập, cũng không có nơi nào thuận tiện ở lại hơn phủ chúng ta, lại cùng độ tuổi với Cẩm nhi, để cả hai giúp nhau dũa mài cũng là điều tốt.

Lão phu nhân im lặng nghe Đại phu nhân nói hết. Hàn gia dù gì cũng là phú quý gia tộc, nếu không làm sao có đến hai đứa con dâu họ Hàn vào cửa bà. Chỉ là Hàn gia không có phủ đệ ở kinh thành, vẫn sinh sống tại Bình Thành nên mới gọi gắm. Hàn gia nhị thiếu đến, gia sư dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy, hơn hết tiện dịp bán cho Hàn gia một cái nhân tình đi. Và lại chi phí của hắn chính là do Đại phu nhân bỏ ra. Lão phu nhân nhanh chóng đồng ý, còn khoa trương gọi biểu thiếu gia đến dặn dò vài câu.

Phùng Gia Hòa ngồi bên trong bình phong, cố nghe hết động tĩnh bên ngoài, khi biết tin biểu thiếu gia được ở lại Phùng phủ, liền bày ra sắc mặt vui mừng. Gia Hỷ chăm chú nhìn xung quanh, trừ Phùng Gia Hòa kích động, còn lại đều an an tĩnh tĩnh, Phùng Gia Hào đang sẫm soi đôi hài đỏ đính lông vũ của Phùng Dạ Vân, không biểu lộ gì.

Bây giờ mấy hạ nhân mới bắt đầu đốt lò nấu lẩu, khói bay nghi ngút thơm phức. Lão phu nhân nhìn xuống dưới thấy trống một ghế, liền bực nhọc:

- Lão Ngũ đâu?

Đây chính là hòi Ngũ lão gia Phùng Dư, Ngũ phu nhân vội vã đứng dậy:

- Thưa mẹ, mấy ngày nay, Ngũ gia đều không về phủ!

Lão phu nhân trừng mắt, gằn giọng:

- *Cười phải một nương tằm như phu nhân, lão Ngũ không về cũng không trách được. Cái bụng phu nhân bao giờ mới có thể có hai tử. Người ta nói cây độc không trái...*

Lão phu nhân dai dẳng nói, Từ lão gia nhìn ra vẻ ái ngại của Ngũ phu nhân liền xuề xòa:

- *Mẹ, thò vào, lưng gầy mới được cạo đoàn viên, ai lại không biết lão Ngũ quan tâm đến mình mà ở sông bạc, cái kẻ để ý. Chúng ta dùng cơm!*

Lão phu nhân chuyển ánh mắt âu yếm sang nhìn Từ lão gia, mềm hẳn giọng:

- *Lão Tứ thật tốt, còn mới để cho người khác!*

Lại nhìn sang Từ phu nhân cười cười:

- *Mế Di, trên bàn ta còn họ đồ con thích chân, mùa đông năm nay sợ rằng không còn nữa. Vumama đem xuống cho Túp nhưn.*

Nguyễn thị thon thót đỡ hộ Vu ma ma, nhìn lão phu nhân trách móc:

- *Mẹ cũng thích nhốt, còn đâu hiểu kinh me cái phần con đâu!*

Thật là một mảnh mẩu từ từ hiểu. Đại lão gia có chút chương mắt, ho khan một tiếng, cộc cằn nói:

- *Dùng cơm thôi!*

Lúc này từ bên chính sảnh mới bắt đầu im lặng, tiếng lò than nổ tí tách, lều sột ừng ực. Đến khi trời tối hẳn, bữa cơm đoàn viên này mới dùng xong. Gia Hỷ đem bụng no kên đi về lại Tĩnh U viên.

Hà ma ma phui mưa bụi trên áo Gia Hỷ, lại đốt thêm nến lên, miệng bàn luận chuyện xảy ra ở Ngọc Thực viện vừa rồi, Gia Hỷ cũng tò mò nên không ngăn cản, Hà ma ma được sức nói:

- *Tiểu thư không biết chứ, nói Ngũ lão gia là một tay phách giachi từ cũng không sai được. Từ thời thiếu niên đến bây giờ nếu không đến kị viện chính là vào sông bạc, Ngũ phu nhân khi già vào có cô hồ mông khác, về sau cái dân cầm bần đê trăn cho Ngũ lão gia!*

Gia Hỷ ngồi trên giường, ngâm chân vào chảo được, năng gọi chuyện:

- *Tổ mẫu để yên cho Ngũ phu nhân làm vậy ả?*

Hà ma ma lắc đầu:

- *Lão phu nhân hiền lành mà mắt nên không cho đem rang ngoài, nhưng cũng không chịu bỏ bạc giúp. Cuối cùng Đại phu nhân trả giá hơn mua hết tài sản của Ngũ phu nhân!*

Gia Hỷ nhàu mày:

- *Họ là đười ươi muối cơm ả?*

Hà ma ma sống trong Phùng phủ đã lâu, mấy loại thâm cung bí sử trong gia tộc đều nắm rõ, nay có dịp liền như núi lửa trào ra kể lể:

- *Đại phu nhân vào cái trước, khi đó Ngũ lão gia mới gây ra cái mạng, Đại lão gia ở không đi tiền bạc công sức để bịt miệng nhân phẩm cái glo lốt Hinh họ.*

Vĩnh Đóa đem nước rửa mặt cho Gia Hỷ, nghe đến đó liền xác nhận:

- *Cái này mấy bà từ làm việc cũng có thể nghe một lần! Ngũ lão gia vì em nương tử một tên gác cổng sông bạc mà cường hiếp nàng ta, không ngờ em nương tử kia cứng rắn, thành chất chứ không chịu nhục.*

Gia Hỷ nghe mà kinh hãi, hơi sợ sợ mới hỏi:

- *Phu quân mà gât thế nào?*

Hà ma ma bâu môi dài thượt:

- *Thôi đi, dân ông một đám bất chính, lão phu nhân đem cho ăn mấy cô hàng ăn không để phẫn nộ từ đơn kiện Ngũ lão gia, tự nhận mười gậy tội vì không gây rắc rối công đường.*

Gia Hỷ càng nghe càng thất kinh, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu, Hà ma ma không nhận ra, lại nói tiếp:

- *Ngũ lão gia là đống vùi người cũng đã chết rồi, ném mới bị cái phạt 100 lượng vàng nộp quy công, nếu sau này tá phàm sẽ bị tra đày.*

Vĩnh Đóa, cúi xuống lau chân Gia Hỷ, kể lể:

- *Vậy mà Ngũ lão gia vẫn chứng nào tật đấy, sau lại làm nhục Ngũ phu nhân!*

Gia Hỷ nhớ lại đáng người mảnh dẻ tính cách nhứt nhát của Ngũ phu nhân ban chiều, thờ dãi:

- *Chắc là bị trúng kẻ!*

Hà ma ma nhìn quanh, thì thầm:

- *Là Đại phu nhân mới! Ngũ phu nhân đã chết rồi, thương hoa. Đại phu nhân một phút đi đâu không rõ, Ngũ lão gia bắt gặp Ngũ phu nhân trong vườn hoa liền giết rồi bỏ đi. Ngũ phu nhân thất thân, lợng ngoài Hàng gia chỉ có đường xuống gia, mà Ngũ lão gia phàm một tên ác ôn ở đây, nên lão phu nhân mới đem sang xin cưới Ngũ phu nhân về. Bởi vậy nên đến giờ Ngũ phu nhân vẫn chưa hòa vào, lão phu nhân luôn day nghiến!*

Vĩnh Đan lúc này mới vào phòng, nghe mấy câu thì thì liền trừng mắt:

- *Tiểu thư còn chưa đến tuổi đính hôn, các người đã kể những chuyện kinh sợ như vậy?*

Hà ma ma gượng gạo cười ra ngoài, Vĩnh Đóa huých vào vai Vĩnh Đan:

- *Giới cho cái than ta nhá cô!*

Gia Hỷ nhìn mấy người họ, trong lòng cũng nhận biết một chút, Vĩnh Đan tính tình mầu mực thủy mị, cũng trưởng thành hơn Vĩnh Đóa nhiều lần. Hà ma ma cũng chỉ là vú nuôi tâm thường, không phải người mẹ cá cái vào nhưng cũng không phải hỏi mồn của mẩu thân năng. Gia Hỷ ngắm Vĩnh Đan đoan trang sắp xếp bàn phần, chăm đến thối nên buông rèm liền buộc miệng:

- *Hôm nay Vĩnh Đan trực đêm đi!*

Vĩnh Đan nhún chân một cái, mềm mại trả lời:

- *Vâng!*

Dưới thân giường chủ tử có một giường nhỏ chỉ bằng một phần ba dành cho tì nữ trực đêm nằm, trong đêm chủ nhân có sai bảo gì thì thuận tiện mà nghe thấy.

Trời cũng đã khuya, Vĩnh Đan sau khi hầu hạ Gia Hỷ lên giường cũng nằm xuống. Gia Hỷ ho nhẹ mấy tiếng, bắt chuyện:

- *Em năm nay bao nhiêu tuổi?*

Vĩnh Đan trở mình, hơi thờ hòa vào khí lạnh cuối thư:

- *Em năm mười tám!*

- *Thế Vĩnh Đóa cũng mười tám?*

- *Không, tiểu thư, Vĩnh Đóa mới chum mười ba.*

Mười tám tuổi ở cô đại cũng sắp lấy chồng đi, Gia Hỷ hơi tiếc người tì nữ này, liền ướm hỏi:

- *Khinhàomrờiphứxuấtgiá?*

Vĩnh Đan cười hơi chua chát:

- *Emlàngicóconinàodểđi!*

Trong bóng tối mờ mờ, gió xào xạt trên mái nhà thổi buốt buốt, tiếng thì thầm hai chủ tớ cũng lẫn vào làn hơi ấy.

Vĩnh Đan là con gái một Huyện thừa(1), một năm nọ nơi này bị lũ quét, vỡ đê, khi ấy Thái tử làm Khâm sai Đại thần chính lý đề điều đến, liền quy kết phụ thân nàng vô trách nhiệm, đẩy đi biên ải mười năm. Phụ thân nàng sức khỏe yếu, tuổi cao, ngã bệnh mà mất nơi tha hương. Huỳnh trưởng nàng khi ấy đề có tiền đưa thi thể phụ thân về, liền nghe theo lời chị dâu, bán nàng làm nô.

Gia Hỷ đau lòng, mỗi người một cảnh, không ai chắc rằng mình có sung sướng hơn người khác không. Nàng im lặng thờ dều rồi chìm dần vào giấc ngủ. Trên mái nhà, hừng đông đã hừng, có tiếng chim nhảy nhót chào ngày mới.

Gia Hỷ ngủ chưa được bao lâu thì Hà ma ma đánh thức nàng dậy, Đại phu nhân cho người gọi nàng sang bên đó dùng bữa sáng. Vĩnh Đan Vĩnh Đóa đều ngạc nhiên hết mực, trước giờ Đại phu nhân coi tiểu thư như không khí nay đột nhiên gọi nàng đến. Chưa hẳn đã là điều tốt.

Gia Hỷ nhanh chóng rửa mặt, chải đầu đổi xiêm y nhanh chân đi. Khi nàng đến cửa viện Đại phu nhân, cùng lúc gặp Phùng Gia Hòa. Phùng Gia Hòa gật nhẹ đầu chào nàng, chân hơi nhún xuống:

- *Trường tỉ!*

Gia Hỷ vươn tay đỡ nàng, vừa đỡ vừa lắc đầu:

- *Từ muội không cần, đâu là tỉ muội trong nhà cả!*

Phùng Gia Hòa hơi gật đầu, đi sau nàng một chút vào trong. Gia Hỷ nhìn lên bàn, thức ăn đã được nhà bếp đưa lên hơn một nửa, nhưng Đại phu nhân chưa thấy ra. Nàng cũng không dám ngồi, thận trọng nép một bên nhìn đám người hầu luôn tay luôn chân. Viện Đại phu nhân tinh xảo trang trí vô cùng, bàn gỗ Hoa Lê, chạm họa tiết cá chép hóa long khảm xà cừ trần quý(2).

Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hòa đợi lâu thật lâu, Phùng Gia Hảo mới đỡ Đại phu nhân từ trong phòng đi ra, Gia Hỷ thì lễ, thân mật chào hỏi:

- *Mẫu thân anhào!*

Phùng Gia Hòa tiến lên một chút, thảo mai đưa đẩy:

- *Mẫu thân! Hôm nay sắc mặt mẫu thân tốt quá! Chắc hẳn dưỡng sinh đã có tác dụng!*

Đại phu nhân liếc hai nàng một cái, nhún nhát trà lời:

- *Ngồi đi!*

Phùng Gia Hòa hơi khựng lại, Phùng Gia Hảo hát qua vai Phùng Gia Hòa, mỉm cười kín đáo. Gia Hỷ nhui mày, đợi Đại phu nhân ngồi xuống mới dám ngồi. Bữa cơm diễn ra trong im lặng, nhạt thêch. Một hồi lâu, Đại phu nhân mới lên tiếng:

- *Trong viện biểu thiếu gia, có một nô tì dám mưu quyên chút tử. Các công nhân xử lý thế nào?*

Gia Hỷ trộm mắt nhìn quanh, Phùng Gia Hảo đặc ý lên cười, Phùng Gia Hòa tay hơi run, thần sắc không được tự nhiên. Đại phu nhân lơ đãng:

- *Gia Hỷ, con là Trưởng tử, chuyện này công gái quyết ra sao?*

Nghe chi đích danh, tim Gia Hỷ muốn nảy khỏi lồng ngực:

- *Mẫu thân, theo con... nô tì kia nên đưa vào làm vườn, tránh gặp gỡ biểu thiếu gia thêm!*

Phùng Gia Hòa tái mặt, tay cầm đĩa không vững. Đại phu nhân cười âm hiểm:

- *Loại không biết thân biết phận, có chấp trêu cao đó, tởn hắt nên gả đi làm thiếp chonguờita, có hình thế quân, mới không lãng phí được!*

Phùng Gia Hòa đánh rơi đĩa xuống nền đất, leng keng mấy tiếng, nàng ta sợ hãi, vội đứng lên:

- *Nữ nhi thất lễ!*

Đại phu nhân chỉ vào tỉ nữ thiếp thân bên cạnh Phùng Gia Hòa, phát tay:

- *Hầu hạ chút tử thất lễ, lỗi rang ngoài đánh hai mươi trượng, bỏ đói ba ngày!*

Phùng Gia Hòa nhắm mắt im bất, hai hàng lệ chảy xuống, chỉ dám lắp bắp:

- *Tạm mẫu thân quan tâm!*

Tỉ nữ kia bị hai gái dính lời đi, cũng không dám la hét xin tha mạng, cứ thế lặng lẽ bị kéo lê khuất mắt. Tim Gia Hỷ rơi bình bịch, hai mươi gậy bỏ đói ba ngày, cái này chính là muốn lấy mạng người. Đại phu nhân giết gà dọa dơi, có điều con khi Phùng Gia Hòa này quá nhất gan, đã sọ đến đứng không vững. Phùng Gia Hòa không dám nhìn thẳng:

- *Mẫu thân, con thấy không khỏe, con xin phép về lại viện.*

Đại phu nhân ừ một tiếng, Phùng Gia Hòa vừa đi tới cửa, Đại phu nhân mới nói thêm:

- *Biểu thiếu gia đến phủita làm khách, có chuẩn bị quà tặng, phần của các công nhân mẫu thân đã đưa đến viện.*

Phùng Gia Hòa hơi ngập ngừng nhưng không dám quay lại, cúi đầu một mạch đi thẳng. Gia Hỷ không ăn nổi cơm nữa, trong miệng như rom khô, khó nuốt vô cùng. Bữa cơm nặng nề trôi qua. Xong bữa, Gia Hỷ hầu Đại phu nhân súc miệng. Đến khi nàng chuẩn bị ra về, Đại phu nhân mới đưa đến mấy mươi súc gấm Tô Châu:

- *Con chọn mấy bộ thích hợp, rồi đưa đi may áo, tạt thấy xiêm y con không nhiều!*

Gia Hỷ tuân lời, chọn một súc vàng hoa mẫu đơn, một súc hồng thêu hoa cúc (3). Đưa Vĩnh Đan đem về viện. Gia Hỷ đi chưa khuất bóng, Phùng Gia Hảo đã dậm chân hậm hực:

- *Đáng chết! Súc quạ hồng kia phải của em chứ!*

Đại phu nhân híp mắt nhìn theo:

- *Hừm! Lão gia không tự mình nói, mẫu thân phải tốn bạc cho đũa con của Lữ thị?*

(1) **Huyện thừa** (cửu phẩm): lo công văn, sổ sách trong huyện, phụ giúp Tri huyện.

(2) **Bàn họa tiết cá chép hóa long khảm xà cừ**:

(3) Gấm Tô Châu mà Gia Hỷ chọn:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ném Mật Nằm Gai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ quay về viện, đem hai súc vải sơ lên người, thật đẹp, nàng biết đây chẳng qua là Đại phu nhân giả từ bì, mà có khi cái giả từ bì này còn chẳng phải từ tâm bà ta chạy ra ngoài. Gia Hỷ ngắm thêm một lượt, Hà ma ma sờ sờ nước hồ lụa mịn đẹp, cười nhún cả mắt:

- Đại phu nhân thật rộng tay, đây đều là hàng hiếm, cuộn hồng phấn này, lối thêu viền hai mặt vô cùng quý giá, nghe nói mỗi năm Tô Châu chỉ ra được mười cuộn, năm cuộn cống phẩm, năm cuộn bán ra ngoài, đều đắt đỏ cả!

Gia Hỷ nhủ vậy, nàng chọn vài chi vì vẻ đẹp, không rõ độ quý báu, nếu súc vải khó tìm thế này, Đại phu nhân không giữ riêng cho Phùng Gia Hào hay chính mình mà đưa ra cho nàng chọn, nàng lại nhanh chóng đem đi chẳng phải trúng kế hay sao, nhân cơ hội này Đại phu nhân chắc chắn sẽ gièm pha nàng bên tai phụ thân!

Nhưng với cùng đã lấy, suy nghĩ chỉ thêm nặng đầu, Gia Hỷ vươn vai một cái, cời áo ngoài lên thấp đọc qua sách du kí, Vĩnh Đan đem vải vào tủ cất đi, Hà ma ma nhìn theo ngẩn ngơ:

- Tiểu thư, có thể sáng mai có người đến lấy số đo để may xiêm áo rồi!

Gia Hỷ gật đầu một cái, gió từ ngoài cửa sở thổi man mát, nắng cuối thu dịu dịu, nàng ngủ quên lúc nào không hay. Vĩnh Đan buông rèm mỏng, tránh người bên ngoài sân nhìn vào được, rồi đi về phòng bếp lấy thức ăn trưa.

Hôm nay là cuối tháng, Phùng phủ có tục ăn chay, đồ ăn phu nhân đề xuất, đồ chay trong gia tộc giàu có tuy không đạm bạc như ngoài dân gian, nhưng cũng không tốn quá nhiều chi phí. Mỗi tháng hai ngày ăn chay đã là tiết kiệm một số tiền lớn, thường thì mùa đông dùng chay sẽ có thêm một lần nấu đậu phụ, mùa hè một bát chè đậu xanh. Vĩnh Đan đến cùng lúc với mấy đại tỉ nữ khác, tùm tùm một góc nói chuyện.

Trong số mấy gia nhân chờ ngoài phòng bếp, có thư đồng của Đại thiếu gia, hẳn họ Phùng thường gọi là Tiểu Sơ, là họ hàng xa mười mấy đời, được lão thái gia sinh thời thương tình thu nhận về hầu hạ.

Vĩnh Đan thấy hần tay xách nách mang bao nhiêu thập tráp, trong khi nàng chỉ có một thập gỗ nhỏ, liền đề nghị:

- Tiểu Sơ, để tôi giúp huynh!

Tiểu Sơ vui vẻ cảm ơn rồi cùng Vĩnh Đan đi bộ dọc theo hoa viên rợp bóng cây, Tiểu Sơ và Vĩnh Đan vào phủ một lượt, thường ngày quan hệ cũng không tệ. Gần đến cửa viện Đại thiếu gia, Vĩnh Đan biết ý dừng lại, vui vẻ chào tạm biệt. Khi Vĩnh Đan quay lại, từ xa đã thấy bóng Đại thiếu gia cùng biểu thiếu gia đi học trở về, nàng liền khụy chân xuống, cúi mặt đợi họ đi qua.

Biểu thiếu gia thấy Vĩnh Đan lạ mặt, liền tò mò:

- Người là ai?

Vĩnh Đan không dám ngừng lên, nhất nhất trả lời:

- Tôi là hầu hạ ở Tĩnh U viện.

Đại thiếu gia phát tay để nàng đi:

- Là người bên phòng Đại muội, chắc giúp Tiểu Sơ đem cơm đến.

Biểu thiếu gia nhìn Vĩnh Đan thì lễ lui đi, gương mặt nàng non mịn lấp ló dưới nắng trưa, mắt hần ánh lên một chút, nghĩ thầm:

- Tỉ nữ trong phủ cũng có thể xinh đẹp như vậy!

Đại thiếu gia đã vào phòng, làm sao nghe được mấy lời phong hoa tuyết nguyệt đó chứ.

Buổi chiều, Đại phu nhân truyền Hàn quân gia vào, Hàn quân gia là người Đại phu nhân đem theo từ khi vừa bước chân vào Phùng phủ làm đầu. Sau bao trận đấu nhau long trời lở đất, lão phu nhân mới để yên cho người của Đại phu nhân làm quản gia.

Hàn quân gia nắm toàn bộ nội quyền trong phủ, ông cũng đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng bộ dáng cứng rắn, làm việc gọn lẹ, Đại phu nhân xoa mi tâm, phản phò:

- Y phục mùa đông đã xong chưa?

Hàn quân gia chấp tay cung kính:

- Phu nhân, y phục gần như đã đầy đủ, chỉ còn giày của các thiếu gia vẫn đang làm?

Phùng Gia Hào nghe đến đó, liền chen miệng vào:

- Nương, bên Tứ phòng, Phùng Dạ Vân có một đôi hồng hân hình lông vũ rất đẹp lại mới mẻ, nữ nhi nghe nói đó là kiểu mới từ trong cung truyền ra!

Đại phu nhân cười nhạt nửa miệng, vuốt ve mái tóc của Phùng Gia Hào:

- Cái này là Y phục về kiểu cho Vạn Quý phi! Thứ nữ vẫn hoàn thứ nữ!

Phùng Gia Hào nhìn Đại phu nhân, hồi lâu cũng gật đầu theo. Vạn Quý phi là thứ nữ, Tứ phu nhân Nguyễn thị cũng là thứ nữ, chẳng là Nguyễn thị nuôi dưới thân mẹ cả, tính cách gian xảo được cả phủ họ Nguyễn yêu thương nên mới có thể trở

thành chính thê Phùng lão tử.

Đại phu nhân lấy trong hộp hai viên trân châu loại lớn sáng rực, lại thêm mười mấy viên hạng trung, đưa cho Hàn quân gia:

- *Dem hai viên lớn này làm một đôi hài cho Nhị tiểu thư, phần còn lại đánh một bộ hoàn kim trang sức.*

Phùng Gia Hảo ôn ền cười, chau vò lông Đại phu nhân nằm, Đại phu nhân vỗ vổ vai con gái, nhìn mấy áo lông thú treo trên giá:

- *Chiều nay bảo Tú Hoa phường cho người đến lấy số đo Đại tiểu thư, ngoài hai súc vải đó, may thêm cho tiểu thư hai áo choàng lông thỏ, thêm hai bộ y phục thường ngày.*

Hàn quân gia tuân mệnh, vội vã rời đi.

Chiều mát mẻ, sau khi Gia Hỷ tắm xong đang nằm dong đưa trên võng treo đầu hiên nhà, dưới giàn hoa sứ quần từ tỏa hương thơm nồng thì Thúc thị bà chủ Tú Hoa phường đưa hai cô nương trẻ đẹp đến lấy số đo nàng. Tú Hoa phường chỉ nhận may y phục các nhà danh môn, nếu không phủ không quý thường không mời được, lối may, kiểu may không khác bao nhiêu so với cung cấm, nên vô cùng được ưa chuộng. Mỗi bộ xuất tiền công là mười lượng bạc, chưa tính đến trân châu ngọc thạch, dây kim tuyến hay đính lông vũ kèm theo. Mỗi mùa trung bình một người nhà giàu may bốn bộ, một phủ tính trên dưới mấy chục người, mỗi năm bốn mùa. Tú Hoa phường đếm tiền hoa cả mắt.

Do đó, Thúc thị bao giờ đến các phủ đều vô cùng vui vẻ, tăng bốc chủ nhân. Chỉ là năm nay bà hơi ngạc nhiên khi Phùng phủ đặt may nhiều cho Đại tiểu thư như vậy, trong trí nhớ của bà, dòng dõi nữ duy nhất của Đại phòng Phùng phủ chỉ có một nữ nhi dưới gôi Đại phu nhân Hàn thị mà thôi. Nhưng chuyện các đại gia tộc cũng là cảm kị nhiều, bà có tò mò cũng vô ích.

Thúc thị cho hai người làm lấy số đo cẩn thận, sau đó đưa thêm vài cùng các mẫu y phục mới cho nàng chọn:

- *Đại phu nhân đáng là thương yêu tiểu thư, ngoài hai súc Tô Châu lông la có sẵn, tiểu thư chọn thêm hai bộ nữa, với cả năm nay có mẫu áo choàng viền gấm đỏ rất đẹp, kiểu mới của Hiền phi nương nương trong cung để ra, tiểu thư có thích, hoặc Đại Công chúa có lối áo lót lụa trắng thêu hoa mai bên trong, đều đẹp cả.*

Gia Hỷ không tiếp lời Thúc thị, làm bà ta hơi ngượng miệng, cũng không nói nữa. Gia Hỷ chọn y phục xong, Vĩnh Đóa cũng đi nhận bữa tối, trời đã mát, nắng cũng tắt dần. Thúc thị xong việc liền đóng sổ sách, cáo từ ra về, Hà ma ma tiễn ra tận cửa, Thúc thị rộng miệng vài câu:

- *Cũng từ bụng Hàn phu nhân chui ra, tính cách của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thật khác nhau một trời một vực!*

Hà ma ma trừng mắt, nhìn quanh rồi nói:

- *Im cái mồm của bà lại, Đại tiểu thư là nguyên phối sinh ra, Nhị tiểu thư mới là của phu nhân!*

Thúc thị ngược mắt vào trong nhìn qua nữ tử thân hình mảnh dẽ u tĩnh dong đưa trên võng, tà áo phieu dạt theo gió. Lắc đầu tội nghiệp, sống cũng kể mẩu, thật ăn mật nằm gai.

Gia Hỷ nhắm tính số tiền may áo vừa rồi, tất cả tiền công tiền vải là khoảng chừng một trăm lượng. Một năm dân chúng bình thường tiêu pha chỉ có hai mươi lượng. Một trăm lượng, đủ một nhà sinh sống năm năm! Gia Hỷ thất kinh, sống trong danh môn, quả thật vô cùng tốn kém. Nàng hỏi Vĩnh Đan:

- *Một tháng ta được bao nhiêu tiền tiêu vật?*

Vĩnh Đan lấy sổ sách, liệt kê từng chi tiết nhỏ:

- *Mỗi tháng tiểu thư có mười hai lượng bạc tiêu vật, một hộp huyết yến, mỗi mùa đều có bốn bộ y phục. Ngày ba bữa cơm trong phủ không mất bạc, nhưng dùng thêm điểm tâm các loại hoặc muốn ăn món khác lạ đều phải tặ mình chi ra. Đại phu bất mạch, thuốc bổ các thứ thì không cần chi trả.*

Gia Hỷ gật đầu, Vĩnh Đan chờ nàng nghe hết thì nói tiếp:

- *Tiền lương gia nhân phòng nào thì phòng đó chi trả. Đại phòng chúng ta đều do Đại phu nhân bố trí ra, viện của tiểu thư hò vào đồ cưới của Lữ phu nhân còn lại.*

Gia Hỷ ngẩng ngơ một lúc lại hỏi:

- *Vậy nếu bây giờ ta muốn tậu tiện nghi này thì dùng tiền túi?*

Vĩnh Đan ngờ ngơ một chút nhưng vẫn trả lời:

- *Đúng là dùng tiền túi vậy, bất quá mỗi tháng có mười hai lượng, thường cho mấy chân sai vặt, lại son phấn trang sức, sợ rằng một năm tích cóp cũng không đủ.*

Gia Hỷ ngắm sổ sách tính toán cẩn thận, chữ viết Vĩnh Đan thanh tao nhã nhặn, năng thẩm khen tốt, Vĩnh Đan trầm tĩnh am hiểu, không có một tí nữ như vậy, nàng thật khó mà sống tốt.

Gia Hỷ nhìn quanh một lượt, nhỏ giọng:

- *Ta làm muốn lấy đồ cưới của nương về, Đại phu nhân gửi ta làm thư vậy, một nén bạc ta còn chưa được nhìn qua đâu!*

Vĩnh Đan hơi nhượng mí mắt:

- *Nội thiếp nghĩ tiểu thư, nói không xa, chim ở mùa hè năm nay, Đại phu nhân may cho nội thiếp bốn bộ y phục chất vải đắt tiền, giặt mấy lượt đã lù thào, bây giờ nội thiếp cũng không có mấy bộ từ tể!*

- *Dem hộp trang sức ciataraday.*

Vĩnh Đan gật đầu, đem mấy hộp nữ trang ra, bên trong không có gì đáng giá cả, hai hộp gỗ khảm xà cừ(1) đựng một lọ tinh dầu hoa hồng để bôi tóc, một lọ tinh dầu bạc hà dùng súc miệng, một hũ keo bồ kết để gội đầu, cùng mấy hộp phấn chì, mấy mảnh son giấy, thêm một lọ kẻ mày bằng mụi than. Hộp gỗ tử đàn(2) cuối cùng có một bộ trang sức bằng bạc, thêm mấy trăm cái, vòng tay đều mạ vàng. Đúng là không có gì đáng giá.

Gia Hỷ thờ dài hồi lâu thì Vĩnh Đóa cũng đem com về, Vĩnh Đóa đem một bản nhớ ra hiên, bày thức ăn lên trên. Bốn món bày ra sắc vị đều thu hút, trong gia tộc giàu có ăn uống càng cầu kỳ, chỉ là nộm rau bầu hấp cũng thành lý ngư hóa long, một đĩa cà tím xào tỏi, một phần lén điệp ngọc mẽ, lại thêm gỏi cuốn ngừ sắc(3). Gia Hỷ thoáng nhìn bụng cũng sôi rạo ùng ục.

Vĩnh Đóa nhắc lại chuyện buổi chiều Hà ma ma cùng Thúc thị, giọng bức bối:

- *Thức thị kia còn không biết nhà này có một Dịch trướng nữ Đại tiểu thư!*

Vĩnh Đan nhàu mày ra hiện im lặng, Vĩnh Đóa càng không hiểu, bỏ bồ kê ra trong kinh thành này, không được mấy nhà biết đến Đại tiểu thư, thường chỉ nghe được mỗi Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo Đại phu nhân hay đem theo ra cửa, và thứ nữ Từ tiểu thư Phùng Gia Hòa.

Gia Hỷ không nuốt nổi com, buông đĩa đi vào trong, Vĩnh Đan nhìn theo bóng Gia Hỷ, chạy vội:

- *Tiểu thư, tiểu thư...*

Hà ma ma ôm gò đồ lãnh từ phòng giặt về, trừng mắt nhìn Vĩnh Đóa:

- *Ấm với chân ơi, khui tay lúc nào chớ xoay ra ngoài, Đại tiểu thư mới nghĩ thông được mấy ngày, nhấc dầm này!*

Vĩnh Đóa lè lưỡi, cẩn thận dọn mâm com.

(1) Hộp gỗ khảm xà cừ

(2) Hộp gỗ tử đàn

(3) Bốn món ăn trên bàn Gia Hỷ.

Lý ngư hóa long

Cà tím xào tỏi

Liên điệp ngọc mễ

Gỏi cuốn ngũ sắc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lấy Lại Hồi Môn (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ ẩm ức nằm trên giường, đồ cưới Lữ phu nhân để lại cho khỏi thân thể này, nàng đã xuyên qua thì phải có trách nhiệm lấy lại, không có đồ cưới, nàng làm gì cũng khó, huống hồ nàng cũng đã mười hai mươi ba, mấy năm nữa xuất giá, Đại phu nhân bỏ ra thêm hai nghìn lượng sớ sai đã đuổi nàng khỏi nhà được rồi.

Bên ngoài Thần Đồ này, người ta há có biết Phùng phủ có một Đại tiểu thư như nàng, cứ vậy hôn sự sẽ không tốt, vô cùng không tốt. Nàng không muốn cả đời phải ngáy ngốc với một phu quân không quan hệ lại nhiều thế thiếp. Nàng nằm đó một hồi, chợt nghĩ, ngày mai thỉnh an Lão phu nhân.

Gia Hỷ nhìn quanh Tinh U viên, không có gì quý trọng, thứ duy nhất mà nẫu thân nàng để lại chính là chiếc gương lưu ly này, nhưng gương thủy tinh tráng bạc không hề dễ cháy. Gia Hỷ cười thầm, gọi Vĩnh Đan đến.

Sáng sớm, Gia Hỷ mặc y phục thiên thanh, vài tuy không tốt nhưng kiểu may rất mới mẻ, nàng cài thêm mấy đóa trăm dạ vàng lên đầu, trang điểm tươi tắn. Bình thường, nàng cũng sẽ không kệch cỡm như vậy, nhưng hôm nay Gia Hỷ muốn ai nấy đều phải chú ý đến mình. Gia Hỷ cùng Vĩnh Đan Vĩnh Đóa đi trên đường, liền đụng phải Phùng Gia Hòa.

Phùng Gia Hòa sau chuyện "giết gà dọa khỉ" mấy ngày trước cũng không mấy ra ngoài, càng ít nói chuyện đi, bên cạnh nàng vẫn chưa thêm tí nữ mới, chỉ có một ma ma theo sau, thấy Gia Hỷ nàng ta hơi khuy chân xuống:

- *Trưởngti!*

Gia Hỷ nhìn mắt Gia Hòa thâm quầng, chắc có lẽ không ngủ yên được, thiếu nữ chưa ra cửa đã si tình, thật bi ai. Gia Hỷ thân thiết nắm tay:

- *Tứ muội đừng thương tiếctiểunôtkianita, bênTinhUviêncómanyngười, hayđểĐạitiđurasangbên muội?*

Phùng Gia Hòa mắt long lanh nhìn Gia Hỷ, nhưng cuối cùng cũng chỉ lắc đầu. Gia Hỷ không ép uống nữa, nàng nói ra nhưng không có ý để Phùng Gia Hòa nhận, trong phủ này làm gì thật sự tình tưởng nhau được, về ngoài tốt, chưa hẳn tâm đã tốt. Nếu già nhân giả nghĩa mà sống hảo được, Gia Hỷ nguyện làm người giả nhân giả nghĩa.

Thoảng chốc đã đến viện lão phu nhân, khi Gia Hỷ vào trong, đã thấy lão phu nhân trò chuyện cùng Phùng Dạ Vân, bên cạnh Phùng Dạ Vân còn một người nữa, mười lăm mười sáu tuổi, phục sức cũng không tầm thường, trang điểm nhu mì xinh đẹp, tóc một cái nguyên bảo kế(1) nặng nề trăm ngọc trăm vàng, móng tay son hồng, môi cũng tô hồng.

Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hòa đi vào, nhìn một bên đã thấy Tứ phu nhân Nguyễn thị ngồi đó, đang ăn hạt dưa, vò rơi đó cả sàn nhà, Gia Hỷ lấy tư thái vui vẻ nhất:

- *Thỉnhantỏmẫu!*

Lão phu nhân gạt đầu một cái, qua loa bảo Gia Hỷ ngồi xuống, Gia Hỷ cũng không để tâm hay phật lòng, nhìn sang Tứ phu nhân:

- *Tứthámhôm nay trông tinhthánhậtốt!*

Nguyễn thị nghe khen liền cười lớn, cho hạ nhân đem hạt dưa qua cho Gia Hỷ:

- *NhìnthấyTứthámgười có đồngongười liềchiếmtiệnghiđi!*

Gia Hỷ nhận câu đùa đó, nhận luôn phần hạt dưa, vuốt đuôi ngựa:

- *Hôm nayvưabướcvào, đãnghehikhivâyquanhiện, tởmcầutrởngườinóinhưvậy, lậphúccuadámconcháu chúngcon!*

Lão phu nhân nghe cũng vui vẻ theo, mừng yêu Gia Hỷ:

- *Conbè nàycàng lớn càngđềomịng, mấy nămtrướccòn biết nhótmìnhtrongphòng, giờcònbiếtchợtỏmầucười!*

Gia Hỷ cần hạt dưa cười hi hi theo, không khí cũng không câu nệ nữa. Lão phu nhân chỉ tay vào người ngồi cạnh Phùng Dạ Vân, nói qua:

- Đây là *Tinh Hoa*, từ *Nguyễn phủ Hoài Nam* mới đến hôm qua.

Gia Hỷ ngắm nhan sắc tươi mới như hạnh đào của *Tinh Hoa*, liền thốt lên:

- *Tinh Hoa* tiểu thư thật xinh đẹp!

Tinh Hoa lấy khăn tay che miệng, phong thái ung dung, giọng nói thánh thót nhưng không lộ ra phần nào khiêm tốn:

- Đây là *Đại Tiếu thư Phùng phủ*? *Tinh Hoa* lần đầu gặp!

Phùng Gia Hỷ xua xua tay:

- *Ta luôn về với tía cô con kém *Tinh Hoa* tiểu thư, nếu *Tinh Hoa* tiểu thư không chê, thì cứ gọi cháu là tía muội!*

Nguyễn *Tinh Hoa* liếc qua *Tứ phu nhân* một cái, thấy *Tứ phu nhân* ra hiệu đồng ý, mới mỉm cười:

- *Đại muội dân nhà như thế, người là tía thì cháu hẳn đồng ý!*

Lão phu nhân vuốt vuốt tóc Nguyễn *Tinh Hoa*:

- *Hoan hỉ lên kính lần này để tham gia tu yến tú...*

Tứ phu nhân cười giòn giã:

- *Mẹ đừng nói nữa, con bé hôm tía lên rồi kìa! Tuy tía cũng chỉ là thím, không được cũng chẳng sao, miễn *Tinh Hoa* thích thì là được.*

Gia Hỷ im lặng. Hoàng thượng năm nay đã bốn mươi tuổi hơn, Thái tử luận tuổi tác còn vượt quá Nguyễn *Tinh Hoa*, vào cung hầu một người chồng như vậy, liệu có đáng? Nhưng dù gì lần này nâng đến đây cũng không phải để bàn luận chuyện người khác. Một khác sau, các phòng đều đến cả, *Đại phu nhân* như thường lệ đưa theo Phùng Gia Hảo, hơi ngạc nhiên nhìn Nguyễn *Tinh Hoa* trên tháp nhưng cũng không nói gì. Nguyễn *Tinh Hoa* ra mắt mấy bận, thu về bao nhiêu vòng ngọc trăm cái từ các phu nhân. Nàng ta cũng chuẩn bị quà tặng về các viện, đều là son phấn hương liệu từ *Hoài Nam*.

Đang nửa buổi trò chuyện, thì một ti nữ đáng trà đến vô tình làm đổ nguyên ấm trà nóng lên người Gia Hỷ, *Vĩnh Đan* hoảng hốt lao đến trước mặt xoay lưng đỡ hộ nàng, thì lúc này, kì lạ thay, y phục ti nữ của *Vĩnh Đan* không thấm nước, nhưng vạt áo của Gia Hỷ đã dẫm nước trà, dính sát vào da. *Đại phu nhân* nhận ra điểm lạ, nhanh chóng thu thập cục diện:

- *Nó tì đáng chết, tay chân vụng về như vậy làm sao hầu hạ trước mặt lão phu nhân! Người đâu, đưa *Đại Tiếu thư* về *Tinh U* viên thay áo!*

Gia Hỷ giả đau, chậm chạp đứng dậy, nước mắt lưng tròng. *Tứ phu nhân* thấy vẻ khẩn trương của *Đại phu nhân*, cơ hội tốt thế này làm sao có thể bỏ qua được, Nguyễn thị vội như vô tình, kêu to lên:

- *Xem kìa, áo của *Đại ti* nhi ướt thế kia, chắc là đã bóng nắng rồi!*

Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn *Tứ phu nhân* đang ung dung ngồi đó, chưa kịp nói gì thì tiếng của lão phu nhân vang lên:

- *Ta thấy y phục của cháu gái còn chỉnh tề, sao *Đại ti* nhi mới dính một chút trà đã lem nhem như thế?*

Vu ma ma đứng bên cạnh lão phu nhân híp híp mắt nhìn sang Nguyễn thị, lại phất phất khăn tay tỏ vẻ thương xót:

- *Xem *Đại ti* tiểu thư của chúng ta kìa, đường đường là đích trưởng nữ, lại thiếu mặc để cànephải dùng vải hồ!*

Gia Hỷ suýt xoa đứng lên, lắc lắc tóc:

- *Tổ mẫu, con không sao, để cháu phụng cù, trong tía cũng được bốn năm bộ để dùng này, để con về đổi một bộ sạch sẽ hôm là được!*

Nguyễn *Tinh Hoa* nhủ nhủ mảy, rằng sao mà không rõ trăm phương ngàn kế chốn trạch viện này, nàng nhìn sang bên lão phu nhân, tự nhiên hòa giải:

- *Ta ở tại viện lão phu nhân, phòng ngay bên cạnh, để ta đưa *Đại muội* tạm thay!*

Gia Hỷ chặt vật càm on rồi cùng Nguyễn *Tinh Hoa* lui ra, bên trong viện lão phu nhân an tĩnh một mảnh. *Đại phu nhân* thấy thái độ không bằng lòng của lão phu nhân cũng chẳng dám ngồi xuống, lão phu nhân thì liếc xéo một đường xoay mặt nhìn ra cửa.

Phùng Dạ Vân ra hiệu ti nữ, chốc lát đem vào một ít trà táo đỏ nóng(2), lại cung kính vuốt ve lão phu nhân uống, còn tỏ ra thương tiếc:

- *Cháu gái có máy xấp vải từ *Hoài Nam* đưa về đợt này, *Tinh Hoa* biểu tì có tặng riêng, hay để cháu gái đem sang bên *Đại ti*!*

Lão phu nhân uống trà thì hạ hỏa, lại nghe Phùng Dạ Vân hiểu chuyện như vậy càng thêm khó chịu *Đại phu nhân*:

- *Người là mẫu thân đảm trẻ, dù không phải tì bụng người chủ ra cũng không nên đối xử như vậy? Phụng gia ta nghèo đến rách nát, không để *Đại Tiếu thư* ăn mặc bằng một ti nữ ư?*

Hàn thị gồng găng hai tay, giả trá cho qua chuyện:

- *Thưa mẹ, con dâu vừa rồi cũng đã đưa lãng là Tô Châu để *Đại ti* nhi chọn, lại còn may thêm mấy bộ thường phục mấy áo choàng lông, với cả *Gia Hảo*, con dâu cũng chưa chỉ ra đến thế!*

Nguyễn Thị cười nhạt một cái, phất phơ quạt ngọc, hướng lão phu nhân mà kể lể:

- *Đại tía nói không sai đâu mẹ, hôm vừa rồi bên viện tấu, *Đại bá* đem về mấy mươi súc lãng la, có dận dò may cả y phục cho *Đại ti* nhi! *Đại ti* nhi cũng thật đáng thương, nương đã mất từ lâu, *Đại bá* hay đi công vụ cũng không được chăm chút nhiều. Năm nay đã mười hai con không ra khỏi viện lấy một lần!*

Hàn thị nghe mà cắn răng cắn lợi, Nguyễn thị thật nằm dưới gầm giường nhà người khác mà. Lão phu nhân càng nghe càng tỏ ra khó chịu, Phùng Gia Hỷ không phải đứa cháu bà yêu thương nhất, nhưng Phùng Gia Hỷ đâu gì cũng là đích trưởng nữ, cái hôn sự đầu tiên của đám cháu gái, cứ đà này, bà sợ xe trước đó đâu xe sau đó đó. Hồng cả đám chất nữ.

Lão phu nhân đập mạnh ly trà táo xuống bàn, Phùng Dạ Vân giật nảy mình, vội vàng đưa tay lên vuốt ngực bà:

- *Tổ mẫu bớt giận, không tốt cho gan!*

Lão phu nhân chỉ tay vào mặt Hàn thị, nhểch mồm:

- *Mấy năm trước *Đại ti* nhi còn nhỏ, tính cách trầm lắng, ta tì để tâm đến, nghĩ con bé đại khó nhứt nhất, bên đó cũng có ma ma tì nữ chăm lo sẽ không xảy ra chuyện gì. Sau này mười lăm cập kê tìm một nhà tốt mà gả đi. Không phải giọt máu của người nên ta không ép uống người chăm lo con bé như sinh mẫu nó, chỉ cần người bao dung một chút, ta cũng không quản chuyện mấy phòng. Nay con bé đã lớn, vừa rồi *Nhị ti* nhi không hiểu chuyện làm nó rớt xuống hồ sen, cũng may chưa mất đi mạng nhỏ. Người thương tiếc *Nhị ti* nhi một câu cũng không phạt, cảm tử năm ba hôm cho có, ta cũng bỏ qua. Nào ngờ người ngược đãi con bé, đến y phục một tiểu cô nương cũng không tươm tất. Hôm nay *Tinh Hoa* ở đây, người nghĩ người *Nguyễn phủ* sẽ đánh giá Phùng gia chúng ta thế nào?*

Nguyễn thị mỉm mỉm môi cười, hướng Phùng Dạ Vân nháy mắt một cái. Phùng Dạ Vân té nước theo mưa, đem chậu nước bên này sạch sẽ hắt lên người *Đại phu nhân*:

- *Cháu gái nghe phòng bếp nói, *Đại ti* thường ngày không có huyết yến(3) ăn, nên mới suy nhược, vừa rồi cháu gái đem phần huyết yến của mình đến phòng bếp dận dò làm cho *Đại ti*, lại sợ tì ấy không nhận nên không dám nói ra!*

Nguyễn thị giả vờ chấm nước mắt:

- *Ôi! *Đại Vân* ngoan! Con không nói nương biết, để nương bù huyết yến cho con! *Đại ti* còn có phần đồ cười của *Lữ phu nhân* năm xưa, không đến nỗi không có được bát huyết yến!*

Hàn thị nghe đến này thì cứng lưỡi lại, món đồ cười này, từ khi gả vào Phùng phủ Hàn thị tìm mọi cách để chiếm lấy, nay trong tay bao nhiêu năm, sinh ra bao nhiêu lỗi, chưa bao giờ bị uy hiếp đến nhường này! Nguyễn thị cùng Phùng Dạ Vân đang tung hứng thì mấy người *Đại* lão gia, *Tứ* lão gia sau lên triều về đến phủ, đi ngang câu chuyện.

Lão phu nhân công tâm tức giận, hằm hằm trách cứ:

- *Lão đại, người đến đây mà xem nương tì tốt đẹp của người đối xử với nhi nữ nhà người thế nào!*

Đại lão gia nhìn qua Hàn thị thì thấy mặt Hàn thị rưng rưng đỏ hoe, *Đại* lão gia có chút tiếc thương:

- Mẹ, có chuyện gì cũng từ từ nói, cứ để cho nàng ngồi xuống đã.

Lão phu nhân mặt đỏ lên nhìn Hân thị ung dung ngồi xuống, Vu ma ma thuật lại sự việc, Đại lão gia nghe qua thì có vẻ không tin tưởng mà nhìn Hân thị:

- Phu nhân nói xem, chuyện có phải như vậy không?

Hân thị đáp ứng mấy câu:

- Đứng là thiếp sơ xuất để bọn người dưới làm ăn không tốt, mới thiết thời Đại tì nhi, thiếp trăm công ngàn việc, không sát sao hết được!

Lão phu nhân chỉ dọi có câu này của Hân thị, liền chớp lấy cơ hội:

- Nếu đã không làm được hết, thì để vợ lão Tử quản lý một phần! Nhà bếp và vườn sau đi!

Nhà bếp lẫn vườn sau đều là chỗ kiếm ra tiền, Đại phu nhân hiển nhiên khó chịu, Nguyễn thị nghe lão phu nhân nói thì cười vui vẻ:

- Nếu mẹ đã giao cho con dâu, con dâu sẽ làm thật tốt!

Từ lão gia thấy Từ phu nhân vui vẻ, cũng họa theo:

- Để thấy Đại tẩu sức khỏe không tốt như xưa, hơi xanh xao, cứ để Mẹ Di giúp tẩu.

Đại lão gia nhìn sang nét mặt của Hân thị, cũng cảm thấy có phần không tốt:

- Phu nhân vẫn nên hào nghị hơn!

Hân thị không có lý gì cãi lại được đành phải méo mặt đồng ý chia quyền quản gia cho Nguyễn thị. Nguyễn thị được phần lợi lớn, nên tạm thời không nhắc đến đồ cưới của Phùng Gia Hy nữa, ai ngờ đầu Tam phu nhân không biết ý người, này giờ chỉ là người qua đường, liền lên tiếng:

- Nghĩ cũng lạ, Đại tì nhi có công oai gia là Lữ phu, tiếng tăm không thấp, trên người chẳng có món trang sức nào có giá trị. Hôm trước con dâu còn thấy Đại tì nhi đem trâm bạc đi mua vàng!

Lão phu nhân đứng dậy chuẩn bị bước vào trong, nghe vậy nhắm thẳng Hân thị mà nói:

- Cảm thấy muối trái được mà không sợ ghen thì cứ việc muối trái đi!

Hân thị cúi gằm, Đại lão gia vẻ mặt thay đổi nhìn sang bên cạnh. Vu ma ma chưa đi đâu lâu phu nhân đi được mấy bước, thì một tên gia đình canh vườn vội vã lao đến trước cửa viện:

- Lão phu nhân, lão phu nhân! Tĩnh Uyển chạy rồi!

Đại lão gia bật người dậy:

- Đại tì tử đâu? Đã về viện chưa?

Ngay lúc đó, Hà ma ma từ đâu chạy đến:

- Không xong rồi, Đại tì tử không hiểu vì sao đã lao vào đâm chết!

Đại lão gia vén tà áo chạy vội ra ngoài, Hân thị nắm tay theo:

- Lão gia, người phải cẩn thận! Đại tì nhi phúc lớn mệnh lớn, chắc chắn không sao!

Đại lão gia xoay người lại, gay gắt:

- Còn đáng để làm gì, điều động người đi đâm chết nhanh lên, Vu Hân trước khi mất đã giao con bé cho ta!

Hân thị đứng đó, cười lạnh "Vu Hân! Lữ Hân! Đã bao nhiêu năm rồi, Đại lão gia vẫn nhớ về người đàn bà này! Nếu năm đó không có cái thai trường tử, phải hay không phải, Đại lão gia không rước ta về?"

Tuy vậy, Hân thị vẫn tỏ ra sốt sắng cho người tìm cách dập lửa, lại cố tình để bàn thân bỏng một mảnh ở bắp tay.

(1) Nguyên bảo kế

(2) Trà táo đỏ

(3) Huyết yến

Chương 7: Lấy Lại Hồi Môn (trung)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Thành Hầu Hoàn Nhan Viên Hạo đã vào kinh từ hai ngày trước, cũng chỉ là ngao du, không phải công vụ nên không gấp rút, ngược lại vô cùng thư thái. Liên Thành Hầu này là Hoàng tử thứ năm của Hoàng thượng, trên còn có một Hoàng tử cũng mẹ chính là Hòa Cát Trường Công chúa. Có điều, Liên Thành Hầu từ khi sinh ra không được may mắn lắm.

Sinh mẫu Liên Thành Hầu khi hạ sinh hẳn ra còn là một Phó Hậu. Hoa Phó Hậu với tước vị Tuồng phương phẩm danh bất hư truyền trong thiên hạ, bởi vì sinh một đôi rồng là Ngũ Hoàng tử cùng Lục Hoàng tử nên được Hoàng thượng vô cùng yêu chiều. Chỉ là hậu cung hiểm ác, Lục Hoàng tử bị ám hại mà mất mạng, sự việc đó kéo theo nhiều phi tần cũng vong thân. Hoa Phó Hậu thì bị găng làm Tần vị, đuổi ra khỏi cung, biệt giam ở tận Liễu Châu.

Thảm thoát đã trải qua nhiều năm, bây giờ Liên Thành Hầu cũng sắp đến tuổi định thân, là một Hoàng tử, nhưng tước vị của hắn còn thấp hơn cả Hoài Nam Vương gia, vốn chỉ là cháu trai của Hoàng thượng, lại có phụ thân phạm trọng tội. Càng không thể so sánh với Nhị Thịnh Vương, nhi tử của Vạn Quý phi, đang vinh hiển làm một thân vương với đất phong bao la rộng lớn Giang Châu.

Liên Thành Hầu chuyển này cũng là cố tình hồi kinh mua ít vật dụng mà Liên Thành không có, đem về chuẩn bị Hoa Tần từ Liễu Châu đến Mí Châu. Đó là lý do ngoài mặt, thật sự chuyển này đi Hoàn Nhan Viên Hạo muốn liên kết một ít đại thần, lấy chút tin tức kinh thành, tạo một thế lực vững chắc.

Một trong những người mà Hoàn Nhan Viên Hạo muốn liên hiệp chính là Thượng thư Bộ binh Phùng Triều. Phùng Triều tuy Tứ phẩm nhưng đã là Thượng thư một bộ, Hoàng thượng cũng đã có chỉ ý để trong năm nay ông ta được thăng tiến Chính Tam phẩm. Hoàn Nhan Viên Hạo biết vị Thượng thư này có một nữ nhi dòng đích dưới gối Hân phu nhân, nhưng hẳn không có ý định định thân. Một phần hiện tại hắn là một Hoàng tử thất sủng, Phùng Thượng thư cũng không mặn mà hôn sự.

Liên Thành Hầu đã hẹn trước, bây giờ vừa đúng giờ thì đến trước công lớn Phùng phủ nhưng thay vì gia nhân canh cổng uy phong như mọi ngày, Phùng phủ loạn thành một đoàn, từ hậu viện, khói lửa dày đặc xông lên. Hân nhũ mảy, Phùng Thượng thư ắt hẳn cần giúp đỡ rồi, thuận tiện bán một cái nhân tình cũng tốt.

Tĩnh U viên bốc cháy dữ dội, giữa mùa đông, cây cối tro khô mảy nhánh càng thêm bất lửa, Đại lão gia đứng đó, vẫn chưa nhìn thấy Gia Hỷ đâu, bây giờ hắt nước vào đám lửa không khác gì rắc muối bỏ bể, mảy phòng đều tập trung ở đây, xa xa bên ngoài, Phùng Dạ Vân đỡ lão phu nhân đứng xem, Phùng Dạ Vân nỉ non:

- *Tổ mẫu, thật tội nghiệp Đại tì đi, Tĩnh U viên nằm một góc hoa viên, cách thật xa các phòng. Dù gì Đại tì là người Đại phòng, ngay cả Tít tì cũng được ở cạnh Đại thẩm đi!*

Phùng Dạ Vân len lén chấm nước mắt, nàng hiểu rất rõ tâm tính lão phu nhân, từ nhỏ nàng đã được nuôi trong viện lão phu nhân, đến khi trưởng thành mới ra viện riêng, mẫu thân là thứ xuất thì đã sao, chỉ cần mẫu thân nàng nắm quyền quản gia, lại được lão phu nhân tin tưởng, cả Phùng phủ này khác nào thiên hạ của mẫu tử nàng! Bởi vậy, mọi lúc, nàng đều hoặc lỳ liễu, hoặc ngấm ngấm gió thổi bên tai để lão phu nhân thêm ghét bỏ Đại phu nhân!

Từ trong Tĩnh U viên, có tiếng hét thất thanh:

- *Cứu với!*

Lão phu nhân tất bật đi vào.

Gia Hỷ chưa bao giờ nghĩ kế hoạch của mình lại thất bại như vậy, nàng đốt cháy Tĩnh U viên, nhưng không phải một trận đại hỏa hoạn như thế này. Nàng chỉ muốn Tĩnh U viên hư hại một chút, sau có thể moi tiền từ chỗ Đại phu nhân sửa chữa nơi này, từ đó có thể đòi một phần đồ cưới của mẫu thân nàng về, nào ngờ lửa càng ngày càng lớn, Gia Hỷ ôm gương lư ly trong tay, gương càng ngày càng nóng lên, nhưng nàng không thể buông bỏ, nàng lao vào lửa chẳng phải để lấy chiếc gương này sao. Đây là vật duy nhất mẫu thân nàng để lại, nếu có mất mạng cũng là truyền tiếng hiếu thảo đi!

Gia Hỷ mơ hồ thấy không đúng, biết đâu sau khi chết nàng có thể xuyên lại về hiện đại, ý nghĩ đó bùng lên, khiến nàng càng thêm tin tưởng. Nhưng chết cháy có phải quá đau đớn không! Gia Hỷ sợ hãi, một trần nhà xà ngang rớt xuống, chặn mất cửa vào, Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch.

Lúc này từ trên phần mái, có ai đó đang mở một phần ngói thông thoáng, sau đó dùng khính công mà đưa nàng theo phần ngói đó ra ngoài. Người này ôm nàng trong vòng tay, nhưng có bọc một chăn bông thấm đầy nước, cũng không tiếp xúc da thịt, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vô cùng anh tuấn, y phục tím thẫm thêu họa tiết đen mờ chim thỏ, nhìn kĩ là hình rồng. Gia Hỷ hơi thất kinh, hình rồng dù nói dù chim cũng chỉ có thể là người Hoàng tộc. Phùng gia không có quan hệ thân thích với hoàng thân nào, vậy đây là ai?

Thiếu niên nọ hạ người nhẹ nhàng xuống đất, Đại lão gia vội đến cảm tạ. Gia Hỷ được Vĩnh Đan, Vĩnh Đoá đỡ, cả người nàng quán trong chăn bông lạnh sùng nước. Vợ và được đám tì nữ dìu về một phòng trống trong viện Đại phu nhân, lúc này nàng mới vì kinh sợ mà ngất đi.

Đại lão gia chấp tay trước mặt:

- *Tạ ơn Hầu gia ra tay kịp thời, cứu mạng gia nữ!*

Liên Thành Hầu gương mặt hơi âm khí, nhưng khí chất tỏa ra không thay đổi, dù gì cũng là Hoàng tử nuôi dạy trong cung từ nhỏ, thần thái kiêu bạc cao ngạo không phải ai cũng có thể có được, hẳn sở sống mũi cao thẳng, thấy có vệt than đen, cười nói:

- *Thượng thư đại nhân đừng khách khí, bản Hầu thấy việc tự nhiên giúp đỡ, không nghĩ nhiều.*

Lão phu nhân thấy con trai mình cung kính gọi đây là Hầu gia cũng vội vàng lên tiếng:

- *Hầu gia đến phủ lại gặp những chuyện thế này thật không phải!*

Liên Thành Hầu chấp tay trả lễ:

- *Kính lão đắc thọ, bản Hầu khiến lão phu nhân phiền lòng thật có lỗi!*

Lại nhìn sang bên cạnh lão phu nhân:

- *Vị tiểu thư này là?*

Phùng Dạ Vân thanh tao thi lễ:

- *Tiểu nữ Phùng Dạ Vân, là nhi nữ của Phùng Phó tướng thành Tây Thần Đô.*

Liên Thành Hầu từ tốn bảo nàng đứng dậy, hóa ra đây là tiểu thư Từ phòng họ Phùng. Đã đến nhà người khác cũng nên tìm hiểu qua đôi chút, nên hắn có thể phỏng đoán thân phận từng người. Đại lão gia vội vàng mời Liên Thành Hầu đi rửa mặt thay áo, lại cho người cần thận chuẩn bị tiếp đãi. Lửa ở Tĩnh U viên cháy nửa buổi cũng đã tàn, Liên Thành Hầu gặt đầu, phong phạm hơn người đi theo Đại lão gia.

Lão phu nhân nhìn sang Từ phu nhân:

- *Con chuẩn bị trà bánh tiếp đãi Hầu gia! Sau đó sang viện của ta, có chuyện này muốn dặn dò con.*

Từ phu nhân đơn đáp:

- *Thưa mẹ, con đâu biết rồi ạ!*

Vì đã qua buổi trưa mà mọi người cũng chưa dùng gì, nên Đại phu nhân chuẩn bị một ít điểm tâm đưa đến từng phòng. Riêng khách phòng của Liên Thành Hầu, Đại phu nhân cho người sang bên phòng Gia Hỷ bảo nàng buổi tối sang tạ ơn.

Đại phu nhân vậy tay gọi Phùng Gia Hào đến:

- *Buổi trưa con đã thấy Liên Thành Hầu?*

Phùng Gia Hào gật đầu, Đại phu nhân lại tiếp lời:

- *Nguyễn thị có ý sắp xếp một cái hôn sự cho Phùng Dạ Vân với Hầu gia!*

Phùng Gia Hào bĩu môi một cái, khinh thường:

- *Thì sao chứ, Từ phu nhân là thứ xuất, cho dù Phùng Dạ Vân có là đích xuất Tứ phòng thì vẫn bị thân phận Từ phu nhân kéo lại!*

Đại phu nhân cười cười, vuốt tóc Phùng Gia Hào:

- *Con đã hiểu chuyện hơn rồi đấy, không nghe buổi chiều lão phu nhân nói gì sao, cho Nguyễn thị chuẩn bị tiếp đãi Hầu gia, thì Phùng Dạ Vân có lý do xuất hiện trước mặt Hầu gia nhiều hơn.*

Phùng Gia Hào thò tay:

- Con nghe nói Liên Thành Hầu có mẫu thân là một cung tần có tội nên bị đưa đi ra ngoài, người như vậy, liệu tương lai có vững chắc?

Đại phu nhân nhìn ra cửa, trời chuyển âm u, có lẽ sắp mưa, sau mỗi trận cháy lớn đều thường có mưa to, hồi lâu mới nói:

- Mẫu thân hết sức giúp con một mối hôn tốt, nếu lão phu nhân đã có ý đẩy sang Phùng Dạ Vân thì có lẽ lão bà đó biết rõ về Liên Thành Hầu, đợi sau khi phụ thân con bàn xong công vụ ta sẽ uớm lời, phụ thân con ắt hẳn lo lắng cho con.

Phùng Gia Hào gật gù đầu, lại sửa soạn xiêm y để chuẩn bị bữa tối dự com khách.

Bên phòng Gia Hỷ, nàng cũng vừa mới tỉnh dậy toàn thân ê ẩm, trên tay có một vệt bóng đã được băng bó, cả người chỉ kinh sợ chứ không có gì quá nghiêm trọng. Nàng uống hết bát thuốc đen đắng của đại phu kê, cảm thấy đỡ hơn, Vĩnh Đan đưa một đường cho nàng ngậm để tiêu vị đắng trong miệng, Vĩnh Đan lấy khăn ẩm lau mặt Gia Hỷ, lại lấy một khăn khác lau cả tay chân. Hà ma ma vội vội vàng vàng đi vào:

- Tiểu thư, người không biết đâu, công tử cứu người vừa rồi là Hầu gia Liên Thành!

Gia Hỷ nhớ lại gương mặt anh tuấn đều đặn rằng ra khỏi đám cháy bốn bề, y phục bằng vải vóc thượng hạng, thêu rồng đen chìm ẩn theo thớ vải, cảm thấy thân phận cũng đúng là một Hầu gia.

Hà ma ma liền thoáng không ngừng:

- Đại phu nhân cho người đến thông báo, tiểu thư khi nào tỉnh thì đi cùng phu nhân tạ ơn Hầu gia!

Gia Hỷ gật đầu, để Hà ma ma ra ngoài, nhìn quanh một lượt, nơi nàng ở là một căn phòng cũng tốt, tuy hơi nhỏ, chỉ có giường gỗ và bàn trà, thêm một bàn trống gần cửa sổ, trên có để bình hoa nhỏ, gương lư ly của nàng cũng được bày trên đó. Gia Hỷ nhắc tay chân đau nhức lên, Vĩnh Đan đã chuẩn bị sẵn nước liên đều nàng vào phòng tắm. Gia Hỷ ngấm mình trong nước một hồi, liền nói với Vĩnh Đan:

- Cứ báo Vĩnh Đốc sang bên Đại phu nhân, bảo rằng tấc cỏ không thể quên ơn của nàng, tạ ơn Hầu gia.

Vĩnh Đan gật đầu, lại nói thêm:

- Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ Liên Thành Hầu này, trước nay tôi thấy thái độ của Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều muốn kéo một cái hôn sự!

Đại phu nhân nghe Gia Hỷ báo lại sẽ không đến tạ ơn Liên Thành Hầu liền cười thầm, cho ma ma sang trang điểm Phùng Gia Hào thật lộng lẫy rồi sang khách phòng gặp Liên Thành Hầu.

Tứ phu nhân Nguyễn thị đang ở trong bếp, cẩn thận nhìn thực đơn, lão phu nhân muốn Nguyễn thị làm com tối đãi khách, lại là khách quý, hiển nhiên Nguyễn thị nào từ chối, nếu làm tốt, chẳng phải uy danh của Nguyễn thị trong phủ sẽ tăng cao hay sao, và lại sáng nay vừa nhận tiếp quản nhà bếp, bây giờ đã có cơ hội tỏ tài, Nguyễn thị

mừng còn không hết.

Nguyễn thị gạt mấy món tâm thường sang một bên, quyết định làm một bàn ăn Tứ Linh(1) long, ly, quy, phụng. Lại tất bật chuẩn bị thêm một nồi lẩu hoa cúc(2), mùa đông hoa cúc không nở, Nguyễn thị phải đến vườn hoa trồng trong nhà ẩm của phủ khác, mua vài giò cực kì đắt đỏ, lại giấu giếm không nói ra Liên Thành Hầu đến phủ, cứ thế vát và nấu cũng làm xong một bàn com.

(1) Bàn com Tứ linh

(2) Lẩu Hoa cúc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 8: Lấy Lại Hồi Môn (hạ) 1.1

Tranh thủ Đại Bào gia vừa về viện, Đại phu nhân Hàn thị liền để Phùng Gia Hào ở phòng trang điểm, một mình đến gặp Đại Bào gia. Hàn thị cẩn thận suy nghĩ sẽ nói gì để Đại Bào gia không nổi giận, càng không thể để lộ toàn tính bản thân. Hàn thị đến trước viện Đại Bào gia, hơi dừng lại, Tạ ma ma huých tay một cái, Hàn thị mới hít sâu hơi thở, lấy can đảm gõ cửa.

Đại lão già cũng chỉ vừa thay áo xong, thấy Hàn thị đến liền vui vẻ:

- *Phu nhân có chuyện gì mà lại đến giờ này?*

Hàn thị tự nhiên ngồi xuống, rót trà trong ấm ra, thấy lá trà cũng nguội mấy phần liền lấy ấm nước đang sôi trên lò than kê bên pha một phần trà mới. Tài nghệ pha trà này là từ Trà Hương Đường của Hàn gia truyền lại, Đại Quốc không coi trọng thương nhân, nhưng Trà Hương Đường thì ngược lại, được coi là nghệ nhân. Năm Thái Tông Hoàng đế, đã từng đến tận Trà Hương Đường thưởng thức tài nghệ pha trà danh bất hư truyền này. Bởi thế Hàn thị lấy làm tự tin lắm.

Đại lão già hớp một ngụm trà, gật gù:

- *Tay nghề phu nhân qua mười mấy năm vẫn không mai một!*

Hàn thị cười, lau lau tay vào chiếc khăn thêu hải đường đem theo. Tìm cách mở đầu câu chuyện:

- *Thiếp thân đang định đích thân sang bên Hầu gia tạ ơn, lão gia thấy thế nào?*

Đại lão già từ một tiếng, gật đầu:

- *Vậy cũng tốt, cũng là cứu mạng một người, tạ ơn bao nhiêu lần đều không thừa.*

Hàn thị day day khăn tay, ướm hỏi:

- *Không phải thiếp thân nhiều chuyện, nhưng Phùng phủ ít có liên hệ với hoàng thân quốc thích, cũng tránh đưa nhĩ nữ vào cung. Vậy Hầu gia lần này đến là có đại sự?*

Đại lão già ngẫm nghĩ trả lời:

- *Liên Thành Hầu dù gì cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, hiện tại không được sủng, nhưng Hoàng thượng cũng chỉ có mấy Hoàng tử là đã trưởng thành. Thế nên, cục diện triều chính bây giờ, ai cũng muốn kéo một chút lợi ích về phía mình. Hẳn đến đây cũng không ngoại lệ.*

Hàn thị nghe giải thích cũng hiểu một phần, lại nghĩ đến tương lai đoạt đích, không giấu nổi tâm tư:

- *Lão gia nhìn người thường chuẩn, Liên Thành Hầu này mấy phần tài mao?*

Đại lão già vuốt cằm lún phún râu, mắt nhìn xa xăm:

- *Liên Thành Hầu mắt đen trắng phân minh, ấn đường sáng sủa, trán có chữ Vương, mày đậm mũi cao, răng đều lại bóng. Chưa kể phong thái cao ngạo không ảm hiềm không siểm nịnh. Trừ Từ Hoàng tử ta còn chưa có dịp gặp mặt, thì ngay cả Nhị Thập Vương cũng không thể sánh bằng!*

Hàn thị không biết nhiều chữ, nhưng nghe qua cũng toàn là điểm tốt, liền cảm thán:

- *Đáng tiếc, người như vậy lại có một mẫu thân thất sủng!*

Đại lão già cười cười:

- *Nói Hoa Tân thất sủng cũng không đúng, nếu Hoa Tân thất sủng thật, sao Hoàng thượng qua gần ấy năm còn có thể nhớ đến mà để Hoa Tân về Mi Châu tự hợp cùng con trai.*

Hàn thị mở cờ trong bụng, vòng vèo mãi cũng đề cập đến chuyện chính:

- *Liên Thành Hầu còn chưa định thân, Gia Hào cũng đã mười hai tuổi, hay là...*

Đại lão già lắc đầu:

- *Ta thấy không được, luận về tuổi tác, Gia Hỷ còn chưa định thân, sao lại để em vượt qua chị. Luận về gia thế, Liên Thành Hầu tuy là Hoàng tử nhưng không được sủng, chưa rõ mai sau có được hồi kinh không, không nên để Gia Hào mạo hiểm. Hơn hết, ở kinh thành tuy không thể rời cao lên Bả lèn Hầu nhưng ít ra một gia đình đại môn thanh sạch không vương thì phi đều có thể. Con bé được nuông chiều từ nhỏ, vào những gia tộc như thế, chúng ta cũng dễ dàng trông nom bảo vệ hơn!*

Hàn thị không cho là phải, lại nghĩ đến lão phu nhân, liền ám ức:

- *Lão gia nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng mẹ muốn ả cái hôn sự vào tay Từ phòng! Gia Hào không thua kém Ngũ ti nhi ở điểm nào, người làm mẫu thân như thiếp, chỉ sợ con bé thiệt thòi!*

Đại lão già thở dài:

- *Phu nhân nghĩ xem, thế cục triều chính bây giờ một bên là Thái tử danh chính ngôn thuận được tham gia bàn luận quốc sự, bên kia Vạn Quý phi cùng Nhị Thập Vương làm mưa làm gió. Còn chỗ cho một cái Hầu tước? Ta là không muốn đến nhĩ nhi cùng gia tộc ra mạo hiểm! Chỗ lão phu nhân, ta cũng sẽ nói qua! Trời cũng sắp tối, phu nhân có đến cảm tạ Hầu gia thì cũng nên đi đi.*

Hàn thị kéo áo cao từ, nhưng vẫn nuôi nấng chút hi vọng về một cái Hầu gia Phu nhân cho Phùng Gia Hào. Hàn thị đưa Phùng Gia Hào đến gặp qua Liên Thành Hầu cũng không gây ấn tượng gì nhiều, chủ giọng giao mấy câu tạ ơn ả ý, cũng không dám nói đến chuyện định hôn hay gì bấy bọ, cứ thế nhạt nhòa trôi qua, thẳng đến bữa tối, mới mời Liên Thành Hầu sang Ngọc Thực viện.

Gia Hỷ nằm trên giường một buổi chiều cũng thật buồn chán, người nàng ngắm qua thảo dược đã hết êm ả, đêm nay trăng lại sáng, như thể chưa có trận cháy nào ban trưa. Nếu nói nàng không tiếc Tinh U viên thì không phải, nhưng nàng đã đại đột quá, tự tay châm lửa cháy, lửa lại quá lớn. Gia Hỷ chợt nhớ ra, trong đồng hồ nát chưa dọn dẹp kịp đó, hẳn có bình dầu nàng dùng để đổ lên màn cửa lén sân nhà cho bắt lửa, bình dầu đó là Vĩnh Đan mua từ bên ngoài vào, nếu ngày mai Đại phu nhân cho người dọn dẹp phát hiện ra, có phải nàng chết không có đất chôn không!

Gia Hỷ lo lắng, gọi Vĩnh Đan đến, cuối cùng cả hai nhất quyết dời đến đêm khuya, khi mặt trăng treo giữa đỉnh trời thì mới quay lại Tinh U viên. Bây giờ còn sớm, đường qua thán phòng phải ngang Tinh U viên, mà Ngọc Thực viện đang có tiệc rượu, hẳn sử dụng than củi rất nhiều, có lẽ thán phòng đang đông người. Gia Hỷ đi đi lại lại, nhìn ánh trăng mùa đông xanh xao tỏa hơi lạnh giữa nền trời u tối.

Giữa khuya, Liên Thành Hầu cảm thấy khó chịu, có lẽ do trong tiệc hẳn đã uống khá nhiều rượu, mùa đông lạnh, hơi rượu trên người hẳn lại tỏa ra nồng nức rừng rực. Liên Thành Hầu xốc cổ áo, gọi một tùy tùng:

- *Tuyệt Tâm, người cùng bàn Hầu đi dạo một chút!*

Tuyệt Tâm là thủ vệ theo chân Liên Thành Hầu từ khi mới đến Mi Châu, người này cũng chỉ hơn Liên Thành Hầu ba, bốn tuổi. Được Tương Đại Tướng quân huấn luyện trăm người chọn một, võ nghệ hết sức cao cường, tên cũng như người, vô cùng lạnh lùng. Nghe chủ nhân ra lệnh, hẳn chỉ chấp tay một cái. Hiện nhiên thì Hoàn Nhan Viên Hạo đã quá quen với thái độ của Tuyệt Tâm nên không trách cứ gì, ung dung thả bộ ra hoa viên. Lúc này mặt trăng giữa nền trời đã bị mây che khuất.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi ngang đám cháy buổi sáng, như nhớ ra điều gì, mới hỏi:

- *Người có biết vị tiểu thư bàn Hầu cầu là ai không?*

Tuyệt Tâm cung kính đáp:

- *Thuộc hạ đã hỏi qua quán gia, đó là Đại tiểu thư Phùng phủ, Trưởng nữ Đại phòng, là nữ nhi của nguyên phối cùng Phùng Đại lão gia.*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, cái lợi của việc có một tên thuộc hạ máy móc thô cứng như Tuyệt Tâm chính là chỉ đâu làm đó lại làm rất cẩn kẻ không hề sai sót, Hoàn Nhan Viên Hạo buộc miệng:

- *Nàng ta hoàng sơ trông thật đẹp! Cũng là một tiểu mỹ nhân!*

Tuyệt Tâm muốn dỗi không hiểu chuyện nam nữ ả tính nên cũng không đáp lại, Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, tự cho mình đang đối đáp với ánh trăng còn tốt hơn trò chuyện với một tên đá tảng.

Gió thổi lồng lộng, đột ngột từ trong đồng cây đờ sắp của Tinh U viên có tiếng động sột soạt vang lên. Hoàn Nhan Viên Hạo nhu mày:

- *Là ai?*

Gia Hỷ chưa bao giờ nghĩ bản thân lại xui xẻo đến chừng đó, nàng đã canh khoảng thời gian ít có kẻ qua người lại nhất, gia nhân sau một ngày vừa chữa cháy vừa tiếp đãi khách đã mệt nhỏi mà đi ngủ hết. Nàng chỉ việc chạy ra đây, tìm bình dầu rồi đem đi tiêu hủy, nào ngờ lại đụng phải người không nên đụng nhất.

Hắn buổi sáng còn là ân nhân cứu mạng nàng, nhưng đến buổi đêm có thể là kẻ chi điểm hại chết nàng, bây giờ từ trong đồng hoang tàn, nàng cùng Vĩnh Đan nghe được tiếng hắn đến liền âm thầm bước đi, lén lút trốn khỏi thì đập phải một cây xà nhà đã cháy thành than, thanh xà gãy, chân nàng lật xuống, tạo nên tiếng vang to rõ trong đêm khuya tĩnh mịch.

Ngay lập tức, Tuyệt Tâm cùng mũi kiếm sắc lạnh đưa lên cổ Vĩnh Đan, Gia Hỷ đánh phải lên tiếng:

- *Ngừng tay! Chúng ta là người Phùng phủ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe giọng nữ nhi liền vô cùng ngạc nhiên, trực tiếp đi đến, màn đêm mờ mịt không thể nhìn rõ mặt người, hẳn chỉ có thể hỏi:

- Người của Phùng phủ? Sao lại nửa đêm lên lút ở đây? Hay hai người là hung thủ phóng hỏa, canh khi ít người tiêu hủy chứng cứ?

Gia Hỷ giắt lấy mình, tên Liên Thành Hầu này có khả năng đi guốc trong bụng người khác à, nàng nhìn ánh thép loang loáng trên cổ Vĩnh Đan, đánh cần rặng:

- Không phải... không phải, ta là Đại tiểu thư Phùng phủ, đây là viện của ta, ta đến để tìm đồ!

Hoàn Nhan Viên Hạo có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng phỏng đoán được sự việc, ấn chứng vị Đại tiểu thư này cùng Đại phu nhân có xích mích mẹ kế con chồng nên mới làm ra mấy trò đầu đá, tuổi còn nhỏ đã âm hiểm. Với một kẻ sinh trưởng trong Hoàng tộc như hẳn, lại thấy nữ nhân này vô cùng thú vị. Hoàn Nhan Viên Hạo cười gặng:

- Đưa Đại tiểu thư về khách phòng của bản Hầu, ta có chuyện muốn nói!

Tuyệt Tâm nghe lệnh, liền đưa cả Gia Hỷ và Vĩnh Đan về nơi ở của Hoàn Nhan Viên Hạo. Nhưng vừa đi mấy bước, Gia Hỷ đã kêu lên đau đớn, ngồi thụp xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo ra hiệu Tuyệt Tâm soi đèn lồng vào thì phát hiện chân nàng đã trật khớp. Không chân chữ, Hoàn Nhan Viên Hạo bế xốc nàng lên tay, thần nhiên đi về hướng khách phòng.

Gia Hỷ nằm trong lồng ngực cường trăn của Hoàn Nhan Viên Hạo mà chỉ cảm thấy người run lay bầy, nàng sợ hãi, phải, là nàng đang rất rất sợ hãi. Hẳn là ai, là Ngũ Hoàng tử, là con trai ruột của Hoàng thượng, đã đến tuổi định thân, nàng chỉ là nữ nhi một quan viên Tứ phẩm, nếu bị bắt gắp, nàng có bị trôi lại đim nước thả trôi sông không, nàng có bị đem pha là rù quyền Hầu gia không, nàng có bị đem vào chùa làm ni cô không? Gia Hỷ nhắm mắt, cầu xin ông trời đừng để ai thấy cảnh tượng này.

Liên Thành Hầu ôm Gia Hỷ bước đi nhẹ bằng như ôm một bọc bông gòn, người hẳn tỏa ra hương rượu hoa cúc thơm nồng hòa, như có một làn hơi luẩn quẩn bao bọc lấy Gia Hỷ, nhìn nữ nhân trong lồng nhắm tịt mắt, tay nắm chặt, thần người run nhẹ nhẹ khiến hẳn bật cười. Lần đầu hẳn hành động bốc đồng như thế này lại vì một nữ nhi. Có lẽ hẳn cảm thấy, màn đêm có thể giúp hẳn che giấu cảm xúc.

Đến khách phòng, Hoàn Nhan Viên Hạo đặt Gia Hỷ ngồi trên ghế, lại cho Tuyệt Tâm cùng Vĩnh Đan đóng kín cửa lại ra. Gia Hỷ hoảng sợ, có khi nào, Liên Thành Hầu này muốn nàng dùng thân báo đáp ân tình của hẳn. Nàng chặt vật lên tiếng:

- Hầu gia, đừng làm vậy, người ngoài sẽ hiểu lầm!

Hoàn Nhan Viên Hạo lơ đãng nhìn nàng:

- Bản Hầu không muốn có kẻ chứng kiến cảnh này rồi rồi ra oán bất quái.

Gia Hỷ im miệng, hẳn nói không sai, nếu bây giờ có ai đó đi tuần ngang qua phát hiện nàng nửa đêm chung phòng với hẳn, thì mọi chuyện còn tệ hơn nhiều. Gia Hỷ nhìn xuống chân, thấy Liên Thành Hầu đang từ từ tháo hài của nàng ra, sau đó lột bỏ tất, Gia Hỷ đỏ mặt, rụt chân lại:

- Hầu gia, nam nữ thụ thụ bất tương thân!

Liên Thành Hầu cười nhạt:

- Nàng nghĩ bản Hầu có định gì với nàng?

Gia Hỷ chưa nghĩ xong, đã nghe rắc một tiếng, chân nàng chưa kịp đau nhói đã ổn định chỗ bị trật. Gia Hỷ há hốc mồm, lại thấy xấu hổ vì những ý nghĩ trong đầu.

Lúc này Hoàn Nhan Viên Hạo mới nhìn thấy bình đầu bằng đất nung trắng men trên tay nàng, hẳn phải phui tay vào khăn, lên tiếng:

- Nàng có tự tiện, bản Hầu lại tôn công gia nàng?

Gia Hỷ lúng túng giấu bình đầu ra sau ghế, quay mặt sang hướng khác:

- Là... là... tiếm tít tình cơ... nhặt được...

Liên Thành Hầu như không nghe nàng nói, cẩn thận mang lại hài tất cho nàng, sau mới ngồi bên cạnh:

- Nàng phóng hỏa viện bản thân để làm gì? Đã thế còn ngungốc tự mình gây nguy hiểm.

Gia Hỷ nhìn thẳng vào đáy mắt Hoàn Nhan Viên Hạo, tự hỏi hẳn có xuyên qua không, nàng ở hiện đại đã hai mươi tuổi hơn, nhưng bây giờ lại không thể che giấu tâm tư trước một tên thiếu niên. Hoàn Nhan Viên Hạo ngược mắt lên, Gia Hỷ mới biết mình thất lễ, liền thu hồi ánh mắt. Cuối cùng nàng cũng dè dặt nói ra ý định lấy lại số đo cưới của mẫu thân để lại.

Liên Thành Hầu chăm chú lắng nghe, không có biểu tình gì trên mặt, hồi lâu mới nói:

- Nàng không thể đầu lạy mẹ cả, cũng như bản Hầu, luôn phải nhìn mặt người khác mà sống. Nhưng riêng chuyện này bản Hầu có thể giúp được nàng, chỉ cần nàng nghe theo bản Hầu!

Gia Hỷ ngạc nhiên một hồi, cuối cùng gật đầu, nghe theo sắp đặt của Hoàn Nhan Viên Hạo. Gần sáng, Tuyệt Tâm đưa Gia Hỷ an toàn trở lại phòng không một ai nhìn thấy, sau khi quay lại, hẳn mới không nhận được mà lên tiếng:

- Hầu gia, vimột nữ tì của có định hđi đich với Phùng Đạinhân, đatgvinhômàmtất!

Liên Thành Hầu đưa tay lên chặn lời nói Tuyệt Tâm lại

- Người biết mủi quân lữ cầmhấtlògikhông? Làbạc! Người biết Lữgianổitiếnghátbởithứkhông? Sôngbạc! MẫuthànmàngtalàTrườngnữLữgia, hỏimónchácchânkhôngnhỏ, cầngthểthiếusôngbạc. BảnHầuđấtinhcàrồi!

Tuyệt Tâm ngừng ngo nhìn chủ nhân hẳn đi vào trong tấm phòng, tự hỏi rằng liệu Liên Thành Hầu có thật chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, hay đây là phẩm chất Hoàng tộc chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lấy Lại Hồi Môn (hạ) 1.2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Thành Hầu ở Phùng phủ ba ngày, được tiếp đãi vô cùng tử tế, đến ngày thứ ba, thì có một thầy phong thủy đi ngang Phùng phủ. Vốn Đại Lão gia là mệnh quan triều đình, không mấy tin vào những chuyện dị đoan, nhưng thầy phong thủy này lại là Du Các tiên sinh - người mà có dùng tiền cũng không mời được. Bởi vậy nên khi hạ nhân báo rằng vị này muốn đích thân gặp Đại Lão gia, thì ngay cả Lão phu nhân cũng hiểu kì đến nghe bói toán.

Du Các tiên sinh nhìn Đại Lão gia một hồi, vuốt chòm râu bạc phơ, điềm nhiên uống hết tách trà mới khen ngợi:

- Trà ngon! Có vị của sương tháng ba, lại có hương của hoa sen tháng tám, người pha được bình trà này mai sau sẽ được cáo mệnh vô cùng cao quý, nếu có nữ nhi, thì ắt hẳn hóa loan hóa phượng!

Đại Lão gia nhìn sang Hàn thị, trà này do Hàn thị pha, Hàn thị đúng là có một nữ nhi Phùng Gia Hảo, nói vậy thật sự Gia Hảo sẽ được xuất giá vào nhà hoàng thân quốc thích. Hàn thị ánh mắt long lanh, đưa tay vuốt ngực không giấu nổi chờ mong. Lão phu nhân nhìn sang Hàn thị một cái, cũng không tỏ vẻ gì. Du Các tiên sinh hỏi lâu lại nói:

- Lão gia sắp được thăng tiến, nhưng đó mới chỉ bắt đầu, trong mười năm tới đây, công danh lão gia sẽ không ngừng, thậm chí có thể sánh ngang bậc Công, Hầu.

Đại Lão gia trợn tròn mắt, miệng lưỡi cứng đơ, không nói được gì, mãi sau mới thốt ra một câu:

- Tiên sinh chắc được mấy phần?

Du Các tiên sinh cười lắc đầu:

- Nếu ta nói có mười phần chắc chắn, thì không phải chính là tiết lộ thiên cơ hay sao? Cho nên lão gia tin được mấy phần thì đây là mấy phần chắc chắn.

Đại Lão gia gật đầu cảm tạ, Du Các tiên sinh nhìn Lão phu nhân một chút:

- Bên cạnh Lão phu nhân có kẻ tiểu nhân, gièm pha phá hoại đoạt lợi lộc riêng, nên cẩn trọng.

Lão phu nhân nhũ mày nhìn về phía Hàn thị, chẳng phải đây là cái gai trong mắt bà sao, Hàn thị nhận ra ánh mắt của Lão phu nhân, chợt nhớ năm mươi năm nữa Đại Lão gia có thể lên đến Công Hầu liền không kiêng nể gì, nguyệt đãi Lão phu nhân.

Du Các tiên sinh uống hết bình trà thì nói tiếp:

- *Quý nhân trong phủ lão gia mang mệnh kim long thiên văn, tương lai không thể đoán định nổi. Trong viện phu nhân có người mệnh phụng hoàng, cũng chẳng thể chỉ chính xác được, là phu nhân phúc khí.*

Hàn thị mở cờ trong bụng, như vậy không phải chán phần người mệnh rồng kia là Liên Thành Hầu sao, dưới gối Hàn thị chỉ có Phùng Gia Hào, cùng với lời lúc trước, chắc chắn Phùng Gia Hào sẽ một đường là Hoàng hậu rồi. Hàn thị ra hiệu cho người đưa vàng bạc đến tạ ơn, Du Các tiên sinh không nhận, chỉ nói:

- *Ta đi qua đường, thấy khát, nhìn ra trong phủ có người pha được trà ngon mới xin một ấm, nay ấm trà đã uống xong, cũng không tiện lưu lại. Phu nhân cắt cho, ta may mắn biết được thiên cơ, cũng không thể dùng thiên cơ làm kẻ sinh nhai. Phu nhân cẩn thận Trưởng tử, sẽ vương vào chuyện thị phi mà đứt đường công danh.*

Đại lão gia chú ý nghe lấy, sau tiễn Du Các tiên sinh ra tận cửa. Hàn thị cùng lão phu nhân đơn độc đứng trong phòng nhìn nhau một hồi.

Tùng ấy tiên đoán xảy ra nhưng Gia Hỷ vẫn không biết gì, nàng còn đang bận rộn ở phòng bếp, buổi sáng nay Liên Thành Hầu cử một cái Thiểu giám sang, nói rằng muốn dùng cơm do chính tay Gia Hỷ nấu, nàng đã định từ chối, nhưng nghĩ lại vàng bạc hồi môn còn do Liên Thành Hầu giúp đỡ lấy lại, nên miễn cưỡng chuẩn bị bữa sáng giúp hắn.

Vị Thiểu giám nhà Liên Thành Hầu cử tới họ Triệu, tên là Từ Đoạn. Triệu Từ Đoạn cũng không hơn chủ nhân hẳn bao nhiêu tuổi, chỉ khoảng hai mươi, gương mặt xuất thần thoát tục, miễn nhiễm nhân gian yên hòa, da quá trắng, môi đỏ như tô son, mắt phượng dài hẹp dưới hàng mi cong rợp bóng, mày đậm nhưng thanh, nếu thật sự là nữ nhi hẳn phải là một đại mỹ nhân. Bù lại gương mặt thoát tục ấy là một thân hình cao ráo trắng kiện, tuy bên ngoài đơn độc một bộ tứ y (y phục màu tím) tóc cũng chỉ búi bằng trăm ngai voi, nhưng khí thế lại vô cùng cao quý, mười đầu ngón tay xương xương thon dài mảnh dẻ, vốn không phải của người làm việc nặng nhọc.

Đại Quốc có quy chế về hoạn quan rất rõ ràng, đứng đầu mười hai cung chính là Đại Giám hay thường gọi là Đại Tổng quản. Mỗi cung lại có các Chương quản, dưới Chương là phó Chương quản. Phụ trách các cục, phủ chính là Thiểu giám. Ngoài ra, hầu hạ ngự tiền cũng từ cấp bậc Thiểu giám trở lên. Trong cung hiện tại cũng chỉ có năm vị Thiểu giám, tuy vậy ngày trước khi Liên Thành Hầu về Mi Châu, Hoàng thượng đặc ân đưa một Thiểu giám tuổi vô cùng trẻ đi theo, đó chính là vị Triệu Thiểu giám này. Giờ đây, hắn đang đứng ngay cạnh Gia Hỷ trông coi nàng làm cơm.

Gia Hỷ loay hoay một hồi cũng bày xong được mấy món, có kim kê đậu phộng, sườn xào chua ngọt, cá chép sốt cà, lại thêm đậu phụ ma bà(1). Triệu Thiểu giám nhìn nàng gật gù, rồi thông thả cho người đưa thức ăn về khách phòng, cũng chẳng nói lời nào. Chỗ người đi khuất, Vĩnh Đan mới tỏ ra khó chịu:

- *Vị Thiểu giám này thật là, một câu cảm ơn cũng chẳng có.*

Gia Hỷ im lặng tức đầu, lại đi về phòng chính trang, chuẩn bị thỉnh an Đại phu nhân. Váy áo mùa đông hôm qua quán gia cũng vừa đưa tới, nàng nhìn ngắm đồ mới một hồi, cũng quyết định ăn vận tươi đẹp, dù gì hôm nay cũng là ngày trọng đại. Búi một cái phi tiên kết(2) cái mũ dóa mũm đon tim nhỏ lên tóc, thêm hai dây buộc cùng màu phát phơ trong gió, váy dài màu trắng gối đầu hoa từ đỉnh hương, cổ áo cao viền cúc họa mi khỏa ngoài áo mỏng từ sa mảy tăng phiêu dật, thêm một cái áo lông bạch thỏ ấm áp.

Gia Hỷ cảm thấy nhan sắc bản thân không tệ mấy, tò đoán mấy hồi dài, giữa án đường về một đóa hoa mai màu hồng phớt, mới tỏ nhợt bóng như thạch, nhìn vào chỉ muốn cắn một ngụm. Vĩnh Đóa, Hà ma ma đứng bê ngoài nhìn Vĩnh Đan điu nàng ra, đều không hện mả xuất xoa mấy tiếng. Đại tiểu thư xinh đẹp quá! Thường ngày giấu dung nhan điểm lệ sau sắc áo mộc mạc, nay lại là tôn mỹ sắc, càng ngắm càng mê người.

Gia Hỷ phớt tay cầm theo quạt ngọc có khảm nhành lan bằng hồng ngọc, che đi nửa khuôn miệng son son, cẩn thận buông hai đi trên hành lang không nhiễm một hạt bụi đến phòng Đại phu nhân. Bởi vì từ hôm Tĩnh U viên bị cháy, nàng đã theo sự sắp xếp của Đại phu nhân mà đến Đại phòng ở. Viện Đại phu nhân rất lớn, chia thành mười mấy thiên viện nhỏ hơn, nối nhau bằng hành lang gỗ dài có mái ngói che ở trên. Trong các phòng, chỉ có viện Đại phu nhân và Đại lão gia là riêng biệt, còn lại Tam phòng, Tứ phòng, Ngũ phòng phủ thế đều cùng viện nhau. Lệ này có từ khi lão thái gia sinh thời, sau khi ông mất, Đại lão gia noi theo mà dọn ra trước ở.

Gia Hỷ đi chừng nửa khắc thì đến trước viện Đại phu nhân, trời xám xịt, gió lạnh thổi vũ vũ, không chừng mấy ngày nữa tuyết sẽ rơi. Gia Hỷ cúi áo choàng đưa Hà ma ma giữ, lại vuốt vuốt tà áo phẳng phiu thêm một chút. Đợi thêm một khắc, Tạ ma ma bên cạnh Đại phu nhân mới mời nàng vào.

Đại phu nhân đang dùng bữa sáng, Gia Hỷ hơi ngạc nhiên khi thấy Đại lão gia cũng ở đây, nàng khụy chân một chút:

- *Phụ thân, mẫu thân an hảo!*

Đại lão gia không ngừng lên, chỉ vào ghế trống bên cạnh Phùng Gia Hào:

- *Con đã đến rồi thì ngồi xuống mà dùng cơm.*

Gia Hỷ cẩn thận kéo váy ngồi cạnh, Phùng Gia Hào cũng không nói rằng gì, biểu cảm kinh ngạc ngắm nhìn nàng. Đại phu nhân thấy Gia Hào im lặng, cũng ngược mắt lên. Nhìn mẫu tử họ thất thần một cái mà Gia Hỷ cười thâm trong lòng, nàng là sinh ra ở thế kỉ hai mốt, kĩ nghệ trang điểm của nàng, mấy ngàn năm nữa mới có người theo kịp.

Vĩnh Đan nhận chén đĩa từ Tạ ma ma, cẩn thận chọn cho Gia Hỷ một chiếc bánh bao nhân rau cải ăn cùng với gà chưng bát bảo, sau thêm một ít cháo đậu xanh. Gia Hỷ ăn rất ngon miệng, xong xuôi cũng để Vĩnh Đan hầu súc miệng, bôi lại son. Bởi hôm nay không thỉnh an lão phu nhân, nên sau bữa sáng, lão gia cũng quay về thư phòng. Gia Hỷ thấy bản thân hơi thừa thãi, nhưng Đại phu nhân chưa cho đi, nàng cũng không dám xin về.

Đại phu nhân Hàn thị đi vào trong, Gia Hỷ cũng đánh đi theo, Hàn thị nửa nằm nửa ngồi trên thấp quý phi, Phùng Gia Hào ngồi ngay bên cạnh, Gia Hỷ hơi cách xa hơn một chút. Hồi lâu, Hàn thị mới mở miệng:

- *Hai năm nữa người cũng đến tuổi định thân, đã có ý với nhà nào chưa?*

Vĩnh Đan trong lòng thấp thòm, vốn Đại tiểu thư si mê Lữ Định Ân công tử là chuyện ai cũng biết, nhưng nếu chính miệng Đại tiểu thư nói ra, thì khác nào xóa đi thanh danh bản thân.

Gia Hỷ hơi cúi đầu, không rõ Đại phu nhân suy tính gì, chỉ dám đáp sơ sài:

- *Phụ mẫu đặt đầu nữ nhi theo đó, nào có lý con cái tự chọn hôn sự!*

Hàn thị gật đầu, mỉm cười:

- *Tư sắc của người không tệ, nhưng hôm nay ăn vận thế này đến là dễ dụ dỗ à? Liên Thành Hầu hoàng thân quốc thích, người cũng xứng sao?*

Bởi trong phòng không có ai, nên Hàn thị không cả nề gì, nếu không phải vì sợ lão bà mẹ chồng kia bắt nhược điểm, sự quyền gia rơi vào tay Từ phòng, Hàn thị cũng chẳng để Gia Hỷ sống đến ngày hôm nay. Bao nhiêu năm qua Gia Hỷ im hơi lặng tiếng, đột ngột rơi xuống hồ sen một cái lại thay đổi, tính cách từ trầm tĩnh sợ sệt trở nên khéo léo mưu toan hơn. Đêm hôm qua, một tên gia nô gác cổng đã thấy Gia Hỷ cùng Liên Thành Hầu gặp nhau lên lút trong vườn hoa. Sáng sớm nay lại làm cơm đưa đến khách phòng. Nếu không phải người đó là Liên Thành Hầu, Hàn thị đã tìm có duỗi Gia Hỷ xuất giá đi tu. Hàn thị càng nghĩ càng khó chịu, nói xằng:

- *Từ đây đến khi cập kê, tasẽloliệuhónsựciangười, cũnglàmộttiểuthư, khôngnênvàonhà tiểumónhtiểuộ. Nếuđanhmônthếgiakhôngnguyệný cho người vào dòng dõi, thì gáchodòngthứcũngchẳngthiệtthoigì. Lữgiasusuptidầu, xemthứcoáimượn ruợngườià!*

Gia Hỷ nén giận, răng cắn vào môi muốn chảy máu, thật là khinh người quá đáng, nàng hít một hơi sau, bật cười:

- *Phụhànmớiquá, tachoduikhôngcônggoạithân hiếnháchnhưHàn phũ cómộtcáiPhởĐáNgươi, nhưng itratacũnglàDịchTrưởngnữPhùngphũ, hónsựciata, ngườiàmkếmmẫnhưphunhânpàichủ, đingđétakéoNhịtiểuthưcuốngbìntheo!*

Phùng Gia Hào tròn tròn mắt:

- *Cànggìnhưngườicũngxíngsao? Mẫuthànhántừ lắmmớidếngườisốngđếnmấyhômnay, DuCảctiênsinhđânôitacó thể làm loan làm phụng, còngười, yềnpậnmàgặđi, đinggơ tường đếnLiênThànhHầu!*

À ra thế! Gia Hỷ cười nhặt, Hàn thị trở mặt với nàng không nề nang gì chính là nhờ vào một câu bói toán, Gia Hỷ đứng dậy, xoay người ra về:

- *Mẫuthàncing mười mười à, hàingườichưa từng nghe sao, nhậndịnhhắngthiên! Mẫuthànmườimấynăm quakhôngkhiếntachếđượcth, thicũngkhôngthểhių hoạicuộtdòitadượct? LiênThànhHầudỏ, takhôngcóýtranhgiành, nhưngnếunhị mộtdĩmuốn người nhathế, thì cũng đing trách ta, takhôngcóđượct, mộti cũngđing hóng!*

Vĩnh Đan nhắm mắt chạy theo Gia Hỷ, lòng thầm nghĩ Đại tiểu thư ở Đại tiểu thư, từ trước đến giờ phu nhân miệt thị người bao lần người đều nín nhịn được, sau một trận ốm dậy, hết dốt viện lại kiêu khích, là ai nhập vào Đại tiểu thư vậy!

Gia Hỷ ra tới cổng, liền thấy Tạ ma ma hốt hải đi vào trong. Nàng khoan khoái thở ra, Liên Thành Hầu có lẽ đã thi triển kế sách giúp nàng rồi. Gia Hỷ thông thả men theo hậu viên ra đến chính sảnh.

(1) Kim kê đậu phộng

Sườn xào chua ngọt

Cá chép chưng tương

Đậu phụ nướng

(2) Phi tiên kế

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lấy Lại Hối Môn (hạ) 1.3

Hàn thị gương mặt còn hơi ửng đỏ vì tức giận, lại nghe mấy lời Tà ma ma nói mà kích động hơn:

- *Cái gì? Ma ma không nghe lắm chứ? Là Liên Thành Hầu muốn cùng Đại phòng chúng ta hợp tác làm ăn?*

Tà ma ma gật đầu liên tục:

- *Chính miệng lão gia sai bảo nó thì mời phu nhân đến, còn phải đem theo cả sổ sách!*

Hàn thị nghi hoặc, cho người chỉnh sửa y trang, lại gọi Hàn quân gia đem sổ sách theo cùng, kéo theo Phùng Gia Hào đến thư phòng Đại Lão gia. Trên đường đi, Hàn thị suy nghĩ rất lung. Liên Thành Hầu mở miệng muốn cùng làm ăn, vậy phải chia lợi nhuận thế nào, quan hệ thân thiết đến đâu, nếu sau này trong cuộc đoạt đích, Liên Thành Hầu có kéo cả Phùng gia xuống nước cũng không!

Hàn thị đến trước thư phòng, cũng không thấy người canh giữ, liền đi vào, bên trong đã có người ngồi sẵn, Hàn thị nhìn quanh một giây, thấy Liên Thành Hầu cùng Đại Lão gia đều đang ở phía kia căn phòng, khuất sau một giá đồ cổ thay thế bình phong. Hàn thị nhìn về hướng đó, thì lễ một cái:

- *Tham kiến Hầu gia!*

Tiếng Liên Thành Hầu khách khí phát ra:

- *Phu nhân đa lễ rồi, Triệu Thiếu giám theo bàn Hầu đã lâu, nay tích lũy được chút vốn nhỏ, thật muốn làm ăn. Nên mời đến nhờ phu nhân vậy!*

Bởi vì triều đình không cho phép quan viên cùng hoàng thân buôn bán, vậy nên bọn họ thường phải để thân tín đứng tên hộ, phi thương bất phú, các Ngự sử tổ cáo một hồi cũng không đẹp được, nên Hoàng thượng thường nhắm mắt cho qua. Lễ đó, Đại phu nhân nghe qua cũng biết Triệu Thiếu giám này là Liên Thành Hầu mượn danh làm ăn. Đại phu nhân liền ngồi xuống để dặt:

- *Thất lễ với Thiếu giám, chẳng hay Thiếu giám muốn đầu tư gì?*

Triệu Thiếu giám di chuyển đôi mắt phượng dài đến cuốn sổ bìa đỏ mà Hàn quân gia đang ôm, sẫm soi bộ móng tay dài đẹp:

- *Phu nhân có gì sinh lợi nhất?*

Hàn thị cười hơi gượng, trên đôi mắt Hàn thị kinh bi nhất loại yếm nhân này, nhưng đây là Thiếu giám, người bên cạnh Liên Thành Hầu, muốn không nể mặt cũng là không được, Hàn thị ra hiệu để quân gia đưa sổ xuống, Triệu Từ Đoạn chậm rãi mở sổ, đọc rành mạch hồi lâu mới nói:

- *Trong đây có một tâu lâu khiêm sông bạc là Tỳ Khê phường, thu vào cũng không tệ, phu nhân thấy thế nào?*

Hàn thị ngẫm nghĩ, Tỳ Khê phường này mỗi năm cũng kiếm về được khoảng hơn chục vạn lượng bạc, coi như không tệ, nếu đầu tư thêm hẳn sẽ sinh thêm phần lợi nhuận cao hơn, Hàn thị cười cười:

- *Thiếu giám thật có mắt nhìn, Tỳ Khê phường thực chất làm ăn rất tốt, nếu muốn, Thiếu giám có thể bỏ tiền vào.*

Triệu Từ Đoạn lướt thêm một vòng, lại thấy Bích Ba trang, nơi này có suối nước nóng, kinh doanh như một khách điểm, doanh thu cũng cao ngất, nửa năm qua đã thu được hơn năm vạn lượng bạc. Triệu Từ Đoạn nghĩ trong lòng, Hàn thị mấy năm qua sống trên đồ cưới của Đại tiểu thư thật sung sướng, chẳng trách, Hầu gia chương mất, muốn thu về.

Triệu Từ Đoạn phát tay cho mấy gia nô không rường gỗ đi tới, mở miệng cười nhạt:

- *Đây là năm vạn lượng vàng, nó tài muốn góp chút vốn vào làm ăn ở Tỳ Khê phường và Bích Ba trang.*

Hàn thị sững sốt, nhìn số vàng mà người kia đang lỏng lẻo từng đợt, Phùng Gia Hào ngồi cạnh cũng thấp phần mừng rỡ, năm vạn lượng vàng, là năm ngàn vạn lượng bạc đi. Nói Phùng phủ cũng là thế gia, nhưng tự chung cả đời này, chưa bao giờ có một khối lượng tiền của nhiều như vậy.

Hàn thị lắp bắp nhìn Hàn quân gia:

- *Mau mài mực khế ước cho Thiếu giám đại nhân!*

Triệu Từ Đoạn cười cười:

- *Nó tài chỉ là bề tôi của Hầu gia, nào dám nhận tiếng đại nhân này của phu nhân!*

Hàn thị nào nghe được gì nữa, mắt hoa lên những vàng kim rực rỡ, Hàn quán gia viết xong khế ước mới đưa đến cho Triệu Tử Đoạn, nụ cười trên gương mặt trắng nõn như hoa lê của hắn dần thu lại, giọng điệu cũng không còn hòa nhã nữa:

- *Thật không hiểu phu nhân cảm thấy Thiếu giám ta không xứng làm ăn với phu nhân?*

Hàn thị quay đầu nhìn Hàn quán gia, lại đọc to khế ước Triệu Tử Đoạn trả lại, Hàn thị đọc đi đọc lại mấy lần đều nhìn không ra sai ở điểm nào, cuối cùng mới áp ứng:

- *Thiếu giám thấy có gì không phải?*

Triệu Tử Đoạn chỉ vào sổ:

- *Phu nhân, nó tài thấy trên đây có viết rõ hai nơi này đều là của Lữ phu nhân để lại cho Đại tiểu thư, sao Đại tiểu thư lại không kí khế ước? Khế ước không có chữ ký điểm chỉ của người sở hữu, thì làm sao có giá trị?*

Hàn thị ngớ người, mười mấy năm qua, Hàn thị luôn coi những món này là của riêng mình, nào nghĩ đến chuyện trên giấy tờ vẫn là của Phùng Gia Hỷ, khế ước sau khi lập ra còn phải đem tới quan phủ đóng dấu, như vậy giao dịch mới hoàn thành. Chỉ có điều như vậy, Phùng Gia Hỷ lại được nhúng tay vào chuyện sổ sách, Hàn thị không cam tâm, đang tìm cách trả lời lại, thì giọng Liên Thành Hầu sau giả đồ cổ vang lên:

- *Hóa ra Phùng Đại nhân không nể mặt bản Hầu lần này, thật sự bản Hầu có chút thất vọng! Bản Hầu cứ nghĩ cấu Đại tiểu thư một mạng, nàng sẽ không đến mức phải sạch.*

Đại lão gia nghe Liên Thành Hầu nói thì cảm thấy khó chịu, Hầu gia là Hầu gia, Phùng Hoàng có gây một chân thì gà rừng cũng chẳng sánh được, huống hồ Liên Thành Hầu mới mười sáu tuổi, tương lai rất dài, ai biết được ngày sau Vương tướng vinh hiển thế nào. Nhà mẹ Liên Thành Hầu lại là Tương gia, Hoa Tân có thất sủng, nhưng còn đó một Tương Hoàng Quý phi, một Tương Đại Tướng quân cả một cái Tương Quốc công kia nữa. Phùng gia danh gia vọng tộc thế nào, cũng không bị được, Đại lão gia nghiêm nét mặt lại:

- *Hầu gia đừng nghĩ như vậy, chỉ là phu nhân làm việc có chút sơ sẩy, Gia Hỷ sẽ đến ngay thôi!*

Liên Thành Hầu cười cười, hóa ra Đại tiểu thư tên là Gia Hỷ. Hắn thật sự rất thương thức cái tên nàng, vui vẻ nhẹ nhàng. Hắn gật đầu nhìn Đại lão gia:

- *Bản Hầu biết Phùng Đại nhân là người hiểu chuyện, lại là bậc trọng thần trong triều, sao có chuyện quân gia không nghiêm, hà khắc tôn tụt được!*

Hàn thị nghe mấy lời này mà khó chịu, cái gì quân gia không nghiêm, hà khắc tôn tụt, đây chính là nói người làm nẫu thân như bà độc ác với con khác mẹ hay sao. Hàn thị nụ cười vụn vụn khó khổ sờ nhìn Tạ ma ma:

- *Gọi Đại tiểu thư đến đây mau!*

Tạ ma ma men theo vườn hoa ba chân bốn cẳng chạy đến phòng Đại tiểu thư mời. Gia Hỷ hiện tại vốn ở trong viện Đại phu nhân, nên rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân Tạ ma ma gấp gấp đứng trước sân chung. Vĩnh Đan nhìn sắc mặt thán nhiên của Gia Hỷ, cười cười bước ra:

- *Buổi trưa khó chịu, không biết ma ma có việc gì lại gấp rút vậy?*

Tạ ma ma nghiêng răng nghiêng lợi:

- *Hừ! Còn không mau gọi tiểu thư nhà người sang bên thư phòng lão gia, Đại phu nhân đang đợi bên đó. Còn có Hầu gia, nếu để Hầu gia chờ lâu, người gánh được tội không?*

Vĩnh Đan khó chịu, cái gì là chó cậy gần nhà, viện này của Hàn thị, hiển nhiên Đại tiểu thư không thể mắng chửi làm khó người của Hàn thị được. Gia Hỷ bên trong nghe rõ, mới chậm chậm đứng dậy:

- *À, thì ra là Tạ ma ma, ta cứ tưởng nó từ phòng nào đến quấy nhiễu, ma ma vào trong uống trà đợi một chút, ta chỉnh trang rồi đi ngay.*

Tạ ma ma liếc xéo:

- *Nó thì không có thời giờ uống trà, phiền tiểu thư nhanh một chút!*

Gia Hỷ cùng lúc ngẩng xuống bàn thì Hà ma ma don dả đem thuốc đến, cơ thể nàng suy nhược đã lâu, lần da cũng nhợt nhạt, mười mấy năm qua sống trong chèn ép, nàng mới xuyên qua chưa đầy một tháng, đánh phải tích cực bồi bổ bằng được liều, thức ăn. Những thứ này đều phải mua bằng tiền a, mỗi tháng mười hai lượng, còn thua cả chi phí ăn mặc của Phùng Gia Hóa là thứ nữ Đại phòng, mỗi tháng hai mươi lượng. Gia Hỷ cười nhạt, lần này nàng phải dãi cả vốn lẫn lời:

- *Vĩnh Đóa, hầu ta uống thuốc, Vĩnh Đan giúp ta chỉnh lại tóc. Hà ma ma, xem thư phòng bếp đã có cơm chưa? Sáng sớm nay ăn ít, quả thật bây giờ ta có chút không chịu nổi.*

Nhìn Tạ ma ma cầm gần đúng đó, Gia Hỷ thấy thật thoải mái cái gì gây ông đập lưng ông, ác nó bắt nạt chủ tử đã quen như bà ta, đứng ngoài sân nửa canh giờ còn là nhẹ! Tạ ma ma nhìn Gia Hỷ hết uống thuốc lại ăn cơm, xong xuôi còn dùng hoa quả, lại đợi mấy a hoàn pha nước súc miệng bạc hà hoa hồng, bôi lại môi son, kẻ lại mày liễu, vuốt phẳng vạt xiêm y, rồi mới thông thả đi ra. Gia Hỷ ngang qua Tạ ma ma một cái, cười cười:

- *Phiền ma ma đợi lâu!*

Tạ ma ma khó khăn lắm mới nhắc được chân đi theo sau, vừa ra đến viện Đại lão gia thì trời đổ tuyết, những bông tuyết trắng tinh lấp lánh đầu đông, báo hiệu cái rét dữ dội đã đến. Gia Hỷ vươn tay nghịch một bông tuyết trong lúc đợi Tạ ma ma vào bẩm báo.

Khi Gia Hỷ vào phòng, đã thấy Triệu Tử Đoạn trầm trầm ngồi cùng Đại phu nhân, trên bàn sổ sách chất đống, bên cạnh Đại phu nhân, Phùng Gia Hào trang điểm hoa lệ mái mi nhìn mấy rương vàng ròng, nếu không được Liên Thành Hầu báo trước, có lẽ Gia Hỷ cũng thất kinh khi nhìn sổ vàng đó. Nàng chậm rãi tiến lên:

- *Tham kiến Hầu gia.*

Liên Thành Hầu ho khan một cái, hiệu nàng đứng lên, Gia Hỷ lại nhìn sang Đại lão gia:

- *Phụ thân, mẫu thân an hảo!*

Vĩnh Đan đã sắp xếp ghế bên cạnh Đại phu nhân, Gia Hỷ thán nhiên ngồi xuống, vừa ngồi đã nghe tiếng Liên Thành Hầu:

- *Thật lạ, đây là Đại tiểu thư của quý phủ? Bản Hầu thật nghi hoặc?*

Đại lão gia nhủ mảy:

- *Vì sao Hầu gia lại nghi ngờ?*

Liên Thành Hầu cười rộ lên:

- *Bản Hầu gặp qua Trường Công chúa cũng phải hành lễ, chỉ là không biết Phùng Nhị tiểu thư gặp trường ti có thể làm lơ như vậy, khiến bản Hầu không khỏi suy nghĩ người vừa đến có phải Đại tiểu thư không?*

Đại phu nhân nghe vậy thì ruột gan lẫn lộn lên, vừa khó xử vừa khó chịu, liếc mắt nhìn Phùng Gia Hào đang vụn vụn trên ghế kia một cái, Phùng Gia Hào đứng dậy, nhìn qua Gia Hỷ một cái:

- *Đại ti, muội muội thân thể không tốt, Đại ti bỏ qua.*

Gia Hỷ đoan trang hiền huệ hỏi thăm mấy câu, lại nói:

- *Muội muội đã thấy không khỏe, sao còn ở đây làm gì, mau cho người đưa về nghỉ ngơi!*

Phùng Gia Hào trừng mắt nhìn qua, cái gì, là đuổi nàng đi sao? Nàng trang điểm ăn vận, chỉ muốn được Liên Thành Hầu để mắt đến, Gia Hỷ vừa đến đã muốn đuổi nàng đi. Phùng Gia Hào kéo khăn tay, liếc nhìn Đại phu nhân. Hàn thị thấy Liên Thành Hầu đã có ý nói Gia Hào thất lễ, không phép tắc, cũng không định gây rối thêm, chỉ gật đầu:

- *Con cũng nên về phòng nghỉ ngơi!*

Lại gọi Tạ ma ma đưa Phùng Gia Hào về. Gia Hỷ mím môi kìm lại nụ cười, cẩn thận nhìn Triệu Tử Đoạn, đọc qua mấy lượt khế ước, cuối cùng mới nói:

- *Thiếu giám, lợi tức này vẫn nên chia theo mỗi người một nửa!*

Hàn thị trừng mắt nhìn Gia Hỷ, cái gì là không biết tốt xấu nặng nhẹ. Năm nghìn lượng vàng kia có thể mua đứt cả gia sản đó, đừng nói là góp vốn. Gia Hỷ mặc cả như vậy, chỉ sợ rằng Hầu gia nổi giận.

Triệu Tử Đoạn phất phơ quạt lụa tím thắm, cười như không cười:

- *Đại tiểu thư muốn chia đôi?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Dẫu rằng Thiểu giám góp phần nhiều của cải nhưng chung quy lại việc quản lý ghi chép chịu trách nhiệm vẫn do Phùng Gia Hỷ ta làm, coi như ta bỏ công, người bỏ của, Thiểu giám thấy như vậy có hợp lý không?*

Triệu Từ Đoạn muốn cười cũng không cười được, Đại tiểu thư này thật sự muốn Hầu gia mang tiếng hẹp hòi bức ép nữ nhân hay sao chứ. Sau giá gỗ, Liên Thành Hầu ho nhẹ:

- *Đại tiểu thư đã mở lời vậy thì người cũng nên đồng ý!*

Triệu Từ Đoạn chấp tay một cái tỏ ý đã nghe. Soạn thảo kế ước lần nữa, sau lại cùng Gia Hỷ đóng dấu điểm chỉ. Phùng Gia Hỷ hí hóp mắt nhìn hân, lại nhìn qua phía Liên Thành Hầu, cuối cùng mới nở nụ cười.

Liên Thành Hầu thấy dung nhan điểm lệ của nàng nhờ nụ cười mà càng thêm tươi sáng, hân cảm thấy khó khó cổ họng:

- *Dù sao cũng là đã để nhiều kim lượng lại như vậy, thì Triệu Thiểu giám cũng nên ở đây giúp đỡ Đại tiểu thư điều hành hai phương này!*

Hân thị cảm thấy sự việc đi quá xa, vội vàng nói:

- *Đại tiểu thư là nữ nhi khuê phòng, hơn hết còn không có viện riêng, Triệu Thiểu giám nếu cứ ở mãi khách phòng cũng không tiện! Thần phụ có thể giúp đỡ Đại ti nhi quản lý sổ sách a!*

Đại lão gia thấy lời nói Hân thị lộn xộn không hợp lý lắm, nhưng trước Liên Thành Hầu cũng không có ý làm Hân thị mất mặt, hơn nữa, của nả trong nhà không vào tay con cũng là tay vợ, mới nói:

- *Hàng giá thành phần quý trọng của người hầu hạ, giantửchilàtiểuthukhuêphòng, khôngdànhđểHànggiabỏ công phisức!*

Liên Thành Hầu cười mỉm:

- *BảnHầukhôngquándếnchuyệntrongnhàcủaPhùngdạinhân, bảnHầuđangquảnmãmgànglượmvàngkia!*

Đại lão gia nghe đến tiền cũng khó mở miệng, đành cho qua, Liên Thành Hầu nhìn Hân thị một giây qua ô trống trên giá cổ, nụ cười càng rõ rệt:

- *Phunhân, nămnghìn lượng đó, cũngđủchoĐạitiểuthuxâymộtcănviệnmới, TriệuThiểugiám cũngkhôngcầnở khách phònglắmgi.*

Hân thị cứng lưỡi, không đáp trả được, mồ hôi chảy ròng ròng sau áo. Gia Hỷ xoay người thi lễ với Liên Thành Hầu một cái:

- *TạoHànggiagiúp đỡ, GiaHỷsẽnghetheoHànggia, xâymớiviện, để Hầu gia không vì Triệu Thiểugiám mà phiền lòng!*

Nàng lại nhìn sang Hân thị:

- *Tạomấuthânưonămquảđã giúp nữnhiquảnlýsổsách, naynữnhicũngáp xuấtgia, nhândĩpnàycóTriệuThiểugiámchibáo, cũngnêntậpquảngiaquảnvu!*

Hân thị chỉ đánh gật đầu ra về từ mẫu:

- *Đạitinhinóphải, chuyệnàyHànggiatrôngcậyvàocon, đừng khiếnHànggiathấtvọng!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Nữnhinhókhônglắm, ngoàihaiphươngtrang nàycòncótrangsức, vàivóc, tranhthêu, bìnhphongcáckiểu, đugicĩnglàđồcủamương, nữnhingyđẽmócóchứtmongnhớ!*

Hân thị gương mặt trắng bệch, những đồ này bao năm qua đã sớm tiêu sạch, làm gì còn giữ lại, hồi lâu Hân thị mới gượng gạo:

- *Trongphủkhôngcònhiệnmớitrởđọc, mấuthânhìnhvậtnhữngười, chứkhôngthấubithuơngđãđemrangoàitừ lâu! Mỗisổđồđạc cũmchư hòng chưakểđến!*

Gia Hỷ a lên một tiếng, đưa khăn tay lau nước mắt vô cùng đau xót, mỹ nữ yếu điệu hoa lệ dưới mưa khiến ai nấy đều thương cảm. Hân thị biết bản thân đã quá thất thố trước mặt Đại lão gia và Liên Thành Hầu rồi, đánh giá là:

- *Biết rằng tiền bạc không dồi dào được, nhưngmấuthânsẽcóvật vát cónmónàohaymónấy, thừgidămát, mấuthânsẽtìmmuabivào!*

Gia Hỷ thi lễ một cái, uyển chuyển cáo từ lui đi, Triệu Từ Đoạn cũng cất bước theo, cho người ôm sổ sách cùng mấy rương vàng đến phòng Gia Hỷ trong mỗi tiếc hận của Hân thị.

Liên Thành Hầu dấy mắt đượm tia âm hiểm không rõ. Việc cũng đã xong, không lý gì còn ở lại Phùng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trở Mình Lật Người

Liên Thành Hầu lên xe ngựa quay lại Mi Châu, trời lúc này cũng khá rét, mặc dù hắn đã nghe ngóng được chỉ ý Hoàng thượng cho phép Hoa Tần được đến Hầu phủ cùng hân, nhưng với một độ tuyết ngày càng dày đặc thế này, có lẽ nhanh nhất cũng phải đến cuối mùa xuân sang năm người tuyên chỉ mới tới được Liễu Châu.

Xe ngựa của Liên Thành Hầu được thiết kế vô cùng đặc biệt, trong xe được ngăn thành hai phần, phía trước nhỏ hơn, đặt vừa một bàn trà nhỏ cũng chỗ cho hai người ngồi, qua một rèm ngăn dày là nơi để Hầu gia nghỉ ngơi, có gối tựa mềm, chăn ấm áp, dưới lòng xe còn một hệ thống sưởi ấm bằng sắt khối. Sắt nung nóng thả từng viên vào bên trong, dù để phía trên xe lúc nào cũng ấm áp.

Tuyệt Tâm ngồi đằng trước, đây là xe song mã, kéo bằng một đôi ngựa đực khỏe mạnh, đầu xe có hai xa phu thay nhau điều khiển, hân nhấp môi băng rượu. Sau lần rềm kia, Hầu gia còn mãi trêu hoa ghẹo nguyệt với một nha hoàn là Linh Tề, Linh Tề này đi theo Hầu gia từ nhỏ, trong phủ được yêu chiều không kém tiểu thư khuê các. Lần này Hoa Tần đến, không rõ Linh Tề có bị chính đồn một lượt hay không.

Hầu gia thấp đi một lúc, Linh Tề mới ra phía đầu xe ngồi cùng Tuyệt Tâm, áo xống nàng ta chưa kéo lên chỉnh tề, vai vẫn hở một khoảng rộng, dù để thấy vết bầm đó mà Liên Thành Hầu để lại. Tuyệt Tâm ho nhẹ, mắt hướng ra cửa sổ, bên ngoài gió đang thổi tuyết bay mù mịt, hân không có gì để xem. Linh Tề hiểu ý, chỉnh trang y phục. Linh Tề mở miệng trước:

- *Tuyệt thế này, không biết bao lâu mới đến về đến phủ!*

Tuyệt Tâm nheo nheo mắt:

- *Linh Tề cô nương bận tâm gì, càng chậm về phủ, cô nương càng nhiều cơ hội được Hầu gia coi trọng.*

Linh Tề thờ dài, thân phận của nàng vốn đã vô cùng bấp bênh. Cái nàng dựa vào chỉ là chút tình nghĩa thuở bé nàng bên cạnh hầu hạ. Mấy năm nay Đại Công chúa lại gả đến một cái Cẩm Từ, tuy Cẩm Từ lớn tuổi hơn nàng, cũng không phải ti nữ hầu hạ giường chiếu, nhưng là người của Đại Công chúa, nên được làm quản sự trong phủ, Cẩm Từ vốn đã chương mắt nàng từ lâu, lần này Hoa Tần đến, nàng vẫn thật sự lo lắng.

Linh Tề thờ dài:

- *Hầu gia nói sẽ bảo vệ ta, nhưng huynh cũng biết, nội trạch tranh đấu dữ dội, ta...*

Tuyệt Tâm lắc đầu, không phải hân không hiểu, nhưng bên Hiên Trì Châu đã mấy lần đánh tiếng muốn gả Hiên nhị tiểu thư sang bên này, Hầu gia cũng không có ý gì phản đối. Vốn chỉ là một tước Hầu, ngang hàng chính Tam phẩm, tuy có cao hơn cái Tử phẩm Tri Châu ít ra còn nắm đại cuộc một châu, trong khi đó Liên Thành Hầu chỉ có một cái Liên Thành nhỏ bé! Hiên nhị tiểu thư gả sang, nhà mẹ lại gần, sợ rằng Linh Tề đến xương cũng bị ăn sạch.

Liên Thành Hầu nằm sau màn trường xe, hân cũng chẳng ngủ được, nghĩ tới cái hôn sự vừa vắn đặt ra trước mắt, âm thầm tính toán một lượt. Đột ngột xe ngựa khựng lại, xóc lên một cái. Tuyệt Tâm liền vén rèm hỏi bên ngoài

- *Có chuyện gì?*

Xa phu trả lời:

- *Nguyên thủ vệ, không rõ vì sao đoạn đường này bị chặn lại, ngăn không cho người đi.*

Tuyệt Tâm nhủ mảy, lúc này một trong mấy thị vệ xe ngựa phía sau đã đến, hỏi qua tình hình một lúc thì bẩm báo:

- *Nguyên thủ vệ, mấy người ở đây cho biết hôm nay Thịnh Vương phủ xuất ra một tiểu thiếp vềHuyQuậnCông phủ, vì vậy nên mới chặn đường để tiện đi lại!*

Tuyệt Tâm nheo nheo mắt, gằn giọng:

- *Làm càn! Chỉ là một cái thiệp thất, lại để Hài gia phải đợi ở đây?*

Hoàn Nhan Viên Hạo sau tưởng nghe rõ, chỉ nhàn nhạt bảo:

- *Tìm đường vòng mà đi, miễn làm lỡ việc vui của nhị vị hoàng huynh.*

Tuyệt Tâm nhận mệnh, cũng không nói thêm gì, cho xa phu quay xe đi đường khác. Chỉ là đoàn rước dâu của tiểu thiệp kìa đi thêm một đoạn thì bị chặn lại bởi một xe ngựa cũ kỹ, trên xe là một lão già mù, chân bị thương bốc mùi hôi thối, cùng vợ lão ta trông hốc hác nhem nhuốc như hai kẻ ăn mày, chiếc xe lao thẳng vào đoạn đường chặn, đụng phải kiệu hoa, tạo nên cảnh hỗn loạn.

Một bên vị thế Vương phủ hiệp người, một bên ra và cứu người như cứu hỏa, lão già mù nằm lăn lộn trên nền tuyết ăn vạ, cái chân nhiễm máu mù be bét trên đường. Mấy tên phu kiệu quật roi da xuống người ông lão, thật huyền não.

Trong một cái lâu, ngay cạnh cửa sổ, Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười nhìn cảnh tượng náo nhiệt dưới đường kia, cái gì là gây ông đập lưng ông. Linh Tề tựa người vào cửa sổ:

- *Thật mắt mặt, một tiện thiệp cũng chắn đường dùng kiệu son son rước vào phủ!*

Liên Thành Hài nhấp môi lên ly rượu, nhàu mày:

- *Nhị hoàng huynh không ngu ngốc vậy đâu.*

Tuyệt Tâm gạt đầu, hần vừa điều tra mấy thông tin:

- *Đây là một nữ tử thanh lâu, không hiểu vì sao được Nhị Thịnh Vương mua về nhưng không đem đến đất phong, cứ giữ lại kinh thành. Nghe nói tháng trước va phải Huy Quận Công...*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười, Huy Quận Công chính là tam hoàng huynh của hần, một tên đầu đầu hủ, cần bản ngu dốt, cậy vào Thái tử mà lộng quyền. Cái này có lẽ là hồ Nhị Thịnh Vương đảo sẵn cho Huy Quận Công lọt vào. Nhị Thịnh Vương giống Vạn Quý phi, trước khi lập kế lớn phải bày ra nhiều mưu nhỏ.

Linh Tề ngấm ghĩa người mặc hý phục trong kiệu vén rèm nhìn ra ngoài kia, hơi giật giật khăn tay, Tuyệt Tâm nói thêm:

- *Lần này Huy Quận Công muốn đón nàng ta về phủ, Nhị Thịnh Vương ba lần bày luận đều làm khó, cuối cùng Huy Quận Côngchờnàng ta lấy thân phận quý thiệp đem kiệu hoa đến rước, nên hôm nay mới xảy ra cơ sự này!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thông tay giả gặp một miếng vịt quay vào bát, vịt quay nóng hôi hổi, bên ngoài gió lạnh, nhấp một ly Nữ nhi hồng, cảm thấy thật sảng khoái, hần nâng nâng ly rượu trong tay:

- *Đợi nào nhiệt tan đi, đem thêm năm mươi lượng bạc cho vợ chồng lão ăn mày đó!*

Tuyệt Tâm nhận mệnh, năm mươi lượng bạc nếu một gia đình thường dân tần tiện cũng đủ sống hai, ba năm. Khi này đã bỏ ra một trăm lượng, Liên Thành Hài không phải quá giàu có, chuyện này đi cũng coi như dốc hết gia sản để gây tiếng vang tại kinh thành. Nhưng Hài gia tính cách luôn rộng rãi như vậy. Tuyệt Tâm xoay người bước đi, cũng chỉ dám lắc đầu.

Linh Tề thấy dưới đường cũng vui bớt, liền đóng cửa sổ, gương mặt vì lạnh mà hồng rực lên, Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu nhìn nàng ta:

- *Ngồi xuống ăn đi, đang bên ngoài phủ, đừng lễ tiết quá!*

Linh Tề mỉm cười, dạ một tiếng, liền ngồi cạnh Liên Thành Hài, lòng thầm nghĩ nếu chuyện đi này mãi không kết thúc thì tốt quá.

Hiển nhiên chuyện Huy Quận Công còn trong tang kỳ đã nạp thiệp, lại dùng kiệu đó hý phục, còn gây loạn ra tay đánh người không thoát khỏi mấy ánh mắt sắc như cú vọ của các quan Ngự Sử. Mà phải kể đến Hàn Đại nhân, vốn là Phó Đô Ngự Sử, tính cách vô cùng cương trực, Hàn Đại nhân này là thân phụ của Đại phu nhân, ngoại công Phùng Gia Hào. Huy Quận Công trên triều bị trách phạt nặng nề, lại phải đóng cửa tĩnh tâm ba tháng. Vốn Hoàng thượng không có quá nhiều hi vọng vào Huy Quận Công. Vương trước cũng không ban, nhưng dù sao cũng là một Hoàng tử, lại dưới tay Thái tử, sau này Thái tử lên ngôi danh vọng thế nào chưa thể nói trước, nên các quan cũng có đứng ra cầu xin một chút. Cuối cùng hình phạt đó cũng chỉ là gọi cao đánh khẽ.

Đại lão gia ra khỏi sân rồng, vừa định lên xe ngựa, thì Đông Thượng thư đến, Đông Thượng thư vốn đứng đầu Lại bộ cùng Binh bộ thật không có liên can gì, Đại lão gia cũng chỉ định qua loa mấy câu, nào ngờ Đông Thượng thư không kiêng nể mà hỏi:

- *Phùng đại nhân, bản quan nghe nói rằng Liên Thành Hài bí mật đến kinh thành đã ghé qua quý phủ?*

Đại lão gia hơi khó chịu, cũng là mệnh quan triều đình một phẩm cấp, không thua kém gì, cho dù Đông gia có một Vạn Quý phi, nhưng đó là chuyện hậu cung, tiền triều không hề can dự. Đại lão gia nhìn quanh một giây:

- *Sao gọi là bí mật, Liên Thành Hài đến kinh thành đem theo mấy mươi kẻ hầu người hạ, chỉ là vì an toàn nên không công khai thân phận.*

Đông Thượng thư thấy Phùng Đại lão gia không nề mặt gì mình nên hừ một tiếng:

- *Phùng đại nhân nếu muốn sống tốt thì cũng nên nhìn rõ một chút, đừng vì lợi nhỏ mà hỏng đại cuộc!*

Đông Thượng thư phất tà áo bước đi, Đại lão gia cũng bức dọc lên xe ngựa, đây là uy hiếp, trắng trợn uy hiếp. Đông gia một lòng phò tá Nhị Thịnh Vương, vẫn luôn hoặc mua chuộc, hoặc đe dọa những người trung lập. Về đến Phùng phủ, Đại lão gia liền sai sứ thư động:

- *Mời Hiệu tiên sinh đến đây.*

Hiệu tiên sinh này là môn khách của Đại lão gia, được vinh dự ở cùng sân Đại lão gia, Hiệu tiên sinh năm xưa thi đỗ Thám Hoa nhưng không ra làm quan vì chán cảnh luân củi, quay về quê nhà bán đậu hũ với thê tử, mấy năm trước bệnh dịch, vợ con đều mất, phiếu dạt đến kinh thành thì được Đại lão gia cứu mạng, trở thành sư gia của Đại thiếu gia.

Hiệu tiên sinh ngồi gần cửa sổ, trên tường có mấy bức tự đồ của các danh gia nổi tiếng, đợi Đại lão gia kể xong chuyện, mới ôn tồn nói:

- *Đôngdạinhàntínhcáchtựtrướcđếnmàyluônnhư vậy, trongcác Hoàng tử, NhịThịnhVươnglàngườicóđủ yếu tốkếvinhphát, đượcHoàng thượng ưa thích, tướcp hongcũngcao nhất, dụngmao lẫnhọc vàndễu nguyênâm. VạnQuýphiuythíchxuân nhưngcũng đã được nhậpgia phả dòngdịch, hơnhếtcòn làhátphẩmQuýphi. Điểmvượngmãcdynhất của NhịThịnhVươngchính làTháitử, mộtkhiconTháitửdanh chínhhàngốnghạu, thìkhóngthể côngvòikhácnóngôi!*

Đại lão gia gật đầu:

- *Nhữngđiềumàytàđềubiết, tiềnsinhthầyhuyệnLiênThànhHàidộnggótgóp vónlâm ăn vớiPhùnggia như thế nào?*

Hiệu tiên sinh vuốt vuốt cằm râu bạc:

- *LiênThànhHàutừtrẻtuổi, nhưngó chỉ khi, dángvócđếutôaraulyc, củchàngõnhànxiuất chúng, chắcchắntrơnglại sẽ tiến thân, ánh mắt củaNhịThịnhVươngtuyâmhiểm nhưngthiếuphầnminhbạch, tâm vócthậtsựLiênThànhHàuvẫn hơn. TuyvậyLiênThànhHàulànmàyđếnlạgóp vónvớidạiTiểuthuchứkhôngthảivớilão gia.*

Đại lão gia nhàu mày:

- *Có gì khác nhau?*

- *Đại tiểu thư trong phủ không được quá nhiều chú ý, thật sự sau vụ rước ông hồ sen mới có rak hỏi viện nhiều hơn, trước đó ông già cứ dùng nhan Đại tiểu thư, Hiệumỗicũng chưa được thấy qua! Mộttiểuthumhuyết, LiênThànhHàidưabạcđếnkhôngthảipháidělàylão gia, màchỉđểthăm dò!*

Đại lão gia đứng dậy, đến cạnh Hiệu tiên sinh:

- *Thăm dò?*

Hiệu tiên sinh phất phơ quạt giấy:

- *Nếu lão gia xem trong hontiểu thư, chứng tỏ ông cũng đang xem trọng Liên Thành Hài, còn nếu người bỏ qua, thì rõ ràng người đó có mục tiêu khác!*

Đại lão gia lúc này mới ngồi cạnh Hiệu tiên sinh, suy nghĩ:

- *Chuyện trong phủ không lộ ra ngoài, có lẽ Liên Thành Hài cũng chỉ biết được!*

Hiệu tiên sinh nở nụ cười trăm

- *Lão gia, thích cho Hiệumỗinởthắng, Đạitiểuthưquý phủ làđịch trường nữ, nhưng làở một viện xanàngócôaviên, gầnthán phòng, khicháy làchỉcàng có mộtgianhànào chĩu laovàolà, đồ đạc trong viện cũng sơ sài, thíchđàngianhàilàgromg huỳnhtràng bạc, đáng để tiểu hủliềm mọng nhưvậysao? Tìmhữngtiểutiên này, Lớn Thành Hài có lẽ đã đoán ra mức độ sùng ái của Đạitiểuthumà dùng kế!*

Đại lão gia neho neho mắt nhìn về hướng Tĩnh U viên, hồi sau mới hỏi:

- *Theo tiên sinh, bây giờ mìn làm thế nào mới phải?*

Hiệu tiên sinh chỉ lên tấm bản đồ treo trên tường:

- *Hàng năm các quốc gia đông, lão gia luôn phải dùng tầu xim-gân lượng từ quốc hốt để quân binh chuẩn bị đánh đuổi bọn cướp bóc từ Mạt Quốc đến các cửa biên quan, nhưng thường thì khi đi được nửa đường, bỡi lẽ sa mạc xa xôi, tuyết tan gây lụt lội, trời ẩm ướt dễ có dịch bệnh, cho nên quốc hốt phải tầu đến người dân!*

Đại lão gia gật đầu:

- *Rất đúng!*

- *Năm trước chúng phải hiến phân trong nương nhờ Mạt Hộ Bá gia cho Bộ Binh vay hai mươi vạn lượng bạc mới cứu được tình hình, Mạt Hộ Bá gia xuất thân là Tướng quân nên hiểu rõ. Năm nay, lão gia hãy hỏi vay Đại tiểu thư, nếu tiểu thư đồng ý chính là Liên Thành Hầu đồng ý. May mà có thể được một cái tầu cứu phong đi!*

Đại lão gia nhìn chằm chằm Hiệu tiên sinh:

- *Ý tiên sinh chính là dựa vào Liên Thành Hầu?*

Hiệu tiên sinh ôn tồn:

- *Lão gia cùng Liên Thành Hầu chỉ có chút qua lại, không thể nói dựa vào. Nhưng Nhị Thập Vương dân năm ba, bốn phần quan lại, người thì hoa trẽng ám chước chắc không gây ghê gở. Vả lại Vạn Quý phi chưa bao giờ được chấp chưởng lục cung, có thể thấy, Hoàng thượng không có ý thù ếp Nhị Thập Vương lên ngôi! Liên Thành Hầu về kinh làm này không chỉ giúp mình Phụng phủ, mà còn nhiều giặc quan viên khác, lão gia đừng quá lo lắng!*

Đại lão gia cho người lui, thần thò suy nghĩ hồi lâu, mới hạ lệnh:

- *Mời Đại tiểu thư đến thư phòng!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ho Vay Lấy Lãi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ cải thêm một lượt hoa vào lên tóc, cảm thấy dung nhan yêu kiều hơn một chút mới chậm rãi đi đến thư phòng. Vĩnh Đan luôn vào tay nàng lò sưởi bọc bông, giữ giữ tà áo gấm trắng lông thỏ, lại cảm ô che tuyết cho nàng.

Gia Hỷ nhìn hành lang được quét dọn sạch sẽ âm thầm hài lòng. Hàn thị quản việc nhà, vô cùng thâm hiểm ịch kỷ nhưng cũng là tỉ mỉ điêu luyện, khó thể chê trách gì, Gia Hỷ nhìn mũi giày đá tà áo, trầm giọng:

- *Em nói xem, vì sao phụ thân lại gọi ta đến?*

Vĩnh Đan lắc đầu, trăm bạc dung đưa:

- *Nó thì không biết, lão gia đi để ý đến chuyện hậu viện, phần lớn thời gian đều đọc sách, đi công vụ, ngay cả Nhị tiểu thư, lão gia cũng hiếm khi gọi đến gặp riêng.*

Gia Hỷ nhìn cánh cửa thư phòng đã hiện ra cuối con đường, lẳng lặng cời áo choàng, đi vào trong:

- *Phụ thân, hôm nay tuyết rơi nhiều, người cần thận mặc ấm!*

Đại lão gia chỉ vào ghế bên cạnh:

- *Con ngồi đi.*

Gia Hỷ vén tà váy đoan trang ngồi xuống. Đại lão gia vẫn viết viết ần ần, không có gì làm, Gia Hỷ âm thầm quan sát một lượt thư phòng, mực hương hoa lẽ thoang thoảng, nàng cố ghi nhớ sở thích của Đại lão gia, biết đâu có thời điểm lại dùng đến.

Đại một khoảng thật dài, Đại lão gia mới ngừng bút:

- *Sản nghiệp của nương con để lại làm ăn chắc phát đạt?*

Gia Hỷ hơi nhàu mày, đột ngột hỏi đến sản nghiệp, không lẽ Hàn thị thổi gió bên gối nên Đại lão gia có ý muốn lấy lại, nhưng bây giờ người của Liên Thành Hầu còn ở đây, Đại lão gia sẽ không làm vậy. Gia Hỷ tỏ vẻ vô tội, mỉm cười:

- *Nữ nhi cũng chỉ mới nhận được cách đây vài ngày, sổ sách cũng chưa kiểm kê kịp, mà mẫu thân cũng chưa đưa sang hết!*

Đại lão gia thờ dài một cái:

- *Bên mẫu thân để ta nói nàng nhanh một chút, dù gì cũng bận quản lý hậu viện, sợ không nhớ hết được!*

Gia Hỷ bĩu môi một cái, Hàn thị chậm chạp vì muốn khai khống số lợi nhuận, để bề ăn bớt, Đại lão gia hiển nhiên biết nhưng luôn bên vực, cười cợt:

- *Nữ nhi cũng nghĩ vậy, mẫu thân hay mệt nhọc trong người, sợ không quản nổi hết.*

Đại lão gia biết lời nàng có hàm ý, liền nói thẳng:

- *Qua mùa đông Bình Bộ thường thiếu ngân lượng, sản nghiệp của con được Liên Thành Hầu đầu tư không ít, có thể cho Bình Bộ vay mượn? Khoảng ba mươi vạn lượng bạc?*

Gia Hỷ chấn kinh, nhớ tới hiện đại, tư nhân làm ăn với nhà nước đều thua thiệt, nay muốn nàng bỏ tiền riêng ra cho triều đình vay, nàng không nỡ, cái vay này, sợ không dễ lấy lại. Gia Hỷ xoa xoa bàn tay vào lò sưởi, bên trong lò đã nguội ngắt, tay nàng cũng lạnh giá. Gia Hỷ mở miệng cười duyên dằng:

- *Chuyện này nữ nhi không tự quyết được, phần vốn Liên Thành Hầu còn nhiều hơn nữ nhi, để nữ nhi hỏi qua Triệu Thiếu giám đã!*

Đại lão gia cũng không miễn cưỡng, cho nàng lui ra ngoài. Gia Hỷ đường về miễn man suy nghĩ, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Vĩnh Đan thấy nàng có tâm sự cũng tỉnh tề không phiền nhiễu, cho người nấu nước ấm có hoa mai để nàng tắm. Gia Hỷ ngắm người trong bồn, chưa ra khỏi nước đã phản phớt:

- *Triệu Thiếu giám đang ở đâu?*

Vĩnh Đan đứng ngoài bình phong, đang dùng lò sưởi hơi ấm xiêm y của Gia Hỷ, trả lời:

- *Hôm qua Thiếu giám đã lên đường đến Bích Ba trang rồi ạ.*

Gia Hỷ xoa xoa đầu, mùa đông, suối nước nóng ở đó chắc thu hút không ít khách nghỉ lại. Sổ sách mong là Hàn thị ngày mai sẽ đưa qua, nàng đã đánh tiếng với Đại lão gia như thế, Hàn thị có thể nào không biết điều.

Gia Hỷ khoác áo, hơi hồng hồng tóc gần lộ than cạnh giường ngủ, xung quanh yên ả đến kì lạ, Vĩnh Đan khoi khoi than để lửa thêm được một chút. Gia Hỷ nhìn quanh:

- *Vĩnh Đóa đâu?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Mấy hôm nay nhà đầu đó cứ thấy vắng việc là chạy đi mất tích, Hà ma ma thì trở lạnh bị viêm khớp, cũng đi đi lại, chỉ nằm trong phòng rên rĩ thôi!*

Gia Hỷ đến trước bàn trang điểm, tùy tiện lấy ra năm lượng:

- *Đem đến để Hà ma ma mua thuốc, người già nhiều bệnh, cứ để bà ấy nghỉ.*

Chập tối, Gia Hỷ đang vấn một búi tóc đơn giản để đến phòng Đại phu nhân dùng cơm, thì Vĩnh Đóa mới trở về, Gia Hỷ nhủ mấy trách nấy câu:

- Em có còn là người bên cạnh ta không, suốt ngày chạy ra khỏi viện, em cũng là nữ nhi, đáng lẽ không nên tới cổng trước, lui cổng sau như vậy chứ?

Vĩnh Đóa âm ức quý xuống nhận lỗi, Gia Hỷ cũng không nói gì nữa, phất phất tay để nàng dậy. Vĩnh Đan hoảng ảo ám cho nàng, Gia Hỷ phản phó:

- Em cũng vất vả cả ngày rồi, đi nghỉ đi, để Vĩnh Đóa hầu hạ ta sang bên Đại phu nhân.

Gia Hỷ bước ra hành lang, so với nhiệt độ ẩm áp trong phòng thì hơi choáng váng một chút, bên ngoài rét mướt, cũng chẳng thấy gia nhân nào canh cổng ban đêm, có lẽ trời quá lạnh khiến bọn họ đều trốn vào phòng củi cả.

Bên trong phòng Đại phu nhân có tiếng cười nói vui vẻ, Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đóa:

- Nghe như tiếng của lão gia?

Vĩnh Đóa lén lút đến gần hơn:

- Còn có tiếng của biểu thiếu gia nữa!

Gia Hỷ nắm làu sười chặt hơn một chút, sáng mướt bạc, tối lăm lăm, không biết trong hồ lô họ định bán thuốc gì. Gia Hỷ gõ cửa, Hạnh Độ là đại tỉ nữ bên cạnh Đại phu nhân tươi cười bước ra, mời nàng vào. Hạnh Độ ở Phụng phủ rất có mặt mũi, cũng đã hai mươi lăm nhưng không lập gia đình, ăn mặc chi phí đến Phụng Gia Hòa cũng chi được như thế. Vĩnh Đóa giúp Gia Hỷ cởi bỏ áo choàng, lại chỉnh trang một lượt cho nàng. Gia Hỷ thăm chán nản, nếu biết hôm nay đông đủ vậy, nàng không chỉ ăn vận đơn giản như vậy. Nhưng dù sao cũng chỉ là com tối, thanh nhã một chút cũng có ý vị riêng. Dù gì bốn cây trăm ngọc bích chạm bách điều này cũng đầu phải ai có thể có, nàng cũng chỉ vừa đặt riêng cách đây mấy ngày mà thôi. Nhìn qua tà áo xanh ngời phảng phất lần nữa, về trên nổi một nụ cười chuẩn mực, Gia Hỷ mới bước vào trong:

- Mẫu thân an hảo!

Chợt như bất ngờ vì thấy đông người như vậy, Gia Hỷ vờ khựng lại một chút rồi cung kính:

- Phụ thân, nữ nhi có lễ!

Lại nhìn sang bên Đại thiếu gia cùng biểu thiếu gia, cúi mặt thi lễ một cái. Bởi Gia Hỷ lễ nghi hết sức tự nhiên nên Phụng Gia Hào cùng Phụng Gia Hòa đều miễn cưỡng đứng lên chào hỏi. Đại thiếu gia cũng chỉ vào ghế trống cạnh Đại phu nhân:

- Mời ngồi xuống đi.

Gia hỷ vừa chạm xuống ghế, đã nghe Phụng Gia Hào ngọt nhạt:

- Đại tỉ cũng thật cao quý, khiến cả nhà đang đợi com tí đấy!

Gia Hỷ thăm cười Phụng Gia Hào ngu ngốc này, muốn nói nàng đi trẻ cũng không nên trước mặt Đại lão gia tranh nhau, Gia Hỷ im lặng không nói gì, Đại phu nhân liếc mắt nữ nhi mình một cái, lãnh đạm:

- Tạ ma ma đưa món lên đi!

Gia Hỷ nhìn chén ngọc trước mặt, âm thầm suyt xoa, Phụng phủ không hổ trăm năm thế gia, cũng thật phong phú. Chén ngọc này mùa đông sờ vào vẫn ấm, chắc chắn là đồ tốt. Lại nhìn bốn chậu đồng có chân cao chứa than bạc đỏ rực góc phòng, hai trăm ngọn nến cháy sáng rõ mặt người, biết bao tiền của.

Tạ ma ma cho mấy tỉ nữ dâng lần lượt, một phần lâu tiết cay to đặt lên giữa bàn, hương lâu thơm đưa vào không khí khiến Vĩnh Đóa đứng sau cũng phải nuốt nước bọt ừng ực. Sau đó là bánh hành, thịt kho Tô Đông Pha, đậu que ớt đỏ, tiểu long bao, gà bọc tiêu đường...tất cả đều nóng hổi hổi. Cuối cùng, Tạ ma ma đặt thêm một bàn phụ, bày mười hai loại điểm tâm, tám loại canh hầm, năm loại cháo khác nhau nữa.

Gia Hỷ cảm thấy đôi thất sự, kiếp trước nàng chỉ là nhân viên quần, ăn uống qua loa, nay được sống lại, nàng thăm hứa, kiếp này nàng phải luôn sống trong vinh hoa phú quý. Bữa ăn Gia Hỷ khéo léo tìm cách ăn được nhiều nhất, mà vẫn phải tự nhiên lễ độ nhất, dù gì nàng có bạc nhưng Phụng phủ không cho phép tiêu thụ có phòng bếp riêng, nếu nàng bỏ tiền ăn đồ xa xỉ chính là để người khác nắm nhục điểm, thăm tám nàng cũng không muốn tỏ ra nhiều tiền để người khác thèm thường nghĩ đến.

Vĩnh Đóa gấp thức ăn cho nàng, Gia Hỷ nhìn chăm chăm hoa văn đôi đĩa, bắt chợt, thấy một chiếc vòng vàng lộ ra trên cổ tay trắng nõn của Vĩnh Đóa, Gia Hỷ hơi thối mác, nhưng cũng không tiện tò vè gì.

Đại lão gia giữa bữa com mới lên tiếng:

- Năm sau Tổ Đường có đại sự, là bầu ra tân Tộc trưởng, có lẽ lão phu nhân sẽ đến Mi Châu một chuyến.

Đại phu nhân điềm nhiên:

- Dù gì cũng không đến lượt chi chúng ta nhận về vang danh hiệu này, lão gia quan tâm làm gì?

Đại lão gia gật đầu:

- Ta vốn là không quan tâm, chỉ là mấy đứa nhỏ đều đã lớn, ta muốn viết tên Gia Hòa dưới thân phu nhân.

Đại phu nhân bấy giờ mới ngước mắt lên, liếc nhanh qua Phụng Gia Hòa đang ngỡ ngàng kia một cái, dăm dăm:

- Lão gia sao lại quyết định đột ngột vậy?

Đại lão gia gấp một miếng đậu que, lại chê cay quá mà vứt đi, lạnh nhạt đáp:

- Bên Tĩnh Giai Bá phủ đã đánh tiếng muốn nghị hôn. Ta thấy hôn sự không tệ, nên đã đáp ứng, cũng muốn cho Tứ tỉ nhi gả sang bên đó có chút mặt mũi.

Đại phu nhân nhàu mày một chút, Tĩnh Giai Bá phủ đến đời này chỉ có một cái duy nhất nam nhi, cũng chính là được tập ấm, thường gọi là Lưu tiểu Bá gia, tính cách phóng dăng, năm bảy phong thiếp thất, nhưng dù sao cũng chưa có chính thê, Gia Hòa chỉ là thứ xuất, như vậy cũng quá cao đi. Đại phu nhân hơi lưỡng lự:

- Viết dưới danh thiếp, thiếp không ý gì, nhưng Tĩnh Giai Bá phủ sao lại muốn một con dâu thân phận như Tứ tỉ nhi?

Đại lão gia cũng không nề mặt Gia Hòa đang ngồi cạnh, trực tiếp nói ra:

- Lưu tiểu Bá gia hẳn đã liệt giường một tháng nay, Tĩnh Giai Bá phủ nhân muốn xung hi cho hẳn ta!

Phụng Gia Hòa nghe đến đó như sét nổ trời quang, đầu óc choáng váng, dù là thứ xuất, nhưng nàng ta vẫn tự nhận mình là thanh cao tài năng, muốn có cái thú phu thê ăn ải họa mĩ trước gương, nay phải gả cho một tên phóng dăng chực cái thiếp thất thì thôi đi, còn là bị bệnh sắp chết!

Phụng Gia Hòa uất quá hóa ngốc, vội đứng dậy:

- Không được!

Đại phu nhân nâng mi mắt:

- Vô lễ! Thường ngày ta dạy người thế nào? Có thể đập bàn quát tháo trước mặt phụ mẫu như vậy ư?

Đại lão gia nhìn Phụng Gia Hòa khốc lóc kia, phiền phức:

- Cũng là còn lâu mới bàn đến, ngồi xuống ăn com đi. Gà qua đó, với người đã là với cao.

Phụng Gia Hòa không nuốt nổi com, ai cũng biết thân phận nàng chỉ đáng lót đường cho Phụng Gia Hào, nhưng nàng cũng là con người, ép uống đến thế nàng không chịu nổi.

Gia Hỷ chứng kiến một màn này, lòng lạnh đi mấy phần, Phụng Gia Hòa cũng là nữ nhi ruột thịt của Đại lão gia, ông ta lại đành lòng gả đi như vậy, cũng chỉ muốn một cái quan hệ với hoàng thân quốc thích. Hóa ra mấy cái thanh danh không màn quyền thế, không đưa nữ nhi vào cung cũng chỉ là che giấu. Gia Hỷ nuốt một hơi lạnh, Phụng Gia Hào kia là bảo bối trong lòng họ, nàng được tính là cái gì, nếu không tính kẻ tốt, nàng chẳng phải cũng sẽ như Phụng Gia Hòa sao?

Lẩu tiết cay: làm từ nội tạng và tiết của heo, bò, cừu các loại. Thêm nhiều ớt, tiêu, hương liệu. Vị cay nồng, thơm, ấm.

Bánh hành:

Trungquocsensetravel.com

Thịt kho Tồ Đồng Pha:

Trungquocsensetravel.com

Đậu que ớt đỏ: đậu que cũng ớt nướng thơm giòn, sau đó xào cùng gừng tỏi, gia vị.

Trungquocsensetravel.com

Tiểu long bao

Gà bọc tiêu đường:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 13: Tử Huyệt Hồng Mai

Cuối bữa, Tạ ma ma đem mấy loại trái cây lên, đều là đồ quý, mùa đông lạnh, đến rau cũng không sống nổi, huống hồ là hoa quả. Phùng Gia Hào khinh khinh nhìn sang bên Phùng Gia Hòa đang khó nhọc kim nén nước mắt:

- Từ muối không ăn cũng không sao, sang bên Tĩnh Giai Bá làm sao thiếu được của ngon vật lạ.

Phùng Gia Hòa lúc này không chịu được nên khóc lóc thảm thiết, Đại lão gia coi như không thấy, nói với Hàn thị:

- Độ nam ba ngày nữa, Tĩnh Giai Bá phu nhân sang xem mắt, cũng nên chuẩn bị một cái yến hội nhỏ, mời thêm vài phủ, Gia Hào cũng đã lớn. Gia Hỷ, Gia Hào đều nên định thân trước Gia Hòa.

Gia Hỷ im lặng không nói gì, đồ ngon cũng không đến lượt nàng ăn, tốt nhất phải xem Hàn thị toan tính ra sao thì mới tương kế tựu kế. Phùng Gia Hào thì ngược lại, mỉm cười e thẹn. Hàn thị ngắm nhìn nữ nhi thân sinh một lượt, mới nói:

- Chưa qua hết tang kì, hoàng thân quốc thích cũng chưa có cưới hỏi. Thêm một năm nữa cũng tốt, vừa vận tìm một mối hôn!

Đại lão gia gật đầu:

- Về phần Gia Hỷ phu nhân cái liệu, còn Gia Hào, để ta sắp xếp mấy nhà.

Lông Gia Hỷ cuộn lên đáng ghét, nằng nặc cười nhạt, Phùng Gia Hào được đích thân Đại lão gia chọn lựa hôn phối, còn nằng nặc lòng để Hàn thị lo liệu, cái gì lo liệu, Hàn thị con chưa đưa nàng cho một tên cùi què sút mẻ đã là hay. Xong tiệc, Gia Hỷ ra về, lại thấy vật áo tím của Phùng Gia Hòa lên lư ra khỏi viện. Nằng bám tay để Vĩnh Đóa chạy đi nhìn một cái. Rồi lẳng lặng vào phòng.

Vĩnh Đan khép cửa, thay giày cho Gia Hỷ, trời tuyết lạnh, chân ướt sẽ không tốt, kò than bốn góc phòng dâng lên ấm áp vô cùng. Gia Hỷ nói qua vài chuyện vừa xảy ra, nghị luận:

- Em nói xem, vì sao Đại lão gia lại nói ra cái hôn sự không mấy tốt đẹp trước mặt cả phòng này?

Vĩnh Đan mang lại tất chân cho Gia Hỷ:

- Từ tiểu thư cũng biểu thiếu gia có một tầng quan hệ, chắc là để cắt đứt đi!

Gia Hỷ gật đầu, chuyện này cũng chẳng bí mật gì. Hàn thị thẳng trước còn cảnh cáo Phùng Gia Hòa một lần, nhưng nhanh như vậy đã muốn già đi, chẳng phải Đại lão gia đối với con đẻ mình độc ác quá hay không. Chung quy lại cũng chỉ là con thị thiếp, không có chút giá trị nào.

Vĩnh Đóa quay về, thờ đốc, má mỗi đều đỏ ửng vì lạnh:

- Từ tiểu thư nàng ta chạy đến viện của biểu thiếu gia cầu dẫn...thật là hồ ly tinh. Chẳng trách Đại lão gia gả nàng ta xung hỷ.

Gia Hỷ nhàu mày, bản luận chủ từ vốn là chuyện không nên làm, nhưng dù sao đây cũng là trong phòng nàng, không có kẻ khác nghe được. Gia Hỷ trầm giọng:

- Ngủ thôi, mấy ngày sau không biết còn xảy ra đại sự gì!

Thế nhưng tuyết lạnh, muốn tổ chức một cái yến tiệc cũng không dễ, trong kinh thành vắng ngắt, đường đi ngập trong tuyết, xe ngựa cũng không dễ qua. Cho nên Tĩnh Giai Bá phu nhân cũng không có đến xem mặt được, tạm thời Phùng Gia Hòa vẫn yên ổn sống.

Sáng mười lăm, trời hửng hơn một chút, nắng nhẹ rất đẹp và trong trẻo. Lão phu nhân muốn các phòng sang thính an, cho nên trời vừa sớm, Hàn thị đã gọi các nàng sang lập quy củ rồi cùng nhau đi bộ. Trái ngược với dự đoán của Gia Hỷ, sắc mặt Phùng Gia Hòa hồng nhuận, vẻ cũng tốt, tựa hồ cái hôn sự kia không phải rơi vào đầu nàng ta vậy!

Gia Hỷ thong dong đi theo Hàn thị, dù gì Phùng Gia Hòa nữ nhi một thiếp thất mà được nuôi dưới gối Hàn thị bao năm vẫn sống yên ổn, phần lượng hàng tháng chỉ có hơn Đại tiểu thư nàng chứ không hề kém cũng coi như bản lĩnh không nhỏ.

Hàn thị đến nơi đã nghe thanh âm cười đùa trong khách phòng phát ra, tiếng nói lành lớt của Tứ phu nhân Nguyễn thị không lẫn vào đâu được. Hàn thị nhún mặt, thận trọng bước vào, sau khi thỉnh an chào hỏi qua lại mới điềm tĩnh ngồi xuống, hôm nay Tam phu nhân đến một mình, Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mĩ đều bị nhiễm lạnh, mà cả Ngũ phu nhân cũng bị phong hàn. Cho nên không khí trầm lắng hẳn.

Lão phu nhân ngẩng ngửa Phùng Gia Hòa một cái, bắt gác hỏi

- *Phạm di nương đâu?*

Phạm di nương đây là mẹ đẻ của Phùng Gia Hòa, thường ngày nàng ta niệm phật, không bao giờ ra khỏi viện. Không tranh sủng ái, không giành giật, tựa hồ như không tồn tại. Bởi nàng ta như vậy Hàn thị cũng không làm gì khó dễ, mà Phùng Gia Hòa cũng ở viện Đại phu nhân mà lớn lên.

Phùng Gia Hòa hơi giật mình một chút:

- *Di nương vẫn ngày ngày cầu phúc tổ mẫu!*

Lão phu nhân thờ dài:

- *Đứa nhỏ mệnh khổ này, người xem Tình Giai Bá phủ là chỗ nào, tên Lưu tiểu Bá gia cũng đã sắp chết, để người đi bên đó, ta thật sự không an tâm. Nhưng người ta đã đưa thiếp thư đến tận phủ, phụ thân người chỉ là một thượng thư! Không thể từ chối được.*

Chung quy cũng chỉ muốn Phùng Gia Hòa ưng thuận cái hôn sự này, mẹ đẻ nàng ta còn ở đây, nàng ta nếu có hành động gì cũng chính là đẩy Phạm di nương vào chỗ chết. Lão phu nhân tò vè tiếc thương, ban cho Phùng Gia Hòa mấy cái trăm vàng vòng ngọc. Lại nhìn sang Tứ phu nhân âu yếm

- *Di nhi, Hoài Nam Vương gia đã đến kinh thành, mối hôn này với Ngũ ti nhi không tệ!*

Tứ phu nhân đa dạng một tiếng, cười vui vẻ. Gia Hỷ nhìn sang bên cạnh, đã thấy mắt Phùng Gia Hòa tràn đầy hận ý. Phùng Dạ Vân là đích nữ Tứ phòng, được cha thương mẹ yêu tổ mẫu lo lắng, còn Phùng Gia Hòa chỉ là thứ nữ, dù có xuất sắc thế nào, cũng chỉ là đá lót đường cho kẻ khác. Phùng Gia Hòa nắm chặt tay, mắt ngày càng đỏ.

Hàn thị quay mặt nhìn Phùng Gia Hảo, tựa hồ không tin lời của lão phu nhân nói là thật, Hoài Nam Vương gia? Đây là cháu trai của Hoàng thượng, sau sự biến Hoàng thượng đoạt ngôi năm đó, tất cả những người con của phế đế đều mất mạng chỉ có vị Hoài Nam Vương gia này vẫn sống, mà là sống rất tốt, một tước Vương, đối đãi không khác gì Hoàng tử. Hàn thị lấy phong thái tự nhiên nhất mở miệng:

- *Hoài Nam Vương gia sắp đến kinh thành?*

Nguyễn thị nhìn qua lão phu nhân một cái, cười khanh khách trả lời:

- *Không chỉ đến Thần Đô, còn là ghé qua phủ chúng ta thăm hỏi lão phu nhân!*

Hàn thị cười gượng gạo, thăm hỏi lão phu nhân, bởi vì họ Nguyễn ở Hoài Nam cũng là thế gia, Vương gia nhận đất phong ở đó, vẫn nề mặt họ vài phần. Vương gia không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, Ngụy gia đã từ lâu thất thế, chỉ dựa vào duy nhất một hoàng thúc có mối thù gết cha. Cuộc sống trôi qua hẳn không dễ chịu như lời đồn.

Hàn thị suy tính một chút, vò vò khăn tay, nếu quả thật Hoài Nam Vương gia được Hoàng thượng thiên vị như chính cốt nhục của bản thân, thì đề Phùng Dạ Vân gả sang bên đó có phải là quá dễ dàng cho Tứ phòng không?

Đến ngày mười tám, trời đột nhiên hừng nắng trở lại, thời tiết tốt như vậy, thật không uống phi tâm huyết Hàn thị bỏ ra làm một tureen nhỏ, mời một vài vương công quý tộc đến dự, tất nhiên khách mời chính chính là Tình Giai Bá phu nhân. Năm nay mai đó trồng trong nhà ẩm gặp đột nắng ẩm này cũng nở ra, vừa vận một buổi thường mai uống rượu.

Từ sáng sớm, Phùng Gia Hỷ đã được Vĩnh Đan chải tóc, trang điểm. Nàng không bôi phấn dày, chỉ kẻ mày thật dài, tô môi mỏng chín, cài trâm san hô, một bộ từ y nhiều tầng nhẹ nhàng phiêu dật. Không tính là đơn giản, cũng không đoạt nổi bật của Phùng Gia Hòa - người được định thân hôm nay.

Khi Vĩnh Đan cúi Gia Hỷ ra, đã thấy Phùng Gia Hảo cùng Hàn thị chào hỏi khách, vốn là tiệc thưởng hoa, cũng không chia nam nữ, chỉ cách nhau bằng một hàng mấy mươi chậu mẫu đơn vàng quý hiếm, thường ngày cũng chỉ nằm trong nhà ẩm, nay Hàn thị không tiếc đem ra đây. Phùng Gia Hảo một thân hồng đậm, lại cài năm cây trâm hồng ngọc thả to vàng rung rinh, khuôn mặt trang điểm kĩ lưỡng, nhìn thật không ra một tiểu cô nương mười hai tuổi, xinh đẹp như vậy, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Thật ra tiệc rượu này ban đầu không trang trọng như vậy, chỉ là Hoài Nam Vương gia nhân hôm nay cũng ghé qua, lão phu nhân mới chỉ tiền tử. Mà Hoài Nam Vương gia ghé qua, nên mấy vị Hoàng tử cũng đến, do đó, các phu nhân nhà quý hiển nhân dịp này đều dẫn theo các tiểu thư khuê các, khiến trong hoa viên đông vui như trẩy hội.

Gia Hỷ mỉm cười đoan trang, phiêu dật bước đến, trong ánh nắng dịu nhẹ giữa mùa đông, khuôn mặt nàng bình sáng như ngọc thạch, làn da trơn bóng không tí vết trên cổ tay đeo mấy chiếc vòng san hô đưa ra hành lễ:

- *Mẫu thân an hảo!*

Phùng Gia Hảo hôm nay ngoan ngoãn lạ thường, chắc hẳn đêm qua Hàn thị đã chỉ điểm, nàng ta đến trước mặt Gia Hỷ, quy củ:

- *Đại tỉ!*

Gia Hỷ mềm mại đỡ nàng ta dậy, từ tốn:

- *Nhị muội đa lễ, tỉ muội chúng ta có nhiều lễ nghi thế đâu!*

Hàn thị gật đầu cho người đỡ hai vị tiểu thư, lại nói:

- *Đây là Đại tiểu thư phủ chúng ta, vốn cũng đã mười ba, thường ngày nhút nhát ít ra khỏi phòng.*

Gia Hỷ trước khi chưa hề xuất hiện tại các yến hội, nhiều người cũng không biết phủ Phùng Thượng thư còn có một đích trưởng nữ, cứ nghĩ dưới thân Hàn thị chỉ có một Phùng Gia Hảo. Hôm nay nàng xuất hiện, tuyệt nhiên sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Phùng Dạ Vân đi ra cùng Nguyễn Tĩnh Hoa, so với Nguyễn Tĩnh Hoa, Phùng Dạ Vân kém hơn một bậc, nhưng nàng ta còn nhỏ, lợi dụng điểm đó liên một cái y phục thiên thanh trong sáng đáng yêu. Tứ phu nhân khéo léo giao tiếp, lại kéo không ít các phu nhân về phía mình vui vẻ nói chuyện. Hàn thị nhìn Phùng Dạ Vân đoạt nổi bật của Phùng Gia Hảo thì khó chịu ra mặt. Nhìn quanh vẫn chưa thấy Phùng Gia Hòa đâu, lo sợ nàng ta trốn mất, Hàn thị mới liếc nhìn Tạ ma ma, để bà ta đi tìm Phùng Gia Hòa.

Tạ ma ma vừa đi thì Phùng Gia Hòa cũng đến, y phục tuyết trắng, trăm ngà voi, vòng tay bạch ngọc, trên tóc còn cài mấy đoá bạch mai, nàng ta xuất hiện như tiên nữ hạ phàm, phong phạm đều khác biệt. Mấy vị phu nhân liếc mắt qua đều xi xầm:

- *Thật đáng tiếc, người như vậy lại phải gả cho một cái phóng đãng như Lưu tiểu Bá gia!*

- *Ta nghe nói là Tình Giai Bá phu nhân lấy quyền ép người, nàng ta chỉ là thứ nữ, Phùng Thượng thư khó thể từ chối!*

Một phu nhân khác lên tiếng:

- *Lưu tiểu Bá gia hình như đã liệt giường?*

Lúc này ánh mắt sắc bén của Tình Giai Bá phu nhân nhìn sang, khiến lời bất quá im bật. Dù gì mấy người này, cáo mệnh cũng không thể cao hơn một cái phu nhân Bá phủ.

Phùng Gia Hòa bước ngang qua đám tiểu, hành lễ trước Hàn thị rồi đến cạnh Gia Hỷ ngồi xuống, nàng ta thông thạo uống trà, mi mắt hơi động. Gia Hỷ thật không rõ, hôm nay nàng ta định thoát thân thế nào, hay thật sự đã đầu hàng số phận.

Tình Giai Bá phu nhân đến cạnh bàn Gia Hỷ, không để các nàng đứng lên hành lễ đã nhanh chóng ngồi xuống cạnh Phùng Gia Hòa, cố ý nói to rõ cho xung quanh nghe:

- *Đây chính là Tứ tiểu thư quý phủ?*

Hàn thị mau mắn:

- *Phu nhân nói đúng rồi, đây là Tứ ti nhi, người xem có phải rất xinh đẹp không?*

Tình Giai Bá phu nhân cười cười, nó ti đáng sau liền dâng lên một hộp gỗ, trong hộp chính là chuỗi dạ minh châu tròn đều tằm tắp, cực kì quý hiếm

- *Cái này ta tặng cho con, chuỗi minh châu này ban đêm có thể phát sáng, không phải tầm thường.*

Tình Giai Bá phu nhân từ tay đeo vào cổ Phùng Gia Hoà, nàng ta cũng chẳng từ chối, chỉ tạ ơn. Vốn gả cho tên Lưu tiểu Bá gia nàng đã quá chịu thiệt thòi, nhận một chuỗi ngọc thì đã làm sao? Mấy phu nhân còn lại nhìn độ trân quý của quà ra mặt cũng không mở miệng, người ta là Bá phủ nổi tiếng giàu có, quan viên như tướng công các nàng làm sao sánh được.

Lúc này Hoài Nam Vương gia ngoài cửa mới đến, cùng đi với Hoài Nam Vương gia chính là Thái tử.

Hàn thị ngạc nhiên vô cùng, Thái tử đến đây, là ngẫu nhiên cùng Hoài Nam Vương gia, hay thật sự là chú ý đến cô nương nhà nào. Thái tử vào một khách, được Phùng Thượng thư đón tiếp nồng nhiệt, thì sau đó Huy Quận Công cùng Dự cửu thiếu gia đến sau.

Dự cửu thiếu gia này là con trai út của Dự Bá lão thái gia, vốn một tước bá nhưng không được tập ấm, vẫn chưa có chính thất, tính cách phóng túng, sau khi đỗ tú tài cũng không học hành thi cử gì nữa, suốt ngày cặp kè với đám con cháu quan lại, hoàng thân quốc thích hư hỏng vào ra tù lâu. Cũng là huynh đệ tốt của Huy Quận Công. Dự cửu thiếu gia được đón tiếp niềm nở chủ yếu dựa vào Thanh Tuấn Quận chúa, là mẫu thân của hắn. Nay cả Dự Bá lão thái gia đã già cả, Thanh Tuấn Quận chúa cũng không còn nữa, hắn vẫn lỏng lỏng như vậy, tương lai chắc hẳn sẽ không tốt đẹp.

Sau khi Huy Quận Công vào, thì Triện An Quận chúa cũng đến, Triện An Quận chúa là nữ nhi của Tam Thân Vương, hoàng huynh Hoàng thượng. Tuy chi là nữ nhi của một Trắc phi, nhưng Điều Trắc phi mẹ đẻ nâng ta là người nắm gia vụ Vương phủ, bởi Tam Vương phi thất sủng, nhiều người còn đồn đại là hồng hạnh vượt tường, nổi nhục lớn của Tam Thân Vương.

Triện An Quận chúa đi cùng Bạch phu nhân, Bạch phu nhân đây là biểu tâu của Triện An Quận chúa, tuy tướng công của nàng ta chỉ là một cái trắc tử phẩm trong Hàn Lâm viện, nhưng Bạch gia là nhà mẹ đẻ của Tam Thân Vương, nên tự nhiên danh vọng cũng khác biệt. Lần này Bạch phu nhân đến, có lẽ để chọn chính thể cho tương tử đã mười sáu tuổi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lăn Đầu Xem Kịch

Bởi vì Thái tử đã đến, nên Đại lão gia nhường hẳn vào ghế chủ vị cùng Hoài Nam Vương gia, còn lại trừ bỏ đường đi ở giữa xếp đầy những bồn mẫu đơn vàng hai bên nam nữ đều phân ra riêng biệt.

Triện An Quận chúa ngồi trên cùng, sau đó những phu nhân thân quen cứ tùm tùm nhau lại quanh các bàn, dù gì cũng chỉ là một cái từu yến nên không có quá nhiều quy tắc. Hôm nay trong phủ có một đoàn ca múa đến từ miền Nam, thi vũ rất đẹp. Giữa mùa đông tuy ngừng tuyết nhưng không khí vẫn rất lạnh. Bình thường một Thượng thư tam phẩm có mời từu yến cũng không quá nhiều người đến dự như vậy, chỉ là qua năm mới cũng đã hết Đại tang hai bảy tháng, Hoàng thượng hạ lệnh từu yến tú. Bởi thế, từu yến nay cũng xem như là một cái mai mối giữa các nhà với nhau, trốn tránh việc tuyển tú. Các phu nhân từu thư xiêm áo rực rỡ trò chuyện thân mật, hoa viên trong phủ tuy không quá rộng, nhưng cảnh sắc nên thơ đặc biệt, lại có nhiều đại thụ che kín gió, cũng gọi là dễ chịu. Gia Hỷ chăm chăm thưởng trà, lĩnh cảm trong tâm nàng thời thức có chuyện gì sắp đến, nhưng không rõ có chi thẳng vào bản thân không. Lão phu nhân cũng đã ngắm Hoài Nam Vương gia cho Phùng Dạ Vãn, không rõ với Phùng Gia Hào Đại lão gia định gả đến nhà nào. Riêng bản thân nàng, cũng chỉ đi một bước tính một bước, nàng xuyên qua vài tháng, cục diện vẫn chưa nắm rõ hết.

Nguyễn Tĩnh Hoa ngồi bên cạnh Từ phu nhân, nhan sắc nàng đặc biệt nổi bật, Gia Hỷ nhìn thần thái xuất chúng, một cái nhắc tay vén tóc của Nguyễn Tĩnh Hoa đều hoa lệ cực kì, âm thầm hâm mộ. Nói cho cùng cũng là đích nữ dòng chính họ Nguyễn, lần này vào cung hẳn là tranh một cái phi vị đi. Và lại, Hoàng thượng còn chưa lập tân Hậu, họ Nguyễn nói không có chút tâm tư sợ rằng không phải.

Gia Hỷ nhìn xung quanh, chỉ thấy Tĩnh Giai Bá phu nhân đã vắng mặt trên ghế từ lâu. Bà ta đưa theo hai tỉ nữ, bảy giờ chỉ còn một người đứng tại đó, báo hiệu chủ từu nàng ta còn chưa về. Gia Hỷ xoa xoa hai tay với nhau, nhất thời không nghĩ ra điều gì.

Triện An Quận chúa đặt tay vào ấm lò, má hồng hây hây do vì lạnh, cười nói:

- Thời tiết hôm nay cũng tốt, các tỉ muội ở đây cũng nên góp chút vui vẻ.

Ý là Quận chúa muốn đề dắt đến cho các tiểu thư tỏ tài, nàng nữ nhân phân vị cao nhất ở đây, đã nói ra thì hiển nhiên ai cũng hưởng ứng. Không vì một mũi nàng ta cũng vì một mũi hoàng thất. Tỉ ti nàng ta chính là Ngọc Vũ Công chúa, phụ thân nàng ta Hoàng thượng còn nhường ba phần, hôm nay nàng ta đến, nhà nào có muốn cầu thân cũng khó có thể mở lời.

Gia Hỷ trầm trầm gương mặt, nàng xuyên qua đây, chỉ biết chủ nhân thân thể này thường tập luyện ti bá, nhưng chính nàng thì không biết. Bảy giờ nếu bị người chỉ điểm góp vui, sợ rằng chỉ chuột lấy mất mặt. Lan thiếu phu nhân ngồi ở đầu tiệc cười cười, giọng điệu tuy hơi hột, nhưng ai cũng biết Lan Quốc công, tổ phụ của phu quân nàng ta ngoài một tước Quốc công còn là huynh trưởng của Thái hậu đã quy tiên, nên các phu nhân khác đều xun xoe nghe nàng nói:

- Tiểu thúc nhà chúng ta cũng đã mười bảy tuổi, Tú tài đỗ cũng đã mấy năm, hai năm nữa thì Trạng, nếu không phải tam nguyên cũng là tiến sĩ đi. Tiểu thúc thích những nữ nhân biết ca múa!

Lan thiếu phu nhân nói vậy, mấy mệnh phụ liền thấy đây là một cửa hôn không tồi, Dự phu nhân đứng lên, gương mặt nịnh bợ thấy rõ:

- Tiểu thư nhà chúng ta tuy không phải luyện tập gì nhiều nhưng thân mình nhẹ nhàng rất thích hợp một điệu vui mừng.

Lan thiếu phu nhân cũng không đáp chỉ gật đầu, Dự tiểu thư kia ra sau thay y vũ, liền một thân xanh bạc xán lạn múa khúc thanh bình ca. Nguyễn Tĩnh Hoa chăm chú uống trà, Phùng Dạ Vãn kéo tay áo nàng ta:

- Biểu tí, chẳng phải tí múa rất đẹp sao, một chút để mọi người mở mang tầm mắt nào.

Nguyễn Tĩnh Hoa lắc đầu, trầm hồ điệp rung rinh sinh động:

- Không thích hợp!

Gia Hỷ lúc này cảm thấy khó chịu trong người, thật lạ, sáng sớm cũng đã dùng bữa, bảy giờ trên bàn đầy các loại điểm tâm mặn ngọt, không khí không quá lạnh, lại không có gió, sao nàng có thể đau đầu khó chịu như vậy được. Gia Hỷ sờ lên mặt, hai tai đã nóng bừng, Phùng Gia Hòa nhìn nàng:

- Đại tỉ! Sao khí sắc tí kém vậy?

Vĩnh Đan nghe Phùng Gia Hòa nói, lo lắng nhìn Gia Hỷ, quả thật gương mặt Gia Hỷ bảy giờ đã đỏ bừng, mồ hôi rịn từng tầng trên vầng trán nhẵn bóng. Phùng Gia Hòa chép miệng:

- Hay muội cùng tỉ ra sau nghỉ ngơi một chút, dù gì khuê phòng muội cũng gần đây!

Gia Hỷ gật đầu đồng ý, phòng của Phùng Gia Hòa tuy nằm trong viện Đại phu nhân nhưng lại ở góc viện, có công nhỏ dẫn ra hoa viên. Có điều đi chỉ nửa đường, Gia Hỷ đã cảm thấy khó thở, ngực căng lên như dây đàn, Phùng Gia Hòa chỉ vào một tiểu đình:

- Chúng ta ngồi đây nghỉ chân trước. Để muội cho Như Mai đi gọi đại phu.

Như Mai là tỉ nữ thấp thân của Phùng Gia Hòa, nàng ta nghe lệnh chủ từu liền một mạch ra ngoài. Gia Hỷ tuy không quá tin tưởng vị muội muội này, nhưng dù gì bảy giờ nàng cũng có Vĩnh Đan bên cạnh, không sợ nàng ta tính kế. Hơn một khắc sau, cả hai mới đến khuê phòng Phùng Gia Hòa, lúc này từ trong phòng vọt ra bóng người, chạy trốn chết. Phùng Gia Hòa hoảng hốt la hét:

- Có trộm, có trộm!

Bởi khuê phòng nàng cách từu yến không xa, nên có nhiều người nghe được tiếng la, liền chạy đến. Mấy tên gia đình cũng nhanh chóng đem gậy gộc mà bắt được tên trộm. Phùng Gia Hòa đã sợ đến trắng bệch, bám vào lấy Gia Hỷ. Bởi xảy ra cơ sự này, nên từu yến dừng lại giữa chừng. Thái tử cũng đích thân đến, sân viện trở nên chật chội.

Bấy giờ, Tuyền Tân Huyện chúa Chu gia mới búi tóc khinh khinh:

- Ban ngày ban mặt ở trong khuê phòng nữ nhân, không biết là trộm càn hay hái hoa tặc!

Lời này của Tuyền Tân Huyện chúa nói ra khiến ai nấy đều ỳ xầm, Phùng Gia Hòa đứng ngoài còn chưa thành đã chửi chửi nam nhân trong phòng. Triện An Quận chúa liếc mắt một cái, liền nói lên công đạo:

- Lục soát người hẳn xem sao? Nếu không có gì đáng giá chính là có ản tình. Hôm nay Thái tử cũng đến đây, biết đâu lại là thích khách chưa ra tay được!

Bạch phu nhân nghe vậy cũng vuốt mông ngựa theo Triện An Quận chúa:

- Cởi bỏ khăn che mặt hẳn ra, xem thử là ai?

Tên trộm dưới mặt đất vội la lên:

- Đứng, đứng tháo, ta nói, ta nói, ta là nhân tình của Từ tiểu thư!

Mọi người xung quanh ồ lên một tiếng. Phùng Gia Hòa nước mắt lưng tròng ắc đầu ngẩng ngẩng:

- Không đúng, không đúng! Ta không quen biết người!

Gia Hỷ cau mày nhìn Phùng Gia Hòa, nàng ta bị gả cho Lưu tiểu Bá gia đã đủ thế thâm, nay ai còn muốn hắt nước bẩn lên người nàng ta. Gia Hỷ nhìn thấy ánh mắt của Đại lão gia, liền ồm ồm vai vai Phùng Gia Hòa ngọt ngào:

- Không phải muội, từ khi từu yến bắt đầu, muội đã cùng ta ở một chỗ. Muội là người mời ta về phòng, cũng là người hô hoán trộm. Sao có thể quen biết hẳn được.

Đại lão gia lúc này mới thở ra một tiếng, ông không mong muốn nữ nhi nào của Phùng Gia gánh tiếng xấu, sự việc này đúng là bất ngờ. Tên trộm thấy Phùng Gia Hòa có bằng chứng xác thực như vậy liền cắn chết không buông, tự tháo khăn che mặt xuống, hiện ra là một bạch diện thư sinh tuấn tú, hẳn vội vội vàng vàng:

- Tiểu thư! Sao người có thể tuyệt tình như vậy, rõ ràng người đã cùng ta thề ước, cùng chung chăn gối, nay sắp định thân thì vứt bỏ ta. Ta biết Phùng phủ quyền quý, chỉ muốn một lần hỏi rõ nàng. Nàng có thể nhẫn tâm vu oan ta là kẻ trộm!

Mọi người xung quanh nghe thấy càng xi xào, lúc này những lời nói khó nghe đều chỉ trích về Phùng Gia Hòa, Hoài Nam Vương gia nhìn Thái từ một giây rồi gằn giọng:

- Soát người, lấy bằng chứng đưa lên quan phủ. Không thể để một tên ti tiện ảnh hưởng đến thanh danh tiểu thư khuê các như vậy.

Nghe lệnh Hoài Nam Vương gia, mấy gia đình lập tức lục lọi trong người hẳn, liền phát hiện một bức tranh, Hoài Nam Vương gia nhủ mảy, cho người mở tranh ra, thì không ngờ, trong tranh họa hình Tĩnh Giai Bá phu nhân. Tranh vẽ rất đẹp, Tĩnh Giai Bá phu nhân bất quá bốn mươi tuổi, trong tranh trẻ như vừa ba mươi, ai nấy ngạc nhiên đến mức á khẩu.

Triện An Quận chúa há hốc miệng:

- Tĩnh Giai Bá phu nhân đâu? Sao người này lại giữ tranh họa phu nhân?

Lúc này một nô tì mới tiến lên, Gia Hỷ nhận ra đó là một trong hai nô tì của Tĩnh Giai Bá phu nhân đem theo:

- Thưa Quận chúa, phu nhân giữa tiệc bị ướt áo nên đã đi thay áo rồi ạ!

Triện An Quận chúa nhàn nhạt cười:

- Trùng hợp vậy sao?

Lúc này Hàn thị mới nhìn Tạ ma ma:

- Mau đến khách phòng mời Tĩnh Giai Bá phu nhân đến đây.

Tạ ma ma chưa đi được mấy bước thì thấy Tĩnh Giai Bá phu nhân từ chính trong phòng của Phùng Gia Hòa bước ra:

- Sao lại đồng lúc thế này? Đây là có chuyện gì?

Một vài mệnh phụ che mặt cười, một vài người khác tỏ vẻ khó chịu. Ti nữ Tĩnh Giai Bá phu nhân vội chạy đến thuật lại sự việc, Tĩnh Giai Bá phu nhân hung hăng đá vào ngực tên trộm kia:

- Ngươi! Ngươi vu oan giá họa, hãm hại ta! Aisa kiểng ngươi, là aisa kiểng ngươi?

Tên trộm kia không ngờ lại ôm lấy chân Tĩnh Giai Bá phu nhân, khóc lóc:

- Phu nhân cứ đánh đi, cứ đánh là em nhắm mắt phu nhân đi!

Một mệnh phụ áo xanh cảm thán:

- Aiu, xem kia, xem kia, thật là y trọng tình thâm.

Một mệnh phụ khác che miệng cười:

- Cái gì, Tĩnh Giai Bá đã tám mươi năm rồi rồi đây! Người ta không thủ tiết được là phải thôi!

Tĩnh Giai Bá phu nhân biết mình đã trúng kế liền phản trả:

- Ta đi thay áo, một tí nữa của Phùng phủ đưa đến khách phòng, sau khi xong cảm thấy hơi mệt, mới không thấy người kia ở đây mới nghĩ tới đi ra để lại tin tức, nghĩ đi lúc nào không hay, nào ngờ khi tỉnh lại gặp phải cảnh này!

Lúc này Hàn thị đã có ý giận, đây là nói Phùng phủ định hãm hại Tĩnh Giai Bá phu nhân hay sao:

- Phu nhân nói có căn cứ, phải chứng minh không thì không có vấn đề phu nhân, cũng không đến mức dè chừng như chó gác cửa rạch rứt rên rỉ hãm hại phu nhân!

Thái từ lúc này mới lên tiếng:

- Sự việc xem chừng đến đây cũng rõ ràng, Tĩnh Giai Bá phu nhân bị bắt gặp cùng trộm tặc trong khuê phòng Tử tiểu thư. Có lẽ phu nhân chỉ muốn lấy lại tranh họa bán thân bị mất, còn trộm tặc này giả nẻo đi bắt, vu oan cho phu nhân.

Đây là Thái từ lấy lại chút mặt mũi cho Tĩnh Giai Bá phu nhân đi. Tên trộm kia trong lúc ồn ào bị Đại lão gia đưa lên quan phủ, chỉ chịu tội trộm một bức tranh phạt cũng không nặng. Chỉ là nỗi nhục này của Tĩnh Giai Bá phu nhân có đến mấy chục năm sau cũng không rửa nổi.

Mọi người sau khi hành lễ "Thái từ anh minh" thì cũng ra về, chẳng ai có tâm tình ở lại dự tiệc. Chỉ có Hoài Nam Vương gia làm khách lão phu nhân mấy ngày.

Lúc này đại phu đã được mời đến, chỉ nói Gia Hỷ ăn nhầm vài thứ đồ không sạch sẽ, liền kê một phương thuốc, sau khi uống thì hai chiếc sau liền khỏi. Nàng nhìn Phùng Gia Hòa. Cái mưu kế này nếu như do Phùng Gia Hòa bày ra thì quả thật thâm sâu, với hiểm khích này, hôn sự của nàng ta cùng Lưu tiểu Bá gia xem như bị hủy. Đúng như Gia Hỷ dự đoán, đến chiều hôm đó, Hàn thị thu lại sợi dây minh châu của Phùng Gia Hòa trả cho Tĩnh Giai Bá phu. Cái hôn sự này, về sau cũng không nhắc lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thoát Nguy Ngoại Mục

Gia Hỷ quay về phòng, trong tâm tưởng nàng chuyện này vẫn chưa thể kết thúc như vậy được, rõ ràng là Phùng Gia Hòa đang mưu toan lớn hơn. Nếu như nàng không nhầm thì Phùng Gia Hòa chắc chắn tìm cách danh chính ngôn thuận gả cho Hoài Nam Vương gia đi.

Gia Hỷ xoa xoa hai bầu má, nàng tự thấy bản thân quá bất cẩn mới để trúng được của Phùng Gia Hòa, trở thành nhân chứng cho nàng ta. Gia Hỷ thấy lạnh người, hầu như được đó không phải một loại chóng mặt đau đầu mà là thuốc vô sinh hay độc mất mạng thì sao. Con ó lạnh khiến Gia Hỷ khó chịu, nàng gỡ gổ tay lên mặt bản:

- Vĩnh Đan, em gọi Hà ma ma và Vĩnh Đóa đến đây.

Vĩnh Đan gật đầu một cái chạy nhanh đi tìm người, khi đã có mặt đủ, Gia Hỷ mới kín kẽ nói:

- Lục soát trên dưới phòng ta ở xem thứ có gì lạ không, kể cả hai gian của ma ma và các em ở. Ta nghĩ, đêm nay có lẽ sẽ ỏn ào.

Chập tối, lão phu nhân gọi sang Ngọc Thực viện dùng cơm tiếp đãi Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ thay y phục, đưa theo hai ti nữ đến. Trước khi đi, nàng nhìn Hà ma ma một cái:

- Ma ma, ta vốn cũng không phải lớn lên từ bầu sữa của bà, nhưng dùng người thì phải tin, đêm nay không rõ sẽ phát sinh những gì, ma ma trông coi phòng này... cẩn thận.

Hai chữ cuối nàng phát âm kéo dài, môi mím lại, gương mặt lãnh đạm không biểu lộ cảm xúc. Lần này là nàng đánh cược, xem thử một nô tì như Hà ma ma có trung tâm hay không.

Gia Hỷ căng thẳng đi đến Ngọc Thực viện, giữa đường đụng phải Phùng Gia Hòa, gương mặt nàng ta yêu kiều thanh lệ, phục sức vẫn tao nhã như cũ, chỉ là trang điểm đuôi mắt một màu đỏ kéo dài, hợp với dầu hoa chu sa giữa hai hàng mày, càng thêm mỹ lệ. Gia Hỷ cố giữ vẻ thản nhiên, năng mím mím môi, thật không nghĩ đến vô hại như Phùng Gia Hòa cũng có thể nổi lên đã tâm như vậy.

Phùng Gia Hòa đưa tay ra hứng chút gió lạnh, cười nói:

- Buổi chiều mẫu thân đã đem chuối đã mình châu trả lại Tĩnh Giai Bá phủ, cái hôn sự kia cuối cùng cũng hủy bỏ, thật tốt.

Gia Hỷ gượng cười:

- Thật tốt!

Nam nữ hai bên bình phong ngồi riêng biệt, chỉ là hôm nay phá lệ, có Hoài Nam Vương gia, tất thấy cùng nhau ngồi thành mười mấy bàn lớn nhỏ, ghé chủ vị trên cùng dành cho Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ nhìn một lượt, Phùng Gia Hào cùng Phùng Dạ Văn đều lộng lẩy trang sức, rực rỡ y phục, bên kia mười chiếc mâm thì thấy thu hai đường thì bên này cũng phải đủ tám cái thoa mẫu đơn kia. Bất quá, Hoài Nam Vương gia hẳn đã có tính toán tốt đi.

Hoài Nam Vương gia đã ngoài hai mươi tuổi, trước khi có một chính phi, sau nằng ta đoán mệnh tạ thế, vẫn chưa để lại mụn con nào, như vậy bây giờ ai được gả sang bên đó hạ sinh trưởng tử thì sau này chính là thế tử đi. Lão phu nhân chắc chắn ăn cái hôn sự này lên người Phùng Dạ Vãn. Nhưng đây cũng chính là cơ hội tốt của Phùng Gia Hòa. Nếu nằng ta không thu xếp được, sợ rằng hôn sự về sau đành bỏ ngõ.

Hoài Nam Vương gia được nửa buổi tiệc thì ra ngoài một chút, Gia Hỷ liếc mắt một cái, Vĩnh Đan liền đi theo, Hoài Nam Vương gia đi chưa được nửa khắc, Phùng Gia Hòa cũng cất bước. Gia Hỷ đưa tay vào ấm lò lạnh ngắt từ lâu, vật kia trong tay áo cộm cộm, Gia Hỷ cười nhẹ, Phùng Gia Hòa muốn gả họa cho nằng ư, bất quá nằng ta chưa đủ bản lĩnh đó.

Gia Hỷ vẫn im lặng như đang chăm chú lắng nghe mấy chuyện vụn vặt của lão phu nhân và các phòng, trong lòng không khỏi nôn nóng, lúc này Phùng Gia Hòa đã quay lại bàn tiệc, về mặt tự tại như không có gì xảy ra. Gia Hỷ nhu mày, mơ hồ không đoán được. Tiếng lão phu nhân phía trên oang oang:

- *Hoài Nam Vương gia lần này vào kinh chủ yếu để tìm một Vương phi sinh con nối dòng, nếu nữ nhi nhà nào phù hợp, sẽ xin Hoàng thượng tử hôn. Hoài Nam Vương gia đến đây làm khách, hẳn cũng đã muốn kết một cái thông gia.*

Hàn thị tươi cười gật đầu:

- *Mẫu thân nói không sai, luận độ tuổi luận nhân phẩm thích hợp nhất phải kể đến Đại tì nhi!*

Gia Hỷ chấn động, là nằng sao, Hàn thị muốn gả nằng cho Hoài Nam Vương gia kia chứ không phải Phùng Gia Hảo? Nhanh vậy Phùng Gia Hảo đã có cửa hôn sự ư? Gia Hỷ liếc sang Tứ phu nhân, chỉ thấy vẻ mặt bà hơi méo mó, rất nhanh khỏi phục nộ cười ngay thường:

- *Đại tẩu là muốn tranh cái hôn sự này? Mấy hôm trước mẫu thân cũng nói rõ, là muốn Ngũ tì nhi.*

Lão phu nhân hừ nhẹ, nhìn sang Hàn thị:

- *Đại phòng người thật tham lam, cái tốt đều muốn giành về phần mình.*

Hàn thị nước mắt lưng tròng, ra vẻ vô tội:

- *Lão gia xem, thiếp thân chỉ muốn Phùng phủ này có mặt mũi, Đại tì nhi năm sau đã cập kê, còn không phải thích hợp nhất, so độ tuổi nằng đều lớn hơn cả, Hoài Nam Vương gia cũng đã ngoài hai mươi, Ngũ tì nhi qua tết này mới mười hai có phải quá bé hay không! Nếu thiếp thân tham lam sao không để nữ nhi thân sinh gả đi mà lại là Đại tì nhi.*

Lời nói của Hàn thị đều hợp lý lẽ, nhất nhất là suy nghĩ mặt mũi Phùng phủ chứ không lợi gì cho bản thân, biểu tình khóe kéo, phản trần rõ ràng lại có vẻ đáng thương nằng đầu bị mẹ chồng ức hiếp. Lão phu nhân nhất thời không nói được gì.

Tứ phu nhân lờm mắt:

- *Tẩu nói là không đúng, Hoài Nam Vương gia muốn một cái Nguyễn gia hôn sự, chứ không phải Hàn gia các người, nên tì không đưa Phùng Gia Hảo ra được.*

Hàn thị ánh lên tia quý quyết:

- *Cái gì mà Hàn gia, Nguyễn gia, chúng ta gả vào Phùng phủ, đã là người Phùng phủ, cùng nhà mẹ có bao nhiêu quan hệ? Nay cả Đại tì nhi cũng Ngũ tì nhi không phải đều mang họ Phùng hay sao?*

Tứ phu nhân ngớ người, lời nói gấp gáp bị Hàn thị nắm nhược điểm. Lão phu nhân cũng không nói gì được. Gia Hỷ nhìn quanh một chút, Vĩnh Đan vẫn chưa quay lại, sau lưng Phùng Gia Hòa, Như Mai tì nữ thấp thân nằng ta đi đầu không rõ.

Vĩnh Đóa thăm thì vào tai Gia Hỷ:

- *Tiểu thư, Vĩnh Đan trông thấy gì đó nhân tiểu thư đến gần khách phòng.*

Gia Hỷ mỉm cười thì lễ, đứng dậy xin ra ngoài. Nàng nhanh chân đi theo Vĩnh Đóa, trước hành lang khách phòng tới om om. Đột ngột ai đó chụp một cái khăn tay vào mặt Gia Hỷ khiến nàng ngắt đi. Vĩnh Đóa xoa xoa vòng vằng trên tay, mỉm cười lạnh lùng, cùng người kia kéo Gia Hỷ vào đặt trên giường khách phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vĩnh Đóa nhìn quanh một cái, nhanh chân chạy đi.

Vĩnh Đóa đợi dưới gốc cây hộc chưa lâu thì Hàn biểu thiếu gia đến, hẳn cười tà mị:

- *Tiểu thư người đâu?*

Vĩnh Đóa chỉ về hướng khách phòng:

- *Nàng đã nằm trong đó!*

Hàn biểu thiếu gia lấy trong túi một tấm ngân phiếu, mắt Vĩnh Đóa sáng lên, có vẻ giá trị không ít. Vĩnh Đóa thì lễ một cái:

- *Biểu thiếu gia hành sự nhanh chóng, tránh bị phát hiện.*

Vĩnh Đóa đi chưa được một đoạn thì có kẻ lúi nằng vào góc tối, cứ thế bí ẩn biến mất.

Trong tiệc ồn ào thêm một lúc thì Phùng Gia Hòa đưa khăn lên che miệng:

- *Không rõ Đại tì cùng Vương gia ra ngoài lâu vậy vẫn chưa quay lại a!*

Lời nói của Phùng Gia Hòa tuy như vô tình nhưng khiến người khác nghĩ ngợi. Đây là ý gì, không phải Phùng Gia Hỷ tìm cách lên rút rừ quyền Vương gia. Tứ phu nhân nhắm chặt mắt, nắm lấy tay Phùng Dạ Vãn:

- *Di nhìn Đại tì con một chút!*

Lão phu nhân nhìn quanh một vòng, trong mắt tất cả người ngồi dưới bà đều nồng đậm tính kế. Lão phu nhân khó chịu trong tâm, một nhà như vậy, lại thật dơ bẩn hãm hại nhau. Lão phu nhân bước chân ra ngoài, nói với Vu ma ma:

- *Đi, cũng gần ràng rồi một chút cho thông thả!*

Hướng bên kia phủ, Như Mai ôn tồn đưa Hoài Nam Vương gia vào một căn phòng khác:

- *Vương gia không ngại, người cứ vào đây nghỉ ngơi, nó tì sẽ bằm lại cho lão gia.*

Như Mai nhìn quanh, đây đúng là khuê phòng Phùng Dạ Vãn đi, nằng híp mắt, mấy người của Hoài Nam Vương gia đem theo đã sớm uống phải rượu thật có mê được của tiểu thư nằng. Nhanh chóng nằng đầu Hoài Nam Vương gia nửa bất tỉnh vào giường, nhanh tay đổi hương trong lọ thành một loại xuân dược kích thích. Có điều khi Như Mai bước ra mở cửa, không rõ làm sao cửa bị khóa chặt, không thể nào mở được, mồ hôi trên trán Như Mai chảy ròng ròng, là có người tương kế tựu kế. Cái xuân dược đang tỏa ra trong không khí kia, chính nằng tự mua đây buộc mình.

Đoàn người của lão phu nhân chậm rãi đi trên hành lang vòng vèo, vốn là tiệc đón khách, kết cục khách nhân lại đi đầu không rõ. Phùng Gia Hòa đưa khăn tay lên mặt che giấu nụ cười bí hiểm, nằng gả như không biết gì, vô tình nói:

- *Có lẽ Vương gia khó chịu, đã quay về khách phòng rồi chăng?*

Đại lão gia nhu mày, mà Tứ phu nhân cũng nhìn Tứ lão gia một cái, nếu Vương gia mệt mỏi thì cũng đã cho người qua thông báo một tiếng, đây là đột ngột biến mất, không thể không khiến người khác nghĩ ngợi. Có điều bởi lời nói của Phùng Gia Hòa, ai nấy đều không tự chủ bước về khách phòng.

Âm thanh nam nữ hoan ái می hoặc vang lên trong đêm khuya tịch mịch nghe rõ mồn một, Hàn thị hít sâu một cái, nhìn quanh quẩn chỉ có Phùng Gia Hỷ vắng mặt, nếu là nằng làm ra chuyện bại hoại này thì Hàn thị sao không vui vẻ được. Bởi vậy, Hàn thị sốt sắng cho người mở cửa phòng, hô một tiếng:

- *Ai?*

Tạ ma ma nhanh tay thấp nển, trong ánh sáng lơ mờ hiện ra hai thân ảnh. Phùng Gia Hòa gãi vớ xấu hổ chỉ vào quần áo vương vãi trên nền đất:

- *Đây không phải là y phục của Đại tì sao!*

Đại lão gia mặt mày sa sầm, gặng từng tiếng một:

- *Vô phúc! Lỗi ra ngoài!*

Tạ ma ma cùng hai bà tử thô sử nhanh chóng đưa hai kẻ đang điên cuồng trên giường kia ra, Phùng Gia Hảo nhìn nam tử kinh hô một tiếng:

- *Biểu ca!*

Phùng Gia Hòa chạy đến sau Tạ ma ma, gương mặt thấp phần lo lắng nhưng đáy mắt đầy căm chọc:

- Đại ti...

Ngay lập tức nàng ta hét lên, thay đổi giọng nói:

- Sao lại là người?

Tiếng hét của Phùng Gia Hòa khiến mọi người kinh động, nữ nhân bị lời ra y phục xộc xệch kia không phải là Phùng Gia Hỷ, mà là Vĩnh Đóa. Lúc này mọi người mới để ý mũi xuân dược tóa ra nồng nặc, Tạ ma ma phải đốt hương liệu khác để xua đi, cũng đem lò hương chứa xuân dược ra ngoài. Bây giờ cả Hàn biểu thiếu gia và Vĩnh Đóa vẫn chưa tỉnh, cả hai lại lập tức quần vào nhau. Đại lão gia thấy vô cùng mất mặt, cho Tạ ma ma đem nước lạnh đến, tạt thẳng vào, thì Hàn biểu thiếu gia cũng Vĩnh Đóa mới hoàn hồn.

Hàn biểu thiếu gia nhìn đồng người vây quanh, bên cạnh Vĩnh Đóa người đẩy vết tích cũng đã hiểu ra bản thân bị trùng kế. Nhưng hắn không thể nói chính hắn mua chuộc Vĩnh Đóa để nàng lừa Phùng Gia Hỷ đến khách phòng nhằm chiếm đoạt năng được. Hàn biểu thiếu gia liền bỏ băng đầu gối đến trước Hàn thị, về mặt vô cùng thành khẩn:

- Cô cô, người phải tin tưởng diệt nhĩ! Diệt nhĩ không thể làm ra loại chuyện này, chính là nô tì này ám hại!

Hàn biểu thiếu gia chỉ thẳng vào Vĩnh Đóa. Vĩnh Đóa liền khóc lóc:

- Phu nhân, nô tì không có, nô tì không có, nô tì gì cũng không làm!

Vĩnh Đóa không thể thừa nhận chuyện ham tiền bán rẻ chủ tử, cũng không thể nói bản thân muốn bỏ lên giường của Hàn biểu thiếu gia, bây giờ nàng nhận tội nào cũng là tội chết. Vĩnh Đóa chỉ có thể khóc lóc cầu xin. Nhưng loại sự tình này, làm sao Hàn thị bỏ qua, mặt mũi của Đại thiếu Hàn gia có thể để một nô tì đùa bỡn. Hàn thị nắm tay thành quyền, nhìn hai bà từ kia:

- Hai mẹ loi cầu nô tì này đánh năm mươi gậy, nhốt vào phòng củi bỏ đói.

Hai bà từ lời Vĩnh Đóa đi thật xa, cũng không nghe tiếng kêu la gì nữa. Lão phu nhân chứng kiến một màn khó coi, tức đầu:

- Đại ti nhi đầu không quản người dưới cẩn thận, lại để làm ra những chuyện đáng xấu hổ thế này!

Phùng Dạ Văn tiến đến mặt đất, nhất áo choàng lên, rõ ràng không phải y phục của Phùng Gia Hỷ, nhưng sao Phùng Gia Hòa lại chắc chắn như vậy. Phùng Dạ Văn thì thầm to nhỏ vào tai Từ phu nhân, Nguyễn thị nghe con gái nói thì giật nảy người, bầm tay một tì nữ chạy về viện Từ phòng.

Một nhóm người mặc trang phục cận vệ Hoài Nam Vương phủ tiến vào, đây là gia nhân theo cạnh Hoài Nam Vương gia, bây giờ tỉnh lại không tìm được chủ tử liền nhón nhào lên. Phùng Gia Hòa không hiểu sao Phùng Gia Hỷ có thể thoát được cái bẫy nàng giăng sẵn, chỉ có một cách giải thích là Vĩnh Đóa tâm cơ mưu bòn lên giường cùng Hàn biểu thiếu gia, nhưng Phùng Gia Hỷ ra ngoài lâu như vậy đã đi đâu.

Tiếng một hạ nhân bẩm báo:

- Lão phu nhân và các vị lão gia, phu nhân, người của Hoài Nam Vương gia đã tìm được, Vương gia đang ở trong khuê phòng của Ngũ tiểu thư.

Nguyễn thị siết chặt tay Phùng Dạ Văn, chuyện này có người ám hại nữ nhi nàng, chưa hứa hôn đã tìm cách lời nam tử lên giường của mình, dù đúng dù sai, qua chuyện này cái hôn sự này với Hoài Nam Vương gia, Phùng Dạ Văn cũng không dễ dàng thành.

Như Mai không quay lại, Phùng Gia Hòa đã vô cùng bất an, cái nàng muốn hôm nay chính là khiến Phùng Gia Hỷ thất thân với Hàn biểu thiếu gia, khiến Phùng Gia Hỷ không còn cửa gả đến Hoài Nam, sau đó vu cho Phùng Dạ Văn dùng xuân dược rù quyền Vương gia, để Phùng Dạ Văn bị ghét bỏ. Khi đó, Phùng phủ nếu muốn kết thông gia, chỉ còn một mình nàng là nữ nhi hợp tuổi duy nhất. Phùng Gia Hảo không được, bởi Hàn thị đã xem qua, bất tự niên canh của Phùng Gia Hảo khác với Hoài Nam Vương gia. Mà Hàn thị tin Phùng Gia Hảo mệnh phượng hoàng, chỉ có thể gả cho chân chính hoàng tử.

Mọi người theo chân lão phu nhân đến viện Từ phòng. Phùng Dạ Văn run rẩy nói tay áo lão phu nhân. Vốn thương yêu nàng, lão phu nhân gạt đầu mấy cái trấn an, nắm lấy tay Phùng Dạ Văn như bảo hộ.

Bấy giờ một thanh âm thanh thủy trong trẻo vang lên:

- Nữnhigặpquatoắmẫu,mẫuthân,phụthân,cácviethứcthúc,thắmthắm!

Phùng Gia Hòa hơi lùi lại theo bản năng, người vừa nói chuyện, không phải Phùng Gia Hỷ sao, nàng vẫn đứng đó, y phục xinh đẹp, tóc tai gọn ghẽ, dịu dàng đi chính là Vĩnh Đan. Bên cạnh Phùng Gia Hỷ, Triệu Từ Đoạn cùng hai tiểu thái giám cũng đứng ra hành lễ.

Đại lão gia thấy một màn này hơi nghi hoặc, hỏi qua mới biết Triệu Thiếu giám nhận thư của Liên Thành Hầu gửi riêng Phùng Gia Hỷ nên mới giữa buổi tối mà đến đây. Vốn biết Hoài Nam Vương gia làm khách nên không muốn kinh động, liền nhờ một gia đình nhân Vĩnh Đan ra công sau mà vào, cũng chỉ định nhận thư hồi âm của Phùng Gia Hỷ thì đi ngay, nào ngờ nghe hạ nhân báo lại trong phủ có việc xảy ra nên mới hộ tống Phùng Gia Hỷ đến đây sợ nguy hiểm. Tuy tự ý vào phủ là không hợp lễ thường lắm, nhưng cũng chỉ vì sợ kinh động Vương gia, và lại Liên Thành Hầu gấp gấp muốn Phùng Gia Hỷ hồi âm nên có thể chấp nhận được. Triệu Từ Đoạn lựa lời nói khiến ai cũng cảm thấy hợp lý.

Phùng Gia Hòa kấy về mặt tự nhiên nhất tươi cười nắm tay Gia Hỷ:

- Đạitilàtrikhỉròikhòitiệcluônócùngmộrchỗvớitriệuthiếugiám!Thậmaymãnchuyệnkiakhôngphailàtý!

Gia Hỷ thuận tay gạt tay nàng ta ra, nhân nhặt trả lời:

- Mọiimọihoilàcôygi,tavớicùngTriệuthiếugiám,haivớitiệccôngcôngkia,còncóVĩnhĐanvàHàmađềuởbênphòngtamộtbuổi.

Đây là nàng muốn chứng minh trong sạch, chuyện đêm nay dù có thế nào cũng không can dự đến Gia Hỷ nàng. Triệu Thiếu giám thấy tạm thời Gia Hỷ cũng không còn nguy hiểm nữa, liền cáo từ rời đi, tránh cho Phùng phủ không xử lý được gia vụ.

Phùng Gia Hòa bây giờ mỗi bước chân đều nặng như đeo chì, Như Mai chưa quay lại, hẳn nàng ta đang cùng Hoài Nam Vương gia trong phòng. Là Như Mai tạo phản hay Như Mai trùng kế, Phùng Gia Hòa bây giờ chỉ tính toán làm sao bảo vệ được thân mình. Gia Hỷ đi lùi lại song song với nàng ta, cười nhặt:

- Ngườidàngghinhétmắythứđobắnvàophòngtađượcthíchởhẽhầmhaitạđược!

Phùng Gia Hòa khựng lại một bước, mắt ngược lên nhìn Gia Hỷ rất nhanh sau đó sụp xuống, cũng tiến nhanh về phía trước, không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngịch Lân Khắc Tử

Chẳng mấy chốc đã đến sân viện của Từ phòng, bên trong phòng Phùng Dạ Văn, cửa phòng mở toang, mà Hoài Nam Vương gia ngồi uy nghi trên ghế, một tay cầm chén trà còn hơi nóng, tựa hồ như không có gì xảy ra. Phía dưới mặt đất, Như Mai bị trói lại, cả người nàng ta đỏ như con tôm luộc, mặt uớt mồ hôi sũng ướt áo không ngừng, có lẽ trúng xuân dược không nhẹ.

Hoài Nam Vương gia hừ một tiếng, gia nhân liền đưa đến mấy tàn hương chứa xuân dược còn lại cho lão phu nhân xem. Phùng Gia Hòa gương mặt đã hơi biến sắc, Từ phu nhân nhìn một cái lại tò ra ùy khuất, nhắm nước mắt:

- Mẫuthânngườixem,mộttiếunôtilàmsaocóthểcócáitâm tư này,làm saogiám hạ độc thủ lên người Vương gia!

Đây là Nguyễn thị hăm ý Đại phòng dung túng nữ nhĩ, hết tì nữ Phùng Gia Hỷ thông dâm cùng Hàn biểu thiếu gia cho đến tì nữ Phùng Gia Hòa bỏ được hạ thủ lên người Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ nghe khẩu khí của Nguyễn thị, trực tiếp chắm đầu vào lửa, cũng là tỏ ra bất quá mấy chuyện này nàng không can hệ:

- Tửthắmnóinhatđúng,tì nữ trong phủ nhiều loạn như vậy,cần phải dụng hình mới tra ra rõ chân tướng!

Phùng Gia Hòa nhủ máy:

- Đạitiđây lày gì,VĩnhĐoabỏ lên giường biểu ca tì phải sạch quan hệ,sao Như Mai cùng Vương gia một chỗ,tì lại có tình âm chỉ có người đứng sau?

Gia Hỷ trừng mắt, giọng lạnh đi:

- Cáigi mà có tình âm chỉ,VĩnhĐoakia ta không tiếc người,tổ mẫu cùng mẫu thân nếu muốn tra ta cũng không nói đến,nhưng một Hàn biểu thiếu gia còn có thể thông cảm.Đấy đường đường là Vương gia Đại quốc được chính Hoàng thượng sắc phong,là uy nghiêm Hoàng gia,nếu không tra xét rõ,liệu aicó thể gánh nổi tội này!

Phùng Gia Hòa hơi lùi lại, cũng im lặng đi, thái độ hơi hột của Hoài Nam Vương gia càng khiến mọi người không rõ ra sao. Hồi lâu, hắn mới nói:

- Nghe qua cũng biết đây là ti nữ Tử tiểu thư, bản Vương chỉ thấy lạ, làm sao nàng có thể lựa chọn một nơi dễ bị phát hiện như khuê phòng Ngủ tiểu thư để ra tay?

Nguyễn thị ánh mắt sát bén nhìn về Như Mai, lúc này nàng ta đã tỉnh táo tám phần, Như Mai bị trời không cử động được, nước mắt ngấn dài:

- Không liên quan đến tiểu thư, là nô tì tự mình làm, nô tì tự mình chịu!

Nguyễn thị đá một cước lên người Như Mai, hận không thể giết chết nàng ta:

- Cái gì tự người làm tự người chịu, người có mấy cái đầu?

Như Mai ngã sấp xuống đất, tóc tai rũ rượi:

- Nô tì muốn được vào Vương phủ, hưởng vinh hoa phú quý, lại sợ bị phát hiện quyền rũ Vương gia nên mới...nên mới làm thế!

Hoài Nam Vương già hừ lạnh, hần nhìn qua Nguyễn Tinh Hoa đang ung dung đứng cạnh Tử phu nhân, nàng cái gì cũng tốt, từ bỏ tình cảm của hần dành cho nàng đến kinh thành dự tử cũng rất tốt, không lưu lại chút gì. Hần đến lần này chỉ muốn gấp nàng, nào có muốn đặt hôn sự với Phùng gia, một quan viên tam phẩm, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Gặp mấy cái phi vị còn phải cúi đầu.

Hoài Nam Vương già biết Nguyễn Tinh Hoa lảng tránh mình, tự nhiên không làm khó nàng. Hần nhìn ti nữ dưới chân đang khóc lóc cảm thấy ghê tởm:

- Gia vị trong nhà Phùng đại nhân cứ giải quyết, bản Vương lần này đến cũng không muốn nào loạn gì, chuyện này, sẽ không để lộ tin tức ra ngoài.

Nói rồi Vương gia cùng hạ nhân thủ vệ ra ngoài, hần nhìn sang Nguyễn Tinh Hoa một cái:

- Bản Vương đến có tin nhà cho nàng, ngày mai nàng có thể đến gặp bản Vương lấy thư.

Nguyễn Tinh Hoa phúc thần hành lễ, dạ một tiếng. Đôi mai uớt át nhìn lên bóng Hoài Nam Vương già đã khuất xa. Bấy giờ giữa sân viện trống vắng, lão phu nhân nhìn đèn đuốc sáng rực mới một nhọc nói một tiếng:

- Vào trong đã, đứng đây để ngày mai cả kinh thành này đều biết hay sao?

Hần thị tức mắt cho người đem gia pháp đến, nghe khẩu khí của lão phu nhân, Hàn thị biết chuyện này không dễ bỏ qua. Cả hai nữ nhi đại phòng chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Lão phu nhân chỉ vào Phùng Gia Hòa và Phùng Gia Hỷ:

- Quý xuống.

Gia Hỷ quy củ quý xuống trước, đầu cúi sát nền gạch:

- Tổ mẫu, mẫu thân, phụ thân, nữ nhi biết lỗi, nữ nhi quân giáo hạ nhân không nghiêm, gây loạn hậu viện, nữ nhi tình nguyện chịu phạt.

Phùng Gia Hòa cũng im lặng quý xuống, nước mắt lúng lúng khuôn mặt xinh đẹp:

- Tổ mẫu, cháu gái cũng thành thật nhận lỗi, đây là do cháu gái quản người dưới không được, Như Mai là người của mẫu thân đưa sang, cháu gái cũng không nói năng nhiều.

Hần thị híp mắt, Như Mai vốn là người mới tự bán mình vào phủ, khi đưa sang bên Phùng Gia Hòa, Hàn thị cũng đã đưa hần khế ước, nay Phùng Gia Hòa lại vin vào có đó kéo nàng xuống bần.

Lão phu nhân im lặng, chỉ xoa xoa mi tâm, nhưng Vu ma ma nhanh trí, liền nói:

- Đại phu nhân, người đừng gia pháp đi ạ!

Hàn thị hít một hơi sâu, giọng lo lắng khàn đục:

- Phùng Gia Hỷ thân là trưởng nữ lại vi phạm quân giáo không nghiêm gây ra hậu quả, quyền rũ thiếu gia, nay phạt cầm túc một tháng. Vĩnh Đóa tâm tư độc ác, bày mưu hại chủ đánh năm mươi trượng, bản ra khỏi phủ. Phùng Gia Hòa cũng tội trưởng tử nhưng ảnh hưởng nặng nề đến thể diện gia tộc, phạm vào Hoàng thân, cầm túc ba tháng, trừ tiền tiêu vặt 3 tháng. Như Mai đánh chết vết xác ra bãi tha ma.

Hàn thị nói xong, cũng lau đi mồ hôi trên trán, Tạ ma ma thủ lại gia pháp, lập tức cho gia nhân đi thi hành. Lão phu nhân gật đầu chấp thuận, chuyện ồn ào đến đây cũng chấm dứt. Hàn thị nắm lấy tay Phùng Gia Hòa, vuốt vuốt tóc, nữ nhi nàng không dính vào vũng nước đục này là tốt rồi.

Gia Hỷ tiến đến Hàn thị, thân nàng mừng rỡ như liễu được Vành Đạn đỡ:

- Mẫu thân, nữ nhi có thể gặp qua Vĩnh Đóa lần cuối không? Dù gì nàng cũng hầu hạ con mười mấy năm!

Không đợi Hàn thị trả lời Đại lão gia đã gạt đầu:

- Đi đi, ngày mai ngoan ngoãn ở trong viện cầm túc.

Hàn thị nghe Đại Bào gia nói vậy cũng chỉ mỉm cười lấy lệ. Dù gì với hình phạt này, Phùng Gia Hòa cũng sẽ bắt mất vì bị nặng hơn Phùng Gia Hỷ, Phùng Gia Hòa nhỏ tuổi đã độc ác như vậy, Hàn thị vẫn mong nàng ta sẽ làm ra cái gì thiếu thốn kéo theo Phùng Gia Hỷ cũng chết.

Gia Hỷ thì lễ một cái, đi về hướng phòng củi, vừa đi nàng vừa thờ nhè nhẹ, thật suýt chết, nếu không phải đột trước Đại lão gia hỏi nàng vay ngân lượng, nàng mới viết thư cho Liên Thành Hầu, thì lần này Triệu Tử Đoạn đã không đến đưa thư mà gặp cảnh Vĩnh Đóa lời nàng lên giường, suýt bị tên họ Hàn đó làm nhục. Mới cứu thoát được nàng, thay Vĩnh Đóa vào. Nhưng chuyện Như Mai, nàng vẫn không rõ ràng, Phùng Gia Hòa định làm gì mà lại để Như Mai hạ xuân được lên Hoài Nam Vương già. Cuối cùng tự lấy đá đập chân mình, Như Mai trúng được bị phát hiện, Hoài Nam Vương già cùng trong phòng lại bình yên vô sự.

Gia Hỷ chậm rãi đi đến trước phòng củi, mấy tên hạ nhân đang gác bên ngoài thấy nàng vội đứng dậy:

- Đại tiểu thư!

Gia Hỷ gạt đầu một cái, cười mỉm:

- Đây là chút bạc ta thưởng cho các người, đêm nay vất vả trông chừng nàng rồi, ta chỉ muốn nói mấy câu với nàng, các người có thể?

Đám hạ nhân nhận bạc, nhanh chóng mở cửa, Vĩnh Đóa nhận năm mươi roi cả thân bết máu, nằm trên sàn nhà co quắp. Gia Hỷ cười cười:

- Vĩnh Đóa!

Vĩnh Đóa mơ hồ nghe tiếng gọi, muốn đứng lên nhưng không đứng nổi. Khi nhìn rõ là Gia Hỷ, nàng ta mới khóc nức lên:

- Tiểu thư, cứu em, tha cho em, em bị mờ heo che óc mới nhận tiền của Tử tiểu thư mà hãm hại người!!

Vành Đạn lắc đầu, chậm chậm móc ra một lọ thuốc nhỏ:

- Đây là được tiểu thư chuẩn bị cho người, ngày mai người bị bán đi rồi, thoa cái này nhanh chóng hết đau! Đến nhà khác, nhớ hầu hạ chủ tốt, đừng làm chuyện hại người thiệt mình nữa!

Gia Hỷ lắc đầu một cái, quay lưng bước đi, Vĩnh Đóa khó nhọc cõi y phục, tự xoa thuốc cao lên, xoa đến đâu mắt lành đến đó, ngay tức khắc đau đớn đều biến mất. Gia Hỷ ra cửa, đám hạ nhân nhanh chóng khóa lại. Gia Hỷ cười lạnh một cái:

- Chạm đã!

- Tiểu thư có gì dạy bảo?

Gia Hỷ nhìn vào trong lần nữa, chắc có lẽ Vĩnh Đóa đã thoa thuốc xong, nàng thờ ra nhè nhẹ:

- Ngày mai, ma ma sẽ đem bản nàng ta đến thanh lâu, đêm nay các người không nên... bỏ phí!

Đám hạ nhân nhìn nhau, xoa xoa tay, cười hềnh hệch:

- Đại tiểu thư dạy phải!

Vành Đạn không tin vào tai mình, Đại tiểu thư nhân từ là thế, có bao giờ đánh chửi hạ nhân đâu, nay ra tay ngoan độc như vậy. Vành Đạn hít một hơi lạnh, trên đường về, nàng run run không dám ngẩng mặt, Gia Hỷ cười nhạt:

- Em biết không, rỗng có váy ngược, chạm vào khác chết.

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống:

- Tiểu thư, em thế với trời đất, mãi luôn trung thành cùng người, chết không hai lòng.

Gia Hỷ đứng bước lại, nhìn bầu trời mùa đông với vầng trắng xanh tái trong đêm mờnh mờng:

- Đứng dậy đi, ta tin em! Vĩnh Đóa*không có phích nhum, thuốc* đó nếu đã thoavào, *saunày* xương cốt ngày đêm*đau*đớn, *sống* không bằng*chết*.

Gia Hỷ vào trong phòng, Hà ma ma hồ hởi chạy lại:

- Tiểu *thư* không*sa*o là *tốt* rồi! Người *của* *phụ*nhân *vi*asang*đấy*, nói là từ ngày *maitiểu* *thư* sẽ *bị* *cảm* *tức*.

Gia Hỷ mệt mỏi ngồi trên tháp, nắng luôn nghỉ ngơi Hà ma ma có lòng riêng, không ngờ người phản bội lại là Vĩnh Đóa. Gia Hỷ dịu dàng:

- *Mama, vất vả*chờ *bà* rồi!

Hà ma ma rung rung:

- Tiểu *thư*, *nó* *tuy* không *nh*an *nh*en hoạt bát, nhưng *ngày* *xu*acũng là *nhi* *đ*ể *t*ìm *b*ên *ng*ười *Lữ* *ph*ụnhân, *ch*ilà *n*ô *t*i chậm *ch*ap *v*ùng về, thường *ngày* *tr*ởn việc nên không *đ*ược *t*in *nhi*m. *N*ô *t*i *c*ái *g*i cũng không *t*ốt, *ch*itốt *n*hất là *tr*ung *th*ành!

Gia Hỷ đỡ Hà ma ma dậy, đi vào trong:

- *Ng*ũ *th*ôi, *c*ảm *t*úc *m*ột *th*áng, cũng vừa tròn *đ*ến *n*ăm *m*ới.

Gia Hỷ như nhớ đến điều gì liền lấy mấy mươi lượng bạc trong hộp ra:

- *M*a *ma*, *ngày* *m*ai *đ*i *t*ìm *ng*ười *ph*ụ *tr*ách *ch*u~~uyển~~ bán Vĩnh Đóa, *t*ìm *th*anh *l*âm *à*o *t*o *đ*ẹp *n*hất *k*inh *th*ành *b*án *m*àng *t*à *v*ào!

Hà ma ma cúi đầu nhận tiền, đây là Đại tiểu thư thứ bà, bà và Vĩnh Đóa gia tinh rất tốt, nếu lần này bà không làm được chính là không hết lòng với Đại tiểu thư. Hà ma ma nghĩ đến đó thì run run, cẩn thận nhận tiền bỏ vào áo.

Vĩnh Đan trải giường, nằm nhắm

- Tiểu *thư*, *Ho*ài *N*am *V*ương *gi*a *bi*ết *r*ờ *N*hư *M*a *c*ó tình *đ*u *đ*ến *T*ừ *ph*òng *h*ạ *đ*ược, *v*ẫn không *ph*át *gi*ác, *ng*ười *n*ày *v*ỏ *n*g không *mu*ôn *h*ỗ *n*g *tr*ong *ph*ủ *ch*úng *t*à!

Gia Hỷ ngạc nhiên:

- *S*ao *em* *bi*ết?

Vĩnh Đan hồi tưởng:

- *K*hi *m*ing *Tri*ệu *Th*iếu *g*iám *c*ử *đ*u *đ*ược *ti*ểu *th*ư *à*, *li*ền *th*ấy *m*ột *th*ui *v*ệ *V*ương *g*ia, *lu*ôn *đ*i *th*eo *g*ái *đ*ấy, *k*hông *b*ị *tr*úng *m*ê *đ*ược, *s*ợ *r*ằng *n*hững *ng*ười *h*ầu *h*ạ *V*ương *g*ia *ch*ilà *g*ià *v*ò *b*ất *t*inh!

Gia Hỷ nhủ mảy, vậy là Hoài Nam Vương gia đến đây không vì cô nương Phùng phủ, như vậy chỉ có thể vì Nguyễn Tĩnh Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nước Mưa Mùa Xuân

Năm mới rồi cũng đến, cuối tháng chạp, tiếng pháo nổ đùng đoàng trên đường phố rộn rã tươi vui, năm nay dân chúng lại được mùa, Gia Hỷ là mới xuyên đến nửa năm, chưa ăn tết cổ đại bao giờ, tâm trạng nàng thật sự có chút háo hức. Nhìn Hà ma ma và Vĩnh Đan cất lưc may bao tiền màu đỏ, Gia Hỷ cảm thấy không khí thật tươi mới. Bên ngoài trời tuy nắng đã lên nhưng băng tuyết đóng còn dày trên mặt đất, mà mặt trời cũng chỉ một hai canh giờ giữa trưa, không đủ tan. Khi trời vẫn lạnh.

Mấy ngày này, Gia Hỷ chủ yếu tiếp nhận số sách điển trang từ tay Đại phụ nhân, có lẽ chuyện từ từ của Liên Thành Hầu đến với nàng không còn lạ, Đại phụ nhân không nề mặt tăng cũng nề mặt Phật. Gia Hỷ xoay xoay người một lúc trên tháp, mới hỏi Hà ma ma:

- *M*a *ma* *bao* *l*âu *r*ồi *t*a *ch*ưa *đ*ến *th*ăm *ngo*ại *t*ổ *m*ẫu?

Hà ma ma bỏ kim khâu xuống, ngo ngắc:

- *Ý* là *ti*ểu *th*ư *m*u~~ốn~~ *đ*ến *th*áp *h*ương? *N*hà *t*ổ *n*ữ *n*hân *c*ũng *k*hông *th*ể *v*ào *d*àng *h*ương, *n*ếu *ng*ười *mu*ôn *đ*i *th*i *s*ang *n*ăm *m*ới *c*ó *th*ể *c*ùng *L*ữ *Đ*ại *l*ão *g*ia *đ*ến *đ*ó. *N*hưng *m*ấy *n*ăm *n*ay *ph*ân *g*ia, *ng*ười *c*ũng *c*ó *th*ăm *v*ị *c*ử *u* *c*ầu *n*ày *đ*ầu?

Gia Hỷ cười cười cho qua chuyện, vậy hóa ra là ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ nàng đã mất, nên họ hàng cũng đã phân gia, bởi vậy nên Hàn thị mới hay nói nàng không có nhà mẹ đẻ dựa vào. Gia Hỷ cảm một bao tiền, vụng về may mấy đường:

- *Đ*ại *c*ử *u* *c*ử *u* *t*a *là* *ch*ức *q*uan *g*ì?

- *N*ó *t*i *ng*he *n*ói *là* *m*ột *c*ái *H*ình *b*ộ *T*hị *l*ang, *c*ũng *k*hông *bi*ết *ph*ẩm *c*áp *g*ì, *n*hưng *đ*ược *Th*ái *t*i *c*ắt *n*hắc *l*ắm, *con* *tr*ai *c*ủa *L*ữ *Đ*ại *l*ão *g*ia *c*òn *l*àm *th*ư *đ*ồng *ch*o *Th*ái *t*i, *b*ây *g*ờ *c*ũng *x*em *n*hư *là* *t*ay *ch*ân.

Gia Hỷ nhủ mảy, vậy là ngũ phẩm hoặc trắc tử phẩm, không cao không thấp, nhưng rõ ràng thua xa gia tộc Hàn thị một cái Phò Đồ Ngự sử vạch tội được cả vua chúa. Vĩnh Đan thấy Gia Hỷ lặng thinh mới cười nói:

- *Ng*ười *đ*ội *L*ữ *c*ông *t*i?

Gia Hỷ hơi gạt mình, không nói gì, Vĩnh Đan càng cười hơn:

- *N*ăm *n*ào *s*au *ng*uyên *ti*êu *L*ữ *c*ông *t*i *c*ũng *s*ang *ph*ủ *ch*úng *t*a, *ch*ắc *ch*ắn *s*ẽ *k*hông *q*uên *ng*ười *đ*ầu!

Gia Hỷ hơi đỏ mặt, Trường Thịnh ca này là tương tự trong lòng nữ chủ thần thể chứ không phải nàng. Gia Hỷ cũng hơi kinh tóm chuyện loạn luân thể này, dù trong thời cổ đại là bình thường, nhưng nàng xuyên qua từ hiện đại, cảm giác vô cùng khó tả. Gia Hỷ hết ngồi trên tháp lại nằm gác xuống, cảm tức trong phòng, dù chỉ còn mấy ngày nữa, nhưng nhảm chán đầu đề có hết. Không biết bên kia Phùng Gia Hòa như thế nào, lần trước Như Đào bị Hàn thị đánh chết thì uy, lần này Như Mai cũng mất mạng, nàng ta không còn thân tín, sẽ sống ra sao.

Gia Hỷ mong mỗi đêm từng ngày qua năm mới, khi đó lệnh cấm túc cũng hủy bỏ. Thêm năm này nữa nàng cũng cập kê, sắp bước vào cuộc sống gia đình, Gia Hỷ thờ dài, cổ đại tam thê tứ thiếp, nàng làm sao chịu nổi, nguyên một đời một lòng một người họa may chỉ có trong văn chương thi phú. Buổi trưa Hà ma ma nhận cơm về, miệng cười thật hào phóng:

- *T*iểu *th*ư, *s*áng *s*ớm *n*ay *b*ên *B*ích *B*a *tr*ang *đ*ã *đ*ưa *b*ạc *đ*ến.

Gia Hỷ gắt đầu một cái, bạc này lấy danh nghĩa của nàng cho Bình bộ mụyn, hiển nhiên thanh danh nàng chỉ tốt lên chứ không xấu đi. Nữ nhi nguyên phối đem lợi tức hồi môn của mẹ ruột mười mấy năm hiến cho Bình bộ, gọi là cho vay nhưng mà vay không bao giờ trả, cả cái kinh thành này mấy người được như nàng. Cũng phải tạ ơn Liên Thành Hầu, nàng không rõ chuyện chính trường, nhưng có lợi cho nàng, nàng liền phải cảm tạ. Gia Hỷ nghĩ là làm, liền ngồi vào bàn lấy giấy bút viết thư tạ ơn.

Cái tin nàng quyên tiền cho Bình bộ lan nhanh trong kinh thành, nàng là đích nữ, sắp đến tuổi cập kê, sang năm tuyển tú, lại không đủ tuổi vào, hiển nhiên nhiều hào môn đều muốn xem qua dung mạo tài nghệ để hỏi cưới. Vào một trưa cuối năm, đã hai mươi tám tết, còn một ngày nữa mới hết năm tức thì Vĩnh Đan tiến vào:

- *T*iểu *th*ư, *L*ữ *g*ia *T*am *ti*ểu *th*ư *đ*ến *th*ăm *ng*ười!

Gia Hỷ mơ hồ lục trong trí nhớ của mình, đây là Lữ Mộng Oánh, là thứ xuất Lữ Đại lão gia, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưới thân lão phu nhân, phần gia thì ghi danh dưới mẹ cả, cũng coi như một nửa dòng đích. Gia Hỷ đứng dậy đổi xiêm y:

- *B*áo *n*àng *t*a *đ*ội *ở* *ngo*ài *m*ột *ch*út.

Vĩnh Đan chưa kịp phản phó đã nghe tiếng cười khanh khách của Lữ Mộng Oánh tiến vào trong:

- *T*i *t*i *k*hông *c*ần *ph*ải *n*hư *v*ậy, *đ*ể *m*uội *m*uội *g*iúp *t*i *ch*ải *t*óc.

Gia Hỷ nhủ mảy, nàng ta vừa đến đã thân thiết xưng hô như vậy, thật cũng khó lường, mấy năm nay Lữ gia chưa từng hỏi đến nàng, họa may chỉ có Lữ Định Ân thường xuyên lui tới, nhưng Lữ Định Ân là con của Lữ tam lão gia, cùng với Lữ Đại

lão gia phụ thân Lữ Mộng Oánh không có nửa điểm quan hệ.

Gia Hỷ thong thả ngồi trước gương, phất tay để Vĩnh Đan lui đi, Lữ Mộng Oánh gương mặt hơi cứng lại, bất quá nàng chỉ muốn tỏ ra thân mật, đoán rằng biểu tí sẽ cự tuyệt, nào ngờ Gia Hỷ nàng ta không có chút mất tự nhiên nào, cổ tình lạ thấp thân phận nàng.

Lữ Mộng Oánh gương gao nắm lấy lược dồi moi từ từ chải lên mái tóc dài đen của Gia Hỷ, vẫn một kiểu tóc trong nhà đơn giản, cài thêm một đóa hoa bạch ngọc lên, trong trắng thuần khiết. Gia Hỷ dựa tay vuốt ve lọn tóc mai, thấy đã ổn thỏa mới cũng nàng ta ra ngoài khách phòng.

Lữ Mộng Oánh nhìn phòng Gia Hỷ trang trí dung dị, không có đồ nào quý hiếm, trong phòng bày tám lò than bạc, bên cạnh cửa sổ một bình hồng mai trong lọ gốm men trắng vô cùng tinh tế, thanh nhã như vậy không giống người có thể bỏ vào chục vạn lượng bạc cho Bình bộ. Lữ Mộng Oánh qua loa mấy chuyện trong nhà ngoài ngõ kinh thành, cuối cùng mới dò hỏi:

- Tí tí, nghe nói rằng quan hệ của tí với Liên Thành Hầu thật thân thiết?

Gia Hỷ nhún mày:

- Là ai nói cho muội?

- Muội nghe bên ngoài...

Gia Hỷ cười nhạt:

- Liên Thành Hầu cũng ta không có chút quan hệ, bất quá Triệu Thiếu giám người bên cạnh Hầu gia vừa vận nhìn tròng mấy cái cửa hàng hỏi môn ta, nên mới bỏ chút vốn góp vào. Từ bao giờ ta với Hoàng tộc có thể thân thiết vậy?

Lữ Mộng Oánh thấy nàng nói dừ cũng không đề cập đến Liên Thành Hầu nữa, nàng ta đi đi lại lại trong phòng, thấy cây đàn tí bà trên giá đã điểm chút bụi mờ mới hỏi:

- Tí tí lâu nay chưa có luyện tập đàn? Muội biết phía tây kinh thành có một vị nương tử rất giỏi cầm nghệ, nhất là tỳ bà.

Gia Hỷ lắc đầu, mấy loại cầm kì thi họa này trong mắt một người hiện đại như nàng thật không có sức hút, Lữ Mộng Oánh nhìn quanh một giây mới nói tiếp:

- Trường Thịnh ca đã về tới kinh thành rồi, bất quá chỉ mười ngày nữa tháng nữa có thể đến thăm biểu tí!

Gia Hỷ cười khổ, nữ chủ thân thể này thật sự yêu quý vị ca ca phía ngoại của mình đến mức ai ai cũng biết được ư. Nhưng Hàn thị chắc chắn không muốn Lữ gia nhúng tay vào chuyện hôn sự của nàng, hiển nhiên sẽ không để nàng cùng Lữ Định Ân thành một đôi. Trong mắt Hàn thị, nàng chỉ đáng lọt đường cho Phùng Gia Hảo.

Gia Hỷ nhìn trời dần nhạt nắng mới nói:

- Muội đến đây thật sự là có việc gì?

Lữ Mộng Oánh khựng lại một giây, rồi cúi mặt, nước mắt cứ thế rơi như mưa, Vĩnh Đan vội vàng đem khăn tay đến:

- Lữ tiểu thư!

Gia Hỷ nhìn thân nàng ta có chút gầy yếu, bờ vai rung rung cũng cảm thấy đau lòng, sống dưới thân mẹ cả nào đâu tốt được, huống hồ nàng ta còn là dòng thứ! Gia Hỷ ho nhẹ một tiếng, an ủi:

- Muội có gì cứ nói ra, giúp được ta sẽ giúp, đừng khóc nữa!

Lữ Mộng Oánh lau nước mắt, ngược mặt lên:

- Tí tí, người cho muội đi theo tí được không, thật bên Lữ gia muội không sống nổi!

Gia Hỷ cả kinh, đây là muốn bám vào nàng sao, nàng là gì chứ, trường nữ dòng đích nhưng cha không lo mẹ không yêu lão phu nhân không màng tới, thân nàng còn chưa lo xong huống hồ cuu mang thêm một biểu muội thứ nữ. Gia Hỷ lắc đầu:

- Muội theo ta? Nói dễ thì dễ rồi khó thì khó, ta cuu mang một biểu muội có gì không đúng, nhưng phụ mẫu muội còn đó, bên ngoài sẽ đánh giá Lữ gia như thế nào, là mẫu thân muội hà khác con thứ, hay phụ thân muội trị gia không được?

Lữ Mộng Oánh không biết nên trả lời thế nào, chỉ khóc lóc thê thảm hơn. Gia Hỷ chỉ biết lắc đầu, biết là sống với mẹ cả không dễ dàng, nhưng nàng chưa tự lo cho bản thân được, sao dám rước thêm một cái phiền phức về. Và lại Lữ Mộng Oánh chung quy cũng nàng không thân thiết, vì tiếng tăm nàng trong kinh thành vừa mới nổi lên, Lữ Mộng Oánh mới đến cửa, kẻ thù hoa trên gấm vốn cũng không tốt đẹp gì.

Hà ma ma từ ngoài đi vào, trên tay cầm một thiệp mời

- Tiểu thư, đây là thiệp mời của Vạn Quý phi, đến cuối tháng ba, Quý phi nương nương tổ chức ngắm hoa trong cung, các tiểu thư hà quýn quý đều được mời!

Cuối tháng ba mới tổ chức, bây giờ đã đem thiệp mời đến các phủ, Vạn Quý phi cũng thật khoa trương. Gia Hỷ nghĩ thầm, đây là Vạn Quý phi muốn tìm một cái hôn sự thích hợp cho Thịnh Vương đi, vị vương gia này anh tuấn phong nhã, lại rất được Hoàng thượng coi trọng, trước khi tuyển tử đã tổ chức ngắm hoa, một là tìm con dâu hai là nhìn tú nữ, tâm tư vị Quý phi này không nên xem thường.

Gia Hỷ đặt lá thư vào tráp, nhìn Lữ Mộng Oánh:

- Takhôngthểđem muội theobênngườidược, nhưng đếnthángha, nếu muội thậtsựmuốn, thì tacó thể đưa muội đến hội hoacủa Vạn Quý phinương nương.

Lữ Mộng Oánh thu lại nước mắt, gạt đầu, nở một nụ cười tươi tắn tạ ơn, nàng ta là thứ xuất, chưa chắc mẹ cả đã đưa ra khỏi phủ, đừng nói là bước chân vào Hoàng cung, nay Gia Hỷ đã đưa ra một tru dài như vậy, nàng ta vui vẻ còn không hết. Lữ Mộng Oánh lau qua loa gương mặt nhem nhốc:

- Tí tí! Títhậtrất, Mộng Oánh sẽ không làm mámmặttí!

Gia Hỷ xoay người vào trong, thuận tiện phân phó:

- Đưa Lữ tiểu thư đi hái dâu từ sớm.

Lữ Mộng Oánh mục đích đã đạt, nhanh chóng thì lễ:

- Không còn sớm nữa, títinghĩngoidi, muội quay về phủ, lầnkhácsẽghếthăm tí.

Nằm trên tháp nghiêng người, đưa mười ngón tay thon dài trắng trẻo ra cửa sổ, người ta thường bảo, nữ nhi nhà giàu mười ngón tay không dính nước mưa mùa xuân, nhưng ai biết được, bên trong đại môn đại hộ, có bao nhiêu uất ức, bao nhiêu nam hiểm, bao nhiêu toan tính, Gia Hỷ thờ dài một cái, ba ngày nữa được miễn cảm tức, nàng cũng nên tranh thủ đến Bích Ba trang một chuyến, chuyện quân gia nàng bắt đầu phải học dần, tránh khi về nhà chống lại bố ngờ. Bên kia Phùng Gia Hảo, Hàn thị đã toan tính mời ma ma trong cung ra chỉ dạy. Quả thực Hàn thị muốn gán một cái Vương phi lên người Phùng Gia Hảo mới an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mỹ Nhân Tình Tử (thượng)

Gia Hỷ thà lòng người, tối nay sẽ có cơm giao thừa, buổi sáng. Tạ ma ma đã sang đây thông báo hết thời hạn cảm tức, Gia Hỷ hậu đãi bà một bao lì xì thật dày. Tạ ma ma quả nhiên lộ ra ít tin tức, Phùng Gia Hòa cũng được miễn cảm tức. Bởi vì Phùng Gia Hòa ăn năn hồi cái, sợ suất đồ sao cũng của hạ nhân, Phùng Gia Hòa lại quý trước cửa phòng ba ngày không ăn không uống, còn thù tranh chữ Vương Hí Chi đáng lên Vương gia, thù bách thọ đồ đến lão phu nhân, nàng ta hiểu tâm tận lực như vậy, không miễn cảm tức có phải quá khải khe không.

Gia Hỷ nghe Tạ ma ma nói, cũng gật đầu cho rằng phải:

- Từ muội thật có lòng, Hoài Nam Vương gia còn ở trong cung, nếu như có vị quý nhân nào nhìn trúng, từ muội biết đâu có thể có một hôn tử!

Tạ ma ma thu lại nụ cười, hơi ngăn người rồi đi về. Lời của Gia Hỷ sao bà có thể không hiểu, Phùng Gia Hòa có lòng riêng, đáng lên tổ mẫu là một mảnh từ tâm, còn đáng lên Vương gia, chính là đeo bám không tha đi.

Gia Hỷ phát pho tả áo vào trong gối, giờ hộp trang sức, một gói mề tình hương hiện ra, Phùng Gia Hòa nhét cái này vào viện nàng hôm đó chẳng phải khi sự việc thành sẽ khiến nàng chịu tội, nàng vừa bị Hàn thiếu gia làm nhục lại phạm thượng Vương gia, hăm hại muội muội, mấy tội này cộng lại, trong danh môn quý tộc, sợ rằng chỉ có đường chết. Hàn thị còn không tìm cách bức tử nàng để lấy số hồi môn đó ư. Gia Hỷ lạnh run, ngấm nhìn gói mề tình hương ấy:

- *Vĩnh Đan, vứt thứ này đi, loại này quá thông dụng, khó dùng để phát hiện, tốt nhất đổ xuống hồ sen, người ngoài cũng không thể nhìn ra được.*

Vĩnh Đan nhét bọc thuốc vào ngực áo, vừa quay đi lại nghe Gia Hỷ nói:

- *Em cũng cùng Hà ma mà nên tạo quan hệ rộng rãi hơn một chút với hạ nhân các viện khác. Chứ từ nào cũng có tám phòng nhưng hạ nhân thì tham tiền, đặc biệt là những kẻ làm việc thấp kém, thường xuyên bị đánh đập!*

Vĩnh Đan hiểu ý tiểu thư muốn làm gì, đây là tạo một mạng lưới riêng, có chuyện sẽ dùng đến, mua một chút thông tin bán một chút nhân tình. Vĩnh Đan sau lần thấy Gia Hỷ ra tay ám độc với Vĩnh Đóa cũng đã hiểu tiểu thư bấy giờ không giống như xưa, nàng đã rũ bỏ nhu nhược đi rồi.

Gia Hỷ mở tủ lấy xiêm y, nàng không còn chịu khổ, một tủ đầy những lãng là tơ lụa, từ khi nàng cho Bình bộ vay bạc, thì lão phu nhân cũng tăng tiền tiền vật nàng lên bốn mươi lượng một tháng, vượt qua cả Phùng Gia Hảo. Gần ngang bằng với các phu nhân. Gia Hỷ biết sông bạc diễn trang hồi môn bấy giờ là của mình nhưng chẳng phải của mình, để mua một cái an toàn, nàng chẳng phải đều đem cho Liên Thành Hầu kiểm soát, mỗi năm nhận phần lượng cũng không phải là ít, nhưng trực tiếp không thể mua đứt bán đoạn được.

Muốn làm gì cho bản thân vẫn nên suy tính cẩn trọng, hiện tại nàng có tám một vạn lượng bạc làm vốn riêng, nếu so với giá nhà đất kinh thành thì chưa chắc đã mua được một cái sân viện đâu a, nghĩ cũng thật thảm thiết. Nhưng nữ tử vô lo, sau kết hôn đều phải sang nhà chồng làm dâu, làm gì cần năng lo đến chuyện nhà cửa. Có điều Gia Hỷ là người hiện đại, nàng lại nghĩ chẳng may hóa lý, thì nàng sẽ ôm con đi đâu cơ chứ, Phùng phủ mấy năm nữa phần gia rồi, nàng coi như từ cổ vô thân.

Hàn ma ma hét hãi chạy vào trong, theo sau là mấy hạ nhân khiến một rương lớn, Hà ma ma cười tươi tắn:

- *Đây là quà tết mà Liên Thành Hầu gửi tặng, Liên Thành Hầu cũng thật rộng rãi, phủ nào có mối giao hảo đều đưa đến không ít đồ tốt.*

Gia Hỷ nhìn vào trong rương, cũng là các dạng gấm vóc, đồ chơi nữ nhi, son phấn hương liệu, còn có một chiếc quạt ngọc tròn, trên vẽ hoa đào cực kì tinh xảo, quạt hơi trong suốt, có thể thấy chất ngọc vô cùng tốt. Gia Hỷ nhặt quạt ngọc lên, còn lại đều cho Vĩnh Đan ghi sổ cẩn thận, đưa vào kho cất giữ.

Hà ma ma tìm tìm vui vẻ:

- *Liên Thành Hầu cũng gửi đến lão phu nhân và đại phòng một phần, các phòng khác đều chỉ vật tượng trưng, Nhị tiểu thư cũng không có, người xem, có khi nào Hầu gia đặt mối hôn với người!*

Gia Hỷ ngắm quạt ngọc, lắc lắc tóc mai:

- *Cũng không rõ, nhưng ta khó mà có thể làm chính thì Hầu phủ, cao lắm cũng chỉ quý thiếp, lại xa kinh thành, hôn sự này ta không muốn.*

Hà ma ma thấy nàng nói cũng có lý, liền không nhắc đến nữa. Đợi Vĩnh Đan quay lại, Gia Hỷ mới gọi hai người vào trong:

- *Mà ma, cũng là cuối năm rồi, đây là quà tết ta chuẩn bị mà ma, hai bộ y phục này cho ma ma, tuy không phải thượng hạng nhưng đều là chất tốt, còn có ba mươi lượng bạc, không nhiều, nhưng cũng đủ mà ma và người nhà ăn tết sung túc.*

Hà ma ma cúi đầu, y phục bằng gấm, so với hạ nhân như bà, tím đậm ra chút đẹp thế này, ba mươi lượng bạc, cũng đủ gia đình tiêu trong mấy tháng. Nghĩ đến đứa cháu ở nhà mới sinh, có thêm tiền, nó sẽ được ăn uống tốt hơn.

Gia Hỷ cũng đưa đến Vĩnh Đan hai bộ y phục, lại lấy ra một cái trâm vàng:

- *Dù gì cũng là nữ nhi, không nên quá sơ sài, ngoài trăm năm rồi cũng có mấy đóa hoa lụa rất đẹp, ta thấy nha đầu các muội ưa thích nên lần trước đánh một bộ trang sức cũng làm cho muội, đây còn một hộp phấn dưỡng nhan. Cứ lấy mà dùng.*

Nữ nhi tuổi này không giống như mấy phụ nhân, tiền làm ra nếu không có gia đình các nàng cũng chỉ mua son phấn, Gia Hỷ chọn đồ đều tốt, Vĩnh Đan trong lòng thật cảm động. Nhìn trời cũng sắp tối, Vĩnh Đan liền cho người đem nước vào phòng tắm, đây là chậu ba mươi, trong nước tắm, ngoài cảnh hoa bình thường còn có vô cam quýt và mấy loại lá có hương thơm, Gia Hỷ ngắm người đến khi nước sắp lạnh mới bước ra, thật sáng khoái.

Gia Hỷ thay xiêm y màu hồng nhạt, khoác áo lông, tay cầm quạt ngọc, ung dung đến trước viện lão phu nhân, dung nhan nàng không tệ, khí huyết đều tốt, môi bóng má hồng, trên tóc cài thêm mấy lượt hoa tươi, tuyệt nhiên không bị cảm tức mà suy giảm, hoặc không vì hạ nhân phân biệt mà đau lòng.

Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đan hơi run run một cái, nhỏ giọng:

- *Sẵn sàng chưa?*

Vĩnh Đan gật đầu, vẻ mặt nhuộm màu quyết tâm. Gia Hỷ ung dung:

- *Nếu chờ người hạ thị mới ngăn chặn chẳng phải quá bị động sao, nàng ta không chết, chính là tiểu thư nhà em chết, đây là lúc nàng ta thất thế nhất, không nên bỏ lỡ.*

Vĩnh Đan cầm cộm lọ được trong tay áo, chần chờ:

- *Tiểu thư...*

Gia Hỷ ngắt lời:

- *Lần trước nếu việc nàng ta hoàn thành, vậy giờ tiểu thư em đã nhận ba thước lụa trắng rồi!*

Vĩnh Đan không nói gì nữa, nếu tiểu thư nàng chết, những người làm như nàng cũng sẽ mất mạng, nàng còn muốn trả thù a, đại tẩu nàng ngày đó không tiếc tay bán rẻ nàng lấy năm lượng bạc, chỉ năm lượng bạc, để không phải nuôi một kẻ báo com như nàng, để không phải lo đồ cưới, nàng phải báo thù cả Thái tử, kẻ đã khiến phụ thân nàng mất mạng.

Gia Hỷ nhìn tia oán hận trong mắt Vĩnh Đan, âm thầm hải lòng, Vĩnh Đan không phải là đèn cạn dầu, người có nhiều thù hằn mới có thể đủ nhẫn tâm hại người. Có điều tâm tư Vĩnh Đan không nhỏ, Gia Hỷ nàng cũng nên tìm thêm tí nữ trung tâm thời.

Gia Hỷ đi vào viện, Vu ma ma mời nàng vào trong, Gia Hỷ đi từng bước nhỏ không gây tiếng động, quý xuống hành lễ:

- *Tổ mẫu, cháu gái làm người buồn lòng, nay đến nhận lỗi, cháu gái biết sai, từ nay không tái phạm nữa!*

Lão phu nhân cho Vu ma ma nâng nàng dậy, gạt đầu hải lòng:

- *Đều là lỗi của hạ nhân, con cũng đừng nên tự trách gì nhiều!*

Vu ma ma đặt trà lên một bàn, như không ын ý hỏi nàng:

- *Đại tiểu thư, nó tỉ nghe nói người để mấy ma ma thô sử bán Vĩnh Đóa vào thanh lâu!*

Gia Hỷ biết chắc những việc xảy ra trong phủ không thoát nổi mắt của lão phu nhân, nhưng nàng cũng không lường được Vu ma ma lại hỏi thẳng thừng như vậy, Gia Hỷ nhún mày, tỏ vẻ oan uổng:

- *Cháu gái nào có biết, cháu gái chỉ dọn đồ bán Vĩnh Đóa vào một nơi nhàn nhã, nào ngờ, bị hiểu lầm thành...*

Lão phu nhân nào không hiểu Gia Hỷ đang chối cãi, nhưng hạ nhân ám hại chủ như vậy, ta mạng đã là phúc, dù Gia Hỷ có giết chết người bà cũng không oán, một nữ nhi chưa cập kê có suy nghĩ ngoan độc như vậy, không phải là do mẹ cả dồn ép hay sao, nghĩ đến Tử phòng vẫn phải chịu Đại phòng chen ép, bà thở dài. Một mẫu thân nhưng không yêu các con như nhau, bà luôn thiên vị Tử phòng, cái Ngũ phòng kia, coi như bỏ đi.

Gia Hỷ uống chưa hết tách trà thì Phùng Dạ Văn đến, xinh đẹp thanh thuần, xiêm y xanh nhạt cài trâm ngọc bích phối hợp tuyệt mỹ, thấy nàng, Phùng Dạ Văn liền liếc loát:

- *Đại tỉ cũng ở đây, chúc mừng đại tỉ đã hoàn thành chịu phạt!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Ngũ muội lúc nào cũng vui vẻ, như chim hoàng oanh, năm mới ai nấy gặp muội cũng đều lấy phúc khí đi.*

Phùng Dạ Văn nhào lên thấp, ôm lấy vai lão phu nhân:

- *Là muội may mắn ngày ngày bên cạnh tổ mẫu, mới có cái phúc khí đó!*

Không khí đang vui vẻ thì Đại phòng đến, theo sau Hàn thị là Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa, cùng Đại lão gia là Đại thiếu gia và Hàn thiếu gia. Lão phu nhân xoay chuyển thái độ, lạnh nhạt báo ngồi, dù gì nếu Hàn thị không đem cái thiếu gia họ mẹ về thì cũng không gây nên loạn vừa rồi. Lão phu nhân vốn đã ghét bỏ Hàn thị đã lâu, nay càng không vừa mắt.

Từ phòng đến sau một khắc, Nguyễn thị một tay dắt Từ thiếu gia, ma ma đứng sau ôm Ngũ thiếu gia, mà Nguyễn Tinh Hoa quy củ một thân áo vàng kim lộng lẫy bên cạnh, Từ lão gia cũng vui vẻ đem đến một giò trái cây đây:

- *Sáng nay con đang thù thành, thì có một tên lính lệ ngày xưa được con cứu một mạng đem đến hậu tạ, năm nào cũng cố gắng đem trái cây từ quê hương từ hân ở vùng nóng mắt bao nhiêu thời gian, thật có lòng!*

Mùa đông lạnh, rau có trái cây vốn quý giá, giò trái cây này Từ phòng đem hết cho lão phu nhân là vô cùng hiếu thảo, lão phu nhân cười không ngấm được miệng.

Tam lão gia cũng đến, thứ xuất thì thứ xuất, nhưng vẫn chung phủ với lão phu nhân, ngoại trừ chuyện tiền bạc không hành thông, ra ngoài cũng không bị làm khó, mà lão phu nhân cũng không phân biệt đối xử gì. Tam phu nhân đưa Phùng Tú Mai và Phùng Tú Mi ra chào tỏ mẫu, hai ti muội này giống nhau như đúc, nhìn qua thật khó phân biệt. Lão phu nhân nhìn hai chất nữ đáng yêu, mới hỏi:

- *Qua năm mới cả hai được mấy tuổi?*

Tam phu nhân cười cười:

- *Mẫu thân, hainha đầu nàyquanãđềulàmườituổi.*

Lão phu nhân gật đầu, nhìn Tam lão gia một cái:

- *Mấynămnaynhìnemcómôihónnàoítthiếtnhưclà vừa, cònémuốnótuyệttúcừngnênmờimama.*

Ngũ phòng đến sau cùng, Ngũ phu nhân ốm liệt giường không dậy được, nên Ngũ lão gia mới đưa Phùng Bạch Thảo đến một mình. Ngũ phu nhân này số khổ, bị cưỡng hiếp mới thành thê người ta, mẹ chồng coi khinh, phu quân bạc tình, một cái nữ nhi cũng là con tiêu thiếp đi.

Gia Hỷ ngắm nhìn người thúc thúc lần đầu gặp mặt này, trông có vẻ không giống với loại quần là áo lượt công tử lưu manh, một thân áo xanh sẫm, gương mặt hài hoà, ngũ quan anh tuấn, bất quá cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu. Người như vậy lại là kẻ vào ra tâu lầu, thua nợ sông bạc, bức từ thê người khác ư. Quả thật không nên trông mặt mà bắt hình dong. Vốn là nên gọi Ngũ lão gia, nhưng nhìn bộ dáng trẻ trung anh tuấn, nên ai nấy đều đồng loạt sửa miệng, chỉ gọi là Ngũ gia.

Lão phu nhân vốn đau sùng đưa con này, nay thấy Ngũ gia bộ dạng tốt đẹp quay về nhà ăn tết, thân mình lại gầy hơn mới oán than:

- *Nương tử nguơilàmôicáisiêuthuộc, khôngómtừđau, đếnsinhconcũngkhông được, Ngũnhitốtđẹp thế này, ngày đó khôngphải trúng tàcũngkhôngthìvềlàmtê!*

Đại lão gia nhủ mảy:

- *Kia, mẫuthân, hỏnmayvuivẻkhôngnênmỏinhữngchuyệnmày!*

Lão phu nhân thu tức tối trên mặt, gạt đầu một cái, lại vẫy tay Ngũ gia:

- *Đếnđâyớinương!*

Vĩnh Đan đã về từ lúc nào, âm thầm đứng sau Gia Hỷ, quay lại thấy nàng gạt đầu một cái, Gia Hỷ kín đáo cười, đợi đến mấy canh giờ nữa thôi.

- *Lão phu nhân, đãchuẩnbiệcong, nguơimuónghaiitiệcổđầua?*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma một cái:

- *Tiệcnhàthôi, làmtạiviệnmày, trờiđanglạnh, tàcũngkhôngmuốnđếnNgọcThụcviệnlàmgi.*

Lão phu nhân đi trước, mọi người lục đục theo sau, tất cả đều ngồi vào một bàn dài, nam nữ hai bên riêng biệt, vị trí đầu bàn dành cho lão phu nhân. Hàn thị vừa gấp miếng đầu tiên lên đã nón khan, lão phu nhân nhủ mảy:

- *Saothế?*

Hàn thị đứng dậy, miệng có ý cười:

- *Conđáuhuòithaibónhtàngrồi, chilàkhôngđấy, bảygìemớinhậnnra, đãquathòigiamguyhiêm!*

Lão phu nhân sững lại một giây rồi cười vui vẻ:

- *Đạihì, đạihì, lâu rồi phưtamóicótin vui.*

Lão phu nhân có thể không thích Hàn thị, nhưng cháu bà, bà không thể nào ghét bỏ, đẩy lại còn là dòng đích. Gia Hỷ nhìn qua bụng Hàn thị một cái, chợt thấy ánh mắt của Từ phu nhân thâm hiểm dừng lại tại đó, xem ra Hàn thị những ngày sau càng phải bận rộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mỹ Nhân Tinh Tửu (hạ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ nhìn chén rượu của Phùng Gia Hòa trôi vào cổ họng, tự cảm thấy sáng khoái. Phùng Gia Hòa mắt đi hai ti nữ thấp thỏm, chỉ có thể nâng mấy cái tam đẳng làm việc nặng lên bên người. Những kẻ này vụng về, sớm đã không phát hiện trên y phục tiêu thư các nàng mới đem về từ phòng giặt có chứa huyền dược. Dược này bình thường áp trên da không phát tán, chỉ có tác dụng khi dùng rượu. Ly rượu kia tưởng vô hại, thực chất đã bắt đầu khiến mị được hoạt động.

Muốn Gia Hỷ nâng thất thân, Phùng Gia Hòa có bán linh đồ sao, nâng dù gì cũng đã hơn hai mươi tuổi, ở đây lớn hơn nàng cũng chỉ có mấy phu nhân, Phùng Gia Hòa có tâm cơ thế nào, cũng không qua nổi nàng. Chỉ có điều, Gia Hỷ dùng đĩa mấy lần nhìn sang đều không thấy cơ thể Phùng Gia Hòa có gì thay đổi, nhưng ngược lại gương mặt Phùng Gia Hòa ứng đỏ lên. Gia Hỷ cả kinh, lẽ nào Vĩnh Đan đã nhắm lần y phục Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa?

Gia Hỷ lẳng lẳng dùng cơm, Phùng Gia Hảo chắc chắn trong mấy khắc nữa sẽ bị dược ảnh hưởng, cảm giác bứt rứt khó chịu âm ỉ trong cơ thể nữ nhi độ tuổi phát triển không dễ chịu, chỉ cần nam nhân chạm qua liền bộc phát ra. Nhưng mà, Phùng Gia Hảo luôn được người của Hàn thị bảo vệ, được này nếu Phùng Gia Hòa đẩy sang cho Phùng Gia Hảo có phải đã phí công.

Gia Hỷ che khăn lên miệng, Vĩnh Đan hiểu ý kẻ tai vào gần, Gia Hỷ đảo mắt một giây, mới nói:

- *Gọi Hà ma ma chú ý nhắc cứ nhắc động của Phùng Gia Hảo, tránh bị người khác tương kế tựu kế.*

Vĩnh Đan gật đầu, lui ra quay về phòng. Gia Hỷ ăn thêm một bát cháo, bụng cũng no, nằng buông đĩa, trong bữa ăn không lên tiếng động là quy tắc bất di bất dịch, mọi người ăn xong mới có thể nói chuyện, nhằm chán vô cùng.

Phùng Gia Hảo bảy giờ thân thể đã hơi run, mồ hôi trên trán mẩy dòng chảy xuống, nàng ta cảm nhận được phía trong cơ thể có mộ dòng khó nóng thổi từng góc ngách, mà thân dưới cũng ẩm ướt, cảm giác này chưa từng trải qua lần nào, Phùng Gia Hảo thở dốc, bấm tay vào thành bàn:

- *Cảm Cảm nói với mẫu thân ta muốn về phòng!*

Cảm Cảm này là người bên cạnh Phùng Gia Hảo từ nhỏ, nhất định sẽ không thay lòng. Gia Hỷ nghĩ thầm, chuyện coi như thất bại, qua đêm nay, dược sẽ giải hết, Phùng Gia Hòa đã qua được nạn này. Nhưng sự đời vốn không như Gia Hỷ nghĩ, có tám hai người sẽ bị người hại.

Phùng Gia Hảo quay về phòng, không chờ đến pháo hoa, xong bữa, tất cả quay lại sảnh chính trò chuyện rôm rã. Gia Hỷ nửa đêm buồn ngủ mắt đã nhắm lại, Vĩnh Đan phải đưa ra sau vườn lão phu nhân rửa mặt cho nàng một lần, Gia Hỷ tranh thủ không có người ngoài, nâng thi thất:

- *Có gì sai biệt không?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Từ tiểu thư đã ra ngoài rồi ạ, còn lại em cũng chỉ trong viện này nên không rõ lắm.*

Gia Hỷ quay lại phòng, nhìn quanh một lượt chợt chẳng thấy Ngũ gia đâu. Bảy giờ trên nên trời có mấy vệt sáng, rồi bất chợt, tiếng chuông đoảng rền vang, pháo hoa bắn rồi. Lão phu nhân bước ra sân viện, mọi người đều đi theo, Gia Hỷ nhắm mắt lại, cũng ước một điều như mọi người, đến khi pháo hoa hạ màn, mọi người mới quay về lại viện.

Gia Hỷ quay về phòng, Hà ma ma đã nhanh chóng chạy ra khoe công:

- *Tiểu thư, đêm nay thật quái lạ?*

Gia Hỷ nằm trên thấp, một màn rồi quá nóng nực nàng cũng không buồn ngủ:

- Sao vậy ma ma?

- Hôm nay Phạm đi nương ra khỏi viện!

Gia Hỷ ngồi thẳng dậy, đây là nhân vật nàng đã bỏ sót thời gian qua, đối phó với Phùng Gia Hòa nhưng lại bỏ quên mất Phạm đi nương mẹ ruột nàng ta:

- Chuyện tối nay thế nào?

Hà ma ma mắt cá đêm để rình mò, ngay lập tức nói ra:

- Nhị tiểu thư vừa một môi cùng ti nữ ra khỏi viện lão phu nhân thì đợi ở hành lang gian phòng giặt. Tứ tiểu thư một khắc sau cũng đi ra đó, hai người có xảy ra tranh chấp.

Gia Hỷ nhủ mảy, như vậy là Phùng Gia Hảo đã biết được tí bạ trên y phục là do Phùng Gia Hòa làm, nhưng nếu đã biết tại sao nàng còn để bị trúng được:

- Sau đó thì sao, làm sao một tượng sống như Phạm đi nương lại ra khỏi viện thờ phật của bà ta?

Hà ma ma đến đó liền mồm lung:

- Lúc này gia đình đi tuần của phủ đi ngang qua, nó thì sợ bị phát hiện mới giả vờ đi đường vòng vào nhà xí, lại nhìn thấy Phạm đi nương cùng Ngũ gia đứng ở một góc viện chuyện trò suột suột với nhau.

Hà ma ma như nhớ thêm điều gì mới nói:

- Đứng rồi, lúc nó đi quay lại hành lang không thấy hai tiểu thư đâu, nhưng đi thêm một đoạn lại đụng phải Tạ ma ma!

Gia Hỷ nhất thời không nghĩ ra điều gì, Tạ ma ma là người thân tín của Hàn thị, đương nhiên là Phùng Gia Hảo sẽ không việc gì, nhưng Phạm đi nương ra khỏi cửa không đơn thuần chỉ để gặp Ngũ gia, và lại một đi nương riêng tư gặp gỡ tiểu thúc trẻ tuổi chỉ khiến người khác thêm nghi ngờ.

Ngay lúc này, có tiếng náo nhiệt hô hoán từ bên kia phủ, Vĩnh Đan nhanh chân ra ngoài, vừa quay lại khuôn mặt đã hối hả:

- Tiểu thư, chúng ta nhanh đến phònggiặt, Phạm đi nương bị bắt gian tại đó!

Gia Hỷ kinh ngạc nhìn Hà ma ma, lại quay sang Vĩnh Đóa:

- Bắt gian? Với ai?

Vĩnh Đóa thì thầm:

- Ngũ gia!

Gia Hỷ vội vàng khoác áo choàng cùng Vĩnh Đan và Hà ma ma ra ngoài. Khi đến đã thấy đèn đuốc sáng rực, mà dưới mặt đất, Phạm đi nương y phục trễ nải, tóc tai rối bời quỳ trên đôi đầu gối đã rướm máu, có điều cổ của Phạm đi nương vẫn đeo tràng hạt, trong cảnh này bị ai vô cùng. Đây là lần đầu tiên Gia Hỷ nhìn thấy Phạm đi nương, dung nhan xinh đẹp nhưng ăn vận đạm bạc, cũng chỉ ba mươi tuổi, trông thanh thuần trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Trái ngược với bộ dáng của Phạm đi nương, Ngũ gia đứng trên mặt đất, miệng nhếch một tia khinh bỉ, trừ bỏ ngoại y màu xanh cũng chỉ một cái quần đen, để lộ bộ ngực rắn rỏi. Lão phu nhân lấy giấy chỉ vào Phạm đi nương:

- Loạn rồi, loạn rồi!

Phạm đi nương ngẩng mặt, hai giọt nước mắt lăn dài trên má:

- Đời này, nó thì chỉ có một nguyện vọng, được nhìn thấy Tứ tiểu thư thành thân, nó thì ăn chay niệm phật đã mười hai năm nay, làm sao có cái tà tâm này!

Đại lão gia nhìn Ngũ gia, mắt nảy lửa:

- Người! Cái tên nghiệt... Ta không có loại huynh đệ như người!

Đại lão gia không nói hết được, ôm ngực thò ra hồng học, Phùng Gia Hòa ôm lấy chân Đại Bào gia:

- Phụ thân, đi nương cũng chỉ bị người làm hại, đi nương vớ vẩn nào có thể chống cự! Phụ thân người tha cho đi nương, để đi nương được sống những ngày cuối đời thanh thản.

Nói rồi Phùng Gia Hòa lại quay sang bên lão phu nhân:

- Tổ mẫu, cháu gái nguyên lên chùa chép kinh ba năm để cầu phúc cho người, không không, là mười năm cũng được. Đi nương trước giờ chưa phạm sai gì, cũng chưa ra khỏi viện, tổ mẫu, cháu gái dập đầu cầu người!

Mười năm, hết một đời nữ nhi, một tiểu thư khuê các lên chùa mười năm có khác nào xuất gia thành ni cô! Lão phu nhân nhìn lăm lăm vào Phạm đi nương:

- Năm xưa mất ta mà mới nâng loại sói máu trắng như người về bên lão đại! Tạo nghiệt! Tạo nghiệt!

Lão phu nhân nhìn Phùng Gia Hòa lem luốc khóc lóc, liền ra hiệu để Vu ma ma nâng nàng ta dậy:

- Nếu có người phải lên chùa thì chính là Phạm thị, không phải con. Ngay đêm nay, tổng cổ nữ nhân này đến ni tự!

Gia nhân đỡ Phạm đi nương dậy, đưa nàng ta ra cổng sau, mọi người dần tản ra, Ngũ gia bước lại thất lung, nhìn Đại lão gia:

- Đại ca, ta dù có trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào cũng không chủ động trên một phụ nhân vừa già vừa xấu như à, đây là à tự làm tự chịu!

Đại lão gia chỉ tay về Ngũ lão gia, gương mặt cứng lại:

- Người! Uống công năm đó phụ thân thương yêu người nhất!

Ngũ gia như không đi ra khỏi đám người, lão phu nhân nhìn Vu ma ma:

- Giữ kín chuyện này, đừng để Ngũ phu nhân biết, nàng ta mà có chuyện gì thì lại xui xẻo cả năm mới!

Vu ma ma gật đầu một cái, mọi người dần đi về. Sự tình không nhắc đến được của Gia Hỷ nàng, cũng không liên quan đến Phùng Gia Hảo, nhưng sao trong tâm nàng vẫn mơ hồ cảm thấy đây là có dính dấp với nhau. Gia Hỷ về phòng, cũng đã trễ, tiếng trống canh vang lên báo hiệu trời sắp sáng. Gia Hỷ nửa mắt, tháo đôi trâm cài tóc ra:

- Vĩnh Đan, em đứng đi, đêm nay không cần trực, mai đã năm đến trẻ một chút cũng chẳng sao!

Vĩnh Đan gật đầu, thu dọn qua loa rồi nhẹ nhàng đi ra khép cửa. Gia Hỷ đến trước giường thì hơi giật mình. Một mỹ nam y phục đồ sộ, tóc đen tuyền buông xuống, mây như họa mắt như sóng, ngũ quan tinh xảo không khác gì nữ tử, từ màu đỏ trên người tỏa ra ánh sáng quý dị vô thường. Gia Hỷ thờ ải, vẻ đẹp như thế này, đặt lên người một nam tử đúng là lãng phí, còn lãng phí hơn khi đó chỉ là một yem nhân.

- Thiếu giám!

Triệu Tử Đoạn đem tượng chúa thờ* đặt lên bàn:

- Đây là năm mới, tặng chonàng!

Gia Hỷ vuốt ve món quà:

- Không phải đến trung thu ngoài phố mới có hình này, Thiếu giám tìm ra cách thật tài tình!

Triệu Tử Đoạn ngạc nhiên:

- Vậy sao? Takhông phải người trung nguyên, không biết phong tục này, tượng tam u đã lâu, nghĩ rằng nhìn trong khuê phòngbuồn chán sẽ thích!

Gia Hỷ gật đầu:

- Rất thích!

Nàng thối tắt đi một ngọn nến, chỉ để lại một, trong phòng ánh sáng đã mờ càng trở nên yếu ớt. Đây là Gia Hỷ phòng xa, ngộ nhờ có người nhìn thấy thì không hay lắm

- *Đêm khuya, Thiếu giám đốc có việc gì không?*

Triệu Tử Đoạn cười như không cười:

- *Vón là chi để nhgấp năng tặng một cái tượng, nào gọi lại được xem nào nhiet!*

Ký thực, sau chuyện lần trước xảy ra trên lầu hội, hẳn luôn không tin tưởng an nguy của Gia Hỷ, vậy nên mới cho nàng một lọ xuân dược, hẳn muốn biết xem nữ nhân này có gan hại người hay không. Thật không ngờ ngay ngày đầu tiên được thả ra nàng đã khiến Phùng phủ một màn ồn ào!

Nếu không phải hôm nay hẳn đến có tâm chúc mừng nàng được miễn cấm túc, thì nàng cũng sẽ bỏ lỡ mất.

Gia Hỷ rót một chén trà Vĩnh Đan pha khi này vẫn còn độ ấm

- *Thiếu giám uổng đi, đêm nay có lẽ Thiếu giám nhìn ra không ít chuyện.*

Triệu Tử Đoạn tiếp nhận chén trà, xoay một vòng trong lòng bàn tay:

- *Phùng Gia Hảo trùng xuân dược nên ra ngoài, liền gọi Phùng Gia Hòa ra để chỉ chỉ, Tam ma đã tngsaud đã ăn hết của Phùng Gia Hòa, lại ép buộc tì nữ của Phùng Gia Hòa đi thông báo Phạm di nương rằng Phùng Gia Hảo đã nằm trong phòng, Phạm di nương từ quyền tén tiểu thúc vớ cũc này không tin xong mới nhậ n rangười nằm trên giường là tì nhi nàng ta, Phạm di nương chỉ có cách lấy tì nhân mình thay thế cho Phùng Gia Hòa.*

Gia Hỷ nghe đến đây liền khó hiểu:

- *Đợi đã, khi ta đến không phải Phùng Gia Hòa đã ở ngoài rồi hay sao?*

Triệu Tử Đoạn uống ly trà đã nguội:

- *Bởi vì hành sự xong, Ngũ gia nhân ăn hết Phùng Gia Hòa vira mới tì nh lại quacủa số! Vì ra đó thì mẫuthà mà đêm người ồn ào đến.*

Gia Hỷ lặng đi một chút, Vĩnh Đan nhận lệnh đổ được vào y phục Phùng Gia Hòa sao cuối cùng lại thành ra Phùng Gia Hảo. Tạ ma ma đã biết y phục không sạch sẽ sao còn để Phùng Gia Hảo mặc đến com tất niên. Triệu Tử Đoạn thấy nàng suy tư liền nghiêm nét mặt:

- *Lần này nàng quá bất cẩn, được ta quở già nhu vậy thật mất công tặng một cái đồ dâng!*

Gia Hỷ sa sầm nét mặt:

- *Thiếu giám muốn ta hạ lệnh tì nữ khác!*

Triệu Tử Đoạn cười cười, vút một cái ngồi trên khung cửa sổ, tà áo đỏ ban đêm trông huyền hoặc:

- *Trời sáng, nàng nên ngủ đi. Lần sau bày mưu hãy động não lên một chút. Lần này, bọng ra vào rồi chimsẽ đáng sau!*

Gia Hỷ đóng cửa sổ, bản thân suy tính, dần dần chìm vào giấc ngủ nặng nề không hay.

Bên kia Phùng phủ.

Hàn thị đang nhìn Phùng Gia Hảo ngủ:

- *Con bé sẽ không sao chứ?*

Tạ ma ma đứng một bên vội nói:

- *Nhị tiểu thư sẽ không sao, được này quăm một đêm liền biến mất.*

Hàn thị bước ra bàn trà:

- *Ta làm thế có quăm quả nhĩem, tachicó một cái thân sinh mĩhilà nhị tiểu thư, thật không muốn vitranhdoqtàtôn hại.*

Tạ ma ma thờ dài:

- *Người cũng trừ bỏ được Phạm di nương đấy thôi! Mấy năm nay visao Tít tiểu thư được phân lương ngang bằng Nhị tiểu thư, chẳng phải chính là Phạm di nương xức xiêm lãogià đấy sao? Phunhành không ratay, sợ rằng năngta còn làm ranhhiểu chuyện. Vả lại, người còn đang mang thai, ai biết năngta có hại người không!*

Hàn thị gật đầu:

- *Kẻ vô không tranhlà kẻ tranhnhiều nhất, tìm một mớihồndấy thức uấtkia đi, coinhư đởmặng đầu. Hôm nay mà mà ma ma tìnhmất!*

Tạ ma ma vốn ở trong thâm cung một thời gian, hai mươi lăm tuổi ra ngoài liền đi theo Hàn thị nương tựa, với độc dược cũng hiểu qua một chút. Buổi chiều đi thu quần áo Phùng Gia Hảo từ phòng giặt, lại thấy đồ đã khô của Phùng Gia Hảo đang bị Phạm di nương trộn chung cùng y phục Phùng Gia Hòa rồi phơi lên như chưa có chuyện gì. Tạ ma ma hít qua một hơi hiện lên mùi nồng, liền ngửi ra là xuân dược, còn là loại quý hiếm, trong cung có mấy nương nương dùng để tăng cảm xúc quần vương.

Tạ ma ma không rõ ai ám hại Phùng Gia Hòa, nhưng Phạm di nương có tình kéo theo Phùng Gia Hảo, nên mới tương kế tựu kế. Buổi tối đến viện lão phu nhân, Phùng Gia Hòa không mặc áo có dược, lại thường xuyên nhìn sang biểu hiện của Phùng Gia Hảo. Hạ nhân nhìn thấy thấy Ngũ gia lút cùng Phạm di nương ở khúc hành lang, tất cả đều thông báo Tạ ma ma nên mới sinh ra chuyện bắt gian tại giường.

Hàn thị cũng lên nằm, Tạ ma ma thối tắt nến, ngoài trời, gà đã gáy.

Tượng Chúa Thỏ

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trọng Sinh Oán Khí

Mùng một đầu năm, trong nhà ai nấy đều dây trẻ một chút, bởi vì đêm qua xảy ra chuyện, nhưng không ai dám nhắc đến. Bấy giờ các phòng đều tập trung trước từ đường để dâng hương. Trong số nữ quyền cũng chỉ có Lão phu nhân và các chính thê mới được vào dâng hương, còn lại đều ở ngoài quỹ ba lạy.

Hàn thị mỗi năm đến ngày này đều không thoải mái, là kể thế, đứng trước bài vị vợ cả cũng cúi đầu như thiếp thất, tư vị này Hàn thị nuốt không trôi, thật nghẹn trong cuống họng. Liếc nhìn phía ngoài, Phùng Gia Hào phải xếp sau Gia Hỷ, lòng của Hàn thị lại cuộn lên vì dâng, nếu như năm đó dứt khoát hơn, thì Gia Hỷ làm sao sống được đến hôm nay!

Phùng Gia Hòa gương mặt rất nhỏ, di nương nằng ta bị đưa đến ni tự, nằng ta nên mừng mới đúng, di nương cũng chỉ một nửa chủ tử, nói trắng ra vẫn là nô tì, cái tội ô nhục này không bị đánh chết đã là may mắn, nằng ta bày ra bộ dạng thảm hại đó trong ngày đầu năm, có thể mua được chút tâm của Đại lão gia, nhưng lại khiến Lão phu nhân chán ghét.

Quay lại viện Lão phu nhân, bấy giờ trời cũng đã trưa, trong viện ăn hạt dưa nói cười khúc khích, Lão phu nhân lần lượt gọi cháu trai cháu gái đến nhận lì xì, ngoài một bao tiền đó thăm, thì dòng dích đều nhận được vòng tay tơ vàng, bạch ngọc hay vân phòng tử bảo cho các thiếu gia. Mỗi năm Phùng Gia Hòa tuy là thứ xuất nhưng phần lượng đều ngang bằng đích nữ, có điều di nương nằng ta năm nay gây họa, mùng một nằng ta lại mang bộ mặt lầm lì, Lão phu nhân cũng chỉ để Vu ma ma đưa một phong bao sơ sài.

Gia Hỷ bốp nhệ túi tiền tam phòng cho nằng, Tam phu nhân luôn phải chất bóp hầu bao, tết này bỏ ra nhiều như vậy, Gia Hỷ không đành lòng nhìn họ. Nằng ra hiệu Vịnh Đan, lấy một phong bao năm mươi lượng bạc trong tay áo mừng tuổi cho tiểu đệ tam phòng, còn hai ti muội Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mị, nằng cũng không tiếc tặng hai đôi hoa tai.

Tam phu nhân ngập ngừng tạ ơn nằng, Vu ma ma tranh thủ cơ hội khiến Lão phu nhân cười vui vẻ:

- *Người xem, đại tiểu thư ra dáng thiếu nữ lắm rồi!*

Lão phu nhân gật đầu theo, nhìn âu yếm

- *Năm nay cũng cập kê, ta cũng nên lưu ý cho đại ti nhi một mối hôn tốt! Nằm trong kinh thành không nên đi xa!*

Hàn thị vuốt ve cái bụng, mối hôn tốt, còn chưa đến lượt Phùng Gia Hỷ đâu. Ngũ gia không đến, Lão phu nhân cũng không cho người gọi, dù sao mấy năm qua Ngũ gia không về nhà, cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Chập tối mùng một, Lão phu nhân gọi mọi người đến vườn sau thả đèn Không Minh mang theo ước nguyện bay lên bầu trời. Mùng một trời qua dễ dàng, mấy tháng nay trong phủ luôn bị khuấy đục, những ngày tết dễ chịu như vậy, thật hiếm có.

Mi Châu.

Liên Thành Hầu phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bầu trời có mấy đốm sáng từ thiên đình người dân thả lên, âm thầm thở dài. Hắn đưa tay luyện bút, không viết danh ngôn, hắn ghi ngày tháng, mỗi khi rảnh rỗi, hắn đều viết ngày tháng, hôm nay, mùng một tháng giêng năm Vĩnh Nguyên thứ mười tám.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngạo ngạo vào ghế, cảm giác lạnh lạnh của gỗ quý truyền qua ống tay áo, hắn yêu cái cảm giác này, bất cứ thứ gì khiến hắn biết rằng bản thân vẫn chưa chết, rằng đây là thực tại, không phải cơn mơ. Đã hơn mười năm trôi qua, hắn vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó. Năm Vĩnh Nguyên thứ hai mươi tám, hắn bị hàng vạn mũi tên xuyên qua da thịt, chết không nhắm mắt. Cảm giác khắc khoải, đau đớn, tui nhục sau ba năm đóng đinh thân mình trên cọc gỗ trong ngục, đôi tay bốn từ "ngịch tặc tạo phản", bị người người khinh bỉ, bị ném đó bắn thù khi ra pháp trường. Cái chết ấy, nỗi đau ấy, hắn ngàn vạn lần không muốn lặp lại. Cái phát tay của Thịnh Vương, khi đó là Thái tử hạ xuống là thời khắc cung thủ xuất tiễn, hắn chết, bầu trời quang đăng nổ sấm rền rĩ.

Ông trời không phụ hắn, hay oán khí của hắn tích đầy đến mức địa ngục không nhận nổi, khi hắn tỉnh dậy, liền phát hiện linh hồn đang nằm trong thân xác của chính mình năm ba tuổi, năm Vĩnh Nguyên thứ bảy, ông trời cho hắn sống lại một lần nữa, hắn tuyệt sẽ không có phụ, sẽ dùng cả kiếp này để trả thù những kẻ đẩy hắn, gia tộc hắn, mẫu phi hắn, huynh đệ hắn đến cái chết, hắn phải khiến những kẻ đó ngàn đời không siêu sinh!

Linh Tề bước vào phòng, nằng đem theo áo choàng mỏng, Mi Châu ở phía nam, đã không còn quá lạnh, nhưng giữa đêm vẫn có thể nhiễm phong hàn, nằng choàng ngang vai Liên Thành Hầu:

- *Gia, đi ngủ thôi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay người lại, vỗ lên đôi bàn tay mềm mại của Linh Tề, bàn tay trắng ngần lộ những đường gân xanh, không giống như đời trước, khi Linh Tề bụng mang thai năm tháng lên vào địa lao chỉ để đưa một chiếc áo tắm nước giúp hắn sống lay lắt thì bị cai ngục phát hiện. Bọn chúng lột trần nằng, cường bức nằng, treo nằng lên thiêu sống cùng đũa tre chưa ra đời trước mặt hắn. Bàn tay nằng khi đó cháy đen, khô khốc và đầy mùi khét. Hoàn Nhan Viên Hạo bắt gác ôm lấy Linh Tề vào lòng:

- *Ở đây, đêm nay ở lại đây!*

Linh Tề mỉm cười gật đầu, Liên Thành Hầu đối với nằng rất tốt, cho dù nằng chỉ là một thông phòng, hắn chưa có chính thê, chưa lập thiếp, cũng không gần gũi sắc, chỉ có nằng là đặc cách. Linh Tề sắp xếp xong giường, nằng chui vào chăn tạo độ ấm.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở cuốn sổ ghi chú của bản thân ra, trong đó sự kiện từng năm theo trí nhớ hắn hiện lên rõ mồn một.

"Năm Vĩnh Nguyên thứ tư, Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử ra đời".

"Năm Vĩnh Nguyên thứ chín, Lục đệ mất mạng, mẫu phi tuấn táng".

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng ngay dòng này, sự kiện này đời trước và đời này không giống nhau, đời này đến năm Vĩnh Nguyên thứ mười bốn, Lục đệ mới mất mạng. Hắn không báo vệ được hoàng đế, nhưng báo vệ được mẫu phi. Sau khi mẫu phi ra tay trả thù cho Lục đệ bị phụ hoàng bắt được, hắn đã dùng ba ngày mẫu phi bất tỉnh, cũng cũng là ba ngày an táng Lục đệ quý ở Càn Thanh cung cầu xin, không gặp mặt Lục đệ lần cuối, nhưng phụ hoàng cảm động, mẫu phi không bị ban

chết, chôn theo Lạc đệ, chỉ bị giáng cấp đưa đến Liêu Châu. Hần cũng không phải cô độc trong cung dần bị người ám hại mà thành ra ban Hào tước đến Mĩ Châu.

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng lại ở rậm Vĩnh Nguyên thứ mười tám, Thịnh Vương cưới chính thê Bạch thị, đến giữa năm rước Trắc phi Phùng thị. Hần đi đi tay lên chữ Phùng thị, đây là đích nữ Phùng Gia Hào, nàng ta vào phủ Thịnh Vương khiến Phùng Triều Thượng thư Bộ binh nghiêng theo Thịnh Vương. Giúp Thịnh Vương đoạt được binh quyền từ đó tiến ngôi cứu ngũ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn lá thư Triệu Từ Đoàn vừa gửi về báo tin tức trong kinh thành. Hần nhúng tay vào Phùng phủ, dù nàng ta không phải Phùng Gia Hào, nhưng Phùng Triều có liên hệ với hần sẽ khiến Thịnh Vương nghi ngờ, hôn sự với Phùng Gia Hào không thành. Thịnh Vương không nắm được Binh Bộ, Hoàn Nhan Viên Hạo sẽ có nhiều khả năng hạ bệ được Thịnh Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo lên giường. Linh Tề đã ngủ từ lâu, hơi ấm nàng tỏa ra êm êm, hần thờ dài, nàng chỉ là nô tì, không thể trở thành Hoàng Hậu, hần chỉ có thể bảo vệ an nguy nàng tốt nhất. Người hần muốn lập chính thê chính là Nhị tiểu thư Hiên gia, Hiên Liên Từ Tầm. Bởi hần biết, năm sau, năm Vĩnh Nguyên thứ mười chín, Hiên Liên Tĩnh Tử, trưởng tỉ nàng ta sẽ trở thành Hoàng hậu!

Triệu Từ Đoàn ở kinh thành thu thập được không ít tin tức tốt, kiếp trước của Hoàn Nhan Viên Hạo không xuất hiện người này, nên hần vẫn luôn cẩn trọng đề phòng. Triệu Từ Đoàn hiện tại không phải là Triệu Thiếu giám từ Cẩm Thành đi ra. Trên đường đến Mĩ Châu, xe ngựa của Hoàn Nhan Viên Hạo gặp thổ phỉ, không cần điều tra cũng biết cái này chính là Vạn Quý phi truy cùng giết tận, Triệu Thiếu giám này chết trong loạn đao, còn Hoàn Nhan Viên Hạo rơi xuống nước. Người cứu hần là một thiếu niên trạc tuổi, sau mấy tuần gian khổ băng rừng cá hai mới đến được Trì phủ Mĩ Châu. Thiếu niên cứu hần kia có một án tử vì giết chết con trai của phủ thượng trong vùng. Hoàn Nhan Viên Hạo không ngại đổi thân phận cho tiền thiếu niên đó thành Thiếu giám kinh thành Triệu Từ Đoàn. Bởi vậy Triệu Từ Đoàn hiện tại không phải là một hoạn quan, chỉ là không hiểu sao, càng trưởng thành, vẻ đẹp hần càng trở nên yêu dị, bán nam bán nữ, đến mức chưa một ai nghi ngờ Triệu Từ Đoàn đã bị cung sạch sẽ hay chưa.

Đời này và đời trước vốn giống nhau mà lại khác nhau, Hoàn Nhan Viên Hạo đã sống lại, tuyệt nhiên sẽ không lặp lại thảm cảnh. Hần vất tay lên trán, nên viết một lá thư cho Mộc Hộ Bá gia, tháng tư này chiều chỉ sẽ đến Liêu Châu. Mẫu phi hần vẫn nên an toàn về Liên Thành này. Đời trước Mộc Hộ Bá gia Phan Phương Thiên một lòng chung thủy với mẫu phi hần, sau cùng bị Vạn Quý phi tìm ra chứng cứ, Hoàng thượng ép buộc Mộc Hộ Bá gia phải tự cung bản thân, Mộc Hộ Bá gia không chịu nhục được đã tự vẫn. Đời này Mộc Hộ Bá gia đã thành gia lập thất, hần cũng chỉ mong người này có thể còn chút tâm mà giữ an toàn cho mẫu phi hần.

Hoàng Trưởng tỉ ở kinh thành đã nghe lời hần vào Tổng Tự cầu phúc ba năm, năm sau chắc chắn sẽ vinh hiển ra ngoài, đến Mĩ Châu dự lễ cưới hần. Hần phải giúp Hoàng Trưởng tỉ của hần sẽ không lặp lại kết cục bị hoả hôn sang Mạt Quốc, trở thành binh kỹ, mua vui cho đám đàn ông mọi rợ đến chết.

Quá nhiều oán hận, quá nhiều đau lòng chông chất, hần lăm lăm những cái tên kẻ thù, từng người, từng người một, phải chết dưới lưỡi gươm của hần.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Số Mệnh Khó Đổi

Tạo đến mừng mười, khi không khí năm mới đã dần nhạt, ngoại ô kinh thành, mấy nhà điền canh đã ra đồng làm việc, thì Gia Hỷ mới nhìn thấy Ngũ gia, kỳ thực, nàng cũng không quan tâm người này lắm, nàng xuyên qua thân mình lo chưa xong, sao còn tâm tư để ý đến người khác. Có điều, khi thấy Ngũ gia trong vườn đào thời tiết, nàng có chút thụ cảm.

Gia Hỷ chậm rãi đem tà áo phất phơ đến:

- *Ngũ thúc!*

Ngũ gia quay người lại, dưới ánh nắng nhạt nhòa, ngũ quan hần hiện rõ, đẹp như tác tượng. Gia Hỷ thăm xuyết xoa, Đại Quốc quả không thiếu mỹ nam. Một Liên Thành Hầu anh tuấn kiêu ngạo khi chất ngất trời, một Triệu Từ Đoàn u luyện mỹ lệ không rõ nam nữ, lại một Ngũ gia thanh tao u nhã, quả thật xuyên về cổ đại nàng có một màn đã mắt.

- *Đại tỉ nhi sớm như vậy đã ra vườn?*

Gia Hỷ bước vào tiểu đình, Ngũ gia cũng đi theo, nàng cười khòa lấp:

- *Vốn cháu gái định hôm nay lên Linh Sơn tự, nào ngờ xe ngựa trong phủ bị hỏng, mẫu thân cùng mấy vị muội muội đã ra ngoài. Cháu gái đành đi dạo giết thời giờ.*

Ngũ gia cười, xán lạn như nắng xuân:

- *Hần thị bao năm vẫn thế, không dung nổi hạt cát trong mắt. Hôm nay Thịnh Vương lên núi!*

Gia Hỷ dong đưa mũi hài, hóa ra là vậy, nàng cũng không màn hôn sự này, Hàn thị muốn nàng ở nhà nàng cũng không nên đi làm gì cho rước bực. Ngũ gia mới hơn hai mươi lăm tuổi, lại sống trụy lạc như thế, nếu ở hiện đại vẫn còn quá sớm để bắt đầu cuộc đời. Thấy Gia Hỷ chăm chú nhìn mình, Ngũ gia cười nhạt:

- *Đại tỉ nhi không sợ ta?*

- *Ngũ thúc là người thân, cháu gái làm sao sợ người được.*

Ngũ gia nhìn nàng chân thực:

- *Người thân? Đại tỉ nhi đã gặp qua ta mấy lần?*

Gia Hỷ ngắm hoa đào nở rộ trong vườn, gió thổi cánh hoa rơi xuống trần trề mặt tuyết:

- *Mấy năm trước, cháu gái không ốm thì đau, cũng nhờ đại chưa dám ra khỏi viện, chưa bao giờ được gần gũi Ngũ thúc. Nhưng đủ gì, cũng là máu huyết họ Phùng, cũng là thân nhân!*

Ngũ gia khẽ nhìn theo ánh mắt Phùng Gia Hỷ, giọng điệu vẫn giễu cợt:

- *Nàng hầu của ta bằng tuổi Đại tỉ nhi đấy!*

- *Ngũ thúc đâu cần phải như thế, đem đồ người không phát tiết trên Từ muội, cháu gái thấy người không hần xấu xa!*

Ngũ gia nâng tách trà, liếc mắt một cái:

- *Là người làm ra à? Cũng phải, Đại tẩu chết đi, người sống không dễ dàng gì. Người làm việc xấu nhưng không ai nghĩ người là người xấu thì người vẫn tốt!*

- *Thúc nói thế sai rồi, bản thân người nghĩ thế nào mới là quan trọng, người khác nghĩ gì đâu cần bận tâm.*

Ngũ gia im lặng hồi lâu, mới đưa tay nâng cầm Gia Hỷ lên, mắt kẻ mắt nàng, mới như muốn chạm vào môi nàng. Vĩnh Đan hốt hoảng, ai cũng biết Ngũ gia một tay dâm loạn, cảnh tượng này nếu có người nhìn thấy danh tiết Gia Hỷ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Tuy vậy Gia Hỷ vẫn bình tâm, nàng muốn đánh cược khả năng nhìn người của mình một lần. Ngũ gia thì thầm, ánh mắt mê luyến:

- *Đại tỉ nhi nghĩ ta là người thế nào?*

Nếu không phải xuyên qua, hay không có họ hàng huyết thống với tên thúc thúc này, có lẽ Gia Hỷ đã nhảy cẫng lên, ánh mắt ấy quá dụ hoặc, nàng lấy giọng thần nhiên nhất:

- *Tuyệt đối không phải người xấu. Anh tuấn như người, nữ nhân có thể tự nguyện nằm dưới thân, làm sao phải đến mức bức vợ người khác?*

Ngũ gia buông cầm nàng ra, hần đầm ấm vô định. Đứng, hần không cưỡng bức, hần không giết người, hần không đánh bạc,... chỉ bởi vì đi chúc của phụ thân để lại toàn bộ gia sản cho hần mới khiến Đại lão gia diệt thân, bảy mưu tính kẻ ám hại hần, khiến hần không thể nhắm mắt lên nhìn người. Khiến hần trượt dài trong vùng bùn tội lỗi:

- *Muộn rồi!*

Gia Hỷ xoa xoa cằm hơi đau nhói, lắc mái tóc dày mượt:

- *Chưa đâu, trước ba mươi còn chưa tính đại nghiệp, quan trọng là, binh sĩ đâu có kị nhân thân! Nếu thúc không tự khẳng định mình, cả đời này sẽ luôn bị người khác xem thường. Còn Phùng Bạch Thảo, nữ nhi của thúc, thúc định tính sao?*

Ngũ gia nhìn nàng một lúc lâu, cảm giác từng trái của nàng không giống nữ nhi khuê phòng chưa cập kê. Hần nhìn thấy nét trưởng thành nhưng không sao nói rõ được từ nàng. Ngũ gia rút ra một mảnh ngọc bội:

- *Cái này không trần quý, nhưng có thể đổi thuốc được, đến bất kỳ cửa hàng nào của Tĩnh gia trên cả nước, đều có thể đổi được liệu Đại tỉ nhi cần. Đây là của lão thái gia để lại cho ta.*

Ngũ gia quay bước đi, cũng không rõ hần có ý định gì, có mong mỏi gì. Hần bế một nhánh hoa đào:

- *Khích hính người tughê tớm bánthân... Vốn số mệnh là không thểđổi!*

Gia Hỷ áp tay vào khối ngực lạnh lạnh, không tự chủ nhét vào trong ngực áo. Trên khối ngực, chữ "Tĩnh" được chạm trổ đơn giản mà uy nghiêm. Nàng quay về phòng, Ngũ gia này nếu thật sự vực dậy được bản thân, thì có lẽ sẽ không quên nàng, ở đây nàng không quá nhiều thân thích, các mối quan hệ ruột thịt đều vô cùng nhạt nhòa.

Gia Hỷ nằm nghiêng trên thấp, tóc tháo trăm xoắn bung dưới váy lụa trắng, xinh đẹp tao nhã. Trong khung cảnh mùa xuân, là một bức họa mỹ nhân, Vĩnh Đan biết nàng sắp sửa ngủ trưa, cũng chỉ để lại ít trái cây rồi lui về phòng nhỏ bên cạnh. Triệu Từ Đoạn nửa thân nửa quý xuất hiện, hần không kiêng kị, ngồi cạnh nàng, ngón tay thon dài với đôi đầu móng mài nhọn bóng loáng cẩn thận lấy một quả nho. Gia Hỷ lật trang sách tiếp theo, cũng không đứng dậy, nàng lướt là một phần, phần còn lại, nàng cần gì cổ kị với một tên hoạn quan mất đi nam căn:

- Thiếu giám rảnh rồi!

Triệu Từ Đoạn bóc sạch vỏ nho cho vào miệng:

- Thật ngọt! Ta là di chúc tể hộ Hầu gia, phát hiện nơi này vừa có trà ngon vừa có hoa quả lại còn thoải mái có mỹ nhân bầu bạn, không thể không vào.

Gia Hỷ bĩu môi một cái, nhìn gương mặt không nhiễm nhân gian yên hòa của hần, trong lòng càng thêm gan tị, mắt phượng dài hẹp, hàng mi dày rậm, môi hơi hồng mềm mại, da quá trắng, y phục đồ rục, thật giống phượng hoàng tái sinh từ lửa:

- Thiếu giám không phải rất xinh đẹp sao, Gia Hỷ trong mắt ngài làm gì xứng với hai chữ mỹ nhân!

Triệu Từ Đoạn không lấy làm giận, ha ha cười:

- Ta biết rõ ta xinh đẹp, nàng cần gì phải thêu hoa trên gấm!

Dùng một chút, hần đổi giọng điệu:

- Nàng cùng Phùng Dư quả là thân thiết?

Gia Hỷ nhàu mày, Phùng Dư? Ngũ gia của nàng tên là Phùng Dư, nàng cũng chẳng rõ:

- Là người ở trong nhà, cái gì nên nói cũng đã nói, Gia Hỷ không muốn nhìn hần sang!

Triệu Từ Đoạn vuốt vuốt đuôi tóc, cảm thán:

- Hần mà phải thức thục của nàng, nàng phải gọi là cacam mới đúng.

- Caca?

Triệu Từ Đoạn ngả gối hít một hơi trên người Gia Hỷ:

- Thật thơm! Nàng dùng hương liệu gì vậy? Ta cũng muốn thử?

Gia Hỷ ngồi ngay ngắn dậy, trí tò mò trong não quần bách:

- Thiếu giám thích thì để Gia Hỷ gọi tên đồ chơi người, người nói chuyện Ngũ gia đi.

Triệu Từ Đoạn hít hít:

- Nàng quan tâm hần hơn cái a?

Đúng là hoạn quan tính tình nhỏ nhặt y như nữ nhân, lại cùng một cái người thân của nàng ghen tị, Gia Hỷ nắm lấy tay của Triệu Từ Đoạn, ra sức ngọt nhạt:

- Thiếu giám, người học rộng hiểu nhiều sao là odocùng khuê phòng nữ nhân như Gia Hỷ chứ?

Triệu Từ Đoạn gác chân lên bàn, cười âm hiểm:

- Vaitamoi quá!

Gia Hỷ nghiền răng kèn kẹt, dùng lực vừa phải bóp vai hần, nàng kinh ngạc nhận ra, hần không hề yếu ớt như nàng nghĩ, sau lần ảo mộng, cơ bắp hiện lên bàn tay nàng rõ mồn một. Triệu Từ Đoạn cảm thụ sung sướng, mời trà lót:

- Hần là kết quả của một mối tình loạn luân, ta cũng không biết nàng nên gọi thế nào cho phải. Trước kia Phùng phúc có một tước Hầu của lão thái giám nhưng không được truy tặng là công tước.

- Loạn luân? Thật kinh tởm!

Triệu Từ Đoạn cười trên biểu hiện của nàng:

- Phùng lão thái giám năm xưa cưới được một phụ nhân là lão đô, sinh ra một nữ nhi, bởi vì ảnh hưởng của cha bà nên nhận thân với nữ nhi đó. Mười năm sau, một kỹ nữ được công tước mua nuôi bên ngoài mới sinh ra đứa nhỏ, sau đó mấy ngày lão phu nhân bậy giờ họ sinh nhưng không may tiểu hài nhi chết trong phòng sinh. Lão thái giám liền đem con của người kỹ nữ kia về gả làm con của lão phu nhân.

Gia Hỷ lắc đầu, cao môn đại hộ thật quá nhiều uẩn khúc:

- Một màn hoạn đốn như vậy... Tóm lại không biết? Các lão gia cũng không biết?

Triệu Từ Đoạn ra hiệu nàng dừng xoa bóp lại, cẩn thận nắm lấy tay nàng xem có bị te cứng không, Gia Hỷ hơi giật mình, định rút tay lại nhưng không được, Triệu Từ Đoạn vẫn điềm nhiên:

- Không ai biết, chỉ có kỹ nữ kia cùng Phùng Dư biết. Nàng có đoán được kỹ nữ kia là ai không?

Đầu Gia Hỷ mờ mịt, nàng tròn tròn mắt:

- Không lẽ... người kia là con gái của phụ nhân là lão đô, làm nữ ruột thịt của lão thái giám?

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- Chính xác, chuyện này khiến lão thái giám đã đổ sức nặng mà mất mạng. Ngự sử tố lên triều, Hoàng thượng không duyệt, tuy có đồn đãi trong kinh thành nhưng không được công nhận. Lão phu nhân không tin, kỹ nữ kia cũng bỏ đi không đổi chất được. Lão thái giám muốn truy tước Hầu lại cho Phùng Dư nhưng Hoàng thượng cuối cùng cũng không cho tấp.

Gia Hỷ ngồi thụp xuống, có lẽ đây là lý do Ngũ gia bỏ bê đời mình, tự kình bi bản thân. Nàng nhìn Triệu Từ Đoạn:

- Hần có thể đầu quân không?

- Không thành vấn đề nếu hần chịu đến Mi Châu, Hạng gia sẽ thuận.

Triệu Từ Đoạn nhìn phản ứng thất thần của Gia Hỷ, trong lòng bất giác sinh ra khó chịu, hần nặng mặt nàng lên:

- Nghĩ về nam nhân khác?

Gia Hỷ né tránh tay hần không được, lòng sinh bức bối:

- Tasápápé, muốn tìm hôn phu cũng không được ơ?

Triệu Từ Đoạn gương mặt âm trầm, phát tay áo rồi phi thân biến mất trong không khí. Hần thích nàng sao, hần cũng không hiểu được, hần chỉ biết đây là cảm giác chiếm hữu. Hần muốn có nàng, nhưng thân phận hần là một hoạn quan, có được nàng, còn khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Làm Loạn Phật Môn (thượng)

Hàn thị đưa Phùng Gia Hảo cùng Phùng Gia Hòa đi Linh Sơn tự từ mừng mười, chùa này nằm ở ngoại ô kinh thành, lưng chừng ngọn núi, năm xưa Hoàng thượng khởi nghiệp tại đây nên rất ưu ái, mỗi năm đều cho các thân Vương, Hoàng tử đến thắp hương dịp tết. Đầu năm này, Thịnh Vương quay về kinh, tiện thể nhận luôn việc này, cho nên các nhà có nữ nhi đến tuổi đều tìm cách tiếp cận.

Phùng Gia Hòa không được lên Linh Sơn tự, nằng ta dừng lại dưới chân núi, ở một am ni có nhỏ, nơi Phạm di nương bèn đưa đến, Hàn thị làm như vậy cũng đã là quá khai ân, chân chính lên đến chùa cũng chỉ có Phùng Gia Hảo. Tuy là nơi Thịnh Vương ngụ lại được bảo vệ kĩ càng, nhưng ai đâu dám chắc các tiểu thư lại không "lĩnh cở" gấp gáp.

Phùng Gia Hòa ngồi cạnh mẹ ruột, Phạm di nương y phục nâu sồng, tóc cũng đã cạo trọc, trên người gầy đi rất nhiều, hốc mắt trũng sâu. Nơi ở cũng chỉ là một căn phòng vô cùng tồi tàn, phòng này ở tám người, hôm nay bởi vì Phùng Gia Hòa đến thăm nên những ni cô khác mới ra ngoài. Phạm di nương đưa bàn tay đầy vết thương vuốt mái tóc Phùng Gia Hòa:

- Con không nên vì nương mà đến đây, con phải ở trong phủ, lấy lòng lão phu nhân, mong một hôn sự tốt!

Phùng Gia Hòa lắc đầu:

- Phu nhân có thai rồi, nương cũng biết, tổ mẫu vốn không coi con ra gì, con là thứ xuất, lần trước phu nhân nói gả cho Lưu tiểu Bá gia thì gả, tổ mẫu có lên tiếng vì con đâu!

Phạm di nương thờ dãi:

- Vốn tính toán có thể một cái đũa vị ở Hoài Nam Vương phủ lại thành thế này! Phùng Gia Hỷ kia mười năm không qua khỏi cửa, vừa bước chân ra đã gây ra bao nhiêu chuyện!

Phạm di nương nhìn quanh một chút, thì thầm:

- Ngày mai, Thịnh Vương sẽ đi dạo ở hồ Bạch Lưu, nằm trên đỉnh núi!

- Sao nương biết?

- Sáng hôm qua nương đi lấy củi, có thấy quan binh bố trí canh phòng! Hỏi một tên lính thì nghe ra như vậy!

Phùng Gia Hòa nắm chặt tay:

- Lần này, con sẽ cố hết sức, nếu bây giờ khởi hành, chấp tối sẽ lên được đỉnh núi!

Phạm di nương nhìn Phùng Gia Hòa âu yếm:

- Nguyệt sự con thế nào rồi?

Vốn nguyệt sự của Phùng Gia Hòa không đều, và lại dù gì nguyệt sự nằng chưa tròn một năm, cũng không quá lo lắng. Phùng Gia Hảo kia chẳng phải mới có nguyệt sự được ba bốn tháng hay sao.

- Nương an tâm! Nữ nhi biết phải làm thế nào.

Phùng Gia Hòa cúi bực tiền vào tay Phạm di nương rồi vội vàng đứng dậy, nhanh chân đi ra khỏi cửa, nằng nhìn đỉnh núi có vờn sương mờ, tìm cách thuê xe ngựa đi lên.

Phùng phủ.

Lão phu nhân nhìn đôi giày Vu ma ma vừa đưa tới, để giày vô cùng bền chắc, dày nặng gấp đôi bình thường.

- Tay nghề ma ma ngày càng tiến bộ!

Vu ma ma xoa xoa lớp vải dày bên ngoài:

- Cái này có bôi sáp ong, trời mưa hạn chế thấm nước, đại tiểu thư làm đưa đến Ngũ gia, nhưng nằng ngại gấp mặt, mới nhờ nó tí.

Lão phu nhân có chút ngạc nhiên:

- Vậy sao? Đại tử nhi tâm tư cũng thật linh hoạt. Ba năm rồi chưa đi dâng hương. Lần này Hàn thị cố tình để đứa nhỏ này ở nhà, cũng coi như thiệt thòi.

Vu ma ma gói đôi giày vào bọc, cười cười:

- Từ phu nhân cũng mới từ nhà muội muội về, hay người nói từ phu nhân hộ người dâng hương, tiện thể đưa theo cả Ngũ tiểu thư?

Lão phu nhân cho rằng hợp lý, liền cho Vu ma ma gọi Từ phu nhân đến. Vì vậy, sáng sớm ngày mười một, Phùng Dạ Vãn cùng Gia Hỷ theo chân Từ phu nhân lên chùa. Đây là lần đầu Gia Hỷ ra khỏi cổng, nằng lên lên nhìn qua khe cửa sổ xe ngựa hẹp. Phố phường bên ngoài vô cùng nhộn nhịp, tiếng rao lanh lảnh, Vĩnh Đan cùng Hà ma ma đều gục gặc buồn ngủ, chỉ có Gia Hỷ thanh tĩnh vui vẻ chờ đến khi lên núi.

Từ phu nhân cũng coi như người biết chuyện, không làm khó gì Gia Hỷ, và lại xét cho cùng người Nguyễn thị muốn đối phó là Đại phu nhân Hàn thị, cùng Gia Hỷ chẳng hề nửa điểm liên quan, trong mắt mọi người, Gia Hỷ còn không muốn Hàn thị chết đi sống lại hay sao. Phùng Dạ Vãn có lối sinh hoạt thường ngày không khác gì Phùng Gia Hảo, được bảo bọc vô cùng kỹ lưỡng. Nằng ta bao giờ ra khỏi cổng cũng có một đám ma ma từ theo chân, rất khó tiếp cận. Từ lão gia tuy là quan trắc tử phẩm, Nguyễn thị lại là thứ xuất, nhưng lão phu nhân thường xuyên đưa Phùng Dạ Vãn ra ngoài, nên coi như trong phủ thanh danh nằng ta là tốt nhất.

Gia Hỷ thắp hương một vòng, lại ra phía sau dùng com chay, vốn Linh Sơn tự toàn người quyền quý lui tới, cho nên đối với Phùng phủ cũng không đặc cách gì. Vĩnh Đan cho một lượng vàng vào hồng bao sao đó đưa một lão sư mập tròn đứng cạnh hòm công đức, lão sư nắn nắn thấy trọng lượng không nhẹ, mới cười ha hả mời các nằng vào phòng ăn.

Hà ma ma biau môi, thì thầm:

- Vốn của Phật thanh tịnh, lại làm ra những chuyện này!

Gia Hỷ im lặng, chỉ lắc đầu khe khẽ, không phải trong Tây Du Ký, Đường Tam Tạng đi đến trước mặt Phật Tổ còn bị A nan và Ca diếp đổi bát vàng mới đưa kinh thư, thì trần gian này một lượng vàng một bữa ăn chay cũng không phải là không thể có.

Vĩnh Đan trái khản lên ghế để Gia Hỷ ngồi, lại từ đến nhà bếp lấy thức ăn. Hà ma ma cúi mặt xuống đất, xung quanh nếu không phải hoàng thân thì cũng là quốc thích, đặc tức với họ, chỉ có đường chết. Gia Hỷ nhìn mấy món trên bàn Vĩnh Đan đem tới, thật ngon mắt, vừa xuân sang đã có nhiều rau củ như vậy, không hổ danh là quốc tự. Vĩnh Đan chọn món gấp lên, lòng thầm khó chịu. Từ phu nhân cũng coi như là đưa người lên núi, lại bỏ mặc tiểu thư giữa chừng, có thể đặt gian riêng để Phùng Dạ Vãn gặp qua các phu nhân quyền quý, lại không chứa nổi tiểu thư nhà nằng.

Gia Hỷ đang dùng com thì nghe ồn ào, Hà ma ma cúi xuống gần nằng:

- Thịnh Vương đến!

Gia Hỷ buống đũa, theo cử chỉ mọi người đều quý xuống hành lễ, nằng chỉ thấy loáng thoáng vật áo sẫm màu của Thịnh Vương quét qua, kèm theo đó là tiếng nữ tử hờn dỗi:

- Chúng ta đến đây thật ư? Sao không đặt một gian riêng! Ngồi nơi này thật mất hết nhã hứng!

Thịnh Vương nhẹ giọng an ủi:

- Đã đến chùa thì tâm nên tịnh. Và lại bản Vương đã lâu chưa hồi kinh, cũng muốn thường thức một chút ồn ào.

Lão sư giữ hòm công đức vội vàng xếp một bàn rộng giữa sảnh, lau dọn sạch sẽ, Thịnh Vương nắm tay nữ nhân kia đến đó ngồi mời đồ xung quanh miễn lễ. Có điều không khí bên trong yên tĩnh hẳn, những tiểu thư khuê các ở đây cũng lấy điệu bộ thanh lịch nhất có thể để dùng com. Gia Hỷ liếc mắt nhìn hai người họ.

Tương truyền Thịnh Vương có chín phần giống Đường kim Hoàng thượng, nghĩa là một trang nam tử tuấn tú phong nhã, trên người tỏa ra khí chất vương giả nhưng nguy hiểm, ngũ quan hài hòa ánh mắt sắc bén. Bên cạnh là một tiểu thư xiêm y cực kì lộ liễu, dung trang cũng xinh đẹp nhưng hơi tục nhân, không có phong phạm. Vĩnh Đan thì thẳm vào tai nằng:

- Đây là Vạn Minh Huyện chúa, là đích nữ Bạch gia.

Gia Hỷ tiếp tục dùng thức ăn, cũng không chú ý nhiều nữa, nếu Thịnh Vương đã đem nằng ta lên núi thì mười phần nằng ta sẽ trở thành Thịnh Vương phi, như vậy, cái hội ngắm hoa của Vạn Quý phi đơn thuần chỉ để tuyển một cái Trắc phi, mà Trắc phi thì đúng là thấp thất, thấp thất hoàng tộc.

- Lữ công tử!

Gia Hỷ nhìn theo hướng Vĩnh Đan, Lữ Định Ân từ bên ngoài đi vào, qua loa bái kiến Thịnh Vương một cái rồi ngồi xuống bàn nằng:

- *Biểu muội thế nào rồi!*

Gia Hỷ nghe tìm đập thỉnh thích, khó khăn lắm mới mở miệng được:

- *Trường Thịnh!*

Nguyên nhân vốn do nữ chủ thân thế này có tình ý với vị biểu ca, cho nên nàng cũng nhất thời khó khống chế cảm xúc được. Lữ Định Ân thấy má nàng dần đỏ lên, mới mỉm cười:

- *Huỳnh có thể dùng cơm với muội không?*

Vĩnh Đan nhanh chóng đi lấy thêm thức ăn bắt đầu đến, lại đứng giữa chia món. Lữ Định Ân ăn hết sức tự nhiên:

- *Vốn là định qua nguyên tiêu sẽ đến thăm muội, công việc bận rộn thật không có nhiều thời gian.*

- *Huỳnh lên núi một mình hay cùng cậu cậu, để muội sang chào hỏi.*

Lữ Định Ân lắc đầu, mắt hơi hướng về phía sau:

- *Cùng Thịnh Vương, năm vừa rồi Thịnh Vương chiêu mộ môn khách, huỳnh lọt được vào mắt Vương gia, hiện tại đang đi theo người.*

Gia Hỷ không rõ chuyện quan trường, cũng không hỏi nữa, chỉ kể mấy chuyện nhỏ nhặt năng thường làm trong phủ. Lữ Định Ân đem chuyện phương xa nói cho nàng nghe thấp phần thú vị. Một canh giờ sau, thì Thịnh Vương rời khỏi, ai nấy đều đứng dậy hành lễ, Thịnh Vương đi ngang bàn của Gia Hỷ liền dừng lại:

- *Đây là biểu muội người thường kể với bản Vương?*

Lữ Định Ân nhìn Gia Hỷ một chút, vội vàng:

- *Thưa vâng.*

Thịnh Vương gật đầu:

- *Phùng tiểu thư chính là người xuất ngân lượng giúp Bình bộ, nghe danh đã lâu, nay mới có dịp gặp mặt.*

Gia Hỷ chậm rãi thi lễ:

- *Tạ Vương gia khen ngợi, vốn đó là việc nên làm.*

Thịnh Vương không nói gì nữa, đưa Vận Minh Huyện chúa rời khỏi. Ánh mắt sắt bén của nàng ta lướt ngang người Gia Hỷ, khẽ hừ lạnh.

Buổi chiều, Từ phu nhân nhận được thiệp mời, vốn là trên đỉnh núi có hồ nước nóng, thường cùng chi có hoàng thân quốc thích được đến, nay Thịnh Vương gửi thiệp đến mời một phu nhân quan viên tư phẩm như này khiến Từ phu nhân hơi hoảng sợ. Hỏi qua tình hình buổi sáng mới biết Gia Hỷ gặp qua Thịnh Vương. Dù gì cũng là dịp tốt, Từ phu nhân lệnh cho người đưa cả Phùng Dạ Vãn lẫn Phùng Gia Hỷ đi trang điểm tắm gội.

Từ phu nhân bỏ thiệp trong tay áo, thông dong đến gặp Hàn thị, đây vốn là phúc của Hàn thị, lại nhẫn tâm bỏ rơi Gia Hỷ ở lại mới lọt xuống tay Nguyễn thị. Nguyễn thị không tranh thủ lần này khiến Hàn thị tức chết thì hơi phí.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Làm Loạn Phật Môn (trung)

Phùng Gia Hòa đã lên đến đỉnh núi, tối nay Thịnh Vương có tổ chức một tiệc chay nhỏ, tuy nằm ngoài không gian Linh Sơn tự nhưng Thịnh Vương tôn trọng Phật môn, không gây huyên náo nhiều.

Phùng Gia Hòa lòng vòng quanh hồ nước nóng, mới phát hiện có y phục cung nữ phơi trong một gian nhà gỗ nhỏ, nàng ta hít một hơi, vội vã mặc ngay vào. Vừa thay xong, thì đụng phải một ma ma lớn tuổi:

- *Người! Người mới hả? Nhanh chân đem cái này đến Bạch Lưu hồ, cẩn thận kẻo đổ.*

Phùng Gia Hòa cúi mặt nhận khay rượu, mờ mắt tìm đường đến hồ nước. Trong sương khói mờ mờ huyền hoặc, thân hình Thịnh Vương hiện rõ dưới làn nước, trông như một pho tượng hoàn mỹ.

Thịnh Vương tựa người vào thành hồ, nước đầu xuân ấm áp sáng khoái, nhìn bên trái một cung nữ đang đem rượu tiến vào, nhưng từ cổng chính bên phải, Vận Minh Huyện chúa xiêm áo mỏng manh cũng đang đi đến. Thịnh Vương chán ghét nhếch miệng một cái. Kỳ thực hẳn với Vận Minh Huyện chúa cái gì cũng không thích, nhưng ý từ phụ hoàng lại muốn từ hôn hẳn cùng Bạch gia, Bạch gia trung thành, phụ hoàng sợ hẳn có được nhà vợ thế lực ủng hộ lại gây uy hiếp với Thái tử. Bởi thế hẳn phải tỏ ra bán thân cũng miễn mộ Vận Minh Huyện chúa.

Thịnh Vương hừ lạnh, rằng ta muốn xấu mặt, hẳn sẽ để nàng ta xấu mặt. Cung nữ đem rượu cẩn thận đặt bình lên bàn đá cạnh mép hồ, hẳn nhìn sang, còn quá nhỏ tuổi, ước chừng chưa đến mười ba, nhưng đã được vào cung hầu hạ đều trải qua dạy dỗ chuyện chân gối. Thịnh Vương với tay kéo thất lung cung nữ kia xuống nước.

Phùng Gia Hòa bị lôi vào lòng Thịnh Vương, hơi nước mờ mặt ấm nóng, nàng sợ hãi bám vào cổ hẳn càng khiến hẳn điên cuồng. Thịnh Vương ba bước lột sạch y phục trên người Phùng Gia Hòa. Phùng Gia Hòa mừng rỡ, thành công rồi, thành công rồi, nàng thành công rồi, dù gì phụ thân nàng cũng là Thượng thư một Bộ, Thịnh Vương bức nàng hẳn sẽ cho nàng một danh phận đi, nàng vào được Vương phủ, Phạm di nương sẽ không bị đám ni cô bắt nạt, mà Hàn thị gặp nàng cũng không dám ngang ngược, còn có Phùng Gia Hảo luôn coi thường nàng, sẽ phải cúi đầu với nàng, Phùng Gia Hỷ ám toán nàng sẽ bị nàng đâm nát.

Phùng Gia Hòa liếc bên kia thì thấy gương mặt Vận Minh Huyện chúa cứng lại, tức tối, Phùng Gia Hòa nhếch mép một cái, ai bảo nàng ta vô phúc, chậm hơn nàng một bước. Phùng Gia Hòa lấy chất giọng yêu điệu nhất:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương đẩy Phùng Gia Hòa sát vào vách đá, nhanh chóng thâm nhập sâu vào trong nàng, cảm nhận sự xết chặt khoái hoặc. Mà Phùng Gia Hòa lần đầu biết tư vị hoan ái, đau đớn không thôi. Nàng tự nhủ, tất cả rồi sẽ qua nhanh chóng. Bên kia, Vận Minh Huyện chúa đã bỏ đi. Thịnh Vương thỏa năn xong cũng rũ người ra khỏi mặt nước, để Phùng Gia Hòa một thân ế ẩm lỏa thể trong hồ.

Huỳnh Kiện Công công lại gần Thịnh Vương, dò xét:

- *Nàng ta...*

Thịnh Vương nhìn lại gương mặt nữ nhân đang ngất trong hồ, tự thân khoác áo bảo tím sẫm:

- *Ghi lại tên họ!*

Vận Minh Huyện chúa ra tiệc từ lâu, cảnh vừa rồi làm nàng khó chịu, từ nữ phía sau lại thêm nắm đậm muối:

- *Tiểu thư, người cũng biết Thịnh Vương đến nay vẫn chưa có thiệp thất, không phải là người ham mê sắc dục, chắc chắn cung nữ kia có tình cầu dẫn.*

Vận Minh gần khăn tay, gương mặt phùng phùng tức giận:

- *Tìm cho ra cung nữ đó, lôi về phòng của ta.*

Từ nữ kia nhanh chóng phản phờ người đi làm việc. Trên ghế chủ vị, Thịnh Vương xuất hiện, Lữ Định Ân cũng bên cạnh, không khí đang ồn ào liền im lặng. Gia Hỷ nhìn xung quanh, ở đây toàn những người quyền quý, nàng thấy không an tâm, vốn là gặp mặt sơ sài, cuối cùng lại được thiệp mời. Trên bàn đầy đủ hương sắc mỹ vị. Từ phu nhân đang nói chuyện với mấy phu nhân bên cạnh, Phùng Dạ Vãn không rõ có lọt vào mắt nhà nào hay không. Nơi đây mới hôn náo cũng tốt hơn Phùng phủ, Từ phu nhân phải nhân cơ hội mà tranh thủ.

Thịnh Vương uống một hớp rượu chay, liền cảm thấy nhạt nhẽo:

- *Hết tháng giêng mới hết chơi xuân, bản Vương đã lâu chưa quay lại kinh thành, thật sự nhớ phong vị nơi đây!*

Lữ Định Ân liền cười, hẳn biết Thịnh Vương muốn gì, liền ra sức tung hứng:

- *Kinh thành nổi danh nhất là giai nhân, giai nhân không chỉ xinh đẹp mà còn thông tuệ. Vương gia có muốn thưởng thức?*

Lữ Định Ân đã mở đường như vậy, các tiểu thư không hưởng ứng thật không phải. Vận Minh Huyện chúa vội vàng đứng dậy:

- *Viên Thuyết ca ca, Đồng nhi mới luyện một điệu Hòa Phượng Thần Vũ, người có muốn xem qua?*

Trái ngược với hào hứng của Vận Minh Huyện chúa, Thịnh Vương lắc đầu:

- *Nàng cũng nói là mới luyện, vậy cũng chưa tinh thông, tốt nhất ta vẫn nên đợi lần sau.*

Thịnh Vương thật sự không muốn để Vận Minh Huyện chúa múa may, nàng ta dùng chỉ tục phẩn, chỉ sợ càng thêm bôi xấu, hôn thê hân, không thể có điều tiếng. Tứ phu nhân biết Phùng Dạ Vân một thân luyện vũ từ năm tuổi, vô cùng điêu luyện, nhưng bây giờ đoạt uy danh Huyện chúa lại bị không đủ can đảm. Gia Hỷ nhìn điệu bộ bút rứt của Phùng Dạ Vân, âm thầm muốn làm người xấu:

- *Điệu Hòa Phượng Thần Vũ này vốn đã thất truyền từ lâu, hôm nay không được xem qua thật tiếc nuối!*

Thịnh Vương hướng mắt đến nữ tử mặc áo màu xanh nhạt thêu họa tiết bạch hải đường, tao nhã thoát tục, càng nhìn càng có cảm giác mềm mại, làn da trong suốt kia dưới ánh sáng của những ngọn đèn trở nên lấp lánh, như hư như thật:

- *Phùng tiểu thư biết điệu múa cổ này?*

Gia Hỷ lấy khăn che miệng, lắc đầu, mở trăm cái cũng rung rinh theo từng cử chi đoan chính yếu điệu, so với Nguyễn Tĩnh Hoa đại mỹ nhân đang đợi tuyền vũ, nàng không xuất chúng, nhưng lại đem đến tư vị yếu ớt mỏng manh, chẳng phải nữ nhân như vậy mới được yêu chiều hay sao, đã xuyên không về, nàng phải vận dụng hết mọi lợi thế học được từ hiện đại:

- *Thật đáng tiếc, tiểu nữ không am tường cơ vũ, nhưng trong nhà có muội muội vốn rất thích ca múa, ngày đêm luyện tập!*

Phùng Dạ Vân thấy Gia Hỷ đề cao mình thì đưa ánh mắt vui mừng sang cảm tạ. Nàng ta đứng dậy, mỉm cười thì lễ:

- *Tiểu nữ là Phùng Dạ Vân, ra mắt Vương gia, Vương gia vạn phúc!*

Thịnh Vương gật đầu, để Phùng Dạ Vân lui xuống chuẩn bị xiêm y hân vũ. Gương mặt Vận Minh Huyện chúa thoát trắng thoát đỏ, nàng ta liếc mắt sang Gia Hỷ khai chiến:

- *Đều là nữ nhi Phùng phủ, Phùng tiểu thư không định góp vui gì?*

Tứ phu nhân vốn cảm kích Gia Hỷ đề bạt Phùng Dạ Vân, ngay lập tức giải vây:

- *Đại tiểu thư tính cách mềm yếu, không thường biểu diễn!*

Vận Minh Huyện chúa cười gằn:

- *Nói vậy Thịnh Vương cũng không đáng để nàng ta góp một tài nghệ sao?*

Thịnh Vương ho nhẹ:

- *Chúc nhi!*

Vận Minh Huyện chúa biết bản thân quá đáng liền im lặng. Gia Hỷ đứng dậy, mái tóc lỏng lẻo trần trên bờ vai gầy, nàng mỉm cười điềm tĩnh:

- *Nếu Vương gia cùng Huyện chúa đã muốn xem, thì Gia Hỷ xin hầu một khúc tì bà!*

Vốn Gia Hỷ không chuẩn bị đàn khi lên núi, nên người của Thịnh Vương đưa đến một cây đàn cổ vỏ cùng trần quý, trên thân gỗ tỏa hương thơm ngát được khảm trăn châu sáng loáng, Gia Hỷ thử một tiếng đàn, trầm ấm thanh thoát. Vốn tì bà là sở trường của nữ chủ thân thế này, Gia Hỷ có chút tự tin, nàng ngồi xuống đôn gối giữa sảnh, bắt đầu gảy từng dây một.

Lữ Định Ân thờ phào nhẹ nhõm, hẳn biết khúc đàn này đây là Tương Tư Tình, khúc nhạc kể về nỗi nhớ khắc phồng của thiếu phụ khi trọng phu đánh giặc biên quan. Đầu khúc tiếng đàn nhẹ nhàng có chút buồn bã nhưng càng về sau càng réo rắt day dứt, có âm trầm hùng binh đao trắng lẹ, có ni non tâm sự riêng tư, kết khúc lại là hân hoan rộn rã khai hoàn.

Khi tiếng đàn dừng, cả sảnh yên lặng khác thường, Thịnh Vương phá lệ vỗ tay ba tiếng, mọi người dân ồ ạt vỗ theo. Vận Minh Huyện chúa cắn răng không thành tiếng, vốn định để Gia Hỷ xấu mặt, nào ngờ lại thành cơ hội để nàng trở tài. Phùng Dạ Vân thay xiêm y đồ nực xuất hiện, điệu múa thất truyền này nàng đã luyện nhiều năm, nay thể hiện, khiến ai nấy đều xuýt xoa, Tứ phu nhân càng đẹp mặt. Một cháu gái một con gái đều có tư chất, mỗi hôn tốt đến với Phùng Dạ Vân chắc chắn sẽ không thiếu.

Phùng Dạ Vân hoàn thành bài múa, Thịnh Vương cũng ban thưởng đến nàng ta và Gia Hỷ, vốn là hai chuỗi phi thủy như nhau, nhưng riêng Gia Hỷ, Thịnh Vương không ngần ngại tặng luôn cây tì bà quý giá đó. Lữ Định Ân đôi mắt đen lại, hẳn chỉ sợ rằng Thịnh Vương có ý từ cùng Phùng Gia Hỷ.

- *Vương gia, vật này quá quý hiếm, tiểu nữ thật sự không dám nhận!*

Thịnh Vương nhìn sang nàng một cái, màu tình lóe sáng trong màn đêm, miệng nhếch một nụ cười:

- *Nói Phùng tiểu thư nhận, thì tiểu thư cứ nhận, bảo kiểm phải gấp nhanh, nhạc khúc của tiểu thư cũng khá dân trên Điện Độc Cầm này thôi!*

Gia Hỷ ta ọn rồi lui xuống, Tứ phu nhân vỗ vỗ khăn tay, tuy nói Phùng Dạ Vân vẫn nổi bật nhưng chiếm phong quan chẳng phải là Gia Hỷ sao, thấy nữ nhi thua thiệt, liền âm thầm ghi nhớ.

Một vài tiểu thư cũng đáng lên màn góp vui, nhưng tựu chung đều không gây chú ý như hai tiểu thư Phùng gia, cũng chỉ nhận thưởng là quạt lụa.

Vận Minh Huyện chúa đang không biết trút giận vào đâu, thì tì nữ nàng thì thào vào tai:

- *Tiểu thư, người vừa rồi trong hồ không phải là cung nữ! Nàng ta là Tư tiểu thư Phùng phủ.*

Vận Minh Huyện chúa hít đôi mắt to tròn lại, Phùng phủ có hai nữ nhi xinh đẹp tài hoa thì sao, chỉ cần có một kẻ ngu dốt, thanh danh đều bị hạ thấp.

Tần tặc, Thịnh Vương cùng mọi người đến con suối phía trước thà hoa đăng, Vận Minh Huyện chúa được Thịnh Vương nắm tay đi đầu tiên, sau đó mới dẫn theo cấp bậc. Chỉ là khi Tứ phu nhân cùng Gia Hỷ và Phùng Dạ Vân đến nơi đã thấy một màn ồn ào.

Vận Minh Huyện chúa đang quát tháo:

- *Người già dạng cung nữ có ý định gì? Là mưu hại Vương gia hay trộm gạo trộm tiền?*

Thịnh Vương xoa xoa mái tóc nhìn nữ nhân đang quý dưới đất, vốn là người hân vũ chung dụng xong, lại phát hiện không phải cung nữ, còn bị thị vệ bắt được, nếu nàng ta chỉ là thường dân thì dễ giải quyết sợ rằng tiểu thư nhà nào, cho dù hẳn là Vương gia, ở đây kinh thành, không thể tùy tiện coi trời bằng vung. Hơn hết, hẳn còn muốn một cái thanh danh tốt trong mắt Hoàng thượng:

- *Đứng lên đi!*

Vận Minh Huyện chúa trừng mắt tròn tròn:

- *Viên Thuyết ca ca, à ta là cô tình trà trộn vào đây, tất có mục đích bất chính.*

Tứ phu nhân chen lên trước nhìn qua, bà không tin vào mắt mình, người quý dưới đất không phải Phùng Gia Hòa ư? Nàng ta chạy lên đây để làm gì, Vận Minh Huyện chúa nổi tiếng chua ngoa, huống hồ Thịnh Vương là người trong mộng của nàng ta, nếu Phùng Gia Hòa có ý rù quyền Vương gia, thật không biết Vận Minh Huyện chúa sẽ làm ra chuyện gì.

Thịnh Vương nhìn sang Huỳnh Kị Công công, hẳn liền liên tiếng:

- *Vương gia, nàng ta tự xưng là Phùng Gia Hòa, nữ nhi Phùng Triều Thương thư Bộ binh!*

Vận Minh Huyện chúa bều môi khinh bỉ:

- *Xuất ra hai cái tài nữ, cứ tưởng Phùng phủ quân giáo nữ nhi tốt lắm, xem kia cuối cùng là chạy đến đây bỏ lên giường Vương gia. Còn trơ trên đến mức già làm hạ nhân! Mặc ý phục cung nữ người không sợ bản thân phận sao?*

Phùng Gia Hòa không nói được gì, nàng ta nhỏ nẩy giọt lệ trên má, gương mặt ảm ức đau đớn nhìn Thịnh Vương. Xung quanh mọi người chỉ trò bàn luận. Phùng Gia Hòa lao đến ôm chân Thịnh Vương, búi tóc muốn xõa tung trông thể lương vô hạn:

- *Vương gia, là Gia Hòa miễn mộ người, vốn chỉ một lần muốn nhìn thấy dung nhan người, nào ngờ phát sinh chuyện không nên! Gia Hòa không muốn người bị dị nghị, càng không muốn người phải chịu trách nhiệm. Được gần gũi Vương gia, Gia Hòa không có gì hối tiếc, ngày mai Gia Hòa sẽ xuống núi, xuất gia thành ni cô!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Làm Loạn Phật Môn (hạ)

Mọi người xung quanh ồn ào lên, hóa ra Thịnh Vương cũng tiếp nhận nữ nhi người ta rồi, mà đến họ tên cũng chẳng rõ, như vậy thật quá dễ dãi hay sao. Cho dù người ta có tìm cách quyến rũ, người không coi áo thì ai ép được người, mà người lại là Vương gia đây.

Thịnh Vương chán ghét nhìn Phùng Gia Hòa, thật rắc rối, nhưng bình sinh hắn giỏi nhất là dối mặt, liền ngay lập tức đỡ Phùng Gia Hòa dậy, tỏ vẻ áy náy:

- *Bản Vương vốn đã cho người ghi lại tên nàng, định rằng xong tiệc sẽ đưa nàng về phủ đệ, nào ngờ nàng lại đến đây, khiến Vận Minh Huyện chúa hiểu lầm.*

Có vẻ mới không hiểu Thịnh Vương đang chỉ trích Phùng Gia Hòa đã thất trình còn đòi danh phận, không biết xấu hổ nào loạn đến tận nơi đông người. Phùng Gia Hòa tuy biết Thịnh Vương không hài lòng nhưng nàng chỉ còn cách phóng lao liền theo lao, khóc rưng rức, mặt mũi quý gỏi không chịu đứng lên. Vận Minh Huyện chúa quay ngoắt sang Thịnh Vương:

- *Viên Thuyết ca, chàng định nạp nữ nhân trơ trên này vào phủ?*

Thịnh Vương lắc đầu:

- *Hiện tại thì không thể, bản Vương định sau khi rước Vương phi mới nạp nàng ta vào!*

Phùng Gia Hòa nghe đến đó thì yên lòng, dập đầu xuống mặt đất:

- *Tạ Vương gia thương xót!*

Vận Minh Huyện chúa cười nhạt, chính thế ngoài nàng ra còn là ai khác, nàng không hành hạ Phùng Gia Hòa đến chết thì sẽ không mang họ Bạch nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tứ phu nhân đưa Gia Hỷ cùng Phùng Dạ Văn hỏi phủ, khi đến cổng thì gặp xe ngựa của Đại phu nhân cũng vừa về. Hàn thị mặt mũi đầm đấm, phía sau là Phùng Gia Hảo, còn Phùng Gia Hòa không thấy đâu. Nguyễn thị đi ngang mặt Hàn thị, nói mất mấy câu. Cả hai đưa theo người tiễn về viện lão phu nhân.

Khi Gia Hỷ bước vào, đã thấy Phùng Gia Hòa quỳ ở đó, hắn là ngay đêm qua sau khi biết chuyện, Hàn thị đã đưa nàng ta quay về. Có lẽ Phùng Gia Hòa đã quỳ một đêm, cả người nàng ta trắng bệch run run. Vừa hôm qua bị phá thân, lại chịu sự nhục, sau đó gấp rút đi đường xốc xuống núi lại chịu quỳ ở đây, nàng ta coi như có chút bản lĩnh.

Hàn thị tiến đến trước mặt lão phu nhân, chưa kịp nói gì đã bị một tách trà lão phu nhân ném tới, may không va vào người, chỉ rơi trên mặt đất. Hàn thị theo bản năng tay ôm bụng, sợ hãi lùi lại. Lão phu nhân nghiêm mặt:

- *Người dạy nữ nhi tốt lắm, nó theo người từ nhỏ, nay làm ra chuyện bại hoại như vậy, họ Phùng giấu mặt đi đâu?*

Hàn thị nhỏ mắt giọt nước mắt:

- *Mẫu thân, là con dâu sai rồi, con dâu dạy dỗ nàng lại không nghe, cứ học theo đi nương!*

Đây là Hàn thị ngụ ý Phùng Gia Hòa chỉ là thứ xuất. Một thứ xuất gây ra chuyện xấu hổ không tính là quá lớn lao, thuận tiện đây luôn trách nhiệm về phía Phạm di nương. Phùng Gia Hảo tiến lên ngọt nhạt:

- *Mẫu thân đưa nàng lên núi, nàng không chịu lên, lại ở dưới am ni có gặp Phạm di nương, sau đó không hiểu sao lại lên lút chạy lên hồ nước nóng cầu dẫn Vương gia!*

Đây là ám chỉ Phạm di nương xúi giục Phùng Gia Hòa, Phùng Gia Hòa không cãi được, không nói được, chỉ im lặng khóc rưng rức. Lão phu nhân hừ một tiếng:

- *Đi về hết đi, cái thứ xuất này dù gì Vương gia cũng nói sẽ nạp nàng ta, từ đây đến đó, nhốt nàng ta lại trong phòng, nửa bước không được đi ra! Chuyện này càng ít người biết càng tốt!*

Lại nhìn sang Hàn thị

- *Người cũng về phòng nghỉ ngơi, đang có thai đừng đi lại nhiều nữa.*

Thoảng chớp mọi người lui ra, cả phòng im lặng hẳn.

- *Đại tiểu thư, lão phu nhân gọi người.*

Gia Hỷ đứng lại, mỉm cười nhìn Vu ma ma rồi đi vào trong. Lão phu nhân nằm trên tháp, Vu ma ma đứng sau xoa xoa thái dương bà:

- *Đại ti nhi, chính xác là đêm qua đã có chuyện gì, kể lại cho tổ mẫu, ngoài Vương gia còn đặc tội với ai không?*

Gia Hỷ biết trong nhà Phùng Gia Hảo tính cách ngu ngốc lại được Hàn thị bảo bọc, Phùng Dạ Văn tính bợ leo mép, tuy lão phu nhân yêu thương nhất là hai đứa cháu gái này, nhưng bà còn chưa lắm cảm mà nhất nhất nghe theo. Phùng Gia Hòa có bị Thịnh Vương giết chết bà cũng không lo, chỉ lo nếu đặc tội quý nhân thì đường làm quan của Đại lão gia không được hanh thông nữa. Gia Hỷ chậm rãi kể lại tình đêm qua, đặc tội cũng chỉ với họ Bạch, nhưng làm Thịnh Vương mất mặt, sợ Vạn Quý phi sẽ không bỏ qua.

Phùng Gia Hòa bị đẩy vào phòng khóa cửa lại, nàng ta nhìn y phục dơ bẩn thân thể đau nhức nước mắt liên trào ra. Trong bóng tối căn phòng, Phùng Gia Hòa chăm chăm nhìn ra cửa, nơi có khe sáng hẹp. Nàng sắp được vào Vương phủ, cho dù là thiếp thất, cũng là thiếp thất của Vương gia, nàng sẽ cho cả Phùng phủ này thấy, nàng không dễ bị bắt nạt, di nương nàng cũng không dễ bị bắt nạt. Phùng Gia Hòa cảm thấy đau quặn bụng, máu từ trong thấm ướt lần váy. Bị phá thân lại chịu dày vò cả đêm, đây là thương tổn thân mình đi. Nàng lẽ đến trước cửa phòng, chưa kịp gọi người đã ngất xỉu.

Phùng Gia Hỷ chăm chăm đi về phòng, sự việc phát sinh nhanh chóng khiến nàng có chút ngỡ ngàng, nàng không hiểu được Phùng Gia Hòa bất chấp tất cả dè dặt làm thiếp, làm thiếp có gì vui sướng, một nửa hạ nhân, bị chính thế hành hạ, đến con cái cũng mang thân phận thứ xuất. Phùng Gia Hòa nếu yên vị thì chắc chắn cũng trở thành chính thế một gia đình nhỏ, sống một đời yên lành. Việc gì phải trèo lên người Vương gia để mang ô nhục.

Giữa buổi chiều, Hà ma ma đem đèn tâm đến liên sột sáng:

- *Lão gia ngày mai sẽ đi biên quan, sáng nay lão gia đến thăm Tứ tiểu thư, thấy nàng ta bất tỉnh dưới thân đầy máu liền quở trách phu nhân, Tứ tiểu thư đã được phân hạ nhân, cũng không cần khóa cửa nữa, nghe nói Tứ tiểu thư bị thương nhưng vẫn gấp rút làm giày cho lão gia kịp ngày mai!*

Gia Hỷ ung dung uống trà:

- *Chuyển biến nhanh thật! Phùng Gia Hòa đáng để ta học hỏi mà!*

- *Tiểu thư, mười ngày nữa Nhị lão gia hồi kinh, lão phu nhân nói người chuẩn bị thay Đại phu nhân đi đón.*

Gia Hỷ nhàn nhạt không trả lời, Nhị phòng là thứ xuất, lão phu nhân cũng không quan tâm mấy, Hàn thị có thai, Nguyễn thị nhanh chóng được lão phu nhân trao hết quyền quản gia. Ai vậy đều bận rộn, chỉ có tiểu thư như nàng là rảnh rỗi.

- *Nhị phòng có Tam thiếp gia Phùng Hận và Tam tiểu thư Phùng Diễm Dung. Tam tiểu thư cùng tuổi với Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư. Lần này nghe nói Tam lão gia xin về kinh thành hẳn. Cũng chỉ một cái tráp cưới phẩm, về kinh có lẽ xúng một bạc.*

Gia Hỷ gật đầu, trong phủ lại náo nhiệt thêm rồi, Nhị phòng làm quan nhỏ ở xa, đất trong kinh quý như vàng, có tiền cũng không mua nổi, huống hồ gì trong phủ cũng chỉ thường thường bạc trung. Nhị lão gia ở xa không dư dả mới quay về hưởng bóng râm Phùng phủ này. Hoặc Phùng Diễm Dung đã đến tuổi cập kê nên mới lưu tâm hơn sự mà quay về.

- *Ai sẽ cùng đi với ta?*

Hà ma ma lắc đầu:

- *Cô là Đệ thiếp gia, nó cũng không ghê rở ràng.*

Gia Hỷ nhắm mắt dưỡng thần, lại phân phó:

- *Ngày mai chuẩn bị ngựa, tam muốn đến Bích Ba trang một chuyến.*

Hàn thị nằm trên giường, nhìn bóng lưng Tứ Hồng lui ra khỏi cửa, Tạ ma ma thời người thuốc đường thai đứt cho bà:

- *Phu nhân, thuốc đắng mới tốt, vị tiểu hài tử trong bụng, người uống đi.*

Hàn thị trở mình, giọng lo lắng:

- *Maman*ó*xem, lâophu nhân đưacáiTúHồngbộđáng là lorì đósangđây làmgi? MộtPhạmđưongkhókhảnlắm mớiđi, mộtTúHồngvềmadãđến!*

Tạ ma ma ngừi chừi hương hoa trên y phục Tú Hồng còn sót lại trong không khí:

- *Phunhàndangcóihoai, khôngtiệnhầuhà, Phạmdì nương cũngbậđuờirời, lầogia không thể màn không góichiếcdữc! Trongnhànàomà mẹ chồng khôngnhétngườidến giường contraichit!*

Hàn thị càng khó chịu, tuy nói là như vậy, nhưng Đại lão gia sắp đi xa, nếu chuyện này đem theo Tú Hồng chắc chắn chín phần sẽ hoải thai, khi đó trong nhà lại thêm một cái đi nương nữa.

Tạ ma ma hiểu nỗi khổ tâm của chủ nhân, hạ chén thuốc xuống, nhỏ giọng:

- *Phunhànlắglắmgì, nũnhicótrầnthiệbệnhkhôngthể mang thai đưc, màangthaiđưccchưa chắc sinhrađưc, sinhrađưccũngkhônghữamuoiólóndưc!*

Hàn thị hơi yên tâm nhưng vẫn tỏ vẻ không hài lòng:

- *Xưamamacũngnóivậy, cuối cùng PhùngGiaHỷvẫnsốngđếnbâygiờ!*

Tạ ma ma lắc đầu:

- *Vớnlàkhidiểncàngayếutrênhuconmèo, cừnghĩđếttừsinhtrựcdiệt, phunhàncũngmangthaiNhịtiểuthư, nôtimớikhôngdẫmsátsanh! Lạihànhđếtlạinghiệpchướng!*

Hàn thị phát phát tay:

- *Mộtcảimĩnh, cóthếgâyrabao nhiềuchuyện, nẵmtrạcpắpkẻrồi, kiểmmộtnhàcaomôndạihộmàgặđi, làmthiếpcũng đưc màchínhthêthứxuấtcũngđưc, khôngcầnquácao, chícàncóchỗhữadụnglàđưcrồi.*

Tạ ma ma nhìn Hàn thị uống hết chén thuốc, mới thu về:

- *CòncáiphùngGiạHôadở?*

Hàn thị hừ lạnh:

- *Conthiếpthấthidilàmthiếpthất, chisónóomnhậ, đéxeny Thịnh Vương thế nào, đãthấtrinhmàkhôngđưcchấpnhậ, đuổivềhôntranglàxong.*

Tạ ma ma đỡ Hàn thị nằm xuống, Nhị phòng sắp về, nắm đó cái chết của Lữ phu nhân...

- *Phunhân, chuyệnNhịphòng?*

Hàn thị trở mình:

- *Dầulầunhưvậy, aicònchúngcáigi, mànếucònthisao, bạnhovềđâykhôngphảidể ấnbámtasao?*

Tạ ma ma nghe tiếng Hàn thị thở đều mới lui ra. Hàn thị bà đã hầu hạ hai mươi năm, không khác gì nữ nhi ruột thịt. Sống trong danh môn không dễ, sắp tới có lẽ Phùng phủ còn nhiều biến chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngựa Tử Ngươi Tử

Phùng Nhị lão gia ngồi trong xe ngựa, vốn về kinh thành đi bằng đường thủy là lợi nhất, chỉ mất năm ngày xui dòng Thần Hà, nhưng tiền đi thuyền đắt gấp ba lần so với đi xe ngựa, cho nên không cách nào khác nhị phòng đành phải ngồi mười mấy ngày, đầu xuân mặc dù băng trên các con sông đã tan nhưng trời vẫn lạnh, ngồi ề ẩm từ mừng bảy tết đến giờ, Phùng Điền Dung đã có chút chịu đựng không nổi.

Nhị phu nhân mở rượu đỏ ra kiểm tra lại, trước khi vào kinh, bà đã đánh cho Phùng Điền Dung hai bộ trang sức vàng khảm ngọc bích và trân châu, tuy chỉ là vàng mớim, đồ khảm cũng không phải cao cấp nhất, nhưng đây là kiểu dáng mới mẽ ở kinh thành. Nhị phu nhân tính toán vậy, vì chi phí làm bên ngoài rẻ hơn, vàng cũng không phải nguyên chất. Quần áo bốn mùa đều đầy đủ, hồng bao cho người hầu cũng không thiếu, mà quà ra mắt tuy không trân quý nhưng rất lạ lẫm, phần son cũng thủ công tự làm, vừa tiết kiệm lại được xem như có tâm.

Nhị phu nhân nhìn Phùng Điền Dung ngủ gật, thấy tay nàng sơ sài, liền lấy đồ cưỡi bán thân đem hai vòng nhẫn nỏ màu đỏ tuii có ánh cam chói khóa bọc vàng đeo lên, cho dù không có tiền, cũng không để Phùng phủ khinh bị được, tam phòng ở đó làm ra vẻ đáng thương, quanh năm vẫn thiếu thốn giặt áo vá vai đó sao.

Rời kinh đã nhiều năm, từ khi Phùng Điền Dung mới hai tuổi, đến giờ quay lại nếu vẫn nghèo khổ không biết Hàn thị sẽ tỏ thái độ như thế nào, năm xưa khi vào Phùng phủ, chính thê của Đại lão gia còn là Lữ thị, so với Hàn thị thâm hiểm bấy giờ, Lữ thị coi như biết điều hơn, chưa từng gây khó dễ hay chỉ trích nhị phòng, lại còn bỏ tiền riêng để giúp đỡ. Năm đó khi bị Hàn thị bức phải rời phủ, Nhị phu nhân còn thấy Đại tiểu thư bị bắt hủi ra một gian viện trống hoắc tận góc hoa viên, gần phòng cũ, bây giờ không biết nâng đã sao rồi.

Trong tay chi có hai ngàn lượng bạc, sắp đến Phùng Điền Dung xuất giá, Nhị phu nhân vẫn đang lo lắng đồ cưỡi từ đâu ra, chưa kể Tam thiếu gia cũng chuẩn bị thành thân đi. Nhị phu nhân họ Mẫn, nhà mẹ cũng chỉ là quan nhỏ, thanh sạch nhưng nghèo khổ, đôi bà trọng nhất là thanh danh, cho nên luôn tỏ ra hào phóng. Nhị lão gia mỗi năm kiểm về không nổi hai trăm lượng bạc, Nhị phu nhân nhờ vào một cái điền trang trồng hoa quả mà tích cóp được từng ấy tiền đã là rất giỏi, huống hồ còn một cái Ván đi nương đang có đứa nhỏ ba tháng ngày ngày đôi tỏ yền gả hằm hằm sấm bỏi bỏi.

Phùng phủ.

Phùng Gia Hỷ cần thân để Vĩnh Đan vấn tóc, một cái thanh lịch nhẹ nhàng, y phục cũng vàng nhạt thêu hoa xanh, quần lụa lục trông cực kì thoải mái, trên đầu cũng chỉ cài một đóa hoa làm bằng ngọc. Hôm nay nâng đến Bích Ba trang, vốn đi trong năm đã phải đi, lại vương mắt nhiều sự tình, nâng là chủ nhân chân chính nếu không đến đó chúc tết thì kẻ dưới không an lòng.

Phùng Gia Hỷ lên xe ngựa, nâng ngồi trong cùng, tựa lưng vào nệm êm ái, Hà ma ma cùng ngồi đầu tiên, có thể nhanh chóng xem xét tình hình, mà Vĩnh Đan đối diện nâng, dễ dàng hầu hạ. Ra khỏi cổng thành, không khí mát mẻ hân, trời cũng còn rất sớm, lưng đông vừa mới lên, Vĩnh Đan giờ điểm tâm ra:

- *Tiểu thư có dùng thêm chút gì?*

Phùng Gia Hỷ chọn thêm một cái bánh bao nhân rau cải, nâng thích thanh đạm, ăn xong lại uống ít sữa. Hà ma ma trầm trở:

- *Tiểu thư thật giống Lữ phu nhân đi, thích nhất là rau cải, rau cải xào, rau cải muối, canh cải hầm gà, toàn là cải!*

Trong lòng ngực Gia Hỷ nhói đau một cái, nâng xuyên qua đã lâu, thân thể này gần như hòa làm một với nâng, nâng đau những nỗi đau của nó, chịu những cảm xúc của nó. Gia Hỷ cảm giác mắt mát, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- *Mà ma, bà theo mẫu thân ta cũng đã lâu đúng không?*

- *Nó thì vốn chỉ là người hầu tam đẳng, thường ngày cũng chỉ lo chuyển lật vật như đưa quần áo đi giặt, đem hoa đến cắm, chuẩn bị nước tắm,... Nhưng phu nhân đối xử với chúng nó thì rất tốt, sau này người mất, hầu hết đều bỏ phu mà đi, chỉ còn lại nó thì ngày đó phu nhân phân phó chăm sóc tiểu thư!*

Gia Hỷ không hỏi cũng biết từ nữ thiếp thân của mẫu thân nâng chắc chắn đã bị Hàn thị hạ độc thủ, hôm nay không phải trong phủ, cũng không lo lắng tai vách mạch rừng, Gia Hỷ trầm giọng hỏi điều bấy lâu nay nâng luôn canh cánh trong lòng mà không sao giải thích được:

- *Vì sao mẫu thân là chính thất, mà Đại thiếu gia của kẻ mẫu lại hơn ta những ba tuổi?*

Hà ma ma nghe đến thì gương mặt lập tức đỏ ửng lên, hơi thở phập phồng tức giận:

- *Vốn hôn sự của Lữ phu nhân và lão gia là do hai nhà đính ước từ trước. Có điều sau khi tiền để lên ngôi Lữ gia vì trung thành thành suy sụp! Cho nên lão phu nhân cũng không mặn mà nữa. Mà Lữ phu nhân ngày đó đem một thân vô số đồ cưỡi đi vào, lão phu nhân mới có chút niềm nỡ!*

Hóa ra là thế, vốn là không nguyện ý nên rất nhanh sau khi hạ sinh nâng, mẫu thân nâng mới bi ần qua đời mà không bị ai truy cứu:

- *Vậy khi nào kẻ thê vào phủ?*

Hà ma ma bều môi:

- *Hàn phu nhân khi đó còn là tiểu thư Hàn phủ, lão gia đính ước với Lữ phu nhân xong thì phải ra biên ngoại hai năm, trong ngày đính ước làm ra chuyện bất chính với Hàn phu nhân, đến khi lão gia quay về thì Đại thiếu gia đã*

hai tuổi. Mà Hàn phu nhân cũng bị Hàn gia đẩy đến thôn trang. Lão gia không huy hôn với mẫu thân người được nên buộc phải cưới, lại đưa Hàn phu nhân quay lại trong kinh trở thành ngoại thất.

Gia Hỷ cười nhạt, Phùng Gia Hào cứ như vậy thua nàng chỉ có mấy tháng, phụ thân nàng quả thật sùng ái Hàn thị mà:

- *Mẫu thân ta vì sao qua đời mà ma ma có biết chút gì không?*

Hà ma ma nói đến đây thì nghẹn ngào:

- *Vốn là trong thời gian hoà thai người, Hàn phu nhân cũng hoà thai Phùng Gia Hỷ, chỉ sau người có mấy tháng, khi Lữ phu nhân sắp sinh, lão gia thỉnh chỉ Hoàng thượng cưới Hàn phu nhân trở thành bình thê!*

Gia Hỷ nghe thân người run lên một cái:

- *Vô liêm sĩ, thật vô liêm sĩ!*

- *Trong phòng sinh, phu nhân nhận được tin Hàn phu nhân trở thành bình thê, cho nên...xuất huyết...qua đời!*

Gia Hỷ nghe toàn thân lựng run, cái tin đó còn ai có thể truyền đến, nếu không phải do chính Hàn thị, sợ rằng phụ thân nàng quá tình mới khiến mẫu thân thương tâm liệt phế, cho nên khi yếu ớt nhất, chuyện Hàn thị nâng thành bình thê đã khiến bà nhanh chóng suy sụp!

- *Lão phu nhân không phản đối?*

- *Lão phu nhân ban đầu nhất quyết không chịu, nhưng khi đó bên Hàn phủ đã đem một chức quan cho Từ lão gia, Hàn phu nhân mới đành chính ngôn thuận bước vào cửa!*

Một nhà tham tiền! Tham lam đến độ có thể bỏ thể diện để cầu vinh hoa, một ngoại thất có thứ trưởng tử đột nhiên trở thành nội tử có đích trưởng tử, lão phu nhân quả thật quá thiên vị từ phòng. Sợ rằng cái chết của mẫu thân nàng với lão phu nhân chỉ đáng một cái chức quan cho Từ lão gia. Trong tâm Gia Hỷ cực kì khó chịu, cảm giác uất hận không nói nên lời.

- *Phụ thân ta tuyệt tình vậy sao?*

Hà ma ma cười gằn:

- *Thứ cho nó tí nói thẳng, vừa qua một trăm ngày, lão gia đã rước Hàn phu nhân về sống trong chính viện của Lữ phu nhân, Hàn phu nhân cho người thay mới toàn bộ, hủy tất cả di vật của Lữ phu nhân, cả Phùng phủ này không ai nói một lời. Sau cùng lão gia còn đem toàn bộ đồ cưới Lữ phu nhân giao cho Hàn phu nhân!*

Gia Hỷ tay nắm thành quyền, nàng uống hớp trà, bình tâm hạ hỏa:

- *Vậy Phạm di nương thì sao? Phùng Gia Hòa là sinh cùng năm với Phùng Gia Hào?*

- *Phạm di nương là nữ nhi của một người hầu lão phu nhân, lão phu nhân chán ghét Hàn phu nhân nên khi Hàn phu nhân vừa qua cửa đã đem đến cho lão gia!*

Gia Hỷ chăm chú lắng nghe, vì là con của người cũ cho nên khi Phạm di nương làm ra tội ỏ nhục đó, lão phu nhân cũng chỉ để đi tu, không nhẫn tâm giết chết, mà Hàn thị có hận đến mấy cũng không dám trừ bỏ Phùng Gia Hòa, đến bây giờ khi Phùng Gia Hòa đã thất thân, lão phu nhân cũng không đem già pháp áp lên người nàng ta.

Xe ngựa đang đi thì khựng lại một cái, con ngựa cũng lồng lên, hí vang rồi phóng bạt mạng rồi đường lớn chạy thẳng vào rừng. Tim Gia Hỷ đập thình thịch, không, không thể cứ vậy chết đi.

- *Tiểu thư, phu xe đã biến mất rồi!*

Gia Hỷ nắm chặt tay Vĩnh Đan lại, trấn an hai người:

- *Không sao, tìm cách để ngựa dừng lại, hoặc nhảy xuống!*

Gia Hỷ vén rèm nhìn ra, dưới chân sỏi đá lổn nhổn, tốc độ quá nhanh nếu bây giờ nhảy ra e rằng không chết cũng tàn phế.

- *Tiểu thư, phía trước, là vực sâu!*

Vực thẳm? Ai hại nàng, Hàn thị? Phùng Gia Hòa? Là ai? Con ngựa đột ngột rống lên một tiếng dài, xe ngựa lao đảo rồi đổ ập xuống, trượt đến miệng vực thì dừng lại, đầu nàng đập vào gỗ cứng, lò mờ thấy có bóng người đến, rồi sau đó, bàn thân nàng chìm vào màn đen.

Vĩnh Đan sờ trên đầu, có chút máu, nhưng tiểu thư không có máu, nàng thở ra, Hà ma ma cũng bất tỉnh nhân sự, Vĩnh Đan nghe tiếng người bên ngoài, nàng đập đập vào xe:

- *Cứu với!*

Có nhóm người mặc giáp sắt tiến đến, đập vỡ xe ngựa, rồi khéo léo đưa các nàng ra ngoài. Vĩnh Đan đỡ lấy tiểu thư nàng, luôn miệng cảm tạ:

- *Đa tạ, đa tạ các vị quan nhân!*

Nàng nhìn ra trước đầu xe, vực sâu hun hút như không có đáy, bên dưới mây mờ vùn vù. Mà con ngựa kéo đã bị ai đó phóng đến mười mấy cây thương, máu me tràn trên mặt đất, ngựa đã chết.

Tiếng binh lính đều đều vang lên:

- *Tham kiến Quận công!*

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống:

- *Tạ ơn Quận công cứu mạng tiểu thư nô tì!*

Khi Gia Hỷ tỉnh lại đã thấy bản thân nằm trong một căn nhà gỗ, bốn phía cửa sổ khép hờ treo rèm ngọc thạch xanh nhạt, tuy là kiểu nhà gỗ để nghỉ trưa mùa hè nhưng lại bài trí hết sức xa hoa, có lò sưởi nhỏ, bàn ghế giường tủ đều là gỗ tử đàn, chân đệm sẫm màu nổi bật họa tiết kỳ lân thêu bằng chỉ vàng chi bạc bên trong lót lông thú ấm áp vô cùng. Vĩnh Đan đã tựa vào thành giường ngủ gục, trên đầu nàng bằng một dải trắng, máu có hơi thấm ra:

- *Vĩnh Đan! Vĩnh Đan!*

Vĩnh Đan hơi cự người, lại giật mình bừng tỉnh:

- *Tiểu thư! Người tỉnh rồi sao! Thật làm em lo chết?*

- *Em có sao không? Hà ma ma đâu?*

- *Em chỉ bị trầy trụa chút ít, Hà ma ma đã theo thái y lấy thuốc cho tiểu thư!*

Gia Hỷ nhủ thầm:

- *Thái y?*

Vĩnh Đan đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận kê gối mềm phía sau:

- *Người cứu chúng ta là Huy Quận công, Tam Hoàng tử của Hoàng thượng!*

- *Huy Quận công?*

- *Vâng! Đây là nơi huấn luyện ngựa chiến của Quận công gia!*

Gia Hỷ thôi tò mò, nhưng sức nhớ ra, nàng liền khẩn trương:

- *Con ngựa?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Đã chết rồi, người của Quận công gia ra tay kịp thời!*

Gia Hỷ không nói gì nữa, ngựa đã chết nhưng nàng còn chưa rõ kẻ đứng sau, chiều này quả thật âm hiểm, nếu như thành công, không ai sẽ nghi ngờ, đều mặc nhiên coi đây là một tai nạn.

Bên ngoài có một cung nữ tiến đến:

- *Tiểu thư tình rồi à? Người ở đây có thoải mái không?*

Gia Hỷ vừa nhón người đứng dậy thì phát hiện chân truyền lên một trận đau đốn, lúc này nàng mới cảm nhận được chân nàng đã được băng bó kỹ. Cung nữ kia vội vàng:

- *Tiểu thư đừng đứng dậy, thái y dặn dò tiểu thư phải kiêng đi lại trong nửa tháng, thay thuốc đều đặn. Quận công gia sắp đến đây, ta cũng chỉ truyền lại. Ta tên Hồng Tụ.*

Gia Hỷ mỉm cười, ra hiệu Vĩnh Đan lấy hồng bao đưa đến:

- *Tạ ơn Hồng Tụ có nương!*

Hồng Tụ nhét bao tiền vào tay áo, thấy trọng lượng không nhẹ ý cười càng thêm sâu:

- *Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, bên Phòng phủ, Quận Công gia đã cho người đến thông báo, ta cũng đã để nhà bếp chuẩn bị thức ăn. Nếu thiếu gì cứ cho người đến báo với ta.*

Gia Hỷ cảm tạ thêm một lần nữa, Vĩnh Đan tiến nâng ta ra khỏi cửa, Hồng Tụ quay đầu lại, lời nói mập mờ ẩn ý, vẻ mặt có chút ghen tị:

- *Tiểu thư thật sự là có phúc đấy!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trong Họa Có Phúc (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn thị tiến người của Huy Quận công ra khỏi phủ mới thu lại nụ cười, âm trầm trở về. Lão phu nhân biết chuyện Gia Hỷ đi trang viên thì xe ngựa gặp nạn đã tỏ ra khó chịu, cả năm nay trong phủ đều mịt mù hương khói, dâng hương cầu Phật vừa qua chưa hết mấy ngày lại có chuyện tanh máu xảy ra.

Hàn thị quay về viện, Phùng Gia Hào đang ngồi trong phòng bà, mấy đầu móng tay thon dài sơn đỏ rực lựa chỉ thêu. Hàn thị để Tạ ma ma đuổi hết người hầu ra ngoài mới tức giận ngồi xuống:

- *Con xem con đã làm ra trò gì? Bây giờ nó không chết còn được Huy Quận công cứu mạng!*

Phùng Gia Hào bĩu môi, tay vẫn không ngừng vắn vẽ sợi chỉ:

- *Mẫu thân sợ cái gì? Phùng Gia Hỷ không chết cũng có thoát nạn được đâu? Huy Quận công là ai chứ?*

Hàn thị nhận ly trà từ tay Tạ ma ma, đứng. Huy Quận công tuy là Tam Hoàng tử, nhưng mẫu thân thực chất chỉ là một cái thứ xuất con thiếp thất, sau vào cung bao năm cũng không qua khỏi bậc Quý nhân, cuối cùng lại bị tội mà chết. Huy Quận công không được Hoàng thượng yêu mến, không có đất phong chỉ có phủ đệ, tước phong cũng thấp nhất trong các Hoàng tử đã trưởng thành.

Phùng Gia Hào cười cười:

- *Hào sắc phóng đảng, thông phòng thành đàn, chưa có chính thể đã nạp mười mấy phòng thiếp thất, bộ dáng thô kệch, suốt ngày chỉ theo đám quần là áo lượt trong kinh!*

Hàn thị hạ hỏa đôi chút mới nhũn mày:

- *Nhưng dù gì hân cũng là Quận công...*

Phùng Gia Hào âm trầm:

- *Nương, Quận công thì sao? Phùng Gia Hỷ nếu bên ngoài thất thân cùng hân, thì cao lắm cũng chỉ là quý thiếp, nàng ta trở thành thiếp của Quận công nghĩa là chúng ta có quan hệ cùng hoàng thân quốc thích.*

- *Phùng Gia Hòa cũng sắp là thiếp của Thịnh Vương đấy thôi, so với Huy Quận công, Thịnh Vương tôn quý hơn nhiều lần!*

Phùng Gia Hào buông sợi chỉ trong tay xuống, như không tin vào mắt mình mà nói:

- *Nương bị tổ mẫu quán lâu đến mức nhụt chí rồi ư? Phùng Gia Hòa có vào Vương phủ hay không còn chưa rõ, mà có vào được thì Vạn Minh Huyện chúa bỏ qua cho nàng ta à? Vạn Minh Huyện chúa là ai chứ, chưa ngoa cay độc! Và lại Vạn Quý phi trong cung để cho một thứ xuất bôi nhọ Vương gia hay sao!*

Hàn thị nghe con gái nói thì xấu hổ, đứng là mấy năm nay yên bình quá khiến bà quên mất hiểm ác nội viện, nữ nhi sắp cập kê, nhị phòng sắp hồi kinh, không thể cứ chùn tay như vậy được. Hàn thị vuốt ve tóc con gái:

- *Nữ nhi ngoan, mẫu thân có hài tử lại bỏ bê con, lần này mẫu thân sẽ thay con an bài cái hôn sự này của Phùng Gia Hỷ!*

Phùng Gia Hào cười, lại vào vòng Hàn thị làm nũng, hình ảnh tuần mợ phiêu dật của Liên Thành Hầu hiện lên trong đáy mắt nàng, Hàn thị biết tâm tư nữ nhi mới lớn cũng ngột ngạt:

- *Liên Thành Hầu này, chỉ ít mẫu phi hân vẫn là người Tương gia, thân phận hiển hách, con tính toán như vậy cũng không sai!*

Bích Ba trang.

Triệu Tử Đoạn một thân tím sẫm, đang chăm chú đánh giá sổ sách, mấy tháng qua, hân đã đổi toàn bộ người của Hàn thị thành thân tín bản thân, lại minh bạch chuyện tiền bạc. Vốn phản hồi môn này của Phùng Gia Hỷ so ra trong thế gia thì không nhiều nhưng một nhà tam phẩm như Phùng phủ cũng là không ít. Bên ngoài có tiếng hạ nhân chạy vào:

- *Thiếu giám, Phùng Đại tiểu thư gặp nạn trên đường đến đây, tạm thời đã ở lại Hôe viên rồi à!*

Triệu Tử Đoạn tuy sùng sốt một chút, nhưng nét mặt không thay đổi, phát tay cho người lui. Hôe viên là trại ngựa của Thái tử, thường ngày Huy Quận công vẫn đến đó. Nhưng Phùng Gia Hỷ nếu có quan hệ gì với đám người Thái tử lại không hay lắm. Phùng Triều nếu vẫn giữ cái danh trung lập thì là miếng mồi cho Thái tử và Thịnh Vương tranh nhau. Bình Bộ là cái duy nhất mà Liên Thành Hầu muốn nắm giữ, bất lợi là hiện tại Hầu gia vẫn chưa quay lại kinh thành được. Đường đó còn dài. Triệu Tử Đoạn chuẩn bị ngựa, cùng mấy tay chân rời khỏi Bích Ba trang, nhắm Hôe viên đi thẳng.

Phùng Gia Hỷ nửa nằm nửa ngồi trên giường, vết thương tuy không nặng nhưng động đến xương cốt vẫn nên tĩnh dưỡng nhiều. Mấy ngày nữa nhị phòng đến kinh thành, có lẽ chuyện này Phùng Dạ Vãn thay nàng đi đón người. Gia Hỷ mất mấy ngày, nghĩ rất lung, rốt cuộc cũng chỉ có thể đoán là Hàn thị hăm hãi, có lẽ hôm trên Linh Sơn tự, nàng biểu diễn một khúc tị bà, tài năng kinh diễm như vậy, khiến Phùng Gia Hào ghen ghét. Có điều đây là khu vực gần trại ngựa Thái tử, năm phần có thể được người cứu. Hàn thị sao lại chọn nơi này ra tay.

- *Tiểu thư, Triệu Thiếu giám đến!*

Gia Hỷ hơi gạt mình, nàng mỉm cười:

- *Mời Thiếu giám vào đây, nói chân ta đi lại không tiện.*

Vĩnh Đan còn chưa quay lại đã nghe tiếng cười khanh khách ngoài rèm, Triệu Tử Đoạn thản nhiên bước vào, y phục tím thêu hoa sen đỏ, u linh mị hoặc. Hân phát tay để Vĩnh Đan lui ra ngoài rèm ngọc, bản thân tự pha trà uống:

- *Huy Quận công đối với nàng không tệ mà, Đại Hồng Bảo* quý như vậy cũng đem đến cho nàng!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Vốn Gia Hỷ tài sơ học thiên, không biết thưởng trà, trà quý đến độ nào đưa đến đây đều vô nghĩa.*

Triệu Tử Đoạn đổi mặt, lấy giọng nghiêm nghị:

- *Con ngựa kia đã bị hạ thủ, đại khái là dùng kim châm trên bờm ngựa, khiến ngựa điên lên.*

Phùng Gia Hỷ thờ dài, nàng cũng biết ngựa có vấn đề, nhưng mẫu chốt là người hại nàng, làm việc sạch sẽ như vậy, cứ cho là Hàn thị, nàng cũng đầu lúi ra ngoài ánh sáng được. Triệu Tử Đoạn nhìn về suy tư của nàng:

- *Phu xe, đã bắt được!*

Gia Hỷ trong lòng khấn nguyện:

- *Đã bắt được?*

- *Trong người có rất nhiều tiền vàng, đang trên đường bỏ trốn thì bị người của ta tìm thấy. Hắn hiện tại vẫn sống, bị giam ở Bích Ba trang.*

- *Hắn có khai gì không?*

Triệu Tử Đoạn cười cười:

- *Hắn khai là Phùng Tứ phu nhân sai khiến, nàng thấy thế nào?*

Gia Hỷ nhủ mảy, lời hắn khai chắc chắn là sự thật, nhưng nếu là Nguyễn thị hạ thủ lên nàng thì nàng không tin, chuyện này phải liên quan đến Hàn thị, nàng còn chưa đụng chạm đến lợi ích Phùng Dạ Vân, Nguyễn thị đã được quyền quản gia, thời gian này sẽ không làm ra chuyện hại nàng. Nhưng người của Triệu Tử Đoạn đã lấy cung thì làm sao phu xe còn có thể giả dối được. Nghĩ không ra, đầu nàng lại đau không thôi.

- *Kỳ thực nàng cũng không cần phải đến Bích Ba trang làm gì, ta đã lấy hồng bao thưởng cho bọn họ trên danh nghĩa nàng, và lại người làm đều là thân tín của ta, nàng đến hay không cũng không quá quan trọng!*

Gia Hỷ cũng chỉ lắc đầu, nếu biết trước sự tình ra nông nổi này, nàng cũng không rời phủ mà chuốt họa vào thân:

- *Tạ Thiếu giám chu toàn! Có điều họa này nếu bây giờ không gặp sau này cũng khó tránh khỏi.*

Triệu Tử Đoạn âm trầm, hẳn biết trong trạch môn nàng sống cũng chẳng dễ dàng gì, và lại ngoài thân cơ diệu toán như Liên Thành Hầu, mấy ai phát hiện được âm mưu ám hại bản thân:

- *Hại người sẽ bị người hại, e là kiếp nạn lần này của nàng vẫn chưa kết thúc đâu!*

Triệu Tử Đoạn nhìn tách trà đã nguội, màu của Đại Hồng Bảo càng trở nên sẫm đỏ hơn, lòng lạnh lại:

- *Nơi này bất quá cũng không an toàn, nàng có muốn về phủ?*

Gia Hỷ cười yếu ớt:

- *Thật sự là rất muốn nhưng đường núi dốc này, chân vẫn còn rất đau đớn, sợ rằng không thể ngày một ngày hai!*

Triệu Tử Đoạn mặt mày đen lại:

- *Ta có ít thuốc cao, là loại thượng hạng chữa thương, đã đưa cho ti nữ của nàng rồi, còn nữa, Huy Quận công làm người vốn không tốt lành gì, nàng nên cẩn thận hắn.*

Vĩnh Đan tiễn Triệu Tử Đoạn qua khỏi cổng mới quay lại, đưa thuốc đến cho Gia Hỷ, cẩn thận đút nàng uống. Gia Hỷ trở mình trên giường, hồi sau mới phản phác:

- *Viết một lá thư, mời Lữ Tam tiểu thư đến đây, nói ta bị thương, trong phủ bận rộn, nhị phòng sắp về, mời nàng ta đến nói chuyện đỡ buồn.*

Vĩnh Đan tuy không hiểu vì sao tiểu thư lại coi trọng Lữ Mộng Oánh, nhưng nàng đoán chắc Lữ Mộng Oánh sẽ đến, bởi nàng ta còn phải đưa vào tiểu thư để được đi hội hoa của Vạn Quý phi. Bởi thế cho nên, ngày trưa hôm sau, Lữ Mộng Oánh đã đến Hộc viên, nàng ta như gió xuân, xuất hiện mang theo rộn rã tiếng cười.

Lữ Mộng Oánh được bố trí một gian nhà gỗ ngay cạnh bên Gia Hỷ, sáng sớm đến tối mặt nàng ta đều ở cạnh Gia Hỷ, chuyện trò đùa vui.

- *Muội nghe sau khi Phùng Đại lão gia hồi kinh, Hoàng thượng sẽ ban thưởng lớn!*

Hằng năm sau khi hết mùa đông, thổ phi tử Mạt Quốc hết thức ăn dự trữ đều tràn sang cướp lương thực gia súc ở biên giới, sau khi phụ thân Gia Hỷ quay về đều nhận thưởng, năm nay Binh bộ nhận được tiền từ tay nàng xuất ra, Hoàng thượng ắt sẽ thưởng lớn Phùng gia hơn mọi khi, điều này không có gì lạ lạ.

Lữ Mộng Oánh thấy Phùng Gia Hỷ không quan tâm lắm, mới mập mờ:

- *Tì ti xuất bạc, chần chẫn sẽ được hoàng ân đấy! Khi đó đừng quên muội!*

Gia Hỷ phì cười:

- *Được rồi! Nếu muội muốn kiếm chút tiện nghi thì ta sẽ thành toàn, có thưởng lớn sẽ chia cho muội!*

Sao lại không chia, nếu Gia Hỷ đoán không nhầm, sau khi nhị phòng hồi kinh, Hàn thị sẽ sắp xếp người đến đây thăm nom nàng, khi đó Lữ Mộng Oánh có lẽ còn giúp nàng gánh một phần đại nạn. Mấy ngày nay nàng đều cẩn thận quan sát, kẻ hầu người hạ ở Hộc viên ngay đến Hà ma hay Vĩnh Đan cẩn gì đều rất cung kính. Thái độ của Hồng Tụ gần đây cũng khác thường, nàng ta là nhất đẳng cung nữ theo Huy Quận công từ nhỏ không để ý vào mắt những tiểu thư như nàng, nhưng cũng không thể vô lễ, Hồng Tụ không vô lễ, chỉ ghen tị như đang ăn dấm chua. Lại thật tâm mong muốn nàng hết bệnh để hồi phủ. Không phải đang ghen chứ?

Huy Quận công nếu thật có ý với nàng, thì khi người Phùng phủ đến thăm chắc chắn sẽ có chút ân ý, đã như vậy thì Hàn thị càng cố thúc đẩy. Huy Quận công dù gì cũng là Hoàng tử, ba năm đại tang đã qua Hoàng thượng mười phần có mối hôn sấn, nàng, bất quá chỉ làm thiếp!

Bên ngoài có tiếng người đến, mấy gã sai vặt ôm vào phòng một bồn hoa hồ điệp** vô cùng rực rỡ.

- *Tiểu thư, Quận công gia tự tay chọn cho người, đây là chúc người mau chóng khỏe mạnh.*

Gia Hỷ liếc nhìn một cái, đẹp thì rất đẹp nhưng không thanh nhã, loài hoa này vốn ở kinh thành rất hiếm lạ, càng thêm càng có suy nghĩ của nàng về ý tứ Huy Quận công:

- *Chuyển lời của ta tạ ơn Quận công gia!*

Lúc này ngoài rèm mới có tiếng nam tử thân nhiên đi vào:

- *Nàng thích là được rồi, không cần phải cảm ơn ta!*

Huy Quận công đến, tất cả đều hành lễ, chỉ riêng Gia Hỷ đi đứng không tiện còn nửa ngồi trên giường. Quả thật Huy Quận công tuy không đến mức như lời đồn, nhưng so với Liên Thành Hầu hay Thịnh Vương khí chất liền thua xa. Các Hoàng tử đều có đôi mắt phượng dài đen toa sáng, mày rậm mũi cao thông tuệ. Riêng Huy Quận công mắt đã hơi nhỏ gương mặt lại thiếu nét thanh thoát, trông dung tục. Vốn không phải quá xấu xí nhưng giữa Hoàng tộc khác nào vật nhá đứng cùng bảy thiên nga.

- *Gia Hỷ ở đây đường thương đã làm phiền Quận công ngài, bản thân chưa có tạ lễ còn để Quận công phải đến thăm, thật sự trong lòng vô cùng áy náy!*

Huy Quận công ngồi xuống ghế, lúc này người bên trong mới được đứng lên, Huy Quận công nhìn trà trong bình đứng là Đại Hồng Bảo thì nét cười càng đậm:

- *Phùng phủ cho người đưa tin đến, ba ngày nữa họ sẽ đến Hộc viên này thăm nàng, sẵn tiện đưa nàng hỏi phủ!*

Gia Hỷ cười thâm trong lòng, gấp như vậy, quả thật là có người không chờ nổi. Huy Quận công ngắm nhìn dung nhan Phùng Gia Hỷ đang nửa ngồi trên giường. Gương mặt nhỏ nhắn tuy vì bị thương mà hơi trắng, môi cũng nhạt màu nhưng càng lộ vẻ diễm đạm đáng yêu. Làn da nàng gần như trong suốt, mạch đập xanh xanh hiện rõ, cánh mũi như tác pháp phồng hơi thổi mà đôi mắt u linh tựa hồ nước ngân nằm lạnh lẽo đang suy nghĩ, tóc nàng chỉ vấn hờ, còn lại đều chảy xuống bờ vai gầy nhỏ. Hắn nhìn không được nuốt nước bọt.

Đến khi Huy Quận công rời khỏi rồi, ánh mắt Lữ Mộng Oánh vẫn đắm đắm nhìn theo, Gia Hỷ mỉm cười, nàng ta chỉ ham vinh hoa không màn đó là ai, nữ nhân như vậy, thật đáng giá để bị người khác lợi dụng.

(*) Đại Hồng Bảo

(**) Hoa hồ điệp

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Trong Họa Có Phúc (trung)

Sáng sớm, Vĩnh Đan đem nước cho nàng rửa mặt, cười nói:

- Hôm qua Nhị lão gia cùng phu nhân đã về đến phủ, sắp xếp một ngày cũng xong xuôi, hôm nay Tam tiểu thư cùng Tam thiếu gia sẽ đến đây thăm người trước. Ngày mai Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân sẽ lên sau.

Gia Hỷ thông thả ngồi dậy, Vĩnh Đan đổi thuốc, chung quy cũng là thái y chữa trị không có gì là không tốt, ngược lại qua gần mười ngày, nàng cũng có thể đứng lên được, chỉ là vẫn chưa tự mình bước đi. Cao trị thương của Triệu Tử Đoàn vô cùng hiệu quả, mấy vết thâm tím khi ngã trên người nàng cũng không còn nữa, mà vết thương trên trán Vĩnh Đan đã kết vảy, cũng không để lại sẹo.

- Đến thăm ta có cần tiền hô hậu ủng như vậy không?

Hà ma mà lúc này đem trà bạc hà hoa hồng vào phòng cho nàng súc miệng vừa vận nghe thấy liền tỏ ra khó chịu:

- Tiểu thư không biết chứ, hôm nay có cả Thái tử, Hoài Nam Vương gia cùng Định Hầu Thế tử Châu gia và Tứ công tử Phan gia đến Hô viên xem Hân huyết bảo mà Hoàng thượng vừa ban thưởng Thái tử, chi sự có nương Phùng phu hân không thể đến đây sớm hơn!

À! Ra là thế, Gia Hỷ cười thầm trong lòng, lần này ngoài các công tử thế gia có lẽ còn cả những Công chúa, Quận chúa, Huyện chúa,...cũng xem náo nhiệt. Bấy giờ nàng mới hơi ngơ ngạc, Hân thị sắp xếp phu xe ra tay chỗ này, nếu nàng mất mạng hay không cũng là tạo cơ hội tốt. Gia Hỷ dấy mắt u ám

- *Chuẩn bị trang điểm cho ta đi, đem lò hương ra ngoài, thêm thật nhiều hoa tươi, mở cửa sổ ra, che rèm vải mỏng lại, đã đến tháng hai, trời cũng ấm hơn, ta không ra ngoài được, cũng không nên để phòng ở bức bối. Còn nữa, đến chỗ Hồng Tụ có nương, lấy thêm trà ngon, điểm tâm, hoa quả.*

Vĩnh Đan ra ngoài phân phó người, trong lòng vẫn nuôi nấng hi vọng, tiểu thư nàng có thể gặp nhiều người trong hoàng thất, nàng càng có cơ hội trả thù cho phụ thân đã mất. Một khắc sau, Lữ Mộng Oánh như thường lệ sang dùng bữa sáng cùng Gia Hỷ, nàng vừa thắc chân vào phòng đã kính ngạc:

- *Tì tì hôm nay thật có nhã hĩnh, cả phòng trà ngập hương hoa quả!*

Lữ Mộng Oánh nhìn mình trần châu được vén đều đặn hai bên che nơi tiếp khách và giường ngủ, khăn trải bàn cũng đều chỉ vàng chỉ bạc, từ bộ ẩm trà bạch ngọc đến thìa vàng đều thể hiện sự sang quý không tả nổi, Lữ Mộng Oánh hơi thờ run nhè nhẹ, nàng quả thật thêm thưởng, những thứ phù phiếm thế này, chỉ có hoàng tộc mới đủ khả năng dùng đến. Phải chỉ người bị thương là nàng, nàng nguyện thay Gia Hỷ gánh toàn bộ nỗi đau này, chỉ để có được một cái liếc mắt của Huy Quận công

Gia Hỷ phân phó người đưa thức ăn sáng đến, cháo bảo ngư, huyết yến chưng đường phèn, bánh bao nhân thịt công, toàn những thứ cả đời này Lữ Mộng Oánh chưa từng thấy qua, nàng chắc lười, Huy Quận công này đối với Phùng Gia Hỷ phải gọi là quá tốt.

- *Muội có biết những vương công thế tử đây hôm nay?*

Gia Hỷ đột ngột lên tiếng

Lữ Mộng Oánh ngừng đưa, vốn trong bữa ăn không lên tiếng động, nhưng nàng và Gia Hỷ giao tình thân thiết, cũng không có kỵ nhiều:

- *Ngoài Thái tử ra thì Hoài Nam Vương gia là hoàng thất mà Hoàng thượng sủng ái nhất, mỗi năm đều gần như ở trong Hoàng cung đến tám tháng. Định Hầu Thế tử này là đệ đệ ruột của Châu Lệ phi, vốn là đích tử duy nhất của Châu Định Hầu, tương lai kế vị, còn Phan Tử công tử kia là đường đệ của Phan Hiến phi, được đặc quyền ra vào cung cấm, Phan Hiến phi thương yêu người này, luôn lưu tâm hôn sự!*

Gia Hỷ mỉm cười, Lữ Mộng Oánh cũng coi như có dự định riêng rồi, trong số những người này, vợ được ai cũng là quá tốt. Gia Hỷ uống hết chén cháo, bụng đã hơi no, nàng lấy khăn lau miệng:

- *Hôm nay có nữ quyền nhà nào đến không?*

- *Triệu An Quận chúa thường ngày thân thiết cùng Thái tử có lẽ sẽ đến, Tuyên Tân Huyện chúa Chu gia vốn thích náo nhiệt, quan hệ với Huy Quận công rất tốt, nghe nói Thái Đại Công chúa sẽ đưa nữ nhi Hòa Hiếu Quận chúa đến.*

Toàn những người quý hiển, Gia Hỷ nhủ may Hân thị có lá gan lớn đến mức tính toán nàng ở đây sao. Hộc viên vốn là địa phận hoàng gia, không dễ ra tay như những nơi khác, không rõ Hân thị sẽ đưa nàng vào tình thế gì. Gia Hỷ dùng xong bữa sáng thì Hồng Tụ đưa mấy vị tiểu thư công tử Phùng phủ đến, quả thật nhìn bọn họ vào phòng, Gia Hỷ không thể không hốt hoảng, lão phu nhân có lẽ hận đến mức không thể đưa toàn bộ phủ đệ đi.

Phùng Gia Hảo, Phùng Điền Dung, Phùng Dạ Văn đều có mặt, ngoài ra còn có Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia. Trong phòng hơi nhỏ, nhanh chóng trở nên có chút chật hẹp. Phùng Gia Hỷ được Vĩnh Đan đỡ lên trên sập gỗ, chân nàng không đi được nên cũng không coi như thất lễ. Lữ Mộng Oánh ngồi cạnh nàng, còn lại mọi người đều ngồi trên ghế, Vĩnh Đan đem trà mới pha lên.

Phùng Gia Hảo thấy căn viện gỗ quý chạm trổ kỳ lân, trong phòng lại tràn ngập hương thơm hoa quả, đến trà đãi khách cũng là Bích Loa Xuân, có chút bất mãn, tuy cạm bẫy này là nàng thiết kế ra nhưng không ngờ, Huy Quận công lại hậu đãi Phùng Gia Hỷ như vậy. Phùng Dạ Văn liếc khéo sang Phùng Gia Hảo, trong đầu nàng chắc chắn trăm ngàn lần vụ ngựa điên do Phùng Gia Hảo hoặc Hân thị làm, nay thấy Phùng Gia Hỷ không chỉ thoát nạn mà còn lọt vào mắt Huy Quận công, mẹ con Hân thị không hiểu sẽ có tư vị gì.

Gia Hỷ thu tất cả biểu cảm vào đáy mắt. Phùng Dạ Văn hướng đến Phùng Gia Hảo như vậy là đã biết được cái kẻ sách này, vậy sao đến một câu đề phòng cũng không nói cho nàng, hay từ phòng muốn ngồi yên xem kịch vui. Nguyên thị lòng dạ đen đặc như thuốc độc, có lẽ tính toán bản thân ngư ông đắc lợi.

Trong phòng bắt đầu trò chuyện, cũng chỉ hỏi qua loa mấy câu, lại dần dỏ Gia Hỷ chăm sóc vết thương, nếu người nào không biết nhìn vào, còn nghĩ rằng tí đệ huynh muội nhà này một mảnh thâm tình thương yêu nhau. Được thêm nữa canh giờ thì có tiếng ồn ào bên ngoài. Hồng Tụ đi vào:

- *Các vị tiểu thư, công tử, TháiĐại Công chúa đang ở bên chính sảnh, mời các vị đến đó.*

Trong phòng no nức lên tiếng, Hồng Tụ mới tiến đến gần Gia Hỷ:

- *Phùng Đại tiểu thư, biết chân người không đi được, Quận công gia đã phân phó người đưa kiệu mềm đến!*

Hồng Tụ nhanh chóng dẫn đường để đám người còn lại trong phòng sang chính sảnh. Gia Hỷ được đưa lên kiệu đi vòng đường khác. Đến Hộc viên đã nhiều ngày, lần này nàng mới được nhìn cảnh vật, có hồ cá thả sen sâu rộng, có khu nuôi nhốt ngựa, lại có vó vằn cây xanh hoa cỏ núi già những hàng lang mái hiên đỏ thắm quanh co, cảnh sắc quả thật có chút mê hoặc.

Thái Đại Công chúa ngồi trên ghế chủ vị, phục trang màu tím, trên người đeo vô số vòng ngọc, cài rất nhiều trâm vàng. Lần lượt bên phải là Thái tử, Hoài Nam Vương gia, Huy Quận Công, Định Hầu Thế tử và Phan Tử công tử. Đối diện dựa theo thứ bậc có thể nhận ra Hòa Hiếu Quận chúa áo đỏ váy xanh, đầu cài hoa lụa lớn khảm lục ngọc bảo ngồi đầu tiên đang chuyện trò cùng Triệu An Quận chúa y phục hồng nhạt quần khăn lông cáo, tay đeo gang đỏ thẫm, Tuyên Tân Huyện chúa lại mặc một một áo ngắn quần bó dùng để cưỡi ngựa, thắt lưng đeo ngọc bội ngũ sắc, giả trí lên thành, bên cạnh nàng ta là một vị tiểu thư lạ mặt, Gia Hỷ không đoán ra, người này xiêm y xanh nhạt, nét mặt dịu dàng, nhu hòa.

Gia Hỷ được Vĩnh Đan và Hà ma ma đỡ, tuy không thể quý được, nhưng nàng lễ nghĩa không thiếu, cúi đầu chấp tay cung kính:

- *Ra mắt Công chúa, Công chúa vạn phúc! Gặp qua Thái tử! Thái tử vạn an! Bái kiến Vương gia, Thế tử. Ra mắt Phan Tử Công tử! Ra mắt Hòa Hiếu Quận chúa, Triệu An Quận chúa, Tuyên Tân Huyện chúa...*

Gia Hỷ hơi khựng lại, Thái Đại Công chúa mới cười nói:

- *Vị tiểu thư này là cháu nữ bên tướng công ta, Nhã Hoan Huyện chúa họ Vương!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Ra mắt Nhã Hoan Huyện chúa! Các vị Quận châu, Huyện chúa kim an!*

Sau một màn hành lễ, Thái Đại Công chúa gạt đầu khéo léo ôn hòa để mọi người ngồi xuống, bà nhìn Gia Hỷ:

- *Cháu của con sao rồi?*

Thái Đại Công chúa quả thật khó đoán, xưng hô thân thiết, Gia Hỷ cung kính:

- *Tạ ơn Công chúa quan tâm, Quận Công gia đã cho người khám qua, tiểu nữ chăm chỉ dùng thuốc cũng đã đỡ rất nhiều!*

Thái Đại công chúa mỉm cười:

- *Như vậy tốt rồi, chuyện xương cốt nên chú ý để sau này không để lại di chứng. Ta có một cái Hoàn cốt cao được tiền công, vốn không dùng đến, ban thường cho con.*

Gia Hỷ tạ ơn, liền cho Vĩnh Đan đi theo ma ma hầu hạ Thái Đại Công chúa nhận. Nói thêm mấy câu nữa, Thái Đại Công chúa đi nghỉ ngơi, trong chính phòng trở nên sôi nổi hơn. Vốn là thân phận của ti muội Phùng gia có khác biệt nhưng đều là nữ tử mười hai mười ba tuổi lên cùng các Quận chúa, Huyện chúa nhanh chóng nói chuyện thân thiết. Bên nam tử đơn giản hơn hẳn, Thái tử khởi xướng:

- *Hôm nay chúng ta thì bản cung, ai về nhất sẽ được con ngựa Nhật Vũ kia!*

Nhật Vũ cũng là bảo mã, Thái tử đem về từ mùa xuân năm trước đến nay vẫn chưa thuần hóa được nên mới lấy sự kiện này tặng ngựa đi. Ngay lập tức được hưởng ứng, Tuyên Tân Huyện chúa nhảy cẫng lên hồ hởi:

- *Ta muốn đi xem!*

Phùng Dạ Văn giả vờ ngây ngốc:

- *Quả thật bản cung rất hay sao?*

Phùng Gia Hảo không chịu thua kém:

- *Nhìn khi chất những vị ở đây, có lẽ trận đấu này sẽ vô cùng hấp dẫn!*

Hòa Hiếu Quận chúa cười cười một cái:

- *Hoài Nam Vương gia thân thủ bất phàm, xem Thái tử có lại huynh ấy không?*

Bởi vì nhộn nhịp thế, nên nhanh chóng mọi người đều ra ngoài, Gia Hỷ thì lễ:

- *Vốn chân không tiện, nên không thể góp vui.*

Gương mặt Lữ Mộng Oánh chùng xuống, nằng thật sự muốn cùng đi để gây ấn tượng, Gia Hỷ mỉm cười nhìn nàng ta:

- *Muội cứ ra ngoài, không cần về phòng buồn chán!*

Lữ Mộng Oánh nghi hoặc nhưng rồi cũng nhanh chóng rời đi. Lúc này Phùng Diên Dung mới đến cạnh Gia Hỷ:

- *Để muội đỡ đại tỷ về phòng, muội là Diên Dung.*

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên nhìn vị muội muội này, gương mặt xinh đẹp, thật sự rất xinh đẹp, mắt long lanh môi ướt át, da trắng mịn gò má hồng hồng, nàng ta như đoá anh đào, tươi tắn tự do. Có điều ở đây toàn những vương công thế tử, muốn dung mạo có dung mạo, muốn thân phận có thân phận. Gia Hỷ đưa tay để Phùng Diên Dung dìu, nhanh chóng về phòng.

Phùng Diên Dung dìu Gia Hỷ ngồi lên thấp, Vĩnh Đan pha trà mới, nàng ta ngửi mùi thơm của trà âm thầm gật đầu khen ngợi. Gia Hỷ cời áo choàng, hỏi han:

- *Nhị bá và Nhị thẩm thế nào rồi? Muội đi đường mấy ngày có mệt không?*

Phùng Diên Dung lắc đầu:

- *Chân không chạm đất làm sao mệt được, phụ mẫu muội vẫn khỏe mạnh. Trên đường đi thường xuyên nhắc tới đại tỉ!*

Hà ma ma nhìn Phùng Diên Dung dịu dàng mới cười nói:

- *Năm xưa Lữ phu nhân cùng Nhị phu nhân có giao tình rất tốt, chỉ là xa kinh thành đã lâu, khi đó Đại tiểu thư còn nhỏ, chắc không nhớ ra người!*

Gia Hỷ cũng cười, Phùng Diên Dung so với Phùng Gia Hào hay Phùng Dạ Vân đều xinh đẹp hơn. Nàng ta, không có ý định sẽ tuyển tú chứ? Gia Hỷ lựa chọn một trăm cái hồng ngọc đỏ thắm rực rỡ đưa đến:

- *Cái này là quà ra mắt tam muội!*

- *Tạ đại tỉ.*

Phùng Diên Dung tuy sững sờ nhìn cây trâm trún quý nhưng nhanh chóng thu lại biểu tình. Trời dần đỏ về chiều, trong lòng Gia Hỷ ngày càng lạnh hơn, nàng có dự cảm không lành, ngày hôm nay không thể cứ như vậy yên ổn trôi qua.

Tia nắng cuối cùng trong ngày hiện lên phía tây vàng vọt thì Tam thiếu gia đến:

- *Đại muội! Tam muội! Hai người đều ở đây à?*

Gia Hỷ cười nói gật đầu, được một lúc thì Tam thiếu gia đưa Phùng Diên Dung đi chuẩn bị dự tiệc tối. Gia Hỷ cho Vĩnh Đan tiễn hai người, chân nàng đang đau, thật sự không tiện ra ngoài, tiệc này nàng coi như không dự. Chập tối, Vĩnh Đan liền đi lấy thuốc cho nàng, hôm nay có tiệc, người ở Hòe viên bận rộn không thời, Vĩnh Đan đành tự mình đi. Gia Hỷ nằm trên thấp, chân vừa mới thay thuốc, nàng thử bước xuống giường, cũng không ê ẩm như mọi khi, đã đi được một đoạn ngắn. Vừa lúc đó bên ngoài có tiếng động lạ, Gia Hỷ hơi giật mình, Hà ma ma chạy ra xem thì chỉ thấy một con mèo đen. Lúc sau, bình hoa trong phòng bỗng nhiên đổ xuống, mảnh vỡ tung tóe:

- *Ma ma đi xem có phải mèo làm không? Nếu là nó thì đuổi đi, tránh ồn ào.*

Hà ma ma đi ra khách phòng, có tiếng sượt sượt đuổi mèo rồi nhanh chóng im bật. Gia Hỷ nghe ngóng thêm một lúc rồi ngờ ngợ:

- *Ma ma? Ma ma?*

Không có tiếng đáp lại.

- *Mama!*

Gia Hỷ đoán chừng đã xảy ra chuyện, nàng nhanh chóng thôi tắt hết đèn trong phòng, rồi chui xuống giường.

Trong đêm tối, có tiếng bước chân người đi lại, họ mở cửa tủ, xem xét kỹ các góc phòng. Một tên hắc y nhân thì thầm:

- *Dưới giường!*

Tìm Gia Hỷ run lên từng nhịp, ngay lúc mũi giấy hắc y nhân hiện ra trước mắt nàng thì có tiếng Vĩnh Đan vào vừa đi vừa kêu to:

- *Tiểu thư! Tiểu thư!*

Hai tên hắc y nhân vội vàng theo lối cửa sổ tẩu thoát ra ngoài khiến chuỗi rèm ngọc rơi xuống. Gia Hỷ mới thở vào, đèn được thắp sáng trở lại, nhanh chóng nàng lồm cồm bò ra. Đón lấy tay nàng là Phùng Diên Dung:

- *Đại tỉ không sao chứ?*

Gia Hỷ chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác:

- *Tam muội, không phải muội đang dự tiệc ư?*

Từ phía cửa sổ, Phùng Hậu phi thân đi vào:

- *Ta đuổi không kịp, hai tên đó võ công cũng không phải tầm thường.*

Vĩnh Đan kể lại một loạt sự tình, nàng đi lấy thuốc, khi trở về thì một ti nữ lạ mặt nhờ nàng đem đồ đến phòng khác, Vĩnh Đan loay hoay đi sau thì cũng nữ kia nhanh chân bỏ nàng lại khiến Vĩnh Đan bị lạc. May mắn gặp Tam thiếu gia, khi đó Vĩnh Đan đã lo lắng có người thiết kế hãm hại tiểu thư nên vội vàng đi về, Tam thiếu gia cũng đưa Tam tiểu thư theo.

- *Hà ma ma đâu?*

Gia Hỷ lo lắng.

Phùng Diên Dung trấn an:

- *Hà ma ma bị đánh ngã, ti nữ của muội đã đưa bà về phòng rồi!*

Tam thiếu gia nhìn quanh quần một chỗ, mới nói:

- *Nơi này không an toàn, người muốn ám hại muội, sẽ không tha cho muội dễ dàng vậy!*

Gia Hỷ nắm chặt khăn tay:

- *Làm sao bây giờ! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!*

Tam thiếu gia nhủ thầm:

- *Các muội có muốn đi thuyền hoa!*

Phùng Gia Hỷ và Phùng Diên Dung cùng nhìn nhau:

- *Thuyền hoa?*

Lúc này, Tuyền Tân Huyền chứa đang cùng Phùng Gia Hào thì thầm:

- *Dám mơ tưởng đến Quân công gia! Nàng ta nghĩ mình là ai chứ!*

Phùng Gia Hào mỉm cười:

- *Tất cả cái gì, chẳng phải là ác cảm người đời ư sao!*

Tuyền Tân Huyền chúa biểu tình thỏa mãn, hai tên hạ nhân đó chắc chắn nhanh chóng ném Phùng Gia Hỷ xuống chân núi, thuận tiện làm mồi cho sói hoang, sẽ không ai tra ra được. Lúc này từ phía sau Tuyền Tân Huyền chúa mới run run:

- *Tiểu thư! Phùng Đại tiểu thư...nàng thoát nạn rồi à!*

Gương mặt của Tuyền Tân Huyền chúa trở nên gay gắt:

- *Aicầu!*

- *Là Phùng Tam thiếu gia và tình địch ngang...*

Phùng Gia Hào mỉm cười, huynh muội họ vừa về kinh đã phá hư chuyện tốt của nàng. Bên kia Phùng Hậu đã trở về vị trí. Phùng Gia Hỷ này đoạt cái danh địch trường nữ của nàng, khiến mẫu thân nàng đứng trước bài vị Lữ thị phải xưng thấp. Khiến cho đại ca nàng phải ở ngoài mấy năm cùng mẫu thân chịu nhục nhã, lại cướp mấy phần đồ cưới của Lữ thị mà đáng ra mẫu thân nàng được hưởng, còn thân cận đến Liên Thánh Hầu của nàng.

- *Huyền chúa, ticia không thể bỏ quan hỷ này!*

Tuyền Tân Huyền chúa gương mặt âm trầm, cuối cùng đều giọng phản phò cho từ nữ. Phùng Gia Hào chăm chú lắng nghe rồi thông thả tiếp tục uống rượu. Nàng ta uống thêm một chút thì hơi đỏ mặt, nhưng không sao, hôm nay Phùng Gia Hỷ chắc chắn sẽ gặp họa, nàng vẫn nên ăn mừng.

Tân tặc, mọi người dần về dần dần. Phùng Tam thiếu gia đưa ánh mắt đến hạ nhân đi cùng, ngay lập tức hân gặt đầu đi thẳng. Bấy giờ Tuyền Tân Huyền chúa đã sốt sắng, nàng bày ra kẻ sách như thế, Phùng Gia Hỷ cư nhiên không thoát được đi.

Tuyền Tân ở tắm phòng, tay nắm chặt ly trà, lòng chộn rộn. Nửa canh giờ sau, phía góc Hộc viên trở nên ồn ào, Tuyền Tân Huyền chúa mỉm cười vui vàng cùng từ nữ đi đến. Trước cửa viện Phùng Gia Hỷ, đã rất đông người tập trung, tiếng xì xào vang lên.

"Vôsimà"

"Thật không ngờ"

"Nhục nhã"

Tuyền Tân Huyền chúa lớn lối bước vào:

- *Là xà y rách hỷ này!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trong Họa Có Phúc (hạ)

Cảnh bên trong khiến người khác hoảng hốt, Huy Quận công đang nổi điên bị Hoài Nam Vương gia và Phan Tử công từ giữ chặt người lại. Trên thân thể Huy Quận công, vết cào toác da máu chảy đầm đìa, mà hắn vẫn đang ú ớ không nói nên lời, cổ vùng tay ra để cào cào. Phía bên cạnh, Phùng Gia Hào đang ôm đầu quần quai, máu tuông ra xối xả như suối. Gương mặt Tuyền Tân Huyền chúa cứng lại, lâu cả lưỡi không nói được gì, sao lại thế này? Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Tuyền Tân Huyền chúa tức về phía bình trà trong phòng, trên bàn có mấy tách trà lật ngửa lại, nước cũng vơi đi một phần. Nhưng cảnh tượng này thật sự không đúng!

Tuyền Tân Huyền chúa nhu máu, nàng cho người bỏ được vào trà, trúng được này toàn thân sẽ ngứa ngáy, phải cào rách da rách thịt mới thỏa mãn, nàng chỉ muốn Phùng Gia Hỷ trúng được, thuận tiện bị tất cả mọi người nhìn thấy thể diện mất hết. Nhưng sao, cuối cùng, người trúng được lại là Huy Quận công, mà Phùng Gia Hào sao lại bị thương đến độ này.

Bấy giờ Triện An Quận chúa cũng đến, thái y cũng vội chạy vào. Triện An Quận chúa thấy một thân Huy Quận công bê bê máu thì không chịu được nôn ọe một trận. Huy Quận công nhanh chóng bị thái y đưa thuốc an thần hôn mê bất tỉnh. Còn Phùng Gia Hào cũng được hạ nhân đưa vào sương phòng bên cạnh, có lẽ chấn kinh cũng không ít.

Triện An Quận chúa lấy khăn tay che mặt:

- *Đây là xảy ra chuyện gì?*

Hồng Tụ vội vàng quý xuống:

- *Bẩm Quận chúa, vừa rồi, Phùng Nhị tiểu thư có mời Quận Công gia đến thăm Phùng Đại tiểu thư, thuận tiện đi theo có Vương gia, Định Hầu Thế tử và Phan Tử Công tử, nó thì không nghĩ... chỉ sau hai chung trà, Quận Công gia liền phát điên, xô ngã Phùng Nhị tiểu thư rồi tạt hành hạ bản thân ra nông nổi này!*

Triện An Quận chúa càng nghe càng mờ mịt, đang yên đang lành sao lại đột nhiên phát điên:

- *Phùng Đại tiểu thư đâu?*

Hồng Tụ lắc đầu, vẻ hoảng hốt vẫn chưa biến mất:

- *Khi Quận Công gia đến, cũng không thấy nàng ấy, Phùng Nhị tiểu thư lại nói Phùng Đại tiểu thư ra ngoài sắp quay lại.*

Triện An Quận chúa không biết làm gì hơn, nên cùng mọi người ngồi ở khúc hiên hành lang đợi thái y chẩn trị. Lúc này Thái Đại Công chúa mới đưa Hòa Hiếu Quận chúa đến, Thái Đại Công chúa đã nghe qua loa sự tình, xiêm y khi dự tiệc cũng chưa đổi đã vội vàng xem xét tình hình. Vừa vận cũng nghe được mấy lời Hồng Tụ bẩm báo.

Trong hiên chật kín người, mấy vị công tử Phùng gia cũng đến, mà Phùng Dạ Vân cũng đã có mặt. Phùng Đại thiếu gia gương mặt nhẵn nhụi có chút không hài lòng:

- *Chuyện này do Đại muội mà ra, muội ấy đã không đến dự tiệc lại còn không tiếp đón khách nhân chu đáo.*

Vốn khách là do Phùng Gia Hào mời đến, tiếp đãi cũng là Phùng Gia Hào làm, nhưng bây giờ khi xảy ra chuyện, Phùng Đại thiếu gia lại vì muội muội cùng mẹ của mình đổ mọi tội trạng lên đầu Phùng Gia Hỷ. Ngoài sân có tiếng động, Phùng Tam thiếu gia cùng hai từ muội Phùng Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung đi vào. Phùng Gia Hỷ được người hầu đỡ cẩn thận, chân nàng vừa bình phục, chỉ mới đi được quãng đường ngắn nên phải vừa đi vừa nghỉ ngơi. Trước viện đông đảo ồn ào, Phùng Gia Hỷ vô cùng ngạc nhiên, thấy nàng vào, ai nấy đều dạt ra một bên, Gia Hỷ đi một đường đến trước Thái Đại Công chúa:

- *Tham kiến Công chúa! Tham kiến các vị Quận chúa, Huyền chúa!*

Lại quay sang bên nam nhân:

- *Tham kiến Vương gia, Thế tử!*

Thái Đại Công chúa xoay chuyển ánh mắt trên người Phùng Gia Hỷ một chút:

- *Chân có còn đau không?*

Gia Hỷ thì lễ:

- *Vốn vừa này đã đỡ hơn, tiểu nữ mới cùng tam muội đi thuyền hoa trên Hà Trấn.*

Thái Đại Công chúa chau mày:

- *Thuyền hoa?*

Lúc này Hòa Hiếu Quận chúa mới lên tiếng:

- *Mẫu thân, ở Hà Trấn từ tháng giêng đến tháng hai đều tổ chức chơi thuyền giải cầu đồ. Có lẽ Phùng Đại tiểu thư và Phùng Tam tiểu thư ham vui nên đến đó!*

Gia Hỷ hơi nép về một bên, ái ngại nhìn xung quanh:

- *Không biết đã xảy ra chuyện gì?*

Tuyền Tân Huyền chúa hừ lạnh:

- Là Quận Công gia đến thăm người nào ngờ trúng độc, hiện tại đang được thái y chẩn trị. Còn Phùng Nhị tiểu thư đang bị thương nằm bên sường phòng! Chuyện xảy ra tại nơi người ở, người đứng giá vờ không biết!

Gia Hỷ biến sắc nhìn Tuyên Tân Huyền chúa:

- Đang yên đang lành sao lại nửa đêm đến phòng ta?

Tuyên Tân Huyền chúa không trả lời được, xung quanh mọi người cũng đẩy lên thắc mắc, tuy là Phùng Gia Hào mời mọi người đến thăm Đại tì năng, nhưng bây giờ đã là quá khuya, tiệc cũng chỉ vừa xong, vốn không cần gấp gáp như vậy. Trùng hợp Phùng Gia Hỷ lại vắng mặt, đây là ám chỉ Phùng Gia Hào muốn kết thân lên kế với vương công thế tử.

Tuyên Tân Huyền chúa đen mặt lại, nâng đầu thì nói là bản thân muốn Phùng Gia Hào gọi người đến để chứng kiến Phùng Gia Hỷ trúng được mà phát điên mất hết thể diện. Tuy vậy Tuyên Tân Huyền chúa cắn chặt không buông:

- Đây là nơi người ở, chắc chắn là người hạ độc?

Gia Hỷ hơi lùi lại, oan uổng nhìn Thái Đại Công chúa:

- Tiểu nữ cùng tam muội đi thuyền hoa, tuy có ham vui về trễ, nhưng xác thực đã trên thuyền khoảng gần hai canh giờ. Giải được rất nhiều đèn lồng câu đố, người trong Hạ Trấn đêm nay đều có thể làm chứng! Mong Công chúa minh xét!

Nói xong Phùng Gia Hỷ bất chấp chân đang bị thương liền quý xuống, nước mắt rơi như mưa, trong thế krong vô cùng, tựa hồ nàng đang bị uất nghẹn oan khuất cực điểm!

Thái Đại Công chúa thấy đau đầu vô cùng, vốn nàng định cứ thế cho chuyện này trôi qua. Hòe viên là đầu, địa phận hoàng gia lại cấp riêng cho Thái tử, trừ khi hoàng tộc hoặc người vô cùng thông thuộc địa hình nơi này, còn không một tiểu thư quan lại bình thường như Phùng Gia Hỷ làm sao có thể thiết kế cạm bẫy hãm hại Huy Quận công được. Và lại Phùng Gia Hỷ được Huy Quận Công cứu, ản còn chưa trả hết, sao lại hại người.

Thái Đại Công chúa nhìn một vòng, Hoài Nam Vương gia tuy trung lập nhưng không phải không có mưu đồ, Phan Tứ công tử thì theo Phan Hãn phi ủng hộ Liên Thành Hầu, Định Hầu Thế tử lại cùng Châu Lệ phi và Vạn Quý phi có giao tình sâu đậm đi theo Thịnh Vương. Huy Quận công lại là người của Thái tử. Ở đây ai cũng có khả năng hại hãn, chỉ trừ Phùng Gia Hỷ. Thái tử đã vào thành có việc, nơi này chỉ mình bà làm chủ.

Tuyên Tân Huyền chúa thấy Thái Đại Công chúa do dự liền trực tiếp chỉ thẳng vào Gia Hỷ nói ra:

- Chắc chắn người hạ độc trong trà!

Định Hầu Thế tử hừ lạnh:

- Không hiểu sao Chu gia tiểu thư cứ nhắm vào Phùng Đại tiểu thư mà kết tội? Ở đây ai cũng đứng trà, chỉ có Quận công gia là trúng độc? Và lại trà là do Phùng Nhị tiểu thư pha, nàng ta vẫn còn bị thương chưa lành, có ai tự hại mình hay muội muội mình không?

Định Hầu Thế tử tiến đến đỡ Phùng Gia Hỷ đứng dậy, lại vì chân nàng đang đau mà đưa ghế ngồi đến. Tuyên Tân Huyền chúa tức đến nổi cả tròng mắt:

- Trà này nằm trong phòng Phùng Gia Hỷ, nàng ta có thể từ trước hạ độc! Không tin để thái y nghiệm trà?

- Im hết!

Thái Đại Công chúa quát lên khiến ai nấy đều sợ hãi. Một lúc sai, thái y mới ra ngoài:

- Thưa Công chúa, Quận công gia đã ổn định, hiện tại vết thương chỉ cần bôi được, sau khi uống thuốc thân trị sẽ thanh tỉnh lại.

Phùng Đại thiếu gia vội vàng chạy đến:

- Vết thương của muội muội ta thế nào?

- Tiểu thư không sao, chỉ là đầu đập vào chậu đá, có hơi sâu, cần thận điều dưỡng tránh để lại sẹo.

Tuyên Tân Huyền chúa chỉ sợ không loạn liền đưa thái y đến bình trà:

- Đây là thứ mà trước đó Quận công đã dùng, người xem thử?

Thái y ngửi ra qua trà một lượt, lại dùng thuốc thử, cuối cùng lắc đầu:

- Trong trà không có độc!

Tuyên Tân Huyền chúa quần bách:

- Sao lại không có độc! Rõ ràng...

Đến đây nàng ta ý thức được bản thân quá lỗ bèn dừng lại. Phùng Gia Hỷ đứng dậy:

- Rõ ràng như thế nào Huyền chúa cịn nói tiếp! Từ đầu đến cuối tại sao Huyền chúa cứ cho rằng là Quận công trúng độc mà không phải một tỷ do nào khác?

Tuyên Tân Huyền chúa nóng mặt, dồn dập hỏi thái y:

- Vậy tại sao Quận công gia lại hành như thế? Nếu không phải bị hạ độc là do đâu?

- Huyền chúa, Quận công gia chỉ là dùng với cá độc được, nhựa hoặc phần cây tiếp xúc sẽ gây ngứa ngứa không chịu nổi, Quận công gia vừa uống rượu xong, chọn khi gặp trà thảo mộc nhựa cá độc được mới phát tác hơi ngứa.

Tuyên Tân Huyền chúa buông thông tay xuống đất, không phải chứ, rõ ràng, là trà đã bị nàng hạ thủ, sao lại có thể thành ra thế này. Tuyên Tân Huyền chúa vót vát cơ hội cuối cùng, nâng liền quý xuống:

- Công chúa, chắc chắn mọi chuyện do Phùng Gia Hỷ bày ra, người cho lục soát nơi này sẽ tìm được chứng cứ!

Thái Đại công chúa đập mạnh chuỗi hạt xuống bàn:

- Làm loạn dù chưa?

Phùng Gia Hỷ bất ngờ cũng quý xuống đập đầu:

- Xin Công chúa điều tra rõ chân tướng, tránh sự trong sạch cho tiểu nữ! Tuyên Tân Huyền chúa quả quyết tiểu nữ là hung thủ, tiểu nữ công ngàn căm hận ngàn căm không thể giải thích hết được! Chuyện này nếu không làm rõ, nửa đời sau làm sao tiểu nữ ngẩng mặt nhìn người!

Thái Đại Công chúa xoa xoa mi tâm cuối cùng mới cho người đi hai nàng đây. Lại cho ma ma của mình dẫn người đi lục soát. Độc được không thấy đâu, lại thấy chuỗi mảnh bị đứt, trong phòng có vết gầy lạ cùng một cái che mặt đen mà đạo tặc hay dùng rút lại sau phòng Gia Hỷ. Tuyên Tân Huyền chúa vừa nhìn ma ma đem ra đã biến sắc, thờ không nổi. Chuyện đến nước này không thể không tra.

Nhanh chóng cả Hòe viên bị phong tỏa, nội thất xuất ngoại bắt nấp. Cuối cùng tóm được hai tên hắc y nhân. Chỉ là chúng luôn miệng khai rằng Tuyên Tân Huyền chúa sai sử hãm hại Phùng Đại tiểu thư nhưng bất thành. Đêm hôm ấy, Tuyên Tân Huyền chúa bị giam lỏng trong phòng. Đợi đến sáng mai đưa xuống núi vào Hoàng cung tịnh tội cùng Hoàng thượng.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì những tranh chấp diễn ra ở Hòe viên mà Phùng gia cũng không được lên núi, chân đã sắp khô, Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hào, Phùng Điển Dung, Phùng Dạ Văn và các thiếu gia quay về phủ. Hãn thị nhìn thấy Phùng Gia Hào bị thương thì vô cùng đau lòng. Gia Hỷ cười thầm trong bụng, hại người hại mình.

Vốn là đêm đó, Phùng Gia Hào xúc xiểm Tuyên Tân Huyền chúa là Huy Quận Công sẽ nạp Phùng Gia Hỷ vào cửa, mới khiến Tuyên Tân Huyền chúa cử hai hắc y nhân là hạ nhân nàng ta hòng ném Gia Hỷ xuống núi. Sau khi thất bại, Tuyên Tân Huyền chúa lại tiếp tục cho người trộn độc được phát diện vào trà của Phùng Gia Hỷ, nhưng vì chuyện hắc y nhân mà Phùng Hậu cố để phòng, liền nhanh chóng phát hiện mà đổ bỏ số trà đó. Khi Phùng Gia Hào dẫn vương công thế tử đến nhằm muốn thấy Gia Hỷ phát diện mặt thì phát hiện rằng vốn không có trong phòng. Mới dùng trà khác pha một khách, vậy nên trà trong bình đích thực không có độc.

Còn vì sao Huy Quận Công phát diện mà đẩy Phùng Gia Hào vào bản địa. Gia Hỷ thật sự không rõ. Người rõ nhất chính là Phùng Hậu. Kể trong bữa tiệc lẳng lặng đem nhựa cây cá độc được bôi lên chén rượu của Huy Quận Công sau khi nghe bẩm báo Tuyên Tân Huyền chúa trộn độc phát diện vào là trà ở phòng Gia Hỷ.

Bích Ba trang.

Triệu Từ Đoạn nằm thong thả trên tháp, một gã đưa tin đi đến:

- Phùng Tam thiếu gia đã giáng ngục được cho Phùng Đại tiểu thư. Còn khiến Huy Quận công mất thể diện, tự mình xé rách y phục cào cào da thịt máu me tràn trề!

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

-NgườiiciaHàngiabaogiờlàmviệccàngđắt khoát nhanh nhen. Vảilàlầnnàychộivớndếntậntay!

Tên đưa tin đi rồi, Triệu Từ Đoạn mới thờ dài, Liên Thành Hầu quá thật rất quan tâm đến an nguy của Phùng Gia Hỷ, bằng không đã không hứa hẹn một cái chức quan cho Phùng Nhị lão gia, cũng như để Phùng Hậu hồi kinh sớm như vậy.

Sáng ngày thứ ba.

Hoàng cung.

Chu Tề tướng quỹ xuống sàn:

- Hoàngthượng, TuyềnTânHuyệnchúaítừngườinonda...

- Đứnglên đi!

Tiếng Hoàng thượng sang sang, Chu Tề tướng đánh đứng lên, lòng vẫn lo thấp thòm. Hoàng thượng viết một chữ "Nhân" to trên mặt giấy tuyên thành. Xong xuôi mới hừ một tiếng:

- Sáu tháng cẩmtúc, tướcp honghàoTuyềnTân!

Chu Tề tướng thờ ra nhẹ nhõm:

- TạoHoàngthượng.

Hoàng thượng không nói gì, Chu Tề tướng là khai quốc công thần, lại có một nữ nhi là Thực phi đã hương tiêu ngọc vẫn, nay chỉ còn duy nhất cái chất nữ này. Dù nàng ta có gây ra tội trạng gì thì hẳn cũng chỉ có thể giơ cao đánh khẽ. Nhưng bên Phùng gia không thể không đền bù.

- QuangTứccôngcông, màimựccho Trẫm!

Thánh chỉ viết ra, Chu Tề tướng là người được xem đầu tiên, tuy có kính ngac nhưng bởi vì chất nữ vừa gây ra hành động ngu ngốc nên cũng không dám nói gì. Hoàng thượng phất tay, lấy ngọc ti ấn lên:

- Lấyp honghàoThựcTrình, côngñiàtrìnhtinhhiệnthực!

Chu Tề tướng biết Hoàng thượng đang ám chỉ Chu Huyện chúa vừa bị tước phong hào Tuyền Tân là không hiển thực thanh tịnh, nhưng cũng chỉ tự mình quay về âm thầm dạy dỗ lại. Hoàng thượng nghĩ đến Huy Quận Công lại khó chịu:

- Khôngcóchuyệnếccầulàkhông có mặtthần, truyềnkhẩuchứđếnphùHuyQuậnCônglàmmáthêđiệnhoàngtộc, phạtmột năm bổnglộc, cẩmcủa sáu tháng. Không có chikhôngđượctự ý ra vàoHoàngcungnhxcua!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tam phẩm Huyện chúa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ ngồi trong phòng, thật là nhàm chán, lao phu nhân từ khi nàng về vẫn chưa gặp qua, chỉ sai Vu ma mền đến dò rằng chăm sóc bản thân tránh động đến xương cốt. Có điều phụ thân đã quay về, hôm nay có cơm đoàn viên nàng không ra khỏi cửa cũng không được.

- Là Tam tiểu thư đến!

Vĩnh Đan nhanh nhẹn bước vào phòng.

Gia Hỷ ở một tiếng, chái lại tóc rồi ra ngoài, Phùng Diễm Dung đã ngồi đó, nàng ta tóc vẫn trần cái trâm ngà voi, hoa tai bạch ngọc một thân y phục lục nhạt dưới thân thêu họa tiết hoa đào, tuy là thứ nữ nhưng phong thái tao nhã kia còn hơn cả đích nữ nhiều nhà. Gia Hỷ thông thả đi đến, vì đang trong viện, nàng cũng không rườm rà hoa phục, áo khoác vàng bên ngoài váy trắng chạm đất, thông thả lười biếng:

- Hôm nay ta mới làm một ít hoa quế cao, muội có muốn dùng không?*

Phùng Diễm Dung vẫn về túi hương trong lòng bàn tay, lắc đầu:

- Muội mới học tí công, đang tập tành thêu thùa, chỉ là đến vẽ họa tiết cũng không xong, nên nhờ qua đại tỉ.

Phùng Gia Hỷ tiếp lấy túi hương ngắm nghía, lại cùng Phùng Diễm Dung đi vào trong khuê phòng. Cả hai ngồi trên tháp, người hầu cũng biết ý mà lui ra. Phùng Diễm Dung thoáng nhìn chân Gia Hỷ, thấy đi đứng không còn đáng ngại mới an tâm

- Hầu gia có thư gửi đại tỉ!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn Phùng Diễm Dung, nàng ta làm sao biết quan hệ giữa nàng và Liên Thành Hầu, còn lại là người truyền tin, Gia Hỷ tiếp nhận thư, trong đầu suy nghĩ một trận. Phùng Diễm Dung đoán chừng tám tư của Gia Hỷ, liền mở miệng giải thích:

- Vốn phụ thân muội mấy năm trước may mắn lọt vào mắt Hầu gia, ca ca lại được ưu ái, cho nên lần này về kinh hết tâm chĩn phần mười là Hầu gia lo liệu.

Ý rằng Nhị phòng ngà về Liên Thành Hầu, cũng là nhân tuyến hẳn sắp xếp ở kinh thành này. Thân Đồ huấn quý thể gia không thiếu, thêm một quan lại Tứ phẩm cũng không nhằm nhỏ gì, huống hồ đó còn là thứ xuất gia tộc thường thường bậc trung như Phùng phủ. Gia Hỷ không vội mở thư:

- Vậy đó là lý do muội và Tam ca đều giúp đỡ ta ở Hộc viên?

Phùng Diễm Dung cũng không ngăn ngại mà gật đầu:

- Hầu gia không muốn đại tỉ kết thân cùng Hoàng tộc, thời điểm hiện giờ là chưa thích hợp!

Gia Hỷ nhàu mày, trong lòng cũng hiểu bản thân đã bị lôi vào cuộc đoạt đích, nhưng nàng không phải người ở thời đại này, nàng không muốn chết vì mưu đồ kẻ khác, bản thân nàng, tất phải có ý định riêng. Gia Hỷ để thư vào hộc trang sức. Phùng Diễm Dung vừa chuẩn bị đứng dậy ra về thì Vu ma mền đến:

- Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, bên ngoài có công công đến truyền chỉ.

Gia Hỷ cùng Phùng Diễm Dung nhìn nhau, rồi vội vàng đi ra chính sảnh. Bên trong đã đầy đủ người, ngay cả Phùng Gia Hào vết thương trên trán chưa lành cũng xiêm y lộng lẫy đứng cạnh Hân thị. Nhanh chóng tất cả quỹ xuống tiếp chỉ. Đại khái thánh chỉ đầu tiên cũng như mọi năm, ban thưởng Đại lão gia vàng bạc ngân phiếu, vải vóc, ngọc ngà, tranh chữ, bình phong...

Khi mọi người sắp sửa đứng lên thì công công lại rút ra thêm một đạo thánh chỉ nữa. Phùng Gia Hỷ góp bạc cho triều đình, trình tĩn hiển thực sắc phong Huyện chúa ban phong hào Thực Trình. Ngoài ra còn lậ à gấm vóc trang sức đồ chơi nữ tử.

Cái này là một bất ngờ đi. Gia Hỷ sau khi tiếp chỉ sắc phong liền được thái giám đưa công trang công phục (y phục theo phẩm cấp) đến. Hân thị cẩn cẩn mõi liếc nhanh, họa tiết trên tay áo chính là tam phẩm đi, Huyện chúa tam phẩm, cùng phẩm cấp với phụ thân nàng, thật quá ưu ái.

Lão phu nhân nhanh chóng mời mấy vị công công và trà nước, lại đưa hồng bao thật dày. Năm nào cũng vậy, từ khi còn là Thị lang đến lúc trở thành Thượng thư, Đại lão gia luôn xưng phong tự thân lập xuân ra biên quan, cho dù không nhất thiết phải đi. Bởi vậy Phùng phủ tuy nhỏ nhưng thiên ân dày rộng, ban thưởng cũng nhiều, coi như trong kinh thành là có mặt mũi. Vốn lão phu nhân ngoài yêu thích Phùng Dạ Vãn thì các nữ hải tử khác như nhau, nay Phùng Gia Hỷ được sắc phong Huyện chúa, bà cảm thấy nó mấy nỏ mặt.

Hân thị đưa tay xuống bụng, nhìn sang bên cạnh mắt Phùng Gia Hào đã đỏ hoe, là có gì ở Hộc viên người bị thương là nữ nhi của bà, mà khi phong thưởng lại dành cho Phùng Gia Hỷ? Chỉ vì nàng ta là đích trưởng nữ? Hân thị càng nghĩ càng cảm tức. Phùng Gia Hỷ không chết đi, thì vinh quang của con gái bà đều bị đoạt mất!

Gia Hỷ lướt qua Hân thị, mõi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn. Cái cảm tức này so với ngày xưa mẩu thân nàng mất mạng vì biết tin Hân thị nâng thành binh thế có đáng bao nhiêu? Gia Hỷ cũng mọi người đến Từ đường thấp hương dâng lạy tổ tiên, sau lại quay về viện lão phu nhân đứng trà. Phùng Gia Hào lấy có vết thương còn đau liền nhanh chóng quay về viện. Hân thị nhìn theo bóng vai nữ nhi run run âm ức lòng thâm nguyên sao Phùng Gia Hỷ không chết ở Hộc viên luôn đi.

Lão phu nhân khen ngợi đôi câu, lại như lệ cũ, thu nửa phần tiền bạc Hoàng thượng ban thưởng cho Đại lão gia báo vào quỹ chung Phùng phủ, Gia Hỷ thấy vậy cũng tự dâng lên một nửa của mình, nào ngờ lão phu nhân lắc đầu:

- Con không cần đưa ra, phủ ta làm gì thiếu ăn thiếu mặc để mời một tiểu thư? Con cũng sắp cập kê vẫn nên để đó!

Hàn thị cắn môi, cái này lão phu nhân ám chỉ bà khắc khe nữ nhi nguyên phối đi, trong lòng Hàn thị tư vị khó chịu dâng lên một trận. Gia Hỷ mỉm cười, tranh thủ lấy lòng lão phu nhân một chuyện:

- *Nếu tổ mẫu đã yêu thương con như vậy, con sẽ dùng đồ ngự ban may hiểu kính người một cái mặt ngọc!****

Lão phu nhân thương yêu nhìn nàng cười ha hả, lại ngẫm nghĩa:

- *Mấy tháng tới cũng là sinh thần con đi, nữ thập tam nam thập lục, cũng nên nhìn mấy nhà, đợi sau cấp kê thì gả đi!*

Gương mặt Gia Hỷ đỏ như ớt chín, cúi đầu xấu hổ, được thể Nguyễn thị lại trêu chọc nàng:

- *Xem nào, cũng là Huyện chúa, nếu không gả vào hoàng tộc thật không phải! Hoàng thượng có tận mấy vị Hoàng tử!*

Lời nói bề ngoài tốt đẹp nhưng hàm ý lại muốn đẩy nàng đi làm thiếp cho người. Huyện chúa thì Huyện chúa, nhưng không xuất thân hầu môn thế gia, hôn sự với Hoàng tử? Cao lắm chỉ làm thiếp!

Hàn thị bất được lời nói trong miệng Nguyễn thị, đột nhiên cười cười:

- *Lần này Huy Quận công cứu mạng đại ti nhi. Chúng ta cũng chưa đưa hậu lễ! Đại ti nhi phải tìm cách báo đáp người ta! Tránh để nữ nhi Phùng gia mang tiếng không quy củ.*

Lão phu nhân gật đầu cho là phải:

- *Vậy người chuẩn bị đi! Lựa chọn hôm nào sang phủ Quận Công một chuyến đưa theo đại ti nhi!*

Mà đến qua tháng này cũng nên khởi hành về Mi Châu một chuyến, Gia Hỷ trở thành Huyện chúa, cũng nên về nhà tổ dâng hương.

Và lại năm nay Phùng tộc bầu tộc trưởng mới, lão phu nhân cũng có một phiếu quyết định đi.

Sau bữa trưa, Gia Hỷ mới quay lại viện của mình. Thật một mối. Tam phẩm Huyện chúa, đền bù này của Hoàng thượng cũng thật xứng đáng. Có điều Chu Huyện chúa kia tước phong hào hay cảm tức cũng là quá nhẹ, vừa mưu đồ giết chết nàng, lại còn có ý hủy thanh danh, phạt như vậy thật giơ cao đánh khẽ. Nàng không có tâm lòng bỏ tất, có thù tất báo.

Hàn thị chuẩn bị lễ đến phủ Huy Quận công thì mới biết Quận công gia bị cấm túc, hiện tại không tiếp khách nhân, Hàn thị chỉ đành để quân gia đưa lễ vào trong, nuốt lại lời nói muốn Phùng Gia Hỷ lấy thân báo đáp ân cứu mạng.

Thấm thoát đã đến hội hoa của Vạn Quý phi, xong hội hoa này nàng cùng tổ mẫu phải đến Mi Châu một chuyến, đường đi xa xôi, trắc trở, khí hậu Mi Châu lại khô nóng. Tất nhiên vì Phùng Gia Hỷ được phong Huyện chúa cho nên các tiểu thư khác không muốn làm nền cho nàng. Lần này Hàn thị cũng không đi, thật yên ổn vô cùng. Tuy vậy khi gần kề hội hoa, bởi vì chuyện Hòe viên mà Vạn Quý phi lại hủy đi, dù gì tâm tư Vạn Quý phi cần trọng, không muốn người khác nói mẫu tử nàng và Thịnh Vương vui vẻ khi Huy Quận công gặp họa. Hội hoa không tổ chức nhưng thánh chỉ từ hôn Thịnh Vương và Vạn Minh Huyện chúa vẫn được ban ra. Đợi đến mùa thu thì thành thân.

Phùng Gia Hòa nghe tin lòng nhộn nhạo, vốn nàng đã cùng Thịnh Vương da thịt chi thân, nay Thịnh Vương sắp có chính thê, sẽ không quên mất nàng chứ. Nhưng chính thê lại là Vạn Minh Huyện chúa! Nhớ lại về mặt âm hiểm của Vạn Minh Huyện chúa khi bắt gặp nàng cùng Thịnh Vương trong hồ, lại lời nàng ra làm nhục giữa bao người Phùng Gia Hòa run lên từng con ớn lạnh.

Gia Hỷ nhàn nhai chuẩn bị hành lý, cùng đi lần này chính là Đại thiếu gia, Nhi thiếu gia và đứa nhỏ Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo. Phùng Bạch Thảo hiện tại cũng chỉ chín tuổi, có điều Ngũ phu nhân quanh năm ốm yếu liệt giường, tuy rằng rất yêu thương đứa nhỏ thứ xuất này nhưng lực bất tòng tâm ít sát sao được. Nàng ta lại là con gái của nô tì, vẫn chưa được vào gia phủ. Vậy nên lần này lão phu nhân đưa đi một lượt.

Còn ba ngày nữa mới khởi hành! Gia Hỷ gửi thiệp mời đến bên Lữ Mộ Dung Oánh, vì thời gian qua bận rộn, Lữ Mộ Dung Oánh biết Gia Hỷ được sắc phong thành Thục Trinh Huyện chúa nên trong lòng nôn nóng lại không gặp được, vừa nhận thiệp canh nàng ta đã đi ngay đến. Gia Hỷ lấy một bộ trang sức ra, nàng vốn làm hai bộ, Phùng Diễm Dung đã nhận một bộ, bộ này dành cho Lữ Mộ Dung Oánh. Vì trăm thoa ngự ban đều theo phẩm cấp, không để lọt ra ngoài, các loại tơ lụa hương liệu lại quá quý hiếm, Gia Hỷ không đành lòng. Rốt cuộc vẫn tự mình bỏ tiền túi ra đánh trang sức.

Lữ Mộ Dung Oánh bước vào đã hành lễ:

- *Thục Trinh Huyện chúa!*

Gia Hỷ cười, mau chóng cho nàng ta ngồi xuống, hàn huyên một hồi lại chuẩn bị dùng cơm trưa. Phùng Diễm Dung cùng lúc đó lại đến, nét mặt có hơi mất tự nhiên, biết Phùng Diễm Dung có chuyện muốn nói lại gặp phải Lữ Mộ Dung Oánh nên Gia Hỷ gửi nàng lại cùng ăn. Sau khi sắp xếp sương phòng cho Lữ Mộ Dung Oánh nghỉ ngơi, liền ra trước mái hiên nhìn Phùng Diễm Dung:

- *Có chuyện gì vậy?*

Phùng Diễm Dung không nói gì, mắt nhìn ra khoảng sân phía trước. Vốn viện của Đại phòng rất lớn, phòng Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hòa nằm sau cổng nhỏ, hành lang mái hiên rồi cùng đối diện nhau qua một cái sân rộng, trên sân bày hoa sen thành từng bồn. Phòng của Hàn thị lớn nhất nằm vuông góc với hai nàng. Hàn thị đi đầu đều phải qua khoảng sân này.

Bởi tháng ba, trời đã ấm áp, bây giờ là giữa trưa, trên sân mặt đá đã rất nóng. Lúc này Hàn thị cùng Tạ ma ma và tì nữ cẩn thận quay về viện. Phùng Gia Hỷ nhìn Phùng Diễm Dung mím chặt môi, lại nghe tiếng mở cửa viện, Phùng Diễm Dung bắt gặp nắm lấy tay nàng, bàn tay lạnh ngắt.

Hàn thị nhìn sang thấy Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung đứng đó, hai nàng vội vàng hành lễ. Hàn thị gật đầu một cái rồi liếc mắt qua, cẩn thận đi từng bước chậm rãi. Có điều, mới tới giữa sân đá, không hiểu sao gót giày Hàn thị trượt một đường. Hàn thị mất thăng bằng, vội la lớn:

- *Người đi đâu!*

- *Mẫu thân!*

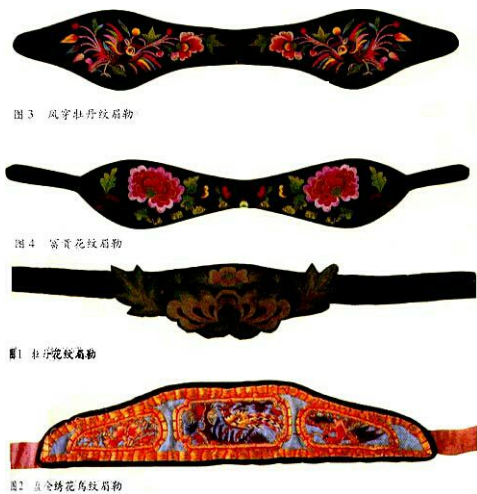
Phùng Gia Hảo lúc này đang vui vẻ từ trong phòng ra đón Hàn thị, thấy cảnh tượng đáng sợ này, vội vàng lao đến, lấy lưng mình ra làm bia đỡ, Hàn thị ngã xuống, máu me đầm đìa! Mà Phùng Gia Hảo cũng ngã đi.

Gia Hỷ nhanh chóng chạy ra, kéo tay Phùng Diễm Dung theo, vội vàng cho người mời đại phu, lại phản phó Vĩnh Đan đến mời lão phu nhân. Thật vất vả mới đưa được Hàn thị vào phòng, trên người nàng cũng nồng nặc mùi máu, có điều thăm tằm Gia Hỷ lại rất sáng khoái. Cái đau đớn của mẫu thân nàng năm xưa, Hàn thị mới chỉ nhận lại một phần!

* *Hoaquécáo*

****Mặt nạ (khăn buộc trán)**

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Xuôi Dòng Thần Giang

Lão phu nhân đứng bên ngoài Đại viện, trầm mặt nhìn xuống sân đá. Nguyễn thị nhanh chóng cho người đưa đến một cái ghế:

- Mẫu thân cứ ngồi đi, đại phu đã vào rồi, miễn cho người lo lắng.

Lão phu nhân vuốt vuốt tay Nguyễn thị, giọng trầm đục:

- Đang yên đang lành, nói ngã là ngã. Đã tra kỹ chưa?

Nguyễn thị cười thầm trong bụng. Hàn thị này ăn ở quá không biết điều, mới có người hăm dọa, nàng còn chưa ra tay cơ mà:

- Con dâu đã cho quân gia tra xét, sẽ nhanh có kết quả thôi.

Lúc này Đại lão gia cũng đến, vốn hôm nay có việc bên nhà môn cùng Phủ Doãn đại nhân, chuyện chưa xong đã nghe tin Hàn thị gấp nạn liền vắt chân lên cổ chạy về. Đại lão gia vừa ngồi xuống thì Tú Hồng cũng đi đến, nâng một khay trà ngang mắt:

- Lão phu nhân, lão gia đừng trà!

Cửa phòng mở toang ra, mùi máu tươi xộc lên, Đại lão gia vội đứng dậy:

- Thế nào rồi?

Đại phu lắc đầu:

- Phu nhân không giữ được đứa nhỏ, đã lấy ra, thân mình cũng không vấn đề gì, chỉ cần điều dưỡng tốt! Nhị tiểu thư bị tổn thương vùng thắt lưng, chỉ sợ...

Nguyễn thị suy nghĩ một chút, nữ tử bị ảnh hưởng ở hông chỉ sợ sau này có vấn đề sinh nở. Chung quy vẫn vì mẫu thân mà bị, cũng coi như đáng thương. Đại lão gia nghiêm cầm:

- Đại phu cứ nói.

- Tiểu thư sợ sau này trong quá trình khai hoa nở nhụy có chút khó khăn. Cần thận điều dưỡng thân thể mới tốt hơn.

Phùng Triều âm âm suy nghĩ, thế tử sinh non, nữ nhi để lại di chứng, chuyện này thật không đơn giản chút nào. Lão phu nhân cho người đem bạc tiền đại phu trở về, lại nhìn Gia Hỷ đứng bên cạnh:

- Con là Huyện chúa, ngày mai để bài tử vào cung thỉnh thái y ra xem, con cũng chỉ có mỗi Gia Hạo là đích muội!

Gia Hỷ gặt đầu một cái, nâng ta đã bị nhũn thể chỉ có thể tự chăm sóc bản thân, thái y bất quá kẻ thêm vài phần thuốc, và lại môi thái y chuyện này sẽ náo ra ngoài, một nữ tử khó sinh nơ ai sẽ nguyện ý mà cưới về? Gia Hỷ nghĩ nghĩ thấy cũng không thiệt gì, nên mới ưng thuận. Bấy giờ lão phu nhân cũng đã mệt mỏi liền phân phó người chăm sóc rồi trở về viện.

Gia Hỷ đứng lên, kéo tay Phùng Diễn Dung về phòng:

- *Ta đợi muội nói!*

Phùng Diễn Dung thoáng chốc hốc mắt đỏ lên:

- *Là muội khiến Đại bá mẫu bị ngã!*

- *Ta biết!*

Giọng điệu Gia Hỷ nhàn nhạt.

- *Muội...muội đem sập nền hơn vào phần dưới để giầy Đại bá mẫu! Nên khi đến trưa trời nắng to, sập nền chảy ra gây trơn trượt!*

Gia Hỷ nhủ mảy, Phùng Diễn Dung mới vào phủ làm sao động tay chân lên đồ của Hàn thị được, Hàn thị còn đang có thai, hết sức thận trọng, người có thể ra tay là người Đại viện, mà ở đây có khả năng nhất chỉ có thể là một người:

- *Muội sai sir Tú Hồng? Không sợ nàng ta cắn ngược?*

Phùng Diễn Dung thấp giọng:

- *Tú Hồng có thai rồi!*

Tú Hồng chỉ là thông phòng lại có thai cùng lúc với chủ mẫu, sợ rằng Hàn thị sẽ ra tay nên quyết định cùng Phùng Diễn Dung hạ thủ trước, Hàn thị mất hải tử, nữ nhi lại bị thương sẽ không dễ ý đến Tú Hồng nữa, nâng ta hi vọng vì thế mà an toàn sinh hạ đứa nhỏ. Đại lão gia không phải người háo sắc, trước có Phạm di nương bấy giờ là Tú Hồng đều từ viện của lão phu nhân ra. Phạm di nương chỉ có một mình Phùng Gia Hòa. Hàn thị cũng coi như cố hết sức để Đại thiếu gia là nhi tử duy nhất Đại phòng, người có quyền thừa kế chân chính.

Gia Hỷ cũng hơi an tâm, Tú Hồng có thai hẳn sẽ khiến chuyện này trở nên vô cùng sạch sẽ đi. Như vậy Phùng Diễn Dung cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều, hơn hết, Tú Hồng là nô tì, muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết nhưng Phùng Diễn Dung lại là một tiểu thư, Nhị phòng chắc chắn sẽ dùng toàn lực bảo vệ nàng.

Sáng sớm hôm sau Gia Hỷ vào cung thỉnh thái y, vốn hiện tại trong cung không có Hoàng hậu. Mọi chuyện do Trương Hoàng Quý phi làm chủ. Trương Hoàng Quý phi tâm tư lạnh lùng. Bát Hoàng tử dưới thân còn nhỏ lại không tha thiết tranh sủng, cũng không kết giao thế gia, cho nên Gia Hỷ không gặp được nàng ta. Bất quá ma ma bên người Trương Hoàng Quý phi truyền lời lại đã chuẩn ý để nữ thái y chuyện phụ sản đến Phùng phủ.

Nữ thái y khám qua cũng chỉ viết đơn thuốc dẫn dò tinh dưỡng, xem như thương thế Phùng Gia Hảo chữa trị đến đó là hết cách. Chuyện này tuy hậu quả nặng nề, nhưng Nguyễn thị tra thí phát hiện tất cả lỗ vải để giày vừa rồi đều nhúng qua sập, chỉ là bấy giờ cuối xuân trời nóng hơn, thân mình Hàn thị bất tiện nên mới bị ngã, bởi vì toàn bộ vải để giày có vấn đề, nên Nguyễn thị coi đây là lỗi của người đứng ra nhập hàng. Nguyễn thị liền vin cớ bắt Hàn quân gia chịu trách nhiệm, đuổi đến thôn trang. Hàn quân gia là tâm phúc của Hàn thị, nay đột nhiên bị thay thế, Hàn thị tức giận, bệnh lại càng nặng thêm.

Mất thêm mấy ngày nữa ổn định chuyện trong phủ, thượng tuần tháng tư, Hoàng thượng truyền ý chỉ hoãn tuyển tú. Đến trung tuần, thuyền của Phùng phủ xuôi dòng Thần giang đi một đường. Năm nay khí hậu thoải mái, không quá nóng không quá lạnh. Trên đường về phía nam trăm hoa đua sắc, lần đầu tiên đi xa như vậy, Gia Hỷ có chút hào hứng.

Thăm thoát đã mấy mươi ngày.

Mì Châu.

Liên Thành Hầu ngồi bên án thư, chăm chú xử lý chính vụ. Thực chất tước vị của hắn vô cùng nhân tản, mỗi năm chỉ bận rộn vụ thu thuế, cho nên đây toàn là những việc liên quan đến thiết lập binh quyền và mạng lưới quan lại. Liên Thành Hầu nhìn sang Tuyệt Tâm:

- *Nương nương đi đến đâu rồi?*

Tuyệt Tâm nhắm tính bấy giờ đã đầu tháng sáu, cùng lắm chính là mười mấy ngày nữa. Có lẽ đã đến cửa ngõ Mì Châu:

- *Cũng sắp, Mộc Hộ Bá gia hộ tống, Hầu gia cứ yên tâm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa lưng vào ghế, phát tay để toàn bộ người lui. Phùng gia Mì Châu không phải thế gia vọng tộc gì lớn nhưng cũng là đại gia tộc lâu đời, có nhiều quan lại, năm nay lại bầu tộc trưởng mới, hẳn cũng có chút ít giao hảo, vẫn nên chuẩn bị hạ lễ.

Mấy ngày nữa Hoa Tản đến, cũng nên thúc đẩy hôn sự. Bấy giờ tốt nhất là nhanh chóng quay lại kinh thành, nước xa không cứu được lửa gần, huống hồ đất phong của Thịnh Vương lại chỉ cách Thần Đô có mấy ngày đường, chưa kể Thái tử ở Đông cung, nằm trong khuôn viên Cẩm thành.

Cầm Từ bước vào, đây là cung nữ thiếp thân của Đại Công chúa, hoàng ti hần, Đại Công chúa đưa nàng sang hầu hạ Liên Thành Hầu để quán xuyến gia vụ trong phủ. Cầm Từ cũng đã hai mươi, trong Hầu phủ, những ti nữ khác đều gọi một tiếng cô cô.

Nàng ta vẫn tóc cao, mặc áo ngoài hồng phấn váy nữ diện chấm đất xanh ngọc, cổ tay đeo vòng vàng, trên đầu có trâm ngọc, nhìn qua cũng đoán được thân phận không tầm thường. Cầm Từ cung kính đặt trà lên bàn, lại đưa từng lá thiếp mời ra:

- *Đây là của Hiền gia Nhị tiểu thư mời Hầu gia đến trà đạo, cái này bên Phùng gia Tổ đường gửi đến mời Hầu gia tham dự tiệc rượu mừng tân Tộc trưởng, còn đây Phùng Đại tiểu thư đã đến Mì Châu, nên gửi thiếp chào hỏi.*

Đôi mắt Hoàn Nhan Viên Hạo sáng lên một chút khi liếc qua mấy phiến chữ Phùng Gia Hỷ trên bài thiếp:

- *Sắp xếp để Phùng Đại tiểu thư gặp bản Hầu tại Thiệu trang thượng.*

Cầm Từ thi lễ một cái, dọn dẹp trên bàn chuẩn bị ra ngoài, Hoàn Nhan Viên Hạo mới âm trầm:

- *Điều tra chuyện Hiền Nhị tiểu thư chưa? Có chắc chắn không?*

Cầm Từ hơi dừng tay lại:

- *Hầu gia, quả đúng như vậy, lần trước Hiền Nhị tiểu thư nhiễm lạnh nô tì đã mua thuốc đại phu đến khám, thuận tiện bắt mạch, nàng ta quả thật cơ thể âm hàn, không mang thai được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ, chính bởi vì vậy nên Hiền gia mới muốn cái hôn sự này, Hiền đại nhân tuy chỉ là Tri phủ Tứ phẩm, nhưng Hiền phu nhân lại là Việt Vu Huyện chúa, con gái của Thanh Tuấn Quận chúa, danh môn thế gia. Nói cách khác chỉ cần Hiền Đại tiểu thư trúng tuyển, ắt Hiền gia sẽ được phong tước. Huống hồ, đời trước, nàng ta còn trở thành Hoàng hậu. Hiền gia muốn cái hôn sự của nhị nữ nhi mình lên một Hoàng tử có mẫu phi thất sủng như hắn, chính là bởi Hiền Nhị tiểu thư không có khả năng sinh nở!

Gả vào đại gia tộc cao lắm ba năm sẽ bị hủ, còn không bằng gả cho hắn, vừa có danh Hầu gia phu nhân, đất phong lại là nhà mẹ đẻ, hẳn cũng phải nể mặt ba phần. Hoàn Nhan Viên Hạo cười gằn, Hiền đại nhân này đánh giá hắn vô năng đến mức không thể quay lại kinh thành được ư. Uống hớp trà cuối cùng, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ mỉm cười với Cầm Từ:

- *Tuyệt đối không được nói với mẫu phi chuyện nàng ấy vô sinh! Hôn sự này chắc chắn phải thành!*

Hoàn Nhan Viên Hạo khoác áo ra ngoài, Tuyệt Tâm nhận mệnh chuẩn bị xe ngựa, tối om, không trăng, bầu trời mùa hạ đầy sao sáng, như một thảm nhung đính đầy châu ngọc. Tuyệt Tâm không bao giờ hỏi lý do chủ tử, chỉ lặng lẽ đánh xe đi. Qua cổng thành, Hoàn Nhan Viên Hạo đưa bài từ Liên Thành Hầu cho lính canh, nhanh chóng ra được bên ngoài, người đợi ở thôn trang chính là Viêm Thế tử Viêm Quốc - Viêm Mục. Tuyệt Tâm đứng bên ngoài canh chừng, trong nhà có ánh đèn mờ mờ, rồi bóng dáng Liên Thành Hầu cùng Viêm Thế tử trên bức tường, hẳn biết Hầu gia cùng Viêm Mục có quan hệ thân tình. Viên Viêm Mục đang phục quốc, Hầu gia giúp đỡ, có qua có lại, đến khi Hầu gia đoạt đích, hẳn Viêm Mục sẽ không làm ngo.

Có bóng người thấp thoáng, nhưng Tuyệt Tâm không thể đuổi theo, nơi đây ngoài hắn còn có mấy người của Viêm Mục, có điều rất có thể diệu hồ ly son, hẳn có trách nhiệm bảo vệ Hầu gia, sẽ không sơ sẩy rời nửa bước.

- *Đi thôi!*

Liên Thành Hầu khẽ nói:

- *Lên Thiệu trang thượng.*

Tuyệt Tâm gật đầu, vội vàng đánh xe đi:

- *Chủ nhân, khi này có người theo dõi bên ngoài, rất có thể đang đi sau chúng ta, người cần thận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ừ một tiếng, mắt nhắm lại định thần, tai lắng nghe tiếng động trong đêm, hai bên đường đi lên thôn trang thượng vô cùng hẻo lánh, chỉ có tiếng côn trùng rì rích. Đột ngột từ bên hông xe, một mũi kiếm đâm thẳng vào, xoẹt ngang hông Hoàn Nhan Viên Hạo, Tuyệt Tâm thúc ngựa chạy nhanh hơn, đứng trên đầu xe rút dao ra:

- *Chú nhân!*

Hoàn Nhan Viên Hạo sờ vào vết thương, máu nhoe nhoe trên tay, cũng chỉ ngoài da, không đáng ngại.

- *Nhanh đến Thủy trang, người chúng ta ở đó!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vốn rềm xe, tay cũng lăm lăm trường kiếm, là người Viêm Quốc, hay người từ kinh thành đánh hơi được chuyện tốt của hắn. Hoàn Nhan Viên Hạo mãi miết suy nghĩ, xe ngựa bất thành lĩnh khựng lại, ngựa hí vang rồi im bặt. Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng cùng Tuyết Tâm ra khỏi xe, có khoảng mười bốn mười lăm hắc y nhân đuổi theo, cả hai lẫn vào trong rừng, địa thế ở đây gần Thủy trang vốn hẻo lánh rảnh rẽ, đám người kia không dễ đuổi kịp, huống hồ, luận võ công, chưa chắc mèo nào cắn mỉa nào.

Trời sáng, Gia Hỷ trở mình thức dậy, Vĩnh Đan đi vào tươi cười:

- *Tiểu thư dậy rồi à, người nhanh rửa mặt rồi gấp mặt họ hàng.*

Gia Hỷ gắt đầu, hôm qua đến đây đã quá trễ, chỉ kịp báo tin cho Liên Thành Hầu, cũng chưa gặp qua ai, hôm nay phải đi gặp nhiều người như thế rằng có chút lo lắng. Gia Hỷ chọn một bộ y phục đỏ hơi nhạt, thêu kim tuyến, trên đầu cài điều hồ điệp thêm hai trâm vàng khảm hồng ngọc. Trang điểm không đậm, tô môi hơi bóng, trông qua cũng là lộng lầy, vốn ngày thường thanh nhã, nhưng lão phu nhân không muốn mặt mũi chỉ của mình ở nhà tổ, nên mới dọn đồ các nàng trước. Xong xuôi, ti nữ cũng đưa Phùng Bạch Thảo đến, một bộ y phục xanh thiên thanh, trăm ngọc bích vòng tay to vàng, đeo hoa tai trăn châu, dưới cằm đính hai lục lạc vàng bạc kêu leng keng sinh động.

Lão phu nhân nhìn hai cháu nữ liền gắt đầu hải lòng, vui vẻ đưa đến phòng ăn. Trong phòng đầy ắp người, tất nhiên cũng chỉ có nữ quyền, nam nữ phân biệt không ngồi cùng mâm. Khi nào bầu Tân tộc trưởng, các nàng mời qua loa gặp mặt một lần.

Đương gia chủ mẫu hiện tại là Phương phu nhân, Gia Hỷ cung kính gọi một tiếng Đại đường bá mẫu. Trên còn có một đường tổ mẫu gọi là Vận lão phu nhân. Dưới là Nhị đường bá mẫu Mãn thị và Tam đường bá mẫu Tân thị. Chưa kể Phương thị còn có hai nữ nhi là Phùng Hoa Thuờng, Phùng Hoa Thụy, Mãn thị có Phùng Hoa Nghiên, Tân thị có Phùng Hoa Ninh. Đây mới là nữ quyền. Nói chung quan hệ một nhà chồng chéo muốn kể cũng không kể nổi.

Đến khi chào hỏi xong thì trong phòng ai nấy đều đã đói là, lúc này, mọi người mới bắt đầu dùng bữa, Vĩnh Đan cẩn trọng gấp thức ăn cho Gia Hỷ, thì bên ngoài đã nghe tiếng lanh lảnh:

- *Thơm thật! Thơm thật! Mẫuthân, hômnaynhàcôingomvậy!*

Gia Hỷ nhủ mảy, người bên ngoài đã là phụ nhân quá ba mươi tuổi, sao không hề có phong phạm khuê các, Vận lão phu nhân vội vã cho người đem ghế đến, lại nhìn sang Gia Hỷ:

- *Đây là đườngcômẫu!*

Gia Hỷ đứng lên hành lễ, đoan trang quy củ. Vận lão phu nhân lại nói tiếp với nữ nhi nhà mình:

- *ĐườngchấnmỹmàlàThụcTrìnhHuỳnhchúa!*

Vị đường cô mẫu Phùng thị trà lễ xong liền cảm thán:

- *Au, thật làxinhđẹp, trông kia, mặtnàymôinàygàdẽmàilàlànhàdócóphúc. Xem kia xem kia, trộmcà thật đắttiền...*

Phương thị buông đĩa canh một tiếng, khó chịu liếc sang Phùng thị:

- *Muội àndi! Đừng làm conbêcáuhồ!*

Gia Hỷ ngậm miệng, đường cô mẫu cũng là đích tiểu thư lại còn dòng tổ, sao có thể bỏ bã như một phụ nhân hàng xóm hàng cá như thế. Thái độ Vận lão phu nhân nuông chiều nữ nhi nhưng không dám phản bác con dâu lớn. So với phủ đệ của nàng, nhà tổ coi như phức tạp hơn.

Com nước xong xuôi, Hà ma ma đưa thiệp của Liên Thành Hầu phủ đến. Gia Hỷ xin phép lão phu nhân ra ngoài thỉnh an Liên Thành Hầu rồi nhanh chóng thuê xe ngựa đến Thủy trang thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đào Tơ Môn Mỡn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe ngựa từ từ lăn bánh trên đường mòn, tuy có hơi xóc nảy một chút, nhưng cảnh vật xung quanh cũng đầy những chùm hoa đại đủ màu sắc khiến Gia Hỷ vui mắt. Hầu phu nhân ở đường lớn nhất Liên Thành thì Hầu gia lại không chọn gấp, muốn nắng phải đến tận thôn trang thượng võ cùng xa xôi này. Gia Hỷ tựa vào xe ngủ gà ngủ gật. Vĩnh Đan quạt quạt cho nàng, dù gì ở Mi Châu, tháng sáu vô cùng nóng nực.

Đến nơi trời cũng đã trưa, trước cổng có một ma ma lớn tuổi dẫn theo hai ti nữ đang đứng đợi, Gia Hỷ vừa nhắc rềm xe lên, nhanh chóng liền có người đem ghế cho nàng bước chân xuống lại cẩn thận che ô để tránh nắng.

- *Tiểu thư, Hầu gia đang ở bên trong, nô tì đã cho người hỏi báo! Tiểu thư muốn dùng kiểu mềm hay đi bộ!*

Gia Hỷ biết đây là ý tốt, nâng ngồi xe ngựa cả buổi, hiện tại chỉ muốn chân tay hoạt động một chút, ma ma này nhìn ra nên mới để nàng tự ý lựa chọn. Gia Hỷ thông thả đi bộ theo hành lang gỗ dài, có mái hiên cong cong nhã nhặn lại quý phái, toàn bộ trang viên này là một vườn đào ăn quả* hiện tại đang vào mùa thu hoạch, hương thơm cứ thế tàn mất, uốn lượn theo từng nếp váy áo của nàng. Bên cạnh hành lang có một dòng suối nhỏ, cá chép bên trong bơi lội tung đàn.

Đi một khắc thì đến Thanh Vân viện, nơi đây không có gì đặc biệt, ngoại trừ trước viện thay vì sân nhỏ lại là một hồ nước, trên hồ có những phiến đá vuông vức dày nặng để bước qua, tuy đá bằng phẳng rộng rãi nhưng không có tay vịn, Gia Hỷ nhìn ma ma đi đáng trước bước chân không lung lạc, nàng mới nhẹ nhàng đi theo. Hồ này chính là nơi mấy dòng suối đổ về, có cá chép và ít rong rêu, nhưng không thả sen như các nhà khác.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn qua cửa sổ, Phùng Gia Hỷ đang phát phơ áo lụa đi đến, mắt nàng nhìn thẳng, môi vẫn giữ một nụ cười như có như không, chân bước diềm đạm lại không vì sợ nước mà ngập ngừng, tư thái nàng ưu nhã, hẳn là đích nữ hào môn, lại nhớ đến đêm ôm nàng ở Phùng phủ, hương thơm dịu ngọt, thân thể mềm mại, thật mê hoặc. Nếu không vì đại sự, hẳn hẳn liền muốn đưa nàng về trở thành chính thê.

- *Hầu gia, Phùng Đại tiểu thư đến rồi à!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ho nhẹ một tiếng:

- *Đưa tiểu thư vào đây!*

Rèm được vén lên, Gia Hỷ nhìn nhanh một vòng bên trong không phải là nơi tiếp khách, có lẽ thường ngày Liên Thành Hầu cũng thích ở nơi này, một bàn trà đặt bên cửa sổ, trên có bộ cò. Vách tường không treo gì, cũng không có giá đồ cổ, không khí thanh sạch đậm mùi thơm đào chín nên cũng chẳng xông hương. Ngoại trừ một án thư và giá sách, vô cùng đơn giản.

Có điều dù sao nàng cũng là nữ tử, lại chưa thành gia, tiếp đón nơi này quả thật có chút không phù hợp:

- *Tham kiến Hầu gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, y phục trắng tinh, viền cổ áo tay áo dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu hình hoàng hạc, mặt đeo đính đá quý linh lung sống động, cần bao nhiêu tinh xảo thì có bấy nhiêu. Trên thân áo thả xuống một ngọc bội phi thủy lục huyền** nguyên khối không vân đục, trơn tru không tí vết, điêu khắc tinh tế, hiện lên hai chữ Hoàn Nhan nổi bật chói mắt, hẳn như đoán được sự ngăn ngại của nàng.

- *Ra ngoài hiên thuận tiện ngắm cảnh, và lại đến nơi này không xem tận mắt đào tơ thì thật uổng phí!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Tạ Hầu gia!*

Nàng cũng lần ngồi trên hành lang, nắng tháng sáu trải thảm vàng như mật ngọt, đào chín đỏ từng chùm một non tươi thích mắt. Hai bên bảy nhiều bốn băng mắt mè, Gia Hỷ thấy cứ chỉ hần khi ngồi xuống cũng không được tự nhiên lắm, đoán chừng trên người có lẽ không khỏe lắm. Hỏi qua mấy chuyện nhà, cuối cùng Hoàn Nhan Viên Hạo mới vào vấn đề chính:

- *Nàng đọc thư bần Hầu gửi đến chưa?*

Gia Hỷ gắt đầu:

- *Đã đọc qua, chỉ là thời gian gấp rút, cho nên vẫn chưa bắt đầu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhấp một hớp trà:

- *Không vội! Chuyện này nàng cứ từ từ giải quyết, có Triệu Tử Đoạn ở đó, cũng không khiến nàng mệt mỏi!*

Mở cửa hàng gạo, cũng không phải việc gì quá khó khăn, có điều sau nhận thư trong phủ cũng xảy ra nhiều chuyện, nàng chưa có thời gian sắp xếp, đợi hồi kinh rồi, sẽ tìm một nơi đặt cửa hàng. Nhưng Mi Châu không phải nơi thích hợp trồng lúa nước, nàng liền có chút tò mò:

- *Tạ Hầu gia quan tâm! Liên Thành này không có nhiều ruộng, lượng gạo có thể cung ứng đều đều không? Huống hồ, kinh thành người không phú thì quý gạo khô gạo cứng đều không ăn được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười:

- *Chuyện này nàng không phải lo, Phùng Hậu sẽ giúp nàng chuyển lương từ Mi Châu đến kinh thành, gạo này đều là đặc sản, tuy không phải loại tiến cống, nhưng cũng là nhất đẳng của Viêm Quốc.*

Gia Hỷ im lặng suy nghĩ, lúc này từ bên ngoài, Tuyệt Tâm tiến vào:

- *Tham kiến Hầu gia, Phùng Đại tiểu thư!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhướng mày một chút:

- *Sao?*

Tuyệt Tâm hơi nhìn sang Gia Hỷ một chút, Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay:

- *Cứ nói.*

- *Hầu gia, đã tìm ra vật này.*

Gói trong mảnh vải trắng là một chiếc nhẫn nhỏ có chạm khắc tỉ mỉ được lồng trong sợi chỉ đỏ. Gia Hỷ nhủ mày nhìn trí óc nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng nhất thời không nhận ra. Hoàn Nhan Viên Hạo thu lại vật đó, cho Tuyệt Tâm lui. Hắn ra đến giữa sân thì quay lại:

- *Linh Tề cô nương đến rồi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu một cái, lại nhìn sang Gia Hỷ:

- *Đã đến đây cũng nên thăm vườn đào, đi thôi!*

Gia Hỷ đi bộ dọc theo hành lang, hương thơm nhẹ nhàng từ nếp áo của Liên Thành Hầu thoảng trên mũi nàng, mát mẻ dễ chịu, hẳn quả thật tuần mĩ, đứng dưới ánh nắng còn tỏa sáng hơn cả mặt trời. Cừ chi đó, ánh mắt đó, trầm tĩnh nhưng ngạo nghễ, nếu không phải hân sinh trưởng trong hoàng tộc, nói hẳn chưa đủ mười tám tuổi, nàng quả thật không tin.

Vườn đào hiện ra trong tầm mắt, có nhiều hạ nhân áo xanh gấp rút thu hoạch, một vài người cũng đang bày com lên một bàn tre dài. Com hơi hẩm, thức ăn chỉ có mấy món đơn sơ, thịt rim mặn, cá khô trắng xóa muối, măng chua, rau cải, cùng bánh hành và bánh bao. Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lấy một quả đào mới hái xuống, non mềm mọng nước, hắn cẩn thận rửa bằng nước suối dẫn trong ống tre, xong xuôi mới đưa đến:

- *Nàng ăn thử đi, đôi người được mấy thứ ăn quả dưới gốc!*

Gia Hỷ gương gạo đưa tay ra nắm lấy, nhìn bày tay hân mềm mại, đầu móng tay trắng phau sạch sẽ thơm mùi giấy mới, nàng không khỏi hơi ngẩn người. Hoàn Nhan Viên Hạo thấy nàng nhận lấy thì cười, cũng đưa một quả lên miệng cắn, hương vị thơm ngọt, đối trước hẳn không có nhiều hương thụ, cũng chưa từng đến Mi Châu, luôn quần một vòng tranh đấu, cuối cùng vẫn vong thân. Đời này hẳn không muốn phụ rầy cuộc sống, những thức tươi đẹp, không nên bỏ sót.

Tiếng bên trong hành lang lạnh lạnh đưa đến:

- *Hầu gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vẫy tay người đến, Gia Hỷ xoay lại nhìn, là một ti nữ, có lẽ bằng tuổi Liên Thành Hầu, áo xanh thiên thanh thả buông xuống làn váy đỏ, trên đầu cài hoa vài đù màu sắc, bộ dáng xinh đẹp, lối phục sức trang điểm trong giống như một thông phòng. Gia Hỷ hơi thất vọng nhưng không ngạc nhiên, Liên Thành Hầu là Hoàng tử, nếu không có nữ nhân bên cạnh mới thật không đúng, tuy vậy ấn tượng hắn gieo cho nàng lại vô cùng tốt đẹp, nhìn ánh mắt mang theo tia âm áp của hắn, trong lòng Gia Hỷ đánh tự nhủ, bất quá cảm giác của nàng chỉ là một người hiện đại rung động trước mĩ nam mà thôi.

Linh Tề hành lễ cẩn thận:

- *Phùng Đại tiểu thư, bên trong nói đã chuẩn bị sẵn tiện, Hầu gia cũng điểu thư có thể dùng quao rồi!*

Gia Hỷ gật đầu, dùng com trưa xong, nghỉ ngơi đến giữa buổi chiều thì ra về. Vốn Liên Thành Hầu định đích thân đưa nàng về phủ, nhưng Gia Hỷ sợ rằng không biết trong phủ lại nhào lên đôn đại thành thế loại gì nên từ chối. Cuối cùng Tuyệt Tâm hộ tống xe ngựa nàng xuống núi.

Gia Hỷ nhìn quả đào khi này được bọc trong khăn tay, mùi thơm lan tỏa, Liên Thành Hầu dù sao cũng là một Hoàng tử, tất yếu sẽ dính dáng đến chuyện đoạt đích, nàng lại muốn an tĩnh một đời không ưu không lo mà sống. Vĩnh Đan thấy rằng có tâm sự, cũng chỉ nhẹ nhàng trò chuyện:

- *Tiểu thư đừng lo lắng nhiều, dĩa sao cũng không mấy khi rời kinh thành, quay lại còn nhiều đầu đà, tiểu thư vẫn nên giữ tinh thần tốt một chút!*

Xe ngựa đỏ dốc ắc lư, Gia Hỷ vén rèm nhìn ra, nắng đã nhạt màu:

- *Em thấy Hầu gia là người thế nào?*

Vĩnh Đan trầm giọng một chút:

- *Em không biết nhìn người, Hầu gia ánh mắt còn nhiều âm sự, cuộc sống có lẽ không thoải mái như bên ngoài. Có điều, chẳng phải làотиsinh ghê ngang phũ đã giúp mớ Liên Thành Hầu cứu được sống hóa rồng đó sao! Nếu không thì Đại phu nhàn cũng đã mất mồm các chàng nỡ lên Nhị tiểu thư!*

Gia Hỷ không nói gì nữa, lời Vĩnh Đan không sai, nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng cho một cuộc hôn nhân, với ai cũng là tính toán, nàng phải tìm một cái tính toán tốt cho bản thân nhất.

Chập tối Tuyệt Tâm quay lại Liên Thành Hầu phủ, thấy xe ngựa của Liên Thành Hầu đã về đến nơi, hắn an tâm vào thư phòng:

- *Hầu gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngừng đầu, vẫn tính toán trên trang giấy:

- *Về rồi.*

- *Phùng Đại tiểu thư đã hỏi phủ an toàn.*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu một cái, gấp sổ đứng dậy, thông thả ra sân viện:

- *Ta nhận được tin Mộc Hộ Bá gia dời đường đi, ba ngày nữa mẫu phi đến đây. Thông báo trong ngoài phải chuẩn bị đón tiếp.*

Tuyệt Tâm nhận mệnh lui đi, Linh Tề từ phía sau tiến đến, tay nàng không khỏi run rẩy, Hoa Tần đến đây, hôn sự của Hầu gia, nàng phải đối mặt thế nào, Linh Tề chỉ ước gì bây giờ dưới gối có một đứa trẻ, nàng sẽ có danh phận, không sợ gì hết. Nàng chậm rãi:

- *Hầu gia, canh đã hâm xong!*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại, ánh mắt nhu hòa đi không ít:

- *Đình chỉ sớm đi, mẫu phi sắp đến, nàng có thể sẽ嫉妒chút tuy khuất, nhưng cứ tìnta, nhất định sẽ bảo vệ nàng.*

Linh Tề kinh cẩn hành lễ lui đi, Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn theo bóng dáng yếu điệu đó, trong đầu lại hiện lên rõ mồn một cảnh tượng đời trước, nàng cùng đứa nhỏ năm tháng tuổi trong bụng bị thiếu sống, tay hắn siết lại, nhìn về hướng kinh thành oán hận.

- *Sắp xếp ngày mai mời Hiên nhị tiểu thư đến phủ!*

Hồi kinh! Chắc chắn phải hồi kinh! Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận lấy sợi chỉ đỏ có chiếc nhẫn ngọc Tuyệt Tâm đưa đến buổi chiều. Đây là của thích khách làm rơi lại, có vật này, chắc chắn sẽ tra ra người đứng sau.

(*) Quả đào

(**) Ngọc bội phi thủy lục huyền

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Nương Nương Vạn Phúc

Qua mấy hôm sau thì Hoa Tần đến Liên Thành, từ sáng sớm, Liên Thành Hầu đã cùng cả Hầu phu đợi trước cổng thành, Hoa Tần ngồi trong xe ngựa, từ xa đã nhìn thấy nhi tử một thân kim giáp cưỡi ngựa trắng đón đợi. Nước mắt không tự giác trào ra, lại ân hận bản thân không vì con cái mà cố gắng hơn nữa. Để đến cảnh bị xuất cung như thế này. Quay về, nhất định phải quay về kinh thành!

Sau mấy màn chào hỏi, tất cả hỏi phủ. Hoa Tần đau lòng nhìn con trai, đã lớn như vậy Hoàng thượng vẫn chưa để ý đến chuyện chung thân đại sự! Hoa Tần tự trách bản thân làm mẹ không tốt, nữ nhi bây giờ còn đang ở Tông Tự cầu phúc mà hài tử thì bị ban tước thấp kém, lại phải rời kinh.

Hoa Tần được người đưa đến Thọ viện, một hồi sau nghỉ ngơi thay y phục đi đường thành một bộ nhẹ nhàng hăng ngày mới nhìn cung nữ bên cạnh:

- *Hồng Tổ, nói Hầu gia cứ tiếp đãi Phan Đại tướng quân, ta nghỉ ngơi sớm. Lục Tổ cho người gọi Cẩm Từ đến đây!*

Hai cung nữ nhanh nhẹn ra ngoài, lát sau Lục Tổ đưa Cẩm Từ vào, Cẩm Từ thấy Hoa Tần thì mừng mừng nước mắt:

- *Nương nương vạn phúc! Người đến đây rồi!*

Hốc mắt Hoa Tần đỏ ừng:

- *Đứng lên đi, người sống ở đây thế nào?*

- *Tạ nương nương quan tâm, nô tì tốt lắm, Hầu gia nhân ái, trong phủ cũng không có kẻ không quy củ.*

Hoa Tần nhủ mày không cho là phải:

- *Ta ở Liêu Châu, tuy không nắm rõ chuyện Liên Thành, nhưng Hầu gia có thiếp thân tì nữ ta cũng nghe qua, lại thấy Hầu gia giao du cùng Viêm Mục Thế tử, không biết người có nghe đến?*

Cẩm Từ quý xuống:

- *Nương nương dạy phải, chuyện chính sự Hầu gia nô tì không dám can gián. Đúng là trong phủ có một nô tì được Hầu gia coi trọng, nhưng nàng đến giờ cũng chưa hoài thai, cũng không ý thế kiêu căng...*

Hoa Tần phát tay để Cẩm Từ đứng lên:

- *Nhiều năm như vậy, ta cũng biết người trung thành, tận tâm, nếu không Đại Công chúa cũng chẳng đưa người đến bên cạnh Hầu gia. Người không trèo lên giường chủ nhân là tốt, nhưng ít ra người có tâm, còn tì nữ kia là thế nào?*

Cẩm Từ vịn tay Lục Tổ đứng dậy, trong lòng chắc mẩm Linh Tê lần này chắc sẽ xảy ra chuyện:

- *Nương nương, nàng ta tên Linh Tê, vốn được Hầu gia coi trọng từ khi còn ở Cẩm Thành.*

Linh Tê? Trong đầu Hoa Tần không có ý niệm gì về người này, khi còn trong Hoàng cung, các Hoàng tử đều ở Nam Đại Chung cung, để phòng dính phải những chuyện dơ bẩn, tâm tính của Liên Thành Hầu trầm tĩnh không đoán rõ được, người bên cạnh hẳn Hoa Tần chỉ biết nhất đẳng thị vệ Tuyệt Tâm. Hoa Tần nhìn Cẩm Từ:

- *Người gọi Linh Tê đến đây.*

Cẩm Từ tuân mệnh lui ra, nhìn gương mặt âm trầm của Hoa Tần, bất giác thấy lạnh. Hoa Tần không phải hạng người độc ác, nhưng ai biết được sau khi trải qua bao lần bị ám hại đến mất con, chịu cực khổ bên ngoài, lòng người đã chai đá như thế nào. Huống hồ bây giờ, Vạn Quý phi cùng Nhị Thịnh Vương đang thịnh thế, nói Hoa Tần không oán hận hẳn không phải là người. Chuyện Linh Tê có ẽ Hoa Tần sợ Liên Thành Hầu bị nữ sắc phân tâm, hoặc nghi ngờ Linh Tê không trung thành.

Cẩm Từ gõ cửa phòng, Linh Tê là tì nữ nhưng được đối đãi không khác gì chủ tử, nàng ở viện riêng cũng có người hầu hạ, trừ một tiếng nàng tự xưng nô tì, ngoài Hầu gia ra không ai dám sai sử gì. Huống chi đôi khi nàng còn được nghỉ lại trong phòng Hầu gia. Linh Tê mở cửa, váy vàng chấm gót thêu hoa sen trắng, trên thân áo xanh lục, đầu cài một cây trâm ngọc bích, tai đeo phi thủy, nhìn không ra bộ dáng hạ nhân:

- *Có cô! Là nương nương truyền nô tì?*

Cẩm Từ thờ dài, rút cây trâm trên đầu Linh Tê xuống:

- *Ta đã nói tốt hết lời, nương nương muốn gặp, tùy vào số mạng của người thôi!*

Linh Tê tháo luôn đôi hoa tai, nàng ngáp ngừng sợ hãi:

- *Có cô, nói xem, là nương nương muốn nô tì làm gì!*

Cẩm Từ rào bước:

- *Phận hạ nhân đâu thể luận đoán tâm tư chủ tử. Huống hồ nương nương không chỉ là một cái Tàn vị, người còn là mẫu phi thân sinh của Hầu gia!*

Linh Tê trong lòng hồi hộp, nếu họ phát hiện ra chuyện kia có phải nàng sẽ mất mạng không, hoặc giả nàng không mất mạng, nàng cũng sẽ không giữ được địa vị như thế này nữa. Linh Tê nuốt một hơi lạnh, đợi đến khi Hầu gia phu nhân vào phủ, có phải nàng sẽ bị hành hạ, bị nhục mạ, bị giết, bị bán đi. Lòng Linh Tê trở nên cùng quẫn:

- *Có cô! Hầu gia đâu?*

Cẩm Từ xoay người lại:

- *Người nghĩ Hầu gia sẽ vì một nô tì mà ngã nghịch mẫu phi mình ư? Mẫu tử họ vừa gặp nhau, sợ rằng không có kẻ hở cho người chui lọt! Huống hồ, giữa sáng nay, Hầu gia đã cùng Phan Đại Tướng quân ra ngoài rồi!*

Thọ viện rộng rãi tĩnh tế nằm giữa bóng cây xanh mát, mùa hè cũng không nóng, trong phòng không khí mát mẻ vô cùng, nhiều bồn tắm thật lớn được tì nữ cầm quạt phe phẩy hơi mát đi khắp phòng. Linh Tê hít một hơi đứng bên ngoài, nàng nghe tiếng Hoa Tần rõ nồn một.

"Nước mơ không tệ, ướp lạnh càng dễ uống, có điều cái này mùa nóng dùng nhiều dễ bị hư hàn!"

"VẬY NƯƠNG NƯƠNG ĐỪNG ĐỪNG NỮA, ĐỂ DÀNH CHÚNG NÔ TÌ."

Tiếng cười vui vẻ vang vọng, Linh Tê nín thở bước vào:

- *Nô tì là Linh Tê ra mắt nương nương! Nương vạn phúc!*

Hoa Tần đánh giá bộ dáng tì nữ này, Hoa Tần bỏ ly nước mơ xuống bàn:

- *Người là thiếp thân tì nữ của Hầu gia?*

- *Dạ vâng. Nô tì là người hầu hạ trong phòng của Hầu gia!*

Hoa Tần nhủ mày một cái, hừ lạnh:

- *Thân hình mềm mại cũng tốt, vẫn chưa có hài tử?*

Linh Tê lắc đầu:

- *Nô tì...*

Hoa Tần đứng dậy, váy dài quét đất thông thả đi một vòng:

- *Hầu gia thông minh như vậy, chắc chắn không để thông phòng có một cái thê tử trước!*

Linh Tê không nói gì, hai chân nàng quỳ lâu đã tê cứng, mồ hôi cũng đổ xuống lưng áo thánh mưng. Hoa Tần vẫn không có ý định cho nàng đứng lên:

- *Hầu gia sắp có thê tử, ta cũng không định chen vào phòng con trai, nhưng tân nương tử chưa rước về đã dưỡng một loại hổ mị trong phòng, ta không yên tâm được.*

Linh Tê nước mắt lưng tròng, chuyện kia nên nói hay không nên nói, nếu nói ra, mặt mũi nàng đổ vào đâu, nếu không nói ra, có chắc nàng bảo toàn được mạng:

- *Nương nương! Nó tí mấy năm qua chưa làm sai điều gì, quý củ cũng giữ gìn, nương nương thương hại!*

Hoa Tần chán ghét nhìn xuống chân mình, một thông phòng có viện niềng, có người hầu kẻ hạ, còn dám mở miệng nói quý củ, hơn hết nàng ta từ Nam Đại Chung cung bước chân ra, ai biết thời điểm đó có phải người của phi tần nào không, mà nếu là người của Hoàng thượng, thì chẳng phải chuyện đoạt đích của Liên Thành Hầu sẽ hỏng ư.

Nàng ta ở đây đã mấy năm, cũng chưa hoài thai, xem ra Liên Thành Hầu không nặng nề tình cảm, huống hồ chưa có hài tử càng dễ xử lý. Hoa Tần ngắm nhìn bàn tay Linh Tề trắng muốt như ngọc, mười đầu ngón tay son đỏ thắm, làm gì có nó tí nào ăn diện hơn cả tiểu thư phủ nhỏ như vậy:

- *Người cùng Hầu gia dù gì cũng quan hệ thân mật, ta không muốn mang danh hà khắc. Cứ vậy đi, người về Tông Tự cầu phúc cùng Đại Công chúa!*

Linh Tề ngã ngồi xuống đất, cái gì mà về Tông Tự, đây là ép buộc nàng trở thành ni cô. Đại Công chúa đã sắp ra khỏi Tông Tự, chỉ cần Hoa Tần chỉ điểm một chút, mẹ con thông tâm, hiển nhiên nàng sẽ bị ném lại. Linh Tề bò đến dưới chân Hoa Tần:

- *Nương nương thương xót! Nương nương thương xót!*

- *Là ta bạc đãi người?*

Linh Tề không dám nói gì nữa, bộ dáng khóc rầm rức mềm mại đau lòng. Lúc này, từ ngoài cửa Liên Thành Hầu bước vào. Linh Tề vội vàng đứng dậy hành lễ, tay áo không lau kịp nước mắt. Liên Thành Hầu vẫy nàng đến gần:

- *Lại đây!*

Rồi ân cần rút khăn tay ra lau trên gương mặt nhỏ bé ấy. Liên Thành Hầu để nàng đứng sau mình, tươi cười đến cạnh Hoa Tần:

- *Mẫu phi, nhi thần đã chuẩn bị cho người rất nhiều thức ăn ngon. Tuy không bằng đồ trong cung nhưng cũng giống đến tám chín phần.*

Hoa Tần nhu mày, con trai sinh ra rút ruột Hoa Tần hiểu quá rõ tính cách, hẳn đang muốn bảo vệ nhà đầu kia. Hoa Tần mỉm cười:

- *Chung quy lại vẫn là con biết suy nghĩ! Không uống công ta vì con chịu cực mấy năm!*

Hoa Tần nhìn ra khoảng sân đầy nắng, lại tiếp:

- *Ta nghe Cầm Tử nói, con muốn rước một vị Hiền Nhị tiểu thư về?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sang Cầm Tử, thấy ánh mắt nàng không động tĩnh mới trả lời:

- *Hiền Nhị tiểu thư người cũng như tên trâm tỉnh xinh đẹp, nhi thần thật sự muốn Hoàng thượng tứ hôn!*

Hoa Tần nhu mày, Hiền gia tuy không quá cao nhưng cũng không quá thấp, nếu Hoàng thượng đồng ý tứ hôn thì hôn sự này mới có thể thành, còn không, Hiền gia chưa chắc đã đẩy nữ nhi mình vào trận đoạt đích với một Hoàng tử thất sủng:

- *Bên Hiền gia thế nào?*

- *Mẫu phi yên tâm, Hiền lão gia coi nhi thần cũng như con cháu trong nhà, vô cùng yêu quý, nên không vấn đề gì!*

Hoa Tần nghe vậy cũng an tâm, coi như mối hôn này nếu không trợ lực cùng Liên Thành Hầu thì cũng không gây khó khăn gì cho hẳn. Miễn là hẳn thật lòng yêu thích, nàng đều chấp thuận:

- *Vậy để một ngày rảnh rỗi, ta sẽ tranh thủ sang bên Hiền gia một chuyến. Xem ý tứ bên đó thế nào rồi để con viết tấu sớ xin phụ hoàng tứ hôn!*

Liên Thành Hầu gật đầu vui vẻ, lại cho người dọn thiện. Hoa Tần nghĩ một lát mới nói:

- *Vốn chuyện trong phòng con ta không mấy quan tâm, nhưng Hiền Nhị tiểu thư chưa vào cửa, thông phòng kia cũng đừng nên giữ nữa. Con cũng biết nàng ta quý củ không có, trong phủ lâu nay làm loạn...*

Liên Thành Hầu hơi cau mày:

- *Mẫu phi!*

- *Ta biết con là người có tình cảm, ta cũng không bạc đãi gì, nàng ta chung quy vẫn không dám lên lút mang thai, ta niệm tình để nàng đi theo Đại Công chúa.*

Hoàn Nhan Viên Hạo làm sao không hiểu ý tứ của mẫu phi hẳn, nhưng Linh Tề là không thể bỏ, huống hồ kiếp trước, hẳn nhìn Linh Tề nước mắt lưng tròng như thế cũng thấy đau lòng:

- *Nhi thần làm gì có thông phòng!*

Hoa Tần khó chịu:

- *Ta đã hết lòng như thế, Hầu gia...*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi:

- *Nương nương, người nương nương nói đến là Linh Tề đúng không? Chỉ tiếc nàng không phải thông phòng, chỉ là một cung nữ nhất đẳng quản sự cho bản Hầu, vốn bản Hầu đã quen nàng hầu hạ, nhất thiết không đổi được!*

Hoa Tần nghe rõ giọng điệu răn ròi của con trai, trong lòng càng đáng lên nộ khí. Hoa Tần nhìn Linh Tề:

- *Người xem, Hầu gia là nói đúng hay sai?*

Linh Tề nhìn Liên Thành Hầu, gương mặt nàng xoay chuyển đủ cảm xúc, cuối cùng không nói gì được, chỉ khóc lóc nước nớc.

- *Nương nương khai ân!*

Hoa Tần cương quyết:

- *Hồng Tổ, Lục Tổ! Đưa nàng nghiệm thân! Xem là thông phòng hay quản sự!*

Linh Tề giằng tay lại, nhìn Liên Thành Hầu:

- *Hầu gia, cứu nô tì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời, ánh mắt chỉ khẽ bảo nàng an tâm. Linh Tề bước chân theo hai ti của Hoa Tần, vừa đi vừa khóc. Một khắc sau, Hồng Tổ, Lục Tổ mới đưa Linh Tề quay lại. Cả hai nhìn nhau, ngấp ngừng:

- *Nương nương, nàng quá thật là...xứ nữ!*

- *Cái gì?*

Hoa Tần thẳng thốt nhìn sang Cầm Tử, Cầm Tử cũng quý xuống. Chính bản thân Cầm Tử không hiểu vì sao Linh Tề được Hầu gia vô cùng coi trọng kết cục lại không nhận ân sủng. Nàng lắc đầu nhìn Hoa Tần.

Lúc này, Hoàn Nhan Viên Hạo mới bước tới gần chỗ Linh Tề đứng, nàng sắc mặt đã trắng nhợt, chỉ hơi miễn cưỡng cười rồi ngã xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh tay đỡ lấy nàng, phát hiện dưới thân đầy máu, hẳn vội vàng ôm lấy Linh Tề quay về:

- *Người đâu, gọi Lưu thái y đến, nhanh lên!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bước đi gấp rút, đôi nài hẳn không muốn Linh Tề phải chịu khổ, thân mật nhất cùng nàng chỉ là ôm nàng trong lòng, tuyệt nhiên không chạm đến, hẳn không biết kiếp trước có ép lại không. Cũng không chắc chắn sẽ lên ngôi cửu ngũ, nếu hẳn không làm được, đến tuổi sẽ để Linh Tề xuất cung cùng một phần lớn tài sản, nàng có thể tự do tại sống. Không cùng hẳn chịu kết cục bi thảm.

Thoảng chớp trong Thọ viện đã trống hoác. Hoa Tần nhìn Hồng Tổ:

- *Xảy ra chuyện gì?*

Hồng Tổ gương mặt xám lại:

- *Nô tì nghĩ Linh Tề đã thất thân nên có hơi mạnh tay, không ngờ, nàng ta như thế nào lại trong trắng...*

Hoa Tàn thờ dài, quay vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hoa Rơi Trên Sóng (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ ngồi trong phòng, phía nam nông bức, nhất là vào mùa hè, băng khối dùng bao nhiêu cũng khó chịu, trong khi đó nhà tổ Phùng gia vốn chẳng giàu có gì, lượng băng khối đưa đến mỗi người vô cùng hạn chế. Hôm nay Phùng Bạch Thảo chính thức được ghi vào gia phả, nên từ sớm, lão phu nhân đã đưa nàng ấy đi, dù gì cũng chỉ là thứ nữ, trời tháng sáu khó chịu, cho nên cũng không tổ chức cái gì, trừ một bữa tiệc nhỏ ở viện của Phương thị. Mà tiệc đó phải đến tối mới bắt đầu, khi khí trời đã mát mẻ hơn. Gia Hỷ nhìn bàn cơm được dọn lên, lắc đầu một cái, Mi Châu nấu mấy loại món ăn kinh thành vô cùng tệ, nàng không nuốt nổi.

Gia Hỷ thờ dài:

- *Ở Liên Thành này cao lâu nào danh tiếng nhất?*

Hà ma ma biết Gia Hỷ mấy hôm nay đã chán ăn, đồ vào miệng nàng nhai như rom khô, nên lập tức cười nói:

- *Để nó đi ra ngoài hỏi quần gia, sẵn cho xe ngựa chuẩn bị.*

Gia Hỷ lười biếng gật đầu, nâng vào trong thay y phục, Gia Hỷ sờ sờ vào mái tóc mềm mại buồng dài:

- *Làm một cái Thùy quai kẻ cách điệu* đi, thả một phần tóc xuống, nhìn không bị giả mà còn đơn giản!*

Vĩnh Đan dùng lược chải mỗi cẩn thận về mái tóc, cài lên kim bó điệu đỉnh hải đường**, áo ngoài xanh thiên thanh thêu mây trắng chạm gần đến váy dài màu hồng viền hoa, trông xinh đẹp e ấp. Gia Hỷ xò chân vào hải đình hồng ngọc, thông thả lên xe ngựa đi đến Mãn Đình lâu.

Hà ma ma nói đây là nơi có trù nghệ cao nhất Mi Châu này, nổi danh nam thực khó trâu xào ột, gà hấp nổi, thịt hầm Tuyền Uy,... Gia Hỷ nghe qua cũng thấy hấp dẫn vô cùng, nhanh chóng giục xe phu đến. Xe ngựa đi trên đường vô cùng nóng, Hà ma ma thấy Gia Hỷ mồ hôi rơi nhiều mới nói:

- *Hãy tiểu thư đi đường vòng, tuy xa hơn nhưng dọc bờ sông không khí không oi nồng lại có bóng râm!*

Gia Hỷ nghe cũng có lý liền ưng thuận, xe ngựa đi một đoạn thì khựng lại, ngựa hí vang, phía trước đầu xe dâng lên một trận ồn ào. Gia Hỷ phản phò:

- *Ra xem thế nào!*

Hà ma ma vội vàng đi xuống, Vĩnh Đan vén rèm lên liền thấy một cỗ xe ngựa to lớn chắn ngang giữa đường, xe rèm lụa xanh viền cửa tay nằm đều bằng vàng ròng chói mắt. Trên xe còn có gia huy của Châu gia. Vĩnh Đan thầm kêu không tốt:

- *Là xe ngựa của Châu gia Hầu phủ. Hình như người áo xanh kia là Châu Tích công tử!*

Gia Hỷ nhíu mày, Châu gia Hầu phủ này chính là nhà mẹ của Châu Lệ phi thân mẫu Cửu Hoàng tử, Châu Tích là cháu ruột của Châu Lệ phi, ngang ngược càng quấy, không hiểu sao đang êm đẹp ở kinh thành lại chạy đến Mi Châu chặn xe ngựa nàng. Hà ma ma quay lại, gương mặt đỏ ửng:

- *Tiểu thư à, vừa rồi ngựa chúng ta đi đường khiến ngựa của Châu gia công tử hoảng sợ nên công tử khó chịu, liền ra tay đánh phu xe...*

Gia Hỷ hừ mũi tềنگ! Đứng là cạy lớn hiếp nhỏ, dựa vào một cô cô là phi tử nên không coi ai ra gì. Gia Hỷ bước xuống xe, Vĩnh Đan nhanh tay lấy ô che chắn cho nàng. Dưới cái nắng hanh hao tháng sáu, bộ dáng thiên tiên Gia Hỷ xuất hiện khiến người khác cảm thấy như có một luồng sinh khí thổi qua, vô cùng dễ chịu:

- *Công tử, chẳng hay phu xe chúng ta đã đắc tội gì với người?*

Châu Tích quay người lại, gương mặt hần vẫn còn mang vẻ bực tức, vốn là hôm nay đã đánh thua bạc, trên đường về còn bị ngựa dờ chừng mà làm đổ trà trên áo. Có điều không phủ nhận, Châu Tích thật là một mỹ nam, mũi cao mắt sâu gương mặt tuấn tú, chỉ là ánh mắt quá mức số sảng. Châu Tích đánh giá một vòng nữ nhân trước mặt, phát quật trong tay hất hàm hỏi:

- *Tên phu xe này là của tiểu thư?*

- *Là của ta, vốn không biết hắn đã mạo phạm công tử chuyện gì?*

Châu Tích đã thêm một cước vào người đánh xe, thách thức:

- *Làm ngựa của bản công tử kinh hoàng, là tội không nhẹ!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Là lỗi của ta, ta xin tạ lỗi, công tử mắng cũng đã mắng rồi, đánh cũng đã đánh rồi, phiền công tử tránh đường để chúng ta được qua!*

Châu Tích ngấm nhìn gương mặt Gia Hỷ như quả đào còn mon mơn lông tơ, định đưa tay lên vuốt ve đã bị Hà ma ma chặn lại

- *Vô lễ! Người biết tiểu thư nhà ta là ai không?*

Châu Tích cười gằn:

- *Vậy tiểu thư nhà người có biết bản công tử là ai không?*

Gia Hỷ nhìn thẳng hần, đôi mắt âm u lạnh toát:

- *Châu gia Công tử, không biết công tử còn muốn làm khó xa phu của ta?*

Châu Tích trầm mặt, lửa giận đã bốc lên! Biết hần từ Châu gia cũng không nề mặt, ở Mi Châu này làm gì có mấy gia tộc lớn mạnh hơn Châu gia được, hần vốn theo phụ thân làm công sự, tiện thể ngắm cảnh, nào ngờ đụng phải một tiểu mỹ nhân như nàng! Có điều tiểu mỹ nhân thật cứng đầu, nếu đặt dưới thân, không rõ có bao nhiêu phần kháng, nghĩ đến đây, ánh mắt hần trở nên thêm muốn:

- *Tiểu thư, hần là một hạ nhân, nàng không nên vì hần mà gây thù kết oán người khác. Lần này không lấy được mạng hần, ta không bỏ qua.*

Bàn tay Châu Tích sẵn số đến lần nữa, Gia Hỷ lui lại, Vĩnh Đan mới thét lên:

- *Tiểu thư chúng ta là Thục Trình Huyền chúa, người không được làm càn!*

Châu Tích rút tay lại, Thục Trình Huyền chúa, mấy tháng trước Hoàng thượng có sắc phong một vị tiểu thư trở thành Huyền chúa, là người đang đứng trước mặt hần sao? Châu Tích khó chịu, nhưng xung quanh người xem không ít, nếu bỏ qua lúc này, mặt mũi hần dễ vào đâu. Đang khó xử thì đột nhiên hần nghe tiếng nói là lướt phía sau:

- *A! Châu công tử!*

Gia Hỷ đưa mắt nhìn sang đối diện, là Phùng Hoa Thường, nữ nhi của Đại đường bá mẫu nàng - Phương thị. Gia Hỷ không nhận không nhận:

- *Đại đường ti!*

Phùng Hoa Thường một thân y phục hồng lợt chói mắt đang từ từ đi đến, nàng ta gật đầu Gia Hỷ một cái lại quay sang nhìn Châu Tích:

- *Công tử, đường muội nhà ta mới đến Mi Châu, còn chưa có dịp chào hỏi công tử. Huyền chúa cái gì chứ, nàng đã sai còn làm càn, ta là ti ti, đành phải đứng ra xin lỗi!*

Bộ dáng nàng mềm mại ẻo là thì lễ một cái. Châu Tích ngấm ngấm nghĩa nghĩa, vốn Phùng Gia Hỷ trong mắt hần là một đại mỹ nhân, cho nên Phùng Hoa Thường tuy có xinh đẹp nhưng ngại mục không so được với trần châu. Hần già như đại lượng, đáng nào Phùng Hoa Thường cũng đã cho hần một bậc thang đi xuống, hần ăn cần đỡ nàng ta dậy:

- *Tiểu thư nói gì vậy, ta là không chấp nhận những chuyện này, đường muội nàng tuổi nhỏ háo thắng. Từ từ dạy dỗ.*

Gia Hỷ chán cảnh nhìn Phùng Hoa Thường lấy lòng Châu Tích liền quay vào xe ngựa, gọi phu xa đánh xe đi. Đến Mãn Đình lâu nàng liền đem bạc đưa phu xe bảo hấn đến đại phu mà khám. Bản thân cùng ma ti nữ vào trong.

Vốn tiểu nhị của Mãn Đình lâu đã làm việc nhiều năm, tự khắc nhìn ra Gia Hỷ ăn mặc sang trọng quyền quý, ngay lập tức mời vào một nhà gian đã chuẩn bị sẵn, từ cửa sổ có thể nhìn xuống dòng sông mát mẻ sóng nước. Gia Hỷ cho gọi mấy món đặc trưng lại để Vĩnh Đan cùng Hà ma ma sang gian bên cạnh tự do ăn uống, một mình bình thần ngắm cảnh. Cơm chưa được nửa bữa thì Phùng Hoa Thường đến, thấy Gia Hỷ ngồi một mình, Phùng Hoa Thường cũng để nỏ ti bà từ sang gian khác. Gia Hỷ đánh gọi tiểu nhị dọn đem nước mát điếm tắm các loại lên, lại cho người vào hầu hạ súc miệng, cuối cùng mới chào hỏi:

-Đườngti cũng có nhữnhữngđếndây?

Phùng Hoa Thường hừ lạnh một cái, Phùng gia không phải đại gia đại tộc gì nhưng ít ra cũng xuất ra mười mấy cái quan lại lớn nhỏ. Ở Mi Châu cũng là có chút tiếng tăm. Phùng Hoa Thường luôn tự cho mình là tiểu thư dòng dõi, cha nàng kì này chắc chắn là tộc trưởng. Huyện chúa thì sao, ồ kinh thành thì sao, không phải đều chỉ là chi thứ trong tộc! Đại Quốc coi trọng kỳ tộc, nếu bị trục xuất khỏi gia tộc thì thân phận liền thấp kém bao nhiêu bậc, cho nên Phùng Hoa Thường cảm thấy bản thân quý giá hơn Phùng Gia Hỷ rất nhiều:

- Mọii khôngnèndắtgặpvớicháucôngtử!

Gia Hỷ nhấp nhấp nước mơ lạnh, vị chua ngọt tan dịu trong cổ họng:

- Hắncậythếhiếpngườivốnchỉlàvạquẹtnhẹ,lạidánhxaphuđếnmứcdỏ.

Phùng Hoa Thường nhũu mày, thầm nghĩ Gia Hỷ không biết tốt xấu, Gia Hỷ chỉ là một Huyện chúa được phong, trong khi Châu gia là Hầu tước, lại có quý nhân trong cung hơn hết còn một Cửu Hoàng tử được Hoàng thượng vô cùng yêu quý. Châu Tích này lại được cô cô nâng đỡ, thương xuyên ra vào cung cấm:

- Mọii đingtự cho mìnhlàhay,làimĩnhânradườngtranhcãiivớingườikhácthìcònthếhốnggimữa,huốngghỏCháucông tử làngườithầutình đạty,tathấy mọii chimuốnggậysựchịylênhắn!

Gia Hỷ suýt phun nước mơ ra khỏi miệng, Phùng Hoa Thường nghĩ ai cũng mê mẩn một tên quần là áo lượt bức hiếp dân lành như nàng ta ư! Hóa ra là ghen tức, có lẽ sau khi nàng đi Châu Tích đã hỏi qua thân thế nàng mới khiến Phùng Hoa Thường ăn dấm chua mà tìm đến tận đây. Gia Hỷ không nói gì, đẩy một miếng điếm tâm đến:

- Tìxem,cáinàyvĩtathomngotlạikhôngngán, ănmộttiếnglạimuốn ănthêmmiếngmữa.

Phùng Hoa Thường thấy Gia Hỷ không để tâm đến lời nói của mình nên tức giận, có điều đây là cao lâu, gây sự cũng không tốt lành gì, nên đành phải uống một hớp trà hạ hỏa. Từ ngoài cửa nghe tiếng tiểu nhị:

- Kháchquan, giannàycôngngườidậtrời, ngàiikhôngthểvào!

- Tránhra!

Gia Hỷ tức mất nhân, Châu Tích theo đến tận đây. Phùng Hoa Thường ngay lập tức dúi nét mặt rạng rỡ như hoa xuân, tươi cười phất tay tiểu nhị đi:

- Cháucôngtử, thật là hữuchuyện, côngtúngoidi!

Cái gì mà hữu duyên, Châu Tích muốn tìm gặp nàng nên đã trực tiếp hỏi tiểu nhị sau đó xông lên, qua miệng Phùng Hoa Thường cứ như giải ngẫu. Gia Hỷ chán ghét xoay mặt nhìn ra ban công, mỗi gian đều có một phản ban công riêng cũng được ngăn tách biệt với gian khác, dưới ban công là dòng sông mùa hạ đang chảy xuôi ra biển. Nước sông trong vắt, nương theo đó là vài cánh hoa chiếc lá từ hai bên bờ.

Châu Tích thấy Gia Hỷ không đá động đến mình liền lên tiếng trước:

- Tiếuthưvẫngiậntachuyệnvừarời! Tênphuxeđợycũngđầumấtmạng!

Phùng Hoa Thường thấy Gia Hỷ im lặng mới gượng gạo:

- Mọii mọii tadržợchiều chuộng quenrồi,vốn khôngquycủ!

Châu Tích cười cười:

- Nàng là Huyệnchúa, tuyệt nhiênquycisẽhomngườivậylạccóikhông muốnnóichuyện cùngta!

Gia Hỷ xoay người lại, gương mặt yêu kiều phong thái mềm mại, gió từ dòng sông thổi tốc nàng hơi lộn xộn lại tạo cảm giác mong manh yếu ớt. Châu Tích hơi thất thần. Gia Hỷ đứng dậy, nờ nụ cười tự nhiên nhất:

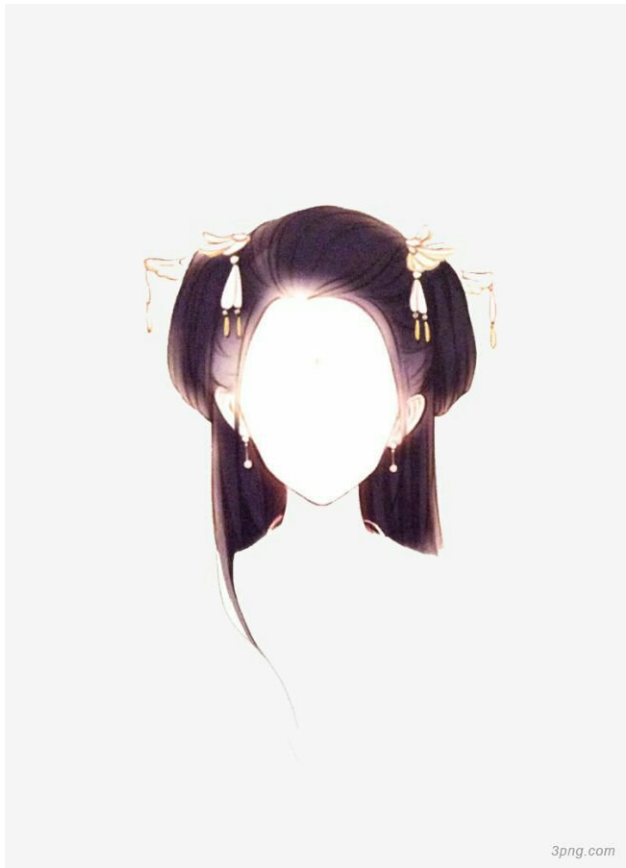
- Cháucôngtửcứlại đingbữa,taditruớc!

Nói rồi nàng nhanh chóng gọi ma mà bà từ xuống lầu, một mạch ra xe ngựa. Châu Tích định dậm bước đi theo thì thấy cánh tay của Phùng Hoa Thường giữ hấn lại:

- Cháucôngtử! Taxinthay đường mọii tqlỗi!

Châu Tích nhìn gương mặt đỏ bừng vì ngại ngùng của Phùng Hoa Thường, trong lòng nổi lên tà ý. Gọi người mang thêm rượu, ra hiệu thuộc hạ đóng kín nhà gian, lại canh giữ bên ngoài.

() Thùy quai kể cách điệu*

(**) Kim bộ điều chỉnh hai đường

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Hoa Roi Trên Sóng (trung)

Chập tối, Gia Hỷ vừa mới tắm xong, tóc còn chưa lau khô thì Vu ma ma đến:

- Tiểu thư, lão phu nhân gọi người đến!

Gia Hỷ mỉm cười:

- Ma ma cứ về trước, nói với tổ mẫu ta thay xong y phục sẽ sang ngay.

Vịnh Đan đem một bộ tơ tằm vàng nhạt đến, ban đêm nàng cũng không trang điểm gì, gương mặt non mịn tươi mát, tà áo phất phơ bước ra ngoài, gió mùa hạ thổi lồng lộng. Men theo con đường rải sỏi trắng, Gia Hỷ nhanh chóng đến được phòng

lão phu nhân, rằng vui vẻ tiến vào:

- *Tổ mẫu!*

Lão phu nhân nằm trên tháp, trên người cũng chỉ ăn vận đơn giản, Phùng Bạch Thảo đang dùng bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa vai cho bà, thấy Gia Hỷ, bà vẫy tay đến:

- *Lại đây, hôm nay Bát ti nhi được đưa vào gia phủ nhưng trong phủ lại có chuyện, không làm tiệc được. Thật thiệt thòi, ta thấy vậy nên gọi con đến, làm mấy món lật vặt, tí muội một nhà nói chuyện với nhau!*

Gia Hỷ phát tay Vĩnh Đan đưa đến một hộp gấm đỏ:

- *Chúc mừng muội muội!*

Phùng Bạch Thảo he hé mở ra, là trăn châu, tuy không lớn cũng không quá quý trọng, nhưng một hộp châu ngọc thế này với thứ nữ cũng đã quá cao. Lão phu nhân gật đầu hài lòng:

- *Sinh thần con tháng tám, sau khi hồi phủ cũng nên bàn đến hôn sự!*

Gia Hỷ e thẹn đỏ mặt, nhìn bầu trời đầy sao đêm mùa hạ mới hỏi:

- *Tổ mẫu, trong phủ xảy ra chuyện gì?*

Lão phu nhân ngồi dậy, uống một hớp trà, gương mặt lộ ra vẻ chán ghét:

- *Là đại nữ nhi của Đại đường bá mẫu con, không biết thế nào đến giờ vẫn chưa hồi phủ. Bá mẫu con đang cho người lục tung cả Liên Thành lên tìm kiếm.*

Gia Hỷ nhủ vậy, từ trưa Phùng Hoa Thường cùng Châu Tích ở một chỗ, đến giờ vẫn chưa về, không lẽ đã xảy ra cái gì. Gia Hỷ chưa kịp đáp lời đã nghe ồn ào ngoài sân. Phượng thị cứ vậy xông vô phòng, trực tiếp bỏ qua lão phu nhân mà hỏi Gia Hỷ:

- *Trưa nay Hoa Thường có gặp người ở Mãn Đình lâu, sau đó thì sao!*

Gia Hỷ đứng dậy thì lễ, lại làm như vì kính sợ mà run rẩy:

- *A! Bá mẫu, đường ti sau khi con rời khỏi thì nán lại nói chuyện cùng Châu gia công tử! Người đã hỏi qua hạ nhân chưa?*

Phượng thị không nói gì, xoay người đi một mạch, hạ nhân không tìm được chủ nhân đã trốn biệt không dám quay về phủ, bây giờ lại hỏi ra một cái Châu gia công tử, Phượng thị đau đầu hết mức, Châu Tích này năng nhìn vào vốn đã biết là một kẻ không ra gì, nhưng nữ nhi năng lại khó khạo mà yêu thích hẳn. Bây giờ dính vào chuyện này, sợ rằng lành ít dữ nhiều.

Lão phu nhân thở dài, Phùng Bạch Thảo tuổi nhỏ đã buồn ngủ, gật gà gật gà. Vu ma mà thấy vậy ôm nàng vào trong, lão phu nhân cũng để Gia Hỷ quay về.

Cứ thế trong phủ một đêm con nhiên ồn ào không ngủ được, đến mờ sáng hôm sau thì Hà ma ma chạy vào phòng:

- *Tiểu thư! Tiểu thư!*

Lúc này Gia Hỷ đang mơ ngủ, phải mất một lúc nàng mới tiêu hóa hết những lời Hà ma ma nói:

- *Tiểu thư, Phùng Hoa Thường tiểu thư đã được tìm thấy rồi!*

Gia Hỷ mơ mơ màng màng rửa mặt, một hồi thanh tỉnh nàng mới ngạc nhiên:

- *Tìm thấy ở đâu?*

Hà ma ma bều môi lại hạ giọng nói nhỏ:

- *Bến đó, sáng sớm người ta đã đồn ăn lên thấy một nữ nhân dạt vào bến, trên người chỉ mặc một bộ trung y, hạ thân toàn máu. Phượng phu nhân lo sợ nên đưa người đến thì đúng là Phùng Hoa Thường tiểu thư!*

Gia Hỷ chau đôi mày lại, nàng ta đắc tội gì mà khiến Châu Tích có thể ra tay độc ác như vậy. Gia Hỷ nhìn Hà ma ma:

- *Đổi ý phục, ta đi gặp tổ mẫu!*

Gia Hỷ vừa đi trên đường vừa suy tính, Phượng thị chắc chắn sẽ vin chuyện này lên người nàng. Đến sáng nay có lẽ Phượng thị cũng đã biết Phùng Hoa Thường vì chuyện của Gia Hỷ năng và Châu Tích mới gặp gỡ thân mật hẳn. Phượng thị hiện tại đau xót con gái, sẽ tìm nàng tính sổ. Gia Hỷ nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được vì sao Phùng Hoa Thường lại xuất hiện ở bến đó.

Lão phu nhân cũng đã dậy, động tĩnh lớn như vậy, thêm một chút nữa sẽ có chuyện ồn ào, thấy Gia Hỷ đến, lão phu nhân mới gọi nàng vào dùng bữa sáng, lại hỏi:

- *Hôm qua đã xảy ra cái gì?*

Gia Hỷ kể lại không giấu giếm, lão phu nhân thở dài. Dù gì cũng là nữ nhi họ Phùng, để thanh danh bị hủy đến nước này, Phùng Hoa Thường chỉ có hai con đường, hoặc tự vẫn hoặc xuất gia. Trong đại môn đại tộc, nữ nhi nếu thất trinh chỉ có đường chết, tay Phùng Hoa Thường không chỉ bị lâm nhục, còn lộ thể dưới mắt cả Liên Thành này, sợ rằng không tránh khỏi ba thước lụa trắng.

Bây giờ bên viện Phượng thị, đèn đuốc sáng rọi, Vận lão phu nhân trầm mặt ngồi bên ngoài cùng Phùng Thiện - phụ thân Phùng Hoa Thường. Phượng thị nước mắt lưng tròng, Phùng Hoa Thường cũng đã mơ hồ tỉnh, thân thể nàng đau như bị lột từng miếng da. Phượng thị nhìn ra ngoài thấy tướng công cùng lão bà mặt nặng mày nhẹ, trong tâm lo sợ Phùng Hoa Thường bị chiều theo gia pháp:

- *Nói mẫu thân nghe, đã xảy ra chuyện gì?*

Phùng Hoa Thường mở miệng, cổ họng buốt nhói vì uống nhiều nước sông. Cuối cùng cũng khàn khàn nói:

- *Mẫu thân! Nữ nhi sợ hãi!*

Phượng thị lòng như bị xé ra ngàn mảnh, ôm con gái vào lòng. Qua lời kể của Phùng Hoa Thường, Phượng thị mới biết, sau khi Phùng Gia Hỷ rời khỏi Mãn Đình lâu, Phùng Hoa Thường bị Châu Tích lâm nhục, sau đó vì tiểu nhị phát hiện nên Châu Tích đưa nàng lên thuyền tiếp tục dờ trôi trên sông. Châu Tích ép Phùng Hoa Thường uống rất nhiều rượu, lại bạo lực kinh hoàng gây vô năng, khiến hạ thân thương tổn đau đớn, giữa đêm, Phùng Hoa Thường sẩy chân rơi xuống nước, trên người cũng chỉ mặc một bộ trung y mỏng mảnh, đến yếm cũng không có. Mờ sáng thì dạt vào bến đó. May mắn không chết.

Phượng thị không biết nói gì, lòng càng căm hận Châu Tích nhưng Phùng Thiện cũng chỉ một chức Tham tri Ngũ phẩm. Không thể tùy tiện đem chuyện này đổ lên đầu Châu Tích khi chưa có chứng cứ rõ ràng. Chỉ qua miệng nữ nhi năng kể, Châu Tích chắc chắn sẽ chối bay chối biến.

Vận lão phu nhân nghe Phượng thị nói lại thì trầm tư suy nghĩ, tay lần tràng hạt không buông, cuối cùng lắc đầu:

- *Ngày mai đưa đến chùa xuống tóc làm ni cô!*

Phượng thị ngã ngồi trên mặt đất, gương mặt xám ngoét nhìn Phùng Thiện:

- *Lão gia, lão gia, Thường nhi có tội tình gì, con bé lại bị người ta bức hại, đã ra nông nỗi này, bây giờ đưa lên chùa, có phải là một kích trí mạng đâm vào tim nữ nhi không!*

Phùng Thiện thương yêu con gái, không nổi, nhìn Vận lão phu nhân:

- *Mẫu thân, người xem, Thường nhi còn ốm yếu như vậy...*

Vận lão phu nhân đưa tay bấm dứt tràng hạt, rơi vài tung tóc:

- *Nó là chất nữ ta, ta yêu thương còn không hết, nhưng chuyện này khiến con mất đi cơ hội làm tộc trưởng, hơn nữa, dưới Thường nhi còn bao nhiêu ti muội, các nàng chẳng phải vì Thường nhi mà chậm trễ hôn sự thanh danh ảnh hưởng ư?*

Phượng thị bò dưới đất:

- *Mẫu thân, không đâu, không đâu! Chỉ cần Châu Tích chịu cưới Thường nhi, không phải mọi sự hóa giải sao!*

Phùng Thiện nhìn Phượng thị, biết chuyện này khó hơn lên trời, nhưng nữ nhi hẳn không thể bỏ, thanh danh cũng không vứt đi được, trên dưới Liên Thành đều đang đồn đãi. Hắn nói lời:

- *Mẫu thân, nương tử nói đúng, chỉ cần Châu Tích chịu cưới Thường nhi!*

Vận bào phu nhân xoay mặt bước đi:

- *Châu gia là đại gia tộc, Hoa Thường ngày trước chưa chắc đã có cơ hội, nay hưởng hỏ tàn hoa bại liễu như thế này, Châu gia sẽ đáp ứng cho người!*

Phượng thị thảm thiết kêu gào:

- *Nàng là bình thê hay quý thiếp cũng được, Châu Tích gây ra chuyện bức hiếp con gái nhà lành, hẳn phải chịu trách nhiệm!*

Tối hôm ấy, khi Gia Hỷ đang cùng ngồi với lão phu nhân thì Phượng thị và Phùng Thiện đến. Hai người họ giọng gao lăm khách một hồi, Phùng Thiện mới lên tiếng, nói về chuyện của Phùng Hoa Thường, sau cùng nhìn về Gia Hỷ:

- *Đườngchấtmữ, đượgThườngnhivớiconcũnglàti muội, conênggiúpThườngnhilầnnày!*

Gia Hỷ cười cười, đôi mắt trong xanh như ngọc bích:

- *Đườngtrigápchuyệnkhôngmay, chángáicũngcảmthấylốlắng, nhưng chángáicũngvớicháucông tử khôngquenkhôngbiết, làmsao giúp đỡđược!*

Phượng thị nước mắt lưng tròng, nắm lấy tay Gia Hỷ:

- *KhôngphảilôgặpchâuTích, màlàLiênThànhHầu!*

Gia Hỷ nhủu mày:

- *Hàngia?*

Phùng Thiện cúi mặt:

- *ĐáphonàylàcủaHàngia, ChâudạnhânlàmKhamsaiDạithàndểtruythiếtcũngnểmặtHàngiavàiphần, huốnghởChâuTíchkhôngquankhôngtước, dựavàochâudạnhânlàmchàng, Hàngiacó thể giúpđi!*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Tịchcháu với Hàngiacóchútquanhệ, nhưngchưa chắc Hàngiadãnhậnlời!*

Phượng thị biết vẫn có một phần hi vọng, liền trực tiếp quý xuống:

- *Hỳnhhi, cháulàHuyềncủatamphẩm, lờinóiởđâycoinhư có tronglượgnhất, huốnghởThườngnhivì giúp đỡchángiavâyâmàbịlànhại...*

Gia Hỷ nghĩ thầm trong lòng, Phượng thị đây là uy hiếp nàng, cũng là cầu xin nàng, Phùng Hoa Thường vì nàng bị hại, Phượng thị thân là bá mẫu lại quý gối cầu xin, truyền ra ngoài không phải rằng vừa bất hiếu vừa bất nghĩa ư! Gia Hỷ vội vàng đỡ Phượng thị dậy:

- *Đườngbámẫu, đừng làm thế, ngàymaicháu gái sẽđếnHầuphúcủakiến.*

Lão phu nhân cũng cho Vu ma ma đỡ Phượng thị, cũng nói:

- *Hỳnhhidãnôithisêlâm, còndựrchaykhôngthì coi vào tạo hóacủahoaHoa Thường vậy!*

Phượng thị chỉ dọi chừng đó, len lên lau nước mắt rồi cùng Phùng Thiện quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hoa Rơi Trên Sóng (hạ)

Mở sáng, Gia Hỷ đến thăm Phùng Hoa Thường. Nàng ta đang nằm trên giường, cả người trắng bệch, tóc xỏa xuống lưng hơi rối, nhưng lại vì bệnh tật càng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu. Gia Hỷ ngồi cạnh giường, mỉm cười để từ từ lui ra, Phùng Hoa Thường cũng được người đỡ nửa ngồi tựa lưng vào gối mềm:

- *Thấy ta thế này, người vui về lắm!*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vốn ta với đường ti cũng chẳng thân thiết càng không thù oán gì, một tên Châu Tích làm bẩn mắt ta hẳn ta không tranh giành với ti. Là ti tự chọn ở lại cạnh hắn.*

Phùng Hoa Thường ho mấy tiếng, nàng nhấm lạnh không nhẹ, kéo về cái mạng này đã là số mệnh lớn, Phùng Hoa Thường cũng chưa rõ bản thân bị thương tổn đến thế nào, chỉ biết hạ thân vô cùng đau đớn. Châu Tích hung bạo như vậy, nghĩ lại Phùng Hoa Thường vẫn sợ hãi, nàng phát tay cho người hầu lui đi. Sau khi trong phòng đã yên lặng mới nói:

- *Liên Thành Hầu sẽ không giúp một nữ nhân như ta, người đừng tốn công. Ta cũng không muốn phiền hà người!*

Gia Hỷ chỉ mỉm cười xoay lưng rồi đi. Trong lòng nàng hiểu rõ, sau đêm đó, Phùng Hoa Thường đã kinh sợ Châu Tích, nên thà rằng làm ni cô còn hơn gả cho hắn. Nhưng cả nhà họ Phùng chắc chắn sẽ chạy vạy vì thanh danh nàng, với nữ tử, danh tiết còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Phượng thị từ sớm đã giúp nàng chuẩn bị xe kiệu, có điều đến đường đột thế này, chưa chắc Liên Thành Hầu đã ở phủ. Nàng cũng hơi ngần ngại. Cuối cùng lại vì việc người khác mà nhờ vả, tâm trạng không thoải mái bao nhiêu.

Đi một canh giờ thì xe dừng, trước Hầu phủ, Gia Hỷ để Vĩnh Đan gõ cửa, tên giữ cổng he hé nhìn ra mới hỏi:

- *Có nương tìm ai?*

Vĩnh Đan nhìn ra xe ngựa:

- *Chủ tử ta là Thục Trinh Huyền chúa muốn gặp Hầu gia.*

- *Hầu gia cùng nương nương đã đến Hiền phủ, đợi một chút để ta gọi quản gia.*

Gia Hỷ ngồi trong xe ngựa, lại thêm một khách, quản gia mới mời các nàng vào cổng sau, đợi ở khách phòng. Trên bàn có bích loa xuân, cùng ít trái cây. Xung quanh bảy mấy bồn bưng lạnh ngắt. Gia Hỷ nhắm mắt hưởng thụ, một chập sau thì thấy từ ngoài cửa có người vào.

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Linh Tê có nương!*

Linh Tê hành lễ một cái, tự nhiên ngồi xuống ghế phụ:

- *Tiểu thư đợi Hầu gia còn rất lâu! Hôm nay Hầu gia có việc vui!*

Gia Hỷ lơ mớ đoán, lại nghe trong giọng nói Linh Tê có chút chua chát:

- *Chuyện hỷ, có lẽ là Hầu gia vừa mất tiểu thư nhà nào!*

Linh Tê cười, nhưng là nụ cười giọng gao, vốn nàng nghĩ Phùng gia Đại tiểu thư cũng có ý với Hầu gia nên mới thông báo cho nàng ta, nào ngờ một cái biểu cảm cũng không:

- *Là Hiền nhị tiểu thư, hôm nay Hiền Đại thiếu gia mới đoạt một cái Băng nhân, cho nên việc vui đi với việc vui!*

Gia Hỷ giữ nụ cười tự nhiên nhất:

- *Vậy thì chúc mừng Hầu gia!*

Tầm giữa trưa, Liên Thành Hầu hồi phủ, hẳn đi thẳng đến khách phòng, y phục cũng chưa kịp thay, vừa bước vào đã tự nhiên rót một ly trà:

- *Thật năng, sống ở đây nhiều năm vẫn không quen được cái nắng phương nam!*

Gia Hỷ hành lễ, lại nhìn Linh Tề cẩn thận cời áo choàng hẳn, lại đem thêm băng khối đến, cho người đưa nước mát lên. Liên Thành Hầu phát tay cho người lui, uống mấy ngụm mơ chưa sáng khoái, Linh Tề ngần ngại đứng lại đó giây lát rồi cũng vén váy đi ra ngoài. Gia Hỷ lúc này mới nói:

- *Đường đột đến mà không báo trước, thật áy náy!*

Liên Thành Hầu cũng không nhìn sang nàng:

- *Là chuyện của tiểu thư Phùng gia bị ủy khuất?*

Gia Hỷ gật đầu, cười khổ, bấy giờ cả Liên Thành đều biết chuyện xấu hổ của Phùng Hoa Thường, nên Hầu gia không rõ mới là chuyện lạ:

- *Đúng là chuyện đó, ta cũng bị ép buộc mà đến! Chuyện này là do Châu Tích gây ra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo dùng ánh mắt trên gương mặt non tơ của nàng:

- *Muốn Châu Tích nạp nàng ta làm thiếp?*

- *Thành thật mà nói, nàng ta là mong muốn trở thành bình thê!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười:

- *Vậy bây giờ bên phủ nàng chỉ cần tung tin Châu Tích hãm hại nữ nhi nhà lành, bản Hầu sẽ cho người đem lời đồn tới kinh thành. Lệ phi sẽ phải thoái lui đem Châu Tích ra để bảo vệ thanh danh cho Châu gia thôi!*

Gia Hỷ không để tâm nhiều vào việc này, Phùng Hoa Thường là quý thiếp bình thê hay ni cô đều không phải chuyện của nàng, nàng chấp nhận đến đây cầu xin giúp đỡ đã là hết lòng. Cho nên tự nhiên nàng cho rằng ý của Liên Thành Hầu rất tốt. Châu Tích nạp thêm thiếp hay không cũng không quan trọng lắm với Châu gia, dù gì Châu Tích cũng không kể nghiệp Hầu tước.

Gia Hỷ đứng dậy định chờ từ ra về, thì thấu gương mặt Liên Thành Hầu đột nhiên ửng đỏ. Tay hắn run run, mồ hôi như suối đổ ròng ròng:

- *Hầu gia, người sao vậy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy mặt mình mờ dần, hạ thân tọa lên một luồng nóng bỏng, cổ họng khô khốc, hộp một ngụm trà, cảm giác khó chịu càng nhân lên gấp bội. Hắn lao đảo đứng lên, rồi lại ngã vào thành ghế, trong lòng hắn lờ mờ đoán:

- *Nàng quay về đi! Nhanh lên!*

Gia Hỷ nhìn trước nhìn sau, trong phòng người cũng đã lui hết, chỉ còn mỗi Vĩnh Đan, Gia Hỷ đến gần Liên Thành Hầu, lại thấy cổ thân nhiệt hắn cực kì nóng rát:

- *Hầu gia, có phải bị say nắng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo khó nhọc lắc đầu, hắn lùi lại một bước, tránh xa Phùng Gia Hỷ:

- *Nàng không được đến gần...là xuân được!*

- *Xuân được?*

Gia Hỷ cả kinh, bắt giác lùi lại, giải được là nữ nhân:

- *Ta gọi Linh Tề có nương cho người?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, hương vị nữ tử tỏa ra trong không khí bắt đầu khiến hắn mất dần lí trí:

- *Không! Không được gọi Linh Tề, nàng cũng đi đi! Nhanh!*

Gia Hỷ nhìn ngọc bội trên thắt lưng Liên Thành Hầu, nhanh tay rút nó ra, nào ngờ Liên Thành Hầu nắm được tay nàng, không buông, mồ hôi ẩm nóng dần tiến lại gần. Vĩnh Đan hoảng hốt, nàng vội dùng cốc trà lấy một ly đầy băng khối đang tan, hất vào mặt Liên Thành Hầu. Hắn gần như thanh tỉnh lại, ngồi xuống ghế:

- *Nhanh! Đi đi!*

Gia Hỷ cũng không chần chờ nữa. Vội vội vàng vàng ra ngoài, nhanh chóng nói với phu xe:

- *Đến đại phu gần nhất!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lẽ đến trước cửa, dùng hết sức khóa trái cửa lại. Hắn để phòng bất cứ nữ nhân nào. Hôm nay là ngày hắn cùng Hiền gia Nhị tiểu thư trao đổi bất tử niên canh, tấu sớ xin từ hôn cũng đang trên đường đến kinh thành, nếu ngay lúc này trong Hầu phủ xảy ra việc bại hoại, mọi tính toán của hắn sẽ đổ sông đổ bể.

Linh Tề đứng thật lâu trong sân, dưới gốc cây hộc râm mát, rõ ràng nàng đã hạ xuân được trong nước mát đưa lên Hầu gia. Cũng thấy tận mắt Phùng Gia Hỷ vội vàng chạy ra ngoài, nhưng Liên Thành Hầu không hề cho người gọi nàng, cửa lớn cũng khóa chặt. Là Hầu gia không trúng được, hay Hầu gia cự tuyệt nàng, hoặc Phùng Gia Hỷ đã nhanh hơn một bước bỏ vào lòng hắn. Mọi chuyện nàng đã toan tính kĩ lưỡng sao từ đầu lại lờ là một cái Phùng tiểu thư vô duyên vô cớ muốn gặp Hầu gia.

Linh Tề tự biết ngày hôm đó, hai ti nữ của Hoa Tần quá mức mạnh tay khiến nàng mất đi tâm thần xử nữ. Nhưng nàng là người của Hầu gia, Hầu gia luôn tìm cách bảo vệ nàng, vậy tại sao vẫn không thu nạp nàng. Trong phủ bây giờ đồn đoán về nàng rất nhiều, nàng sợ rằng mấy ngày nữa Hầu gia phu nhân qua cửa, nàng sẽ không còn chỗ dung thân. Chỉ cần Hầu gia sung hạnh nàng, nàng lên quý thiếp, phu nhân chắc chắn không thể muốn đánh thì đánh muốn giết thì giết.

Phùng Gia Hỷ nhanh chóng đưa đại phu đến Hầu phủ, lại dùng ngọc bội của Liên Thành Hầu mà đường đường chính chính đi vào. Hầu phủ bình thường có một Lưu thái y, nhưng không rõ vì sao ông ta vắng mặt không có trong phủ, vốn dĩ ở đây là Mi Châu, cái gì cũng qua loa sơ sài hơn kinh thành. Và lại Liên Thành Hầu đa nghi, mỗi lần bắt mạch đều là một đại phu khác nhau, đôi khi từ các châu thành khác. Vị đại phu này nhanh chóng đi vào trong, cửa chính đã khóa chặt, Linh Tề từ xa đi tới, tranh chấp:

- *Tiểu thư! Đây là Hầu phủ, không phải Phùng gia, tiểu thư không thể muốn đến là đến muốn đi là đi được! Càng không được phép để người lạ vào!*

Gia Hỷ biết rằng tình thế nguy cấp, xuân được này nếu không giải kịp thời sẽ làm người trúng được mất đi khả năng đàn ông. Liên Thành Hầu giúp đỡ nàng nhiều, nàng không muốn thấy hắn cứ thế bị hại, và lại bản thân nàng cũng từng bị tính kế, nên tạm có thể gọi là đồng bệnh tương lân.

Gia Hỷ trầm giọng:

- *Tránh ra!*

Linh Tề chắn ngang cửa:

- *Nó tí dù gì cũng là quân sự viện này, tiểu thư không nề mặt tâng cũng nên nề mặt phạt, không được hô to gọi nhỏ trong viện Hầu gia!*

Gia Hỷ hát Linh Tề sang một bên, mi mày cau lại thành một đường cong tuyệt mỹ:

- *Vậy sao?*

Vĩnh Đan nhìn chủ tử tranh chấp liền nhanh trí ôm lấy chậu cây trên hành lang, dùng hết sức đập vào cửa, cửa gỗ liền nhanh chóng gãy ra một mảnh, Gia Hỷ cũng dễ dàng mở được chốt bên trong, Linh Tề vội vàng chạy ra ngoài cổng viện, chuyện này nếu như bại lộ, Hoa Tần nương nương sẽ giết chết nàng:

- *Người đâu! Có kẻ làm loạn!*

Bên ngoài một tốp lính xông tới, Gia Hỷ giọng ngọc bội lên:

- *Hàngiaóđầu, kênáoám bước đến!*

Lúc này đại phu đã vào trong, Gia Hỷ bước lùi lại gần gần Liên Thành Hầu, trên ghế chủ vị Liên Thành Hầu hơi thở mờ mịt dần, hạ thân trường đau toàn thân nhức nhối. Hắn níu lấy cánh tay Gia Hỷ, mồ hôi trắng bệch. Đại phu vội vàng dùng kim châm lui đưa đan dược vào miệng. Thoảng chốc hơi thở Liên Thành Hầu đã dần bình ổn.

Gia Hỷ vẫn đứng đó, tay giờ chặt ngọc bội.

Hoàn Nhan Viên Hạo trong mơ màng đã thấu suốt tất cả, lời nói bên ngoài cũng nghe được toàn bộ. Hắn không thanh tỉnh nhưng cũng không mất hết lý trí. Hắn đoán được mười phần chuyện này là do Linh Tề bày nên, trong lòng thoáng thất vọng. Hắn vì Linh Tề che chở hết mực, thậm chí bắt tuần cả mẫu phi một đời vì hắn. Nhưng rằng ta lại bày ra trò này, dù ý thức hay không ý thức được, hôm nay tiền đồ hẳn suốt hủy trong tay Linh Tề. Nếu như không có Phùng Gia Hỷ rằng!

Một khắc sau Hoàn Nhan Viên Hạo đã đỡ phần nào, hắn nhìn ra bên ngoài, giọng nói lạc hẳn đi:

- *Lui hết!*

Lại nhìn sang Gia Hỷ một thân kiều diễm mà môi ần ần đỏ vì lo lắng đứng đó:

- *Nàng cùng đại phu vào trong, bản Hầu có chuyện phân phó!*

Linh Tề tiến đến đỡ Liên Thành Hầu thì bị hắn gạt tay đi:

- *Quay về phòng! Bản Hầu sẽ gọi nàng sau!*

Linh Tề bất lực lui ra, để lại ánh nhìn sắc bén lên Phùng Gia Hỷ.

Chuyện trong viện nhanh chóng lọt đến tai Cẩm Từ, vốn là quân sự cả phủ này. Nàng ta đưa theo người đến thu thập cục diện. Khi vào trong, đã thấy Liên Thành Hầu ngồi uy nghi đó:

- *Chinh nhân! Người không sao chứ?*

Liên Thành Hầu lắc đầu:

- *Mẫu phi biết chưa?*

Cẩm Từ thành thật:

- *Dạ chưa!*

Liên Thành Hầu thờ phào nhẹ nhõm:

- *Phong tóa tin tức, một chức cũng không được lọt ra khỏi viện! Càng không được để nương nương cùng Hiên gia biết chuyện.*

Cẩm Từ nhanh chóng thi hành, lại cho người đem thuốc đại phu đưa đi sắc. Sau cùng nhìn Gia Hỷ suy đoán một chút rồi lui ra.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở nắp lấy ra tờ ngân phiếu:

- *Đại phu giữ lấy, người tên gì?*

- *Thào dân họ Ngô, ở Lý Sinh đường.*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- *Ngô đại phu cũng hiểu bản Hầu muốn nói gì, đúng không?*

Ngô đại phu quý xuống, chuyện trong đại gia tộc nhiều vô số kể, huống hồ, đây là Hầu phủ. Người hẳn chấn trí lại là một Hoàng tử tôn quý:

- *Thào dân một lời cũng không mở miệng!*

Liên Thành Hầu gật đầu:

- *Tốt! Đại phu về được rồi, hạ nhân bên ngoài sẽ chuẩn bị xe ngựa.*

Gia Hỷ nhìn bóng đại phu đi xa dần, cẩn thận lấy ngọc bội phi thủy ra:

- *Cái này, trả lại cho Hầu gia, vừa rồi tình thế nguy cấp!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận lại ngọc bội, phía trên còn lưu giữ độ ẩm của nắng:

- *Tаланoàng lảm này, về sau, nếu có gì cần giúp đỡ, nàng cứ nói Triệu Từ Đạo nghe lời, chắc chắn ta sẽ gắng sức!*

Gia Hỷ mỉm cười, bóng trời đã đỏ về chiều, Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thân thể đã ổn hơn nhiều:

- *Không thể đến nàng thì đành quay về, đừng có mong, đợi Tuyết Tâm sẽ đưa nàng hồi phủ!*

Tuyết Tâm từ sáng sớm đã có việc phải làm, nếu có hắn, hôm nay Hoàn Nhan Viên Hạo không đến nỗi bị ám được. Gia Hỷ ngẩng mắt nhìn:

- *Linh Tề là thông phòng, sao Hầu gia lại thắc mắc?*

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm, về chiều trời đã mát mẻ, mảnh ngọc trong phòng leng keng va chạm:

- *Nàng ta không phải thông phòng! Chớ lo hớ háy, ta thật sự thất vọng.*

Gia Hỷ im lặng, nàng biết bản thân không nên hỏi nhiều, Hoàn Nhan Viên Hạo quay người lại:

- *Nàng cứ yên tâm, đường tin nàng chắc chắn sẽ đến Châu gia yên lành thiếp!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mỹ Nhân Về Kinh

Phùng Gia Hỷ hồi phủ, đích thân sang viện Phượng thì nói chuyện. Ý định của Hầu gia rất rõ ràng, phải đem chuyện Châu Tích bức ép nữ nhi nhà lãnh đến mức suýt mất mạng đồn đãi ra ngoài thì Phùng Hoa Thường mới có khả năng bước chân vào cổng Châu gia. Phượng thị tuy đau lòng, nhưng danh tiết nữ nhi rằng đã sớm bị hủy, nên đó là cách duy nhất.

Chẳng mấy chốc trên dưới Liên Thành đều biết được Châu Tích bức ép tiểu thư Phùng gia, sau đó còn ném nàng ta xuống sông, may mà số mệnh lớn, nên mới không chết. Lòng người thường ngã về phía yếu, bây giờ Phùng Hoa Thường là người bị hại đến mức thừa sống thiếu chết, cho nên ai cũng đứng về phía nàng, lên án Châu Tích, nhanh chóng chỉ trong mấy ngày, đến cả kinh thành cách Mi Châu ngàn dặm cũng rõ ràng, lời đồn truyền hẳn vào cung, lọt đến tai cung tần thái giám. Hiển nhiên Hoàng thượng cũng nghe được.

Nhưng chuyện Châu Tích có đồng ý nạp Phùng Hoa Thường không đó là về sau, hiện tại bởi vì Phùng Hoa Thường mà Phùng Thiện không dù tư cách trở thành tân tộc trưởng, Phùng tổ gia rồi loạn một đoàn. Lão phu nhân cũng đã ghi tên Phùng Bạch Thảo vào gia phả nên không có lý do gì ở lại nữa. Vì thế, lão phu nhân quyết định ba ngày nữa sẽ quay về kinh thành.

Gia Hỷ với ý kiến này của lão phu nhân cũng không thấy gì bất hợp lý. Càng về kinh thành sớm càng tốt, tốt nhất là kịp đón sinh thần nàng. Ở Mi Châu nóng bức khó chịu, hơn hết nàng vẫn kiên đề Phượng thị.

Sáng sớm, Gia Hỷ chải tóc đơn giản, bước ra sau cài thêm mấy đóa mẫu đơn, thân áo dài tím nhạt thả xuống chân váy thướt tha hồng đậm, mấy sợi tóc mai lòa xòa hai bên má che đi một phần lấp lánh đôi hoa tai càng tăng thêm vẻ kiều mị non tơ. Nàng ướ ướai đến thính an lão phu nhân.

Vừa đến cửa đã nghe tiếng nói vui vẻ của Phùng Bạch Thảo. Lần này đi đến Mi Châu không có Phùng Dạ Vân theo hầu hạ, Phùng Bạch Thảo hẳn sẽ tranh thủ cơ hội này để lấy lòng lão phu nhân đi. Một thứ nữ nếu được nuôi dưới gối tổ mẫu, thân phận cũng từ đó cao hơn vài phần. Huống hồ Ngũ gia tha hương bạt xứ, Ngũ phu nhân quanh năm làm bạn với siêu thuốc, hỗn sự sau này của Phùng Bạch Thảo hẳn đều do lão phu nhân định đoạt.

Gia Hỷ nhón chân vào:

- *Tổ mẫu! Muội muội!*

Phùng Bạch Thảo mỉm cười hành lễ:

- Đại!i!

Lão phu nhân vịn tay Vu ma mà đứng dậy, gật đầu:

- *Nửa đêm thuyền đã khởi hành, cũng nên đến từ biệt mọi người.*

Gia Hỷ mỉm cười nhẹ nhàng thi theo, tiết trời buổi sớm chưa quá nóng, gió thoảng hương hoa mùa hạ, hương trái cây đặc trưng, cả hương cỏ dại phương nam. Đi một hồi cũng đến viện Vạn lão phu nhân.

Bên trong đầy đủ người thỉnh an sáng sớm, chỉ vắng Phùng Hoa Thường, nàng ta làm gì còn mặt mũi mà ra gặp mọi người. Cũng không ai dám nhắc đến chuyện đó, Phụng thị trầm mặt không lên tiếng, mấy nàng dâu còn lại cũng im lặng. Chỉ có Đại đường cô mẫu - người vô ý vô tứ mà Gia Hỷ gặp trong ngày đầu đến Phùng tổ gia - là đưa theo nữ nhi của mình, một thiếu nữ đã mười sáu tuổi.

Lão phu nhân ngồi cạnh Vạn lão phu nhân, sau mấy lượt chào hỏi thỉnh an, nói đến chuyện từ biệt mọi người mới náo nhiệt bàn tán chuyện kinh thành một chút. Vạn thị cũng vui vẻ hơn:

- *Kinh thành cái gì cũng tốt, chắc đệ tức ở đây mấy ngày qua vốn thật không quen!*

Lão phu nhân lắc đầu, tay nắm quạt nhưng cười cười:

- *Đại tẩu không biết, ở kinh thành không thoải mái như Mi Châu, ra vào đều đụng mặt hoàng thân quốc thích, thế gia vọng tộc, tù túng lắm!*

Lúc này, Đại đường cô mẫu của Phùng Gia Hỷ mới chen vào:

- *Kinh thành trăm sông ngàn suối, như Phùng tổ gia này ở Mi Châu, không phải các lão gia đều nhờ vào Thượng thư đại nhân mới tiến quan tiến chức đấy sao? Quan ngũ phẩm trong kinh thành cũng hơn Tứ phẩm ngoại biên.*

Vạn thị tức mặt nhìn con gái mình mới cái, cũng không trách cứ. Có điều mấy nàng dâu của bà đều chán ghét thái độ nàng ta. Trong mắt ra vẻ khinh bỉ hừ lạnh. Lão phu nhân thấy tình thế không mấy thích hợp, mới ôn tồn:

- *Nữ tử trong nhà sao rõ quan phẩm triều đình mà bàn tán, huống chi Phùng gia không phải thế gia nhưng ít ra cũng là danh môn, vì triều đình dốc sức.*

Vạn thị nắm lấy tay lão phu nhân than thiết:

- *Vốn biết kinh thành đất tốt, lần này có chuyện muốn nhờ vả đệ tức!*

Lão phu nhân thu lại phần nửa nụ cười, chăm chú đánh giá, Phùng tổ gia có gì nhỏ và, mấy người con trai, cháu trai Vạn thị đều công thành danh toại, nếu không làm quan cũng đang ôn luyện sách đèn. Con gái đều gả đi rồi, chỉ có nàng ta. Ánh mắt của lão phu nhân hướng đến Đại nữ nhi thiếu phép tắc kia của Vạn thị, lại nhìn sang

chất nữ đang đứng sau kia, trong lòng thờ dật:

- *Tẩu cứ nói! Phùng gia ở kinh thành không phải giàu có gì nhưng nếu giúp được sẽ giúp!*

Vạn thị lúc này mới mỉm cười gọi chất nữ đến:

- *Đây là Văn Nhược Nhan, con bé là con gái duy nhất của đại nữ nhi ta, nó số khổ, đã mười sáu rồi, vẫn chưa có một hôn. Đại nữ nhi bị lưu (chồng bỏ) về, khiến Nhược Nhan cũng long đong theo!*

Lão phu nhân gượng cười, Gia Hỷ hiểu phần tính toán này của Vạn thị, này là muốn lão phu nhân nuôi hộ đứa nhỏ, thuận tiện để nữ nhi Vạn thị tái giá? Hơn hết Văn Nhược Nhan về kinh thành, cũng không mấy ai hỏi qua thân thế, với xuất thân từ Phùng phủ, dễ dàng có một mối hôn tốt đẹp.

Lão phu nhân nhìn Văn Nhược Nhan dung mạo xinh đẹp kiểu điển, thân thể mềm mại như tơ, đôi mắt lúng liếng đa tình, thật không có gì giống với Đại nữ nhi của Vạn thị, bà thờ dật:

- *Đã thế thì ta cũng nhận đứa nhỏ số khổ này vậy, phủ ta cũng không tệ đến mức không thêm nổi đôi đứa cải bát cho một tiểu thư!*

Vạn thị thấy mục đích đã đạt được thì tươi cười tràn lên gương mặt, lại gọi Văn Nhược Nhan đến quý gối với lão phu nhân, gọi một tiếng tổ mẫu. Rồi quay về thu xếp hành lý chuẩn bị đến kinh thành.

Hiển nhiên phía dưới có mấy người không cười nổi, dựa vào cái gì mà Văn Nhược Nhan một tiểu thư khác họ được đến kinh thành trong phủ Thượng thư, còn nữ nhi các nàng chân chính Phùng tổ gia đến cổng kinh thành còn chưa được nhìn thấy. Gia Hỷ thu biểu cảm các nàng trong tầm mắt, cũng không nói thêm gì, vốn dĩ quan hệ ràng buộc Phùng gia đã mong manh, huống chi Phùng tổ.

Vì thời gian gấp rút, cho nên Phùng Gia Hỷ không đến từ biệt Liên Thành Hầu, nàng chỉ viết thiệp thư nhắn lại. Chiều hôm ấy, khi nàng cùng lão phu nhân cho người làm xếp hành lý lên thuyền thì Liên Thành Hầu và Hiền phu nhân đưa Hiền Đại tiểu thư đến.

Lão phu nhân nhìn Gia Hỷ, nàng cũng chỉ biết lắc đầu, mọi người nhìn nhau trả lễ một hồi Hiền phu nhân mới mở miệng:

- *Lão phu nhân, vốn thật là ta có chút đường đột, chỉ là lão phu nhân đi gấp rút quá, ta không đến sớm hơn được.*

Lão phu nhân đánh giá Hiền phu nhân một hồi, vốn nàng ta xuất thân đại thế gia, một tước phong Huyện chúa chân chính, lại là hoàng thân, cháu gái một Công chúa, nói xa nói gần cũng là thân phận cao quý. Hiền phu nhân giọng nói ấm áp, trên người tỏa ra một cỗ hòa nhã. Lão phu nhân cũng thân thiện:

- *Hôm nay không biết phu nhân đến gặp một lão bà như ta có gì muốn nói?*

Hiền phu nhân đưa Hiền Đại tiểu thư ra trước:

- *Đây là Hiền Liên Tĩnh Tú, con bé vốn lên kinh thành chuẩn bị đại tuyển tú, chỉ là đường xa, sợ rằng đi thuyền một mình bất tiện. May mà Liên Thành Hầu nói hôm nay lão phu nhân cùng Phùng tiểu thư xuất phát cho nên mới mạo muội nhờ lão phu nhân cho Tĩnh Tú cùng đi!*

Liên Thành Hầu thấy lão phu nhân hơi do dự mới ôn hòa:

- *Lão phu nhân yên tâm, bản Hầu đã chuẩn bị một cỗ thuyền lớn, có nhue binh bảo vệ. Chỉ là một mình Hiền Đại tiểu thư thật sự bất tiện, nên thỉnh mời lão phu nhân cùng mấy vị tiểu thư Phùng gia cùng đi. Lão phu nhân trên thuyền là chủ, Hiền Đại tiểu thư chỉ là khách nhân!*

Lão phu nhân không muốn mất mặt Liên Thành Hầu, và lại hẳn đang sắp xếp để Châu Tích nạp Phùng Hoa Thường. Bà tuy thấy không hay nhưng cũng đồng ý. Hành lý nhanh chóng được chuyển sang thuyền lớn của Liên Thành Hầu, vốn là phẩm cấp Hầu gia, nên thuyền vô cùng tráng lệ to rộng. Trừ bỏ Phùng Bạch Thảo và Văn Nhược Nhan chung một buồng, còn lại ai nấy đều có buồng riêng thoải mái, thoáng đãng. Các ma ma nô tì cũng đều trang bị chỗ nghỉ ngơi hợp lý. Sắp xếp xong xuôi thì cũng chuẩn bị đến giờ khởi hành.

Liên Thành Hầu đứng trên mũi thuyền, Gia Hỷ lẳng lặng đi đến:

- *Hầu gia cho người gọi ta có việc gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại nhìn Phùng Gia Hỷ, đôi mắt rắng trong suốt thanh thúy như nước sông mùa hạ, hẳn mỉm cười:

- *Đi đường cẩn thận. Trên Thần Giang vừa xuất hiện hải tặc, nếu thật sự xảy ra bất trắc, năng cứ nghe theo lời của Đạm phó tướng!*

Gia Hỷ hơi lặng người suy nghĩ! Liên Thành Hầu này, là có ý gì!

Hoàn Nhan Viên Hạo xuống bến, nhìn con thuyền nhỏ neo trôi xa dần, hẳn thờ dài. Vốn sợ nàng gặp nguy hiểm, sợ nàng tổn thương mới bày ra hạ sách này. Thuyền lớn của hắn, ai có thể cướp được. Hắn tuy thất sủng, nhưng chân chính cũng là một Hoàng tử. Đã không thể có được nàng, thì càng không thể khiến nàng chịu uất ức.

Hoàn Nhan Viên Hạo hồi phủ, nửa đường phân phó Cẩm Từ:

- *Chuẩn bị thêm ngàn thước lụa đỏ, có tin từ kinh thành rồi. Hôn sự này đã chuẩn. Lần này sẽ có kinh hi cho mẫu phi.*

Cẩm Từ nhủ mấy nhìn Liên Thành Hầu, rõ ràng nàng cảm nhận được tình cảm chủ nhân dành cho Phùng Đại tiểu thư, nhưng tất cả những hành động hẳn làm, đều thật sự một lòng vì Hiền gia. Hiền Nhị tiểu thư vô sinh vẫn cưới, Hiền Đại tiểu thư sợ gặp hải tặc hẳn hẳn kéo theo người lên thuyền để làm bia đỡ cho nàng. Bấy giờ hôn sự với Hiền gia, hẳn chỉ sợ làm chưa đủ lớn, chưa đủ thể diện.

Cẩm Từ nhìn gương mặt vô cảm của Liên Thành Hầu, chỉ biết cúi đầu, dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Tim Nóng Tâm Lạnh

Trên thuyền bỗng bẽnh, Gia Hỷ mỗi sớm đều nhìn qua cửa sổ xem phong cảnh hai bên bờ, nàng quyết định không thù thu hay viết chữ, sợ sẽ tổn hại đến mắt.

Vân Nhược Nhan cũng im hơi lặng tiếng, vốn chung phòng với một Phùng Bạch Thảo vừa chín tuổi, không có nói chuyện gì được. Trên thuyền lại một Hiên Đại tiểu thư danh giá, trừ bỏ Phùng Bạch Thảo thì ai cũng là chân chính thiên kim. Cho nên Vân Nhược Nhan cảm thấy bản thân tự ti.

Hôm nay thuyền dừng lại ở Thanh Thủy trấn một ngày, mục đích tiếp thêm nhu yếu phẩm, tranh thủ lúc này, Gia Hỷ muốn ra ngoài mua ít đồ chơi mới lạ. Nàng sáng sớm liền đi xin phép lão phu nhân đi chơi. Lão phu nhân cũng không khó để gì, bảo nàng đưa theo Phùng Bạch Thảo, lại cử mấy người đi bảo vệ. Không nhắc gì đến Vân Nhược Nhan.

Phùng Gia Hỷ ngắm nghía Hiên Đại tiểu thư ở trong thuyền lâu cũng thực buồn chán, mới đến trước buồng gỗ cửa. Ti nữ của Hiên Đại tiểu thư liền mời nàng vào trong.

Gia Hỷ ngồi trên thấp nhỏ cạnh cửa sổ, thuyền dừng lại cho nên hơi chóng mặt, không khí tràn ngập đàn hương. Gia Hỷ thầm khen một tiếng:

- Hiên tiểu thư thật thanh nhã!

Hiên Liên Tinh Tú lấy khăn che miệng mỉm cười, cử chỉ đoan trang cao quý:

- Để Phùng tiểu thư chê cười, hôm nay ngày nắng đẹp, là muội muốn ra ngoài?

Gia Hỷ gật đầu, ngắm ở phủ còn một Nguyễn Tinh Hoa, trên thuyền có một Hiên Liên Tinh Tú, đều là tú nữ, cốt cách cao cao tại thượng, vốn luôn được yêu chiều bảo vệ, nàng niu như trâu bảo. Cuộc sống hoàn mỹ đến thế, sao lại muốn vào cung?

- Hiên tỉ có muốn cùng đi?

Hiên Liên Tinh Tú đứng dậy, xiêm y đỏ sẫm nổi bật làn da trắng như sứ, mắt to mũi nhỏ hàng mi cong vút, đích thực là mỹ nhân. Mỗi bước đi vẩy tay của nàng đều thanh cao quý phái, cảm giác còn hơn Nguyễn Tinh Hoa mấy lần. Dù gì mẫu thân nàng ta cũng là Huyện chúa, ngoại tổ mẫu cũng là chân chính Quận chúa. Dòng máu hoàng tộc không sai đi đâu được.

Hiên Liên Tinh Tú cho người đổi hải, tư thế thoải mái:

- Hôm nay có lẽ Liên Thành Hầu gửi thư đến, ta cũng muốn đến dịch trạm (trạm nghỉ ngơi trên đường bộ) để xem thư.

Lên bến thuyền, Hà ma ma nhanh chóng đi thuê xe ngựa, sau đó từ từ đi chuyển. Thanh Thủy trấn tuy nhỏ nhưng cực kỳ nổi tiếng về hương liệu. Bởi thế, người đi xa thường dừng lại đây mua quà. Và lại bây giờ đã sang tháng bảy, thuyền cũng chỉ thêm một tuần mười ngày nữa là đến Thần Đô.

Dịch trạm nằm gần cổng thành, Hiên Liên Tinh Tú không xuống xe, nhận thư xong liền muốn đến trả quán, Gia Hỷ cũng mệt. Và lại Phùng Bạch Thảo còn nhỏ ngồi xe nhiều nên ẽ ốm người. Bởi thế các nàng nhanh chóng đi đến trả lâu gần nhất.

Hiên Liên Tinh Tú cốt cách đại thiên kim, lại cao ngạo về nhan sắc nên lười biếng ra ngoài. Người hầu nàng ta hiểu ý, vội đi tìm các tiệm hương liệu nổi tiếng nhất để nghị chương quỹ đem hàng hóa mới mẻ đa dạng đến trả lâu. Công cuộc mua sắm của Gia Hỷ nhẹ nhàng đi hẳn.

Hiên Liên Tinh Tú ngồi trong nhà gian cấm chú đọc thư, xong xuôi mới ngắm qua các loại hương liệu, đại khái chọn một thứ một vài món, Gia Hỷ hiển nhiên đã chọn lựa xong từ lâu. Hiên Liên Tinh Tú ngắm nhìn Gia Hỷ, tranh thủ đánh giá một chút.

Phùng Gia Hỷ vốn không phải đại mỹ nhân gì, nàng tuy diễm lệ nhưng tính cách lại gần gũi, bản thân không đủ kiêu ngạo của đại gia tộc. Có chút nhân nhã lười biếng lại không quá đoan trang quyền quý. Hiên Liên Tinh Tú thâm tâm linh cảm về Liên Thành Hầu, nàng cảm thấy so với muội muội mình, Hầu gia nhìn Phùng Gia Hỷ với ánh mắt ám áp hơn rất nhiều. Có điều hôn sự cùng Hiên Liên Từ Tâm là Liên Thành Hầu tự mình cầu thân. Quả thật, Hiên Liên Tinh Tú có chút khó hiểu.

Hiên Liên Tinh Tú nhấp một ngụm trà, trà thì thường thường nhưng mang hương hoa nhài rất đậm, cũng tạm tạm

- Phùng muội có tham gia đại tuyển?

Gia Hỷ lắc đầu, tư thái ưu nhã:

- Hai năm trước muội chưa đủ tuổi, thành thử yếu ớt, đành phải bỏ lỡ!

Hiên Liên Tinh Tú mỉm cười ý nhị, Phùng gia cũng chẳng phải danh môn thế gia lớn lao gì, tuy một tước Hầu từ thời lão nhân gia, nhưng lại không được tập ấm. Cho nên dù là đại tiểu thư nhưng Phùng Gia Hỷ có vầng mặt cũng không gây động tĩnh gì lớn.

Hiên Liên Tinh Tú vuốt vuốt lá thư, tựa hồ vô tình phiếm chuyện:

- Liên Thành Hầu sắp cùng xá muội tổ chức hôn lễ! Dự là cuối mùa đông năm nay, trước năm mới một chút.

Nhanh như vậy sao, trong lòng Gia Hỷ tựa hồ có chút mất mát, vốn cũng không quá thần thiết, những ngày qua nàng đều tự cho rằng Liên Thành Hầu quan tâm đến nàng, mới đưa thuyền đến, nghỉ lại, cũng chỉ tự mình đa tình.

Gia Hỷ hướng đối mặt trong xanh lên, môi vẽ một nụ cười:

- Vậy thì chúng mừng Hiên nhị tiểu thư cùng Hầu gia!

Hiên Liên Tinh Tú hơi nghi hoặc khi biểu cảm Gia Hỷ không so xuất gì, nàng ta cũng mỉm cười:

- Lần này quả thực may mắn đi, Hoàng thượng ban hôn, xá muội cũng có một tước phong Huyện chúa, gia mẫu cũng sắc phong Quận chúa. Hầu gia tăng thêm một phẩm trở thành Thành Hầu. Còn Hoa Tản nương nương cũng trở thành Quý Tán.

Đều là chuyện tốt, Gia Hỷ tỏ vẻ vui mừng. Tuy vậy trong thâm tâm nàng mang nấy phần buồn bực. Bản thân nàng cũng chẳng rõ vì sao lại dễ tâm đến Thành Hầu nhiều như vậy. Người ta bây giờ đã sắp có thể thờ đi. Sau khi chọn lựa xong hương liệu, trời cũng đã trưa, các nàng quay lại thuyền. Chuẩn bị chấp tối tiếp tục lên đường.

Thoảng chớp đã đến kinh thành. Phùng Đại lão gia trực tiếp đưa người ra bến thuyền đón lão phu nhân hồi phủ. Hiên Liên Tinh Tú cũng từ biệt, lên xe ngựa Dự Bá phủ - ngoại tổ nàng ta. Hân thị sau mấy tháng tĩnh dưỡng thân thể đã ổn định. Nhân nhất đón tiếp lão phu nhân. Cũng cẩn thận đánh giá Vân Nhược Nhan.

Đến giữa buổi sáng thì quay về phủ.

Gia Hỷ qua loa tắm rửa, nhanh chóng thay một bộ trung y mát mẻ rồi lên giường nằm. Bảy giờ đã trung tuần tháng tám, chỉ còn vài ngày nữa là đến sinh thần nàng. Gia Hỷ cảm nhận độ êm ái giường nệm quen thuộc. Mọi cực nhọc dần dần tan biến. Mùa thu sắp đến, khi trời cũng dịu dần, trong phòng bây giờ cũng không còn cần băng khối nữa.

Gia Hỷ yên tĩnh ngủ một giấc.

Vĩnh Đan ngồi bên hành lang, nàng cảm nhận trời dần lạnh, bản thân cũng rảnh rỗi nên may một chiếc áo lót trong cho tiểu thư đỡ lạnh. Hà ma ma đem ghế ra ngồi cạnh. Miệng cười không khép được:

- Chủ tử có tin vui!

Vĩnh Đan ngừng mũi kim lại:

- Tiểu thư vừa về, sao có việc gì vui lớn được?

Hà ma ma nhìn quanh:

- Gần bên cạnh hoa viên đang xây một viện mới, nghe nói là dành cho tiểu thư.

Vĩnh Đan nửa tin nửa ngờ:

- Ma ma nghe ai nói?

- Là tam tiểu thư, tam tiểu thư bảo là Triệu Thiếu giám đích thân lựa chọn từng khối gỗ một đưa đến. Nghe nói phải gấp rút trước sinh thần của tiểu thư.

Vĩnh Đan càng nghe càng tò mò:

- Viện có rộng không?

Hà ma ma đang tay thành một sai dài:

- *Rất rộng! Nghe nói có một chính viện hai thiên viện. Có dãy nhà hạ nhân và cả phòng bếp.*

Vĩnh Đan trở mắt nhìn, cuối cùng nhận không được liền kéo tay Hà ma ma đứng dậy:

- *Đi! Ta cùng ma ma đi xem. Tiểu thư vừa ngủ cũng chưa thức giấc đâu.*

Gia Hỷ mở mắt chỉ thấy mấy tia nắng chiều lấp ló sau rèm, nàng háng giọng, ôm lấy chân lười biếng gọi:

- *Vĩnh Đan!*

Nàng nhắm mắt thêm chút nữa, không có tiếng trả lời, Gia Hỷ trở người dậy:

- *Vĩnh Đan!*

Có lẽ Vĩnh Đan đến phòng bếp nhận cơm chiều, Gia Hỷ xò chân vô hải, trời chiều lạnh lẽo, nàng lấy một chiếc áo choàng mỏng khoác lên, đi ra gian tiếp khách:

- *Ma ma!*

Vẫn không có động tĩnh. Lúc này từ ngoài cửa một nô tì mặc áo xanh tiến vào. Nhìn qua cũng có thể thấy đây là một nô tì tam đẳng. Nàng tiến đến:

- *Tiểu thư có gì sai bảo ạ?*

Gia Hỷ chăm chú đánh giá ti nữ này, y phục xanh nhạt viền đậm, ăn mặc coi như kín kẽ đoan chính, trên tóc cài đơn sơ một trâm bạc gọn ghẽ không lò xoà, bàn tay tuy thô ráp nhưng bộ móng lại sạch sẽ trắng phau. Gia Hỷ ngồi xuống ghế:

- *Vĩnh Đan cùng Hà ma ma đâu?*

Ti nữ kia mắt không nhìn lên cần thận đáp:

- *Hồi tiểu thư, khoảng nửa canh giờ trước đã rời khỏi viện rồi ạ!*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, ngủ nhiều trời chiều sẽ nhức đầu:

- *Bình thường ngủ quên là thế?*

- *Nó tích lắm số cho có trong sân.*

- *Người là người của viện mà chủ nhân?*

Ti nữ kia lắc đầu:

- *Dạ không, nói đi đặc biệt là trong nhà ẩm, khi hết việc mới đến các viện chủ từ bỏ cây tía lá.*

Gia Hỷ gật đầu, lại hỏi:

- *Người có biết chải tóc?*

Ti nữ kia hơi kích động nhưng không biểu lộ gì quá đáng:

- *Nó có biết một chút.*

Gia Hỷ hải lòng nhìn biểu hiện nàng ta, thông thả đi vào trong bàn phấn:

- *Vậy thì rái tay rồi ngài giúp tách àm một kiểu tóc.*

Vĩnh Đan cùng Hà ma ma cười nói quay về, đúng là viện đang xây dựng thật đẹp đi, vô cùng tinh xảo. Cả hai tiến vào trong thì thấy một ti nữ lạ mặt đang giúp tiểu thư chải tóc.

Biết là chủ từ thức dậy mà không có ai hầu hạ bên cạnh thật không đúng. Hà ma ma và Vĩnh Đan biết sai, đều hành lễ rồi im lặng đứng một bên.

Gia Hỷ vuốt kiểu tóc mới, búi lỏng một bên trong nhân nhả lười biếng, phía sau thả món tóc dài đen, càng tăng thêm nét nhu mì. Ngoài cái đôi bộ trâm ngọc bích cùng một nhánh hoa lụa xanh nhạt khảm trăn châu cũng không thêm gì. Thanh nhã xinh đẹp. Gia Hỷ ngấm đi ngấm lại càng thấy hải lòng, mới tùy ý lấy một đôi hoa tai bạc khảm hồng ngọc đưa ra:

- *Cái này là thưởng cho người!*

Ti nữ kia thụ sủng nhược kinh, vội vã quỳ xuống:

- *Tạ ơn Đại tiểu thư!*

- *Người tên gì?*

Ti nữ kia nén nét mừng rỡ trong ánh mắt, run run trả lời:

- *Nó là Bối Lan.*

Gia Hỷ nhìn Hà ma ma cùng Vĩnh Đan, ăn trầm nói:

- *Tạm gọi Bối Lan là hầu đầu đẳng nha hoàn hầu hạ bên người ta. Mama đến mới với Tứ phu nhân một tiếng, Vĩnh Đan thu xếp giữ ở bên cạnh em để Bối Lan chuyển đến.*

Vĩnh Đan há miệng sững sốt nhưng không dám phản bác gì, nàng không rõ là tiểu thư thích tài chải tóc của Bối Lan hay là đang cảnh cáo nàng. Vĩnh Đan chỉ biết hành lễ tiếp nhận.

Bối Lan sau khi cảm tạ Gia Hỷ liền theo Vĩnh Đan đến chỗ ở mới, lại được Hà ma ma đưa đi nhận y phục nhất đẳng.

Gia Hỷ nhìn theo bóng dáng khuất xa của mấy người họ, lòng khó chịu vô cùng. Người của nàng không đủ thông minh không đủ khôn khéo lại càng không tinh tế. Chỉ có lòng trung là chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Lễ Vật Sinh Thân

Vĩnh Đan không hải lòng lắm về Bối Lan, cho nên rất hay lấy tư thái bề trên đối xử với nàng ta. Gia Hỷ thấy được có điều cũng làm lo, một phần vì Vĩnh Đan hầu hạ nàng đã lâu, tình cảm cũng tốt. Phần còn lại tuy Nguyễn thị đã đưa khế ước bán thân của Bối Lan đến, nhưng xét về độ trung thành của người mới thì Gia Hỷ vẫn chưa yên tâm.

Ti như các việc sắc thuốc, lấy thiên, xông hương đều do tự tay Vĩnh Đan làm. Chuyện y phục và trang sức cũng như quản lý hạ nhân là Hà ma ma chủ trương. Có điều, với Hà ma ma này, Gia Hỷ cũng không ít lo lắng. Hà ma ma tuy trung tâm, làm người mẹ ruột nàng dễ lại những cuối cùng cũng chỉ là một tam đẳng nô tì từ Lữ gia đến, tính cách có chút lười biếng, quý cù không tốt lại hay bắt quai kiếm chuyện. So với các nữ chủ xuyến không nàng thường đọc trong tiểu thuyết, thì bản thân nàng về chuyện nhân lực thua kém hơn rất nhiều. Một Vĩnh Đóa sẵn sàng bán đứng chủ nhân, một Vĩnh Đan mang tâm tư trả thù quá lớn, lại còn một Hà ma ma! Càng nghĩ càng nhức đầu.

Giữa trưa trước sinh thân một ngày, Triệu Tử Đoạn không hẹn mà đến gặp nàng, vốn hẳn chẳng phải nam nhân chân chính, nàng cũng không kiêng kị. Triệu Tử Đoạn thoải mái ngồi trên tháp, ăn điểm tâm uống trà nóng:

- *Không nghĩ Hầu gia lại chú ý đến sinh thân nàng như vậy, cư nhiên tặng Thục Trình Huyền chúa trăm khối gỗ tốt làm phòng.*

Gia Hỷ mỉm cười, cũng chẳng biết nói gì. Thành Hầu tâm tư khó lường, trong bụng hẳn nghĩ gì ngoài mặt người như nàng thật không đoán nổi. Viện mới nàng cũng chưa hứng thú xem qua, mấy ngày quay về, lão phu nhân đi xa một nhọc muốn nghỉ ngơi nhiều miễn đi không ít quy củ, cho nên Phùng Gia Hào còn chưa thấy mặt. Sáng nay đưa quà đến các viện các phòng, nàng ta một cái đáp lễ cũng chẳng có, không lẽ vì ghen tị quá mức cư nhiên không muốn thấy mặt nàng.

Gia Hỷ đề cập đến chuyện khác:

- *Hầu gia sắp thành hôn, Thiếu giám có quay về chúc mừng?*

Triệu Từ Đoạn gác chân lên bàn trà, ngả đầu ra sau, cửa sổ đang mở, gió lùa làm tóc hất bay lòa xòa:

- *Không, cuối năm tình hình làm ăn bận rộn. Ta còn phải tập trung kiểm bạc. Kiểm bao nhiêu cũng như muối bỏ bể. Thật không đủ dùng.*

Gia Hỷ không rõ Thành Hầu cần gì dùng đến chục vạn bạc mỗi năm, phải đệ ở Mi Châu trông đơn giản thanh lịch. Nhưng nữ tử bất hỏi việc chính trị, Thành Hầu với nàng là đồng minh, hiển nhiên không hại đến nàng:

- *Chuyện mở cửa hàng gạo, Thiếu giám thấy thế nào?*

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- *Kho vận cũng thuê xong, quân sự chương quỹ đã an bài, lô hàng đầu tiên từ Mi Châu tiêu cực đang chuyển đến, sau khi xong xuôi chỉ cần nàng ra đứng tên điểm chỉ. Ta tự khắc an bài toàn bộ.*

Gia Hỷ không hỏi nữa, trong đầu nàng vẫn lượn quẩn chuyện Thành Hầu cưới Hiên Nhi tiểu thư, thâm tâm vốn thật không mấy thoải mái, nàng ở hiện đại đã hai mươi lăm tuổi, làm sao xuyên không một cái lại có tình cảm với thiếu niên chưa cập quan (dưới hai mươi tuổi).

Gia Hỷ tiến đến cây tì bà đang treo trong góc phòng, vuốt vuốt nhẹ, trên cây đàn nổi lên mấy họa tiết. Gia Hỷ chăm chú nhìn một chút, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc. Hồi lâu nàng chợt nhớ ra, họa tiết này thật giống với họa tiết chiếc nhẫn mà Tuyệt Tâm đưa cho Thành Hầu hôm đầu tiên nàng đến Mi Châu.

Gia Hỷ xoay người lại, gấp rút ngồi xuống:

- *Thiếu giám có biết ngày đầu tiên ta đến Liền Thành, Hầu gia gặp phải chuyện gì không?*

Triệu Từ Đoạn nhu mày, cũng thẳng người lại, ngày đầu tiên nàng đến, tầm tháng sáu. Hấn chau mày, gương mặt nghiêm nghị càng trở nên tuyệt mỹ:

- *Nàng biết điều gì à?*

Gia Hỷ lắc đầu, chỉ thuật lại qua loa về việc Tuyệt Tâm đưa vật lên Thành Hầu:

- *Ta biết chiếc nhẫn đó của ai.*

Triệu Từ Đoạn nhìn cây tì bà trên vách:

- *Người này nàng biết?*

- *Biết rất rõ, là Lữ Định Ân, biểu ca ta!*

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- *Quả thật đoán không nhầm, người hành thích Hầu gia là Thịnh Vương. Hừ!*

Hóa ra là ám sát, Gia Hỷ cũng chẳng nói nữa. Trong lòng nàng không mấy dễ chịu, có phải nàng đã khiến Lữ Định Ân gặp nguy hiểm. Lữ Định Ân đi theo Thịnh Vương, nàng lại có giao hảo cùng Thành Hầu. Vốn là người một nhà, còn có một đoạn tình cảm, đột nhiên ở hai đầu chiến tuyến, ngoài khó xử cũng chính là khó xử.

Gia Hỷ thờ dài, loại bỏ mờ hỗn độn trong đầu, mới dè dặt hỏi:

- *Vì sao Hầu gia lại chọn ta?*

Triệu Từ Đoạn hơi giật mình một chút:

- *Chọn nàng?*

Gia Hỷ vội vàng giải thích:

- *Như là chuyện buôn bán ở kinh thành này, có thể có nhiều nhân tuyển hơn, sao lại chọn ta? Ngày đó sao Hầu gia lại đến Phùng phủ?*

Triệu Từ Đoạn nhìn đăm đăm ra ngoài:

- *Hầu gia thông minh tuyệt đỉnh, làm việc luôn tính toán rõ ràng, lại tính chưa bao giờ sai. Hầu gia đến đây đầu tiên vì phụ thân nàng là Thượng thư Bộ Binh. Còn vì sao chọn nàng? Có thể bởi nàng không thân cận Phùng gia nhất lại càng quan hệ huyết thống với Phùng gia. Vì nàng là đích trưởng nữ, có khả năng cao nhất trở thành Huyện chúa. Những chuyện này ta vốn không rõ, giải thích cũng không thỏa đáng.*

Gia Hỷ im lặng hồi lâu, cái này có tính là duyên phận không:

- *Ta chi là một nữ tử, Hầu gia khiến cuộc sống ta tốt hơn rất nhiều, có thể thẳng lưng trong phủ. Nhưng cuộc đoạt đích này ta thật sự rất sợ! Ta vốn chỉ muốn sống yên bình!*

Triệu Từ Đoạn thờ dài:

- *Ta biết nàng nghĩ gì, nàng trầm tĩnh thông minh, hiển nhiên cũng biết Thành Hầu vì sao phải giấu giếm giếm tích trữ bạc trắng và lương thảo. Nhưng Hầu gia không phải là kiểu người có thể lợi dụng người khác mặc sống chết. Nàng yên tâm!*

Gia Hỷ biết đây là một lời đảm bảo, có điều đúng như Triệu Từ Đoạn nói, Thành Hầu làm việc ngoan tuyệt bất chấp, tựa như hôn lễ kia, nói tiến hành là tiến hành. Hiên Nhi tiểu thư, phải hay không là một nước cờ của hắn.

Triệu Từ Đoạn nhìn trời cũng đã muộn, nói thêm mấy câu:

- *Ông trời tự khắc có an bài. Chẳng phải Du Các tiên sinh cũng đã nói Hầu gia có mạng quý nhân hay sao?*

Gia Hỷ mỉm cười, đưa mắt một ánh nhìn trời chọc:

- *Người khác có thể không đoán ra nhưng ta biết rõ, Du Các kia chín phần là người của Hầu gia!*

Triệu Từ Đoạn không khẳng định, phất áo ra về, tà áo đó thắm huyền hoặc bay trong gió, phiêu dật vô lượng.

Gia Hỷ tiến hẳn ra cổng viện, thời đại này ai cũng tin vào quý thần, chỉ có nàng là không. Bởi thế nên nàng không giống Phùng gia, cả một nhà tin vào lời Du Các tiên sinh kia. Nàng đoán chừng Thành Hầu muốn mượn sức Phùng gia, chỉ là, như vậy, sao hẳn lại không đặt hôn sự lên người Phùng Gia Hào, tam can bảo bối của phụ thân nàng. Như vậy không phải chắc chắn hơn sao. Toàn gia tộc nàng sẽ vì Phùng Gia Hào mà trợ lực hẳn.

Sớm hôm sau là sinh thần nàng mười bốn tuổi. Còn một năm nữa là đã cập kê chuẩn bị gả đi. Vốn sinh thần nữ nhi chuẩn bị không lớn, nhưng nàng là một Huyện chúa, hiển nhiên Phùng Gia lấy thế diện làm trọng, cũng viết thiệp mời đến các danh môn thế gia, tổ chức tiệc có cả hi khách. Sân khấu dựng ở hoa viên lớn.

Trong nhà nữ nhi sắp đến tuổi định thân cũng không ít, nhân dịp này các phu nhân gặp nhau, lại đưa nữ nhi đi cùng để chào hỏi. Thế nên tuy là sinh thần Gia Hỷ, nhưng nàng gần như là nhân vật phụ. Châm chú ngồi trên ghế coi hát.

Thành Hầu tặng đến trăm khối gỗ quý để Gia Hỷ dựng viện, ai nấy đều đỏ mắt ghen tị, nhưng Hoàng thượng hiện tại cũng đã ban hôn Thành Hầu cùng Hiên Nhi tiểu thư, thế nên không ít cái nhìn đến Gia Hỷ chằm chọc.

Giữa buổi, ngoài cổng có tiếng pháo nổ nổ đùng đoàng. Tà ma ma vui vẻ chạy vào don đá thông báo với Hàn thị:

- *Phu nhân, là Huy Quận công! Quận công gia chúc mừng sinh thần Đại tiểu thư!*

Tiếng xì xào nổi lên mấy đợt, Gia Hỷ nhàn nhay, nàng cùng Huy Quận công sau sự tình Hộc viên vốn không qua lại, nay thế nào khua chiêng gõ trống đến đây. Gia Hỷ buồn bực ven váy đứng đây, ra trước để tạ ơn.

Huy Quận công là ngu ngốc hay già ngu ngốc. Thành Hầu toàn tâm tặng nàng trăm khối gỗ tốt đã khiến người ngoài đỏ mắt nay hẳn lại đến tự thân chúc mừng sinh thần nàng, có phải muốn cá kinh thành mỗi người một lời đim chết nàng hay không. Cầu dẫn hai Hoàng tử, cái này có mười miệng cũng chẳng giải thích nổi.

Tuy vậy Gia Hỷ vẫn lấy bộ mặt tươi cười nhất ra chào đón, nàng nhìn mười mấy hạ nhân đem lễ vật đến mà giật nảy người. Nhiều thế này, Huy Quận công là đi chúc mừng hay định hỏi vạ đây. Nghĩ đến đó, tâm Gia Hỷ lạnh run.

Hàn thị nọ cười sải không nhìn thấy đây, vội vàng mời Huy Quận công đến bàn tiệc của các quan nhân. Sau lại không tiếc lời quay vào trong khoe đồ đem đến cực kì quý giá. Gia Hỷ hừ lạnh, Hàn thị đang muốn nhấn mạnh cái danh hồ ly của nàng, có điều hiện tại đây không phải là chuyện nàng quan tâm nhất. Cái chính, Huy Quận công có ý định cầu thân với nàng không. Lỡ như hẳn tiến cung xin ban hôn với nàng, nàng phải đối phó thế nào mới hợp lý!

Gia Hỷ nhìn quanh một vòng, chợt thấy Văn Nhượng Nhan đang cố gắng trò chuyện với các tiểu thư quan lại khác, nàng mỉm cười kín đáo. Bình đến tướng chặn, không việc gì phải lo lắng suông.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đông Người Sinh Loạn

Trời chiều, hí kịch cũng kết thúc, một ngày vui vẻ trôi qua. Hân thị đưa Phùng Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hảo ra cổng chính tiễn từng người một. Huy Quận Công đi chậm bàn luận gì đó không rõ với Đại Thiểu gia, thấy Gia Hỷ một thân hoa phục đứng đó, liền tới:

- *Thục Trình Huyện chúa!*

Gia Hỷ mỉm cười thi lễ, đi sang một bên, tránh đường khách nhân qua lại:

- *Cám tạ Quận công, có điều, lễ vật người đưa đến quá mức trên quy, thật sự không dám nhận.*

Huy Quận công đắm đuối nhìn Gia Hỷ, nàng ưu tư tao nhã, xinh đẹp mỹ lệ, hẳn chỉ hận không thể ngay lập tức thủ nàng về:

- *Nàng không cần nghĩ ngợi, bấy nhiêu đây đã là gì, cả Quận công phủ nàng muốn gì ta đều có thể đưa đến!*

Gia Hỷ cả kinh, hơi lùi lại:

- *Quận công cần thận lời nói!*

Sáng sớm hôm sau, Gia Hỷ dọn sang tân viện, rộng rãi thoáng đãng, giữa mùa thu bước vào cũng không thấy lạnh. Nàng ngồi giữa khách phòng, đợi hạ nhân sắp xếp đồ đạc.

Vệ Đan đứng ngoài sân, ghi chép kiểm kê từng vật dụng đưa vào. Bối Lan không biết chữ, chỉ có thể trông coi đám người đang quét tước lau dọn kia. Gia Hỷ thoáng nhìn sân vườn được trang trí đầy hoa cúc, cảm thấy hài lòng.

Vu ma ma đi từ bên ngoài vào, vẻ mặt tươi tắn:

- *Viện tử này thật rộng rãi a! Đại tiểu thư, lão phu nhân mời người sang bên đó.*

Gia Hỷ mỉm cười đứng dậy, lễ độ tôn kính:

- *Ma ma đi trước, ta thay áo xong sẽ đến ngay.*

Đối với quan hệ nội nhà, Gia Hỷ không bài xích tỏ thái độ, lòng người yêu ghét không rõ ràng, tỏ thái độ thích Phùng Dạ Văn hơn cũng không ảnh hưởng tới bất com của nàng. So với trong đám chất nữ, trừ thứ xuất thân phận thấp kém, còn lại phân lượng các nàng trong lòng lão phu nhân coi như cân bằng. Chỉ sợ, đến lúc lão phu nhân quy tiên, một nhà mẫu thuẫn phân gia, Phùng phủ liền suy sụp.

Nếu lão phu nhân thọ lâu, hôn sự nàng Hân thị cũng không dám làm liều, nàng không giới lấy lòng trường bối, nhưng với tỏ thái độ, vẫn nên cung kính hiếu thảo.

Gia Hỷ gọi Bối Lan một tiếng, không nhanh không chậm đi gặp lão phu nhân.

Bầu trời xám đục, trong phòng bếp mỗi tối đã bắt đầu nấu súp đậu nành phát cho hạ nhân trực đêm. Mùa thu sắp qua, trời lạnh đột ngột, báo hiệu thời tiết vô cùng khắc nghiệt.

Gia Hỷ bước vào trong viện, bởi vì khuất gió nên cảm thấy vô cùng áp áp. Lão phu nhân vậy tay rang đến, ngồi kề bà là Văn Nhượng Nhan, nàng ta đang chăm chú khâu kim khâu khăn tay, thấy Gia Hỷ, Văn Nhượng Nhan liền đứng dậy, vô cùng cẩn thận hành lễ:

- *Thục Trình Huyện chúa!*

Nói cho cùng là biểu ti muội, nhưng Gia Hỷ và Văn Nhượng Nhan quan hệ không sâu, xa cách mấy tầng không còn thân thiết. Phùng Gia Hảo là ti muội cùng cha hay Phùng Dạ Văn là đường muội chung một tổ phụ có thể nhắm mắt lơ là quy củ. Đẳng này đến tên họ Văn Nhượng Nhan cũng khác xa, bởi thế nàng ta ý thức được địa vị bản thân càng không dám thất lễ.

Gia Hỷ chậm rãi ngồi xuống ghế, tiện tay lấy một sợi chỉ đỏ điểm lên đoá mẫu đơn đang thêu dở đang trong rổ may, cười yếu điệu:

- *Tổ mẫu trời lạnh không ôm chăn nằm ấm, gần cửa sổ sợ rằng gió lùa.*

Văn Nhượng Nhan không thấy Gia Hỷ đã động đến nàng ta cũng gương gao ngồi xuống, thân phận nàng thấp kém, Văn lão phu nhân không dám nói ra thái độ nàng vì thông đảm mà bị hù, nàng cũng chẳng phải cốt nhục Văn gia, cho nên Văn gia mới trả về. Bởi thế nàng phải xa rời Mi Châu mới có cơ hội làm người.

Lão phu nhân sửa lại thế ngồi:

- *Tân viện thế nào? Có hợp ý con?*

- *Cũng không tệ, rộng rãi nhiều gian quá là rất tốt! Hay tổ mẫu sang bên đó cùng chất nữ.*

Lão phu nhân cười ha ha, với người già, con cháu hiếu thảo là điều vui lòng nhất, bà vuốt vuốt tay Gia Hỷ:

- *Sắp đến tuổi già rồi, nói gì cũng khéo léo!*

Gia Hỷ cũng cười, im lặng tiếp tục thêu. Hồi lâu Vu ma ma mới mờ miệng:

- *Bên đó có thừa gian viện trống nào không thừa Đại tiểu thư?*

Gia Hỷ hơi dừng tay lại, ngoài chính viện với hai nhĩ phòng vẫn có hai thiên viện, vốn một bên không có người ở, bên còn lại nàng định dọn dẹp thành một cái khách phòng riêng, đón tiếp khách nhân bản thân, hạ nhân đã có bốn phòng nhỏ hợp thành một gian phía sau:

- *Vẫn có một thiên viện phía tây còn trống, cháu gái đã cho dọn dẹp sạch sẽ!*

Lão phu nhân ái ngại nhìn Gia Hỷ một chút:

- *Con xem Nhan ti nhi có ở đó được không?*

Gia Hỷ nhìn sang Văn Nhượng Nhan một cái, nàng ta im lặng cúi đầu không nói gì, Gia Hỷ ngẫm nghĩ một chút, sau cùng mới gật đầu:

- *Vốn trong phủ không nhiều viện, nếu Văn biểu ti khiến tổ mẫu không thoải mái thì cứ sang viện cháu gái.*

Văn Nhượng Nhan rung rung nước mắt, thân phận nàng cứ như một quả bóng, bị người đá qua đá lại, vốn chẳng ai muốn tiếp nhận một nữ tử đến một phần tiền cưới cũng không có như nàng. Văn Nhượng Nhan nín nén xúc động đứng dậy tạ ơn:

- *Đa tạ Thục Trình Huyện chúa!*

Gia Hỷ buông mẫu thêu xuống rổ may, nhìn kĩ nàng ta:

- *Ti muội trong nhà không nên đa lễ, ta chỉ cần biểu ti yên phận. Tổ mẫu tự có tính toán cho ti a!*

Lão phu nhân cũng không nói gì, bà hiểu rõ ý Gia Hỷ. Hôn sự trong phủ đến tận ba bốn cháu gái đang vừa tuổi. Văn Nhượng Nhan này không nên có tâm tư, đợi đám chất nữ an vị xong mới đến lượt nàng ta. Văn Nhượng Nhan rũ rũ mí mắt, thân phận ăn nhờ ở đậu vốn không dễ dàng sống. Nàng phúc thân thi lễ:

- *Số ta mệnh khổ, chỉ mong ba bữa cơm bốn tấm áo không hơn! Mọi thứ đều nhờ vào sự an bài của lão phu nhân!*

Gia Hỷ mỉm cười ra hiệu Bối Lan đỡ nàng ta dậy:

- *Ti nói gì vậy, Phùng phủ sẽ không bạc đãi ti. Cứ cho nha hoàn sắp xếp đồ đạc. Sáng mai viện cũng đã dọn dẹp xong.*

Dùng com trưa xong Gia Hỷ thông thả đi về, nằng đi đường vòng trên đường nhiều bóng râm, trời mùa thu lại không nắng. Ăn ăn trong vườn hoa cúc nở rộ.

Gia Hỷ thở dài:

- *Người xem, tổ mẫu sao lại đẩy Văn Nhượng Nhan đến chỗ của ta?*

Bối Lan đi theo sau Gia Hỷ, hơi giật mình, ngẫm nghĩ thật lâu mới trả lời:

- *Có lẽ bởi vì lão phu nhân không muốn chia ân sủng cho Ngũ tiểu thư, dưới gối lão phu nhân từ trước giờ vẫn chỉ có mình Ngũ tiểu thư! Hơn nữa trên đường hồi kinh, coi như Văn tiểu thư chỉ có tiếp xúc qua chủ tử, ở viện chủ tử là thích hợp nhất!*

Gia Hỷ gật đầu, Bối Lan nói cũng không sai, chỉ mong Văn Nhượng Nhan không gây ra cái thiếu thốn gì.

Thấm thoát đã sắp đến Tết Trùng Dương, Văn Nhượng Nhan cũng vừa dọn vào tây thiên viện được nửa tháng. Nàng ta quả đúng là yên phận, sớm đi thỉnh an tổ mẫu, chép kinh Phật giúp bà. Trưa cũng ở tại viện dùng com. Về phần tiền tiêu vật Văn Nhượng Nhan được mỗi tháng mười hai lượng, bốn người nằng ta cũng có một nha hoàn đem theo từ Văn gia tên là Tiểu Đồi.

Gia Hỷ thật sự có chút không yên tâm, kể nhận được mới có tâm cơ nhiều nhất. Về phủ cũng đã lâu, trừ những lúc thỉnh an gặp mặt qua, thì Hàn thị vẫn chưa có động tĩnh gì, không khi yên bình đến quý đi.

Mùng năm tháng chín, Gia Hỷ nhận thiệp mời đến yến tiệc Tết Trùng Dương từ trong cung. Mỗi năm ngày này hoàng cung tổ chức vô cùng long trọng. Nếu không có tước vị thật sự không thể đến. Chỉ là Gia Hỷ một cái Thục Trinh Huyện chúa, cho nên lần đầu tiên sau nhiều năm Phùng phủ mới có người vào cung.

Lão phu nhân hồi tưởng những năm tháng lão thái gia còn một tước Hầu, bà cũng vinh hiển được đi dự yến tiệc cung đình. Thế nhưng mọi chuyện cứ như một giấc mộng, thấm thoát từ một phu nhân nay đã trở thành lão bà chống gậy. Lão phu nhân sợ Gia Hỷ chưa đủ trang trọng, liền cho người đánh thêm nhiều trang sức.

Hàn thị nghe tin trong lòng thấp phần khó chịu, sáng sớm đi thỉnh an, Hàn thị đẩy mắt nhắm tối hẳn đi, chỉ có Phùng Gia Hảo tươi tắn khác thường. Hàn thị nắm tay nữ nhi bỏ qua Gia Hỷ mà vào trong.

Trong nhà đầy đủ không thiếu ai, đại phòng, nhị phòng, tam phòng, tứ phòng đều đến cả. Ngũ phu nhân ốm đau quanh năm hôm nay cũng được ma ma đỡ tới. Gia Hỷ nhìn Ngũ phu nhân, thân mình nằng ta gầy đến độ không nhận ra được, hai má hõm sâu, ánh mắt vàng vọt.

Vu ma ma tươi cười lấy một lá thư trong tráp ra, nhìn lão phu nhân rồi mới nói với các nằng:

- *Ngũ gia viết thư về, người đang ở biên cương, hiện tại theo dưới trướng Tư Hoàng tử!*

Hàn thị nháu mày nhìn sang ngũ phu nhân một cái, ngũ phu nhân này là tí muội cùng họ với bà, gả cho ngũ gia một tên ăn chơi trác táng, sao dùng một cái lại vào quân doanh trở thành người của Tư Hoàng tử.

Gia Hỷ không nghĩ lời nói ngày đó của mình lại tác động nhiều đến ngũ gia như vậy. Nếu hẳn có thể tốt hơn, sau này chắc chắn cũng không quên nằng đi. Nghĩ thế nằng liền đứng dậy:

- *Chúc mừng tổ mẫu, ngũ thúc cuối cùng cũng có công danh a!*

Lão phu nhân cười không khép được miệng, hẳn là con út nên luôn được bà thương yêu, nay có thể tu tâm dưỡng tính, bà là người vui sướng nhất.

Gia Hỷ nhìn sang ngũ phu nhân:

- *Ngũ thúc! Ngũ thúc có thể vì thâm mà thay tâm đổi tính, thâm cũng đừng nên buồn thương nữa!*

Lão phu nhân nhìn ánh mắt mừng lung của con dâu thứ năm, liền có chút mềm lòng đi, dù gì cũng là chính thất cưới về, nếu sinh ra hài tử vẫn là dòng đích, bà thở dài, an ủi đôi câu:

- *Người khuyên can trọng phu cũng là việc nên làm, bây giờ bệnh tật đã thế này, để hôm sau Hỷ nhi đề bài tử vào cung mời một vị thái y ra chẩn trị!*

Gia Hỷ thấy ngũ phu nhân hơi chấn động, về mặt thụ sủng nhược kinh yếu ớt đứng dậy hành lễ.

Lão phu nhân vẫy tay Gia Hỷ đến cạnh:

- *Ba ngày nữa vào cung, đừng để mắt mặt Phùng phủ, ta thấy đôi vòng tay bạch ngọc to vàng này đeo trên người con đích thực hợp, con cầm lấy.*

Gia Hỷ nhìn chất ngọc gần như trong suốt bên trong lồng những sợi vàng có đính hoa lá cỏ cây vô cùng tinh xảo:

- *Tổ mẫu, thứ này quả mức trân quý!*

Vu ma ma đóng tráp lại đưa cho Vĩnh Đan. Lão phu nhân cười cười:

- *Con cũng là Huyện chúa, đừng nên cứ mặc mặc mãi được! Thanh nhả là tốt, nhưng không phải lúc nào cũng nên thanh nhả!*

Phùng Dạ Văn mỉm cười lăm lăm:

- *Tổ mẫu! Người xem kia! Chỉ có mỗi đại tỉ được trang sức thôi!*

Lão phu nhân nghe vậy lại không giận, liền gọi Phùng Dạ Văn lên ngồi với mình, lại cho nằng bộ điều hồng ngọc vàng ròng, lại không thể vì thế mà thiên vị đám chất nữ còn lại, nên mỗi người đều có quà, chỉ là không trân quý mấy.

Trên đường về, Phùng Gia Hảo thấy tâm trạng Hàn thị không tốt, mới trực tiếp nói ra:

- *Mẫu thân! Người yên tâm đi! Huy Quận Công ngày đó chắc chắn dâng tấu xin ban hôn cùng Phùng Gia Hỷ!*

Hàn thị vẫn không nguôi được:

- *Ban hôn! Nhưng vậy càng dễ chịu cho nằng ta a! Huy Quận công đường đường là Tam Hoàng tử?*

Phùng Gia Hảo nhìn quanh một giây rồi nói:

- *Huy Quận công có hôn thê rồi!*

Hàn thị thấp phần mừng rỡ, đã có hôn thê, có nghĩa là dù có thánh chỉ tứ hôn thì Gia Hỷ vẫn chỉ có thể là thiếp:

- *Là tiểu thư nhà nào?*

Phùng Gia Hảo kiểu ngao nhìn lên trời:

- *Là Chúa gia!*

Hàn thị nắm chặt bàn tay lại, chuyện Châu Tích ở Mi Châu hại đời Phùng Hoa Thường còn chưa giải quyết xong. Nay nếu Phùng Gia Hỷ lại đoạt hôn phu của nữ nhi Châu gia, không phải hai nhà Châu - Phùng sẽ trở mặt thành thù sao.

Hàn thị cho là không tốt, nói ra suy nghĩ của mình, Phùng Gia Hảo hừ lạnh:

- *Mẫu hân ơi! Mẫu hân, Châu Tích tính cái gì chứ, tuy Lêphĩnương có yêu thương hẳn, nhưng Chúa gia Thế tử là người khác, không phải hẳn. Chuyện này chỉ cần Châu Tích nạp Phùng Hoa Thường làm thiếp rồi tìynàngtasống chết. Vả lại Phùng Hoa Thường cùng Phùng phủ chúng ta có bao nhiêu quan hệ. Châu Lêphĩdang có Cửu Hoàng tìsẽ không muốn gây thù ốiphụhândâu!*

Hàn thị nghe nữ nhi nói có lý, cũng không ý kiến gì nữa, Phùng Gia Hảo bực nhọc nhìn Hàn thị:

- *Mẫu thân có tính toán vì nữ nhi không vậy, nếu Phùng Gia Hỷ trở thành thiếp của Huy Quận công, không phải Hoàng thượng sẽ dâng buchophụthân sao? Khi ấy mình chắc chắn sẽ trở thành Huyện chúa! Sa này loại sự tình đã được vào cung chuyễn, không chimình Gia Hỷ tác oai thế!*

Hàn thị nhìn con gái, hồi lâu mới nói:

- *Vậy thì xem radânphải đổ tìhứcãi hôn sự này! Không thể để cho chuyện không thành được!*

Phùng Gia Hảo gật gật đầu:

- *Chỉ sợ Hoàng thượng không đồng ý!*

Hàn thị âm thầm

- Nếu Hoàng thượng không đồng ý, khidochúngtasẽbiếnchuyệnàytừtrởthànhkhôngthểcủavăn, HuyQuậncôngnhớchúngtamàcảuxinconmộtcái Huyện chúa!

Phùng Gia Hào lập lại:

- Ýmẫu thân là...gaonàuthànhcom?

Hàn thị không nói gì, nắm tay Phùng Gia Hào về viện.

Phía sau giả sơn hoa viên, Bối Lan đang giả vờ quét dọn ngấm ngầm nghe được một màn.

Ban đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ó Vay Có Trả

Hoàng thượng năm nay khoảng bốn mươi tuổi, thời trẻ là một Vương gia cực kì anh tuấn cho nên hiện tại tuy đã trung niên vẫn giữ phong độ khác thường. Trên người tỏa ra quý khí của bậc thiên tử, khiến ai nấy đều không rét mà run.

Thời kì Vĩnh Nguyên thịnh trị này dân chúng no ấm, mùa màng tốt tươi, ngoại xâm cũng không dám làm cản, những cuộc thảo phạt man tộc biên giới hằng năm đều bị quét sạch. Tuy quốc khố vốn không mấy dư giả nhưng cũng không quá túng thiếu.

Thứ duy nhất khiến Hoàng thượng phiền lòng chính là hậu cung. Hoàng cung thời Vĩnh Nguyên từ khi Hoàng thượng lên ngôi chỉ yên ổn trong mấy năm đầu tiên. Sau đó vì nhiều lý do mà Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị qua đời, Thái hậu cũng quy tiên, nương phượng phẩm Hoa Phó Hậu Trương thị mẫu phi Thành Hầu bị giáng làm Tần vị ra bên ngoài.

Trong cung chừng năm năm qua cho đến hiện tại chỉ còn một Tương Hoàng Quý phi nắm giữ Phượng ấn và một Vạn Quý phi có Thịnh Vương dưới thân coi như là cao nhất. Tuy vậy Thái tử vẫn là con ruột của Vương Hoàng hậu, là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận.

Cục diện trong hậu cung rối loạn như vậy, cho nên tuyển tú lần này, có thể là một đợt sóng ngầm, âm thầm thay đổi hướng gió.

Từ sáng sớm, xe ngựa của Gia Hỷ đã xuất phát, tuy yến tiệc mãi giữa chiều tỏ chức đến đêm, nhưng Hoàng cung đâu phải phủ đệ nhà nào. Các nàng đi vào, đưa bài từ thiếp mời kiểm tra. Lại phải còn đi vấn an các nương nương trong cung. Nhân dịp hôm nay, nữ quyền nhà mẹ đẻ phi tần được danh chính ngôn thuận gấp mặt. Trước giờ dù yến, phải đi theo ma mà cung nữ đổi xiêm áo, để phòng đem hung khí. Lệ này mới được đặt ra mấy năm nay, sau sự vụ người của Viêm Quốc đưa vũ cơ hành thích Hoàng thượng.

Xe ngựa Gia Hỷ dừng trước cổng lớn Cẩm thành đã thấy một đoàn xe phía trước dài dằng dặc, từng chiếc một đi qua đều đưa thẻ bài cho Cẩm vệ quân. Sau đó tiếp tục đi một đường dài nữa. Bấy giờ mới đến cửa phía Tây thường dùng cho gia quyến phi tần đi vào. Gia Hỷ xuống xe ngựa, người đánh xe theo một cổng cổng rẽ đi hướng khác, Vĩnh Đan đỡ Gia Hỷ chậm chậm bước vào, Bối Lan đi phía sau, ôm một rương gỗ nhỏ, bên trong là phục sức để dự yến buổi chiều.

Dẫn đường cho nàng là một ma ma đã lớn tuổi, đây là lần đầu vào cung. Gia Hỷ cái gì cũng không biết. Nàng chỉ là Huyện chúa mới được phong, trong khi những tiểu thư có phẩm cấp khác đều là hoàng thân quốc thích hoặc gia tộc phi tần. Vĩnh Đan cúi vào tay ma ma một hồng bao dày nặng. Vì ma ma này nhanh nhẹn nhất hồng bao vào tay áo:

- *Thục Trình Huyện chúa lần đầu vào cung?*

Gia Hỷ mỉm cười gật đầu:

- *Vốn là lần đầu, mong ma ma chỉ điểm!*

- *Cũng không có gì, bây giờ nó tí đưa Huyện chúa đến nơi để phục sức của người. Trong đó có khách phòng riêng để người nghỉ ngơi đợi đến dự yến. Hoặc đi vấn an các nương nương, Hoàng Quý phi nương nương tuy giữ phương ấn nhưng lại không thường xuyên mở cửa cung. Huyện chúa có thể đến vấn an Vạn Quý phi, nếu Vạn Quý phi đang tiếp gia quyến thì có thể gặp qua Giảng Đức phi. Đức phi nương nương tính cách hiền hậu, sẽ không làm khó người! Thục phi nương nương họ Lan, là dòng dõi thế gia, không dễ gần, tốt nhất không nên gặp. Còn Hiền phi nương nương xuất thân Phan phủ là nhà tướng nên nhanh nhẹn thoải mái, người có thể đến đó, hữu duyên có thể gặp được Phan Tứ Công tử nổi tiếng kinh thành. Còn Lệ phi nương nương thì kiêu ngạo, không thường gặp người lạ. Và lại Lệ phi hôm nay có lẽ cũng tiếp đãi gia quyến.*

Có tiền trong tay làm gì cũng dễ, ma ma này xem ra rất rõ chuyện trong cung. Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vốn định sang bên Hoàng quý phi thỉnh an, nếu nương nương không thích hợp ta cũng không định đi đâu nữa. Không biết trong cung có vị Công chúa nào không?*

Ma ma kia nghe nàng nói vậy cũng đoán được nàng không muốn tranh thủ quan hệ hay muốn tìm hôn sự thế gia, tự khắc đánh giá nàng cũng cao hơn:

- *Đại Công chúa ở Tông Tự chưa quay về, Huyện chúa không thể đến thăm. Nhị Công chúa có lẽ cũng đang tiếp đãi gia quyến, Tam Công chúa là nữ nhi Thục phi, sẽ không rảnh. Ngũ Công chúa, Lục Công chúa đều theo mẫu phi, Tứ Quận chúa bình thường không ra ngoài. Nhưng có Ngọc Vũ Công chúa là đích nữ Tam Thân Vương, người có thể nói chuyện cùng! Ngọc Vũ Công chúa cũng đang ở khách phòng.*

Gia Hỷ để cung nữ kiểm tra cất giữ tư trang xong liền muốn đi dạo một chút. Hoàng cung này nơi nào được đi nơi nào không được đi đều có chuẩn bị sẵn, hai bên đường đi cung nữ thái giám rất nhiều, có thể chỉ đường hoặc nhắc nhở các nàng. Loại sự tình hữu duyên gặp mặt Hoàng thượng hay các vị Hoàng tử gần như không thể xảy ra.

Gia Hỷ nhìn một vườn hoa cúc nở rộ trong Ngự Hoa viên vô cùng đẹp mắt. Cúc có đủ loại, nhiều nhất là cúc màu vàng tươi, có loại màu nghệ được gọi mỹ miều là Hoàng kim cúc vốn vừa được lai giống. Hoàng thượng đã ra lệnh thường hết cho Tam Công chúa, có hồng cúc, bạch cúc cả các màu xanh nhạt.

Gia Hỷ mãi mê ngắm nhìn, không hay phía xa có một nữ tử tiến lại gần. Nàng ta xiêm y màu tím nhạt, tóc búi một cái phi thiên kế, khoác áo lụa mỏng màu hồng, thắt lưng cũng hồng bay phấp phới. Giữa trán vẽ một đóa cúc hồng chạm với vòng trán châu thá xuống.

Nàng ta tiến đến gần, mắt liếc ngang gương mặt Gia Hỷ, môi nhếch lên khinh bỉ:

- *Đừng là hèn mọn, ngay cả hoa cúc cũng lấy làm kinh ngạc đến thế!*

Mấy tiểu thư đi sau nàng ta vội vàng phụ họa, cười thành tiếng náo nhiệt cả góc hoa viên. Gia Hỷ ngẩng đầu lên, tư thái nàng vô cùng ưu nhã, dáng vóc yếu diệu, xiêm y lụa vàng khoác ngoài váy xếp trắng dài quét đất, tà áo kéo ra sau chạm nền đá xanh không làm mất hạt bụi. Tóc nàng buông hồ trên đôi má đỏ hồng, kim bộ điều khảm bạch ngọc rung rinh theo từng cử động:

- *Phàm là ngự vật đều quý hiếm, cảnh sắc hoa viên được thừa ân Hoàng thượng cùng các nương nương vô cùng tươi đẹp, không nên bỏ lỡ!*

Nữ tử kia cần mới không nói được, Gia Hỷ một câu Hoàng thượng một câu nương nương không thể phản bác, nàng ta liền tiến thêm một bước:

- *Người là Thục Trình Huyện chúa?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Vị tiểu thư trước mặt quý danh là?*

Ti nữ nàng ta vội nói, ánh mắt kiêu ngạo:

- *Chui từ chúng ta là Định Hầu Châu phủ Quận chúa!*

Gia Hỷ trầm mặc, vậy đây chính là muội muội của Châu Tích - Châu Dư Lộ. Nàng ta cũng là muội muội của Định Hầu Thế tử Châu Tiêu.

Vốn Châu gia chỉ có hai nam tử một nữ nhi dòng chính là Châu Tiêu, Châu Tích cùng Châu Dư Lộ này. Ngoài ra còn mấy người con dòng thứ nhưng thế gia không ai để ý. Châu Dư Lộ vì là chất nữ của Châu Lệ phi mà được một tước phong Quận chúa. Có lẽ vì chuyện của Châu Tích nên Châu Dư Lộ có tình cảm khó Gia Hỷ.

Gia Hỷ mỉm cười thật sâu, ôn nhu thì lễ:

- *Gặp qua Quận chúa!*

Một vài tiểu thư phía sau vì không có phẩm cấp hoặc đồng cấp cũng thì lễ trả lễ với nàng. Mất một lúc ồn ào mới dứt.

Châu Dư Lộ ngấm ngầm Gia Hỷ thật lâu, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu. Vì cái gì mà Hoàng thượng muốn ban hôn nàng cùng Huy Quận công xấu xí ngu xuẩn đó. Đã ban hôn thì thôi đi, nay Huy Quận công nhất quyết một hai đôi cưới Phùng Gia Hỷ. Có phải muốn tát lên mặt nàng không?

Châu Dư Lộ ảm ức một hơi:

- *Bên hồ sen có tiểu đình, chúng ta vào đó ngắm cá bơi.*

Bởi Châu Dư Lộ phẩm cấp cao nhất, cho nên đám tiểu thư theo sau liền riu rít đồng ý. Gia Hỷ lấy kinh nghiệm bản thân ở hiện đại, mỗi khi đọc tiểu thuyết nữ chính mà tới hồ sen thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Nhưng nàng không thể từ chối, đành phải đi đặt đi cùng.

Trong tiểu đình quả thật mát mẻ, cung nữ cũng dâng điểm tâm lên. Châu Dư Lộ hay đến thăm Châu Lệ phi nên vô cùng thông thuộc cung cấm. Một tiểu thư lên tiếng:

- *Qua tết Trùng dương sẽ đến đại hôn của Thịnh Vương a!*

Lại có người bàn luận:

- *Vận Minh Huyện chúa thật có phúc, sắp là Vương phi của Thịnh Vương anh tuấn tài hoa.*

Châu Dư Lộ nhăn mặt, một tiểu thư khác biết ý liền nói khéo:

- *Huy Quận công làm người thành thật, yêu ghét phân minh, đó mới thật là chân ái. Châu ti tỉ mới là người phúc khí.*

Châu Dư Lộ tâm trạng càng tệ, người trong mộng của nàng chính là Thịnh Vương, vậy mà cô cô có cầu xin Hoàng thượng hết lần này đến lần khác đều không được đáp ứng. Đùng một cái Hoàng thượng lại ban hôn Thịnh Vương với Bạch gia. Nhìn Phùng Gia Hỷ ung dung uống trà, Châu Dư Lộ nổi lên ác ý:

- *Tuy vậy, trước đại hôn Thịnh Vương không phải đã cùng người khác sao? Nghe đồn hôm đó còn trước mặt Vận Minh Huyện chúa!*

Nhắc đến sự tình này, các tiểu thư thường thường chỉ ở trong phủ buồn chán liền bàn luận sôi nổi lên. Châu Dư Lộ mỉm cười, nhìn gương mặt không đổi sắc của Phùng Gia Hỷ:

- *Không phải kẻ thất thân với Thịnh Vương là muội muội của người sao?*

Gia Hỷ đặt ly trà lên bàn đá, mỉm cười không chút hờn giận:

- *Là một thứ muội trong nhà, không biết phép tắc mà thôi!*

Ý của Gia Hỷ đã rõ ràng, kẻ gây họa chỉ là một cái thứ xuất không đáng quan tâm.

Nào ngờ Châu Dư Lộ không buông tha:

- *Nàng ta là muội muội không phải học từ ti tỉ mình chứ? Ha ha ha!*

Gia Hỷ đứng dậy, tà áo bay theo gió linh động phiêu dật, thân thể mảnh dẻ nàng tựa vào lan can gỗ:

- *Vốn chuyện không hay ho gì, trong phủ vì toàn ti muội chưa cập kê chưa xuất giá nên tổ mẫu không cho bàn luận chuyện vô si. Từ khi xảy ra chuyện, đến mặt nàng ta, ta cũng chưa thấy qua!*

Mấy tiểu thư kia im bặt mà Châu Dư Lộ liền cứng lưỡi. Phùng Gia Hỷ vừa báo chuyện vô si này tiểu thư khuê các không được nhắc đến. Nhưng các nàng mồm năm miệng mười bàn luận háng say, vốn định bôi xấu Gia Hỷ, ai ngờ chưa gì đã bị gây ông đập lưng ông.

Châu Dư Lộ gương mặt ần ần đỏ:

- *Người nói ai vô si? Họ Phùng người một cái bò lên giường Vương gia, một cái rù quyền đến tam ca ta, nay người còn muốn bước chân vào Quận công phủ? Các người đều chỉ xứng đáng làm thiếp thất hạ tiện!*

Gia Hỷ nhàu mày, Huy Quận công đứng là không buông tha nàng mà, thật sự muốn nạp nàng vào cửa ư. Gia Hỷ bấm mười đầu ngón tay sâu vào lòng bàn tay, đoan trang mỉm cười:

- *Quận chúa nói năng cẩn thận. Lệ phi nương nương có cô của người cũng chính là thiếp thất đấy! Hoàng Quý phi nương nương, Quý phi nương nương, cả Tứ phi nữa, trong mắt Quận chúa đều là thiếp thất hạ tiện ư? Lời này Quận chúa dám nói, nhưng ta cũng các ti muội ở đây đều không dám nghe!*

Châu Dư Lộ không ngờ một câu tức giận của mình khiến cho bản thân gặp uy hiếp. Châu Dư Lộ lắp bắp:

- *Ta...ta...ta không có ý đó. Là người ngậm máu phun người! Người hồ ngôn loạn ngữ!*

Từ ngoài tiểu đình, một giọng nói âm trầm vang lên, kiểu hãnh kiến định:

- *Bản Vương thấy muội mới hồ ngôn loạn ngữ!*

Ngay lập tức đám tiểu thư vội vàng quý xuống. Gia Hỷ cũng không ngoại lệ:

- *Tham kiến Thịnh Vương!*

Thịnh Vương ra hiệu các nàng đồng loạt đứng dậy, tay đặt ở Châu Dư Lộ. Vạn Quý phi cùng Châu Lệ phi là một chiến tuyến. Cho nên hẳn không có ý định làm khó Châu Dư Lộ. Chỉ là lời nói vừa rồi của nàng ta quá sức hàm hồ ngu xuẩn:

- *Ngồi đi, lần sau cẩn thận ngôn hành! Muội cũng sắp gả cho người, không còn nhỏ nữa!*

Châu Dư Lộ nhìn thấy Thịnh Vương, đôi mắt liền lúng liếng đưa tình. Gia Hỷ nghi hoặc trong lòng. Châu Dư Lộ rõ ràng là vị hôn thê của Huy Quận công, nhưng lại có tình ý với Thịnh Vương ư? Nói người khác vô si, nàng ta mới chính là vô si. Chẳng phải ganh tị với Phùng Gia Hỷ được gán gởi chung đụng Thịnh Vương nên mới bắt hòa cùng nàng.

Châu Dư Lộ núng nịu chỉ tay vào Gia Hỷ:

- *Là nàng ta vô phép vô tắc, thất lễ với muội trước!*

Thịnh Vương nhìn Gia Hỷ đang tựa người lên lan can gỗ, eo nhỏ thắt lụa vàng không dây một nắm tay, nặng nề xiên xiên vào mớ tóc mềm mại như nhuộm màu mặt ong.

Thịnh Vương cảm thấy bản thân nên có tính toán. Phùng Gia Hỷ là đích trưởng nữ, Phùng Thượng thư đang nắm giữ Bình bộ. Hiện tại nàng cũng là Huyện chúa. Nếu nàng là Trắc phi của hắn. Tuyệt nhiên hẳn có được sự ủng hộ của Bình bộ, khi đó, nửa giang sơn này đã nằm trong tay hắn.

Thịnh Vương ôn nhu đứng dậy, giọng nói vô cùng ấm áp:

- *Định Hầu Quận chúa Châu gia không có ý mạo phạm hoàng tộc. Tính cách nàng nóng nảy khiến Thục Trinh Huyện chúa cảm thấy ủy khuất rồi!*

Gia Hỷ cúi mặt tức đầu, thân mình rùng rợn nghiêng nghiêng càng lộ vẻ điềm đạm dịu dàng, đối lập với một Châu Dư Lộ bùng bùng tức giận, khí thế ác người kia.

Châu Dư Lộ thấy biểu hiện của Phùng Gia Hỷ như muốn câu dẫn Thịnh Vương, liền khó chịu đứng dậy:

- *Vương gia cần gì phải giải thích với nàng ta?*

Thịnh Vương nhàu mày nhìn Châu Dư Lộ không có hảo để suy nghĩ trước mặt, tức đầu:

- *Muội đứng ngang ngược nữa. Phùng tiểu thư lần đầu vào cung, muội đứng nên ý thế hiếp người!*

Phùng Gia Hỷ mỉm cười kín đáo, khuôn miệng hơi nhếch lên hướng về Châu Dư Lộ khiêu khích. Châu Dư Lộ nhìn thấy càng ảm ức, máu nóng bốc lên ngùn ngụt:

- *Vương gia xem...nàng ta khinh thường muội...*

Châu Dư Lộ lao tới, Gia Hỷ đã đoán trước được liền gài vờ hoảng sợ xoay người về phía Thịnh Vương:

- *A! Vương gia! Cứu mạng!*

Đồng thời nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Châu Dư Lộ thuận tiện khiến nàng ta quá đà mà rớt xuống hồ sen. Hoàn toàn là một tai nạn.

Thịnh Vương đỡ lấy Phùng Gia Hỷ đứng lúc Châu Dư Lộ rơi xuống nước. Hắn vừa định lao xuống cứu người thì Gia Hỷ ngắt xiu. Vĩnh Đan cùng Bối Lan la ầm lên:

- *Tiểu thư!*

Gia Hỷ mắt hơi hé nhìn mấy ma ma thái giám lối Châu Dư Lộ ướt át lấm lem bùn đất lên bờ, nằng mới yên tâm được Vĩnh Đan cùng Bối Lan đỡ lên kiệu mềm đến khách phòng mời thái y chẩn trị.

Thịnh Vương đứng trong tiểu đình, nhóm tiểu thư cũng giải tán. Một màn vừa rồi quá kinh sợ. Chút tiểu xảo của Phùng Gia Hỷ không qua nổi mắt hần. Chỉ là Châu Dư Lộ cũng cần một bài học. Mà nữ nhân như Phùng Gia Hỷ trong mắt hần, là vô cùng hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Quân Cờ Cho Người

Thịnh Vương đi một mạch đến Diên Hi cung. Vạn Quý phi nằm trên tháp, đang nói chuyện cùng nữ quyền Đông gia Bá phủ. Vốn Vạn Quý phi là thứ xuất, quan hệ một nhà đơn thuần là tất cả cùng đạt được mục đích, không xung đột đến lợi ích của nhau.

Hoàng thượng yêu thương Thịnh Vương vô hạn nên không thể dễ hần có nhà mẹ thấp kém, ngoại trừ Đông lão gia đang là Tam phẩm Thượng thư còn ban thêm một tước Bá, tuy thua kém nhà mẹ Thành Hầu là Quốc Công phu cao tại thượng nhưng họ ngoại của Thái tử cũng chỉ Hầu tước, cho nên Thịnh Vương có được yêu thương bao nhiêu đi nữa vẫn bị Hoàng thượng dễ tâm.

Thịnh Vương vén rèm đi vào, một nhà nữ quyền liền đứng dậy hành lễ. Nam nữ dù là họ hàng cũng không thể gần gũi, Thịnh Vương chào hỏi mấy câu rồi đến thiên viện nơi hần thường nghỉ lại.

Một khắc sau Vạn Quý phi cũng sang, Vạn Quý phi mặc áo đỏ thắm, trăm vàng cài trên tóc rung rinh từng đợt, Hồ Phách vén rèm cẩn thận để chủ nhân bước vào, mà tay Vạn Quý phi được Đông Công công cẩn thận đỡ lấy.

Vạn Quý phi nhủ mấy nhìn Thịnh Vương đang trêu ghẹo một cung nữ. Bàn tay hần luôn sâu vào áo nàng ta, cung nữ đó chỉ có thể nhắm mắt chịu trận không dám phản kháng, vừa thấy bóng dáng Vạn Quý phi đã vội vã quý xuống, khẩn thiết dập đầu:

- *Nương nương!*

Thịnh Vương phất tay để nàng ta lui ra ngoài. Vạn Quý phi nhìn theo khó chịu:

- *Ban ngày muốn tuyên dâm, định để Đông cung bắt được nhược điểm sao?*

Thịnh Vương phui phui tay, hừ lạnh:

- *Tên gốc Thái tử ấy thì biết gì!*

Vạn Quý phi ngồi xuống tháp, lắc đầu:

- *Con càng ngày càng phóng túng, Châu Quận chúa là vị hôn thê của Huy Quận công, có muốn nàng cũng phải kìm lòng lại.*

Thịnh Vương đối tư thế ngồi:

- *Ai nói nhi thần thích nàng ta? Một cái xú nữ nhân ngu xuẩn hết chỗ nói.*

Vạn Quý phi nhìn qua Hồ Phách, Hồ Phách là cận nữ bên cạnh từ Đông gia ngày xưa, nàng ta thuật lại nhanh chóng lời nói của Châu Dư Lộ. Vạn Quý phi cũng gật đầu:

- *Dù gì Châu gia cùng chúng ta là liên minh, nếu không bênh vực được cũng đừng nên bao che người khác làm tiểu thư Châu gia mất mặt. Lệ phi chắc có lẽ đã làm ầm ĩ bên kia rồi!*

Thịnh Vương thẳng người dậy, mí tâm cau lại:

- *Thục Trinh Huyền chúa là dạng người khó lường. Nhi thần vốn có chút suy nghĩ để nàng làm Trắc phi.*

Vạn Quý phi chậm rãi đưa ly trà lên môi, con trai nàng sinh ra sao nàng lại không biết tình tình hần. Nữ nhân hần dễ lọt vào mắt chắt chẩn rất thông tuệ, nếu không cũng là cực kì tinh tế tính toán. Vạn Quý phi mỉm cười:

- *Một cái Huyền chúa không hoàng thân quốc thích có khó gì, con đường đường là thân Vương, nàng ta được vào Vương phủ làm Trắc phi đã là phúc phận. Sau khi đón Vạn Minh Huyền chúa vào cửa, mẫu phi sẽ đánh tiếng với Phùng phu giúp con.*

Thịnh Vương tự tay rót thêm trà vào ly của Vạn Quý phi, nụ cười càng sâu:

- *Đa tạ mẫu phi!*

Phùng Gia Hỷ đã tỉnh ngủ từ lâu, nhưng nàng không ngồi dậy, cũng không để ai biết. Vĩnh Đan ngồi cạnh nàng thì thầm thuật lại:

- *KhinđyngườicủaLéphimương nương cóđếndâynhitiếuthumộtchút. Cũng đã ravề.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Không có ai trongphòng này chứ?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Không thua tiểu thư! Chiều nay yến tiệc bắt đầu, cung nữ không rành xoay quanh chúng ta. Bối Lan cũng đã cẩn thận canh cửa bên ngoài. Trong này rất an toàn.*

Gia Hỷ nhòm dậy, cẩn thận đổ chén thuốc vào chậu hoa cúc trong phòng, xoa xoa bụng:

- *Ra ngoài lấy thức ăn đi, ta đói rồi!*

Vĩnh Đan cười:

- *Thức ăn của khách nhân đều ở phòng bếp khu này, khi này ma ma buổi sáng chúng ta gặp có đến thăm tiểu thư, đã dọn dò nò tí, còn đem điểm tâm đến nữa. Tiểu thư dùng đi, nò tí ra ngoài lấy com. Bối Lan ở ngoài, có gì tiểu thư cứ gọi.*

Gia Hỷ gật đầu một cái, lại thu ngàoi vào chăn. Giường nệm ở Hoàng cung vừa mềm mại ấm áp lại có mùi thơm dễ chịu, thật muốn tranh thủ ngủ thêm mấy giấc.

Tiếng bước chân đi vào, rèm ngọc rung rinh nghe lanh canh êm tai, Gia Hỷ mỉm cười:

- *Vĩnh Đan! Em về rồi à?*

Bối Lan hấp tấp theo sau:

- *Vương gia! Tiểu thư còn ngủ a...*

Gia Hỷ chưa định thân lại đã nghe một giọng cười ấp áp:

- *Nàng ở đây thanh nhàn quá!*

Bối Lan lo lắng nhìn Gia Hỷ, chỉ thấy nàng ra hiệu liền biết ý lui khỏi phòng cẩn thận đóng cửa.

Gia Hỷ đứng dậy hành lễ:

- *Tham kiến Vương gia!*

Thịnh Vương điềm nhiên lấy điểm tâm trên bàn cắn một miếng:

- *Nàng đang là người bệnh, đừng đa lễ!*

Gia Hỷ nhếch môi, hẳn rõ ràng chờ nàng hành lễ xong mới nói, như vậy cũng là biết nàng không có bị kinh sợ thật.

Gia Hỷ ngồi xuống giường, xụ mặt:

- Sao Vương gia vào đây được? Vương gia đến có việc gì?

Thịnh Vương cười khoái hoặc:

- Nơi nào ở hoàng cung này mà bản Vương không đến được? Bản Vương chỉ muốn xem thư nàng tình thần thế nào? Có thể vui vẻ như vậy...rất tốt!

Gia Hỷ thầm than thở, chuyện vừa rồi khiến cả hậu cung đã nhìn chăm chăm vào nàng, bây giờ có người biết được Thịnh Vương đang ở đây thì coi như hỏng:

- Vương gia, nơi này người không nên ở lâu, trong phòng toàn mùi thuốc, ta cũng không đau ốm gì nặng nề, người mau đi thăm Châu Quận chúa đi!

Thịnh Vương hừ một tiếng, chưa nói gì thêm đã nghe tiếng Bối Lan bên ngoài:

- Quận công, tiểu thư vẫn chưa tỉnh, không thể vào được, khi nào tiểu thư tỉnh lại, nó tì sẽ đến báo với người!

Tiếng Huy Quận công ngang nhiên:

- Tránh ra! Ta muốn nhìn nàng một chút! Người dám cản ta sao!

Gia Hỷ cười khổ, Huy Quận công này quả thật chưa nhìn thấy nàng thì chưa đi. Thịnh Vương phất tay áo đứng dậy, y phục đen thẫm nổi bật hình kỉ lân thêu kim tuyến trên tay áo, hẳn mở cửa trong sự thẳng thốt của Gia Hỷ.

Thịnh Vương đứng giữa cửa, Bối Lan hành lễ một cái rồi ngậm miệng. Huy Quận công trần trối:

- Nhị hoàng huynh? Sao hoàng huynh lại ở đây?

Thịnh Vương tựa người vào cửa:

- Ta không được ở đây?

Huy Quận công tay nắm thành quyền chỉ về phía trước:

- Huynh...

Thịnh Vương gạt tay hẳn ra, giọng nói lạnh lùng hẳn:

- Đi đi!

Huy Quận công sấn sổ tiến vào:

- Ta không đi! Chưa thấy được nàng ta không đi đâu cả!

- Bản Vương nói người nghe không hiểu?

Huy Quận công thấy Thịnh Vương làm dữ cũng không dám ngao mạn nữa, lập tức vận lại:

- Đây là khách phòng của nữ nhân, hoàng huynh ở đây làm gì? Có nam quả nữ chung phòng đóng cửa, huynh muốn người khác nghĩ thế nào?

Thịnh Vương cười gằn:

- Bản Vương nhắc lại, người đi đi. Nữ nhân bản Vương nhìn vào mắt, không đến lượt người!

Bối Lan trở mặt nhìn, Phụng Đan từ xa đem com về thấy vậy không nhịn được hoảng hốt, mà Gia Hỷ bên trong nghe đến đây mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng. Thịnh Vương nói là thật? Vậy Phùng Gia Hòa, Thịnh Vương sẽ xử trí thế nào? Tin này truyền ra ngoài, Phùng Gia Hòa có phải sẽ hận nàng đến chết không? Thịnh Vương quá tham lam, đã có muội muội còn muốn tì tì. Nhưng thanh danh Thịnh Vương luôn tốt, lại là Hoàng tử được phụ hoàng yêu thương nhất, nếu hẳn trực tiếp nói muốn nàng, chi sợ nàng không thể dễ dàng kháng cự như Huy Quận công.

Huy Quận công thấp phần nóng giận, gương mặt đỏ lên, lại không nói được gì:

- Người! Đừng tưởng có mẫu phi là Quý phi thì có thể tự cao tự đại.

Thịnh Vương phất tay một thuộc hạ đến:

- Canh giữ cửa phòng này, nếu Thục Trình Huyện chúa không tự mình ra lệnh, thì bất kể ai cũng không được vào.

Thịnh Vương điềm nhiên rời khỏi, vẻ mặt như vừa rồi không có gì xảy ra, Huy Quận công nhìn theo tức tối, lại thấy vết sẹo dử tợn trên gương mặt kẻ canh cửa, đành phải âm thầm bỏ đi.

Khải Tường cung.

Thái y đang bắt mạch cho Châu Dư Lộ. Châu Lệ phi ngồi cạnh đó, ánh mắt có chút bức bối:

- Thế nào rồi?

- Bẩm nương nương, Quận chúa chỉ nhiễm lạnh vì uống phải nước hồ cộng thêm chút kinh sợ, không có gì nguy hiểm. Chỉ cần uống qua mấy thang thuốc là ổn.

Châu Dư Lộ trắng bệch tựa người vào gối mềm nhìn Châu Lệ phi khóc một tiếng:

- Cô cô!

Thái y đi rồi, Châu Lệ phi cũng đuổi bắt người ra:

- Nói xem, sao lại để xảy ra sự tình này?

Châu Dư Lộ ô ô khóc, giọng nói khàn đặc đáng thương:

- Là do Phùng Gia Hỷ nàng ta cố tình đẩy con xuống nước!

Châu Lệ phi nắm chặt khăn tay:

- Lại là nữ nhân họ Phùng? Muốn đối địch với bản cung hay sao, chuyện Châu Tích thấy bản cung nhún nhường ba phần liền có ý làm tới. Kinh để tiểu thư Châu gia? Coi Châu phi ta dễ bắt nạt?

Châu Dư Lộ thấy cô có nói gần tâm trạng dễ chịu hơn hẳn, Phùng Gia Hỷ kia vào cung lần đầu, nếu đắc tội với quý nhân chi có con đường chết. Cung nữ bên ngoài đem thuốc vừa mới sắc đưa đến:

- Quận chúa, thuốc đã sẵn sàng, người uống lúc còn nóng.

Châu Dư Lộ đỡ chén thuốc đen đặc bốc khói nghi ngút:

- Ta tự dùng được!

Châu Lệ phi nghe mùi thuốc nặng nề liền nhăn mặt:

- Thịnh Vương cũng ở đó sao Phùng Gia Hỷ dám ra tay với con?

Châu Dư Lộ đặt chén thuốc lên bàn, mắt ần ần nước, khi nàng rơi xuống hồ, Thịnh Vương không hề nao động thân mình, chỉ chăm chăm đỡ lấy Phùng Gia Hỷ. Châu Dư Lộ trầm trọng:

- Thịnh Vương...có lẽ...không thấy!

Châu Lệ phi thờ dài, nàng hiểu rõ chất nữ của mình có tình cảm với Thịnh Vương, hai nhà Đông - Châu nhờ mối hôn sự này có thể thân càng thêm thân, đáng tiếc Hoàng thượng không cho là vậy. Nhanh chóng ban hôn cho cả hai, chỉ là không phải là kết hôn với nhau. Lúc này Châu Dư Lộ rơi xuống hồ, Huy Quận công không thấy mặt mũi đầu càng khiến Châu Lệ phi thêm khó chịu.

Cung nữ Lệ phi quay về, cúi mặt không nói, Lệ phi hiểu ý liền dẫn dò Châu Dư Lộ nghỉ ngơi. Bàn thân ra về:

- Nói đi? Có chuyện gì?

- Nô tì đã qua bên Thục Trình Huyện chúa, Huyện chúa kinh sợ không nhẹ, hiện tại vẫn chưa tỉnh. Người của Huyện chúa nói rằng nàng ta mấy năm trước bị rơi xuống hồ sen nên cực kì sợ nước. Chuyện này có lẽ ngoài ý muốn.

Châu Lệ phi cười nhạt:

- Dư Lộ không bao giờ nói dối bản cung, Phùng Gia Hỷ đích thực đẩy Dư Lộ xuống nước, chỉ là trước mặt Thịnh Vương có thể ra tay kín kẽ như vậy cũng không nên xem thường.

Cung nữ đi bên cạnh Châu Lệ phi hơi ngập ngừng:

- Nương nương, có mấy chuyện nô tì không rõ nương nương có muốn nghe?

- Cứ nói!

- Quận chúa trong lúc ở tiểu đình lỡ miệng nói rằng thiếp thất đều hạ tiện, bị Thục Trình Huyện chúa mặc danh kì diệu (không rõ vì sao, không biết thế nào) thành Quận chúa có ý phạm thượng đến chư vị nương nương. Có lẽ vì thế nên Vạn Quý phi giận, không cho người đến thăm Quận chúa.

Châu Lệ phi xoa xoa mi tâm, Châu Dư Lộ tâm cơ tầm thường làm người nóng vội lại kiêu căng. Nay gặp phải Phùng Gia Hỷ một tiểu thư không phải danh môn thế gia lại được sắc phong Huyện chúa, Huy Quận công thì thôi đi nhưng Thành Hầu ở Mĩ Châu xa xôi còn để tâm đến nàng ta. Vừa rồi ngay cả Thịnh Vương vẫn có ý nâng đỡ. Một nữ nhân như thế, Châu Dư Lộ không thể là đối thủ.

Châu Lệ phi ra ngoài hành lang, thông thả đi một đoạn:

- Không ăn uống không ngủ, lần này coi như Dư Lộ nhận được một bài học thích đáng, sau này bước vào Quận công phủ thì thiếp thành dân còn phải dùng nhiều dầu óc.

Cung nữ kia thờ dài một cái:

- Huy Quận công nghe tin Thục Trình Huyện chúa rơi xuống nước nên đề bài từ tiến cung. Chỉ là bên Huyện chúa không cho Quận công vào, lại bị Thịnh Vương cản. Có điều Quận công cũng không sang bên này nhìn Quận chúa một cái!

Châu Lệ phi tròn mắt linh động:

- Thịnh Vương ở cùng Phùng Gia Hỷ?

Cung nữ kia khẽ gật đầu:

- Vâng!

Châu Lệ phi thờ nhẹ, chuyện yêu ghét này nàng không quản được. Nam nhân đều như vậy, có mới nới cũ. Lệ phi lẳng lẳng xoay người về chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thơ Xuân Đới Tình (thượng)

Trời chiều, Gia Hỷ thay y phục chuẩn bị đến Thái Hòa điện. Cung nữ đợi sẵn bên ngoài khách phòng im lặng dẫn đường, Gia Hỷ chậm rãi đi loang quanh hơn hai khắc mới tới nơi.

Thái Hòa điện tường vàng ngói vàng được chạm trổ tỉ mỉ tinh tế, từng mái ngói uốn cong khám phủ điêu hình rồng nổi lên bản bật. Mỗi một cung điện trong Cẩm Thành đều là tuyệt tác nghệ thuật lẫn kiến trúc, nữ nhân cổ đại chỉ luân quần công trước không ra công sau không tới thì làm sao có thể không bị cảm động một khi đã đặt chân vào đây.

Gia Hỷ nhìn một lượt xiêm y bản thân, xanh thiên thanh thêu hoa sen hồng dưới tà áo chạm quá gối, chân váy màu hải đường xếp ly mềm mại chấm gót chân linh động phiêu dật theo từng bước đi uyển chuyển.

Gia Hỷ có thể không phải là nhan sắc nổi bật nhất, nhưng phong thái ung dung cao lãnh của nữ nhân hiện đại, đã ăn sâu vào xương cốt nàng tỏa ra khiến xung quanh ai nấy đều tự hổ thẹn mình. Nàng kiêu ngạo không luôn cúi trước hoàng quyền, năng không khảm nức kính hãi bởi cảnh vật đất vàng đất bạc nơi đây. Thế giới nàng từng sống, cái gì mà không có, tòa nhà cao chót vót, to lớn chừng nào nàng vô cùng quen thuộc. Huống hồ trước kia chưa xuyên qua, nàng cũng thường hay mua vé vào Tử Cẩm Thành ngắm nghía.

Gia Hỷ đến vị trí của mình, nàng vén váy dài cẩn thận ngồi xuống. Một cung nữ đáng trà lên, Gia Hỷ nhìn khoáng sản rộng có hai luồng nước chảy song song dẫn ra Liên Tâm trì. Các Công chúa, Quận chúa, Huyện chúa...đang trò chuyện từng tốp năm tốp ba. Mấy Thế tử, Vương tử, Quận công,...cũng náo nhiệt cười đùa.

Gia Hỷ không nhập vào bọn họ, nàng vốn không thân thuộc với ai. Vừa rồi nàng cùng Châu Quận chúa đã gây ra náo động không nhỏ, tốt nhất vẫn nên yên phận.

Tiếng thái giám hô to:

- Lệ phi nương nương đến!

Bên ngoài ồn ào hành lễ, Gia Hỷ cùng vội vàng đứng dậy khụy chân quy củ. Châu Lệ phi lướt tà váy hồng đậm ngang qua nàng liền dừng lại:

- Người có phải là Thục Trình Huyện chúa?

Gia Hỷ không ngần mặt lên, giữ nguyên tư thế lại khụy chân thêm sâu:

- Thần nữ Huyện chúa Phùng thị ra mắt Lệ phi nương nương. Nương nương vạn an!

Châu Lệ phi miệng hơi mỉm cười, giọng điệu vô cảm:

- Ngẩng mặt lên.

Gia Hỷ hướng mắt nhìn xuống, cẩn trọng ngược cao gương mặt. Châu Lệ phi muốn biết dung mạo nàng quả thật không có gì lạ. Châu Tích không phải vì nàng mà gây họa cho Phùng Hoa Thường sao, nay Huy Quận công lại vì nàng mà to tiếng cùng Thịnh Vương. Châu Lệ phi không tò mò mới có quý.

Châu Lệ phi ngắm thật lâu gương mặt thanh tú trắng ngần trước mắt. Má đỏ hồng, môi anh đào mọng nước, chiếc mũi cao nhỏ nhắn cùng với hàng mi rất dài rất dày. Châu Lệ phi ngắm Gia Hỷ gần một khắc, Gia Hỷ cũng đã đứng ở tư thế nửa quý này từng ấy thời gian.

Tiếng nam tử bên ngoài mang theo ý thương tiếc vọng đến:

- Nương nương, Huyện chúa buổi trưa đã kinh sợ, bấy giờ hành lễ lâu như vậy thật không tốt.

Gia Hỷ không nhìn cũng biết người đang giải vây cho nàng chính là Thịnh Vương. Nàng hướng hẳn hành lễ:

- Tham kiến Vương gia!

Châu Lệ phi tựa tiểu phi tiểu, tiến dần về vị trí bản thân:

- Vương gia là thương hoa tiếc ngọc hay trách bản cung làm khó với Huyện chúa?

Thịnh Vương cười cười, không chú tâm đáp lại:

- Vốn sợ nương nương đáng nhiều không tốt, lại lo cơ thể Huyện chúa yếu ớt có bề gì nương nương lại mang tiếng hà khắc.

Châu Lệ phi an vị rồi mới nhìn Gia Hỷ:

- *Ngồi đi, tránh để người khác nghĩ rằng bàn cung khó dễ với người!*

Gia Hỷ thở một hơi nhẹ nhõm:

- *Tạ ơn nương nương! Tạ ơn Vương gia!*

Thịnh Vương đỡ Gia Hỷ ngồi xuống ghế, tuy nằng hơi nghiêng người tránh tiếp xúc da thịt thân thiết, nhưng vẫn cảm nhận được làn hơi ấm nóng phả vào cổ mình. Ánh mắt có chút lưu luyến của Thịnh Vương khiến nàng phát hoảng.

Ngoài cửa, lần lượt Phan Hiền phi, Lan Thục phi, Giang Đức phi cũng đưa theo các Hoàng tử, Hoàng nữ đến. Trong điện lại ồn ào hành lễ một hồi.

Lúc này Huy Quận công xuất hiện, hần vội vàng ba bước thành hai đẩy Thịnh Vương ra xa một chút, sấn đến đối diện Gia Hỷ, khẩn trương hỏi:

- *Nàng không sao chứ? Có chỗ nào không ổn không?*

Gia Hỷ trong lòng thấp phần chán ghét nhưng ngoài miệng vẫn phải giữ thái độ ôn hòa:

- *Tạ Quận công hỏi thăm, ta không sao, vừa rồi nghỉ ngơi đã khỏi hẳn.*

Huy Quận công còn muốn nói thêm đã nghe Thịnh Vương trào phúng:

- *Cháu Quận chúa còn chưa có một lời hỏi thăm đâu Hoàng đệ!*

Bấy giờ trong sảnh đã gần như đầy đủ người, chỉ thiếu Hoàng thượng cùng hai vị Vạn Quý phi và Tương Hoàng Quý phi. Cho nên câu trào phúng của Thịnh Vương khiến mọi người có chút chú ý.

Tuy Hoàng thượng chưa chính thức ban hôn, nhưng hôn sự giữa Châu Quận chúa cùng Huy Quận công đã chắc chắn mười mười. Nay trước mặt Châu Quận chúa, Huy Quận công lại quan tâm nữ tử khác, đây có phải là hạ thấp uy danh Châu Quận chúa cũng như coi thường Châu gia hay không.

Huy Quận công có ngu ngốc cũng còn chút suy nghĩ. Hắn không nói gì được, lại không muốn đến hỏi han Châu Dư Lộ, đang dửng dăng thì nghe công công hô to:

- *Thái tử điện hạ đến!*

Huy Quận công mừng như bắt được vàng, vội thân thiết đi lại cạnh Thái tử:

- *Dạ! Hoàng huynh!*

Thịnh Vương đẩy mắt sắc lạnh qua loa chào hỏi, trực tiếp bỏ qua lễ nghi:

- *Điện hạ!*

Hai tiếng tôn xưng khác nhau đã cho thấy mức độ mối quan hệ. Huy Quận công cùng chiến thuyền với Thái tử. Còn Thịnh Vương biểu hiện xa lạ lại không nhún nhường kia chính là muốn bỏ qua tình cảm thù tặc mà đối đầu.

So với Thịnh Vương, Thái tử gầy hơn, màu da cũng xanh xao hơn, mí mắt hơi sụp vì mất ngủ hoặc lao lực quá độ. Trong kinh thành từng có lời đồn Thái tử vô cùng hảo sắc, tâm sinh tướng là như vậy, Gia Hỷ cẩn thận đánh giá.

Khách mời đã đến đầy đủ, quả đông đúc, quả chóiáng ngợp, hương phấn son nước hoa trên người nữ tử, hương áo xống tỏa ra từ nam nhân, hương của các lò đồng thoang thoảng trong không khí, cả hương trà hương rượu trộn lẫn với nhau, đầu óc Gia Hỷ ông ông khó chịu.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Quý phi nương nương giá đáo!"

Tiếng hô của công công vang vọng sảnh đường. Người người đều vội vàng quý xuống:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

- *Quýphinhương nương vạnphướckiman!*

Trên ngai rồng một giọng nói uy nghiêm nhưng trầm ấm vang lên:

- *Ngồi đi!*

Sau tiếng tạ ơn, các Hoàng tử Hoàng nữ, Vương Công quý tộc trở về trạng thái ban đầu. Không khí trong điện cũng không quá ồn ào nữa. Hoàng thượng nói mấy câu đại khái chúc mừng ngày lễ, quốc thái dân an, rồi bắt đầu khai tiệc. Mỹ thực được dâng lên, có tiếng chạm đũa lách cách.

Thịnh Vương mỉm cười đứng dậy:

- *Phụ Hoàng, nhi thần nhân tiết Cửu Trùng này hứng chỉ làm đôi câu đối muốn kính tặng người!*

Hoàng thượng hưởng đôi mắt tinh anh đen trắng phản minh triu mến nhìn Thịnh Vương:

- *Nhị Hoàng nhi tâm tư chu đáo, dâng lên đi!*

Thịnh Vương phát tay, từ bên ngoài, Lữ Định Ân cùng một thủ hạ khác mờ to bức tranh thủy mặc họa cảnh giang sơn tươi đẹp về trên nền vải trắng đưa đến, có viết một vế đối, nét chữ rõ ràng tươi đẹp, có uy lực lại có mềm mại. Gia Hỷ thầm khen trong lòng. Thịnh Vương quả thực tài năng, không hổ là người con mà Hoàng thượng thương yêu nhất.

"*Trung hiếu hữu chân truyền, niệm tổ quốc, niệm đồng bào, khởi nhân thiên nhai đi lão phụ*".

Về còn lại vẫn trống. Vạn Quý phi im lặng từ đầu đến giờ mới mở miệng:

- *Xem ra Vương gia vốn chỉ viết được nửa phần, dâng lên Hoàng thượng là đòi nửa phần còn lại?*

Thịnh Vương cười, nhìn Hoàng thượng có ý ủy khuất:

- *Phụ Hoàng xem, vốn dĩ tiết Cửu Trùng để làm thơ ngâm trăng, nhi thần muốn định góp vui, nào ngờ mẫu phi làm bẽ mặt!*

Vạn Quý phi cười ưu nhã, Hoàng thượng cũng cười tặc đầu, cuối cùng mới nói:

- *Đã vậy theo ý con, ai đối được vế sau thì Trẫm trọng thưởng!*

Trên điện xôn xao lên hẳn, có mấy người đưa lên câu đối được Hoàng thượng chuẩn, nhưng không ai khiến Hoàng thượng hài lòng. Không khí từ chỗ động chuyển sang tranh tài văn chương bàn luận hứng thú.

Gia Hỷ nhìn Thịnh Vương, hẳn đúng thật biết lấy lòng Hoàng thượng. Câu đối này không quá khó, bởi thế ai cũng đối được, nghĩ ra được, khiến cuộc thi thú vui về vô cùng, không thể nào tẻ nhạt.

Đợi một khoảng thời gian không ai lên tiếng, Giang Đức phi đứng dậy:

- *Thần thiếp nghĩ ra được một ý, nhưng tài sơ học thiển, không biết Hoàng thượng có nhã hứng?*

Giang Đức phi là người phía nam, cũng là phi tử duy nhất người miền nam trong hậu cung Vĩnh Nguyên Hoàng đế. Năm xưa khi nàng mới vào cung, phụ thân chỉ là quan ngũ phẩm, xuất thân có phần thấp kém. Nhưng từ khi Thái Hoàng tử ra đời, mẫu băng từ quý, nàng một đường dễ dàng lên đến Tứ phi.

Hoàng thượng biết tài học của Giang Đức phi không tới đâu, nhưng câu đối đơn giản, liền dễ dàng ta vui vẻ:

- *Chuẩn! Trẫm từ rất lâu chưa nghe ai phi trở tài.*

Giang Đức phi xấu hổ cười cười:

- *Anh hùng vô án bàn, diệp ngoan dân, diệp nghĩa sĩ, quân giao sứ bút thuộc danh gia.*

Thịnh Vương vỗ tay, Hoàng thượng đang ngẫm nghĩ cũng khen một tiếng:

- *Hào! Ban thưởng!*

Giang Đức phi vui vẻ tạ ơn, mắt nhìn sang bên kia Thất Hoàng tử, nàng không rõ vì sao Thất Hoàng tử lại có thể biết được hôm nay Thịnh Vương dâng lên cầu đối gì mà chuẩn bị trước. Thất Hoàng tử không giống các Hoàng tử còn lại, tính tình nhút nhát đơn thuần lại hiền hậu, chưa bao giờ có ý định tranh ngôi. Kể cả tranh thủ sự ủng hộ của phụ hoàng hẳn cũng không hề.

Vạn Quý phi đưa khăn tay lên che miệng. Trận đối văn này Thịnh Vương đã làm rất tốt. Thịnh Vương có thể ra một câu đối khó thật khó, sau đó để Cửu Hoàng tử giải đố, giúp Cửu Hoàng tử mau chóng nâng cao danh tiếng.

Nhưng Thịnh Vương đã không làm như vậy. Châu Lệ phi tuy cùng chiến tuyến, nhưng tình huynh đệ thâm cung thật sự không tồn tại. Chẳng phải Thái tử cùng Thịnh Vương cũng là huynh đệ ruột hay sao? Không thể tin tưởng chính là vạn lần không tin tưởng.

Thịnh Vương để Thất Hoàng tử biết trước đề đố, vì hẳn chắc chắn Thất Hoàng tử không đủ khả năng trình bày trước đông người. Giang Đức phi sẽ thay con trai làm điều đó. Với Giang Đức phi nhà mẹ không thể lực hẳn không quá dễ tâm. Hoàng thượng thấy Giang Đức phi vui vẻ, tình thần cũng cao hơn, lại càng đánh giá hẳn rộng lượng hào phóng không có tâm kế.

Hoàng thượng nâng ly rượu lên miệng, như vô tình nhìn về Gia Hỷ:

- *Thục Trinh Huyền chúa lần đầu đến dự yến, ngồi ở vị trí nào!*

Gia Hỷ điềm tĩnh tiến ra giữa sảnh, hành lễ:

- *Thần nữ Huyền chúa Phùng thị ra mắt Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

Vạn Quý phi nhìn sang Hoàng thượng:

- *Phùng gia dạy dỗ nữ nhi rất tốt, quy cũ hữu lễ!*

Hoàng thượng cũng gật đầu đồng tình, lại nói:

- *Ái phi khen đúng, đỡ Huyền chúa đứng lên!*

Quang Từ công công tiến đến đỡ hờ tay Gia Hỷ:

- *Huyền chúa thông thái!*

Gia Hỷ hơi nhắc tà áo:

- *Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn nương nương khen ngợi.*

Hoàng thượng ôn tồn, Phùng Triều đang là Binh bộ Thượng thư, vị trí trung lập, chưa phò trợ ai. Nếu như đích nữ có chút quan hệ với Thành Hầu thì thứ nữ lại sắp làm thiếp Thịnh Vương. Tuy vậy cả hai Hoàng tử này đều đã được ban hôn, từ đây đến cuối năm đều tổ chức hôn lễ.

Đối với Thái tử, tuy Vương Hoàng hậu đã tạ thế nhưng họ ngoại Vương Kỳ Hầu cũng không yếu kém. Họ Vương không giữ chức quan trọng yếu nào trong triều, có điều học trò Vương Kỳ Hầu rất nhiều, rải rác khắp các bộ. Tốt nhất Phùng Triều vẫn nên trung lập, nếu hẳn ủng hộ Thái tử, sợ rằng Thái tử sẽ không nương tình mà trừ diệt những Hoàng tử còn lại.

- *Thịnh Vương đã đại diện nam nhân ra cầu đối. Khanh có thể thay mặt nữ tử ra đề đối tiếp theo!*

Gia Hỷ thi lễ nhẹ nhàng, tư thái yếu điệu:

- *Thần nữ không dám thay mặt chư vị nương nương cùng các Công chúa, Quận chúa ở đây. Thịnh Vương học rộng tài cao cảm khái giang sơn đất nước, trung thần nghĩa sĩ. Thần nữ ngày ngày khuê phòng nên chỉ có suy nghĩ nữ nhi thường tình.*

Gia Hỷ hơi dừng lại, thấy mí mắt Hoàng thượng hơi nhướng lên mới nói tiếp:

- *Liễu ám hoa minh xuân chính bán!*

Câu của nàng vừa tà cảnh sắc mùa xuân lại hàm ý tình cảm lứa đôi kín đáo tế nhị. Câu đối này cũng rất dễ dàng, chỉ có bảy từ ba ý mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thơ Xuân Đối Tình (hạ)

Gia Hỷ mỉm cười ngồi xuống bàn, ngắm nhìn trần quỳ mỹ thực mỹ tửu. Yên hội sôi động náo nhiệt, Thịnh Vương liếc mắt ngắm nàng một cái, vẫy tay Lữ Định Ân đến đem bức họa đồ viết đủ hai vế đối còn ướt mực cho Quang Từ công công.

Lữ Định Ân vừa quay lại đã nghe Thịnh Vương nhỏ giọng:

- *Người xem biểu muội người quá thật khôn khéo, biết ý đồ bàn Vương khi đưa ra câu đối dễ dàng, nàng liền tự khắc cũng chọn một câu vó cùng đơn giản.*

Lữ Định Ân tay nắm thành quyền nhìn Phùng Gia Hỷ đang nhắm mắt thử một hộp rượu cay. Từ bao giờ hẳn mới nhận thấy nàng đẹp như vậy, năm xưa nàng một mực thủy chung chờ đợi hẳn, hẳn chỉ nhìn nàng là có bé nhút nhát rụt rè, mỗi khi nàng gọi tên hẳn đều đem theo ý mong chờ, môi hơi mím lại. Thế mà bây giờ, nàng nhìn hẳn vô cùng xa lạ, vóc dáng yếu diệu thanh tao kia không vì hẳn mà ngóng chờ nữa, tựa hồ chút tình cảm đây chỉ có hẳn tự ảo tưởng mà thôi.

Gia Hỷ đang chăm chú hướng mắt đến món bánh trong suốt bên trong có nhân đỏ tươi hấp dẫn, Vĩnh Đan hiểu ý liền gấp vào chén cho nàng. Gia Hỷ hơi hờ muốn thử thì thấy ánh mắt Lữ Định Ân chằm chằm nhìn nàng. Trong lòng Gia Hỷ không rõ tư vị gì. Lữ Định Ân cũng nâng bát quá nói chuyện ba câu, đoạn tình xưa nghĩa cũ với nữ chủ thân thế này nàng cũng nên thay nàng ấy chấm dứt.

Phía trên kia, một tiếng cười khanh khách vang đến:

- *Hoàng thúc, thần nữ nghĩ ra rồi!*

Hoàng thượng yêu chiều nhìn Ngọc Vũ Công chúa, đây là đích nữ Tam Vương gia nổi tiếng xinh đẹp kiều ngao. Tam Vương gia không hề có con trai chỉ có hai nữ nhi, một là đích nữ Ngọc Vũ được sắc phong Vương Thành Công chúa, hai là thứ nữ Triện An Quận chúa.

Hoàng Thượng chuẩn, Ngọc Vũ bầy quạt che nửa khuôn miệng, hào hứng ngâm:

- *Liễu ám hoa minh xuân chính bán*

Châu liên bích hợp ảnh thành song.

Hoàng thượng cười ha hả, câu đối có ý tứ vui mừng, lại tình tế điển tà tình yêu đôi lứa. Phía dưới mấy vị tiểu thư Công chúa che miệng cười, mà những ai tình trong như đã cũng liếc mắt nhau.

Hoàng thượng phát tay:

- *Khá lắm, khá lắm, nghe qua câu đối, Trầm như sống lại nhiều năm trước!*

Hoàng thượng đột nhiên sa sầm nét mặt, đầy mắt mang chút tư tư, rất lâu sau mới nhìn Quang Từ công công:

- *Hôm nay Linh Tề đãi có đột đến?*

Quang Từ công công khựng lại một giây rồi vội vàng trả lời:

- *Bẩm Hoàng thượng, cả Cảnh Dương cung chưa bao giờ vắng ánh đèn!*

Vạn Quý phi nắm chặt khăn, Cảnh Dương cung là nơi ở của Trương Khuynh Thành - mẫu thân Thành Hầu. Linh Tề đãi kia khi Hoàng thượng mới đăng cơ đã xây dựng cho riêng ả.

Bây giờ ả ra ngoài cung vẫn tìm cách quyến rũ Hoàng thượng, mới đây nhân ban hôn Thành Hầu, Trương Khuynh Thành đã tấn vị thành Hoa Quý Tẩn. Có ai bị đuổi ra nhân gian còn được ưu ái như ả không.

Đáy mắt Vạn Quý phi ánh lên tia hiềm độc:

- Nếu Hoàng thượng nhớ thương muội muội, chi bằng đón muội muội về cung. Chuyện đã qua lâu, cung nhân cũ cũng không còn ai nhớ!

Tâm trạng Hoàng thượng ngay lập tức liền không tốt, Vạn Quý phi cố tình nhắc lại sự vụ nhiều năm trước. Hoa Quý Tần khi đó còn là Phó Hậu - danh vị Hoàng thượng từng ái đến mức tự đặt ra cho nàng - ý thế làm càn, đem chuyện nhĩ tử gặp nạn vọng thần nóng giận đoạt mạng phi tần khác. Hoàng thượng ho nhẹ một cái lại phát tay:

- Bỏ đi!

Lại nhìn Ngọc Vũ Công chúa:

- Ban thưởng! Cả Công chúa lẫn Thục Trinh Huyền chúa!

Nghe nhắc đến mình, Gia Hỷ vội vàng nuốt miếng bánh xuống họng, lấy tư thái thông thả nhất hành lễ:

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Hoàng thượng vừa lòng nhìn biểu hiện yên tặc, lại như vô tình nói chuyện:

- Câu đối có thể khiến lòng người hoài niệm như vậy cũng là may mắn. Trẫm muốn đem cái hi khí này ban xuống.

Phía dưới tiệc liền xao động:

- Hoàng thượng nhân từ!

- Được rồi! Được rồi! Lệ phi, chất nữ trong nhà đã được bao xuân?

Chậ Lệ phi tươi cười đứng dậy:

- Tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp đáng là có một chất nữ vừa cập kê! Chính là Quận chúa đây!

Vừa nói Châu Lệ phi vừa chỉ tay vào Châu Dư Lộ.

Hoàng thượng nhìn theo cánh tay Lệ phi gật đầu ra chiều vừa ý lắm:

- Tam Hoàng tử theo cánh tay Lệ phi gật đầu ra chiều vừa ý lắm:

Châu Dư Lộ cúi mặt ngượng ngùng, cho dù nàng không thích cái hôn sự này nhưng cũng không thể nào có lá gan từ chối, sấm sét mưa móc đều là thiên ân.

Vạn Quý phi cũng phụ họa, vuốt mông ngựa để vương là chúc nghiệp một đời của phi tần:

- Đến cả Thành Hân cũng đã được ban hôn, Huy Quận công không nên chậm trễ nữa!

Hoàng thượng gật đầu, mấy ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn gỗ quý đen óng:

- Đã vậy, hôm nay Trẫm ban hôn Châu Quận chúa và Huy Quận công, qua năm mới sẽ cử hành hôn lễ!

Phía dưới lại xôn xao:

- Hoàng thượng thánh minh!

Châu Dư Lộ cùng Huy Quận công tiến ra giữa sảnh, Châu Dư Lộ nhẹ nhàng quỳ xuống, miệng vừa mở ra:

- Tạ...

Thì đã nghe Huy Quận công bùng bùng phản nộ:

- Phụ Hoàng! Nhi thần không muốn!

Vạn Quý phi sau một khắc giật mình thì trấn tĩnh, nụ cười trên khóe môi kẻo ra rồi rất nhanh thu lại:

- Quận công nói gì vậy? Lời của Hoàng thượng sao có thể cãi lại?

Hoàng thượng hừ một tiếng, Quang Từ công công nhìn biểu hiện vạn tuế gia liền khuyên giải:

- Quận công gia, người mau mau tạ tội đi!

Huy Quận công ngang bướng:

- Ta không muốn cưới Châu Dư Lộ. Ta không có lỗi ta không tạ tội!

Hoàng thượng nóng giận bùng bùng, toàn bộ đại sảnh vội vàng quỳ rạp xuống:

- Hoàng thượng bớt giận!

Giương mặt Châu Dư Lộ thoát trắng thoát đỏ, đã kích này với một nữ nhân phải gọi là quá lớn.

Hoàng thượng tiến xuống sảnh:

- Từ xưa đến nay hôn sự là do phụ mẫu định đoạt, há có thể để người làm xằng bậy?

Thịnh Vương cau mày, giọng nói đầy lo lắng:

- Tam Hoàng đệ, mau mau xin phụ hoàng tha lỗi! Lại an ủi Châu Quận chúa đi!

Lời nói Thịnh Vương như đổ thêm dầu vào lửa. Huy Quận công hét lên, giọng điệu bất bình khinh bỉ:

- Nói tới nói lui là Hoàng huynh muốn ta đồng ý cưới Châu Dư Lộ để huynh rảnh tay nạp Phòng Đại tiểu thư?

Thịnh Vương cười nhạt:

- Ta có ý tốt khuyên can đệ, đệ lại đem suy nghĩ vụn vặt của mình mà gán lên người khác. Ta cùng Vạn Minh Huyền chúa lưỡng tình tương duyệt, chưa đầy nửa tháng sẽ đại hôn, ở đâu ra chuyện ta cùng Thục Trinh Huyền chúa? Đệ thật hồ đồ, đem danh tiết Thục Trinh Huyền chúa ra làm trò đùa?

Hoàng thượng mặt càng đen lại:

- Đu rồi!

Huy Quận công bỏ bằng đầu gối đến:

- Phụ Hoàng. Xin người ban hôn nhi thần và Thục Trinh Huyền chúa!

Gia Hỷ hiển nhiên biết rõ hàng trăm ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng, nhưng chuyện này là chuyện nhà của Hoàng thượng, nàng còn chưa có quyền lên tiếng ở đây.

Gia Hỷ cúi mặt càng sâu, cố lộ rõ thần minh đang run rẩy, tựa hồ chuyện này quá sức chịu đựng của một nữ nhân chưa ra khỏi cửa như nàng.

Hoàng thượng không nói gì, cả sảnh điện yên lặng như tờ, đến cả tiếng ngon nển đang cháy phừng phừng cũng có thể nghe rõ được.

Thái tử hít một hơi dài, nhìn sang Huy Quận Công, hần bắt ngờ tiến đến, thẳng một bạt tai giáng xuống Huy Quận Công.

Thịnh Vương dư quang trong mắt lóe lên, nhanh chóng nhìn về hướng Vạn Quý phi, nhưng miệng vẫn thất thanh:

- *Điện hạ!*

Một khắc đó, Thái Hòa điện sững sờ. Hoàng Thượng nhủ mảy. Huy Quận công ôm gương mặt sưng vù nhìn Thái tử:

- *Hoàng huynh làm cái gì vậy?*

Thái tử quý thụp xuống, dập đầu trước Hoàng thượng:

- *Nhithầnbất kính, nhưngTamHoàng đệ theonhì thân đã lâu, naycóthếgâyrachuyệnnhưthênày, nhithàncảmthấyvócàngcólỗi!*

Lại quay sang nhìn Huy Quận công:

- *Đặccà lời phượngdóilà trong tộibất hiếu, đêttíchchóihỗnsựvớitanhmaintrúcnamuờnphânqueniếtlàbất nghĩa, đêppuồng nữ nhiquan viên thànhthiếp thái làbánnhân. Maudậpđầutạivớiphượng!*

Thịnh Vương nhìn gương mặt gai góc của Huy Quận công kín đáo nhếch môi cười, Tam Hoàng đệ của hắn là người ngang bướng ngu ngốc thế nào hắn còn không rõ. Hôm nay chưa nháo đủ đâu.

Huy Quận công không tạ tội, hần quay sang nhìn Phùng Gia Hỷ đang quỳ trên mặt đất, thông thiết nói:

- *Gia Hỷ, nàngrnóiđi, nănghậtsựkhôngmuốnthànhthê tử ta? Ta từng cúnàngrnmột mạng!*

Gia Hỷ thờ dài, đã động đến nằng rồi. Phùng Gia Hỷ cần trọng ra giữa đại sảnh, quỳ xuống dập đầu, giọng nói nằng mong manh có phần khiếp nhược vang lên:

- *CầuHoàngthượngchothầnmữ được nói!*

Hoàng thượng gật đầu, ừ một tiếng. Gia Hỷ vánh mắt dần đỏ lên:

- *BámmHoàngthượng, Quâncônggiatuycóocmáu mạng thầnmữ, nhưngtừđóđếnnaychưanhìn thấy máylần, chưatimgắpmặttriềngiệt, chưanóidựcmấycầu. Thiếngiê Quân cônggiathuậntaycủangười, thầnmữcóthểnguyện kiếp nàylạmlànguạđến ơn. Nhưng Quâncônggiamuốnthầnmữđúngthầnbáođáp, thầnmữlạmkhôngđược!*

Vạn Quý phi hơi ngược mặt:

- *Người cho rằng Tam Hoàng tử làkhôngxứngvớingười?*

Hoàng thượng nhìn sang bên cạnh một chút, cũng không nói gì, có ý muốn Gia Hỷ trả lời câu hỏi của Vạn Quý phi. Hoàng thượng có thể không đồng ý chuyện Huy Quận công chối bỏ hôn sự với Châu gia, nhưng cũng không để một nữ nhân làm nhục uy nghiêm hoàng thất.

Gia Hỷ không ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt:

- *Thầnmữmàodám! Chilàhỗnsựdophụmẫudịnh đoạt, thầnmữkhôngcóquyềnlềntiếng. HônmữhàomnayHoàngthượngđãbanhônChâu Quận chúa vàQuâncônggia, dẫu làQuâncôngcóynhưngmệnhdờidảmtiểu, thầnmữkhôngthểởngônởntừnhưnggánhđanh đoạt hônphunguờikhác. Nữ tửthanhdanhquantrọnghơn tính mạng. Chuyện hỏnmayônao truyền rangoài, thầnmữthà rằng bathưáchuạđexuốngcửu tuyền, để không ónhựcdanhhòThụcTrinhmàHoàng thượng đãban.*

Ý của Gia Hỷ rất rõ ràng, từ trước đến giờ ta với người chưa hề thân mật, chưa gặp riêng tư, chưa có tình ý, nếu như trước đây người đến phủ cầu thân phụ mẫu, ta tuân theo mệnh cha mẹ mà định ra hôn sự, nhưng người đã không làm. Nay người được ban hôn lại muốn ép uống ta vào phủ làm thiếp. Quân tử cứu người không tư lợi, người dùng chuyện cứu người muốn ta lấy thân báo đáp. Ta không dám kháng chỉ, nhưng thà chết còn hơn để tổn nghiêm bản thân bị xâm phạm.

Hoàng thượng phát tay, phía dưới cũng đứng dậy:

- *TạmHoàngthượng!*

Tuy vậy không ai dám ngồi, gương mặt thiên tử đăm đăm khó chịu, đến ngọn nến cũng chẳng dám cháy mạnh. Hoàng thượng nhìn Huy Quận công vẫn ương bướng quỳ ở đó, ắc đầu nhìn Thái tử:

- *Ngườiduaahmnhề! Giúphấn bình tâm.*

Thái tử thờ ra một hơi, như vậy Hoàng thượng cũng không định trách tội Huy Quận công:

- *Thầntuânchỉ!*

Hoàng thượng nhìn Lệ phi mặt trắng bệch không huyết sắc đứng đó, nhắm nghiền lại nói:

- *Chuânbịmộtdoinggocnhự, ngàymaikèmtheo thánh chỉ banhônHuyQuậnCôngvàChâugiaQuâncủachúa!*

Thái tử đứng cạnh Huy Quận công vội vàng đá chân hắn, Huy Quận công bị lời nói của Phùng Gia Hỷ mà choáng váng, hiện tại không nghe ra cái gì. Châu Dư Lộ quỳ xuống tạ ơn, Huy Quận công cũng dập đầu.

Hoàng thượng mỉm cười:

- *Đượcrồi, táccàngổidĩ!*

Phía dưới lại đồng loạt:

- *Hoàng thượng nhậmtử!*

Bấy giờ vũ cơ mới dâng ca múa lên, nhưng cũng chẳng ai để tâm xem cả. Mọi người đều vì chuyện vừa rồi suy nghĩ ít nhiều. Có người nhìn Gia Hỷ thương cảm, họa vô đơn chí, nhưng cũng có kẻ vui sướng khi người khác gặp nạn. Ở đây là Hoàng cung, tai vách mạch rừng nhiều vô kể, chỉ sợ chưa tàn tặc, chuyện đã lan ra khắp hạng cùng ngõ hẻm kinh thành.

Gia Hỷ nhặt nhều uống rượu suông chờ qua tiết. Đến khi tiệc tàn, nằng đã say không biết gì. Hôm nay coi như nằng là người bị hại, có say một chút cũng được thông cảm. Vĩnh Đan và Bối Lan cần trọng đỡ nằng ra xe ngựa thì đụng phải Thịnh Vương.

Thịnh Vương nhìn bộ dạng của Gia Hỷ, âm thầm lắc đầu, phản phó Lữ Định Ân:

- *Tuỳhỏmaycácdườglớnkinhthànhđều tăng cườngtuấntra, nhưngdùgì cũng đã trễ, ngườiduraThụcTrinhHuyềncủahồi phủ.*

Lữ Định Ân chấp tay thành quyền nhận lệnh. Thịnh Vương cũng lên xe rời đi. Mà Lữ Định Ân cười ngửa bên cạnh xe Gia Hỷ. Trong lòng hắn âm i khó chịu cùng tức nổi, hôm nay, hắn chỉ sợ rằng nằng sẽ bị gả cho Huy Quận Công mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 44: Ngũ Vị Táp Trần (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặt trời lên đến ngọn cây, Gia Hỷ mới tỉnh dậy. Vốn sau khi hồi phủ nằng nên gặp qua tổ mẫu. Nhưng tối qua Gia Hỷ say nằm cả người, khó khăn lắm Vĩnh Đan mới dứt cho nằng được ít canh giải rượu. Bởi thế cả sáng hôm nay không ai đến làm phiền.

Gia Hỷ vươn vai ngáp dài mấy cái, Bối Lan cũng hầu hạ nằng rửa mặt thay quần áo. Vĩnh Đan chép miệng lo lắng:

- *Tiểu thư không kịp thành an lão phu nhân rồi! Khi này Vu ma ma có cần dặn, nghi trưa xong tiểu thư hãy qua.*

Gia Hỷ ngáp dài gật đầu. Nằng xoa xoa bụng:

- *Ta muốn dùng bữa, một bát mì thịtbòLan Châu không được quá chín, một phần hoànhthànhngũ vị, cà sữa đậu nành cùng quấy!(*)*

Vĩnh Đan mỉm cười, khoác áo ngoài cho Già Hy:

- Được được, tiểu thư đợi một chút, mấy món này đều có sẵn, sẽ nhanh thôi!

Bối Lan hầu hạ xong cũng ra ngoài rèm, Già Hy ngồi trên bàn, hương trà táo đỏ ấm nóng tỏa lên, Bối Lan siết tay lại, hơi ngáp ngừng:

- Tiểu thư!

Già Hy mãi nhìn quả táo trôi nổi trên tách trà một chút cũng không để ý, Bối Lan cắn răng định kêu thêm tiếng nữa thì Vĩnh Đan đã quay về.

Vĩnh Đan khó chịu nhìn Bối Lan một cái, lướt qua người nàng lạnh giọng:

- Sao không vào trong xem tiểu thư có sai bảo gì?

Già Hy biết thái độ của Vĩnh Đan không tốt, Bối Lan chỉ là từ tam đẳng quét sân trở lại cây sau một buổi trở thành nhất đẳng nha hoàn đi bên cạnh người nàng, Vĩnh Đan hòa hợp được mới là có chuyện.

Và lại Già Hy không tin ai mười phần, kể cả nha hoàn thấp thân, Vĩnh Đóa là một bài học cho nàng, nếu không có Triệu Tử Đoạn, hiện tại nàng đã không còn ngồi ở đây hưởng thụ. Nhưng đối người chẳng phải lúc nào cũng may mắn biến nguy thành an.

Nàng đầu thai như truyền kì của Hoa Quý Tàn mẫu phi Thành Hầu, được cung nữ hi sinh mạng sống, lại đồng cam cộng khổ cùng Hoàng thượng trong cơn động đất, người khác sinh nở một chân bước vào cửa tử, Hoa Quý Tàn lại sinh ra Đại Công chúa trong häng ngập nước.

Nàng không có bàn tay vàng như vậy, chỉ từ gắng sức mình. Nếu hai từ nữ có hiềm khích nàng mới có thể quản lý họ. Chỉ sợ họ thân mật, rồi một ruột đối phó nàng.

Già Hy ngắm nghía Bối Lan, nếu có thể chịu được chen ép từ Vĩnh Đan mà không hiểu hiện ra mặt, chứng tỏ là người trầm tĩnh, coi như cũng có chút hữu dụng.

Bối Lan theo sau Vĩnh Đan, giúp Vĩnh Đan xếp đồ ăn trên bàn, Vĩnh Đan hơi hất tay nàng ta ra, một cái bát cũng không cho Bối Lan động đến. Sau cùng cũng là Vĩnh Đan đem thức ăn cho Già Hy. Bối Lan đành phải ra ngoài chuẩn bị nước rửa tay.

Già Hy thân nhiên ăn mĩ, xong xuôi còn tiếc nuốt húp vài muỗng nước dùng thơm ngọt:

- Em cũng đừng hà khắc với Bối Lan quá, nàng ta nhỏ tuổi, em nên chỉ bảo thêm!

Vĩnh Đan không gật cũng không lắc đầu, nói sang chuyện khác:

- Trời cũng trở lạnh, Hà ma ma đã đi nhận thần từ thần phòng rồi à! Ngày mai cũng có người đến lấy số đo để may y phục mùa đông. Phũ chúng ta may mắn vẫn có lão phu nhân chống đỡ, thật giàu có, nhiều cái Bá phủ Hầu phi trong kinh chỉ còn là một cái vô rơm mà thôi!

- Dù sao ngày trước tổ phụ cũng từng mang một tước Hầu, tuy không được truyền lại tôn từ nhưng diện trang ruộng đồng cũng không bị thu lại, căn cơ có sẵn, tổ mẫu của hồi môn vô cùng nhiều lại không có nữ nhi, cả đời kì cốp vì Phùng gia, phụ thân lại được Hoàng thượng coi trọng, mỗi năm đều có thưởng. Làm sao thua thiệt được!

Già Hy ngừng đĩa, Phùng phủ chỉ còn thiếu một cái tước vị nữa là có thể leo lên nhất đẳng huân quý thế gia, chỉ là tước vị nói thì dễ làm mới khó. Trông chờ Đại thiếu gia thi đỗ Trạng Nguyên để được phong tước thật là hảo huyền, hơn hết, cho dù hẳn có may mắn thì được, Hoàng thượng cũng chưa chắc đã muốn phong tước cho Phùng phủ.

Già Hy không thạo chính trị. Nhưng với đầu óc hai mươi lăm tuổi hiện đại nàng cũng tạm hiểu cục diện bây giờ từ Thành Hầu vẫn ở đất phong thì còn lại các Hoàng tử rất cân bằng. Thái tử có ngoại tổ phụ là Vương Kỳ Hầu, chùng nào chưa lập tấn Hậu thì Quốc trưởng vẫn chưa đổi. Mà có tấn Hậu đi chăng nữa, Thái tử vẫn là đích trưởng tử của Hoàng thượng, là nhi từ ruột thịt duy nhất của Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu Vương thị, tôn quý khôn kể. Hơn hết, Thái Đại Công chúa là Hoàng ti khác mẹ của Hoàng thượng cũng gả vào nhà họ Vương, chính là đại cửu chủ của Thái tử. Cùng với Huy Quận công, Thái tử hiện tại vẫn là trụ quân danh chính ngôn thuận, nắm trong tay nửa phần triều chính, lại nắm giữ Hộ bộ và một phần Hình bộ.

Có điều Thịnh Vương không phải tay mơ, Vạn Quý phi Đông thị là thứ nữ được đổi thành dòng đích, nhan sắc trung đẳng mà bỏ được lên nhất phẩm hậu cung. Vạn Quý phi không quá được sủng ái nhưng Trương Hoàng Quý phi luôn đóng cửa cung đã khiến Vạn Quý phi mất tay che trời trong hậu cung. Chuyện xưa đồn đoán Hoa Quý Tàn bước phải rồi cung là do trúng kế Vạn Quý phi.

Xét về tài năng diện mạo Thịnh Vương đều hơn hẳn Thái tử một bậc. Thịnh Vương giao lưu quan viên rộng rãi, danh tiếng trong kinh thành vô cùng tốt. Thịnh Vương tài năng thiên bẩm là điều hiển nhiên ai cũng thấy, khi còn là một tiểu Hoàng tử ở Nam Đại Chung cung Thịnh Vương xét về tuệ chất chỉ thua duy nhất Lục Hoàng tử yếu mệnh của Hoa Quý Tàn, chính là đệ đệ đã mất của Thành Hầu. Hiện tại Đông gia một tước Bá, Đông Thượng thư nắm Lại bộ trong tay. Châu Lê phi cùng Vạn Quý phi có mối quan hệ cộng sinh, Cửu Hoàng tử cũng rất được Hoàng thượng yêu thương, Châu gia là một tước Hầu nhưng Cửu Hoàng tử còn quá nhỏ tuổi. Có điều Châu gia cũng phụ trách một phần nhỏ trong Hộ bộ.

Người hiện tại chưa tiếng tăm gì nhưng tương lai rực rỡ khai hoàn phải kể đến Tử Hoàng tử. Chuyện đồn đại trong kinh thành đều cho rằng Tử Hoàng tử cùng Thành Hầu có hiềm khích lớn liên quan đến mẫu phi hai người. Nay Tử Hoàng tử đã đi ra biên ải huyện binh ba năm, khi trở về ắt sẽ nắm không ít quyền uy trong tay. Chỉ là Tử Hoàng tử không có mối liên hệ nào cùng Thái tử hay Thịnh Vương càng không thể cùng chiến tuyến với Thành Hầu. Tạm thời chính là một thế lực riêng.

Thành Hầu, nhân vật cuối cùng, hiện tại điều duy nhất Già Hy biết là Thành Hầu có rất nhiều bạc cùng lương thực, nhưng chuyện này của hẳn kín kẽ vô cùng. Nếu có lọt ra ngoài, thì thiên hạ cũng chỉ đoán đúng một phần mười số của cải hẳn tích cốp được. Nếu Thành Hầu về kinh thì sẽ là phe cánh thứ tư, còn nếu không hẳn chỉ có thể là nhân Vương.

Các Hoàng tử còn lại hoặc quá nhỏ để tranh đoạt, hoặc đứng ngoài cuộc, hoặc xuất thân không đủ.

Hộ Bộ quản lý chuyện thu thuế muối, thuế sắt. Hình Bộ liên quan trực tiếp đến xử án. Lại Bộ sắp xếp quan chức tước vị. Ba bộ này đều đang chia đều cho các Hoàng tử. Nếu bây giờ Bình Bộ phụ trách quân lính krong thảo nghĩ về ai thì người ấy hưởng lợi, thậm chí thay đổi cả cục diện. Phùng Triều phụ thân nàng hai mươi năm trung quân không một sơ sẩy đến qua từ tuần mới bỏ lên được Tam phẩm Thượng thư. Nếu thế lực Phùng phủ mạnh, có liên hệ hoàng thân quốc thích, biết đâu lại khiến Hoàng thượng nghi ngờ mà đại môn gặp họa. Phùng phủ muốn sống yên ổn, chỉ có thể điều thấp cúi đầu an phận.

Già Hy rửa tay, cũng không nghĩ trư mà quyết định đi bộ tiêu thực, mùa thu trời không nóng, ra tiểu đình ngồi một chút cũng là ý hay.

Già Hy men theo hoa viên chọn tiểu đình gần khóm trúc xanh mát, có tán hoa kim quế che kín mái không hanh hao. Già Hy ngồi được một khắc thì thấy Phùng Diên Dung thoáng thả đi đến:

- Đại tỉ!

Già Hy mỉm cười:

- Tam muội ngồi đi!

Phùng Diên Dung vén tà váy xanh lục, tiếp chén trà từ tay Vĩnh Đan, trăm ngọc trên đầu rung rinh:

- Hôm qua tỉ đi vào cung thế nào?

Già Hy biết đây là Phùng Diên Dung ý từ hỏi đến Huy Quận công giữa đại diện xin ban hôn:

- Trong phủ nói ta như thế nào? Đại phu nhân lại không tiếc lời đem đãi?

Phùng Diên Dung như trút bỏ được gánh nặng, thở ra nói:

- Đại phu nhân hôm qua nghe tin từ trong cung truyền ra, đã gặp tổ mẫu nói tỉ...trắc nết là một, bất kính Hoàng gia là hai. Cho nên...

Phùng Diên Dung cũng hơi khó xử nhìn Già Hy, Già Hy nhàn nhạt lên tiếng:

- Nếu ta đoán không nhầm thì mẫu thân muốn ta đệ bài từ tiến cung ta lỗi, lại phải đến Huy Quận công phụ xin được làm thiếp!

Phùng Diên Dung mỉm môi:

- Tỉ bớt giận!

Già Hy hừ lạnh một tiếng. Hân thị nghĩ cái gì trong đầu nàng còn không rõ hay sao, cái thai vừa sẩy đã không chịu nổi mà đi gieo gió:

- Tú Hồng thế nào rồi?

Phùng Diên Dung lắc đầu:

- Hiện tại nàng ta vẫn ổn, lần trước thai nhi có hơi động, Đại bá cũng miễn nàng ta thỉnh an Đại phu nhân. Cho nên tạm thời không vấn đề gì.

Già Hy không cho là phải:

- Tú Hồng làm sao thoát khỏi bàn tay của Đại phu nhân? Mọii cũng nên tính một đường lui. Cho dù Hàn phủ không còn ở kinh thành, nhưng Phó Đô Ngự sử là chức quan trọn đời, Hàn Ngự sử lại là phụ thân của Đại phu nhân, cũng là trung thân được Hoàng thượng tin tưởng. Nếu Đại phu nhân điều tra ra được, sợ rằng đợt này Nhị thúc không dễ nhậm chức!

Phùng Diên Dung hơi nắm khăn tay lại, nàng biết bản thân quá vội vàng khi ra tay hãm hại Hàn thị, nhưng Hàn thị cùng Nhị phòng vốn có thâm thù đại hải, nàng không cam tâm nhìn Hàn thị sống an nhàn. Mẫu thân nàng tuy biết chuyện nhưng cũng làm ngơ, có điều nàng không tính xa như Phùng Gia Hỷ, phụ thân nàng về kinh đã gần một năm vẫn chưa được phân bổ chức quan nào! Trong nhà đã hơi sốt ruột.

Phùng Diên Dung ngồi thêm một khắc thì vội vàng cáo từ ra về. Gia Hỷ vuốt ve tà áo, sắp đến sang viện lão phu nhân, chắc chắn Hàn thị đã bày binh bố trận. Lần này Hàn thị thật muốn nàng gả đến Quận Công phủ hay sao? Rốt cuộc Phùng Gia Hảo thật sự có mệnh phượng hoàng hay không mà phải đem nàng ra làm đá kê chân.

Gia Hỷ thông thả đứng lên:

- Giờ này có lẽ tổ mẫu đã dậy. Chúng ta sang bên đó!

Vĩnh Đan cẩn thận che ô cho nàng, trời không nắng, nhưng vẫn hanh hao, gió thu xào xạt.

Văn Nhược Nhan từ đằng xa vội vàng vàng đi lại, suýt thì đâm phải Gia Hỷ, nàng ta hơi giật mình, gương mặt trắng bệch, diễm đạm đáng yêu:

- A! Huyền chúa!

- Văn ti tỉ đi đúng căn thân một chút, bây giờ ta sang bên tổ mẫu, từ từ đi cùng không?

Văn Nhược Nhan hơi nắm ống tay áo, lắc đầu:

- Ta...à không...ta có việc gấp...Huyền chúa đi thông thả!

Gia Hỷ chưa kịp đáp lại đã thấy nàng ta nhanh chân chạy đi. Vĩnh Đan nhủ này:

- Điệu bộ che che giấu giấu, cứ như vừa làm chuyện sai trái!

Gia Hỷ liếc mắt:

- Không được bàn luận chuyện chút, Văn Nhược Nhan trong phủ này cũng làm một tiểu thư chân chính!

Vĩnh Đan biết bản thân lỡ lời:

- Nét cười lỗi! Nhưng tiểu thư xem, rõ ràng nàng ta có gì đó mờ ám!

Gia Hỷ nhìn theo tà áo trắng đã khuất xa của Văn Nhược Nhan, phản phó:

- Bối Lan, nghe ngóng xem thử Văn tiểu thư mấy ngày hôm nay thường gặp ai, làm gì?

Bối Lan đi rồi, Gia Hỷ tiếp tục vòng theo hoa viên thông thả đi từng bước một. Trong phủ này, đúng là không người nào có thể khiến nàng bớt lo, bảo sao nữ nhân trạch đấu thường không sống thọ.

Mì thịt bò Lan Châu

Hoành thánh ngũ vị

Sữa đậu nành và quẩy

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử* *Thiên Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Ngũ Vị Táp Trần (trung)

Gia Hỷ mỉm cười đứng trước cửa viện đội Vu ma mà báo lại lão phu nhân. Bên trong có tiếng oanh oanh yến yến rộn ràng. Vu ma mà quay lại rất nhanh:

- Đại tiểu thư, lão phu nhân mời người vào!

- *Thật phiền ma ma!*

Gia Hỷ tươi cười, đáng đi yếu điệu đến trước sảnh:

- *Chắt nữ thỉnh an tổ mẫu, chắt nữ buổi sáng khỏe không khỏe không đến được, tổ mẫu thương yêu chắt nữ mà bỏ qua!*

Lão phu nhân về mặt không có gì khác thường, chỉ vào ghế:

- *Con ngồi đi!*

Gia Hỷ nhìn xung quanh chào hỏi:

- *Gặp qua mẫu thân!*

Hàn thị lạnh mặt, hồ hừng gật đầu. Gia Hỷ cũng không để tâm, nhìn Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân đang nói chuyện:

- *Nhị thân, Tứ thân đều khỏe?*

Nhị phu nhân cười, gương mặt dịu dàng, Tứ phu nhân vẫn giữ bộ dáng vui vẻ như thường ngày:

- *Khỏe khỏe, chỉ là dạo này hơi đau lưng, hạ nhân ngày càng đông đúc, mùa thu đến phải thu hoạch tích trữ rau củ lại còn sắp cuối năm, việc nhiều vô kể!*

Nguyễn thị đây là cố ý khoe khoang bản thân đang quản việc trong phủ, vốn dĩ món hời này của Hàn thị, chỉ là Hàn thị mang thai không làm nhiều được, Lão phu nhân để cho Tứ phu nhân gia. Bây giờ cái thai Hàn thị không còn nữa, Lão phu nhân cũng chưa có ý gì trả lại quyền hạn.

Hàn thị nhếch miệng:

- *Từ đệ tức nếu thấy không khỏe thì mời đại phu chẩn mạch, biết đâu lại hoài nhi tử, khi đó tha hồ nghỉ ngơi!*

Nguyễn thị không thể sinh nở là điều cả phủ ai cũng biết, nếu không Mã di nương đã chẳng có cơ hội sinh ra hai vị thiếu gia. Nguyễn thị thích chọc ngoáy người khác nhưng bản thân không thâm trầm như Hàn thị, là người khai mào nhưng lại thường xuyên chịu thua thiệt:

- *Tâu từ chẳng phải cũng vừa không giữ được đứa nhỏ sao, vẫn nên tĩnh dưỡng sức khỏe! Tránh để lần tới lại trượt ngã!*

Lão phu nhân ho khan mấy tiếng, gõ gõ trường xuống nền. Hai bên phòng biết ý mới dừng khẩu chiến lại.

Gia Hỷ nhìn quanh phòng, trừ nàng ra không có một tiểu thư nào, thế này cũng đã đủ hiểu. Hôm nay nhất định là vấn tội nặng đi. Thêm ngum trà nữa, thì Tam phu nhân tắt tá đi tới. Tam phu nhân đi trễ, trên người lại ăn mặc vô cùng trang trọng. Tam phu nhân không dư giả, nhìn qua cũng biết, Tam phu nhân đã dốc hết vốn liếng ra. Lão phu nhân với mấy phòng thứ xuất không nhiều định kiến nhưng cũng không quá yêu thương, thấy Tam phu nhân đi trễ thì khó chịu:

- *Người làm gì giờ này mới chịu đến?*

Tam phu nhân biết tính khí Lão phu nhân thất thường, nhưng gương mặt ân ân đó kia đang chất chứa chuyện vui, Tam phu nhân cũng không che giấu, liền tạ tội:

- *Mẫu thân, con đâu đi trễ, mẫu thân bỏ qua. Chi là bên Hạ gia Bá phu vừa cử bà mới đến, con đâu tiếp chuyện qua loa mà chậm trễ!*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma một cái, thấy Vu ma ma gật đầu xác nhận rồi lui ra. Hàn thị hơi nểng mi mắt không quá biểu cảm, Nhị phu nhân siết khăn tay một chút, mà Nguyễn thị không tự chủ liền mở miệng:

- *Tam tâu, là vị công tử nào của Hạ gia?*

Nói xong Nguyễn thị mới biết bản thân lỡ lời, Lão phu nhân còn chưa mở miệng, có đứa Nguyễn thị là thịt trong lòng bàn tay của Lão phu nhân, nên bà cũng chẳng bao giờ trách cứ. Lão phu nhân phất tay để Tam phu nhân ngồi xuống, mới hỏi:

- *Đầu đuôi thế nào con kể xem?*

Tam phu nhân nuốt vội ngum trà trong miệng:

- *Sáng sớm hôm qua quán gia có đưa cho con dẫu bài thiệp bà mời Hạ gia hẹn rằng hôm nay gặp mặt. Con dẫu vốn đã sang bên này định thưa với mẫu thân, nhưng khi đó mẫu thân còn ngủ không gặp được. Sáng nay lại không thỉnh an, bà mời qua thưa thì đến nên bây giờ con dẫu mới tới được.*

Lão phu nhân gật đầu, Tam phu nhân thấy vậy thì đề dặt nói tiếp:

- *Là Đại công tử Hạ gia muốn cầu thân Phùng Tú Mi! Nếu nhà chúng ta đồng ý, họ sẽ đưa tín vật, nhờ Hạ phi nương nương làm chứng hôn ước. Khi nào Phùng Tú Mi cập kê sẽ rước về!*

Nguyễn thị hơi há miệng:

- *Hạ Đại công tử chính là đích trưởng tử Hạ gia, người thừa kế tước vị. A! Tính ra cũng là với cao đi!*

Lão phu nhân gật đầu đồng ý với Nguyễn thị:

- *Đúng là với cao, nhưng lấy dẫu cưới thấp gả gái kén cao, coi như là môn đăng hộ đối. Hạ Thái thú đã già yếu mấy năm nữa cũng hồi kinh, Lục ti nhi qua đó không sợ khổ.*

Tam phu nhân hơi ca thán:

- *Con dẫu biết mối hôn này với chúng con đã là rất tốt, tới qua con nói chuyện cùng trượng phu, chàng cũng cho rằng vẫn nên tiến tới.*

Nguyễn thị siết siết khăn tay, Phùng Tú Mi già cao như vậy, giao thiệp sẽ rộng hơn. Danh tiếng Phùng gia cũng tốt, nữ nhi phòng thứ xuất có thể gả đến Bá phu. Đối với Phùng Dạ Văn mười phần có lợi. Nguyễn thị liền tươi cười đốc thúc:

- *Phu nhân Hạ gia hiện tại là kẻ mẫu, cũng không thể quản nhiều chuyện của Hạ Đại công tử, Lục ti nhi qua đó cũng dễ sống hơn.*

Lão phu nhân cũng cho là phải, gật đầu đáp ứng:

- *Đã thế cứ để Hạ gia sang đây bàn chuyện đính ước. Cũng đừng tỏ vẻ vội vàng khiến bên đó xem thường Phùng gia!*

Tam phu nhân thấy việc đã thành liền yên trí:

- *Tạ mẫu thân. Con dẫu sẽ làm theo lời người sắp xếp.*

Lão phu nhân gõ gõ quai trường xuống nền:

- *Nữ nhi mới lớn không nên để trong nhà lâu, nữ nhi nhà chúng ta đều không đúng tuổi tuyển tú, các con nghe ngóng dần mà chuẩn bị hết đi. Tránh để chuyện như Từ ti nhi.*

Hàn thị cúi mặt, Phùng Gia Hòa là Tứ tiểu thư trong phủ lại làm ra chuyện mất mặt, tuy chỉ là thứ xuất nhưng con của thiếp thất cũng chính là con đích mẫu. Chuyện này ảnh hưởng không ít đến danh tiếng Đại phòng.

Lão phu nhân hóp một ngum trà:

- *Đại ti nhi, hôm qua con vào cung đã xảy ra chuyện gì?*

Đến rồi, cuối cùng cũng đã đến giờ vấn tội nặng. Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, điệu bộ hơi có chút run rẩy:

- *Thưa tổ mẫu, hôm qua chắt nữ dự yến, trong lúc trò chuyện cùng Châu Quận chúa có chút mệt mỏi ngã xỉu. Chắt nữ tạ tổ mẫu quan tâm, chắt nữ đã khỏe hơn nhiều rồi ạ.*

Hàn thị thẳng người một chút, nhìn gương mặt có chút sợ sệt của Gia Hỷ:

- *Châu Quận chúa bị rơi xuống nước?*

Gia Hỷ thành thực gật đầu:

- *Đúng như vậy, nàng ấy trong lúc nói chuyện có hơi nóng này chôn...*

Hàn thị nhanh chóng cắt ngang lời:

- *Chonênvìtranh giành sựcứủycủaThịnh Vương ngườitiênratayđâyQuậncủachàngiaxuốnghồ?*

Gia Hỷ cầu lên đôi đùi thật đau, đến khi viên mắt đỏ rom róm nặng mới ngừng đầu:

- *Mẫu thân nóigìvậy? ThịnhVươngđãcôhônthê lại sắpcthành hôn lễ, hơn nữa trongphúcổcóTứ muội đang đợi nạp vào. Nũnhisaocóthêlảmra chuyện nhưvậy. VảlạiChâuQuậncủachiácngã đã đĩnhuếcvớihuyQuận công. Saolạixâytracáigìmà tranh giànhđược?*

Hàn thị cười nhạt:

- *Ngườicáigimàkhôngdámlàm? HếtđâyChâu Quận củaroixuốnghồsẽđổctộiLêphimươngrưng, lại cầudẫn Thịnh Vươnggặpriêngtrongkhách phòng Hoàng cung, dướĩHuyQuậncôngkhángchi. NgườilàmướnkéotheocảPhùngphủnàythânbạidanhhiệt?*

Gia Hỷ nhủ mảy, nước mắt rơi xuống, nâng quỳ trên sàn, bộ dạng uất ức gãi bậy:

- *Mẫu thân, ChâuQuậncủalạsây chân roixuống nước, khiđóThịnh Vương cũng có mặt, nếulàmừ nhĩ đầynàngấy, làmsaocó thể vấithuachemắt thành. CònchuyệnHuyQuận công, ơncứu mạng là chính phụ mẫu hỏi báo, Quận công gia cũng chưa từng dành tình muốn lấy thân báo đáp. Nữ nhĩhạtkhông rõ bản thân chưa từng trò chuyện riêng biệt thân mật, ngay cả sinh thân cũng không hề gửi thiệp mời, là HuyQuậncôngtựđếntặngquà, làmẫu thân đáplễ. Saolạithành nĩmhicầudẫnQuậncông?*

Hàn thị hơi nghen, đúng là sau khi Huy Quận công cứu mạng Gia Hỷ, Hàn thị là người đưa lễ vật đến cảm tạ. Sinh thân Gia Hỷ cũng là Hàn thị đưa thiệp mời, mà quà trả lễ cũng do chính Hàn thị chuẩn bị. Gia Hỷ chưa bao giờ động tay vào chuyện này.

Hàn thị lạnh giọng:

- *Ngườinói không liên quan, vậysaogĩưđại yển HuyQuận công lại khángchịcin Hoàng thượng banhônngươi?*

Gia Hỷ e sợ lắc đầu:

- *Nũnhĩkhôngbiết!*

Hàn thị cho rằng Gia Hỷ đã cứng họng liền được nước lấn tới:

- *Ngươi khôngbiết? Chuyện nàybạihọagia phong, người cùng HuyQuậncôngkhôngđầumàycuốimátsaoháncóthểdám kháng chĩaùngươi? Ngườigĩưyến tiệc dầmngang nhiên từ chổĩdòisống đời chết, đây cớphảilàđánhvàouyngiêmhàngHoàngthất? HuyQuận công làichư? LàTamHoàngtứđanhhìnhhàngônthuần? Hónsựtứtrướcđến giờ do phụ mẫu quyết địnhnàođến lược ngườiratrướcdạidiệnhồ ngôn loạn ngữ!*

Gia Hỷ thấp phần khó chịu, cái gì là chua ngoa thâm độc, đây chính là chua ngoa thâm độc nhất. Một mực nói vì Phùng phủ, cố ý đẩy nàng vào bất trung bất hiếu bất nghĩa. Theo lời Hàn thị trước mặt Hoàng thượng đòi sống chết là bất trung, tự ý quyết định hôn sự là bất hiếu, cự tuyệt ân nhân cứu mạng là bất nghĩa. Ba cái tội danh này, Gia Hỷ nếu bị gán lên liền khó làm người.

Nguyễn thị thấy Đại phòng xáo xáo thì hà hê, liền chép miệng:

- *CớphảĩĐạitứquảhàkháckhông? Làmđíchmẫuthì thứ nữhạthân, làmkémẫuthì trường nữtrácnết?*

Hàn thị biết bản thân đã vạch áo cho người xem lưng, nhưng Gia Hỷ còn ở đây bà không thể nào yên tâm được. Gia Hỷ có đi làm thiệp cho Huy Quận công, Phùng Gia Hảo mới có thể chạm đến tước phong được.

Hàn thị lạnh dạn:

- *Thật khiến ngườiquantâm, Đạitĩnhicầnlà chất nữciàngươi đấy, quânkhôngtốt sẽảnh hưởngđếncáccôntrongPhùngphủta.*

Gia Hỷ âm thầm bĩu môi, đẩy nàng đi làm thiệp Huy Quận công mới là ảnh hưởng đến thanh danh Phùng phủ:

- *Theoyĩmẫu thân nữnhĩnênlàmthếnàoơiphải?*

Hàn thị thấy mục đích sắp đạt được thì trở giọng ngọt ngào:

- *Khôngphảimẫu thân ếpuốngngươi, mẫuthânxemngườinhữthânsinh. HuyQuận công điugi cũng làTamHoàngtứlạidưới trường Thái tử, chúngta không đũkhảncàngđếđắc tội. Ngươi, tốt nhất phảĩđệbàitừ tiến cung tạ tội, rồimẫuthânsẽ không đẽngườichịu thiệt thòiơngivàoQuận công phủ.*

Gia Hỷ thật sự muốn nhỏ vào mặt Hàn thị, dẽ tiện vô si. Vai Gia Hỷ run run, nàng thốn thức:

- *Nũnhĩ thật khônggỡ bản thânđủlamsaidiệugi. HuyQuận công rờràng luôn lạnh nhạt vớichâu Quận củachàngroixuống nước cũng khôngghêhỏi thăm. Đếnkhibịbanhônlạidĩtngôiđemữnhĩlambiadĩ! Nữ nhĩ chibảotơantrongsáchchoPhùngphủmàthôi!*

Hàn thị tưởng rằng Gia Hỷ đã thông nên nghe nàng nói lại tức giận không chịu được vừa vuột ngực vừa mắng:

- *Là mẫu thânmuốntốtcho ngươi? Ngườicòn không hiểu? Thật không biết tốtxấu!*

Lão phu nhân hừ một tiếng, chỉ tay về phía Hàn thị:

- *Tamớithấyngườikhôngbiếttrótxấu!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngũ Vị Tạp Trần (hạ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn thị sững sờ nhìn lão phu nhân:

- *Mẫu thân!*

Lão phu nhân lạnh nhạt:

- *Ngươi có ba nữ nhĩ, một đi làm thiệp cho Thịnh Vương, một đi làm thiệp Huy Quận công, vậy Nhị tỉ nhĩ phải làm sao?*

Hàn thị trước khi vẫn tội Gia Hỷ đã tính đến đường này, danh tiếng của Phùng Gia Hảo vẫn là quan trọng nhất. Hai cái thiệp nhưng đều là thiệp của Hoàng tử. Hơn hết Phùng Gia Hòa chỉ là thứ nữ, không lên được mặt bàn, còn Phùng Gia Hỷ không phải là do Huy Quận công đích thân cầu Hoàng thượng hay sao, đầu phải là Phùng phủ muốn dâng người đến. Ai có thể nói ra nói vào cái gì?

Huống hồ, Phùng Gia Hảo cùng Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hòa tuy là tỉ muội nhưng không phải một mẹ sinh ra, nếu bị người khác nắm nhược điểm cũng chỉ là do Hàn thị hà khắc với con riêng của trượng phu. Chuyện như vậy trong các gia tộc lớn không hề thiếu.

Hàn thị nhướng mày:

- *Mẫu thân, vốn dĩ cả hai Đại tỉ nhĩ cùng Tứ tỉ nhĩ đều phải gả vào nhà hạ tiện. Chuyện của Tứ tỉ nhĩ tuy xấu hổ nhưng dù sao cũng chỉ là thứ xuất. Còn với Đại tỉ nhĩ, Huy Quận công đã yêu thương như vậy, có khi sang bên đó, lại tranh được bình thê, đứng ngang hàng chính thất?*

Bình thê? Mặt Gia Hỷ nổi lên vân đỏ, coi như Hàn thị đã có tính toán tốt, lần này quyết chỉ phải đẩy nàng vào hố lửa. Gia Hỷ ngẩng mặt lên, nước mắt đã giàn giụa:

- *Mẫu thân, làm sao người biết Hoàng thượng sẽ đồng ý để Huy Quận công nạp ta vào phủ?*

Hàn thị phớt lờ:

- *Huy Quận công muốn nạp một cái thiệp cũng phải đợi Hoàng thượng đồng ý hay sao? Chuyện hôn nhân đại sự là do phụ mẫu quyết định, người đừng nhiều lời.*

Lão phu nhân không nói gì nữa. Lời của Hàn thị hợp lý xác đáng. Chỉ cần Huy Quận công và Đại phòng trao đổi thiếp cạnh chọn ngày tốt nạp Phùng Gia Hỷ vào phủ một cách hợp tình hợp lý sẽ không ai nói được gì. Chỉ là nạp thiếp, không cần kinh động long nhan.

Lão phu nhân uống một hợp trà, lời vừa rồi khiến bà có chút suy nghĩ, Huy Quận công giữa đại tiệc đám kháng chi cũng coi như si mê Phùng Gia Hỷ, nếu nàng quả thật có cơ hội làm bình thê, chưa biết chừng nhi tử từ nàng sau này được thừa kế tước vị. Huy Quận công cũng Thái tử chân chính lên ngôi sẽ không tiếc một tước Vương cho hắn. Khi đó, chưa biết chừng Gia Hỷ phong quang vô hạn. Mà Phùng phủ sẽ được thơm lây.

Lão phu nhân mềm giọng lại:

- *Cả hai ngồi xuống đi!*

Phùng Gia Hỷ lạnh băng đầy lòng, một nhà chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân. Nàng không có nương che chở, sang bên Quận công phủ đầu với Châu Dư Lộ được tư hôn có Châu gia đứng sau chống lưng kia, sợ rằng đến xương cũng bị ăn sạch, còn đời treo lên bình thê.

Hàn thị đắc ý mỉm cười, lão phu nhân nói tiếp:

- *Đại ti nhi chọn ngày tốt để bồi từ tiến cung ta tới cùng Hoàng thượng. Không cần nhắc đến hôn sự. Chuyện đó cứ để phụ mẫu người quyết định.*

Phùng Gia Hỷ nắm chặt tay, nữ tử ở cổ đại không có quyền gì hết. Nếu số phận nàng đến cùng phải chịu làm thiếp cho người, thì đành phải đi bước nào tính bước đó.

Gia Hỷ lau nước mắt thì lẽ:

- *Vâng! Thừa tổ mẫu!*

Lão phu nhân nhìn trưởng nữ ngoan ngoãn hiểu thuận liền có chút đau lòng. Tuy gả cho Hoàng tử nhưng làm thiếp vẫn là làm thiếp. Bà lắc đầu bước vào trong:

- *Hôm nay đến đây thôi! Các người về đi!*

Bốn phòng đồng loạt đứng dậy ra về, Gia Hỷ đi hơi chậm, toàn thân như bị rút cạn sức lực. Phía trước Nhị phu nhân cũng dừng bước:

- *Đại ti nhi, hôm nào rảnh, con sang bên Nhị thẩm nói chuyện cho đỡ vắng.*

Gia Hỷ gật đầu đồng ý. Nàng ưỡ oai quay về viện. Bối Lan đón nàng trước cửa, thấy thần sắc kém tươi sáng của chủ tử cũng hiểu được việc không hề suông sẻ.

Vĩnh Đan mau mắn rót nước trà:

- *Tiểu thư, bây giờ người tỉnh sao?*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, gương mặt mệt mỏi:

- *Đến đâu hay đến đó vậy. Em ra ngoài hỏi xem khi nào phụ thân quay về, tiện thể hăm cho ta chút canh gà.*

Vĩnh Đan nhanh chân chạy đi. Bối Lan nhìn theo bóng nàng khuất xa mới thở nhẹ:

- *Tiểu thư, buổi trưa có người thấy được Văn tiểu thư cùng Đại thiếu gia ở chung một chỗ.*

Gia Hỷ tuy không cười nổi nhưng trong lòng có chút khoái trá. Hừ, Văn Nhượng Nhan cùng con trai duy nhất của Hàn thị tốt nhất nên nhất kiến chung tình yêu nhau đến chết đi sống lại mới có thể khiến Hàn thị tức chết.

Gia Hỷ khoan khoái uống hợp trà:

- *Còn gì nữa không?*

Bối Lan cắn môi, lúc sau mới đáp:

- *Tiểu thư, em có chuyện này, không phải em nghị luận chủ tử nhưng hôm trước, khi người chuẩn bị vào cung. Nhị tiểu thư cùng Đại phu nhân nói chuyện, em vô tình nghe được. Họ muốn...*

Gia Hỷ biết rõ đây là chuyện nghiêm trọng, nếu không Bối Lan chẳng ập ứng như vậy, tâm trí nàng trở nên căng thẳng:

- *Em nói đi.*

Bối Lan thuật lại toàn bộ nội dung nghe được, cả việc Hàn thị cùng Phùng Gia Hào muốn để Huy Quận công đoạt thân Gia Hỷ. Khiến nàng không thể trở mình, buộc phải đến Quận công phủ làm thiếp.

Gia Hỷ không bắt ngờ, Hàn thị làm sao có thể dâng com đến miệng nàng, để nàng làm bình thê? Chỉ có mơ. Thất thân trước khi nạp vào, đến hạ thiếp cũng không bằng. Còn không phải qua đó để Châu Dư Lộ dễ dàng cười cồ. Hàn thị tính toán thật tốt a. Huy Quận công cường bức nàng. Hoàng thượng chắc chắn sẽ đến bù, nhưng là đến bù với Phùng phủ, với phụ thân nàng Phùng Triều. Chính là đến bù cho Phùng Gia Hào. Không phải cho kẻ bị vấy bẩn như nàng.

Vĩnh Đan vén rèm đi vào, tay nàng bê một khay gỗ:

- *Tiểu thư, đây là Nhị phu nhân đưa hạ nhân đem sang. Tiểu thư mau ăn cho nóng.*

Súp yến sào bách hoa*? Món này của Nhị phòng có quá trân quý không? Phần lượng yến sào của Nhị phòng không nhiều, cả năm nay Nhị lão gia còn chưa được nhậm chức, không có lương bổng. Nhị phu nhân có phải đã rất tốt với nàng

Gia Hỷ đón lấy bát sứ, thông thả ăn hết, dù tình cảnh có thế nào nàng cũng không phụ kiếp này sống lại. Bình đến thì tướng chặn, không nên quá bị quan mà thương thân.

Gia Hỷ suy nghĩ trong đầu, nên tặng chút gì có giá trị thực tế cho Nhị phòng. Dù sao bên đó có một đi nương vừa hạ sinh em bé đúng lúc nàng đi Mĩ Châu, khi về vì nhiều việc mà quên mất:

- *Lấy một khóa trường mệnh đúc bạc đưa đến chỗ Nhị phu nhân, đưa nhỏ là thứ xuất không nên quá trang trọng, lại thêm một tượng song mã bằng vàng đi.***

Vĩnh Đan gật đầu, ở phủ này người từng tốt với chủ nhân nàng chỉ có Tam tiểu thư cùng Tam thiếu gia, nay là Nhị phu nhân, giữa con hoạn nạn không bỏ đá xuống giếng lại còn lo lắng an ủi. Không hậu tạ chính là thiếu xót:

- *Tiểu thư, lão gia hôm nay đi cùng Phủ Doãn đại nhân có việc công. Qua giờ com chiều mới hồi phủ. Sau đó sẽ đến thư phòng. Nó tí đã hăm canh gàtheokhẩu vị lãogia. Đại đến khi đó chắc chắn vừa kịp lúc.*

Gia Hỷ mỉm cười, Vĩnh Đan cũng không tệ, nhắc đến canh gà liền biết ngay hăm cho Đại lão gia. Có tí nữ như vậy cũng thật tốt.

- *Bối Lan em pha nước tắm giúp ta đi, rồi ra ngoài công đợi phụ thân vừa về thì báo ta biết!*

Gia Hỷ ngâm mình trong nước ấm, chỉ cần không để Hàn thị danh chính ngôn thuận gả nàng đi thì tự khắc những âm mưu quỷ kế kia nàng sẽ cố gắng mà an bài thỏa đáng.

Sau giờ com, bên viện Hàn thị đèn đuốc sáng rõ. Từ ngày Tú Hồng có thai, Đại lão gia cũng chỉ nghỉ ngơi bên phòng Hàn thị. Bây giờ còn quá sớm. Hàn thị nhân nhả ăn trái cây cuối mùa thôn trang vừa đưa về.

Phùng Gia Hào vén váy đi vào:

- *Nương, Phùng Gia Hỷ nàng ta đến thư phòng! Nương không biết sao?*

Hàn thị hỏi họ:

- *Thì sao? Nó có thể gây ra cái gì, mẫu thân đã gửi bài thiếp tạ lỗi Huy Quận công, ngày mai sẽ sang bên đó. Chỉ cần Quận công lên tiếng muốn nạp nó vào, thì lão gia còn không đồng ý?*

Phùng Gia Hào vẫn không cho là đúng, lắc đầu quầy quậy:

- *Nương! Không nên xem thường nàng ta. Tranh chấp với Quận công trước đại diện Hoàng thượng nàng ta còn có thể làm, huống hồ gì là sự chuyển phụ thân?*

Hàn thị tức rề nhìn đám vô trái cây trong đĩa:

- *Đến khi nó thất tiết thì phụ thân con khắc tống cổ đi.*

Phùng Gia Hào nhìn trời chuyển gió ào ạt, mỉm cười:

- *Gần tết trời tuyết mai cũng nở, năm nào phủ chúng ta cũng làm từu hội. Năm nay cũng không nên thiếu a!*

Hàn thị vuốt vuốt tóc Phùng Gia Hào gạt đầu, được nửa canh giờ thì Đại lão gia đến. Phùng Gia Hào nùng nịu một hồi cũng quay về phòng.

Đại lão gia cỡi áo khoác ngoài, tâm trạng không thoải mái lắm. Hàn thị đẩy lòng khó chịu nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ:

- *Thiếp có hầm ít canh gà, chàng đừng qua cho nóng?*

Đại lão gia lắc đầu:

- *Không ăn! Hy nhi khi này đã đưa qua rồi!*

Hàn thị cụt hứng, liếc mắt nhanh dò đoán tâm ý:

- *Lão gia không vui?*

Đại lão gia ngồi xuống giường, vẻ mặt vẫn dăm dăm:

- *Nàng là mẫu thân kiểu gì? Hy nhi không phải từ bụng nàng chui ra nhưng cũng là đích trưởng nữ, là Huyền chúa, nàng lại muốn đưa con đi làm thiếp?*

Hàn thị cúi mặt xuống, điệu bộ tỏ ra ủy khuất vô cùng:

- *Là Đại tì nhi còn nhỏ không phân biệt được, thiếp lo lắng cho nó mới nghĩ đến đường đó, Huy Quận công thương yêu nó, nó sẽ không chịu thiệt thòi đi! Quận công là người Thái tử, sau này trở quân lên ngôi nếu trở thành Vương thi Đại tì nhi chính là Trắc phi đây.*

Đại lão gia càng nghe càng chối tai:

- *Không được! Chuyện này tuyệt đối không được! Một cái Tù tì nhi là quá đủ rồi!*

Hàn thị lau nước mắt ngồi ra một góc:

- *Lão gia làm sao lại cho rằng không được? Bây giờ Đại tì nhi đến Huy Quận công cũng đắc tội, Hoàng thượng cũng lên mặt, ai dám rước nó?*

Đại lão gia hừ lạnh:

- *Đàn bà thì biết gì? Đưa hai đứa con làm thiếp, không sợ thiên hạ dìm chết ta là bán nữ nhi cầu phú quý hay sao? Nàng ngu lắm, Thịnh Vương với Thái tử là hai cực đối địch. Nàng đưa hai đứa gả đi hai nơi có phải muốn ta ở giữa chịu chết hay không? Thái tử lên ngôi cũng sẽ không tin dùng kẻ hai lòng. Nàng nhìn Vương Kỳ Hân đi, là nhà mẹ Vương Hoàng Hậu đấy? Bây giờ đến một chức nhân quan cũng không có? Cái Hân tước đó ngoài hư vinh cũng chỉ có hư vinh!*

Hàn thị nghe qua không hiểu lắm, vẫn cho là không phải, cái gì mà bán nữ nhi cầu phú quý? Dù sao cũng không phải nữ nhi bán thân. Cái gì mà hai lòng hay bất trung, trung là trung với Hoàng thượng, gả nữ nhi cho con cái Hoàng thượng có gì bất trung. Hàn thị xoay người đi ngủ. Nếu Phùng Triều không đồng ý, Hàn thị đành phải dùng hạ sách. Hàn thị lăm lăm:

- *Êm xuôi gà đi không chịu, đã muốn nháo ta sẽ cho người biết thế nào là xấu hổ!*

* Súp tổ yến bách hoa:

**

Khóa trường mệnh đức bạc:

Tượng song mã vàng ròng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Gieo Gió Gặt Bão

Qua một đêm ngủ, không hiểu vì sao Gia Hỷ lại bị sốt, người nàng lạnh toát, thân thể ê ẩm, đắp bao nhiêu chăn cũng không đủ.

Gia Hỷ gõ gõ tay xuống thành giường, Vịnh Đan vội vàng đi đến:

- Tiểu thư tỉnh rồi!

Cổ họng Gia Hỷ đau rất, nặng nề oái:

- Gọi đại phu đi!

Vịnh Đan đang loay hoay châm đèn, sắc trời vẫn tối, đã cuối tháng chín, gió rét từng cơn ủa về. Nghe chủ nhân nói vậy, nàng liền đưa tay lên người Gia Hỷ:

- Tiểu thư, sao lại nóng thế này? Bối Lan, Bối Lan...

Trong viện tự nhiên rồi thành một đoàn.

Vốn thân thể Gia Hỷ từ nhỏ đã không được chăm sóc tử tế, nên rất dễ ốm đau, lại thêm hai năm trước rơi xuống hồ sen để lại di chứng. Đêm qua nàng đứng trước thư phòng đại lão gia, đầu đông gió lớn nên không cẩn thận bị nhiễm phong hàn.

Gia Hỷ ốm, Lữ Mộng Oánh liền đến thăm. Mà Văn Nhược Nhan ở trong viện nàng càng không thể giả ngơ. Bối thể thoáng chốc phòng nàng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Muốn thanh tĩnh tĩnh dưỡng cũng không xong.

Văn Nhược Nhan cùng Lữ Mộng Oánh trò chuyện ít có vẻ ngại ngùng, cùng là thứ xuất thân phận không cao, cho nên không cần giữ ý quá nhiều như khi trò chuyện cùng Gia Hỷ.

Lữ Mộng Oánh ngồi trên ghế thấp cạnh giường, nàng ta thêu một chiếc yếm, loại chuyện này vốn không nên làm trước người khác. Nhưng Lữ Mộng Oánh ở cùng Gia Hỷ đã quen, thường không kiêng kị gì:

- Biểu tì, tì bị ốm thật sự đáng tiếc a!

Gia Hỷ nhón mấy miếng mứt mơ trên bàn, lắc đầu:

- Bị ốm hiển nhiên là không tốt, đâu cần muối nhắc nhở.

Lữ Mộng Oánh bỏ kim thêu vào rổ, bĩu môi:

- Tì không biết chứ Đại Công chúa sắp hồi kinh, mấy hôm nay trên đường linh trắng đã đi đẹp đường dọn chợ. Nghe nói Đại Công chúa quay về rất long trọng.

Gia Hỷ mỉm cười:

- Có gì lạ, Công chúa ba năm lần hiếu đến bây giờ quay về vừa kịp Thịnh Vương cùng Thành Hầu tổ chức đại hôn.

Đại Công chúa là nữ nhi của Hoa Quý Tần, nàng ta sinh ra trong trận địa long lật người (động đất) được chính Hoàng thượng trong nguy nan ôm mẫu phi nàng giúp sinh nở. Vì vậy, cho nên dù trừ quân khi đó chưa lập, Hoàng thượng vẫn sắc phong nàng thành Hoàng Nhất Trưởng Công chúa, mặc dù trước vị này chỉ được phong cho Hoàng tì cùng mẹ với Tân Đế sau này. Nghĩa là dù bất kì ai lên ngôi cũng không ảnh hưởng đến địa vị của nàng ta.

Sau khi Thái Hậu và Vương Hoàng hậu cùng qua đời. Đại Công chúa cầu xin đến Tông Tự ăn chay niệm phật ba năm. Bây giờ thời gian đã quá ba năm, nàng ta vinh quang hồi kinh. Đây là đại hi sự, Hoàng thượng ắt hẳn không để trường nữ thiết thời nên hạ lệnh đón người cực kì long trọng.

Lữ Mộng Oánh cười khúc khích:

- Chưa đâu, biểu tì bị ốm, không dự yến đón Công chúa được a!

Gia Hỷ mỉm cười, Lữ Mộng Oánh biết nàng nhiễm bệnh không thể diện thánh, bản tính nàng ta lại ham vui, lần này có lẽ muốn cùng nàng đi xem Công chúa hồi cung.

Gia Hỷ tựa người sâu vào gối mềm

- Ta nghĩ nên đặt bàn ở cao lâu nào đó, thuận tiện ăn uống xem nào nhiệt...

Lữ Mộng Oánh đổi mắt lên lấp lánh:

- Muội làm ngay, làm ngay!

Gia Hỷ xì một tiếng:

- Ham chơi là giỏi! Gọi thêm Diên Dung.

Nàng lại nhìn sang Văn Nhượng Nhan:

- Hôm ấy Văn tì cũng nên đi, đến kinh thành lâu như vậy rồi cuộc chi ở trong phủ.

Trong kinh thành rộn rịp không xuể, một là Thịnh Vương chuẩn bị đại hôn, hai là Đại Công chúa hồi cung. Đều là những việc Hoàng thượng tham dự, nên phải đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Đất phong của Thịnh Vương rất gần kinh thành, nên dù sắp đại hôn Hoàng thượng vẫn hạ lệnh Thịnh Vương đi đón Đại Công chúa. Chuyện này không có gì lạ, vốn dĩ nên là Thành Hầu, nhưng hẳn lại cách kinh thành hai tháng đi đường. Hôn sự hẳn cũng sắp đến, thế nên Hoàng thượng không để hẳn tới.

Thịnh Vương tuy là Hoàng huynh của Đại Công chúa nhưng Vạn Quý phi và Hoa Quý Tần chi hận không giết chết người kia, việc đưa đón này với người ngoài là vô cùng vinh hiển nhưng với người trong cuộc cũng chỉ như trò hề.

Thấm thoát đã đến ngày Đại Công chúa hồi cung. Từ sáng Gia Hỷ đã cùng Lữ Mộng Oánh, Phùng Diên Dung và Văn Nhượng Nhan đến một tư lầu. Bàn trà đặt cạnh ban công hướng xuống đường lớn, nơi xe ngựa Đại Công chúa đi qua. Vô cùng thuận tiện xem nào nhiệt. Tuy đây không phải nhà gian kín đáo nhưng cũng có bình phong ngăn giữa các bàn, coi như có chút riêng tư.

Đoàn ngựa xe dài trăm dặm, vòng lộng có hoa ngọc trời, tiếng trống thùng thùng trang nghiêm. Xa giá Công chúa đi đến đầu, cung nữ đi trước rải hoa đến đó, vào trong đại lộ kinh kì, thăm đó trái từ cổng thành đến Hoàng cung.

Thịnh Vương cười ngửa ói thẳng yếm vàng dây cương kim tuyến, trên người một bộ kim giáp rực rỡ lóa mắt. Hắn đi nghênh ngang trước xe ngựa Đại Công chúa, lòng giễu cợt. Cái gì mà đón Hoàng muội hồi kinh. Hắn với vị muội muội này có thể hòa hợp sao. Nếu mấy năm trước nàng ta không nhanh trí vào Tông Tự, thì mẫu phi hẳn đã không để nàng ta sống đến bây giờ. Phụ hoàng cho hắn đón nàng ta quay về, có phải là trêu ngươi không.

Thịnh Vương lơ đãng ngược mắt lên các tư lầu xung quanh đại lộ, nam nhân nhìn hắn hoặc hăm mộ hoặc đổ kị, nữ nhân hoặc say mê hoặc then thùng. Thịnh Vương hơi nhíech mép, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi một thân ảnh quen thuộc. Nàng mặc xiêm y trắng đơn giản, bên ngoài choàng áo mỏng cổ viên lông. Chỉ thế thôi. Mớ tóc dài đen của nàng bị gió thổi tung bay trên nền trời xám nhạt.

Thịnh Vương mỉm cười, đưa tay đang cầm bảo kiếm về phía nàng. Ánh thép loang loáng lóa mắt.

Lữ Mộng Oánh huých tay Gia Hỷ, giọng nói có chút ghen tị:

- Vương gia nhìn tí kia!

Gia Hỷ hướng ánh mắt xuống, nàng lấy quạt ngọc che khuôn miệng hơi nhíech lên, bĩu môi quay vào trong.

Thịnh Vương hạ tay xuống, lắc đầu, nữ nhân trong thiên hạ nhìn hắn không chút ấn tượng cũng chỉ có nàng mà thôi.

Thịnh Vương thúc ngựa gấp gấp, đoàn người nhanh chóng hồi cung.

Đại công chúa đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe, chợt thấy tốc độ di chuyển có sự khác biệt, nàng đưa bộ móng sơn lên tá áo vàng kim trang trọng, hơi nhượng chân mây dài mảnh:

- Chuyện gì thế?

Kỷ Tử - cung nữ thiếp thân Đại Công chúa nghe chủ nhân tình giắc liền vội vàng thuật lại. Đại Công chúa hơi cau mi tâm, sau dần ra nhẹ nhàng, đôi môi vẽ một nụ cười:

- Hoàng huynh tự cao tự đại lại bị nữ nhân ngoại môn lật mặt ngơ? Điều tra xem nàng ta là ai. Làm người hẳn có điểm yếu, của Đông thị chính là Thịnh Vương. Vậy còn của Thịnh Vương? Bàn Công chúa không tin hẳn không có điểm yếu!

Đại Công chúa không như mẫu phi Hoa Quý Tần, nàng tâm cơ càn khôn hơn rất nhiều, cuộc chiến Đế vị chỉ mới vừa nhen nhóm, nàng quay về thời điểm này là thích hợp nhất.

Kỷ Tử tuân mệnh chủ nhân:

- Vâng!

Trên tư lầu, mấy người Lữ Mộng Oánh, Phùng Diên Dung cùng Văn Nhượng Nhan đều quay vào, đoán xe đã đi xa. Lữ Mộng Oánh nuốt tức:

- Thịnh Vương tốt đẹp như vậy lại sắp có Vương phi, cả kinh thành nữ nhân sẽ tiếc muối đến thương tâm liệt phế!

Gia Hỷ phì cười, Phùng Diên Dung bĩu môi:

- Nếu không có Vương phi cũng không đến lượt chúng ta đâu!

Lữ Mộng Oánh liếc mắt:

- Chẳng phải Phùng Tú Mĩ được gả vào Hạ gia Bà phủ hay sao?

Phùng Diên Dung cười cợt:

- Hạ gia có thể so với Hoàng thượng sao? Thịnh Vương là chân chính Hoàng tử đấy!

Văn Nhượng Nhan im hơi lặng tiếng từ đầu đột nhiên cảm khái:

- Thật ra nếu như Vương gia yêu thương người thật lòng, nguyện một đời chỉ có một mình người trong tim, thì người sợ gì Vương phi?

Gia Hỷ nhìn sâu vào mắt Văn Nhượng Nhan, nguyện một đời yêu chỉ mình người? Lời này nam nhi nào cũng có thể nói chỉ là nữ tử có nghe cũng không thể tin. Huống hồ Hoàng tộc, quan trọng nhất chính là Hoàng quyền. Còn chuyện nam nữ, thật

sự không tồn tại.

Tựa như Thành Hầu cười Hiên Liên Từ Tâm, Thịnh Vương cười Vận Minh Huyện chúa hay Huy Quận công cùng Châu gia Quận chúa, nếu không phải tính toán chắc chắn là ép buộc. Là Hoàng tử sinh trưởng trong Hoàng tộc, có thể hưởng thụ những thứ người thường không cảm nhận được thì cũng phải chịu đựng những điều không ai chịu đựng nổi.

Lữ Mộng Oánh thấy Gia Hỷ suy tư thì lay lay năng:

- Biểu tì, ngày xưa tì rất thích Trường Thịnh ca ca mà...

Gia Hỷ nhú mày, giọng nghiêm khắc:

- Từ nay về sau không được nhắc đến chuyện này. Ta cùng biểu ca chỉ là chút tình cảm huynh muội. Không như muội nói. Đừng để ảnh hưởng đến khuê danh của ta!

Tiếng nói lạnh lạnh của nữ nhân dừng lại

- Nếu để ý đến khuê danh đã không ra ngoài cùng thứ xuất hèn hạ!

Gia Hỷ ngược mắt lên, người đứng đó một thân lụa hồng tha thướt trang điểm đậm nét chính là Vận Minh Huyện chúa. Gia Hỷ cũng không đứng dậy, quạt ngọc vẫn che nửa mặt:

- A! Vận Minh Huyện chúa cũng rành rồi đi xem Đại Công chúa hỏi cung ư?

Vận Minh Huyện chúa hừ một cái, đám người Phùng Uyển Dung sau khi hành lễ thì đứng dạt sang một bên.

Vận Minh Huyện chúa vận vạt khăn tay:

- Người còn biết ta là Vận Minh Huyện chúa?

Vốn dĩ Gia Hỷ và năng ta không có quan hệ không có oán hận, nếu có cũng chỉ là chuyện Phùng Gia Hòa, tuyệt không liên quan đến Gia Hỷ năng. Hôm nay chạy đến trước mặt năng gây họa, đây là sao?

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Người có ý gì?

Vận Minh Huyện chúa gằn giọng:

- Phùng Gia Hỷ, người đừng nghĩ đến chuyện câu dẫn Vương gia! Vừa rồi người dám dụ dỗ chàng?

Gia Hỷ bật cười:

- Vương gia? Vương gia người nói là ai?

Vận Minh Huyện chúa quay tay hất cả bàn trà xuống đất, ấm chén rơi vãi vỡ toang. Mấy gian bên cạnh thấy ồn ào liền chú ý. Biết có người nhìn vào, Vận Minh Huyện chúa càng nói càng hăng hái:

- Đồ hạ tiện nhà người, tì muội nhà người chỉ được cái câu dẫn người khác, hết một cái lại đến một cái muốn bỏ lên người Vương gia. Ta nói cho người biết, ta là được Hoàng thượng tứ hôn, người muốn bước chân vào Thịnh Vương phủ phải quý xuống mà kính trà cho ta!

Gia Hỷ bỏ quạt ra khỏi mặt, làn da mịn màng như đồ sứ thượng hạng, đôi mắt xanh trong, bởi vì đang bị ốm mà có chút yếu đuối đầm đạm. Khuôn miệng năng nhếch lên:

- Người nói ai vừa rồi câu dẫn Vương gia? Ta còn chưa uống hết trà người đã đến quấy rối! Sắp đến đại hôn của người không ngoan ngoãn ở khuê phòng thêu giá y, ra ngoài gây sự làm gì?

Xung quanh ồn ào lên, nữ nhi trước đại hôn không được ra ngoài, phải ở trong khuê phòng. Hôm nay chỉ các ngày rước dâu có ba, bốn hôm, Vận Minh Huyện chúa ra ngoài đã vô cùng ảnh hưởng thanh danh, lại còn dám đến từ lâu gây ồn ào ghen tuông thì thật sự quá quắt.

Vận Minh Huyện chúa thấy người người chỉ trò mình tâm trạng liền trở nên vô cùng không tốt. Năng vốn xưa cần phụ mẫu được ra ngoài xem náo nhiệt. Chủ yếu để gặp được Thịnh Vương. Mẫu thân lại không đồng ý, cho rằng nữ nhi sắp xuất giá không được ra ngoài.

Nào ngờ đến giữa buổi tì nữ năng lại báo rằng Thịnh Vương giữa muốn vận người xem giờ tay chào hỏi Phùng Gia Hỷ. Bởi thế Vận Minh Huyện chúa bằng mọi cách trốn khỏi phủ ra ngoài tìm Phùng Gia Hỷ tính sổ. Cả nọ mới nọ cũ với Phùng gia, hết một Phùng Gia Hòa lại đến một Phùng Gia Hỷ làm năng như phát điên lên được.

Vận Minh Huyện chúa sẵn sẵn:

- Là người! Đồ hạ tiện nhà người! Đồ cỏ mương sinh ra không có mương dạy dỗ!

Gia Hỷ mím môi, vung tay tát thẳng vào gương mặt đang phùng phùng tức giận của Vận Minh Huyện chúa. Cái tát đau điếng, in năm ngón tay thành vết dài sưng húp như đầu heo.

Vận Minh Huyện chúa ôm mặt tu tu khóc, lao đến Gia Hỷ, chỉ là vì bên Gia Hỷ có bốn tiểu thư ra ngoài nên hạ nhân đông hơn, khiến Vận Minh Huyện chúa không tiếp cận được.

Vận Minh Huyện chúa vừa la vừa khóc:

- Người dám đánh ta? Muội muội người là đồ thứ xuất hạ tiện, người không có mẫu thân dạy dỗ cũng hạ tiện như à ta thôi!

Gia Hỷ hừ lạnh:

- Người ăn nói cần thận, nếu nhắc đến mẫu thân ta một lần nữa, thì không chỉ một bạt tai đâu!

Từ bên ngoài, có tiếng lạnh lạnh:

- Tham kiến Vận Minh Huyện chúa, Thục Trình Huyện chúa! Nó tì là Hồ Phách bên Diên Hi cung nhận lệnh của Quý phi nương nương mời Vận Minh Huyện chúa hỏi phủ!

Gia Hỷ tựa tiểu phi tiểu:

- Hồ Phách có cô, Vận Minh Huyện chúa ở đây cũng đã lâu, cô cô cũng nên đưa năng hỏi phủ rồi!

Vận Minh Huyện chúa thấy Hồ Phách đến liền ôm lấy tay năng ta:

- Hồ Phách, người phải nói nương nương đòi lại công bằng cho ta! Á ta dám đánh ta! Ta là con dâu của nương nương, đánh ta chính là đánh nương nương!

Hồ Phách nhú mày, Vận Minh Huyện chúa đứng là cả giận mắt khôn. Bình sinh Vạn Quý phi ghét nhất kẻ nào nhục mạ thứ xuất, bởi Vạn Quý phi xuất thân cũng chính là thứ xuất. Hôm nay, ngoài miệng thị thứ xuất, Vận Minh Huyện chúa trốn khỏi phủ đã ảnh hưởng vô cùng lớn đến thanh danh Thịnh Vương cũng như thanh danh Hoàng gia, có một con dâu như vậy, Vạn Quý phi không tức chết mới lạ.

Hồ Phách lạnh nhạt:

- Vận Minh Huyện chúa, người là con dâu của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, người cần thận lời nói.

Vạn Quý phi có là Quý phi cũng chỉ là thiếp thất. Con của thiếp thất cũng là con của chính thể. Vận Minh Huyện chúa nói như thế không phải nhận Vạn Quý phi là Hoàng hậu? Đây là tội đại bất kính.

Vận Minh Huyện chúa biết bản thân lỡ lời liền im lặng theo Hồ Phách quay về. Hồ Phách nhìn kĩ Gia Hỷ một giây, mới hành lễ:

- Nó tì đi trước!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tân Phòng Chiếu Thân

Thịnh Vương đang ngồi trong Ngự Thư phòng cùng Hoàng thượng, hần là đưa con được thương yêu nhất nên thỉnh thoảng giúp Hoàng thượng đọc tấu số thỉnh an sức khỏe. Tấu số này vô hại, hoặc là hỏi thăm suông, hoặc có thêm quà biếu chủ yếu là đặc sản ngoài kinh thành.

Thịnh Vương đang chăm chú thì bật cười, Hoàng thượng cũng dừng bút:

- *Có gì thú vị?*

Thịnh Vương uống một ngụm trà:

- *Phụ hoàng, Tri Châu Nam Châu viết ba sớ thỉnh an trong một tháng, mỗi sớ cuối cùng đều hỏi có được phép đến kinh thành dự hôn lễ nhi thần không?*

Hoàng thượng lắc đầu:

- *Hần tuổi cao, không cho đi, hơn nữa cũng chỉ còn năm ngày, có đi cũng không kịp!*

Thịnh Vương gật gật đầu lấy chu sa phê vào. Loại chuyện này khiến hần có cảm giác vô cùng tự hào, vô cùng có thành tựu. Thái tử có thể giúp Hoàng thượng phê chương duyệt tấu, hần cũng vậy.

Bên ngoài sảnh, Quang Từ Công công tiến vào bẩm báo:

- *Hoàng thượng, Vương gia, cung nữ của Quý phi nương nương xin cầu kiến.*

Thịnh Vương cau mày, trời đã tối, mẫu phi hần là muốn gì. Hoàng thượng phát tay:

- *Để vào.*

Hồ Phách chậm rãi quỳ xuống, đường hoàng hành lễ xong mới nói:

- *Bẩm Vương gia, nương nương có việc dận dò người.*

Hoàng thượng tiếp tục cúi mặt xuống mở tấu sớ:

- *Nếu mẫu phi dận dò riêng con thì cái ra ngoài.*

Thịnh Vương cười cười, mẫu phi hần đưa người đến tận đây chính là muốn Phụ hoàng hần nghe được:

- *Người cái nói ở đây, không có gì phải ngại!*

Hồ Phách tâm tư linh động, liền đứng lên khụy chân một chút:

- *Vâng! Hôm nay Vận Minh Huyện chúa ra ngoài gây sự, may mắn nương nương có triệu nữ quyến vào cung nên biết được, liền cho người tìm Huyện chúa đưa về. Chi là...*

Thịnh Vương chán ghét trong lòng, cưới một Vương phi vô phép vô tắc như thế, đúng là bôi xấu:

- *Chi là thế nào?*

Hồ Phách hít một hơi:

- *Vận Minh Huyện chúa sau khi hỏi phủ đã khóc lóc, đòi gặp bằng được Vương gia, đang nháo ầm ỉ, người của Bạch gia Bá phủ từ chiều đã cầu nương nương mời Vương gia đến.*

Thịnh Vương hừ lạnh, nhưng trước mặt Hoàng thượng hần không nên có biểu hiện thái quá, chỉ nhàn nhạt nói:

- *Bản Vương biết rồi, ngày mai, bản Vương sẽ sang bên đó thăm nàng. Người bẩm lại mẫu phi để người đứng lo lắng. Bản Vương sẽ thu xếp, có lẽ lâu ngày không được ra ngoài khiến nàng có chút khó chịu mà thôi!*

Hồ Phách hành lễ lui ra. Hoàng thượng gác bút, không viết nữa. Thịnh Vương nhìn nét mặt Hoàng thượng cũng biết lời nói vừa rồi có chút tác động. Hôn sự là Hoàng thượng ban, tân nương chưa vào cửa đã nháo với mẫu phi và trượng phu. Còn ra điều kiện đòi gặp người. Chưa đành đâu đã chạy ra ngoài bôi xấu. Thật không xứng là con dâu Hoàng gia

Hoàng thượng vờn vai đi lại, hồi sau mới nói:

- *Con không cần đi Bạch phủ. Trẫm sẽ gọi riêng phụ thân Vận Minh khiển trách. Khuya rồi, con cũng về nghỉ ngơi. Từ mai ở ngoài phủ chuẩn bị hôn sự, không cần phụ giúp Trẫm nữa. Cũng sắp xếp phủ đệ bên đất phong đi, sau hôn lễ thì quay về.*

Thịnh Vương chấp tay:

- *Phụ Hoàng cần trọng sức khỏe, cũng nên nghỉ ngơi sớm!*

Thịnh Vương khép nhẹ cửa Ngự thư phòng, cần trọng dận dò Quang Từ công công hầu hạ, sau mới hỏi phủ. Hần ngồi trong xe ngựa, Lữ Định Ân cũng bên trong đang báo cáo tình hình.

Thịnh Vương ưỡn oai:

- *Vẫn êm xui hết chứ?*

- *Bẩm Vương gia, không có gì đáng ngại, binh sĩ đều được chia thành từng tốp nhỏ ở các thôn trang tập luyện, sẽ không ai nghỉ ngơi gì.*

Thịnh Vương tựa vào thành xe, ánh trăng phản phát qua ô cửa sổ sáng xanh, gió lạnh đầu đông làm người hần gần như tê cứng:

- *Biểu muội người...nàng thường ngày thích nghe khúc nhạc gì?*

Lữ Định Ân mỉm cười môi, rất lâu sau vẫn không nói được gì. Thịnh Vương thật sự có tâm tư với Phùng Gia Hỷ. Thật nực cười, trước khi đi theo Thịnh Vương, hần chưa bao giờ dễ tâm đến nàng, chỉ mong muốn công thành danh toại, cưới một tiểu thư xuất thân Hoàng tộc, an nhàn vinh hoa phú quý, vực lại Lữ gia đang trên đà suy sụp. Thế nhưng sau khi phò tá Thịnh Vương, hần không ngờ nàng được phong thành Huyện chúa, lại trở nên vô cùng xinh đẹp, đào diễm các vị Hoàng tử. Một người như nàng, nếu là thế tử hần, có phải vô cùng thể diện không.

Thịnh Vương thấy Lữ Định Ân trầm mặc thì bật cười:

- *Người cũng thích nàng?*

Lữ Định Ân gạt mình, lấp bắp:

- *Thuộc hạ, không!*

Thịnh Vương nhắc chén trà lên, gió thổi tung rèm xe, ánh trăng chiếu vào gương mặt hần mơ hồ thoát tục. Nụ cười kiêu ngạo của hần nở trên khuôn miệng nhạo báng:

- *Người không xứng!*

Xe ngựa không về Thịnh Vương phủ mà một mạch đi đến đoạn tường phía bên hông Phùng gia, dừng trong con hẻm nhỏ, Thịnh Vương xoa hai bàn tay vào nhau, chោáng áo bảo tím sẫm viền lông cáo đen ngồi trước đầu xe, qua mấy ô hoa gạch, có thể nhìn thấy Phùng phủ im lìm, chỉ có đèn lồng đỏ đung đưa trong gió. Thịnh Vương nghe trong lòng cồn cào lên, vì cái gì chứ? Nữ nhân hần không thiếu, vậy mà có thể giữ đêm đến trước nhà mỹ nhân tương tư như vậy.

Thịnh Vương xoay người vào trong:

- *Hồi phủ!*

Phùng Gia Hỷ vẫn chưa ngủ, nàng còn phải kiểm tra sổ sách từ cửa hàng thôn trang, dù gì cũng sắp đến giai đoạn cuối năm bận rộn.

Triệu Từ Đoạn mở nhẹ cửa sổ nhìn qua tường thành:

- *Hần về rồi!*

Gia Hỷ buông bút, xoay xoay cổ tay mời như:

- *Sợ thật! Hần chân chính là Vương gia, có cần lên lút rình rập nữ nhi không?*

Triệu Tử Đoạn buông rèm xuống, cười cười:

- *Hắn đường đường chính chính đến đây đây chứ! Là nàng thích gây họa!*

Gia Hỷ ngồi thừ ra một lúc, sau cùng gấp hết giấy tờ lại:

- *Đây là sổ sách đã làm lại, không ai có thể phát hiện ra. Hầu gia ngày càng tiêu tốn nhiều bạc, kho gạo nhập về có bán hết được đâu!*

Dù sao trước khi xuyên qua nàng cũng đã từng làm kế toán, loại chuyện này nàng rõ ràng hơn ai hết.

Triệu Tử Đoạn lật lật vài trang giấy, nét chữ Gia Hỷ nhỏ nhắn quy cách, trông hoa mỹ mà phóng khoáng. Hắn mỉm cười:

- *Chữ cũng như người!*

Gia Hỷ không trả lời, chỉ hừ một tiếng. Triệu Tử Đoạn nhét sổ vào ngực áo:

- *Nàng cũng đừng lo lắng quá, Hầu gia tự có tính toán.*

Gia Hỷ mở cửa sổ, gió lùa vào lạnh buốt. Triệu Tử Đoạn nhìn hơi thở nàng trắng muốt như khói, lòng mềm yếu đi hẳn, cuối cùng cũng phi thân biến mất trong đêm đen.

Mùng năm tháng mười, Thịnh Vương cùng Vận Minh Huyện chúa tổ chức hôn lễ. Kiệu hoa tấn nương cùng mấy trăm nương hồi môn đó thắm đi dọc đường lớn kinh thành về Thịnh Vương phủ. Hoàng thượng cùng Vạn Quý phi và Tứ phi Hoàng cung đều đến chúc mừng. Thịnh Vương phủ bày ăn kén một con đường phía trước, trong ba ngày dài khách qua đường, dân chúng có thể tới đó ăn uống thoải mái từ sáng sớm đến tối mịt.

Gia Hỷ nằm trên tháp dài, nghe Lữ Mộ Dung kể chuyện. Nhìn ánh mắt Lữ Mộ Dung say mê, Gia Hỷ cười nhạt:

- *Vẫn còn mấy Hoàng tử chưa định thân, muội cố gắng đi!*

Lữ Mộ Dung mắt hứng bầu trời. Vịnh Đan đem than bạc đặt thêm vào phòng mới cười:

- *Nếu không là chính thê thì vẫn có thể là trắc thất mà!*

Lữ Mộ Dung hơi mỉm cười, Gia Hỷ vuốt vuốt tóc:

- *Từ muội vậy mà có phúc, Thịnh Vương cũng đã có Vương phi, nàng ta cũng chuẩn bị được nạp vào Vương phủ. Nếu may mắn hoài thai thì không là Trắc phi được cũng có thể là Phu nhân đi! Ra ngoài vẫn cao hơn nhiều chính thê quan viên a!*

Gia Hỷ giương một lưỡi câu ra, chỉ đợi Lữ Mộ Dung mắc câu mà thôi. Lữ Mộ Dung thì ham hư vinh, Gia Hỷ lại muốn thoát khỏi cái bẫy của Hàn thị và Huy Quận công. Coi như thành toán cho Lữ Mộ Dung vậy.

Thịnh Vương phủ.

Vận Minh Huyện chúa ngồi trong tấn phòng, nàng chính thức đã là Vương phi, cùng Thịnh Vương anh tuấn xuất chúng kia bá thiên địa trở thành phu thê sống đến đầu bạc răng long.

Hồ Phách bước vào tấn phòng, hôm nay nàng là người ở lại lấy lạc hồng của Vận Minh Huyện chúa trình lên Vạn Quý phi, nàng đem một ít thức ăn đến:

- *Vương phi đừng chút com đi, Vương gia còn đang tiếp đãi khách nhân, sẽ rất trễ.*

Ti nữ Vận Minh Huyện chúa tiếp nhận khay gỗ lấy ra một bát cháo đưa đến. Vận Minh Huyện chúa không mở khăn hi, chậm rãi ăn lót dạ, quả thật nàng đã rất đói. Bấy giờ cũng khuya, những tiểu thư bầu bạn cũng đã ra về. Tiệc có lẽ sắp tàn, trong phòng ngoài ma ma ti nữ thì cũng chỉ có Hồ Phách. Hồ Phách cẩn trọng đặt một hộp gỗ khám vàng lên đầu giường, bên trong là khăn lụa trắng lưu giữ lạc hồng. Khi hành sự, tấn lang là người trải lên hoặc trước đó do ti nữ, ma ma bày biện.

Hồ Phách bước ra ngoài, phía xa hành lang đã thấy Thịnh Vương mặc hỷ phục được Lữ Định Ân đưa đến tấn phòng. Hồ Phách tiến đến đỡ người:

- *Vương gia thật say quá, đã phiền Lữ công tử!*

Lữ Định Ân mỉm cười:

- *Hôm nay ngày vui, Vương gia uống hơi nhiều một chút. Cô có chăm sóc Vương gia, ta cáo từ!*

Thịnh Vương vào trong, người hầu biết ý đều lui ra ngoài. Hồ Phách cẩn trọng trải khăn lụa trắng lên giường rồi khép cửa lại. Giọng nói Thịnh Vương vang lên uy nghiêm:

- *Quay về phòng hết đi, không có lệnh bản Vương không ai được đến đây.*

Hồ Phách hơi giật mình, Thịnh Vương không say, chỉ là giả vờ. Hồ Phách phát tay tất cả hạ nhân lui ra đến hành lang đối diện tấn phòng. Toàn bộ rèm trong phòng được kéo lại, không thể thấy ánh sáng bên trong. Người hầu của Vận Minh Huyện chúa có chút lo lắng. Dù gì cũng là tấn hôn. Vận Minh Huyện chúa còn âm ức chuyện hôm trước, tính cách lại không khéo léo, chỉ sợ làm Vương gia nổi giận.

Vận Minh Huyện chúa ngồi yên trên giường, sau khi Vương gia đuổi người đi, tìm nàng đập thình thịch. Tiếng còi áo choàng của Thịnh Vương càng khiến nàng bối rối. Rất lâu sau nàng mới nghe giọng hắn:

- *Bạch Cẩm Chúc, mở khăn hi ra đi!*

Vận Minh Huyện chúa thất kinh, khăn hi phải do phu quân vén lên chứ. Nàng cảm thấy bị xúc phạm, liền ngồi yên. Thịnh Vương cũng không để tâm, từ từ rót rượu trong bình ra, một hơi cạn sạch.

- *Bạch Cẩm Chúc, nếu nàng muốn ngồi đó thì cứ yên đó! Còn nếu muốn đến đây hợp cang giao phối thì mở khăn hi ra.*

Vận Minh Huyện chúa rơm rớm nước mắt rút khăn hi xuống, nàng vuốt lại mái tóc hơi rối, chậm chạp ngồi xuống ghế:

- *Lăng Mặc! Chẳng làm sao thế?*

Thịnh Vương cười lạnh, Lăng Mặc là tên tự của hắn, tiếp tục đưa chén rượu lên miệng:

- *Là ai đây? Nàng đối cách xưng hô vậy? Bản Vương nhớ thì khi biết đến nàng. Nàng đều gọi bản Vương là Viên Thuyết caca?*

Vận Minh Huyện chúa cúi đầu, Thịnh Vương ôn nhu của thường ngày đâu rồi, hắn ngồi đây không giống trượng phu nàng trong tưởng tượng, thật sự không giống. Vận Minh Huyện chúa òa khóc:

- *Chẳng làm sao vậy? Tad là làm sao cái gì?*

Thịnh Vương lạnh bạc đứng dậy:

- *Bản Vương không yêu nàng, chưa bao giờ yêu nàng, bản Vương kinh tởm nàng! Được không?*

Vận Minh Huyện chúa sững sờ, nàng hơi lùi ra, hai tay ôm ngực, bộ dáng thảm thương:

- *Tại sao vậy? Sao đột nhiên chàng thay đổi? Tại sao? Trước kia chàng rất tốt với ta cơ mà? Chẳng chưa bao giờ gọi ta là như vậy?*

Thịnh Vương cười gằn:

- *Bởi vì hôn sự này được chính Hoàng thượng ban, bản Vương không thể kháng chỉ, nên phải đối tốt với nàng, bây giờ nàng đã ở trong Vương phủ rồi, bản Vương cần gì làm thế nữa!*

Vận Minh Huyện chúa tựa người vào tường lạnh buốt. Hóa ra Thịnh Vương chưa bao giờ có ý với nàng, là nàng tự mình ảo tưởng:

- *Chàng có thể cùng Phùng Gia Hòa trên Linh Sơn tụ họp lại không thể vì phòng ngừa ta ở chính Vương phủ này?*

- *Bản Vương chẳng ghét nàng! Cung nữ trong phủ này tất cả là làng quê của bản Vương, thêm một Phùng Gia Hòa thì đã sao? Nàng lấy tục cách giết quân bản Vương?*

Thịnh Vương rót hết rượu vào miệng, vì sao chứ, xung quanh hắn có rất nhiều nữ nhân, nhưng nếu không phải là của mẫu phi thì chính là của phụ hoàng sắp xếp, nếu Phùng Gia Hòa không giả trang cung nữ hắn cũng đã chẳng đoạt thân nàng ta.

Thịnh Vương gục xuống bàn, miệng lầm nhảm:

- *Gia Hỷ!*

Vận Minh Huyện chúa khóc không thành tiếng, hấn chán ghét nàng vì nàng ghen tuông với Phùng Gia Hỷ. Nàng là chính thể, là Vương phi, được Hoàng thượng ban hôn, nàng phải mạnh mẽ, mạnh mẽ đối đầu.

Vận Minh Huyện chúa cắn môi, rút kim châm đâm lên ngón tay, máu từ từ nhỏ xuống khăn lụa bạch, thấm đầm đỏ tươi như hoa hồng. Nàng cúi hi phục, thối nển, một mình thao thức trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nghinh Dâu - Nạp Thiếp

Sáng sớm, Bạch Cẩm Chúc trở dậy, đôi mắt nàng sưng húp, hai ngọn nến long phụng cháy đang dở, Thịnh Vương cũng đã rời đi. Bạch Cẩm Chúc khàn khàn giọng:

- *Người đâu!*

Tì nữ thiếp thân nàng là Mộng Phúc vội vàng vào:

- *Huyện chúa! Vương gia đã về thư phòng rồi. Người cũng sửa soạn chuẩn bị vào cung kính trà Quý phi nương nương.*

Bạch Cẩm Chúc nghiêm giọng:

- *Người vừa nói gì?*

Mộng Phúc hơi sợ hãi, nàng ta bối rối:

- *Là Vương gia đã quay về thư phòng...*

Bạch Cẩm Chúc dùng hết lực tức giận hắt chậu nước chuẩn bị rửa mặt lên người Mộng Phúc:

- *Ta không còn là Huyện chúa, không phải là Vận Minh Huyện chúa nữa! Người phải gọi ta là Vương phi! Thịnh Vương phi nghe rõ không?*

Mộng Phúc quý trên sân nhà, thân thể ướt nhẹp run rẩy:

- *Vương phi tha tội, nó tí ngu dốt, Vương phi tha tội.*

Hồ Phách nghe ồn ào trong phòng, nửa đêm qua Vương gia quay về thư phòng là nàng đã biết Bạch Cẩm Chúc chọc giận Vương gia hoặc không khiến Vương gia hài lòng. Nhưng đó không phải là việc quan trọng, nàng chỉ cần đem đầu lạc hồng đi.

Hồ Phách tươi cười tiến vào, liếc sơ căn phòng không chút bừa bộn, chỉ là mắt Bạch Cẩm Chúc có chút sưng đỏ:

- *Chúc mừng Vương phi!*

Bạch Cẩm Chúc liếc mắt cho Mộng Phúc lấy hộp gỗ mạ vàng đưa đến Hồ Phách, lại tháo từ cổ tay một chiếc vòng bạch ngọc:

- *Có cô, cái này nhân ngày đại hi cô có cứ giữ lấy.*

Hồ Phách sau mấy câu tốt lành thì quay về Diên Hi cung. Trên bầu trời đã có vài vết hùng đông, mặc dù vẫn om om tối. Khoảng một canh giờ nữa mới đến thời gian kính trà.

Thịnh Vương ngồi trong xe ngựa đợi sẵn, Bạch Cẩm Chúc cũng lầm lũi vào trong. Trước kia nàng mong mỏi cái hôn sự này bao nhiêu thì giờ hối hận bấy nhiêu.

Sau khi kính trà, Hoàng thượng cùng Thịnh Vương đều sang Ngự Thư phòng. Vạn Quý phi cũng có công việc, Bạch Cẩm Chúc tự thân quay lại Vương phủ. Chập tối nàng nhận được tin ba ngày nữa sau lễ lại mặt Thịnh Vương sẽ đến Mi Châu dự đại hôn Thành Hầu. Chỉ là chuyện này, không có nàng đi cùng.

Phùng phủ.

Vệnh Đan hơ hơ tay trên chậu than ấm, hơ náy lạnh thật, tuyết đã lát phát rồi, Gia Hỷ vừa thỉnh an lão phu nhân quay về. Nàng treo áo choàng lên, uống chút trà gừng nóng.

Bối Lan đem điểm tâm vào, miệng cười vui vẻ:

- *Hôm qua lại mặt của Thịnh Vương phi cũng thật lớn!*

Vệnh Đan bĩu môi:

- *Thịnh Vương không thật tâm vào nàng ta! Nếu không Thịnh Vương đã chẳng dự lễ cưới Thành Hầu một mình như thế!*

Gia Hỷ liếc mắt sang, chậm rãi:

- *Chuyện người khác không nên bàn luận. Biết đâu Vương gia xót xa nàng ta mùa đông khác nghiệt nên không đưa theo.*

Lữ Mộng Oánh bên ngoài tiến vào, giọng lạnh lạnh:

- *Tì tì của ta ơi, có tân nương nào vừa mới sau ba ngày đại hôn đã phải đi chuẩn bị nạp thiếp cho tướng công không?*

Gia Hỷ nhìn bộ dáng ấm áp tròn trịa của Lữ Mộng Oánh liền mỉm cười:

- *Cứ coi như nàng ta buồn chán nên mới muốn để Phùng Gia Hòa sớm sang bên đó cho nào nhiệt đi.*

Bạch Cẩm Chúc làm vậy không có gì là lạ, nhân cơ hội Thịnh Vương rời phủ, nàng ta nạp Phùng Gia Hòa vào, như vậy cái lệ ba ngày cùng người mới cũng bị mất, Phùng Gia Hòa không gặp Thịnh Vương thì không thể có khả năng hoài thai. Hơn nữa bây giờ Bạch Cẩm Chúc là chính thể, nàng ta cho Phùng Gia Hòa danh phận gì thì chỉ được nhận danh phận ấy. Thịnh Vương mấy tháng nữa có quay về cũng chẳng vì một thiếp thất làm mất mặt Vương phi. Hơn hết hiện tại Thịnh Vương vẫn ngụ lại kinh thành, có Bạch gia chống lưng, con tức tối bị bỏ rơi lại này Bạch Cẩm Chúc sẽ gần cá chém thớt để Phùng Gia Hòa nhận hết.

Gia Hỷ mở hộp trang sức mới chưa đeo bao giờ ra, chọn lấy một đôi vòng vàng có họa tiết hình quả lựu hoa lựu.

- *Bối Lan, đưa cái này đến phòng Tỉ tiểu thư, cứ nói ta tặng trước chúc mừng nàng ta được gả đi.*

Lữ Mộng Oánh vẫn vẻ khảnh tay:

- *Tì cũng thật có lòng a! Phùng Gia Hòa cũng đâu tồi đẹp với tì cái gì.*

Gia Hỷ cười cười:

- *Muội không thấy Thịnh Vương phi rất nóng đưa nàng ta vào phủ hay sao? Trên đời có người nguyện chia sẻ trọng phụ hay hiền lương thực đức như vậy? Vận Minh Huyện chúa lâu nay nổi tiếng chua ngoa. Ta chỉ muốn để Phùng Gia Hòa đi nhanh một chút, tránh gây ra chuyện thiếu thân gì.*

Trong phủ mới hôm nay cũng nào nhiệt vô cùng. Nhưng không phải vì Phùng Gia Hòa mà bởi Phùng Tú Mi. Hai bên nhà Hạ gia và Phùng gia đã chuẩn bị đầu đó, mấy ngày nữa Hạ gia sẽ đưa sinh lễ sang hỏi cưới. Tam phòng coi như lần này kết thông gia với Vương Công quý tộc cũng nở mày nở mặt.

Gia Hỷ ngẩng ngẩng người, Phùng Tú Mi danh chính ngôn thuận già đi làm chính thất, tương lai lại là Hạ gia Bá phủ phu nhân! Nàng thêm trang không thể sơ sài, vẫn nên quý trọng thích đáng:

- *Vệnh Đan, em đưa danh sách thêm trang cho Lục tiểu thư đến ta xem thử, dù sang Lục muội cũng phải gả đi. Thật là gấp rút, ban đầu chẳng phải còn muốn đợi đến cập kê, bây giờ thì muốn trước cưới trước cưới năm mới!*

Vệnh Đan thì lễ một cái chuẩn bị lui ra:

- *Để em lấy thêm sửa ấm cho tiểu thư, bên ngoài đã dán giấy đỏ, không chừng tí nữa sẽ có người đến treo đèn lồng và thay rèm cửa!*

Gia Hỷ gật đầu, đứng là tiểu thư đầu tiên trong phủ gả đi, không nào nhiệt thật không phải.

Tam phòng.

Tam phu nhân cầm cùi giúp Phùng Tú Mi thêm giá y, trái với thái độ vui vẻ trước mặt mọi người, gương mặt Tam phu nhân xám xịt. Phùng Tú Mai cũng ngồi đó, giúp đỡ tí ti song sinh thiếu hà bao tiền thưởng.

Hồi lâu, Tam phu nhân bị kìm chặt vào tay, đột ngột quăng bỏ tất cả bật khóc. Phùng Tú Mi hai mắt cũng sung húp, chỉ biết quý xuống cuống quýt:

- *Nương, là nữ nhi không tốt, nữ nhi xin nương tha cho nữ nhi đi. Nương đau lòng nữ nhi chịu không được!*

Phùng Tú Mai chỉ biết cắn răng:

- *Mẫu thân, tí ti lỡ lầm, chỉ có mẫu thân mới giúp được tí ti, mẫu thân đừng sa sút tinh thần!*

Tam phu nhân lau nước mắt, nhìn hai con gái yếu kiều hoa ngọc lại đau lòng khôn kể:

- *Hạ Đại Công tử coi như là người biết chuyện, nhưng làm sao có thể giấu giếm cả Hạ gia? Cái thai con không sớm thì muộn cũng bị phát hiện mà thôi!*

Phùng Tú Mi lắc đầu:

- *Nương, không sao mà, chàng không nói ra không ai có thể biết được, thai phụ có người bảy tháng đã sinh nở. Nữ nhi sẽ xoay sở vượt qua. Huống hồ cái thai cũng chỉ mới gần hai tháng!*

Tam phu nhân nâng tay để con gái ngồi dậy, chuyện này chỉ một mình bà biết. Cứ coi như Hạ Đại Công tử và Phùng Tú Mi lưỡng tình tương duyệt, nhưng Phùng Tú Mi cặp kè còn chưa tới, cưới gấp rút thế này Hạ gia cũng không hài lòng mà lão phu nhân sợ Tam phòng mang tiếng treo cao. Nhưng nữ nhi là quan trọng nhất, Tam phu nhân đành bất chấp để Phùng Tú Mi gả đi danh chính ngôn thuận.

Phùng Tú Mi là tiểu thư phòng thứ xuất, thường ngày hiền lành không kiếm chuyện, tuy gia cảnh không dư dả nhưng Phùng phủ còn lão phu nhân chống đỡ, không dễ chất nữ trong nhà bị thiếu thốn. Phùng Tú Mi mỗi tháng đều lấy tiền tiêu vặt ra ngoài mua sách cấm, loại miêu tả tình cảm nam nữ rẻ tiền của người bán dạo.

Một lần nàng gặp phải Hạ Đại Công tử, cũng một dạng quần là áo lượt ham chơi hơn ham học. Hạ Đại Công tử là đích trưởng tử của huynh trưởng Hạ phi nương nương, gọi Hạ phi một tiếng cô cô. Tuy vậy hắn ở cùng kẻ mẫu, tỏ mẫu của hắn cũng lại là kẻ thù của Hạ lão thái gia, cho nên quan hệ một nhà hiền nhiên không tốt.

Hạ Đại Công tử tuy được Hoàng thượng chấp thuận là người thừa kế huân tước của Hạ gia, nhưng dưới hân còn hai đệ đệ nữa, đều là thân sinh nhi tử từ của kẻ mẫu, cho nên chuyện hậu trạch đấu đá vốn không thể tránh khỏi. Tỏ mẫu hắn hiện giờ không phải ruột thịt, người duy nhất cùng hắn có huyết thống ngoài phụ thân chính là Hạ phi.

Cũng bởi thế hắn đi đâu làm gì cả Hạ gia không ai quản, kẻ mẫu hắn còn mong muốn hắn càng chơi bời hư hỏng càng tốt, vậy nên hắn có khiến Phùng Tú Mi hoài thai tự cũng chẳng ai hay. Chỉ đến khi hắn quay về một hai đòi cưới thì kẻ mẫu hắn mới chuẩn bị sinh lễ. Dù gì phụ thân Phùng Tú Mi cũng là phòng thứ xuất, với Bá gia Hạ phu nhân không tạo nên uy hiếp, càng không trợ giúp được gì cho Hạ Đại Công tử. Hôn lễ cứ thế diễn ra mà thôi.

Gia Hỷ chăm chú đọc danh sách những món thêm trang cho Phùng Tú Mi thì Hà ma ma tiến vào, gương mặt khinh miệt:

- *Tiểu thư không biết đâu, mấy ngày nữa Phùng Hoa Thường đi tiểu thư sẽ đến đây đấy!*

Gia Hỷ không bắt ngờ, Châu Tích có lẽ đã xuôi theo ý Lê phi nương nương nạp nàng ta vào cửa. Có điều trong phủ xem ra ngày càng đông đúc, một Hàn thiếu gia, một Nguyễn Tinh Hoa, lại thêm Văn Nhược Nhan, bây giờ có cả Phùng Hoa Thường. Gia Hỷ vươn vai đứng dậy:

- *Quan àm mớisẽhèmnónghiệtmàthôi! Càng nhiều càng loạn!*

Hà ma ma lấy rèm cửa màu đỏ thay lên, lại đổi đèn lồng mới, không khí tươi mới hơn rất nhiều. Lữ Mộng Oánh cũng giúp đỡ Hà ma ma, thuận tiện bát quái:

- *Năm sấu tự nhiên! Nguyễn tiểu thư trắng tuyết hay trật tuyền đều ở phủ. Họ Nguyễn coi như cao quý, có lẽ sẽ được chỉ hôn đi. Aida...đúng là tởm đũa thừa không tốt, nếu xinh đẹp hơn thì có thể làm phi rồi!*

Hà ma ma xì mấy tiếng:

- *Phùng Hoa Thường tiểu thư mới là mệnh không tốt, đến Lục tiểu thư còn có thể trở thành thê tử của Hạ Đại Công tử được thì tại sao, còn nàng ta dùng mạo hoạn ngọc như vậy lại chích có thể trở thành thiếp thất một tể tướng căn bản như Châu Tích!*

Gia Hỷ bước ra thêm nhà, tuyết đã bắt phát rơi, đột nhiên thấy Triệu Từ Đoạn chậm rãi đi vào.

- *Ta đến thay Hầu gia đưa lễ vật chúc mừng hôn sự Lục tiểu thư!*

Gia Hỷ tựa vào khung cửa, váy nang trắng muốt hòa theo những bông tuyết ân hận. Triệu Từ Đoạn tìm cách xua đuổi ý nghĩ yêu thương hiện lên trong lòng, hắn bước vào thêm nhà, phui phui tuyết trên áo:

- *Nàng có định mời trà không?*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Thiếu giám vào trong đi! Ngày đông ta còn đang buồn chán đây này!*

Triệu Từ Đoạn chưa đặt chân qua cửa thì đã nghe giọng Lữ Mộng Oánh linh lút:

- *Oa! Nết tởm của Thiếu giám thì có thể được làm Vương phi rồi! Ram út Thiếu giám!*

Mặt Triệu Từ Đoạn sa sầm lại, dẫu rằng hắn biết dung mạo bán thân bán nam bán nữ, có thể gọi là đại mỹ nhân nhưng hắn đâu phải công công thật? Hắn vẫn là nam nhi, là nam nhi đấy.

Triệu Từ Đoạn gạt đầu cứng nhắc một cái, Gia Hỷ vẫn thản nhiên:

- *Đây là biểu muội ta, nàng còn nhỏ, đừng chấp nhặt! Vả lại nàng đang khen mà!*

Triệu Từ Đoạn uống hớp trà, như nhỏ ra điều gì mới nói:

- *Hàng gian ôi ta truyền lời với nàng, đừng lơ lửng!*

- *Lơ lửng?*

Gia Hỷ cau mày, nàng thì lo lắng cái gì chứ, nếu có cũng là chuyện nữ nhân hậu trạch, có gì đáng để Thành Hầu quan tâm. Gia Hỷ mong lưng nhìn ra khoảng sân đầy tuyết. Năm nay tất cả Hoàng tử đều đã đến Mĩ Châu dự đại hôn Thành Hầu, cái kế sách của Hán thị đành phải hoãn lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tình Hư Giả Ý

Phùng Hoa Thường đến kinh thành khi tuyết đã rơi dày, trời lạnh buốt, nàng ăn vận hoa lệ nhưng thần sắc tiêu tụy, không giống một đích trưởng nữ tử gia cao quý. Phùng Hoa Thường cũng không gặp mặt ai, chỉ ra mắt lão phu nhân rồi vào giấu mình trong một gian viện trống. Nỗi xấu hổ ở Mĩ Châu khiến nàng không muốn gặp người.

Giữa tháng mười một, Phùng Tú Mi xuất giá, bên Hạ gia cũng không để Hạ Đại Công tử mất mặt, hôn lễ được tổ chức rình rang trọng thể, kiểu hoa vòng vèo đường lớn kinh thành mấy lượt mới vào phủ. Phùng Tú Mi sau khi bước chân qua lò lửa tiến vào sảnh bài đường, chính thức trở thành Đại Thiếp phu nhân Hạ gia. Cũng là nàng dâu trẻ đầu tiên của Hạ phủ.

Ngoài Phùng Hoa Thường, Phùng Gia Hòa đang chờ nạp lễ thập thì Gia Hỷ cũng như các tí muội khác, đều đến tân phòng làm bạn cùng cô dâu. Tân nương ngồi đó áo đó thắm, không dám tháo khăn hi, lại ngượng nghịu bắt chuyện các nàng.

Gia Hỷ nhìn bàn tay Phùng Tú Mi hồi hộp đến đỏ mỏ hôi giữa mùa đông càng treu chọc:

- *Sau này sinh hài tử phải gọi ta một tiếng Đại đi nghe chưa! Đại đi sẽ đưa hài tử của muội đi ăn kẹo hồ lô chưa chưa ngọt ngọt!*

Phùng Dạ Văn lấy khăn che mặt:

- *Đại tí thật không biết ngọt a, muội xấu hổ đến muốn ngất đi rồi! Lục muội chắc xấu hổ sắp khóc mất!*

Trừ Phùng Gia Hảo bấu mỗi nhìn cảnh tình thân giả tạo, ai nấy trong phòng đều cười tươi như hoa, càng ra sức khiến tân nương bối rối.

Trái ngược với vẻ cười nói bên ngoài, nội tâm Phùng Tú Mĩ chấn động, cái thai nàng đã quá ba tháng, hôm nay nàng phải khó khăn nịt bụng lắm mới có thể giữ được đáng người mình đẻ thường ngày. Hơn nữa sau bảy tháng, nàng phải tìm cách an toàn hạ sinh mà không ai nghi ngờ. Mọi thứ nàng có bấy giờ chỉ dựa vào một người, là Hạ Đại Công tử, là tướng công nàng hằng tin tưởng.

Văn Nhục Nhan im lặng từ đầu không nói gì, khi các tiểu thư trò chuyện, nàng không tiện xen vào, thân phận ăn nhờ ở đậu khiến nàng tự ti bản thân thấp kém. Nàng nhìn quanh một hồi mới buột miệng:

- *Thất tiểu thư đâu rồi nh?*

Phùng Tú Mĩ mỉm cười trong khăn đỏ, muội muội nàng là người giúp đỡ nàng rất nhiều, từ chuyện qua lại với Hạ Đại Công tử cho đến thuê giá y, an ủi mẫu thân, còn cả cái nịt bụng này nữa, cũng là Phùng Tú Mai may giúp nàng.

Phùng Tú Mĩ hiền lành nói:

- *Thất muội buổi sáng ăn phải đồ lạnh nên bụng không khỏe, vừa rồi đã sang khách phòng nghỉ ngơi!*

Trong phòng nhanh chóng quên đi Phùng Tú Mai tiếp tục cười đùa.

Thư phòng Hạ phủ.

Tiếng đôi nam nữ cuồng quít quần vào nhau, quần áo cọ sát sột soạt. Nhìn kỹ thì nam nhân vẫn đang mặc hi phục tân lang, bàn tay với vớ cổ gấu áo yếm hồng của người trước mặt xuống:

- *Ngoan nào!*

Tiếng nữ tử vang lên mềm mại:

- *Tí phu, muội sợ!*

- *Nàng sợ cái gì, ta đảm bảo với nàng thường ngày không một kẻ nào dám bước chân vào thư phòng ta!*

Có tiếng kéo kẹt mở cửa, gã gia nhân cầm chổi đi vào:

- *Là ai đó, ai dám ở trong thư phòng giờ này?*

Ánh sáng le lói lờ mờ hiện lên hai bóng người trên bàn, không ai khác chính là Hạ gia tử Hạ Đại Công tử Hạ Nhạc Thâm và Thất tiểu thư Phùng phủ Phùng Tú Mai.

Hạ Nhạc Thâm gườm gườm mắt phượng, rút trường kiếm xoẹt một đường dài, tên gia nhân chưa kịp kêu lên thì đã chết. Bỏ mặc thi thể lênh láng máu tươi đang phụt ra từ cổ họng toang hoác kia, Hạ Nhạc Thâm tiếp tục đẩy Phùng Tú Mai lên bàn sách, gạt đỏ tắt cả bút mực, lật toan yếm nàng ta.

So với Phùng Tú Mĩ, Phùng Tú Mai đầy đặn hơn hẳn, bộ ngực tròn trịa, làn da mịn như trân châu thơm nồng nàn hương hoa hồng tỏa ra tán mát, át hẳn mùi máu tanh trong không khí.

Hạ Nhạc Thâm luồn tay vào váy nàng, môi nhếch lên nụ cười kiêu bạc:

- *Nàng không cảm thấy có lỗi với tí ti?*

Phùng Tú Mai ôm lấy cổ Hạ Nhạc Thâm, cắn mạnh vào vai hắn để lại một dấu răng thẫm đỏ:

- *Chàng không cảm thấy có lỗi với thê tử?*

Hạ Nhạc Thâm xé toạc mở vải cuối cùng trên người Phùng Tú Mai, nhìn nhật:

- *Ta là một tên cận bã, nàng không biết sao?*

Phùng Tú Mai thì thầm vào tai hắn, giọng yếu ớt mỉa mai:

- *Chàng nghĩ ta kém cỏi?*

Hạ Nhạc Thâm rũ áo tán lang xuống, giấu sau lớp áo lẻo lẻo là khối cơ thể săn chắc của người luyện võ. Hắn cắn môi, nhấc bổng thân người Phùng Tú Mai lên, một bước tiến vào thân thể xù nừ của nàng.

Phùng Tú Mai cảm thấy toàn thân đau đớn như chết đi sống lại, Hạ Nhạc Thâm ôm lấy nàng, ôn nhu vỗ về:

- *Có thể quyến rũ tí phu vào ngày tân hôn của tí ti, loại nữ nhân như nàng, ta rất thích!*

Bên ngoài thư phòng tiếng pháo vẫn nổ dài không dứt, bên trong lại là một

không gian tình cuồng loạn khiến người khác phải xấu hổ.

Hơn nửa canh giờ, Hạ Nhạc Thâm mới buông Phùng Tú Mai ra, lấy chính áo tán lang choàng lên người nàng ta, lại gọi một nha hoàn vào:

- *Cúc Chi, giúp Phùng Thất tiểu thư chuẩn bị lại y phục. Đưa nước ấm vào đây.*

Cúc Chi thì lễ một cái rồi lui ra, Phùng Tú Mai ghé mắt trông theo:

- *Là thông phòng của chàng?*

Hạ Nhạc Thâm ôm lấy Phùng Tú Mai đặt trong lòng mình:

- *Ghen à? Nàng không cần ghen. Loại chuyện ghen tuông cái để tí ti nàng làm!*

Phùng Tú Mai không nói gì nữa, nàng tựa vào lồng ngực Hạ Nhạc Thâm uể oải. Cúc Chi đem một bộ váy thêu hoa lan màu tím nhạt đến, đẩy đủ áo yếm tiết khổ trung y, cẩn thận giúp Phùng Tú Mai chỉnh trang chải tóc.

Hạ Nhạc Thâm tự mặc lại hi phục, nhàn nhạt dặn dò:

- *Cúc Chi là người trung thành hiểu chuyện, nàng có muốn giữ bên mình?*

Phùng Tú Mai đánh giá Cúc Chi một hồi, nghi hoặc nhìn Hạ Nhạc Thâm:

- *Không phải thông phòng?*

Hạ Nhạc Thâm cười nhật:

- *Không!*

Phùng Tú Mai gật đầu, Hạ Nhạc Thâm ra hiệu Cúc Chi:

- *Ra mắt chủ tử đi!*

Cúc Chi sau khi hành lễ liền cùng Phùng Tú Mai về tân phòng, mà Hạ Nhạc Thâm cũng tiếp tục ra ngoài uống rượu đãi khách nhân.

Phùng Tú Mai đi vòng vèo qua nhà bếp lấy điểm tâm rồi đến khách phòng, bên trong là tí nữ thấp thân của nàng Tư Nhụy. Vừa thấy chủ nhân, Tư Nhụy vội vàng thi lễ. Phùng Tú Mai qua loa:

- *Không ai phát hiện chứ?*

Tư Nhụy lắc đầu:

- *Mọi người đều vây quanh Lục tiểu thư nên không ai đến đây cả.*

Phùng Tú Mai nén cơn đau thân thể, đi nhanh về tân phòng:

- *Tốt nhất là như vậy?*

Thấy Phùng Tú Mai tươi cười vào cửa chào hỏi, Gia Hỷ vẫy tay nắng đến:

- *Ngồi đi, nghe nói muội không khỏe, đã đỡ chưa?*

Phùng Tú Mai gất đầu, điệu bộ trẻ con vô hại:

- *Muội thì có gì được chứ, các tí ti cứ yên tâm. Muội biết Lục tí chưa ăn gì từ sáng nên đã đem điểm tâm đến đây này.*

Phùng Dạ Vân vờ dối:

- *A! Ta cũng ngồi đây đã lâu, mà không ai nhắc đến!*

Trong phòng cười vang vui vẻ, Phùng Gia Hảo nhón một miếng:

- *Không tệ, Lục muội ăn đi!*

Phùng Tú Mị sau khăn hi rom rơm nước mắt:

- *Thật muội tốt như vậy, tí thật không nỡ xa muội mà! Không khỏe vẫn cố gắng lo cho tí!*

Phùng Điền Dung cảm thán:

- *Đây là cái lợi của tí muội ruột thịt, ta chỉ có một ca ca đầm đầm chém chém thật chán chết!*

Gia Hỷ cười cười, kéo tay áo Phùng Điền Dung:

- *Ta là tí ti của muội đây này!*

Phùng Tú Mai thờ phào nhẹ nhõm, không ai nghi ngờ gì hết. Nàng cũng hòa theo vui vẻ cười nói cùng mọi người.

Chập tối, xe ngựa Phùng phủ đã đội sẵn đồ đưa các tiểu thư quay về. Phùng Tú Mai hơi nán lại một chút. Nàng âu yếm nắm lấy tay Phùng Tú Mị, giọng nói chân thành xúc động:

- *Tí ti, tí phu có đưa một tí nữ tên Cúc Chi hầu hạ tí, muội đã hỏi qua nàng ta không phải thông phòng, là người thành thực. Tí cứ để nàng ta bên mình.*

Phùng Tú Mị lau nước mắt, đôi này có một muội muội như vậy nàng thật an lòng:

- *Tí biết rồi, muội đi về đi kéo trễ, lại mặt tí sẽ thăm muội a!*

Phùng Tú Mai dường như không nỡ, lại cố ý thì thào:

- *Thai tự này, dù sao tí cũng nên kiêng cử, đừng gần gũi...a...*

- *Tí biết, tương công cũng là người hiểu chuyện, sẽ không ép buộc tí đâu!*

Trong lòng Phùng Tú mai gấu cọt. Nàng là không muốn Hạ Nhạc Thâm chạm vào nàng ta, chứ chẳng có ý tốt đẹp gì, và lại cái thai của nàng ta chắc chắn phải sinh ra an toàn, không được sơ xuất.

Phùng Tú Mai lên xe ngựa, các tiểu thư mỗi người đều đi xe riêng, không ai phiền đến ai, Phùng Tú Mai lúc này mới ồm ồm bụng, nàng thật đau đớn, Hạ Nhạc Thâm thật không thương hoa tiếc ngọc, có thể trói tay nàng lên thành ghế để hành sự như vậy. Nhưng nàng đã quyết, phải trở thành thế tử hân, danh chính ngôn thuận!

Phùng Tú Mai lúi từ túi hương ra một lọ được nhỏ, nàng nhanh chóng nhét một viên đan được vào miệng, con đau dịu dần xuống.

Từ Nhụy rót một chén trà đưa đến, ngập ngừng:

- *Tiểu thư, thuốc này thật sự không tốt!*

Phùng Tú Mai lắc đầu, nàng rất rõ, thuốc này có thể khiến nữ tử trở nên nờ nang mềm mại, biến một hài nữ trở thành một tiểu mỹ nhân hoa ngọc. Nhưng lại có tác dụng phụ là hạn chế sinh nở, dùng càng nhiều khả năng hoài thai càng thấp. Hiện tại nàng không muốn mang thai, còn sau này? Chẳng phải đã có con của Lục tí ti nàng rồi hay sao.

Phùng Tú Mai tựa người vào thành xe, uống từng hớp trà nguội mát:

- *Người không hiểu đâu!*

Từ Nhụy hiển nhiên không hiểu vì sao tiểu thư của mình phải đi đoạt tí phu. Tiểu thư có thể đường hoàng gả vào một gia đình thanh sạch khá giả sống yên bình, nhưng không, nàng nhất quyết phải có được Hạ Đại Công tử.

Phùng Tú Mai nhìn ra bầu trời đêm đông rét căm căm. Thật nực cười, lần đầu tiên nàng gặp hân là khi đang cùng tí ti lượ hoa ngọc, tí ti hiền lành ngăn ngại nhìn theo gương mặt tuấn mĩ như tranh của hân. Khi ấy hân cùng mấy công tử quần là áo lượt trêu ghẹo nữ nhi trên phố, phá đồ sạp hàng của người khác, nàng đã thật khinh bỉ hân.

Lần thứ hai hân tán tỉnh nàng, nàng chán ghét đầy tí ti ra thế chỗ, bởi cả hai giống hệt nhau, chỉ khác mỗi một nốt ruồi son dưới khóe mắt mà nàng có.

Chẳng biết bao giờ tí ti lại ngu ngốc ngã vào lòng hân.

Một đêm nọ, hân bị thương, lên lút đến Phùng phủ, thay vì vào phòng tí ti hân lại nằm thành phòng nàng. Nàng đành phải giúp hân băng bó.

Một đêm khác, hân đem vò rượu mai đến trà on nàng, cả hai lên mái nhà say lịu lịu.

Lại một đêm nữa, hân bị tên xuyên qua vai, trực tiếp tìm đến nàng để băng bó. Nàng chỉ biết một chút y thuật còm côi, hân cũng có thể tự làm, nhưng hân lại sợ cô đơn.

Mỗi đêm hân đến đều bị đủ loại thương tích như vậy, nàng tra hỏi, hân mới tiết lộ, thực ra, Hạ Nhạc Thâm hân, là Mật sát Thị vệ, một dạng sát thủ của Hoàng thượng. Được có cô hân, Hạ phi nương nương tiến cử.

Nàng liền hiểu ra, vì sao một tên quần là áo lượt như hân lại có thể được chính Hoàng thượng chuẩn ý nhận truyền huân tước Bá phủ. Vì sao Hạ phi chỉ có một Lục Công chúa lại chưa bao giờ thất sủng, tại sao Hạ lão thái gia có thể lên được đến nhất phẩm trở thành Thái thú một phụ quốc.

Nàng nhận ra, nàng dần yêu hân. Nàng biết nàng không như tí ti, yêu hân mà không cần biết hân là ai. Nàng chỉ yêu hân khi biết hân là Mật sát Thị vệ, là một kẻ có danh vọng, có trí tuệ, không phải một tên phá giá chỉ từ như bẽ ngoài.

Nàng biết từ nhỏ tí ti luôn dành những điều tốt đẹp cho nàng, nàng đã định nói rằng, nàng muốn tí ti nhường hân cho nàng. Nhưng khi nàng chưa kịp nói ra, thì tí ti đã có thai.

Khí ấy, nàng tìm mọi cách tránh mặt hân. Nàng ngầm đáng giúp tí ti thiếu giá y, thiếu hà bao, giấu giếm sắc thuốc dưỡng thai, may cả nịt bụng nguy trang cho tí ti. Nàng tưởng rằng bản thân sẽ quên được hân.

Nhưng khi thấy hân mặc áo tân lang sánh đôi bên tí ti đẹp như tiên đồng ngọc nữ. Nàng đã ganh tị, nàng thống khổ, tí ti giống hệt nàng, tí ti đứng bên hân như phản chiếu hình ảnh của chính nàng.

Nàng quyết tâm, sẽ bằng mọi giá đoạt được hân từ tí ti.

Phùng Tú Mai lau nước mắt, tình tí muội dù thân thiết đến nhường nào, đều có thể vì một nam nhân mà tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: An Cư Tư Ngụy

Phùng Gia Hòa đã gả được mấy ngày, một cỗ kiệu nhỏ đi từ cổng sau Phùng phủ đến cổng sau Thịnh Vương phủ, nàng ta trên người cũng chỉ có mười nương đồ cưới. Chủ yếu là vải vóc quần áo, đồ dùng nữ nhĩ, không có gì quá quý trọng. Phạm đi nương xuất giá, không còn ai chuẩn bị giúp đỡ gì. Cả Phùng gia lại coi nàng ta là nỗi nhục.

Gia Hỷ ngồi lý trong phòng, tuyết rơi thật sự đã dày quá, mấy hôm nay ngoài thêm trang cho Phùng Tú Mĩ tốn một khoản không nhỏ, còn phải tặng chút ít đồ cho Phùng Gia Hòa và Phùng Hoa Thường.

Bối Lan cho than vào lò, nhìn tuyết rơi có chút cảm thán:

- *Làm thiếp thật không dễ chịu, giả ý cả đời cũng chẳng thể khoác lên người!*

Vĩnh Đan bẽ khay sửa ấm, nghe được liền bĩu môi:

- *Lão phu nhân để Tứ tiểu thư đem đồ cưới đi là nhân từ lắm rồi. Làm thiếp thì cần gì đồ cưới chứ!*

Gia Hỷ tay tay vào ấm lò, nhìn tuyết lất phất trắng xóa như muối trên nhánh cây trước viện, nhàn nhạt:

- *Lão phu nhân để nàng ta đem mấy rương đồ cưới vì sợ mắt mặt Phùng Hoa Thường. Đầu làm thiếp như nhau, Phùng Hoa Thường có thể đem trăm rương đồ cưới, còn nàng ta thì không ư!*

Bối Lan vừa dọn dẹp bụi than trên sàn nhà vừa nói:

- *Phải như Lục tiểu thư thì tốt, ngày lại mặt vừa qua thật long trọng, nhìn Lục tiểu thư mập ra mấy phần. Có trượng phu yêu thương, chết cũng cam lòng!*

Gia Hỷ nhớ đến ngày Phùng Tú Mĩ và Hạ Nhạc Thâm lại mặt, cũng thật rình rang sang trọng. Hạ phủ không tiếc đưa thật nhiều của ngon vật lạ đến. Hạ Nhạc Thâm một bộ dáng công tử ăn chơi, nhưng lại đối xử cẩn trọng vô cùng với Phùng Tú Mĩ. Chỉ là...

- *Hôm đó Thất tiểu thư mặc y trang gì hai em còn nhớ không?*

Vĩnh Đan gật đầu:

- *Em nhớ rất rõ, một bộ y phục màu tím nhạt thêu hoa lan...*

Bối Lan phụ họa:

- *Đúng, không thể quên được, chất liệu này rất đặc biệt, nhìn hoa lan trên áo không giống thêu cũng không giống in, như được đan vào vải.*

Gia Hỷ cau mày:

- *Đây là tơ lụa tiến cống, không rõ vì sao Thất muội có được. Cái ta thấy lạ, chính là hôm đại hôn của Lục muội, Thất muội cũng là mặc bộ y phục đó. Tại sao đặc biệt như vậy nhưng khi cùng ra khỏi phủ ta lại không có chút ấn tượng nào. Lúc muội ấy trở về từ khách phòng Hạ phủ, ta mới chú ý đến! Còn một điều nữa, hôm đó các em có nhận thấy sau khi Thất tiểu thư vào tân phòng, mùi máu trong không khí hiện lên đột ngột!*

Vĩnh Đan nghi hoặc, rằng nhìn Bối Lan, đúng là như tiểu thư nói. Vĩnh Đan mơ hồ liên kết dữ kiện nhưng không suy ra được gì:

- *Tiểu thư, có lẽ bộ y phục ấy quá trân quý nên Thất tiểu thư trùng hợp mới mặc hai dịp gần nhau như vậy?*

Gia Hỷ tựa người sâu vào ghế:

- *Ta cũng mong thế!*

Vĩnh Đan thu chén sửa trên bàn:

- *Tiểu thư. Quan trọng nhất bây giờ là Huy Quận công không đến Mi Châu, Đại phu nhân chắc chắn sẽ không để mắt cơ hội này. Tiểu thư vẫn nên cẩn trọng!*

Gia Hỷ mỉm cười trấn an:

- *Ta biết rồi!*

Nàng còn biết được, Thịnh Vương đã để Lữ Định Ân giữ an toàn cho nàng tránh khỏi Huy Quận công. Tại sao Thịnh Vương phải làm thế? Vì muốn khai thác thông tin của Thành Hầu tử năng, hay nhất thời có hứng thú với nàng, hoặc muốn khiến Huy Quận công tức chết.

Trên thuyền, Thịnh Vương đang ở cùng mẫu phi, miệng hân ngấm một nhánh bạc hà nhỏ, chân vắt chữ ngũ, mắt nhắm nghiền, y phục tím sẫm thêu chi chít tinh tế lộ rõ khí chất quý hiển.

Vạn Quý phi hơ tay trên hông, càng về Mi Châu tiết trời càng ẩm áp hơn:

- *Thái tử được ở lại chấp sự triều chính cũng không hẳn là chuyện tốt, làm đúng không ai thường nhưng làm sai sẽ bị vạch tội. Con còn sợ hẳn không gây ra họa?*

Thịnh Vương lắc đầu, ướ oài lấy chén trà trên bàn, trà nguội ngắt, hân bực dọc ném mạnh, nước trà mảnh sứ văng tung tóe lên sàn gỗ, mấy cung nữ xung quanh liền quý rập xuống:

- *Vương gia, người bớt giận!*

Vạn Quý phi liếc mắt cho tất cả ra ngoài, Hồ Phách ở lại nhặt nhạnh lau dọn, rồi đi pha bình trà mới.

- *Lăng Mặc, con làm sao vậy?*

Thịnh Vương ngồi thẳng người dậy, chân gác lên bàn thấp, hơi thở mang theo khí lạnh:

- *Mẫu phi, người sống trong Cẩm Thành bao nhiêu năm như vậy có chán hay không?*

Vạn Quý phi hơi ngẩn người:

- *Làm phi tần là phúc phận, không thể nói chán! Năm ta mười bốn tuổi đã trở thành phu nhân Vương phủ. Mười sáu tuổi liền là Lệ phi. Sau đó từng bước từng bước bào bọc con mà đứng lên vị trí này. Cuộc đời mỗi phi tần đều được sắp xếp như thế, trôi qua như thế, có gì mà chán hay không chán chứ?*

Thịnh Vương tiến đến nắm lấy tay mẫu phi, đột nhiên hân phát hiện, trên gương mặt mẫu phi mình đã có mấy vết nhăn dưới mắt, rất nhỏ, rất khó nhận biết, nhưng thực sự vẫn có. Thời gian ghi lại dấu tích, là chứng nhân muôn đau khổ, toan tính trong nơi gác ngọc lâu vàng này.

Vạn Quý phi vuốt tóc hân, ôn nhu:

- *Lăng Mặc, con không hài lòng với Bạch Cẩm Chúc?*

Thịnh Vương cười cười:

- *Mẫu phi không biết đâu, đến ngày đại hôn nàng mới biết tên tự nhi thân là Lăng Mặc.*

Nàng ta là Vương phi của hân, nhưng chưa bao giờ quan tâm thật lòng với hân. Nàng ta là để ý đến cái huân tước thân Vương của hân. Hiện tại trong số chín Hoàng tử, chỉ có hân được phong Vương. Không phải rất có quyền lực hay sao. Nàng ta cũng như bao người khác, gọi hân là Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết, chứ không phải một Lăng Mặc đơn thuần. Từ bỏ cái họ Hoàn Nhan tôn quý này, với cả thiên hạ, hân không là gì.

Loại cảm giác nghi ngờ sự tồn tại của bản thân khiến hân khó chịu, mệt mỏi. Hân sống trong ảo tưởng thanh thế quyền lực quá lâu, cho đến khi gặp Phùng Gia Hỷ, về thân nhân của nàng, cách nàng chán ghét quay lưng với hân, lại khiến hân nhưng nhớ. Nàng làm việc cho Hoàn Nhan Viên Hạo, hân biết, nhưng hân không thể không để mắt đến nàng. Hân thật sự muốn chiếm hữu nàng.

- *Bạch Cẩm Chúc là người Bạch gia, Bạch gia cùng chúng ta có bao nhiêu quan hệ chứ? Nhi thân không muốn để nàng đi theo. Ai biết được nàng ở phủ lại tự ý nạp thiếp vào!*

Vạn Quý phi hừ nhẹ, Bạch Cẩm Chúc này đúng là một cái tai họa, nàng ta làm thế có khác gì bôi nhọ thanh danh Thịnh Vương không, đại hôn qua chưa được mấy ngày đã rước tiểu thiếp đến.

- *Con định xử trí thế nào?*

Thịnh Vương lấy chén trà mới từ tay Hồ Phách, làn hơi ấm nóng khiến hân dịu lại:

- *Đưa cả hai về đất phong! Không phải nơi đúng ra nhi thân ở là đất phong sao?*

Vạn Quý phi gật đầu đồng ý, cũng không bàn thêm gì, một Vương gia Hoàng tử có kỹ nhất chính là đến kinh thành uy hiếp Thái tử. Nhưng Hoàng thượng thật sự vô cùng yêu thương hân, nên bỏ qua lời Ngự sử can gián vẫn để Thịnh Vương phụ giúp tâu sớ. Lần này đến Mi Châu, đi cùng cũng chỉ có hân. Cái này có tính là sủng ái vô biên không.

- *Hôm nay ở lại đừng thiện với mẫu phi. Mẫu phi có cho người hãm ít canh làm ấm người!*

Thịnh Vương nở nụ cười vui vẻ hiếm hoi:

- *Không có phụ hoàng, nhi thần vẫn không nên phụ ý tốt của mẫu phi!*

Hồ Phách biết ý bày thiện lên, Thịnh Vương cũng không quy tắc gì trực tiếp uống hết. Trước mặt mẫu phi hẳn thường không tiết chế quy củ.

- *Lần này đi con không đưa theo ai hầu hạ?*

Thịnh Vương lắc đầu:

- *Vốn để Lữ Định Ân đi theo, nhưng còn một số chuyện bên đất phong cần giải quyết, cho nên chỉ có Huỳnh Kiện công công.*

Vạn Quý phi hỏi cau mày:

- *Tâm trạng con không tốt là vì Thục Trinh Huyền chúa?*

Thịnh Vương giấu đi ánh mắt, vẻ như đang chọn thức ăn, nhưng lại gấp đúng quả ớt đỏ tươi bỏ vào miệng:

- *Mẫu phi! Người nghĩ gì thế?*

Miếng ớt cay sẽ khiến cổ họng hần đau đớn, Hồ Phách nhanh tay rót nước, Vạn Quý phi lắc đầu:

- *Đi đến tận Mi Châu lại không đem theo cung nữ nào hầu hạ, nếu không phải tương tư thì là gì? Muốn làm chuyện lớn không nên dính dáng đến tư tình!*

Thịnh Vương không nói gì, hẳn tương tư nàng? Hẳn cũng không rõ. Loại cảm giác này từ trước đến giờ vốn chưa từng phát sinh trên người hắn.

Ngoài trời đã ít tuyết hơn, thuyền xuôi dòng đi rất nhanh, sẽ mau chóng đến Liên Thành.

Liên Thành hiện tại vô cùng đông vui náo nhiệt, một phần đã đến cuối năm, thời tiết tuy se lạnh nhưng cũng không có nhiều tuyết rơi. Từ ngày Thành Hầu nhận nơi này là đất phong, thì giao thương phát triển thấy rõ. Đặc biệt là lương thực, luôn luôn đầy đủ. Thị thoàng có thiếu muối biển, nhưng cũng không quá quan trọng.

Bây giờ, Liên Thành được tin Hoàng thượng ngự giá đến vì đại hôn Thành Hầu. Quan chức trong vùng vui vẻ đến phát khóc. Chăm chăm trang hoàng phố phường để làm hài lòng mắt rồng.

Thành Hầu ngồi trong thư phòng, phụ hoàng đích thân đến, an ninh là điều tối quan trọng, tối ưu tiên, hẳn phải cùng các Tướng quân đang đóng binh gần đó kết hợp với Cẩm Vệ quân đưa ra phương án an toàn nhất.

Thành Hầu trả lời thư tín, lại đọc qua các loại báo cáo, trong đầu hần giữu cột, phụ hoàng là ai chứ, Vĩnh Nguyên Đế đầy âm mưu thủ đoạn, vô công thâm hậu, một ngàn lính canh không bằng hai mươi tên Mật Sát Thị vệ. Ngày trước Viêm Quốc đưa mười hai nữ sát thủ đến hành thích trong đại yến còn không thành được, huống hồ có chuẩn bị như bây giờ.

Vì sao Hoàng thượng có thể điềm nhiên đến đây mà không sợ nguy hiểm. Đơn giản vì cục diện chính trị hiện tại chưa hề rõ ràng. Nếu không còn Hoàng thượng, tất cả sẽ rối loạn mù mịt, chưa chắc ai là kẻ có phần ngon.

Thành Hầu nghĩ người vào ghế, lưng đau ê ẩm, hần vừa đánh cá ngày làm việc. Trên bàn bát canh đã nguội lạnh, hần cũng chẳng buồn ăn, thông thả ra ngoài.

Tuyệt Tâm hơi tựa người vào cột gỗ, vừa thấy hần, liền hành lễ:

- *Hầu gia!*

- *Bản Hầu có chuyện này muốn phân phó.*

Lại sai sử tí nữ đang chờ hầu hạ:

- *Cho nhà bếp đem đến ít rượu nóng!*

Thành Hầu thân nhiên ngồi xuống hành lang, khí trời nửa đêm so với ban ngày thì vô cùng lạnh, lò lửa lớn cạnh nơi Tuyệt Tâm đứng không xoa dịu bao nhiêu:

- *Hầu gia, chuyện Thịnh Vương phái Lữ Định Ân chỉ huy tay chân ám sát người lần trước bây giờ tình sao?*

Thành Hầu nhàn nhạt:

- *Nhận lễ thì phải trả lễ thôi, Tên Hoàn Nhan Viên Thuyết này có lẽ đánh hơi được mùi kho lương chúng ta nguy trang dưới cái mác tiệm gạo kinh thành mới cố ý phá vỡ kế ước của bản Hầu và Viêm Thế tử. Hần thừa biết bao nhiêu người đó không thể lấy mạng được bản Hầu!*

Tuyệt Tâm cẩn trọng:

- *Triệu Thiếu giám nói rằng chính Phùng Đại tiểu thư chỉ điểm. Nhưng Lữ Định Ân cùng nàng ta là biểu huynh muội. Phùng Đại tiểu thư có thể nào làm vậy?*

Ti nữ đem bình rượu đến rồi nhanh chóng lui đi, Thành Hầu rót một ly đưa cho Tuyệt Tâm:

- *Bản Hầu không muốn nghi ngờ nàng! Người uống đi, đêm nay rất lạnh, người không cần canh gác. Ngoài tên Viên Thuyết rảnh rồi ấy ra không ai muốn giết bản Hầu nữa đâu!*

Tuyệt Tâm một hơi cạn sạch nhưng giọng nói vẫn lãnh đạm:

- *Hầu gia nên cẩn trọng!*

Tiếng Hoa Quý Tần dịu dàng bên ngoài truyền đến:

- *Nguyên thủ vệ nói đúng, con vẫn phải đặt an toàn bản thân lên trên hết.*

Tuyệt Tâm lui về phía sau một chút:

- *Tham kiến nương nương!*

Thành Hầu mỉm cười:

- *Mẫu phi! Khuyathầnày còn chưa ngủ!*

Hoa Quý Tần vén tà váy ngồi xuống khúc hành lang, thờ dãi:

- *ĐôngHiềnAnh đã cất côngđếnđây, ta làm saongidược. Lãng Thần, conxem, vónchuyện này không cầnmôtQuýphihàidĩ, Đôngthịlạidầmhươglạichuyện lục cungchongười khác tiếp quản, lậnlợi đến MiChàunày. Đonthuầncứđểhầuạ Hoàng thượng?*

Thành Hầu uống thêm hớp rượu, lần hơi ấm thẳng từ cổ họng đến dạ dày, tạo nên cảm giác dễ chịu:

- *Mẫuphivềtâm, cộng với chuyệnlầntrước, nhithầnsẽđổi lại cávónlầnlời!*

Hoa Quý Tần dặn dò nhi tử, để lại một bát canh hầm kỹ rồi mới quay về viện. Thành Hầu hơi cảm động:

- *Buổichiềnmẫuphidã cho ngườiđemđếnmộtbát, sợ rằng bảnHầumàiviệckhônggầnlạicóthứchậtkhuyademthêm một bát nữa!*

Tuyệt Tâm cũng mỉm cười:

- *Lâu rồi mớicóngườinói tên tự của Hầu gia!*

Thành Hầu uống hớp canh ấm, lắc đầu:

- *BảnHầucùngmẫuphithậtsựxácáchnhiềunămkhông quá thânthiết. Mẫuphibiếtdiềunàynênluônĩmcáchbù đắp. Bản Hầunàophảitrênlêba, chiacầnmộtngàycònổng, tất cả người thân bệcnqnh, bảnHầudeùphảidảmbảoantoàn.*

Tuyệt Tâm thêm than vào, lò lửa cháy phừng phừng. Thành Hầu rút ra một lá thư:

- Đưacái này đếnViêmThếtrí! BênThịnh Vương, chưabiết hần sẽ làm chuyện gì, nênót nhất vãnánbìnhbất động, chòđơithờico. Mộtkhimãutừ hần đặtchánđếnMiChâu, pháingườitheo dõi thậtkĩ, không đượccờimátduchimộtkhắc.

Tuyệt Tâm nhét lá thư vào ngực áo:

- Tuầnmệnh!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Song Hồ Phân Tranh

Đầu tháng chạp, Phùng Hoa Thường nạp vào Châu gia làm thiếp. Lão phu nhân ưu ái đích trưởng nữ tổ gia, thương lượng với Châu phủ để nàng ta ngoài một trăm rương đồ cưới, còn được mặc cả hi phục lên kiệu hoa. Nhưng thiếp thất chính là thiếp thất, có cố gắng làm sang trọng bao nhiêu cũng chỉ là trò hề kinh thành.

Gia Hỷ đến viện Phùng Hoa Thường sáng hôm ấy, tuyết không vì ngày vui mà dừng lại, đầu giày nàng để vệt sâu dưới mặt đất, Gia Hỷ một bộ trang y màu hải đường thêu nhạt, áo choàng xanh ngọc viền lông hồ ly trắng. Nàng nhìn đèn lồng treo đỏ cùng giấy hỷ dán trên cửa sổ, cảnh sắc thế lương nhiều hơn vui mừng.

- Đường tí!

Phùng Hoa Thường ngồi đó, hồng y như huyết, lãnh đạm cũng như màu môi nàng. Trên gương mặt điểm tô kĩ không có một giọt nước mắt, cũng không nở nụ cười, nàng ta như được tạc từ sáp. Chỉ có ánh mắt oán hận kia mới thể hiện nàng ta là người sống.

Phùng Hoa Thường mím môi:

- Người đến đây làm gì?

Gia Hỷ thần nhiên ngồi xuống, đưa ra một hộp gỗ:

- Người có thể hận ta, trách ta, nhưng không thể thay đổi được cục diện! Ta cũng đã cố hết sức mình, nhưng không giúp được người, an bài cho người thế này đã là rất tốt!

Phùng Hoa Thường đứng dậy, nương từ trang điểm cho nàng ta hơi hoảng hốt vội đứng sang một bên. Phùng Hoa Thường cười lạnh:

- Rất tốt? Người coi đây là tốt sao? Tiệm nhân nhà người sẽ không có hậu!

Gia Hỷ ôm ấm lò trong tay, môi nhếch một điệu khinh bỉ:

- Người tự thân quyền rũ hần, vỡ mộng lại đổ lên người ta? Người rút cuộc có liêm sỉ hay không?

Phùng Hoa Thường hơi sững lại, đột ngột lao người đến, tay rút ra một đoản dao ngắn:

- Ta liều chết với người!

Gia Hỷ vút ấm lò về phía Phùng Hoa Thường:

- Chặn nàng ta lại!

Hạ nhân trong phòng nghe lệnh lao đến đoạt lấy con dao trong tay Phùng Hoa Thường ra, vô tình xô xát khiến cánh tay nàng ta bị cắt một đường dài, máu đỏ cứ thế nhỏ giọt lên y phục đỏ, hi phục cũng rách, bộ dáng vô cùng chật vật.

Phùng Hoa Thường gắng co:

- Buông ta ra! Các người dám?

Gia Hỷ vung tay, một cái tát giáng lên gương mặt đã được điểm trang kĩ lưỡng đang căm hận nhìn nàng:

- Sao lại không? Người hành thích Huyền chúa, ảnh hưởng uy nghiêm Hoàng gia! Người gánh nổi tội?

Phùng Hoa Thường thoáng run lên, lệ ngập mi mắt, từng dòng từng dòng rơi như mưa sa:

- Ta xin người, để ta được đi! Ta không muốn gả cho Châu Tích! Ta xin người!

Gia Hỷ nhàn nhạt hạ lệnh:

- Trói tay lại, nhét lụa đỏ vào miệng tránh để nàng ta cắn lưỡi, choàng áo lông lên, phủ khăn hi, không được để trễ giờ lành!

Phùng Hoa Thường nhìn lụa hồng đưa đến, trong lòng nổi lên một trận hoảng hốt:

- Đứng! Đứng mà! Ta xin các người! Đứng!

Gã đến Châu gia dưới bộ dạng này, nàng làm sao có thể nhìn người. Nhưng gã nhân không nghe nàng, cứ thế trói chặt thân người. Nương từ trang điểm cau có:

- Tiểu thưà, ngườiđứcdầilàm thiếp chứkhôngphải Hoàng hậu, đứngghéaloqamừadượckhông?

Gia Hỷ nhắm mắt xoay người ra về, chỉ để Vĩnh Đan ở lại trông chừng. Phùng Hoa Thường cứ thế một canh giờ sau bị tống lên kiệu đưa đến Châu gia.

Nàng có độc ác quá không? Nàng cũng không rõ nữa. Phùng Hoa Thường chịu kết cục thế này đã quá bi thảm. Nhưng nếu ngày hôm đó Phùng Hoa Thường không cầu dẫn Châu Tích, người phải lên kiệu hôm nay chính là nàng! Hoặc nàng có thể bị bức từ trước khi gả đi!

Gia Hỷ nhìn Bối Lan im lặng đứng bên cạnh:

- Em thấy ta đúng hay sai?

Bối Lan không đáp, nữ nhân cổ đại như đoá hồng mai ngoài cửa sổ, nếu không được trưng trong lọ sứ thanh hoa thì có thể làm rượu, ướp trà, hoặc làm phấn hương, nhưng đa phần vẫn là rơi xuống tuyết, kết thúc sinh mệnh trong giá lạnh cô độc, bị vùi lấp quên lãng.

Gia Hỷ tựa cửa, từ khi xuyên qua đến bây giờ, nàng chưa thấy một cuộc hôn nhân nào thật sự viên mãn, họa may chỉ có Phùng Tú Mị. Nhưng nhìn điệu bộ sầu thương của Phùng Tú Mai hằng ngày nàng linh cảm có gì đó không đúng.

Vĩnh Đan phải tuyệt trên tá áo bước vào phòng, hơi ẩm từ lò than tỏa ra khiến nàng dễ chịu hơn:

- Tiểu thư, đường đại tiểu thư đã lên kiệu. Bên Đại phu nhân đang chuẩn bị phát thiếp mời hồng mai tâu hội hằng năm rồi ả!

Gia Hỷ vươn tay rút một cành mai trong bình sứ, môi đỏ giữu cột:

- Nhanh vậy sao? Xem ra mẫu thân ta thật gấp rút a...

Vĩnh Đan nhìn quanh rồi nhỏ giọng:

- Tiểu thư, Triệu Thiếu giám nhân rằng bản thân phải ra khỏi kinh thành mấy ngày, cóđặndò tiểu thư đừng chú quan!

Thấy Gia Hỷ không nói gì, Vĩnh Đan sốt sắng:

- Để nó tí mời Lữ Tam tiểu thư đến đây!

Gia Hỷ gật đầu:

- Cũng được. Mấy hôm trước Trường Thịnh ca có hỏi thăm ta. Tiện thể nhờ Mộng Oánh báo tin cho hần!

Vĩnh Đan hành lễ rồi nhanh chóng ra ngoài. Gia Hỷ siết chặt khăn tay, cuối cùng Hàn thị cũng động thủ! Thật sự động thủ rồi!

Bối Lan dè dặt:

- Tiểu thư, người tin tưởng Thịnh Vương?

Gia Hỷ tháo trâm ra khỏi mái tóc dày, đến trước bàn gương lau bỏ son phấn:

- Hiện tại hần sẽ không hại ta!

Tuyệt cứ rơi thành từng đợt dày, đến giữa tháng chạp thì đột nhiên dừng một khoản thời gian.

Thuyền rồng Vĩnh Nguyên Đế cập bến Liên Thành trước đại hôn Thành Hầu một tuần, bảy giờ đã là mười tám tháng chạp, đến hai mươi tám, hôn lễ sẽ được cử hành.

Hoàng thượng không có Hành cung ở Mi Châu nên trực tiếp ngụ lại Hầu phủ. Vốn trước khi Hoàng thượng đến mọi chuyện trong phủ đã được an bài thỏa đáng, không có gì bất tiện. Tuy so với Hoàng cung không thể nào bằng nhưng cũng không quá mộc mạc.

Bến thuyền không đông người, nghiêm trang cực độ, vệ binh bao vây mấy vòng. Thành Hầu cùng Hoa Quý Tần và Hiền gia đội giữa trời đông trước một canh giờ. Gió tuy rét nhưng không quá mức chịu đựng.

Thuyền cập bến sương mờ ảm hiện, cung nữ thái giám xuống trước vòng lọng cờ hoa rơi tơi. Vĩnh Nguyên Đế mặc triều phục màu nghệ thêu chỉ vàng, chỉ là không đội kim quan. Theo sau Hoàng thượng, Vạn Quý phi lộng lẫy cung trang, Thịnh Vương vẫn từ y thường phục như ngày thường.

Thành Hầu tiến đến trước, quỳ xuống hành lễ:

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng. Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Lúc này, phía sau mới đồng loạt:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Vĩnh Nguyên Đế nhìn nhĩ từ đã nhiều năm xa cách, trong lòng có chút chua xót, nhưng lòng người yêu ghét bất phân minh. Tình cảm dành cho Thành Hầu vẫn không bằng Thịnh Vương đang đứng sau. Giọng Vĩnh Nguyên Đế trầm ấm:

- Con đứng dậy cho Trẫm xem nào!

Thành Hầu đứng dậy:

- Tạ phụ hoàng! Nhi thần ở đây rất tốt. Phụ hoàng nhìn xem!

Hoàng thượng vỗ vỗ vai hần, mỉm cười khi biết thân hình hần rắn chắc khỏe mạnh. Thành Hầu phượng nhãn tỏa sáng liếc nhanh Thịnh Vương, lại hành lễ lần nữa:

- Quý phi nương nương vạn phúc kim an!

Vạn Quý phi hiền lành điệu bộ, nâng hần dậy:

- Hầu gia đa lễ! Thịnh Vương cùng Hầu gia lâu lắm chưa gặp nhau, huynh đệ hai con nên thân thiết một chút.

Bên dưới đồng loạt:

- Quý phi nương nương vạn phúc kim an! Vương gia vạn an! Đại công chúa thiên an!

Thành Hầu hơi xúc động nhìn Đại Công chúa:

- Hoàng ti!

Đại Công chúa đôi mắt mơ hồ rung rung đỏ:

- Lăng Thần của ta!

Vĩnh Nguyên Đế tiến lại gần Hoa Quý Tần đang quý dõ, ôn nhu đỡ người dậy, trong đáy mắt cả hai như chứa muôn vạn chuyện cũ.

Mất một lúc lâu, Quang Từ công công nhắc nhỏ bên tai, Vĩnh Nguyên Đế mới trấn tĩnh:

- Tả cả bình thân!

Thịnh Vương giấu đi lãnh đạm, môi nhếch một nụ cười, tiến lại ôm vai Thành Hầu:

- Hoàng đệ! Đã lâu không gặp!

Con gió mùa đông lạnh buốt tim gan nhưng vẫn ấm hơn lòng người sinh trưởng nơi Hoàng tộc. Thành Hầu đáp lại cái ôm giá ý, bạc môi khẽ cười:

- Hoàng huynh!

Ánh mắt cả hai chạm nhau, cái cảm nhận rõ ràng nhất lúc này của Thịnh Vương là nội lực, hần không ngờ Ngũ Hoàng đệ nơi thâm sơn cùng cốc này có thể kiên trì luyện võ công thâm hậu như vậy. Thành Hầu siết tay chặt hơn một chút, bản thân hần cũng cảm thấy đã đánh giá thấp vị Hoàng huynh này, luôn khi sục sôi trong kinh mạch kia thật không tầm thường, võ công Thịnh Vương đối với hần thật không hề thua kém.

Hoàng thượng phát tay một cái:

- Huynh đệ các con tình thâm như vậy đủ rồi, còn có nhiều thời gian gặp nhau. Hồi phủ!

Thành Hầu cùng Thịnh Vương đồng loạt buông nhau ra cùng xoay người lại đỡ mẫu phi lên xe ngựa. Bên trong xe ầm áp, thật sự vô cùng ầm áp. Đại Công chúa rung rung đỡ lấy cánh tay Hoa Quý Tần:

- Mẫu phi! Nữ nhi đi cùng người!

Hoa Quý Tần tư lự không nói gì, không thể khóc cũng chẳng thể cười, bao nhiêu năm bên ngoài, nay gặp lại cố nhân thật sự không thể diễn tả xúc cảm thành lời.

Thành Hầu tựa người vào xe, cuộc chiến này chỉ có thể một mất một còn. Cảnh tượng những người thân hần lần lượt mất mạng tiền kiếp hiện lên rõ mồn một. Thành Hầu nắm chặt mảnh ngọc bội lạnh lẽo, dòng chữ Hoàn Nhan trên thân ngọc hiện lên sắc nét. Cùng là chín mảnh ngọc giống nhau, nhưng chỉ có một trong số đó được vịnh hiền khám rỗng vàng ngọam minh châu ngày đăng cơ Hoàng Đế!

Thịnh Vương thờ nhe, làn hơi trắng muối tàn mát không khí. Ngũ Hoàng đệ hần, thật khó lường. Hần biết bản thân cùng Thành Hầu không thể chung thuyền, nhưng lễ khí của Thành Hầu không giống một con người, tâm tối tựa địa ngục trùng sinh. Lần này đến Mi Châu, đúng thật lãnh ít dừ nhiều. Trong tâm hần, cảm giác bất an ngày càng lan ra toàn thân thể mạnh mẽ.

Đoàn ngựa xe quý hiển trang trọng theo đường chính Liên Thành chậm chậm đến Hầu phủ. Mây trời xám đục vẫn vũ, tựa như oán khí đời người tích tụ chuẩn bị trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Duyên Do Người Tạo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vĩnh Đan lấy một ít hoa hồng cốt bôi lên tóc Gia Hỷ, lại chái một đóa mã nhĩ bụi thấp, y phục hồng hải đường khoác ngoài váy trắng mềm mại.*

Gia Hỷ ngắm đi ngắm lại trong gương, không quá nổi bật cũng không quá mộc mạc, nàng là Huyện chúa, không thể xuất hiện mờ nhạt, nhưng nhân vật chính hôm nay chẳng phải là nàng.

Gia Hỷ rút bớt trăm trên tóc, vẫn vợ hời:

- *Mộng Oánh đến chưa?*

Vĩnh Đan thu dọn bàn phẩm:

- *Lữ tam tiểu thư có lễ sắp chuẩn bị xong, chủ nhân có muốn dùng ít đồ ăn nhẹ? Buổi sáng nhà bếp làm bảo ngư hãm** Lữ công tử đem đến!*

Gia Hỷ bước ra ngoài, Lữ Định Ân này thật biết cách mượn hoa dâng Phật, vật quý là của Thịnh Vương, nhưng lại muốn nàng ghi nhớ hân:

- *Nếu không ăn thì phụ ý tốt biểu ca! Đưa lên đi!*

Gia Hỷ dùng bữa xong thì biểu muội nàng cũng đến.

Lữ Mộng Oánh xuất hiện lộng lẫy ngoài mong đợi. Nàng ta búi phi tiên kế, y phục đỏ như chính hồng mai đang nở trong vườn, trên tóc cài hai đôi trăm vàng có tua rua bằng lụa đựng đưa theo từng bước chân, giữa trán, nàng ta vẽ một đoá hồng mai, hai bên khóe miệng là đôi đồng điều chấm son rực rỡ.

Gia Hỷ hoảng áo lông lên người, cuối năm trời rét đậm, vừa ra cửa đôi má đã hây hây đỏ. Hôm nay danh sách mời so với năm trước không nhiều, một phần vì Thái tử chấp chương chính sự không thể ra khỏi cung, một phần Thịnh Vương - đệ nhất kinh thành hảo hoa nam tử - đã có chính thê, nên nhiều tiểu thư buồn rầu không muốn ra ngoài.

Tất nhiên, Huy Quận công chắc chắn có mặt, cái hứa hẹn của Hàn thị về việc sắp xếp để Gia Hỷ buộc phải bị gả về Quận công phù khiến hân có chút nôn nóng. Đối lại chuyện này, hân phải cầu Thái tử để Phùng Gia Hảo được một tước phong Huyện chúa. Huy Quận công tuyệt nhiên cho rằng vụ làm ăn này vô cùng có lợi. Gia Hỷ đoán trang thực nữ, đáng đáp yêu điệu nét mặt diễm lệ, lại có phần hồi môn rất lớn, đối với nam nhân nào nàng cũng là một lựa chọn tốt.

Chỉ là Huy Quận công không biết, Gia Hỷ không muốn bị lựa chọn, nàng phải là người kén chọn mới đúng. Xoay quanh nàng đều là các thân Vương, Hoàng tử, nhưng một chút động lòng nàng đều không hề có, thì Huy Quận công tính là gì.

Từ hội ngắm hoa phủ Thượng thư hằng năm đều như nhau, có hí khúc, có ngắm hoa, có mấy trò nhạ nhèo như từu lệnh hoặc đối thơ.

Huy Quận công đang trò chuyện cùng mấy vị công tử thiếu gia, các tiểu thư thì quanh quẩn ngắm hoa bên hồ sen, phu nhân quan lại thăm đánh giá tìm mối hôn thích hợp.

Nhóm các tiểu thư cùng Gia Hỷ ngồi trong thùy tạ, trên mặt hồ có mấy con thuyền không mũi trang trí bằng những khóm hoa sinh động nổi bật, vì là hội ngắm hoa mùa đông, nên tất cả hoa trong nhà ảm đều được đem ra ngoài.

Phùng Tú Mai cùng Phùng Dạ Văn đang vui vẻ bàn luận về mấy mẫu thêu mới ra, Phùng Gia Hảo không rõ vì sao lại thân thiết với Triện An Quận chúa, hải nữ của Điều Trắc phi Tam Thân Vương phủ. Triện An Quận chúa tính cách mềm mỏng, không thể hiện kiểu ngạo lại giao tiếp khéo léo, rất giống với mẫu thân nàng Điều Trắc phi, người đang nắm quyền quân gia Vương phủ, là kiểu người không dễ đối phó. Các tiểu thư khác cũng tùm nậm tùm ba trò chuyện.

Triện An Quận chúa nhìn thuyền hoa, ánh mắt hơi hướng đến mấy vị công tử bên kia, đột nhiên đưa ra ý định:

- *Hay chúng ta chơi ném tên đi?*

Phùng Gia Hảo hào hứng gật đầu:

- *Đùng thê! Mùa đông vận động một chút mới ảm người!*

Gia Hỷ là chủ nhà, trò chơi này cũng đơn giản, chỉ cần chia đội ném mũi tên vào bình gốm, làm sao để tên lọt vào bình mà bình không đổ là được, nàng khách khí:

- *Nếu mọi người đều thích thì ta cho người bày bình gốm, lấy tên đem đến!*

Triện An Quận chúa bừa mồm:

- *Chơi như thê thì có gì đặc biệt? Chúng ta phải chơi trên thuyền!*

Gia Hỷ nhủ mảy, nước hồ mùa đông vô cùng lạnh, nếu có sơ suất gì sợ rằng Phùng phủ không gánh nổi tội. Hiện tại ở đây ngoài Triện An Quận chúa còn có Hòa Hiếu Quận chúa - nữ nhi Thái Đại Công chúa, Chu gia Huyện chúa - chất nữ Chu Tề tướng.

Hơn nữa cũng mời nhiều tiểu thư quý hiển như Tần Dư Hoài - biểu muội Phan Hiền phi, rồi Giang Hồng Diệp - chất nữ của Giang Đức phi, Hoàng gia Đại tiểu thư - vị hôn thê của Lan gia Tam công tử - người kế thừa tước vị Quốc công hay Hạ Nhị tiểu thư, đích nữ duy nhất của Hạ gia Bá phủ, cháu gái Hạ phi nương nương. Đến Nguyễn Tĩnh Hoa đang chờ tuyển tử cũng là danh môn khuê các nổi tiếng mỹ nhân.

Gia Hỷ không thể tự ý quyết định,thấy nàng hơi chần chừ thì Phùng Gia Hảo sốt sắng:

- *Để muội xin mẫu thân!*

Gia Hỷ siết lấy ảm lỗ, Hàn thị chính là bày ra trò này, nhưng nếu giữa hội xảy ra tai nạn thì quả thật không hay lắm, Phùng phủ không khéo sẽ đắc tội huân quý thê gia, Gia Hỷ không rõ sẽ xảy ra chuyện gì.

Các tiểu thư chia thành hai nhóm, đều ngồi thuyền hoa mà ném tên vào lọ gốm đặt trên bè gỗ nổi giữa dòng. Vì lọ gốm trôi nổi nên trò chơi diễn ra thật sự rất sôi động. Gia Hỷ cùng thuyền với Phùng Tú Mai, Phùng Dạ Văn và một số người khác. Dù gì Tam phòng bảy giờ cũng là thông gia với Hạ gia Bá phủ, Tứ phòng chưa bao giờ để dưng vào, Hàn thị không thể tính toán đơn giản, cho nên nàng cũng có chút yên tâm

Châu Tiêu - Đại công tử Hầu phủ Châu gia - trêu đùa các nàng ném mũi mà không trúng đích, liền vung bầu rượu ra giữa hồ, Triện An Quận chúa với tay chụp được, mỉm cười:

- *Không dễ như Châu công tử tương đầu! Nếu không thì các công tử xuống đây mà thi thử với chúng ta!*

Lời khiêu khích của Triện An Quận chúa khiến mấy nam tử trên bờ đều ngửa ngáy chân ta, liền lấy thêm hai chiếc thuyền hoa khác ra giữa dòng, thoáng chốc tất cả sự tập trung đều hướng về hồ sen. Bởi vì hồ không quá rộng nên thuyền cũng không cách nhau là mấy.

Đang vui vẻ náo nhiệt thì Gia Hỷ cảm thấy thuyền bên cạnh có ý va vào mạn thuyền mình, Phùng Tú Mai lại đột ngột hét lên:

- *Là ai đây?*

Rất nhanh sau đó nàng ta rơi xuống hồ.

Phùng Tú Mai hoảng hốt cực độ liền nắm lấy áo Phùng Dạ Văn:

- *A! Ngủ ti!*

Phùng Dạ Văn dùng dằng không được nên bị kéo theo, thuyền cứ thế mất thăng bằng, lật nghiêng, rồi đổ ụp xuống, bên kia Triện An Quận chúa cũng không giữ được bình tĩnh, các tiểu thư khác thấy một màn kinh sợ thì la hét hoảng loạn khiến con thuyền còn lại cũng lắc lư dữ dội. Rốt cuộc cả hai thuyền bên nữ nhi đều lật chìm.

Gia Hỷ rơi xuống nước hồ mùa đông buốt giá, nàng ngụp lặn mấy hồi thì bám vào được cánh tay của ai đó.

- *Là muội đây!*

- *Diễn Dung?*

Phùng Diễn Dung bám vào được cây sào chèo thuyền, Gia Hỷ chặt vật làm theo, cảnh tượng xung quanh hỗn loạn không sao kể hết. Những ai biết bơi, từ thiếu gia công tử đến hạ nhân đều đã lao xuống cứu người.

Nước quá lạnh, mấy hôm nay ngừng tuyết, trên mặt hồ đã đóng một lớp băng mỏng, bởi vì từu hội nên Hàn thị mới cho người phá băng ra để thả thuyền. Thật sự lúc này, trong đầu Gia Hỷ ong ong chỉ muốn ngất đi.

Huy Quận công lao đến, Gia Hỷ nhìn Phùng Diễn Dung, rất nhanh sau cả hai hiểu ý liền la hét ảm ỉ. Huy Quận công trong nước tề buốt chân tay không thể bơi nhanh. Phùng Diễn Dung ôm ngang hông Gia Hỷ, đợi hân vừa đến gần thì có sức xoay ngang người nàng, Gia Hỷ dùng toàn lực đá liên tục mấy cước vào ngực Huy Quận công.

Hân có lẽ rất bất ngờ, vừa nén đau lại vội nói:

- *Ta đến để cứu nàng! Nàng yên tâm!*

Gia Hỷ sau pha liên hoàn cước kia liền cảm thấy bản thân như được tiếp thêm sức mạnh, trực tiếp mắng chửi:

- *Có người đến ta mới không yên tâm! Tên để tiện nhà ngươi, thật muốn hãm hại ta hay sao? Có chết ta cũng không làm thiếp cho đồ cặn bã nhà ngươi!*

Huy Quận công câu gấu, trên đời có nữ tử nào dám xúc phạm đến Tam Hoàng tử hân như vậy chứ, nhớ lại ngày tết Trung Dương, trong lòng nổi lên một trận khó chịu:

- *Nàng yêu hân? Thịnh Vương? Khốn nạn!*

Gia Hỷ càng nghe càng bức bối

- *Ta yêu ai cũng không cần người quân!*

Phía sau Gia Hỷ, có tiếng người nhảy ào xuống nước, Phùng Điền Dung vui mừng hét lên:

- *Phụ thân! Nữ nhi ở đây!*

Phùng Nhị lão gia sắp ngã bời đến, chột vật đưa nữ nhi cháu gái lên bờ. Gia Hỷ lướt nhìn thấy sự việc cũng gần như ổn thỏa, thân thể nàng bấy giờ vô lực, nhanh chóng ngất đi.

Huy Quận công vừa lên khỏi mặt nước đã thấy một nữ nhân áo đỏ đi đến, trong ánh sắc cuối đông, nhìn nàng ta như đóa hồng mai rực rỡ:

- *Quận công, người choàng áo cho đỡ lạnh. Để tiểu nữ đưa người đi thay y phục sưởi ấm!*

Huy Quận công gật đầu, cùng hạ nhân đi theo Lữ Mộng Oánh.

Gia Hỷ cảm nhận được độ ấm xung quanh, tiếng lò than nổ tí tách, nàng chậm chạp mở mắt, nằm cạnh nàng là Phùng Điền Dung, còn bên giường, Nhị phu nhân đang ngồi đó, y phục vàng thêu hoa cúc đậm màu hơn, trên tóc chỉ búi một đôi trăm vàng đơn giản, đáng điệu thành kính như đang cầu nguyện.

Gia Hỷ yếu ớt:

- *Nhị thẩm!*

Nhị phu nhân mừng rỡ, vội vàng nắm lấy tay nàng:

- *Con tỉnh rồi à! Có ngồi dậy được không, uống chút canh an thần!*

Gia Hỷ tựa vào gối nửa nằm nửa ngồi, áy náy nói:

- *Nhị thẩm, con thật sự rất cảm kích Nhị thúc đã ra tay cứu giúp. Ân tình này, cả đời con không quên!*

Nhị phu nhân dịu dàng cười:

- *Con nói cái gì vậy? Con là nữ nhi duy nhất của Lữ ti ti ta, ta làm sao mặc con sống chết được!*

Gia Hỷ hơi rướm nước mắt:

- *Nhị thúc thế nào rồi ạ? Điền Dung vẫn chưa tỉnh?*

Nhị phu nhân thấy mắt nàng đỏ lên liền trấn an:

- *Nhị thúc con không sao, Điền Dung đã tỉnh rồi, cũng chỉ vừa mới ngủ lại. Ta đi lấy canh cho con, sẵn tiện xem phòng bếp sắc thuốc xong chưa! Con cứ nghỉ ngơi đi!*

Gia Hỷ gật đầu, Bối Lan tiễn Nhị phu nhân ra cửa thì quay về:

- *Tiểu thư yên tâm, Vịnh Đan biết bơi nên không sao, hiện tại đang nghỉ ngơi trong phòng.*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Mọi người về hết chưa? Ta ngủ bao lâu rồi?*

Bối Lan cẩn thận rót một chén nước ấm đến:

- *Tiểu thư ngủ khoảng hơn một canh giờ, hiện tại trừ Hòa Hiếu Quận chúa được đích thân Thái Đại Công chúa đến đón thì mọi người vẫn đang còn ở khách phòng. Lão phu nhân đang sắp xếp nhà bếp lo thuốc than canh trà.*

Tuy gọi là tai nạn nhưng Phùng phủ làm sao thoát khỏi trách nhiệm, hiện tại lão phu nhân phải hết sức an bài xoa dịu khách nhân, sau đó còn phải có đại lễ tạ tội.

- *Không có thương vong gì chứ?*

Bối Lan lắc đầu:

- *Không thua tiểu thư, mọi người đều an toàn. Chỉ có Ngũ tiểu thư xảy ra chút vấn đề!*

- *Phùng Dạ Vân?*

Bối Lan thuật lại một lượt. Vốn là sau khi hai chiếc thuyền hoa đổ ụp. Hạ nhân quan khách liền nhanh chóng ứng cứu, nhưng nam nữ bất tương thân, nên các công tử cũng không quá sợ xuất vội vàng khiến danh tiết người được mình cứu ảnh hưởng lại đây cả hai vào tình thế khó xử.

Vì như Hạ Đại Công tử cứu Phùng Tử Mai, tuy có chút đường đột nhưng rốt cuộc cũng là ti phu của nàng ta, chuyện này trong nhà Tam phòng, nếu Tam phòng không ai nói gì thì cứ thế trôi qua.

Hầu hết các tiểu thư hôm nay đều do nha đầu bà tử bên cạnh cứu được. Hoặc như Triện An Quận chúa được Huy Quận công cứu cũng là đường huynh muội. Hòa Hiếu Quận chúa có thị vệ tùy thân ra tay.

Các tiểu thư Phùng phủ đều được các thiếu gia trong phủ ứng cứu.

Chỉ riêng Phùng Dạ Vân, người cứu là Hoài Nam Vương gia. Quá trình cứu cũng không được bình thường. Hoài Nam Vương gia một thân nam tử hán lại đứng gần nơi Phùng Dạ Vân rơi xuống nhất, hẳn đương nhiên còi áo ngoài nhảy xuống. Chỉ là hôm nay, Phùng Dạ Vân một thân đồ trắng mà Hoài Nam Vương gia cũng mặc bạch y. Trong làn nước, y phục liền trở nên gần như trong suốt.

Phùng Dạ Vân nằm yếu như không xương, chưa từng trải qua chuyện nào đáng sợ như vậy, cứ bám dính lấy Hoài Nam Vương gia không buông, mà Hoài Nam Vương gia sinh trưởng ở phía nam, không quen khí hậu kinh thành, thật sự xuống nước mới cảm thấy quá sức chịu đựng.

Đến khi đưa được Phùng Dạ Vân lên trên bờ thì cả hai đã ôm dính lấy nhau được một khắc, mà y phục bó sát vào da thịt khiến người khác phải xấu hổ.

Hoài Nam Vương gia đành phải lấy áo choàng bản thân choàng cả hai lại, ôm Phùng Dạ Vân về khuê phòng.

Loại chuyện như này đã xảy ra, dù không ai muốn nhưng nữ tử khuê danh đã bị ảnh hưởng, thật sự sự này rất khó gả đi. Với Phùng Dạ Vân, cách giải quyết tốt nhất bây giờ chính là lấy thân báo đáp, hay nói cách khác, Hoài Nam Vương gia phải hỏi cưới nàng ta.

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Đây không phải chuyện xấu với Tứ phòng đâu, Hoài Nam Vương gia thể tử đã mất. Phùng Dạ Vân dù gì cũng là đích nữ Tứ phòng, lại vô cùng được tổ mẫu yêu mến, trong kinh thành chưa hề lan truyền tiếng xấu. Nay anh hùng cứu mỹ nhân, cái hôn sự này với cả hai thật sự không tệ.*

Hà ma ma tiến vào phòng, thấy Gia Hỷ liền chạy đến:

- *Tiểu thư tỉnh rồi, nô tì sợ phát khiếp. Loay hoay trên bờ mãi, may mà Lữ công tử nhanh trí mới được Nhị lão gia đến!*

Gia Hỷ cau mày, Lữ Định Ân không trực tiếp cứu nàng mà phải gọi người, lại gọi chính xác Nhị thúc, không dễ ảnh hưởng đến khuê danh nàng. Thật đúng như hán đã nói, Thịnh Vương là muốn báo vệ nàng. Nhưng vì sao Thịnh Vương biết được Huy Quận công sẽ nhân cơ hội này da thịt thân thiết với nàng, tạo cơ hội giống Hoài Nam Vương gia và Phùng Dạ Vân ngày hôm nay. Là Quận Công phủ có nội gián của Thịnh Vương hay Lữ Định Ân tình cờ đoán được.

Gia Hỷ thấy đầu đau nặng, cũng biết không nên suy nghĩ quá nhiều, nàng còn có chuyện quan trọng hơn:

- *Bên Lữ Tam tiểu thư thế nào?*

Hà ma ma bĩu môi:

- *Nô tì không rõ nhưng Quận công gia vào đó cũng đã hơn một canh giờ.*

Bên kia khách phòng. Huy Quận công chỉ mặc trung y, khoác ngoài áo choàng lông cáo. Lữ Mộng Oánh thời từng ngắm canh hầu hạ hắn. Nàng ní non:

- *Quận côngngườibuồnbựccáigiữ! Biếtítítinhcáchvớndữđảicau có, vớihạnhànhườidưới thường ngày cũng khóchịuvócùng. Tiểumữtuylàbiểu muội nhưng cũngtừng ăn khôngítkhó!*

Huy Quận công thờ dài, trong phủ mấy phòng tiếp thất đều nhạt nhẽo, nếu không là kỹ nữ bán nghệ thanh lâu thì cũng con nhà phú thương phú hộ, không thấu hiểu lòng người.

Hắn nhìn bàn tay trắng nõn của Lữ Mộng Oánh, thuận miệng hỏi:

- *NàngcùngPhùngĐạitiểuthưấthànhthiết?*

- *Thật sự thân thiết!*

Huy Quận công khó khăn lắm mới hỏi tiếp được:

- *Biếutinànglàcôínhý với Thịnh Vương?*

Lữ Mộng Oánh lắc đầu:

- *Chuyệnày tiểunữthậtsựkhôngrõ, chibiết ngày trước biếticómột đoạn thời gianrủ thân mậtvớiTrưởng Thịnh ca, à, chính làLữĐịnhẤncôngtử, đườnghuynhitiểumữ!*

Huy Quận công ngồi thêm một chút thì cửa phòng mở, Lữ Định Ân đến thật. Hắn nhượng mĩ mắt, giọng điệu không hề tôn kính:

- *Muội muội thậtcòilòng tốt a! Namữthậthưấtbấttương thân. Quậncônggiacùng muội mộtchỗlâunhưvậythật không thích hợp!*

Huy Quận công hừ khê:

- *Gặptangườicònkhông hành lễ?*

Lữ Định Ân qua loa bái kiến, lại chế nhạo:

- *Quậncông chán kinhcònếkhônghe, vẫn nằnmòitháiy, đường muội ta không biếtythuatđầu!*

Huy Quận công đứng dậy, nắm lấy cổ áo Lữ Định Ân:

- *Conchóitiểmgótgàycủa Thịnh Vươngngày, người đứng tướngta không biếtgươngcảnhcảnhuệótócủatavớiPhùngGiaHỷ!*

Lữ Định Ân cười gằn cợt:

- *Quậncônggia, ngườinghe cho rõ, takhôngnhữngmuốnnắmcầnnườicùngbiểu muội ta, màcảđường muội ta, tadểumuốncầnnườidây!*

Lữ Mộng Oánh vội vội vàng vàng kéo tay Huy Quận công ra, lại trách cứ Lữ Định Ân:

- *TrưởngThịnhca! Huynhlàmgiấy?*

Huy Quận công phất tay, nhìn Lữ Định Ân hăm dọa:

- *Ngườicánhậccáimạng! Tamuốn nạp àivàocítangườiquandữcsao?*

Lại quay sang nhìn Lữ Mộng Oánh:

- *Nàngvềphíchở đợi, trongbàngàynữatasẽchongườinaimớidưanàngvềQuậncôngphủ, làmmộtquýthiếp! Xem hãncầndữcáigi.*

Huy Quận công đi rồi, Lữ Định Ân cũng đi theo, hắn nhìn đường muội thứ xuất, khinh bỉ:

- *Chúcming muội!*

Hắn làm gì có ý bảo vệ Lữ Mộng Oánh, hắn chỉ đang muốn Gia Hỷ thoát khỏi tên Quận công này, đây là lệnh của Thịnh Vương, cũng là mục tiêu của hắn. Những chuyện khác, không hề quan trọng.

Mấy ngày sau, Gia Hỷ biết được lão phu nhân đã tìm cách thúc đẩy hôn sự của Phùng Dạ Vãn và Hoài Nam Vương gia, nhưng thái độ Vương gia vô cùng hồ hững, rất khó đoán biết. Mà Huy Quận công lại thật sự chuẩn bị nạp Lữ Mộng Oánh vào phủ, trước cả chính thể là Châu gia Quận chúa.

(*) Y phục và kiểu tóc Phùng Gia Hỷ:

(**) Bào ngư hầm

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thân Nhân Một Nhà

Hàn thị bị cảm tức, lại phải đến phật đường ăn chay chép kinh giữa mùa đông lạnh, tin này không gây bất ngờ nhưng đều làm các phòng hà hê. Trong phủ đến hạ nhân cũng nghĩ rằng chỉ vì muốn lấy lòng Triện An Quận chúa, Hàn thị mới dễ xảy ra náo loạn hôm từu hội. Phòng nào cũng có nữ nhi, lần này Hàn thị trực tiếp gây thù chuốc oán với toàn phủ.

Lão phu nhân phải bỏ ra mấy vạn lạng bạc đưa lễ vật tạ lỗi đến từng khách mời. Vật tặng tuy trân quý nhưng ngàn lần không thể so với mạng sống nữ nhi danh môn, nhưng chuyện này là tai nạn, những phủ khác cũng nhận lễ bỏ qua, không quá khó khăn với Phòng gia.

Hàn thị đã có một trai một gái, nói lật đổ cũng không đến lượt thống phòng Đại lão gia như Tú Hồng có thể làm được, nhưng hiện tại Tú Hồng sắp sinh, Hàn thị lại không thể ra tay, coi như nàng ta là người có lợi nhất.

Sáng sớm, Gia Hỷ theo lệ thường đi thỉnh an lão phu nhân. Mấy ngày hôm nay vì chuyện từu hội mà không khí trong phủ vô cùng nặng nề. Chuyện của Phùng Dạ Vân chưa giải quyết được, lão phu nhân hiển nhiên không thể an tâm. Dù gì nàng ta cũng là chất nứ được yêu thương chiều chuộng nhất. Chỉ vì tai nạn này mà khuê danh ảnh hưởng, Bào phu nhân thật sự rất đau lòng.

Khi Gia Hỷ đến trước sân trời vẫn còn sớm, Nhị phu nhân đưa theo Phùng Điện Dung vừa đứng lúc chạm mặt nàng. Nhị phu nhân đỡ lấy tay Gia Hỷ không cho nàng hành lễ, thân thiết hỏi qua:

- *Sức khỏe con thế nào rồi? Còn có gì chưa ổn không?*

Gia Hỷ lắc đầu, mớ tóc mai bay loạn:

- *Nhị thẩm lo lắng, con không sao, Điện Dung cũng không sao mà! Con là đại tì không lễ không bằng muội ấy!*

Nhị phu nhân trò tay lên trán rằng mắng yêu:

- *Điện Dung bao nhiêu năm bên ngoài sức khỏe rất tốt, không như con, từ nhỏ đã ít được điều dưỡng.*

Tứ phu nhân lạnh lùng giọng nói, Hàn thị bị đưa đến phật đường. Nguyễn thị cười còn chưa đủ đâu:

- *Mọi người vui vẻ quá! Nhị tẩu!*

Gia Hỷ quan sát Nguyễn thị từ trên xuống, y phục xanh ngọc bích tươi tắn có cúc áo bằng năm viên minh châu lớn, hải bọc lụa cùng màu để cao khám xà cừ, cổ đeo chuỗi phi thủy mà trên tay nẩy dôi vòng vàng, tuyệt nhiên không có gì là xuê xoa bất an cả. Xem ra đúng như nàng nghĩ, chuyện Phùng Dạ Vân với Hoài Nam Vương gia thật sự không tệ.

Gia Hỷ hành lễ, lại dò hỏi:

- *Ngũ muội vẫn tốt chứ ạ, có bị kinh sợ nhiều không?*

Nguyễn thị lắc đầu:

- *Rất tốt, chỉ là Ngũ tì nhi thân thể trước giờ không ổn, cho nên vẫn phải nghỉ ngơi nhiều!*

Đặng xa Tam phu nhân hừ lạnh:

- *Sức khỏe không tốt nhưng muốn lao mình xuống nước! Khi đó rõ ràng Ngũ tì nhi có thể kéo được Thất tì nhi lên, nhưng nó đã không làm vậy, còn cố tình ngã xuống hồ, gây ra cục diện náo loạn!*

Nguyễn thị híp mắt sẵn giọng:

- *Người nói cái gì? Phùng Tú Mai vùng về kéo nữ nhi ta xuống theo, người còn đổ cho con ta tự ngã xuống hồ?*

Tam phòng trước giờ thân phận thứ xuất luôn cúi đầu với Tứ phòng, chỉ là sau mối hôn của Phùng Tú Mi với Hạ gia Bá phủ, rất nhanh Tam lão gia nhận được tin sắp bỏ nhiệm vào Hàn lâm viện, trở thành trắc Tứ phẩm, đứng ngang hàng cùng Tứ lão gia. Phùng Tú Mi gái đi mà Tam phòng như mua thêm được con trai. Hạ Nhạc Thâm năm ba ngày đều đưa thể từ về một lần, mỗi lần như vậy, không ít thì nhiều Phùng Tú Mi đều lên kút đưa bạc cho Tam phu nhân. Có tiền trong tay làm người tự tin hơn hẳn, Tam phu nhân mới trực tiếp đối đầu Tứ phòng như vậy.

Nhị phu nhân chớp chớp mắt với Phùng Diên Dung và Gia Hỷ, các nàng cứ thế thành người qua đường để hai phòng cãi nhau.

Nguyễn thị vén váy đi tới, chỉ tay năm ngón với Tam phu nhân:

- Người bán được nữ nhi giá hời còn muốn tỏ ra thanh cao? Con gái ta còn chưa có xuống giường được đâu!

Tam phu nhân sấn sổ tới:

- Người tưởng nữ nhi ta đã khỏe lại?

Vu ma ma từ trong viện bước ra, nghiêm mặt:

- Lão phu nhân cho mời mọi người vào!

Nguyễn thị phất tay áo xoay người một mạch đi thẳng, Tam phu nhân khó chịu hất vai lần lượt qua. Vào đến sảnh đường vẫn mặt nặng mày nhẹ.

Phùng Gia Hảo viện cớ chưa khỏe không đến, Phùng Dạ Vãn và Phùng Tú Mai cũng không. Lão phu nhân nhìn mấy nàng hành lễ mà khó chịu nói:

- Sáng sớm đã ồn ào! Mấy ngày qua chuyện trong phủ chưa đủ hay sao?

Tam phu nhân cùng Tứ phu nhân không nói gì, cúi mặt giả vờ ủy khuất. Lão phu nhân thờ dãi, lại nói:

- Nhị tì nhi không đến? Hôm đó chính nó mất thăng bằng khiến hai thuyền va vào nhau cơ mà! Mẫu thân vừa bị phạt, nữ nhi đã làm mình làm mấy!

Tứ phu nhân lên lấy khăn chấm nước mắt:

- Thế mà bây giờ người chịu khổ nhiều nhất lại là Dạ Vãn, mẫu thân xem, con bé xấu hổ đến mức đòi chết đòi sống!

Tam phu nhân bĩu môi:

- Ta thấy Ngũ tì nhi sợ Hoài Nam Vương gia chạy mất nên mới đòi chết đòi sống!

Tứ phu nhân trong lòng nổi lửa nhưng bề ngoài càng tỏ ra đau khổ, ô ô sụt sùi:

- Đến bá mẫu trong nhà cũng nói chất nữ của mình như thế, không biết bên ngoài sẽ đồn đãi những gì!

Lão phu nhân xoa xoa đầu:

- Thôi! Được rồi!

Lại chỉ gây sang Tam phu nhân:

- Người có nữ nhi gả cao lại đi hạ thấp nữ nhi người khác, cũng là họ Phùng, lẽ nào Ngũ tì nhi xấu hổ thì mấy tì muội khác vui vẻ ăn mừng?

Tam phu nhân cắn môi không nói gì, Tứ phòng đến cả Đại phòng còn dám lần lượt, huống hồ gì một phòng thứ xuất. Lão phu nhân thấy đám con cháu yên lặng mới nói tiếp:

- Hôm nay có hai chuyện, thứ nhất hiện tại trong phủ việc nhiều, cuối năm bận rộn, mà trường tức thì đang chịu phạt. Mấy cái Tứ phòng đang quản thì vẫn quản như cũ, còn lại Nhị phòng, Tam phòng chia ra lo liệu. Chuyện gì không quyết được cứ đến gặp ta!

Nhị phu nhân hơi giật mình, trong mấy phòng ngồi đây, Nhị phòng là không có căn cơ nhất, nhưng nếu Lão phu nhân đã muốn, thì ai cũng chỉ có thể chấp thuận mà thôi.

Lão phu nhân chia việc nhà xong mới nói tiếp:

- Thông phòng của lão Đại sắp sinh, hẳn muốn nâng làm di nương, dù gì bên đó cũng không có thiếp thất nào. Hai ba ngày nữa các con sắp xếp lễ se mặt chài đầu đưa Tú Hồng đến ra mắt ta. Cái này Đại tì nhi thay mẫu thân con làm đi. Gọi nàng ta là Hồng di nương.

Gia Hỷ mỉm cười hành lễ. Xong xuôi đầu đó, Lão phu nhân mới an ủi Tứ phòng:

- Mẫu thân cùng Bạch Thái phi ngày trước có chút quan hệ, để ta tìm cách tác động, con cứ yên tâm, Ngũ tì nhi sẽ danh chính ngôn thuận gả đi!

Tứ phu nhân lau nước mắt, hí hửng ta ọn. Nhìn sắc trời cũng không sớm, Lão phu nhân để mọi người ra về. Lúc này hạ nhân bên Tam phòng bẩm báo Phùng Tú Mi cùng Hạ Nhạc Thẩm đến. Tam phu nhân cười không thấy được mắt, vội vàng quay về viện.

Tam phu nhân vừa vào khách phòng đã thấy Hạ Nhạc Thẩm thông thả uống trà, người hầu hạ lại là một nô tì có chút nhan sắc. Nàng ta ông ọo liếc mắt đưa tình, Hạ Nhạc Thẩm chẳng những không chút rung động, còn tiện tay hắt nước vào mặt:

- Người là nha hoàn của Thất muội?

Nô tì kia không ngờ một Hạ Đại công tử nổi tiếng chơi bời lại hồ hững với nàng như vậy, liền quý xuống lấm lét xin lỗi:

- Nô tì...không phải...nô tì...

Hạ Nhạc Thẩm đá nàng ta một cước giữa ngực:

- Cút! Đừng để bản công tử gặp lại người! Hôm nay may mắn cho người là thiếu phu nhân đã hoài thai, ta không muốn bắn tay!

Tam phu nhân nhắm mắt, cũng sắp một tháng, bây giờ Phùng Tú Mi truyền ra tin hoài thai là vô cùng hợp lý, nô tì kia bỏ ra khỏi cửa đụng phải Tam phu nhân càng sợ sệt, cấp vạy chạy thẳng.

Hạ Nhạc Thẩm chấp tay đứng dậy:

- Nhạc mẫu! Thê tử con đang bên phòng Thất muội, để con cho người gọi nàng về!

Tam phu nhân liếc đầu, sau khi nói chuyện năm ba câu cùng Hạ Nhạc Thẩm, Phùng Tú Mi cũng quay lại, Hạ Nhạc Thẩm lấy cớ ra ngoài ngắm cảnh để mẫu nữ nàng có thời gian tâm sự. Hắn một đường đến phòng Phùng Tú Mai, khăn trương nháy qua cửa sổ, lại để thần tin canh giữ.

Phùng Tú Mai xoay người hờn dỗi:

- Tì phu đến trễ!

Hạ Nhạc Thẩm ôm lấy mỹ nữ nhân, ôn nhu hỏi han:

- Còn mệt không, ta để tì tì nàng đem được liệu cao cấp nhất kinh thành cho nàng bồi bổ còn gì!

Phùng Tú Mai tựa vào lồng hân, nũng nịu:

- Ta mới không cần!

Hạ Nhạc Thẩm cười cười:

- Dám để nha hoàn bày trò với ta! Còn bảo không cần! Để ta xem vết thương của nàng nào!

Trên ngực Phùng Tú Mai có một dấu tím bầm rất đáng sợ vì khi ngã xuống nước nàng ta đập phải mạn thuyền. Hạ Nhạc Thẩm dịu dàng bôi cao trị thương lên:

- Đây là thuốc Thái y đặc chế cho Mật sát Thị vệ, không phải ai cũng dùng được! Ta thật sự xem nàng như trân bảo!

Hạ Nhạc Thẩm khi cời áo nàng ta bản thân đã không kìm nén nổi, trực tiếp đẩy người xuống giường, hoan ái triền miên.

Phùng Tú Mai thờ dốc:

- *A! Típhu! Bìpháthiệnmắt!*

Viện Tam phòng không rộng, các phòng liền kề nhau chung một dãy hành lang, chỉ có một khoảng sân chung phía trước. Nếu ai đó vô hình đi qua đều có thể đoán được bên trong đang xảy ra chuyện bất chính.

Hạ Nhạc Thâm cười nhạt:

- *Tanóí với nàngrồi, ta cực kìvôsi, mắttênvớithì sợ gìngườikhácbàntán?*

- *Muội còn chưa gáchoaidầu!*

Hạ Nhạc Thâm khó chịu trong lòng, động tác ngày càng thô lỗ:

- *Ta không đủ thỏamẫnmànghaysao màcònmuốngáchonam tử khác? Nànggáchoai, taliềngiế ngaykểđó!*

Phùng Tú Mai khoan khoái trong lòng nhưng về mặt tò ra vô cùng uất ức:

- *Típhu!*

- *Ngoan! Bêngoicóngườicủata, khôngaỉđểgần được dầu! Nàng nói khẽ thôi, thithànkhôngbiết quý khônghay!*

Phùng Tú Mai bắt an vô cùng, nhưng cảm giác vùng trộm lại khiến Hạ Nhạc Thâm thích thú. Mất một canh giờ sau, hắn mới chịu ôm nàng ta vào tịnh phòng ngâm nước ấm.

Phùng Tú Mai hơi lo lắng:

- *Lâu nhưvậy, títisápdừtimchàngrồi!*

Hạ Nhạc Thâm hừ lạnh:

- *Sáng sớm đãđưanàngtamấyngànlượng, mẫuthànmàngcònlâumớidềnàngtarangoài!*

Khi nước trong thùng tắm dần lạnh nguội thì mới có tiếng gõ cửa:

- *Thắttiểu thư, nóilàCúcChịđấy!*

Phùng Tú Mai yếu ớt lên tiếng:

- *Vàođi!*

Cúc Chi là tì nữ Hạ Nhạc Thâm đưa đến hầu hạ Phùng Tú Mai nhưng nàng ta lại để sang bên ti tì làm nội gián. Cúc Chi đứng bên ngoài rèm hành lễ:

- *Sápdểngiòđùngcomạ!*

Hạ Nhạc Thâm ừ một tiếng:

- *Nói với nàngta, ngườitimthấytỏnhaảmtrồng hoa. Cònmữa, về Hạ phủ sắp xếpmộtgianviện, tranghoàngcảnhhậnvào, quatrét, Thắttiểuthuseşangbêndớ!*

Cúc Chi đi rồi, Phùng Tú Mai vẫn còn đắm vẻ ngạc nhiên:

- *Típhulàmgi vậy?*

Hạ Nhạc Thâm choàng áo lên người mỹ nhân:

- *Từnàngcóthai, ngườilàmuội muộiphrải đến chămsócchứ! Cònaihiếutừtìhomàng!*

Hạ Nhạc Thâm mặc lại y phục, nhanh chóng rời khỏi phòng. Phùng Tú Mai sờ sờ vết thương đã dịu bớt sưng đỏ trên cổ, nhàn nhạt cười:

- *Từtài! Ta thật xinlỗi!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nhất Hổ Tử Thương (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mi Châu.

Hầu phủ.

Vạn Quý phi nằm trên tháp đài, bộ móng tay đã mài giữa cần thận đang được một cung nữ quý dưới chân son son phủ bụi vàng lấp lánh.

Hồ Phách đứng cạnh bên chậm rãi dùng kiếm bạc tách vỏ hạnh nhân để vào đĩa sứ riêng, nhỏ giọng:

- *Nương nương có tính toán gì?*

Vạn Quý phi thối thối bản tay, phất tà áo cho cung nữ kia lui ra, thông thả cho một quả hạnh nhân vào miệng:

- *Vương gia dầu?*

Hồ Phách hơi nhìn ra cửa:

- *Khi này Huýnh Kiện công công có báo rằng Vương gia đã đến trang viên cười đùa rồi ả!*

- *Xa không?*

Hồ Phách lắc đầu:

- *Nó tì cũng không rõ!*

Vạn Quý phi hơi lo lắng:

- *Đây là đất của Thành Hầu, người phải nhắc nhở Vương gia cẩn trọng. Loại chuyện chết người không xảy ra được nhưng gây tay gây chân trúng độc huy dụng đều có thể!*

Thịnh Vương đi vào giữa câu nói của Vạn Quý phi, hắn vẫn nguyên phục trang cười ngửa, trên người dù giữa trời đông vẫn lấm tấm mồ hôi:

- *Mẫu phi quả lo lắng rồi! Nhi thần không phải cơ thể lành lặn đứng đây sao?*

Vạn Quý phi dụ dằng:

- *Con đấy! Có thiên tử nào một chân một mắt không? Con vẫn nên cẩn trọng, đây dầu phải là kinh thành!*

- *Nhi thần biết rồi! Nhưng lâu ngày không vận động chân tay thật không quen.*

Vạn Quý phi không nói gì nữa, Thịnh Vương cúi áo choàng nhìn Hồ Phách:

- Chuẩn bị nước tắm, bàn Vương ở lại dùng cơm trưa!

Thịnh Vương lười biếng đi vào tịnh phòng, Hồ Phách phân phó người xong cũng quay lại hầu hạ Vạn Quý phi:

- Nương nương!

- Người nghĩ kể sách hôm trước của bản cung có dùng được?

Hồ Phách hơi mỉm cười:

- Cái khó nhất là tìm người, kiểm đầu ra một nữ nhân khiến Thành Hầu không nghỉ ngơi ở Mi Châu này cơ chứ!

Vạn Quý phi xoa xoa mi tâm:

- Ra đường vội dặt tất nhiên không được, mua nữ nhân thanh lâu thì rất dễ bị phát hiện. Người cố gắng đến mấy vùng núi gần Liên Thành xem sao?

Hồ Phách dẫn do một chút nhưng cũng gắt đầu. Ai bảo trước khi đi Hoàng thượng kiểm tra người cực kì gắt gao, nương nương mới không cho thân tín theo trà trộn.

Vạn Quý phi toan tính trong ngày đại hôn, Thành Hầu trúng được mà điên loạn đảo phượng với nữ nhân khác. Cái này chính là trọng tội, nhẹ thì coi thường thánh nhan, nặng thì khi quân phạm thượng. Đây là mối hôn do Hoàng thượng ban, lại đích thân đi giả đến chủ hôn. Thành Hầu trúng kẻ, nhất định không trở mình được.

Thịnh Vương ngấm mình trong bồn tắm, hương thảo được thoảng lên dễ chịu, hần thả người thư thái, làn hơi nồng đậm tinh dầu bạc hà len lỏi vào từng chân tơ kẽ tóc.

Lữ Định Ân đã gửi thư hồi báo, Phùng Gia Hỷ tạm thời an toàn. Hôn sự nàng không dễ bị áp đặt nữa. Nhưng nàng đã cặp kè, không bao lâu nữa phải xuất giá, Thịnh Vương thật sự khó chịu, hần chỉ muốn bản thân một bước thành Hoàng đế, nạp nàng vào cung.

- Huýnh Kiện công công, chuẩn bị y phục, bàn Vương nhớ ra chiều nay có hẹn với phụ Hoàng đánh cờ!

Qua ngọc thiện, Thịnh Vương nghỉ trưa lại viện Vạn Quý phi, nghe cái kẻ sách có chút thâm độc, hần cau mày:

- Nơi đây ngoài chúng ta thì ai có lá gan có khả năng hãm hại hần! Dù mẫu phi có thành công, phụ Hoàng cũng sẽ nghỉ ngơi!

Vạn Quý phi điềm tĩnh:

- Mẫu phi hơn con bao tuổi, chuyện này nếu Hoàng thượng có nghĩ ngờ con thì đã sao? Một Thành Hầu thanh danh hư hỏng, Hoàng thượng sẽ không muốn con phải chịu tội theo. Huống hồ, con cũng biết Hoàng thượng luôn thiên vị con cơ mà. Nếu không nhờ con anh tuấn thông minh, mẫu phi cũng không thể lên đến vị trí này!

Thịnh Vương không nói gì, mẫu phi hần nói không phải không có lý, chỉ là thường ngày, loại kẻ sách có chút tiểu nhân này, hần không quen làm.

- Tuy mẫu phi vậy! Nhi thần phải hầu cò phụ Hoàng!

Thịnh Vương đọc theo hành lang đến thư phòng, hần đi một mình, quan sát núi già hồ nước trong phủ, cảnh sắc Mi Châu mùa đông không quá tệ, khí trời ít lạnh, trong vườn nở đầy mai vàng, mai trắng, nhưng tuyệt nhiên không có hồng mai như ở kinh thành.

Thịnh Vương đến trước cửa phòng đã nghe âm thanh vui vẻ bên trong phát ra, hần mỉm cười nhìn Quang Từ Đại Tổng quản:

- Phiền Tổng quản báo với phụ Hoàng rằng bản Vương đã đến!

Quang Từ công công mời người vào, Thịnh Vương âm thầm quan sát cách bài trí, thư phòng chẳng có gì ngoài một bàn giấy dài, một giá sách lớn, trên tường không treo chữ không câu đối, trên bàn có mấy tờ giấy luyện thư pháp đang viết dở, một vài bức tranh có lẽ đã vẽ xong được cuộn lại.

Hoàng thượng ngồi trên tháp, phía dưới có đôi hàng ghế, Thành Hầu nhìn thấy Thịnh Vương liền đứng dậy.

Thịnh Vương cung kính hành lễ:

- Phụ Hoàng! Nhi thần đến trễ!

Hoàng thượng xoay xoay vòng ngọc trên tay, ôn như:

- Con ngồi đi!

Thành Hầu vẫy tay để cung nữ đem lên trà nóng:

- Hoàng huynh dùng thử!

Thịnh Vương đưa tách trà ngang mặt, hương thơm tinh tế lướt qua mũi hần:

- Thật đặc biệt! Có hương hoa đào quả đào thì phải?

Hoàng thượng gật đầu:

- Đây là trà quý do Hiên Tri Châu dâng đến. Xem ra cũng không tệ.

Thịnh Vương mặc từ y tím sẫm thường ngày, trung y đen tuyền thù chi vàng nổi lên họa tiết kì lân trên cổ áo, thất lưng cũng chỉ đeo duy nhất một mảnh ngọc bội "Hoàn Nhan" chứng tỏ thân phận Hoàng tử. Trông cao ngạo uy dũng lại có chút gian hùng.

Thành Hầu bạch y như tuyết, để lộ cổ áo bên trong thẫm đỏ thêu chim hạc bằng chỉ bạc. Trên người ngoài ngọc bội còn có túi hương hồng lẳng được may tỉ mỉ. Tỏa ra khí chất thanh lịch tao nhã lại vô cùng mỉa mai.

Cả hai ngồi đối diện nhau, cũng đối nghịch hai cực âm dương, như đêm với ngày, như lửa với nước. Tuy vậy, bề ngoài, vẫn một mảnh huynh đệ tình thâm.

Hoàng thượng khoan khoái uống trà nhìn Thịnh Vương nói:

- Lãng Mịch biết không, thường ngày Lãng Thần thường xuyên luyện chữ vẽ tranh, kỹ thuật tinh tế xem ra không kém con đâu!

Thịnh Vương cười cười:

- Nhi thần lười biếng, chỉ chăm chăm chạy vào cung tìm chỗ chơi, nào siêng năng như hoàng đế!

Thành Hầu nhún nhật cười, ý của Thịnh Vương không phải muốn nói bản thân tài hoa thiên bẩm, có lười biếng vẫn hơn người khác hay sao.

Thành Hầu vói tay lấy một cuộn tranh trên bàn:

- Hoàng huynh thông tuệ xem qua, đệchíchuyếnvẽmỹnhânhoacò, chẳng thể họa nổi mấy bức giang sơn họa đồ như huynh!

Thịnh Vương hừ nhẹ trong lòng, Đế Vương không có tình phụ tử, Thành Hầu cố ý nói hần thích vẽ tranh giang sơn, không khác gì tỏ cáo hần mưu đồ đoạt vị, tâm địa bất minh.

Thịnh Vương đưa tay đón lấy cuộn tranh, từ từ mở ra. Tranh tranh hiện lên hình ảnh một tiểu thư khuê các áo lụa mềm mại dài tơi như đang múa. Tóc nàng búi gọn, kim bộ điều rung rinh, gương mặt nhìn trắng tươi cười trong sáng thanh tân.*

Tâm Thịnh Vương nảy lên một nhịp, hần siết tay góc giấy, cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng vang lên:

- Không giống!

Thành Hầu tựa tiểu phi tiểu:

- Huynh biết đệ họa người nào?

Hoàng thượng nhìn qua bức tranh có chút tò mò xen lẫn thích thú:

- *Trông rất quen thuộc, nhưng Trẫm không đoán ra được, rốt cuộc là mỹ nhân phàm nào khiến cả hai Hoàng tử của Trẫm đều mê mẩn?*

Thịnh Vương cười hòa nhạt:

- *Hoàng đế thật sự họa không giống lắm, nên phụ hoàng mới không nhận ra. Đến khi đã làm lại sự sàimột bức vậy!*

Thịnh Vương tiến đến bàn mực, trên đó đã có sẵn giấy bút các loại, hần vén tay áo, dáng điệu phong nhã mà khoa trương.

Thành Hầu hơi siết tay, Thịnh Vương dõng trước là một đấng tài hoa, dõng này cũng như vậy, những chuyện xuất khẩu thành thơ vung bút nên tranh Thịnh Vương đều có thể làm được. Sống lại lần nữa, bản thân Hoàn Nhan Viễn Hạo hần có cố gắng mãi dũa hết sức, cuối cùng cũng chỉ đứng ngưng bằng.

Kiếp trước hần thường ghen tị vì sao phụ hoàng lại yêu thương Thịnh Vương như vậy, đến tận lúc mất mạng, hần vẫn không hiểu bản thân thua kém những gì, để phụ hoàng sinh ra hần lại chán ghét hần như thế.

Nhưng sống lại đời này hần đã rõ, Thịnh Vương tài hoa trong mắt phụ hoàng chính là thành thực những gì phụ hoàng thích thú nhất, say mê nhất và làm được tốt nhất.

Thịnh Vương như một bản sao của phụ hoàng hần, phong lưu, đào hoa, nổi danh tài tử khiến bao thiếu nữ si mê, dường như không màn chính sự, yêu thương mầu phi, hòa hợp quần thần. Đây, tất cả những điều đấy đều chính là tính cách của phụ hoàng hần từ khi còn là một Thất Thân Vương chưa lên ngôi cửu ngũ. Thịnh Vương giống y hệt, ai lại không thích một người giống hệt mình, kẻ thừa mình.

Cũng bởi vậy, cho nên Thịnh Vương có làm nhục thứ nữ Phùng Thượng thư, Hoàng thượng cũng đơn giản cho qua. Nếu đối lại người đó là một Hoàng tử khác, chắc chắn đã bị phạt. Như Huy Quận công gây rối trên Hộc viên, tuy nằm ngoài khuôn viên kinh thành, vẫn bị cấm túc, tước quyền tự do ra vào cung cấm. Đây chính là sự khác biệt rõ ràng giữa yêu quý và không yêu quý.

Thành Hầu mỉm môi nhìn bức họa mới hoàn thành một nửa. Tiếng Hoàng thượng sang sảng:

- *Đấy! Vẽ rồi đấy nên đậm hơn một chút! Haha...*

Cùng là cầu thần, Huy Quận công muốn ban hôn với Phùng Gia Hỷ, Hoàng thượng nhất định sẽ cho rằng ầy khuất tiểu thư danh môn mà không chấp thuận. Nhưng nếu Thịnh Vương cầu tình một cái Trắc phi, Hoàng thượng có lẽ còn tự thân đến chủ hôn. Cùng là Hoàng tử, ai chiếm được tâm Đế Vương thì chính là kẻ thắng.

Thịnh Vương nhìn ánh mắt âm lãnh của Thành Hầu, phui tay:

- *Đề xem, có giống không?*

Người trong tranh tóc búi hơi lỏng chứa ba phần xõa sau lưng, tóc chỉ có mấy đóa hoa lụa, không cài trâm, nằng không múa, gương mặt ngái ngủng che quạt, ánh mắt hướng xuống, điệu bộ có chút nhàn nhã, có chút lười biếng, lại có chút chán ghét. **

Thành Hầu thấy cổ họng dâng lên một trận đắng:

- *Rất giống!*

Hần không thể phủ nhận, hần chỉ mới gặp mặt nàng mấy lần, không thể ghi tâm tạc cốt từng nét mặt, từng cái chau mày. Nàng với hần xa xôi quá, khoảng cách vạn dặm khiến trí nhớ hần cứ mơ hồ dần.

Thịnh Vương nở nụ cười ngạo mạn của kẻ thắng, dâng tranh lên:

- *Phụ hoàng, đây là Thục Trinh Huyền chúa. Nhìn hẳn ở kinh thành thường xuyên gặp nàng nên nhớ rõ dung mạo hơn hoàng đế! Nàng đừng làm một mỹ nhân!*

Hoàng thượng gật đầu, tấm tắc khen ngợi màu sắc trong tranh, lại nói:

- *Anh hùng khó thoát, thêm mỹ nhân đó sống thêm thì vui! Thục Trinh Huyền chúa có lẽ là người đặc biệt, đều khiến các Hoàng tử của Trẫm nhớ đến.*

Hoàng thượng nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa:

- *Xem raki nghệ phải để hôm khác thì thôi, ha còn ở lại dùng thì cũng cùng Trẫm!*

- *Tạ phụ hoàng!*

Hoàng thượng ra phòng ngoài, nơi nhà bếp đang chuẩn bị đưa thức ăn lên. Thành Hầu cuộn tranh lại, hần ngắm rất lâu bức tranh Thịnh Vương vừa họa.

Khi hần ngẩng mặt lên đã thấy ánh mắt sắt lạnh của Thịnh Vương.

Thịnh Vương tiến đến cạnh hần, thì thầm:

- *Hoàng đế không biết, nàng không thích búi hết tóc lên, cũng lười biếng cài trâm vì nặng nề! Hơn hết, nàng còn thích dân thì bần hững khỉcs áu ca!*

Thịnh Vương cười nhạt bước đi, bản thân Thịnh Vương cũng tự hỏi rằng mình đang ghen ư? Hần biết những điều này qua miệng Lữ Định Ân, hần nào thần thiết với nàng như thế, hần muốn chọc tức Thành Hầu. Vì sao hần làm vậy, hần cũng không rõ, có lẽ, hần đã thật sự tương tư nàng!

Thành Hầu từng người lại, nhìn theo bóng vị hoàng huynh kia. Phùng Gia Hỷ, nằng làm việc cho Hầu gia hần, sao lại thần mặt cùng tên Hoàn Nhan Viễn Thuyết đó. Lò than bạc đang cháy phừng phừng, Thành Hầu vớt bức họa của Thịnh Vương vào đó, nhìn lửa dần nuốt trọn những màu sắc.

Hần nhanh chóng lấy lại phong thái, rồi cất bước theo Hoàng thượng.

(*)Tranh Thành Hầu

(**) Tranh Thịnh Vương

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 56: Nhất Hồ Tử Thương (trung)

Thành Hầu đứng trong bóng tối giữa rừng, Tuyệt Tâm cũng ở đó, âm thầm bảo vệ chủ nhân. Lý do hôm nay hắn phải có mặt nơi thâm sơn cùng cốc này chính vì Trương ti hân, Hòa Cát Đại công chúa. Nàng ta và Viêm Thế tử Viêm Mục từng lớn

lên cùng nhau, trước khi Hoa Quý Tần bị người hãm hại phải rời cung.

Viêm Mực là con tin mà Viêm Quốc Vương đưa sang Đại Quốc để đổi lấy hòa bình. Nhân sinh vật đổi sao dời, Hoàng hậu Viêm Quốc - đích mẫu hân - tư thông cùng trọng thần lật đổ Quốc Vương. Viêm Mực từ đó từ cổ vô thân, được Vĩnh Nguyên Đế tạo cơ hội, ban một chức tước nhân tân tại Mi Châu. Có điều, Viêm Mực tài cao khí ngạo, quyết tâm phục vị.

Đại Công chúa cùng Viêm Mực tình cảm sâu nặng, mấy năm xa cách, nhân dịp này đến Mi Châu, Thành Hầu đành phải dàn xếp để hai người họ gặp nhau.

Tuyệt Tâm hơi tay lên đồng lửa đã sắp tàn, chỉ còn than đỏ:

- *Hầu gia, bên Vạn Quý phi có động tĩnh rồi!*

Thành Hầu thở ra làn hơi giá buốt, áo choàng dưới sức nặng sương muối gần như cứng lại:

- *Đồng thị muốn làm cái gì?*

Tuyệt Tâm lắc đầu, vớ lấy bầu rượu bên hông uống một ngụm:

- *Thuộc hạ cho người theo dõi, thấy cung nữ bên cạnh Vạn Quý phi thường xuyên ra khỏi phủ, lại hay đến những kẻ buôn người ngả giá.*

Thành Hầu nhàn nhạt cười:

- *Cầm Thành ba ngàn cung nữ không đủ hầu hạ hay sao mà phải lặn lội mua người! Đồng thị xảo quyết thâm độc, không từ thủ đoạn nào.*

Đại Công chúa từ lầu cô bước ra cùng Viêm Thế từ cần trọng ngồi xuống:

- *Lăng Thần, chúng ta đi một bước tính một bước, nếu Đồng thị đã dàn kế thì đệ đừng nên phụ công ả!*

Thành Hầu mỉm cười:

- *Hoàng ti lo cái gì, những loại kẻ sách nữ nhân nhỏ nhen không uy hiếp đệ được! Cái đệ muốn là khiến Thịnh Vương thân bại danh liệt!*

Viêm Mực thổi tàn lửa cuối cùng lụi xuống:

- *Nói về thâm độc, ta nghĩ còn ả hơn hoàng ti của người chứ?*

Đại Công chúa trừng mắt nhìn hân, lại quay sang Thành Hầu:

- *Đằng nào cũng còn ba ngày nữa mới đến đại hôn. Chúng ta vẫn có thời gian chuẩn bị.*

Hai mươi tám tháng chạp.

Trời vẫn rất lạnh. Trên đường lớn Mi Châu, nhà nhà treo đèn lồng dán câu đối mừng năm mới, không khí vô cùng vui vẻ. Xa xa vang lên một vài tiếng pháo đùng đoàng.

Thành Hầu vận hỷ phục tâng lang rượu liêu hoa tám người kiềng lộng lẫy kèn trống chầm chậm rảo bước về phủ. Phía sau, mấy trăm người i ạch bê náo rương gỗ náo hòe xiềng hồi môn của tân nương. Đường đi náo nhiệt vui vẻ không sao kể hết.

Sau khi bãi thiên địa, tân nương được đưa đi tân phòng. Mà Thành Hầu còn phải tiếp rượu quan khách. Hôn lễ về cũng trang trọng, giá mỗi bàn tiệc đều lên đến vài ngàn lượng bạc trắng. Hoàng thượng cũng mất đi vẻ uy nghiêm thường ngày, thi thố uống rượu.

Hồ Phách thi thắm vào tai Vạn Quý phi:

- *Nương nương, mọi chuyện đã chuẩn bị xong!*

Vạn Quý phi gạt đầu, thờ phào nhẹ nhõm, liếc nhìn xuống dưới, Thịnh Vương vẫn đang cầm chén rượu nhấp môi với một quan viên.

Người này làm chức vụ Tham tri nho nhỏ, hết sức nịnh bợ luồn cúi:

- *Vương gia, hạ quan có một nữ nhi vừa tới mới cặp kè đáng vẻ không tệ, biết ca múa biết làm thơ, trong lòng chỉ ao ước ra mắt Vương gia một lần!*

Thịnh Vương nhếch môi:

- *Bản Vương nào có vinh dự gặp qua thiên kim tiểu thư quý phủ.*

Viên Tham tri kia mặt méo xệch, Thịnh Vương nói vậy chính là nhạo báng ông đáng nữ nhi cầu vĩnh, không biết tự lượng sức mình, hân là Nhị Hoàng tử, còn thiếu mỹ nhân hay sao.

Thành Hầu lịch qua mấy bàn tiệc, nằng chèn rượu lên:

- *Hoàng huynh, hôm nay là ngày vui, uống với đệ một ly!*

Thịnh Vương nở ra nụ cười thân thiết, bá vai Thành Hầu:

- *Chúc phu thê hoàng đệ bách niên giai lão, tương kính như tân...cái gì bữa nhí, à, sớm ngày sinh quý tử!*

Hoàng thượng trên cao ha ha cười:

- *Lăng Mặc, con thành hôn trước, phải sớm sinh quý tử mới đúng!*

Phía dưới theo câu đùa nhạt nhẽo của Hoàng thượng mà cười rộn ràng. Thành Hầu nâng tay, hai ly rượu va vào nhau sòng sánh, Thịnh Vương lo lắng uống hết.

Được một khếch, đầu Thịnh Vương dần có cảm giác choáng váng, hân thi thắm:

- *Huỳnh Kiến, bản Vương muốn ra ngoài!*

Huỳnh Kiến công công tuân mệnh chủ nhân, dìu Thịnh Vương ra ngoài. Đến khúc hành lang gần khách phòng, hân ngồi xuống, đầu vẫn đau ề ảm, khung cảnh xung quanh xoay vòng, mắt mờ dần:

- *Không lẽ bản Vương bị hạ được?*

Huỳnh Kiến lo lắng:

- *Vương gia, bình rượu của người là nô tài tự mình kiểm tra kỹ, ly rượu đó cũng là nô tài rót. Không thể!*

Thịnh Vương cố gắng suy nghĩ, đầu óc vẫn đau bùng bùng, cuối cùng ý thức dần mất đi.

Tuyệt Tâm phất tay nhìn Huỳnh Kiến công công bị một gậy bất tỉnh nhân sự. Nhanh chóng đưa Thịnh Vương vào tân phòng.

Tuyệt Tâm đặt Thịnh Vương hôn mê trên giường cưới đỏ thắm:

- *Chủ nhân, bây giờ thế nào?*

Thành Hầu nhìn vào bao tải nơi góc nhà:

- *Lời ra!*

Tuyệt Tâm tháo dây, trong bao tải là một nam oa chi khoảng bảy tám tuổi, trắng xanh gầy gò, Tuyệt Tâm đặt nam oa này lên giường. Nhanh chóng cởi y phục Thịnh Vương ra, xé bỏ đồ đạc trên người tiểu nam oa đó.

Thành Hầu cau mày, Viêm Thế từ nói không sai được, hoàng ti hân thâm độc gấp mấy lần Vạn Quý phi. Nhìn hạ thân tiểu nam oa nhor nhóp máu và dịch, ruột gan Thành Hầu cuộn lên một trận buồn nôn:

- *Nhanh lên! Đi thôi!*

Thành Hầu một mạch đến viện Đại Công chúa:

- Hoàng tử, Từ Tâm đâu?

Đại Công chúa thông thả:

- Bên trong! Đã xong hết rồi chứ?

Thành Hầu định uống một ngụm trà, nhưng nhớ lại cảnh lồm lợm vừa rồi, liền buông xuống:

- Nếu mẫu phi được một phần tí, chúng ta đã không mất bao năm cực khổ!

Đại Công chúa lắc đầu, thân thể mềm mại, gương mặt tuyệt sắc lộ nét u buồn:

- Số mạng! Đều là số mạng!

Thành Hầu im lặng, hần sống lại một kiếp còn tin vào số mạng ư, chính hần phải là người định đoạt vận mệnh bản thân.

- Hoàng tử! Đừng để Từ Tâm thất vọng, để quay lại tiếp tục rêu dầy, đến lúc phụ hoàng được nhìn nhĩ từ người yêu quý nhất rồi!

Lúc vừa thấy Thành Hầu rời tiệc, Vạn Quý phi đã ngay lập tức ra hiệu cho Hồ Phách. Hồ Phách vội vàng quay về viện chủ nhân, hạ lệnh cho một thiếu nữ nỡ mạo:

- Nhớ lời ta chưa. Tiếp cận Thành Hầu! Trên người người có được, không nam tử nào nghĩ qua mà kìm chế được!

Nữ tử kia gật đầu, một mạch đi đến hoa viên. Hồ Phách rình mò, mãi đến khi thấy Thành Hầu bế bóng nữ tử từ kia đi mới vội vàng quay về:

- Nương nương, thành công rồi!

Vạn Quý phi bấy giờ mới cười nhẹ đi xuống mấy bàn có mệnh phụ phu nhân, phát phơ quạt ngọc nói:

- Bên trong này toàn mùi rượu, bản cung thật muốn ra ngoài đi dạo cho đỡ buồn chán mà!

Vạn Quý phi là ai chứ, vừa nói liền được hưởng ứng, một đoàn nữ nhân riu rít trò chuyện hảnh lễ với Hoàng thượng rồi rời tiệc.

Vạn Quý phi thông thả bước nghe lời tán dương xung quanh mình, lại như vậy ra ý tưởng:

- Bản cung thật muốn trẻ cho cả năm nương mà!

Một phu nhân lên tiếng:

- Đoàn hương lang này cũng gần tàn phòng, nếu nương nương không ngại, chúng ta cùng qua bên đó!

Vạn Quý phi gật đầu, cảm giác nôn nóng vui vẻ muốn thấy người gặp nạn khiến bước chân cứ nhanh dần.

Hồ Phách tươi cười mở cửa phòng, dưới mặt đất y phục một phần bị xé rách rải rác, bàn ghế cũng lộn xộn. Một mệnh phụ thảng thốt kêu lên:

- Sao lại thế này?

Vạn Quý phi giả vờ hốt hoảng:

- Tàn phòng đã xảy ra chuyện gì? Mau mau vào xem!

Hồ Phách vén rèm, thần sắc đột ngột cứng đờ chặn trước giường:

- Nương nương, không nên... không nên...

Vạn Quý phi đã chắc chắn chiến thắng trong tay, giờ phút này sao hiểu được ý Hồ Phách, liền đẩy nàng ta ra. Mấy mệnh phụ vội vàng kéo rèm qua hai bên.

Trong phòng ngoài tiếng la hét thất thanh thì không nghe được gì nữa. Trên giường, Thịnh Vương chẳng có gì che đậy đang ngủ say như chết, bên cạnh còn một nam oa đã bất tỉnh từ lâu, máu khô từng vệt trên chân nệm. Hạ thân nam oa kia nhìn sơ cũng biết đã có người cưỡng bức.

Vạn Quý phi mơ hồ lùi lại, ánh mắt kinh hoàng:

- Không thể nào! Sao lại có thể!

Hồ Phách lay lay Thịnh Vương:

- Vương gia! Người mau tỉnh dậy! Người mau tỉnh dậy!

Vạn Quý phi nhìn ẩm trà lạnh trên bàn, trực tiếp hắt vào mặt Thịnh Vương:

- Dậy mau! Trúng kẻ rồi!

Thịnh Vương trong mơ màng cũng dần lấy lại ý thức, đầu vẫn ong ong đau nhức, mắt một lúc định thần, hần mới hiểu bản thân đang trong tình cảnh nào:

- Mẫu phi!

Hồ Phách thu nhặt quần áo vurun vãi trên nền đất giúp Thịnh Vương mặc vào. Đám mệnh phụ xôn xao ngoài cửa, Thịnh Vương anh tuấn là thế, phong nhã là thế, sao lại có sở thích biến thái này. Tiểu nam oa mới bảy tuổi đã ác độc bắt người gian dâm còn trên chính giường cưới của hoàng đế mình.

Thịnh Vương nhìn nam oa trên giường, lòng quặn lên khó chịu, khàn khàn giọng nói:

- Tiểu tử này! Giết!

Vạn Quý phi mắt hần đầy tia máu đỏ, chỉ vào đám mệnh phụ:

- Im hết! Ai dám bàn luận chuyện này đừng trách bản cung độc ác!

Giữa lúc đó, một giọng nói sang sảng vang lên:

- Nếu Trẫm bàn luận thì Quý phi sẽ làm ra cái gì?

Vạn Quý phi vội vàng quỳ xuống, đám mệnh phụ cũng im thin thít, Thịnh Vương bộ dáng chặt vật vô cùng, áo xống xốc xếch hành lễ:

- Hoàng thượng vạn tuế!

Thành Hầu đứng sau lưng phụ hoàng, nhìn cảnh tượng trong phòng, lòng thật khoan khoái, cái gì gây ông đập lưng ông, chính là đây!

Vạn Quý phi gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc:

- Thần thiếp nóng giận lỡ mồm xin Hoàng thượng tha tội!

Thịnh Vương cúi gầm mặt, từ khi sinh ra đến bây giờ, hần chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy. Khốn kiếp! Hần cần mồi đến bật máu để tránh bản thân nóng giận mất khôn. Mất một lúc lâu, Thịnh Vương mới dè dặt:

- Phụ hoàng, nhĩ thần, thật sự, cái gì cũng không biết!

Vạn Quý phi khóc lóc, Thịnh Vương là đứa con Hoàng thượng yêu thương nhất, chỉ là một cái nam oa không rõ, Hoàng thượng sẽ giận cao đánh kẻ chứ:

- Hoàng thượng, người biết tính cách Lăng Mộc mà, sẽ không làm ra loại chuyện bại hoại thế này! Nhất định là công nhân hại!

Đôi mắt Vạn Quý phi sắc lạnh hướng về phía Thành Hầu. Đám người đứng đó cũng tự nhiên nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhất Hồ Tử Thương (hạ)

Thành Hầu đón nhận mọi ánh mắt nghi ngờ lẫn tò mò với phong thái thản nhiên vô tội:

- Nương nương, đây là đại hôn của bản Hầu, nương nương có thể cho rằng bản Hầu đem chuyện tốt đời người một lần ra tự hạ uy danh bản thân? Bản Hầu nào vô si như vậy?

Vạn Quý phi ánh mắt quật cường:

- Ô cá Mi Châu này ngoài người ra ai còn có lá gan làm hại Thịnh Vương chứ?

Thành Hầu giểu cợt nhìn, Vạn Quý phi một đời chưa bao giờ thua mưu dưới tay mẫu phi, nay trở thành bại tướng bởi hoàng ti hần, tư vị này không dễ nếm:

- Nương nương, sao người cứ khẳng định hoàng huynh bị bản Hầu ám hại? Trong lòng nương nương đang có quý, suy bụng ta ra bụng người?

Vạn Quý phi lắp bắp:

- Bản cung...không...Hoàng thượng minh xét!

Quang Từ công công đặt tay lên nam oa kia, không còn nhịp thờ, nhưng toàn thân vẫn âm nóng, chứng tỏ chưa chết bao lâu.

- Hoàng thượng, thi thể thật sự rất mới, có lẽ chưa được một canh giờ!

Thịnh Vương cúi gằm mặt, cay đắng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần sai rồi! Phụ hoàng ban tội!

Vạn Quý phi lay vai Thịnh Vương, gương mặt hoàng hốt cực độ:

- Lãng Mặc, con nói cái gì vậy? Con không làm gì hết sao lại phải nhận tội? Lãng Mặc, nói cho phụ hoàng biết, con không hề liên can đến nam oa kia đi!

Thịnh Vương hơi siết tay Vạn Quý phi, nhưng vẫn giữ nguyên ý định:

- Phụ hoàng, gây náo loạn trong ngày đại hôn của hoàng đệ, con sai rồi!

Vĩnh Nguyên Đế nhìn con trai mình yêu quý nhất đang chặt vật quý trên mặt đất, xung quanh tuy quan viên mệnh phụ đều cúi đầu không dám bàn luận, nhưng chắc chắn hiện tại câu chuyện này đã truyền ra khắp Mi Châu, nói không chừng, vài ngày nữa thôi, cả kinh thành đều biết rõ.

- Nghịch tử!

Thịnh Vương rơi nước mắt, lời nói của Hoàng thượng như dao sắc cửa từng nhát vào tim hắn. Thịnh Vương gằn gọng nói:

- Hoàng đệ. Lâm hòng ngày vui của đệ là lỗi do ta không tốt! Hoàng đệ đại lượng bỏ qua!

Thành Hầu âm lãnh cười:

- Hoàng huynh, chuyện cũng đã xảy ra, làm lớn chính là mất đi uy nghiêm Hoàng thất. Đệ không muốn hoàng huynh khó xử. Đệ không trách cứ gì huynh.

Hoàng thượng mi tâm cau chặt, giọng điệu cũng một mòi dằn:

- Hoa Quý Tần đâu? Hòa Huệ Huyền chưa có sao không?

Thành Hầu hơi tiến lên một chút:

- Phụ hoàng, buổi sáng Từ Tâm cảm thấy thân thể khó chịu nên mẫu phi đã đưa nàng đến viện Đại hoàng ti thoáng mát hơn nghỉ ngơi rồi ạ!

Hoàng thượng gắt đầu:

- Tốt! Sắp xếp tân phòng mới! Hôm nay vất vả rồi, tất cả lui đi!

Đám quan viên mệnh phụ hành lễ ra về. Thịnh Vương và Vạn Quý phi vẫn quỳ trên sân nhà mùa đông lạnh buốt. Hoàng thượng khó khăn lắm mới truyền được chỉ ý:

- Quang Từ công công, sắp xếp mừng năm tháng giêng hồi kinh gấp!

- Vâng, thưa Hoàng thượng!

Thịnh Vương biết đã đến lúc tự thân nhận bản án, trong lòng như có ai bóp nghẹt, lực phủ ngũ tạng sôi lên, thống khổ đau đớn.

Hoàng thượng xoay lưng ra cửa:

- Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết, thanh danh suy bại, làm người vô đức, tổn hại uy nghiêm Hoàng tộc, nay tước bỏ quyền hành đất phong Giang Châu, thuế thu giảm bảy phần. Vạn Quý phi đường tử không nghiêm, dung túng gây loạn, cảm tước ba tháng.

Vạn Quý phi trợn trừng mắt, hai tay ôm ngực, ngã xuống mặt đất trực tiếp ngất xỉu.

Thịnh Vương nuốt trăm cay vạn đắng vào lòng, cắn răng:

- Tạ phụ hoàng nhân từ!

Thành Hầu hành lễ, những người khác cũng quỳ xuống, đồng loạt:

- Hoàng thượng thánh minh!

Vĩnh Nguyên Đế rời đi, đoàn hầu cận cũng tiếp bước, Vạn Quý phi nhanh chóng được đưa về viện mồi Thái y chẩn trị. Thịnh Vương một mình giữa căn phòng trống, sắc trời tối dần. Hắn hét lên tuyệt vọng.

Dưới ánh nến tù mù, Vĩnh Nguyên Đế hơi ôm đầu, thân thể trắng kiết tựa vào ghế bành gỗ.

Quang Từ công công cẩn thận đưa một bát sứ đến:

- Hoàng thượng, đây là thuốc an thần, Hoa Quý Tần biết người mất ngủ nên trẻ rồi vẫn đem đến!

Vĩnh Nguyên Đế đỡ lấy, một ngụm uống hết, lại hỏi:

- Nàng đâu?

- Sau khi đưa thuốc đã quay về rồi ạ!

- Đã đến lại không dám gấp, nàng bao năm vẫn thế!

Hoàng thượng nhắm mắt hồi lâu đột ngột lên tiếng:

- Lãng Mặc thế nào rồi?

Quang Từ công công hơi ngạc nhiên, hôm nay Thành Hầu là nạn nhân, nhưng giờ phút này Hoàng thượng lại quan tâm đến Thịnh Vương, ông dè dặt trả lời:

- Hoàng thượng, Thịnh Vương vẫn đang quý trong tần phòng, rất thế lung!

Vĩnh Nguyên Đế thờ dài:

- Từ khi Lãng Mặc được sinh ra tới tận bây giờ, Trẫm chưa một lần nói nặng với nó. Lãng Mặc thông minh hiểu chuyện, luôn cố gắng làm Trẫm vui lòng, Trẫm còn nhớ năm nó mười tuổi, tự làm một con điều tặng Trẫm, nó không cho hạ nhân giúp, chèn tre đến đứt tay chảy máu...

Hoàng thượng chìm vào dòng hồi tưởng, Quang Từ công công không nói gì, vốn dĩ Thịnh Vương sinh ra vào thời điểm Hoàng thượng đã lên ngôi, tâm trạng vui mừng, hơn hết Vạn Quý phi khôn ngoan khéo léo không được sủng ái nhưng cũng không dễ thất sủng, mẫu băng từ quý tử từ đi lên từng bước một.

Khi đó trong cung chỉ có Thái tử và Thịnh Vương, Thái tử thiếu tháng sinh non cơ thể đau yếu, nên Hoàng thượng thường ôm Thịnh Vương đùa giỡn nhiều hơn. Thịnh Vương mãi khi trưởng thành, được phong tước mới rời khỏi kinh thành, nhưng cũng chỉ là trên hình thức, một năm đã đến sáu tháng Thịnh Vương ngủ lại trong cấm cung.

Hoàng thượng mặc áo choàng ra trước cửa phòng, gió thổi rét buốt, ngày mai đã là giao thừa:

- Người có nghĩ Lãng Mặc làm ra loại chuyện này?

Quang Từ công công hơi ngẩng người:

- Nó tài không dám bàn luận!

Hoàng thượng lắc đầu:

- Là binh lính không mơ thành Tướng quân không phải binh lính tốt. Song hồ phản tranh, nhất hồ từ thượng. Lần này có lẽ do Quý phi bày mưu ám chước, nhưng Lãng Thần một kiếp tránh được mới tương kế tựu kế lên người Lãng Mặc.

Quang Từ công công cúi mặt, loại chuyện này có nghe cũng phải tự coi bản thân đã điếc rồi. Hoàng thượng hắng giọng:

- Người đến tần phòng mời Thịnh Vương quay về nghỉ ngơi, dặn dò nó yên tâm, không có chuyện gì là Trẫm không hiểu được.

Quang Từ công công tuân lệnh thi hành, cùng mấy hạ nhân xách đèn lồng đỏ leo loét đi trong gió lạnh.

Bên kia Hầu phủ, Hoa Quý Tẩn đang trò chuyện cùng Đại Công chúa, Thành Hầu cũng ở đó, hần chậm rãi uống từng hớp một canh gà ấm nóng:

- Nhiều năm như vậy mới có thể nhìn hần thất thế, thật thống khoái! Hần có là thần tiên cũng không thể nào đoán được khi hai ly rượu vào vào nhau chính là lúc rượu có được gây mê của đệ trản sang ly hần! Lời chúc của hần thật đáng giá chứ!

Đại Công chúa múc thêm canh vào bát Thành Hầu, âu yếm nói:

- Đệ xem, Đồng thị cũng có ngày hôm nay!

Thành Hầu cười không thành tiếng:

- Qua năm mới chắc chắn sẽ lập tần Hậu!

Hoa Quý Tẩn mỉm cười:

- Sao con biết?

Thành Hầu giăng giải:

- Mẫu phi nghĩ xem, Đồng thị đang là Nhất phẩm Quý phi quản lý lục cung, lại làm ra chuyện hại mình hại người, trước giờ phụ hoàng sủng là sủng Hoàn Nhan Viên Thuết chứ không phải sủng Đồng thị. Hậu cung náo loạn, đại tang đã qua, phụ hoàng chắc chắn sẽ phải cân bằng thế cục triều chính.

Hoa Quý Tẩn rơi vào tầng tầng lớp lớp suy nghĩ. Đại Công chúa ôn nhu nắm lấy tay mẫu phi:

- Con sẽ tìm mọi cách đưa người long trọng hồi cung!

Thành Hầu nhớ lại kiếp trước, qua tháng tư tần Hậu được lập chính là Hiền Liên Tĩnh Tử, tí ti của thế tử hần Hiền Liên Từ Tâm. Kiếp này so với kiếp trước không rõ có sai lệch gì, nhưng nếu đúng vậy, thì hần có lợi thế vô cùng lớn.

Thành Hầu hơ tay lên lò than:

- Mẫu phi, tần Hậu có lẽ không nhiều thực quyền, cũng không xuất thân huân quý thế gia, mẫu phi cứ yên tâm.

Rèm treo khẽ động dậy nghe lanh canh, Linh Tề thì lễ bước vào:

- Tham kiến nương nương, Đại Công chúa. Bẩm Hầu gia, Nguyên thủ vệ có chuyện cần báo.

Thành Hầu gật đầu ra ngoài, Tuyết Tâm đã đợi sẵn:

- Chủ nhân, Quang Từ công công đã mời Thịnh Vương về viện. Có lẽ lần này Hoàng thượng không thật sự đứng về phía người đâu!

Thành Hầu thờ dài, kết cục này hần đã đoán định được, nhưng tình cảm phụ tử của hần ngày càng mờ nhạt đi, không phải vì Thịnh Vương, cũng không phải vì phụ hoàng, mà vận mạng liên đẩy con người ra xa nhau hơn.

Thành Hầu lạnh giọng:

- Bản Hầu biết rồi, không cần đề ý đến hần nữa, người cũng nghỉ ngơi đi!

Thành Hầu dọn quay vào phòng thì thấy Hoa Quý Tẩn đứng ở đó:

- Thế tử con đã đợi rất lâu, con nên cùng nàng viên phòng đi, ngày đại hôn xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng sẽ tui thân!

Thành Hầu gật đầu, cùng Linh Tề đi đến phòng tần hôn mới. Trên đường đi, thấy vai Linh Tề dường như đang run rẩy, hần ôn nhu nắm lấy tay nàng:

- Sao thế?

Linh Tề không kìm được một tiếng nức:

- Gia, người có thể tử sẽ không còn để mắt đến nô tì nữa phải không?

Thành Hầu mỉm cười, đáy mắt như có lửa âm bao bọc:

- Đừng nghĩ nhiều, nàng trong phủ là một nữ tiểu thư, dù có hay không có phu nhân, nàng vẫn giữ nguyên địa vị. Trước mặt ai nàng là tì nữ bản Hầu không cần biết, đối với bản Hầu, nàng chính là Linh Tề!

Linh Tề ngưng ngừng đến đó cả mặt, hai má nóng bừng, Thành Hầu đi một đoạn thì rẽ qua thư phòng:

- Nàng thông báo với phu nhân, bản Hầu rất mệt, đêm nay không thể đến được, cứ nói phu nhân nghỉ ngơi trước!

Linh Tề gật đầu, ánh mắt mong chờ:

- Nô tì hồi báo rồi sẽ hầu hạ Gia!

Thành Hầu lắc đầu, nhớ lại bức tranh mấy ngày trước Thịnh Vương họa Phùng Gia Hỷ, trong lòng dâng lên một trận chua nhè nhè:

- Không cần, bản Hầu muốn yên tĩnh, nàng xong việc cũng ngủ sớm đi!

Linh Tề cau mày, nhưng không hề nheo, nàng hiểu rõ chủ nhân của mình. Vội vàng vén váy đi đến phòng tắm hờ.

Hiên Liên Từ Tâm nhân nhật đón tin không vui này, nàng cũng lơ mờ đoán được đã thế này nếu Hầu gia không sang chính là không thể sang.

Hiên Liên Từ Tâm dịu dàng:

- Ta biết rồi, nói chẳng cứ yên tâm, ta không sao, chuyện hợp cần giao bôi cứ để ngày khác, phu thê sống trăm năm đâu phải một giờ một buổi!

Linh Tề hành lễ ra về, ti nữ bên người Hiên Liên Từ Tâm tức tối nhìn theo:

- Phu nhân, người còn không biết à ta là hồ ly tinh, à ta trong phủ có viện riêng, có nô tì nào có viện riêng không chứ! Hầu gia chỉ thiếu một cái danh phận cho à mà thôi!

Hiên Liên Từ Tâm bắt giắc ôm bụng, nàng không thể sinh hài tử, làm sao cảm can phu quân có thấp thỏm. Chỉ là ngày đại hôn thế này, có phải rất nhục nhã cay đắng không?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Giết người không dao

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba mươi tháng chạp.

Đường phố cũng như Hầu phủ, cầu đối đèn lồng đỏ đều đã treo lên, thi thoảng xa xa có tiếng pháo nổ. Không khí vui mừng náo nhiệt. Hầu phủ cũng không vì chuyện xảy ra hôm đại hôn mà buồn tẻ, tân nương vừa vào cửa Hoa Quý Tàn cũng ý tứ để nàng bớt đi về ngại ngùng, tránh phải chịu tỳ khuất.

Chỉ là từ hôm đại hôn đến bây giờ, Hiên Liên Từ Tâm chưa hề cùng Thành Hầu viên phòng. Hoa Quý Tàn không trực tiếp thu khăn trắng có dấu lạc hồng, Thành Hầu hiểu ý cũng ngại tạo một chiếc bỏ trong hộp vàng đưa đến.

Bởi thế, Hiên Liên Từ Tâm kính trà chậm một ngày, Hoa Quý Tàn dễ tính, Hoàng thượng hiển nhiên không làm khó con dâu, còn vì chuyện Thịnh Vương mà đến bù rất nhiều tặng vật. Đại Công chúa yêu thương Thành Hầu nên cũng yêu thương cả thê từ đệ đệ mình.

Hôm nay Hiên Liên Từ Tâm được Cẩm Từ giới thiệu một vòng công việc Hầu phủ, nàng liền uớm hơi:

- *Cẩm Từ có nương, Linh Tề có phải là thông phòng của Hầu gia?*

Cẩm Từ xoay người thì lễ:

- *Phu nhân đừng quá lo lắng, Linh Tề không phải thông phòng, chưa từng thân mật cùng Hầu gia, chỉ là nàng ta hầu hạ Hầu gia từ khi còn là Hoàng tử ở Cẩm Thành nên được Hầu gia ưu ái!*

Hiên Liên Từ Tâm siết chặt khăn tay, chưa từng bỏ lên giường Thành Hầu đã được coi trọng như vậy, nếu sau này có hài tử, thì chính thê như nàng sẽ đặt ở đâu? Hiên Liên Từ Tâm vốn toan tính để nha hoàn bên cạnh mình trở thành di nương, sau đó ôm con của nàng ta mà nuôi dưỡng, nào ngờ Thành Hầu lại lạnh nhạt như vậy.

Hiên Liên Từ Tâm nhận lấy sổ sách, nàng đem về viện kĩ lưỡng kiểm tra từng mục một. Vốn nàng gả vào cuối năm, cái lệ ba ngày lại một lần đánh phải dời sang tận mừng hai tết. Hiện tại trong phủ buồn chán, nàng liền lấy sổ sách làm niềm vui, không phải quân sự là công việc đại diện quyền lực chính thê hay sao? Hiên Liên Từ Tâm tự hào chăm chỉ tính toán.

Sổ sách viết rõ ràng, không hề có một điểm nghi vấn nhỏ, Cẩm Từ là cận nữ bên cạnh Đại công chúa, sau vì Thành Hầu nhận đất phong liền tuân mệnh đi theo. Nàng ta đoan chính nghiêm cần, so với tiểu thư quan nhỏ còn có khí chất hơn. Về chuyện quân sự này, Hiên Liên Từ Tâm phải học tập Cẩm Từ nhiều.

Hầu phủ thật sự rất giàu có, vô cùng giàu có, mọi chi phí sinh hoạt đều ba tháng một lần được Triệu Thiếu giám cho binh lính đưa bạc về. Lương thực nhập từ Viêm Quốc, với khối lượng như tiệm gạo Thành Hầu mở ở kinh thành thì không chi nuôi Hầu phủ, mà nuôi cả Liên Thành đều dư dả.

Ti nữ bên cạnh Hiên Liên Từ Tâm giúp nàng rót trà:

- *Phu nhân mời về phủ, không cần gồng sức quá!*

Hiên Liên Từ Tâm lắc đầu:

- *Nếu không làm, trong phủ này ta sẽ không có tiếng nói, một chính thê không quản trách không tồn từ sớm muộn gì cũng bị huy về!*

- *Phu nhân đừng nói lời xui xẻo! Hầu gia trước kia yêu thương người như vậy...*

Hiên Liên Từ Tâm ngừng mặt:

- *Lộ Hinh! Người xem, chi phí ăn mặc của Linh Tề mỗi tháng là hai mươi hai lượng bạc đấy!*

Lộ Hinh tròn mắt:

- *Phu nhân, có phải quá cao không? Phu nhân phải giảm xuống!*

Hiên Liên Từ Tâm cắn môi, hai mươi hai lượng bạc, ngay cả tiểu thư đích nữ như nàng mỗi tháng cũng chỉ có hai mươi lượng! Hầu gia nghĩ gì vậy chứ, nhưng nàng mới vào phủ, căn cơ chưa vững, chuyện này, nên để Hoa Quý Tàn giải quyết.

Giữa trưa, Thịnh Vương một mình đứng trên bến thuyền, Quang Từ công công nhỏ giọng:

- *Vương gia, người đừng buồn, Hoàng thượng cũng là muốn tốt cho người mà thôi!*

Thịnh Vương nắm tay thành đầm, tà áo vì gió sóng mà bay phấp phật, tóc đen tán loạn trên gương mặt tuấn mỹ, giọng hân hân khàn khàn:

- *Bản Vương biết rồi! Nói với phụ hoàng, bản Vương thật tâm cảm tạ người!*

Thịnh Vương lên thuyền, Huỳnh KIỆN công công cùng vài hạ nhân ôm hành lý đi theo. Thịnh Vương vào gian buồng trống, ngã người nặng nề. Hoàng thượng giữ lại tước Vương này, không hạ phẩm không cấm túc coi như đã giờ cao đánh khẽ lắm rồi. Quay lại kinh thành, danh tiếng hân đánh phải làm lại từ đầu, mua danh ba vạn bán danh ba đồng.

Thịnh Vương nhìn Huỳnh KIỆN công công:

- *Hồi kinh triệu ngay Mạt Viện!*

Mạt Viện là thủ vệ tâm phúc nhất của Thịnh Vương, là người Vạn Quý phi nuôi dưỡng từ nhỏ, hiện tại Mạt Viện đang ở Giang Châu huấn luyện binh sĩ, cái tin tước quyền quân lý đất phong của Thịnh Vương truyền tới khiến hân phải chật vật che giấu các đội quân của Thịnh Vương trở thành người làm thôn trang điển viên rải rác nhiều nơi. Hiện tại Thịnh Vương gặp nguy, Mạt Viện ắt hân hồi kinh.

Huỳnh KIỆN công công tuân mệnh, lại nói thêm:

- *Vương gia, Quý phi đã gửi thư đến kinh thành, Đông Thượng thư sẽ giúp người lấy lại danh tiếng.*

Thịnh Vương gật đầu, ngoại tử phụ hân có lẽ sẽ truyền ra tin tức chuyện Mi Châu hân bị mẫu tử Hoa Quý Tàn ám hại, bởi vậy Hoàng thượng sợ hân trùng kế thêm một lần mới đề hân hồi kinh sớm. Còn về phần đề người khác tin tưởng thế nào, phải trông chờ vào biểu hiện hân.

Thịnh Vương ngồi dậy, đường thủy đến kinh thành tuy không chậm, nhưng mùa đông nhiều khúc sông đóng băng dày, cũng lắm chi đi được nửa đường, phải đổi sang bộ hành.

Hân liền tính toán:

- *Có tình sắp xếp một đoạn đường ngang qua Giang Châu, bản Vương có vài thứ cần lấy. Còn nữa, viết thư về phủ, nói Vương phi trực tiếp cho người đón bản Vương thật long trọng, cứ như chuyện Mi Châu không hề xảy ra.*

Huỳnh KIỆN công công lui ra ngoài, Thịnh Vương nằm sắp trên phản, người dần hân hấp sốt.

Kính thành.

Phùng phủ.

Gia Hỷ ngâm thân mình trong bồn tắm, chiều ba mươi tết nước tắm được nấu cùng các loại lá thơm để tẩy bỏ những điều xui rủi năm cũ. Bên ngoài phủ, tiếng pháo bùng đoàng vang vọng rõ, có tiếng trống múa lân ồn ào, thì thoảng còn nghe ai đó cao hứng một khúc hỉ.

Vĩnh Đan chuẩn bị sẵn y phục bên ngoài, năm mới tươi tắn, váy áo cũng xanh xanh hồng hồng. Gia Hỷ lười biếng mãi không chịu ra ngoài. Bối Lan thêm hương liệu vào lò xông, mùi hoa lê thoang thoảng.

Bối Lan đến trước rèm tịnh phòng, thì thầm cùng Vĩnh Đan:

- *Bên ngoài đang gắm 7 đống dịch chuyển Thịnh Vương, tidábiếtchưa?*

Vĩnh Đan nhắm mắt:

- *Thịnh Vương thì liên quan gì đến chúng ta? Thịnh Vương lại nạp thiếp à?*

Bối Lan thấy thái độ Vĩnh Đan không tốt thì không dám nói nhiều nữa, chỉ qua loa:

- *À, không, mấy lời đồn là Thịnh Vương gian dâm nam hài!*

Gia Hỷ thông thả nhắm mắt định thần, nghe được câu chuyện liền cảm thấy tò mò:

- *Bối Lan, em nghe được ở đâu?*

- *Khinây đi raphia công sau, mấy người giaoraudưachophủ chúng ta đang bàn ăn xôn xao!*

Gia Hỷ rút trung y vắt trên bình phong mặc vào người rồi tùy ý bước ra để các nàng hầu hạ hoàn thiện y phục cùng chải tóc.

Gia Hỷ đến cạnh lò than, Vĩnh Đan dùng khăn lụa từ từ lau bớt nước trên tóc chủ nhân xuống. Gia Hỷ uống ngụm trà ấm:

- *Em kể rõ ràng đi!*

Nghe Gia Hỷ có hứng thú, Bối Lan một mạch hào hứng:

- *Tiểu thư, trong ngày đầu tiên Thành Hầu, Thịnh Vương bắt có một tiểu nam oabây támtuổi cưỡi trên giường cưới. Hoàng thượng phát hiện được nên đã đuổi về kinh thành!*

Hà ma ma ôm y phục từ phòng giặt bước vào, liền bâu mồi:

- *Nó thì nghe khác, bên ngoài công tử nói Thành Hầu đã lột thủ lên người Thịnh Vương và ghentúc, chọn Hoàng thượng mới rồi! Thịnh Vương gặp nguy hiểm mà để Thịnh Vương quay lại kinh thành sớm hơn!*

Hai tin tức trái với nhau như vậy, phải từ hai nhóm người khác nhau xuất ra, còn phải vì hai mục đích đối ngược nhau.

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Kinh thành cách Mi Châu và dân xa xôi, thêm chỉ trong thời gian ngắn như vậy, chuyện xưa đã lưu truyền đến, chắc chắn có người muốn Thịnh Vương thân bại danh liệt!*

Vĩnh Đan choàng áo lên người Gia Hỷ, nhẹ giọng:

- *Ý tiểu thư là Thịnh Vương vô tội bị hại?*

Gia Hỷ chọn lựa mấy kiểu kim bộ điều trong hộp gỗ ướp hương lên tóc, lắc đầu:

- *Ai cũng có mục đích riêng, kẻ hại đầu anh là người vô tội! Chuyện này có rascal cũng không đến lượt chúng ta bàn luận, mỗi ngày nghe hết sức cũng chỉ chạy được babôn trăm dặm, phải qua hàng ngàn dặm, Thịnh Vương hôm nay mới có thể chứng thực được!*

Gia Hỷ khoác thêm áo lông ấm áp tay ôm lò sưởi nhỏ chuẩn bị đến viện lão phu nhân thì thấy một ti nữ lạ mặt hốt ha hốt hải đi vào:

- *Đại tiểu thư, Hồng di nương và các sấp sinh rồi!*

Hồng di nương sắp sinh, lại đúng ngày giáp tết, thật không may, hôm nay trong phủ các bà đồ đều đã về nhà ăn tết, chỉ còn một người tuổi đã cao ở lại.

Gia Hỷ đánh phải phản phớ:

- *Hà mama, mama đi sang bên đỡ giúp Hồng di nương, trong phủ hình như còn một bà đỡ, mau chóng đi gọi đi.*

Hà ma ma vội vàng vén váy đi theo ti nữ kia, Gia Hỷ nhìn trời đỏ tuyết, Hồng di nương sinh, không phải một cơ hội thật tốt hay sao:

- *Vĩnh Đan, đến Phật đường báo với Đại phu nhân, Hồng di nương sắp sinh nam hài tử!*

Vĩnh Đan hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, hành lễ đi ngay. Gia Hỷ cùng Bối Lan chậm rãi về viện lão phu nhân. Hôm nay là giao thừa, ngoài thành an tổ mầu là đến Ngọc Thực viện dùng cơm. Nếu Hồng di nương sinh ra hài tử mạnh khỏe thật, thì chính là đại hi đầu năm, cũng là điểm sáng duy nhất cho cả nửa cuối năm u tối của Phùng phủ.

Gia Hỷ nghiêng nghiêng mái tóc sửa lại trăm cái, như nhớ ra điều gì năng mới hỏi:

- *Phùng Gia Hào biết chuyện này chưa?*

Bối Lan không rõ giặt hay lắc đầu:

- *Mấy hôm nay chiều nào Nhị tiểu thư cũng tìm cách đưa cơm canh nóng đến Phật đường cho Đại phu nhân, có lẽ hiện giờ cũng đang ở đó.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Tốt! Mẫu nữ họ cùng một nơi mới có thể bàn luận mấy chuyện hạp với thiệt mình!*

Phía trong đại sảnh lão phu nhân, ánh đèn sáng rực rỡ, tiếng cười nói vô cùng rộn ràng. Gia Hỷ xốc lại áo ngoài chuẩn bị vào trong.

Chương này không có sự kiện gì tiêu biểu hết nên ta minh họa vài chi tiết trong trang phục cổ trang.

Trang phục này ta không lấy theo triều đại nào hết, mà viết một cách chung chung để hình dung nhất.

Về trang phục nhân vật nữ thường nghe đến yếm và tiết cổ. Thì hai vật này nó như thế này này:

- Yếm

- Tiết khó (cái này nàng nào đọc sắc nhiều chắc nghe suốt □□).

Đây là loại truyền thống:

Đây là loại cách điệu (đã được buộc dây rồi, tháo dây là ra một mảnh vải liền luôn ý).

Đàn ông thì không mặc yếm và tiết khó, mặc thẳng đến trung y luôn.

Bao gồm áo cổ xếp và áo cổ tròn mặc với quần (ta không tìm được cái hình nào đẹp hơn nên lấy đại một bộ thời Thanh vậy □□):

Tổng quát trang phục nam thì bên ngoài trung y các anh sẽ mặc thêm "quái" hoặc "bảo" (nó gắn gần giống áo dài với cổ áo xếp lên nhau, tựa tựa cổ áo giao lĩnh của VN mình).

Xong rồi mang thắt lưng, ngọc bội, túi hương, hàu bao, khoác áo mỏng là ra một kiểu trang phục gọi là "pienfu" - một kiểu Hán phục rất phổ biến.

Đây là hình giai đẹp đã mặc pienfu:

Đối với nữ nhân thì bên ngoài yếm và tiết khổ, các nàng sẽ mặc:

Áo trung đơn (hình này là áo trung đơn may bằng lụa trắng):

Thêm một kiểu hạ y là váy nhẹ rồi đến "thường" là váy quần dây hơn.

Cuối cùng thêm thắt lưng, khoác thêm áo ngoài, thế là thành trang phục như này này:

Đây là ta xàm xí đơn giản thôi, chứ tiến trình lịch sử trang phục Trung Hoa rất là dài, ta chỉ viết sơ sài mấy lớp y phục cho nàng nào chưa biết thì dễ hình dung hơn thôi. Còn nàng nào nghiên cứu rồi thì chém nhẹ tay thôi nha.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bọ ngựa bắt mồi

Phật Đường.

Hàn thị ngồi cạnh lò than đỏ đặt trên manh chiếu, mùa đông cái rét từ nền đất tràn lên lạnh thấu xương.

Phùng Gia Hào gấp thêm thức ăn vào bát Hàn thị, nước mắt cứ rơi là chảy:

- Mẩu thân ăn thêm đi, đây toàn là thức ăn người thích nhất!

Hàn thị nuốt com vào miệng, trời rét thế này ở Phật Đường ngủ chiếu manh ăn đồ chay có phải muốn giết người không?

Hàn thị cắn răng:

- Hào nhi ngoan, đừng khóc, mẩu thân sống đến từng tuổi này có đau khổ nào chưa chịu qua cơ chứ. Năm đó Lữ thị trong phủ sung sướng, mẩu thân mang thai ca ca con còn phải cay đắng hơn nhiều!

Phùng Gia Hào càng nghe càng nước nờ:

- Mẩu thân, con có đem chân đệm cho người, cả ấm trà và Bích Loa Xuân nữa. Con cũng dặn dò Tạ ma ma mỗi ngày đều lên hầm tổ yến bồi bổ mẩu thân! Đợi đến khi con làm Hoàng hậu, những ai ép uống mẩu thân đều phải trả giá!

Hàn thị vuốt tóc con gái, com vô miệng cũng ngon hơn mấy phần. Nhưng ăn chưa hết nửa, thì Tạ ma ma hốt hải chay vào:

- Phu nhân, phu nhân, không xong rồi, Hồng di nương hạ sinh nam hài tử!

Bát com trên tay Hàn thị rơi vỡ tan tành thành nhiều mảnh, văng đổ khắp nơi.

Hàn thị ngồi thụp xuống:

- Không thể được, Đại lão gia chi có thể có duy nhất Phùng Cẩm, không thể có đứa thứ hai! Gia sản này chi có thể để lại duy nhất Phùng Cẩm! Một thống phòng mà muốn trèo cao?

Tạ ma ma run run, Hàn thị nhìn bà:

- Ma ma, vào phòng của ta lấy gói giấy màu vàng buộc chỉ đỏ trong ngăn trang sức thứ ba đến đây!

Phùng Gia Hảo nhìn theo bóng Tạ ma ma, lo lắng nắm tay Hàn thị:

- Mẫu thân, người định làm gì?

Hàn thị đột ngột ôm Phùng Gia Hảo vào lòng:

- Chuyện này, chi có con mới có thể làm được!

Phùng Gia Hảo cẩn thận lắng nghe, lại một mạch quay về thay y phục đến viện lão phu nhân.

Gia Hỷ nữ tỳ trên áo khoác đưa cho Bối Lan, nâng tiến vào sảnh đường ẩm áp, cũng như mọi năm, các phòng đều phải tập hợp đầy đủ, Tứ phu nhân đến sớm, vô hạt dưa cần đã đỏ cả sân nhà.

Gia Hỷ vén váy:

- Tổ mẫu an khang, cháu gái phải sắp xếp chút việc nên không tới sớm được! Tứ thẩm hôm nay trông vui vẻ quá!

Lão phu nhân gật đầu, ánh mắt nhu hòa, bên cạnh bà vẫn như mọi khi là Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Vân xiêm y màu hạt lựu rực rỡ, còn có đệ đệ nàng ta Tứ thiếu gia Phùng Hải mới hơn chín tuổi, trên gương mặt Phùng Dạ Vân thản nhiên không nét u buồn. Gia Hỷ nghi hoặc, không lẽ cái hôn sự với Hoải Nam Vương già đã thành rồi hay sao?

Phùng Dạ Vân cũng lên tiếng:

- Đại ti bấy giờ mới đến, không sợ muộn ăn hết kẹo đường a!

Gia Hỷ cười trừ ghẹo:

- Cô nương lớn rồi còn tranh kẹo với ti ti!

Nguyễn thị hơi liếc mắt nữ nhi, miệng vẫn đầy đặn nụ cười:

- Đại ti nhi ngồi xuống đi, năm nay bên thôn trang có đưa bánh mứt đến, có mứt chà là* cũng không tệ!

Đại phòng vì Hàn thị mà vắng vẻ, ngoài Đại thiếu gia Phùng Cẩm và Hàn biểu thiếu gia, thì ngay cả Đại lão gia cũng chưa đến.

Gia Hỷ ngồi xuống nhìn vô kẹo đường gói trong giấy đỏ tươ đẹp có mấy chữ Phúc, Lộc, Thọ ngẫu nhiên vui mừng, nâng cầm một cái kẹo trên tay, vô như vô tình thông báo:

- Tổ mẫu, Hồng di nương đang chuẩn bị hạ sinh rồi!

Đại thiếu gia Phùng Cẩm gần gần giọng:

- Một di nương sinh thì có gì phải ồn ào?

Lão phu nhân cũng không bắt ngờ chút nào, vẫn móm mém ngậm kẹo:

- Mắm gạo năm nay làm kẹo ngon hơn năm ngoài!

Nguyễn thị gật gù đầu:

- Đúng vậy, vừa rồi ban thường cho mấy ma ma bà tử, ai cũng nói kẹo năm nay thơm hơn!

Sau lưng Nguyễn thị là Ngũ thiếu gia Phùng Ngừ vẫn còn được bế bổng cẩn thận bởi nữ hầu, Nguyễn Tĩnh Hoa cũng đoan trang ngồi cạnh, tư thái nàng ta nghiêm túc tĩnh mịch như đang cầu nguyện.

Nhị phu nhân lúc này cũng đưa Tam tiểu thư Phùng Diễm Dung và Tam thiếu gia Phùng Hậu đến, Nhị phu nhân hành lễ cẩn thận:

- Mẫu thân! Cừu ti nhi mới mấy mươi ngày, con dâu không dám để nàng ra ngoài!

- Tổ mẫu, chất tử, chất nữ mới tới!

Lão phu nhân gật gù đầu:

- Cừu ti nhi định đặt tên gì?

Nhị phu nhân mỉm cười:

- Dạ! Nhị lão gia gọi là Phùng Diễm Nguyệt!

Lão phu nhân ra về hài lòng:

- Tên cũng không tệ! Ngồi đi, mà lão nhị với lão tứ đâu rồi?

Nhị phu nhân cung kính:

- Mẫu thân, hai người họ còn đang trò chuyện gì đó bên ngoài nên đi hơi chậm!

Nguyễn thị luôn miệng ăn chẳng dừng, cười cười:

- Mẹ à, lão tử chúng ta nghe là qua năm mới sẽ được thăng chức nên có lẽ muốn giúp Nhị bá nhanh chóng nhận công vụ hơn!

Nhị phu nhân im lặng, Nhị lão gia hồi kinh đã tròn một năm vẫn chưa được phân bổ công việc, một năm này Nhị phòng thật không dễ sống, Nhị phu nhân nhìn sang Phùng Gia Hỷ, nàng đang thử một miếng mứt hạt sen* ngọt lịm, Gia Hỷ luôn tìm cách đưa bạc cho Nhị phòng, lại kín kẽ qua tay Phùng Diễm Dung để tránh người làm bá mầu phải ngại ngùng.

Nhị phu nhân như nhớ ra điều gì mới nói:

- À, khi này ta thấy phụ thân con đến viện của Hồng di nương rồi? Di nương có gì sao?

Gia Hỷ cười cười:

- Hồng di nương vừa trở dạ, có lẽ đêm nay sẽ sinh!

Tam phu nhân phát phát khần tay đi từ cửa vào, bộ dáng mềm mại khác hẳn thường ngày, Gia Hỷ nhớ ba năm trước khi xuyên qua, Tam phu nhân còn là một người kín kẽ hèn nhác, nay vừa có tiền trong tay liền đổi khác, đánh đá chua ngoa ngay.

Tam phu nhân Lâm thị đẩy Thất tiểu thư Phùng Tú Mai cùng Nhị thiếu gia Phùng Vận thành an lão phu nhân, còn Lâm thị thì hành lễ một cái rồi thản nhiên ngồi xuống:

- Mẫu thân, bụng Hồng di nương cao nhon như vậy, chín phần là sinh ra tiểu thiếu gia đi!

Gia Hỷ cười thâm trong lòng, Tam phu nhân này sợ đứa nhỏ ra đời Hàn thị sẽ bầu vuu vào đó để trở mình. Con của thiếp thất chính là con của chính thế, như hai thiếu gia Tứ phòng, tuy là thân sinh của Mã di nương nhưng từ lúc lọt lòng Nguyễn thị đã ôm bên cạnh để bà vú nuôi nấng, sợ rằng đến bảy giờ năm sáu tuổi đã biết nhận thức, hai đứa nhỏ cũng còn chưa gặp được mẹ ruột mấy lần. Đây là Tam phu nhân dịp Tết được quản gia, sợ Hàn thị quay lại nên muốn cắn chặt không buông!

Bụng của Hồng di nương cao nhon hay bè thấp thì không ai để ý, nàng ta chỉ là một di nương thấp kém xuất thân nô tì gần ngày sinh mới được nâng lên. Nhưng nếu lão phu nhân đã nghĩ là nam tử mà Hồng di nương lại sinh ra nữ nhi thì càng khiến người thất vọng. Hàn thị không thể dựa vào một đứa bé gây thất vọng mà trở mình.

Ngũ phu nhân lúc này cũng cùng Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo đến, Ngũ phu nhân y phục nhạt màu như người đang tu hành, trên cổ vẫn đeo chuỗi minh châu quý giá, ba năm nay mỗi khi Gia Hỷ gặp Ngũ phu nhân đều thấy chuỗi minh châu này.

Vu ma ma nhìn Ngũ phu nhân gầy yếu đi vào đột nhiên cảm thán:

- Năm trước Ngũ gia vẫn về phủ, năm nay Ngũ gia ăn tết ở sa trường rồi!

Lão phu nhân gõ trống:

- Có gì không tốt? Lão Ngũ tu chí làm ăn đã là phúc đức tổ tiên để lại rồi!

Thoảng chốc thì Nhị lão gia, Tam lão gia cùng Tứ lão gia đều đến. Căn phòng ồn ào hơn thấy rõ, trò chuyện vui vẻ, náo nhiệt ra bầu không khí ấm áp thân tình.

Tam lão gia khẽ khà:

- Năm mới Bào Tứ nhận nhiệm vụ ở đâu?

Tứ Bào gia lắc lắc đầu:

- Giang châu, lãnh binh Giang châu không vất vả lắm, Thịnh Vương bị thu quyền, cho nên Bộ Binh điều ệ về! Lão Đại chúng ta nghỉ già mà điều ệ về Giang châu chứ!

Nhị lão gia hiềm hơi mới lên tiếng:

- Giang Châu giàu có lại gần kinh thành, đi đường cũng không mấy ngày, nơi béo bở thế Đại ca là muốn tốt cho đệ đấy!

Lão phu nhân gật gật đầu:

- Lão Đại thường ngày là đùa biết suy nghĩ cho người khác!

Tam lão gia uống thêm hớp trà lại huênh hoang:

- Ta không được Đại ca cất nhắc như đệ, nhưng vừa rồi vị Hạ Trục học sĩ có nói, qua năm ta sẽ lên chức Thị giảng học sĩ!

Tứ phu nhân hơi cau mày nhưng nhanh chóng giấu ra một nụ cười tươi tắn:

- Ba năm từ Biên Tu lục phẩm lên đến Tể Trắc lục phẩm có nhanh quá không? Tam bá đủ khả năng nhậm chức chứ? Hạ gia cũng thật hào phóng!

Tam phu nhân đen sạm mặt, Hạ Trục Học sĩ đúng là người Hạ gia, cái chức quan cao như vậy cũng là nhờ Phùng Tú Mỹ gả cho Hạ Nhạc Thâm mới có được, nhưng bị người khác vạch trần Tam phu nhân liền cay cú khó chịu.

Tam phu nhân quay ngoắt sang nhìn Phùng Dạ Vân:

- Chuyện của Ngũ ti nhi sao rồi? Hoài Nam Vương gia qua năm vẫn ở kinh thành chứ?

Lão phu nhân điềm nhiên ăn thêm miếng mứt hoa hồng.* vị chua ngọt hài hòa khiến bà dễ chịu:

- Thân già này sao để đám cháu gái thiệt thòi, Bạch Thái phi đã đồng ý nói giúp với Chu Tề tướng tác động cái hôn sự đến Hoàng thượng.

Tam phu nhân cắn môi đỏ nát khăn tay, đối diện với ánh mắt khiêu khích của Nguyễn thị mà lẩm bẩm:

- Vậy vẫn chưa chắc chắn thành mà!

Lão phu nhân không thêm liếc nhìn Tam phu nhân, hỏi:

- Lão Đại ở bên viện Hồng di nương luôn rồi à! Cũng sắp đến giờ dùng cơm rồi! Vu ma ma sang bên đó mời Đại lão gia đến Ngọc Thực viện đi!

Lúc này, Phùng Gia Hào mới đi vào:

- Thịnh an tổ mẫu! Vu ma ma không cần đi đâu ạ! Cháu gái vừa ghé qua bên phụ thân, di nương có lẽ còn lâu mới sinh được, phụ thân thay áo xong sẽ đến ngay.

Lão phu nhân gật đầu, lại nói xa gần:

- Mẫu thân bị phạt phạt lắm con hân đau lòng nhưng không cần ngày nào cũng com bung nước rớt đến! Như vậy là không tổn tính tổ mẫu!

Phùng Gia Hào len lén thì lễ:

- Cháu gái biết lỗi!

Gia Hỷ chậm rãi uống trà, trên bàn có nhiều thức ngon, trời cũng đã tối, đèn lồng trong phủ dần được hạ nhân làm sáng. Vu ma ma tiến đến:

- Lão phu nhân, bên Ngọc Thực viện đã sẵn sàng, bây giờ sang là vừa kịp!

Lão phu nhân cau mày, hơi sốt ruột:

- Lão đại vẫn chưa đến?

Phùng Gia Hào đứng dậy ra cửa ngóng trong, hồi lâu sau nàng ta mới xin phép:

- Tổ mẫu hay mọi người cứ tới Ngọc Thực viện trước, cháu gái đi mời phụ thân rồi sẽ đến sau?

Lão phu nhân gật đầu:

- Vậy cũng được, trời tối, Vu ma ma đưa Nhị ti nhi đi. Còn lại thì cùng ta chuẩn bị dùng cơm giao thừa!

Phùng Gia Hào choàng áo ra ngoài, Vu ma ma cẩn thận soi đèn lồng hộ nàng ta, bên ngoài của Phùng Gia Hào có một cận nữ, vốn ngày trước là người khác nhưng nàng ta đã xuất giá mà rời khỏi phủ, Hàn thị đánh phải ra ngoài tìm mua một kẻ thật thà trung thành về, tên là Hạnh Độ.

Trước viện Hồng di nương có hai bà tử đang tát bát, bên trong bà đỡ già cũng vội vã. Vốn sắp giao thừa, Hồng di nương vẫn còn kêu la oai oái, chưa rõ khi nào sẽ sinh, hiển nhiên khiến người khác khó chịu.

Phùng Gia Hào chặn chừ:

- Vu ma ma, có lẽ phụ thân đã về viện thay áo, mà ma sang bên đó xem sao, ta đứng đây đợi thử một chút xem phụ thân có đi đâu mà quay lại!

Vu ma ma cảm thấy lời nói Phùng Gia Hào có lý, lão phu nhân cùng mọi người đang đợi ở bên kia, liền rời đi. Lúc này trong viện Hồng di nương chỉ còn Phùng Gia Hào và mấy bà tử.

Phùng Gia Hào nhìn Hạnh Độ:

- Mấy ma ma làm việc vất vả rồi. Để Hạnh Độ đun nước, hai người cứ đến nhà bếp nhận sửa đậu nành đi, hôm nay giao thừa, ta có cho nấu nhiều hơn một ít!

Hai ma ma kia hơi chần chừ thì thấy Tạ ma ma đến, Tạ ma ma nồn nóng:

- A! Di nương sinh chưa? Phu nhân trong Phật Đường hỏi thử?

Hai ma ma kia lắc đầu, điệu bộ khó chịu:

- Sức khỏe thể này thì còn lâu lắm mới sinh! Chỉ có hai chúng ta một chết!

Tạ ma ma cười khi khi:

- Thôi để ta giúp hai bà! Đi nhận thêm cho ta một phần sửa đậu!

Hai bà tử kia đi rồi, Tạ ma ma mới len lút lấy gói giấy vàng đỏ tắp cả vào thuốc thúc sinh đang nấu trên lò. Phùng Gia Hào nhìn đám thuốc lẫn vào nhau không phân biệt được thì thở phào:

- Phụ thân đâu?

Tạ ma ma lau mồ hôi!

- Khi này nó tí nói phu nhân muốn gặp lão gia nên mời tới Phật Đường rồi!

Phùng Gia Hảo vịn tay Hạnh Độ:

- Chúng ta đến gặp phụ thân!

Tạ ma ma chờ hai bà từ kia quay lại thì cũng quay về Phật Đường, lúc này Hàn thị đang một thân điếm đạm hiền dịu:

- Lão gia, thiệp chuẩn bị ngọc bội, khóa trường mệnh cùng đồ sơ sinh cho đứa nhỏ rồi, tiệp là thiệp bị cấm túc không ra ngoài được. Nhờ lão gia đưa đến cho muội muội!

Đại lão gia thương tiếc:

- Phu nhân hiểu chuyện, vì tai nạn không đáng có mà cấm túc, đợi mẫu thân nguôi giận, ta sẽ đưa nàng ra ngoài!

Hàn thị nhìn Phùng Gia Hảo đứng ngoài hành lang, đau lòng nói:

- Lão gia cùng Nhị ti nhĩ đến Ngọc Thực viện đi, nếu không mẫu thân lại ghét bỏ tiệp!

Đại lão gia gọi Phùng Gia Hảo đến, thêm mấy hạ nhân soi đường rồi nhanh chóng đi dùng cơm giao thừa.

Tạ ma ma nhìn bóng họ đi xa mới vào trong:

- Phu nhân đã xong cả rồi, thân không biết quý không hay.

Hàn thị cười cười:

- Bài thuốc này ma ma biết từ đâu không? Ngọc gia trang đấy! Năm xưa ngoại tổ mẫu ta mua đơn thuốc này không dễ dàng, bây giờ Ngọc gia trang lụn bại suy tàn không còn nữa, bài thuốc này cũng không ai có thể tra ra!

Ngọc gia trang là một truyền kỳ dụng độc, chỉ là sau khi Ngọc tiểu thư vào cung làm phi tử của Hoàng thượng lại dần thân quá sâu vào tranh đấu, kết cục bản thân mất mạng mà gia tộc cũng gặp họa diệt môn!

Ngọc Thực viện.

Lúc Đại lão gia đến là cũng đi người, lão phu nhân bắt đầu khải tiệp. Mọi người ăn uống vui vẻ. Vĩnh Đan bây giờ mới quay lại, thì thào vào tai Gia Hỷ:

- Tiểu thư, đích thực là Đại phu nhân bỏ được vào thuốc của Hồng di nương!

Gia Hỷ lấy quạt che miệng, hỏi lại:

- Em đã làm gì?

Vĩnh Đan đảo mắt nhìn xung quanh:

- Em sợ Hồng di nương không phát hiện nên canh lúc hai bà từ sắc thuốc mới uống sữa đậu nành mà cho thêm Đường quí, Đào nhân, Chi xác, Sài hồ, Cát cánh, Xuyên ngư tát, Sinh đại hoàng, Hồng hoa, Xích thực, Xuyên khung, Cam thảo vào trong siêu thuốc rồi ạ!

Gia Hỷ nén cười, đầy đặn là nhưng vị có tính lưu thông khí huyết, nhưng sản phụ dùng thì cực kì nguy hiểm. Có điều thêm nhiều như vậy, chắc chắn mùi vị thuốc khi sắc ra sẽ đổi khác. Hồng di nương không muốn phát hiện cũng khó.

Chỉ là...

Gia Hỷ trầm ngâm:

- Nàng ta sinh khó thật?

Vĩnh Đan gật đầu:

- Vốn là thai ngồi ngược, lại chi có một bà đỡ già, không rõ sẽ ra sao!

Gia Hỷ gật đầu, lại từ tốn dùng cơm, phụ thân nàng vẫn thân nhiên trò chuyện, xem ra vị Hồng di nương này không giỏi nắm bắt tâm người!

(*) Mứt chà là

(*) Mứt hạt sen

(*) Mứt hoa hồng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chim sẻ đứng sau

Mấy trăm người nấn trong Ngọc Thực Viện phát sáng rực rỡ, không khí bởi lò sưởi ở bốn góc nhà mà ấm áp rất nhiều, tám bình hồng mai đặt gần bàn lão phu nhân cũng nở đầy đặn viên mãn.

Gia Hỷ chậm rãi dùng cơm, không tiếng động, quy tắc cổ đại thật sự là không được phát ra tiếng động.

Lão phu nhân dùng bữa, người già thường không ăn nhiều, hưởng hồ trước bữa bà còn tham mứt ngọt kẹo đường. Vu ma ma đưa khăn đắp nước ấm lên để lão chủ nhân lau tay lau miệng.

Lão phu nhân nghe gió thổi vù vù trên mái nhà, buột miệng:

- Từ khi bắt đầu hạ sinh đã gần ba canh giờ, Hồng di nương sao rồi?

Đại lão gia ngừng bữa, mảy hơi cau lại:

- Nàng sinh hơi khó, nhưng có lẽ cũng không sao, dù gì nàng ta cũng từng làm nhiều việc hằng ngày, cơ địa đó sinh nở không đến nỗi!

Phùng Gia Hỷ lắng lắng bĩu môi, đàn ông cổ đại là một giống loài ích kỷ, nữ nhân nguy hiểm sinh hài tử cho người, người còn ở đây ăn ngon uống tốt được.

Tam lão gia miệng đầy thức ăn nhồm nhoai, tay lại vói đến một nõ tí đang bung trái cây mà lấy đi một quả to mọng nước nhất:

- Mẫu thân, mấy năm trước nam nữ đều phân biệt sao năm này lại cùng nhau ăn cơm?

Lão phu nhân cười xuề xòa:

- Hôm rồi ta nằm mơ, thấy Quan Âm hiển linh, báo rằng người một nhà cần phải cùng nhau gắn gũi thì gia đạo mới vững chắc! Ta cũng giả rồi, gần đất xa trời, cơm năm mới này không biết còn ăn cùng tồn từ mấy lần nữa!

Từ lão gia xúc động:

- Mẫu thân, người sống lâu trăm tuổi, người đã già đâu! Đừng nói lời không may nữa!

Trong viện đang ẩm áp thì cửa chính đột ngột mở toang ra, gió lạnh lùa vào khiến lò than bùng lên cháy đỏ.

- Lão phu nhân, không hay rồi, Hồng đi nương xảy ra chuyện!

Đại lão gia đứng bật dậy vội vàng khoác áo chạy ra ngoài, một câu cũng không hỏi lại. Vu ma ma cẩn thận cho người đi theo rồi khép cửa nhìn bà từ kìa:

- Có gì cứ từ từ nói. Đừng làm lão phu nhân giật mình!

Nhìn y phục của bà từ này cũng biết chỉ là một thô sử chuyện làm việc nặng, hôm nay dịp tết, trong phủ hạ nhân đã về nhà quá nửa, chỉ những ai bán đứt thân mới ở lại.

Bà từ đó dần được nhiệt độ trong phòng định thần lại, mới nói:

- Lão phu nhân, Hồng đi nương đau bụng đã mấy canh giờ mà vẫn chưa sinh được, thai nhi lại ngồi ngược, bà đỡ mới lấy thuốc thúc sinh đã bốc từ trước cho nó ỉu sặc. Hồng đi nương uống xong nửa bát thuốc thì càng đau dữ dội hơn. Bây giờ đã xuất huyết không cầm lại được. Bà đỡ xem lại thuốc thì thấy có lẫn nhiều vị lạ!

Lão phu nhân híp mắt:

- Đã mời đại phu chưa?

- Đã đi mời! Vị đại phu quen biết của phủ ta thì đón tết ở quê thê từ. Mấy đại phu khác sợ năm mới dính máu me không hay nên chần chừ không muốn đến!

Lão phu nhân lần lần chuối hạt trong tay:

- Sao lại xảy ra cơ sự như vậy chứ?

Nhị phu nhân ngẩng mặt, giọng nói có chút lo lắng:

- Đại phu bốc thuốc nhầm lẫn gì chẳng? Tự nhiên thuốc thúc sinh lại có vị lạ?

Tam phu nhân bĩu môi:

- Hồng đi nương không may mắn, nếu Đại tẩu không bị cảm tức thì đêm nay đã có người lo liệu cho nàng ta rồi!

Tứ phu nhân nhìn Tam phu nhân gấu cọt:

- Ta thấy không có Đại tẩu ở đây Hồng đi nương mới gọi là may mắn! Thuốc trước kia sắc cũng đã kiểm tra qua một lượt, đến khi uống lại bị hạ được! Nói là trùng hợp hay sơ suất ta đều không tin!

Lão phu nhân gõ gõ trượt xuống đất:

- Thôi đi! Năm mới đã ồn ào! Vu ma ma sang bên đó đi rồi báo lại!

Trong viện không ai muốn dừng bữa nữa, hạ nhân cũng dọn dẹp bàn sạch sẽ đem trà nước điểm tâm lên.

Mất thêm nửa canh giờ sau, Vu ma ma mới quay lại, lời nói có chút ngập ngừng:

- Lão phu nhân! Đại phu đã đến, hiện tại Hồng đi nương đã ổn, nhưng...

Lão phu nhân ra hiệu nói tiếp, Vu ma ma mới thờ dãi:

- Tiểu thiếu gia đã mất rồi ạ!

Trong viện xôn xao lên một chút, là nam hài tử, số của Hồng đi nương quả thật quá xui xẻo đi!

Tứ phu nhân lấy khăn tay lau mấy giọt nước mắt còn chưa chảy ra:

- A! Đứa nhỏ chưa kịp thấy ánh sáng mặt trời đã oan uổng ra đi như vậy! Thật tội nghiệp!

Nhị phu nhân than thở:

- Di nương bên viện ta hôm rồi cũng sinh ngôi ngược, ta một lúc phải mời mấy bà đỡ, thêm cả đại phu túc trực chờ nàng. May mà Cửu ti nhi vẫn ra đời tốt lành!

Gia Hỷ hỏi cau mày, Nhị phu nhân làm người hiểu chuyện, sao hôm nay lại tích cực bỏ đá xuống giếng như vậy, nói câu nào ra cũng khiến người khác phải suy nghĩ.

Nhuyễn thị liền vin theo câu nói của Nhị phu nhân:

- Đâu phải ai cũng đối tốt với thiếp thất như chúng ta? Mã di nương phòng ta sinh lần lượt hai tiểu thiếu gia, ta cũng chưa hề gây khó dễ cho nàng. Con của phu quân dù là của ai đều phải gọi chúng ta một tiếng mẫu thân sao!

Phùng Gia Hảo không nhịn được liền nói:

- Ý của Tứ thẩm là mẫu thân ta không hiền không đức?

Nguyễn thị cười cười:

- Ta nào nói thế!

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma:

- Đại phu còn ở trong phủ không? Mời đến phòng khách, ta có mấy chuyện muốn hỏi!

Lão phu nhân đi, Tứ phu nhân liền nói gót, chuyện này cũng dễ hiểu, Nguyễn thị luôn coi Hàn thị là cái gai trong mắt, nên chắc chắn Nguyễn thị tranh thủ cơ hội này một kích hạ luôn Hàn thị.

Phu thê Tam phòng vô cùng đắc ý khi thấy người gặp họa, luôn miệng ăn điểm tâm uống trà, không chút nào biểu cảm lo lắng. Nhị lão gia trò chuyện nhỏ nhen cùng con trai, còn Ngũ phu nhân thì xin phép về sớm.

Gia Hỷ khoác áo ngoài, nàng tốt xấu gì cũng nên đến trước viện Hồng đi nương xem thử tình hình thế nào. Phùng Dạ Vãn cúi vào tay nâng ấm lò còn nóng hổi:

- Ti ti lấy cái này cho đỡ lạnh!

Gia Hỷ mỉm cười nhận ấm lò xoay người đi, Phùng Dạ Vãn giống như mẫu thân nàng ta, làm người không thành thật, bề ngoài đối với ai cũng ôn hòa.

Gia Hỷ đứng trước cổng viện Hồng đi nương, nói chuyện cùng một ti nữ:

- Di nương sao rồi?

Ti nữ kia trên thân áo dính đầy máu vẫn chưa lau sạch:

- Đa tạ tiểu thư quan tâm, di nương đã tạm thời ổn định, còn có di chứng gì phải mấy ngày nữa mới biết. Tiểu thiếu gia đã không còn, lão gia cũng đã cho người đưa đi rồi ạ!

Gia Hỷ gật đầu:

- Trong thời gian di nương sinh có ai lại gần không?

- Có hai bà từ nấu nước sắc thuốc, bà đỡ và nô tì. Ban đầu Hà ma ma đi gọi bà đỡ đến rồi cũng quay về, sau hình như còn có Nhị tiểu thư...

Ti nữ kia dừng lại, có lẽ nàng ta vừa nhớ ra điều gì, liền vội vội vàng vàng:

- Tiểu thư nô tì phải đi gặp Lão phu nhân! Nô tì xin phép!

Dù sao cũng sắp giao thừa, náo nhiệt như vậy thật không ổn. Có vài nhà đã đốt pháo, âm thanh ồn ào vang vang vào trong phủ. Trên bầu trời, thi thoảng vài vệt pháo hoa lóe sáng rực rỡ.

Già Hỷ xoa xoa tay vào nhau:

- Về viện thôi, chuyện có thể nào cũng không đến lượt chúng ta!

Lão phu nhân ngồi trên sập gỗ, Nguyễn thị ở bên cạnh cùng bà trò chuyện:

- Đại phu nói như vậy thì Hồng đi nương sống chết không rõ?

Đại phu thành thật:

- Chuyện này...hiện tại chưa thể biết được, tùy vào số mệnh, nếu ba ngày nữa sản phụ ổn định sẽ không sao, nhưng nếu xuất huyết thì chín phần không giữ được mạng!

Lão phu nhân thở dài:

- Đại phu có biết chính xác nàng uống nhằm phải gì không?

- Bên trong thuốc thúc sinh của sản phụ có nhiều vị lưu thông khí huyết, gây ra hiện tượng chảy máu không cầm được. Ngoài ra còn có một đơn thuốc lạ được nghiền vào, cái này hiện tại vẫn chưa rõ!

Nguyễn thị nhìn lão phu nhân:

- Mầu thần, như vậy là có người cố tình!

Ngoài cửa có tiếng ồn ào. Một tí nữ vọt vào trong:

- Lão phu nhân, người phải lấy lại công bằng cho di nương! Di nương là bị người ta hãm hại!

Gương mặt lão phu nhân tối sầm lại, Nguyễn thị hiểu ý liền cho người lấy bạc tiền đại phu đi. Khi quay vào mới sốt sáng hốt:

- Người là người ở viện nào?

- Nó ti là Đậu Nhi hầu hạ Hồng đi nương, nô ti cầu xin phu nhân lấy lại công bằng cho di nương!

Lão phu nhân cau mày:

- Người muốn cáo trạng ai?

Đậu Nhi lúc này mới khấn thiết:

- Nô ti to gan cáo trạng Đại phu nhân hạ được vào thuốc hại tiểu thiếu gia mất mạng!

Từ phu nhân kim nén vui sướng trong lòng:

- To gan! Người biết người nói cái gì không? Người biết vu cáo chủ nhân sẽ nhận hình phạt như thế nào không?

Đậu Nhi dập đầu xuống đất:

- Nô ti không sợ, vào giữa buổi tối Nhị tiểu thư có đến viện di nương tìm Đại lão gia! Nhưng trước đó Đại phu nhân đã mời lão gia đến Phật Đường có việc riêng, sau Nhị tiểu thư đợi lâu nên kêu hai bà từ đi nhận sữa đậu nành. Hai bà từ liền nhờ Tạ ma ma đến trông thuốc giúp. Sau khi hai bà từ về Nhị tiểu thư cũng đi. Một khắc sau Hồng đi nương uống thuốc thì xảy ra chuyện!

Nguyễn thị che miệng thảng thốt:

- Nếu như vậy chỉ có khả năng Tạ ma ma bỏ đồ dơ bẩn vào thuốc!

Lão phu nhân nhìn Nguyễn thị, lại quay sang Đậu Nhi:

- Người có tận mắt thấy Tạ ma ma hạ được?

Đậu Nhi lắc đầu:

- Nô ti không thấy! Nhưng trong viện ngoài bà đỡ thì chỉ có nô ti và hai bà từ, tất cả đều là người hầu hạ Hồng đi nương đã lâu!

Nguyễn thị như nhớ ra điều gì:

- Nếu ta không nhầm, thì hai bà từ trong viện Hồng đi nương ban đầu là thố sử, sau đó vì di nương được nâng lên nên mới gọi đến, đều là họ hàng xa của di nương người?

Đậu Nhi gật đầu xác nhận:

- Dạ đúng, nô ti cũng là muội muội của Hồng đi nương!

Lão phu nhân xoa xoa mi tâm:

- Như vậy người ra tay chỉ có thể là Tạ ma ma! Còn có liên quan đến Đại phu nhân hay không thì chưa xác định được!

Nguyễn thị nhanh chóng phản phó:

- Người đầu, gọi Tạ ma ma!

Lão phu nhân gật đầu:

- Phải gọi Tạ ma ma đến để xác minh, gọi luôn bà đỡ và hai bà từ của Hồng đi nương. Mời Đại lão gia đến. Không cần kinh động đến Nhị tiểu thư cùng Đại phu nhân!

Nguyễn thị nhấn mạnh:

- Các người nghe rõ chưa? Không được để Nhị tiểu thư và Đại phu nhân biết!

Đề bọn họ biết khác nào rút dây động rừng, ắt sẽ có chuẩn bị. Hàn thị đang căm tức lại thêm tội ghen tuông hãm hại thiếp thất giết chết hài tử, ngày sau địa vị trong phủ sẽ không còn như trước! Nguyễn thị mỉm cười rút trà hầu hạ lão phu nhân.

Vu ma ma đưa theo hạ nhân đến Phật Đường, nửa chừng thì gặp Tạ ma ma đang lấy sữa nóng cho chủ tử. Vu ma ma không kiêng nể, liền đưa người đến:

- Tạ ma ma, lão phu nhân cho gọi bà!

Tạ ma ma hơi hốt hoảng nhưng nhanh chóng bình tĩnh nói:

- Đề ta đưa sữa cho phu nhân!

- Không cần đâu, sữa sẽ có người khác lo, bà cứ đi theo chúng ta!

Lại vòng sang bên viện Hồng đi nương, lúc này Tạ ma ma cũng hiểu được lão phu nhân quyết định tra xét hung thủ hại tiểu thiếu gia. Tim bà đập mạnh.

Vu ma ma gõ cửa vào trong, cung kính nhìn Đại lão gia:

- Lão gia, lão phu nhân cho mời người!

Đại lão gia thương xót Hồng đi nương nằm trên giường một thân trắng bệch, phòng đầy mùi máu tươi:

- Có gấp lắm không?

Vu ma ma không ngần ngại:

- Là liên quan đến chuyện của di nương! Lão phu nhân cho gọi toàn bộ người của di nương và...Tạ ma ma!

Đại lão gia là mờ đoán được phần nào, nửa muốn đi nửa muốn không thì thấy cánh tay yếu ớt của Hồng di nương đưa lên:

- Lão gia, người đi đi, làm chủ cho hài tử của chúng ta!

Đại lão gia thở dài:

- Được! Nhưng hiện tại ai chăm sóc nàng?

Tiếng của Nhị phu nhân bên ngoài cửa vang lên:

- Nếu không ngại cứ để đẩy cho ta! Ta rảnh rồi sang đây thăm di nương, bên phòng ta cũng có một di nương vừa hạ sinh, vẫn còn dư chút đồ dùng! Mai đã là đầu năm, nên bây giờ ta tranh thủ sang, chốc nữa ta sẽ để hạ nhân lại!

Đại lão gia gật đầu, trút bỏ được phần nào gánh nặng:

- Cảm ơn đệ muội!

Nhị phu nhân mỉm cười hiền hậu, nhìn theo bóng đoàn người đi. Cửa phòng cũng đóng lại, hạ nhân cho thêm than vào lò. Nhị phu nhân sờ tay lên người Hồng di nương hơi lạnh, cau mày hỏi:

- Người uống thuốc chưa?

Hồng di nương lắc đầu:

- Thuốc đang sắc bên ngoài, có điều vừa rồi người làm đi hết, nô tì vẫn chưa uống!

Nhị phu nhân đứng dậy:

- Như vậy sao được, để ta đi lấy, thân mình thương tổn cần phải dùng thuốc đầy đủ.

Nhị phu nhân bước ra ngoài, ma ma bên cạnh mở nắp siêu thuốc, hương đắng ngắt đặc trưng tỏa ra. Nhị phu nhân cẩn thận đóng thuốc vào chén, cuối cùng lấy từ trong áo ra một lọ sứ trắng men xanh nhỏ. Nhị phu nhân đổ chất bột nâu nâu vào chén, khuấy đều tay.

Ma ma đi bên cạnh nhìn xung quay rồi thở phào:

- Không có ai phu nhân!

Nhị phu nhân đặt chén lên khay gỗ, cười âm hiểm:

- Nàng ta chết đi, Hàn thị mới không thể xoay người!

Nhị phu điệu dàng vào phòng:

- Người uống được không? Hay để tì nữ ta giúp người? Phận nữ nhân khổ nhất là sinh con đẻ cái!

Hồng di nương gạt đầu đồng cảm, lẳng lặng uống hết chén thuốc. Nhị phu nhân quan sát kĩ nàng ta, trong lòng nhớ lại nhiều chuyện năm xưa, gương mặt càng thêm chút quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Đạo cao một thước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ ngồi trong phòng ẩm chè pháo hoa, năm nào kinh thành giao thừa cũng đốt pháo, năm nay tuy Hoàng thượng đã đến Mi Châu nhưng có lẽ sẽ không ngoại lệ.

Gia Hỷ cẩn thận lấy kéo cắt giấy đỏ* thành muôn hình thù trang trí, Bối Lan và Vịnh Đan cũng làm theo. Gia Hỷ thần thờ dùng tay lại hồi lâu mới buột miệng:

- Ta vẫn thấy chuyện này thật đáng ngờ!

Bối Lan chớp chớp mắt:

- Tiểu thư cũng biết hung thủ là Đại phu nhân, còn có chỗ nào đáng ngờ nữa?

Vịnh Đan thả kéo xuống, gạt đầu:

- Tiểu thư nói phải, em là người bỏ thêm mấy vị lưu huyết vào thuốc, mùi vị nặng nề như vậy mà Hồng di nương vẫn uống hết nửa chén, rõ ràng là cố tình uống mà!

Bối Lan che miệng, ánh mắt lộ vẻ hốt hoảng:

- Không thể nào, cái thai là nam hài, tốt xấu gì sau này cũng được chia một phần gia sản, Hồng di nương không có lý nào làm vậy?

Gia Hỷ tiếp tục dán giấy, môi hé một nụ cười:

- Tại sao ngay từ đầu ta lại không nghĩ ra? Cái thai của Hồng di nương đã sớm mất rồi!

Vịnh Đan khựng lại nhìn Bối Lan, cả hai vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu hết. Gia Hỷ chậm rãi giải thích:

- Hồng di nương là thiếp thất của phụ thân ta, người có quyền thừa kế Phụng phủ, đứa trẻ sinh ra dù nam hay nữ hài đều là chân chính chủ nhân! Như Phùng Gia Hòa, vô si quyền rũ Thịnh Vương vẫn được vào Vương phủ làm thiếp. Hồng di nương sẽ không hi sinh con mình mà cố tình uống hết thuốc độc!

Bối Lan gạt gạt đầu:

- Nhưng như vậy cũng đầu nói lên rằng cái thai Hồng di nương đã sớm hỏng!

Vịnh Đan ánh mắt kóe sáng:

- Không phải sớm hỏng, mà không thể sống đến khi ra đời. Từ khi hoài thai, nàng ta không hề câu dẫn lão gia, luôn an phận thủ thường, không bao giờ ra ngoài, đến khi sắp sinh mới đi vài vòng để người khác thấy bụng nàng ta cao nhon ắt là tiểu thiếu gia!

Gia Hỷ gạt đầu:

- Đúng là như vậy, nàng ta lợi dụng cái thai không sống được này để đánh đổ Đại phu nhân! Nàng ta không dám ra ngoài vì phải xông ngai giữ thai, mùi ngai rất nặng, rất dễ bị phát hiện!

Bối Lan vẫn chưa thấy thỏa đáng:

- Nhưng mà, làm sao Hồng di nương biết được Đại phu nhân sẽ hạ độc thủ? Còn nữa, làm sao cái thai nàng ta lại không sống được?

Gia Hỷ lắc đầu, chuyện này nàng cũng không rõ. Có thể thai tự Hồng di nương yếu đi là trùng hợp, còn chuyện Hàn thị, nàng ta có lẽ đã tính toán, dù có bị hạ được hay không cũng phải đổ trách nhiệm lên Hàn thị.

Bầu trời kóe sáng, thiên đăng* dẫn bay lên phủ kín, pháo hoa cũng nổ đi đùng bâu hiệu năm mới đã đến, Gia Hỷ cầm một chiếc đèn ra ngoài, nàng cũng thả nó bay lên đưa theo những ước vọng đầy may mắn an lành. Chuyện gì cũ rồi cũng phải qua thôi!

Mùng một đầu năm mọi sự vẫn diễn ra như thường lệ, các phòng đều đến Từ đường dâng hương quý lạy, Hàn thị vẫn bị cấm túc, Phùng Gia Hạo không thấy đâu. Gương mặt Đại lão gia sau một đêm như già đi mấy tuổi.

Sau nghi lễ, mọi người cùng nhau về viện lão phu nhân nhận lì xì năm mới. Nhân vật trung tâm chính là Cửu tiểu thư Phùng Diễm Nguyệt của Nhị phu nhân, tuy Phùng Diễm Nguyệt là thứ xuất, lại kém Gia Hỷ tận mười lăm tuổi, nhưng nhìn đứa nhỏ ăn vận đồ thắm tròn quay cục bồng khiến nàng vô cùng yêu thích, cứ bồng bế mãi không rời. Đại lão gia nhìn trẻ con lại nhớ đến tiểu hài tử chưa ra đời đã mất đi của mình mà mắt hơi ươn ướt.

Năm mới, không ai dám nhắc chuyện đêm qua. Lão phu nhân tuy không mấy vui về nhưng đầu năm bà không muốn Phùng phủ xui xẻo cũng phát lì xì cho đám tôn tử. Gia Hỷ biết Nhị phòng không giàu có gì, nên phần lì xì của Phùng Diễm Nguyệt vô cùng dày. Nhị phu nhân dịu dàng nhìn nàng cười vui vẻ.

Tam phu nhân năm nay khác hẳn, liền không dùng hầu bao mà tặng trang sức, trăm vàng vòng ngọc đủ cả. Cái này chính là mấy ngày trước Phùng Tú My hồi phủ chuẩn bị. Nguyễn thị bĩu môi, chép chép miệng:

- Rất một cốt cách nhà giàu mới nổi!

Tam phu nhân phát phát áo may bằng lụa quý, trên bàn tay đầy nhẫn vàng khảm hồng ngọc, lục bảo, trân châu:

- Giàu có vẫn tốt hơn!

Trong phòng đang lờm nguýt nhau trò chuyện, Gia Hỷ thân nhiên làm người qua đường thì thấy Vu ma ma từ cửa ngạch đi vào thì thăm bên tai lão phu nhân.

Gương mặt lão phu nhân tối sầm lại, bàn tay lần chuỗi hạt cũng cứng đờ, rất lâu mới mở miệng:

- Trẻ rồi, các con cũng về viện đi, cơm trưa nay không cần dùng cùng nhau đâu!

Gia Hỷ thì lễ ra ngoài, Phùng Diễm Dung kéo tay áo nàng:

- Đợi muội với!

Gia Hỷ cùng Phùng Diễm Dung chậm rãi đi, gió tuyết thổi vu vu. Phùng Diễm Dung nhanh chóng vào phòng hơ hơ tay sưởi ấm. Lúc này Hà ma ma mới hót hái đi vào:

- Tham kiến Tam tiểu thư!

Gia Hỷ nhìn bộ dáng Hà ma ma trong lòng biết đã xảy ra chuyện:

- Có gì sao ma ma?

Hà ma ma nói nhỏ lại:

- Hồng di nương chết rồi!

Gia Hỷ cau mày, nhanh như vậy sao, lần này nàng ta đã hạ bệ được Hàn thị nhưng lại không thể tận hưởng sự thành công này:

- Tổ mẫu tính toán thế nào?

Hà ma ma liền trả lời:

- Lão phu nhân không cho thông báo, đợi sang ngày mừng hai đứa nàng ta bằng xe ngựa ra khỏi phủ như người còn sống rồi mới nhập quan hạ thổ bên ngoài!

Phùng Diễm Dung không lấy làm ngạc nhiên lắm:

- Tổ mẫu muốn tránh xui xẻo!

Gia Hỷ cho người lui, lại bằng quơ cảm thán:

- Nàng ta có thai tương tốt hóa xấu! Đúng là họa vô đơn chí!

Phùng Diễm Dung gật đầu, chán nản:

- Không biết tổ mẫu có dốc lòng điều tra? Đêm qua ồn ào thế mà sáng nay một câu cũng không nói!

Gia Hỷ uống trà, trong tâm lại phảng phất mùi máu tươi, không tự nhiên cho lắm:

- Hôm qua tổ mẫu tra đến đâu rồi?

Phùng Diễm Dung bĩu môi:

- Đậu Nhi tổ Đại phu nhân hăm hại Hồng di nương, tổ mẫu cho đưa tất cả người liên quan xét hỏi. Hiện tại đều giam ở phòng củi. Hình như Nhị ti bị cấm túc!

Gia Hỷ hơi hồng cười, Phùng Gia Hạo bị cấm túc là đúng, để nàng ta ra ngoài lại còn chạy loạn đến Hàn thị gây họa. Cái này chính là điểm khác biệt giữa con dâu và cháu ruột. Tội trạng này nếu có tra ra cũng chỉ đổ xuống đầu một mình Hàn thị.

Gia Hỷ nhìn Phùng Diễm Dung một lúc lâu mới hỏi:

- Thai tự Hồng di nương trước giờ vẫn ổn chứ?

Phùng Diễm Dung không suy nghĩ liền trả lời:

- Rất tốt!

Thêm hai khắc nữa Phùng Diễm Dung cũng quay về, Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, phản phác:

- Vĩnh Đan, Bối Lan hai em cùng ta đến phòng củi gặp Đậu Nhi đi, hôm nay mừng một, chi cần lì xì đám sai vật thật dày chúng sẽ không gây khó dễ!

Bối Lan hơi ngờ người:

- Tiểu thư, sao lại phải gấp rút như vậy?

Gia Hỷ choàng áo, nàng có linh cảm thật không lành, có cái gì đó không đúng trong chuyện này nhưng nàng không làm rõ được.

Gia Hỷ cau mày:

- Phùng Diễm Dung là người thân cận với Hồng di nương nhất, nàng ta từng cùng Hồng di nương bày kế khiến Hàn thị sảy thai, vậy sao nàng ta không biết Hồng di nương thai tự vốn không ổn! Còn nếu nàng ta không rõ thì hà có gì dám khẳng định là cái thai rất tốt? Rõ ràng so với Nhị phòng, ta còn là người muốn Hàn thị thân bại danh liệt hơn!

Gia Hỷ vội vàng đi, tuyết đóng dày trong sân, mấy nô tài quét tước phải dùng muối để tránh làm băng đông cứng, nhưng thời cổ đại muối vô cùng quý giá đắt đỏ, Phùng phủ làm như vậy thật vô cùng lãng phí, nếu để đám Ngự sử trông thấy sẽ gây phiền hà to.

Nhưng Gia Hỷ không có tâm trạng để ý đến, nàng vội vàng:

- Nhanh lên, nếu qua giờ cơm trưa, có khả năng Đậu Nhi sẽ bị diệt khẩu!

Bên thân phòng có nhiều gian trống, cuối cùng Gia Hỷ cũng tìm được nơi giam giữ Đậu Nhi, nàng ta lúc này vừa chuẩn bị đưa một cái màn thầu vào miệng. Vĩnh Đan vội vàng giật ra.

Đậu Nhi hốt hoảng, liền quý xuống:

- Đại tiểu thư!

Gia Hỷ thở từng đợt, nàng ngồi thụp xuống, mồ hôi lạnh chảy từng dòng. Nàng hôn hển:

- Bối Lan, em đến nhà bếp nhận thức ăn của ta đi!

Đậu Nhi tròn mắt nhìn cái màn thầu, Gia Hỷ lặng lặng nhặt nó lên đưa cho nha hoàn:

- Đem cái này về!

Đậu Nhi đoán được vài phần, nàng ta trở nên trắng bệch, run run:

- Tiểu thư, là Đại phu nhân muốn giết nô tì đúng không? Đại phu nhân sợ nô tì sẽ cáo trạng!

Gia Hý lắc đầu, Đậu Nhi sau con khóc lóc cũng bình tâm lại. Lúc này Gia Hý mới hỏi:

- Nói ta biết, thai tự Hồng đi nương đã khó giữ trước khi hạ sinh đúng không?

Đậu Nhi run bắn bật:

- Chuyện này...

Gia Hý gằn giọng:

- Hiện tại chỉ có ta mới bảo vệ tính mạng người được? Nói đi? Nhị phu nhân cùng chủ nhân người có quan hệ gì?

Đậu Nhi cắn môi một hồi, cuối cùng cũng quyết định:

- Nhị phu nhân và Tam tiểu thư là người thân thiết cùng Hồng đi nương nhất, thời gian đi nương có thai, thuốc than an dưỡng cũng do Nhị phu nhân chỉ điểm. Sau này thai tự đi nương yếu dần đi, cũng là Nhị phu nhân tìm đại phu tốt để giữ thai!

Gia Hý nhún nhát:

- Sáng sớm nay, đi nương của người đã qua đời rồi!

Đậu Nhi ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt to tròn ngập nước. Mới nàng ta trở nên tái nhợt. Gia Hý bồi thêm câu cuối:

- Trước khi Hồng đi nương mất, Nhị phu nhân là người chăm sóc!

Bối Lan đem com đến, Gia Hý nặng nề đứng dậy:

- Người ăn đi, chủ nhân người chết oan uổng, người phải sống, phải cố gắng thay chủ nhân người trả món nợ này!

Đậu Nhi dùng tay bốc từng vốc com lên miệng, nàng ta vừa ăn nước mắt vừa rơi xuống như mưa! Hồng đi nương cùng nàng là hai ti muội, cha mẹ mất sớm mà bán thân vào phủ, hai người làm hai việc, trải qua hai ba lần đổi tên đến cái họ cũng không giữ được! Trở thành oan hồn vất vưởng không người thờ cúng!

Gia Hý quay về, vừa đến viện đã thấy Hà ma đợi trước cổng:

- Tiểu thư, Nhị phu nhân đợi người được một lúc rồi!

Gia Hý chậm rãi đi vào, nàng thi lễ, lòng lạnh nhạt hẳn:

- Nhị thẩm!

Nhị phu nhân vẫn dịu dàng cười:

- Con đến thăm Đậu Nhi?

Gia Hý hơi khó chịu:

- Đó là lý do thăm ở đây?

Nhị phu nhân cúi mặt, hơi thở kéo dài, ra hiệu đóng cửa. Gia Hý cũng để ti nữ lui xuống. Lúc này Nhị phu nhân mới nói:

- Con biết năm xưa mẫu thân con đã từ trần như thế nào không?

Gia Hý nghe tim mình nhói lên một nhịp. Nàng tuy xuyên qua. Nhưng máu thịt trong cơ thể này vốn của mẹ ruột nữ chủ ban cho, liên kết mẫu tử đó không thể phá vỡ.

- Năm đó không phải vì phụ thân cầu xin ý chỉ Hoàng thượng để Đại phu nhân trở thành bình thờ mà khiến mẫu thân xuất huyết trong phòng sinh qua đời?

Nhị phu nhân thần thờ, lắc đầu:

- Được rồi! Vốn thai tự mẫu thân con vô cùng tốt, không thể nào chỉ vì cái tin đó mà mất mạng được! Hàn thị có một bài thuốc, chỉ cần khi nữ nhân đang sinh con mà uống phải sẽ xuất huyết mà chết không rõ nguyên nhân. Đại phu cũng không tra ra được, Hàn thị đã ra tay với mẫu thân con như vậy! Người đưa thuốc đó cho mẫu thân con chính là Đại lão gia!

Gia Hý lặng người, nàng biết cái chết của mẫu thân mình chính do Hàn thị gây ra. Nhưng biết được phụ thân mình là người hạ độc thủ, nàng vẫn không thể tin được. Một đứa trẻ cha không yêu mẹ mất sớm như nàng sống đã đến hôm nay có phải quá may mắn không? Hay là quá bất hạnh!

Gia Hý lau nước mắt:

- Thăm biết chuyện này sao không ngăn lại? Sao lại để họ hãm hại mẫu thân!

Nhị phu nhân cũng sụt sùi:

- Ta với mẫu thân con là gì chứ? Là ti muội thân thiết như ruột thịt. Ta biết chuyện này, đem cả đơn thuốc đến tố với lão phu nhân nhưng đều bị phụ thân con bác bỏ. Nhị phòng ta là thứ xuất, lão phu nhân bên vực phụ thân con mà đuổi chúng ta ra khỏi kinh thành mười mấy năm, vất vả lắm Nhị thúc con mới xin được một chức Huyện lệnh, cố gắng bao lâu qua mới có thể hồi kinh chờ bổ nhiệm!

Gia Hý ôm đầu, nàng thật không tiếp nhận nổi hết thông tin, Gia Hý cất bước vào phòng ngủ:

- Thăm về đi, con hơi mệt, không thể tiếp tục hầu chuyện!

Nhị phu nhân vén tà váy dài, đoan trang ra ngoài:

- Con đừng đau buồn quá, ti tì chỉ lưu lại mỗi con trên đời, đừng để ti tì lo lắng!

Gia Hý im lặng gật đầu.

Nhị phu nhân hồi viện, bà ngồi xuống ghế, gương mặt thâm trầm. Phùng Diễm Dung vội vàng đến:

- Mẫu thân, sao rồi!

Nhị phu nhân cau có:

- Nhưng gì cần nói ta cũng đã nói hết với Đại ti nhi rồi, quan trọng con bé hiểu tới đâu! Còn con nữa, lần sau cần trọng ngôn hành, như thế này sao gả ra ngoài được. Bây giờ Đậu Nhi không thể chết nếu không sẽ gây nghi ngờ!

Phùng Hậu từ ngoài cửa đi vào, tay cầm một lá thư:

- Mẫu thân, có tin tốt!

Nhị phu nhân kéo con trai vào trong phòng, lại rót trà cẩn thận:

- Có tin gì tốt? Trời lành không nên ra ngoài nhiều!

Phùng Hậu tiêu sái cười:

- Hầu gia gửi thư từ tháng mười một, không hiểu sao đến bây giờ chúng ta mới nhận được. Hầu gia có nói phụ thân qua năm sẽ nhậm chức Thiếu Doãn hàm chính ngũ phẩm!

Ở bên ngoài kinh thành chỉ có hăm trăm ngũ phẩm, thông thường vào kinh thành phải hạ một cấp, nay nhờ Thành Hầu lại được tăng nửa bậc. Thiếu Doãn là chức quan giúp việc cho Phủ Doãn kinh thành, thật sự rất tốt!

Nhị phu nhân mỉm cười:

- Tốt quá rồi! Thật sự rất tốt!

Phùng Hậu gật đầu:

- Hầu gia nói con nên đi thi Vô Trạng nguyên! Chỉ cần có tên trên bảng vàng không cần biết thứ vị sẽ sắp xếp cho con một chức quan!

Nhị phu nhân quay vào trong thắp hương lên tượng Quan Âm, gương mặt khấn nguyện thành kính.

(*) Nghệ thuật cắt giấy Trung Hoa

(*) Thiên Đăng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiềm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ma cao một trượng

Mùng hai, thi thể Hồng di nương được đưa ra khỏi phủ an táng. Hồng di nương hiện tại cũng chỉ vừa qua hai mươi tuổi, vẫn đang thời kì xuân sắc nhất, không may lại bỏ mạng. Gia Hỷ nghiền ngẫm đầy lòng, nàng không phải xót thương một nữ nhân không quen biết mà là đau đớn cho thân phận hồng nhan khắp thiên hạ, ở thời đại này, thua thiệt nhất vẫn là người như các nàng.

Giữa buổi sáng, người của Lão phu nhân đi khắp phủ mời đủ năm phòng đến. Trừ Phùng Bạch Thảo và Phùng Diễn Nguyệt quá nhỏ, còn lại ai nấy đều phải đi.

Lão phu nhân ngồi giữa sảnh đường uy nghiêm vô vàn, một thân y phục màu bã trầu thêu chữ thọ. Dưới đất là một loạt mầy hạ nhân, Tạ ma ma, Đậu Nhi, Hạnh Độ, bà đỡ và hai bà tử viện Hồng di nương.

Trên ghế, Đại lão gia cau có im lặng cùng Hàn thị đáng điệu một mồi đã ngồi sẵn, Phùng Gia Hào cũng cúi mặt. Mấy phòng lần lượt bước vào hành lễ rồi yên vị.

Gia Hỷ nhìn Tạ ma ma áo xống đáng hoàng nhưng trên tay đầy vết thương chẳng chịt, có lẽ Lão phu nhân đêm qua đã cho người dựng hình. Hồng di nương tuy là nô tì nhưng cũng là nhất đẳng nha hoàn xuất từ viện bà ra, nay nàng ta sắp sinh tôn tử cho bà thì bị hại chết không rõ ràng. Lão phu nhân chưa bao giờ cho Hàn thị sắc mặt tốt, chuyện này có lẽ cũng không dễ bỏ qua!

Lão phu nhân ra hiệu, Vu ma ma mới cung kính nói:

- Đại phu nhân, đêm qua Tạ ma ma đã thừa nhận bỏ độc được vào siêu thuốc thúc sinh của Hồng di nương, gây ra cái chết của mẫu tử họ.

Hàn thị gương mặt lạnh tanh, nhìn nghiêng qua đám người đang quỳ. Tạ ma ma đôi mắt hồi lồi cầu xin hướng đi nơi khác.

Hàn thị lãnh đạm:

- Tạ ma ma vốn là một trong những hạ nhân hồi môn của con cháu, bây giờ lại gây ra đại họa như vậy, người của con cháu, xin mẫu thân để con tự xử lý!

Tạ ma ma khóc rung rức, Hàn thị cau mày, Lão phu nhân mới lắc đầu:

- Đây là lời khai của Tạ thị, trong đó có viết Tạ thị lấy thuốc từ hộp trang điểm của người đi hại người!

Hàn thị đứng dậy, ánh mắt ai oán nhìn về Tạ ma ma:

- Ma ma, ta biết bà thương yêu ta, từ trước đến giờ luôn một lòng trung thành vì ta, nhưng sao lại gây ra chuyện như thế này? Dứa trẻ sinh ra cũng gọi ta là mẫu thân cơ mà! Chuyện đến nước này làm sao ta bảo vệ bà được?

Lão phu nhân ngăn người nhìn Vu ma ma, thái độ của Hàn thị chính là triệt để đổ tội lên người Tạ ma ma.

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng, nằng òn tồn:

- Mẩu thân bất cần quí, thuốc có như vậy sao lại cất một nơi dễ trộm như hộp trang sức, để Tạ ma ma gây họa lên người?

Phùng Gia Hào nóng vội:

- Đại tì, tí có phải nữ nhi của mẫu thân không? Mẫu thân bị oan uống, tí tì còn ở đây thêm mấm dặm muối?

Gia Hỷ không đáp lời, lẳng lẳng uống trà. Nguyễn thị vịn vào câu nói của Gia Hỷ bắt đầu làm loạn:

- Mẫu thân, người xem, loại thuốc này Đại tẩu dùng bao nhiêu lần rồi? Ôi cái thân khốn khổ của ta, ôi tiểu hài tử đáng thương của ta, năm đó chả trách sao ta không tìm được bằng chứng!

Nguyễn thị ô ô khóc, Nhị phu nhân đánh phải đưa khăn tay an ủi nàng ta. Lão phu nhân hằm hằm gương mặt nhìn Hân thị:

- Người giải thích thế nào? Trong phòng người sao lại chứa loại đồ dơ bẩn đó!

Năm xưa khi Nhị phu nhân đưa lên đơn thuốc nói rằng chính Hân thị giết chết nguyên phối lão đại, bà đã không tin mà đuổi Nhị phòng ra ngoài. Vốn khi đó Hân Ngự sử hứa hẹn nhiều về tiền đồ của lão đại khiến bà mềm lòng để một ngoại thất leo lên thành chính thất.

Đến khi Nguyễn thị là cháu gái nhà mẹ đẻ già cho lão tử bị sẩy thai, mọi nghi vấn đổ dồn vào Hân thị, vì cái chức của lão tử là do lão đại xin giúp, mà bà bỏ qua không tra xét kĩ

Chuyện này khiến Từ phòng không có thiếu gia đích xuất, tư cách có thể kể tặc Phùng gia khi đó còn một cái tước Hầu cũng bị bỏ. Đến hôm nay Hân thị lại tiếp tục giờ trò cũ, gây ra chướng khí mặt mũi.

Hân thị siết tay áo, trong lòng rồi rầm một đoàn, Tạ ma ma dễ dàng khai nhận vậy sao, nhưng lời khai không có gì chỉ đích danh bản thân Hân thị ra tay.

Hân thị quyết định phui sạch liên quan, nhìn sang Đại lão già:

- Lão già người xem? Người thay thiếp nói một lời công đạo đi? Thiếp đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc cho đứa bé, sao lại hãm hại nó chứ?

Đại lão già nhìn Tạ ma ma đang run rẩy trên mặt đất, gất gao hỏi:

- Nói! Ai sai sử người? Người dám vu oan cho chủ tử?

Tạ ma ma bấy giờ gật đầu lia lịa:

- Đứng, lão phu nhân, là nô tì bị dụng hình đến mức đầu óc hổng rồi mới vu oan cho Đại phu nhân, Đại phu nhân không có đơn thuốc, là nô tì tự mình muốn làm hại Hồng di nương! Không liên quan gì đến Đại phu nhân!

Hân thị lau nước mắt, vờ vịt:

- Ma ma, bà hầu hạ ta đã bao năm, sao lại hồ đồ thế này!

Tạ ma ma khóc nức nở:

- Hồng di nương ngày thường hống hách, phu nhân đạo gần đây thường xuyên bị tiểu nhân ám toán mà tai bay vạ gió, nô tì sợ rằng Hồng di nương sẽ lợi dụng đứa trẻ mà hãm hại phu nhân!

Đậu Nhi hét lên căm phẫn:

- Người nói dối! Di nương mang thai của trước không ra của sau không lại luôn ở trong phòng thì làm sao hống hách được? Di nương chết oan uống còn bị người giả họa!

Tạ ma ma cười cười:

- Người là tì muội của Hồng di nương, dĩ nhiên di nương sẽ không gây khó dễ với người rồi!

Đậu Nhi nhìn lão phu nhân ai oán:

- Một nô tì như Tạ ma ma sao dám ra tay với tiểu thiếu gia, lão phu nhân phải lấy lại công bằng cho tiểu thiếu gia!

Tạ ma ma phì một cái, huych toẹt nói ra:

- Lấy lại công bằng? Lão phu nhân lấy lại công bằng cho tiểu thiếu gia của Hồng di nương, vậy ai lấy lại công bằng cho hài tử chưa ra đời của Đại phu nhân? Đại phu nhân vừa mất đứa nhỏ, Hồng di nương liền thông báo hoài thai? Vải để gầy quanh năm không những sấp, sao lại đúng khi Đại phu nhân hoài thai liền bị những sấp?

Đậu Nhi cắn răng không nói được. Hồng di nương đích thực nghe theo lời Tam tiểu thư mà gây ra họa này.

Chuyện vải để gầy này vốn do Nguyễn thị thời gian đó nắm quyền quản gia mà tra xét.

Nguyễn thị lấp bắp:

- Là lỗi của Hân quân gia khi đó...ta cũng...đuối về thôn trang rồi!

Trong phòng im ắng nhìn nhau, Ngũ phu nhân bắt ngờ lên tiếng:

- Mẫu thân, con đầu trước giờ bằng quan mọi sự, với chuyện này con đầu xin được có mấy lời. Đại tẩu vốn thật là sai, dù cho Tạ ma ma tự có chú ý hay Đại tẩu sai sử, nhưng chuyện sửa trị một thiếp thất không đáng để chính thất bị tra hỏi như vậy. Đại tẩu vừa mất đứa nhỏ không lâu, thiếp thất lại vui mừng thông báo hoài thai, nỗi khổ này chỉ ai là nữ nhân mới thấu được. Đứa nhỏ của chính thất mất thì qua loa tra xét, đứa nhỏ của thiếp thất lại dao to búa lớn vấn tội. Dù sao Đại tẩu cũng vì Đại ca mà hạ sinh đủ trai đủ gái, bao năm qua quản lý phủ đệ không có công lao cũng có khổ lao. Mẫu thân nên xem xét, tránh để người âm ức kẻ vui sướng!

Lão phu nhân nhìn Ngũ phu nhân, Gia Hỷ cũng ngạc nhiên, Ngũ phu nhân họ Hân là đường tì muội với Đại phu nhân, vì bất đắc dĩ mới gả đến Phòng phủ, nay trong hoạn nạn, người duy nhất đứng về Hân thị lại chính là Ngũ phu nhân.

Hân thị lau nước mắt, Đại lão già thở dài nắm lấy tay Hân thị:

- Vắt và cho nàng rồi!

Gia Hỷ nhàn nhạt, chuyện này Ngũ phu nhân đã quy về sửa trị thiếp thất, nếu lão phu nhân nghe theo thì Hân thị coi như đã tránh được một kiếp.

Tam phòng rót thêm một tách trà, phui phui tà áo, cạnh khóc:

- Mẫu thân, Đại tẩu dù sao cũng đang bị phạt cấm túc ở Phật Đường. Chuyện này cứ thế bỏ qua đi!

Gia Hỷ cau mày, bảo sao Tam phòng không bao giờ được lão phu nhân yêu mến. Đến thời khắc quan trọng như vậy vẫn bỏ đá xuống giếng rõ ràng rành.

Lão phu nhân nhìn Tam phu nhân hừ lạnh, một lúc lâu mới nói:

- Đại phòng là thừa kế Phòng phủ này, nên ta thường ngày cũng khắc khe với các con hơn, nhưng đứa nhỏ nào trong phủ này không phải tay ta nuôi lớn, chỉ cần các con hiếu thuận là ta yên lòng rồi. Ta cũng đã già, loại chuyện này muốn quản cũng không quản nổi, Chuyện hôm nay coi như dừng lại ở đây!

Hân thị quý xuống dập đầu, cung kính:

- Tạ ơn mẫu thân! Con đầu biết lỗi, luôn luôn ghi nhớ bổn phận!

Đậu Nhi trừng trừng mắt nhìn Hân thị, nàng không tin được phản quyết của lão phu nhân, bởi vì tì tì nàng là thiếp thất nên mạng sống không đáng một phần lượng nào? Bởi vì tiểu hài tử của tì tì nàng chui ra từ bụng thiếp thất nên không đáng được sống? Nước mắt nàng cứ chảy từng giọt, tai ù đi, không nghe được gì nữa!

Lão phu nhân trầm trầm giọng:

- Có điều, chuyện này nào lên không nhẹ, không thể cứ thế trôi qua. Tả thị phận làm nô bộc lại dám ra tay hãm hại chủ nhân, nể tình đã hầu hạ lâu năm, giữ cho từ thi nguyên vẹn, chôn cất đàng hoàng. Lôi ra ngoài, đánh đến chết!

Đại phu nhân nhắm chặt mắt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay ứa máu tươi, Tạ ma ma bị lôi ra bên ngoài, bà giằng tay lại, dập đầu trước Hân thị:

- Phu nhân ở lại bảo trọng!

Hàn thị đưa tay ra định nâng bà lên, đã thấy thân ảnh Tạ ma ma lao vút như con gió, dầm đầu vào cột nhà, máu me cùng với não người hòa lại bắn ra be bét. Hàn thị ngất xỉu tại chỗ! Đại lão gia vội vàng bế người sang bên nhà kê gọi đại phu.

Trong phòng trở nên hỗn loạn, Nguyên thị che miệng nôn ói, ai nấy đều tránh đi sau bình phong. Chỉ có lão phu nhân gương mặt già mua vẫn bình bình tĩnh tĩnh cho người dọn dẹp. Gia Hỷ thật khâm phục, lão phu nhân sống đến từng tuổi này đã trải qua bao nhiêu mưa gió, cho dù bây giờ già đi không minh mẫn như xưa nhưng vẫn cảm kích được Phùng phủ.

Hạ nhân lời xác Tạ ma ma ra ngoài, lau dọn sạch sẽ chỗ máu tươi, lão phu nhân nhìn cả phòng không còn huyết sắc tái mét đứng ngồi lộn xộn mới nói:

- Đại phu nhân tỉnh dậy nói năng vẫn phải ở trong Phật Đường ăn chay niệm kinh ba tháng nữa. Nhị ti nhi chép ba ngàn bản Kim Cương kinh. Hạnh Độ phạt hai mươi gậy. Còn về phần người của Hồng di nương chuyển tất cả xuống phòng bếp!

Lão phu nhân chậm rãi quay vào trong, các nàng cũng thi lễ ra về. Cảnh tượng hôm nay hết sức ám ảnh. Cái chết của Tạ ma ma không những cứu Hàn thị thoát một kiếp mà còn cảnh tỉnh được tính tình nóng vội háo thắng của Hàn thị. Gia Hỷ thở dài, ngày sau Hàn thị có lẽ không dễ đối phó nữa.

Gia Hỷ quay về viện, chuyện Tạ ma ma trung tâm chủ tử mà hi sinh mạng sống không khiến nàng bất ngờ bằng chuyện Ngũ phu nhân đứng lên nói đỡ cho Hàn thị.

Ngũ phu nhân già đến Phùng phủ bởi vì bị Ngũ gia cưỡng bức, trong phủ luôn có lời đồn chính Hàn thị sắp xếp để Ngũ gia giờ trở với Ngũ phu nhân. Từ phòng không có thiếu gia đích xuất, danh tiếng Ngũ gia thì suy bại, toàn bộ thừa kế đều lọt vào tay Đại thiếu gia Phùng Cẩm!

Sau này, Ngũ gia sa vào bài bạc, Ngũ phu nhân đành bán lại toàn bộ hồi môn với giá rẻ mạt cho Hàn thị, trong phủ bao nhiêu năm Ngũ phu nhân vẫn chưa hề hoài thai một lần.

Ngũ phu nhân bề ngoài lãnh mạt, không quan tâm bất cứ chuyện gì, không tranh giành, không ra ngoài, không về nhà mẹ đẻ, thân thể xanh xao ốm yếu.

Thế nhưng hôm nay lời nói của nàng thể hiện rõ, nàng thật sự không phải một người hèn nhát vô dụng, yếu mềm dễ bắt nạt. Chỉ là vì sao Ngũ phu nhân ẩn mình bao lâu lại vì Hàn thị mà dễ lộ.

Bối Lan đi sau Gia Hỷ, nàng vẫn vor trò chuyện:

- Tiểu thư, người có đề ý, hôm nay Ngũ phu nhân không còn đeo chuỗi minh châu quý giá thường ngày nữa!

Gia Hỷ xoay người lại, ánh mắt nàng lóe sáng:

- Thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Nhất lạc thiên trượng (thượng)

Thịnh Vương nằm trong xe ngựa, thân thể hẳn đột ngột yếu đi hẳn. Hôm nay đã là hai mươi tháng giêng, Giang Châu sắp đến, độ khoảng một tuần trăng nữa. Con sốt kéo dài từ khi thuyền nhỏ neo đến khi chuyển đường bộ mới đỡ đi mấy phần. Hẳn cảm nhận bản thân gầy đi, xương quai xanh cũng lộ rõ ra trông thấy.

Huỳnh Kien công công ngồi phía gian trước xe ngựa, gian trước hẹp chỉ bằng một phần ba gian sau, gian sau lại đủ để hai người có thể nằm thoải mái. Thịnh Vương từ đầu mùa đông trừ khi vào dịch trạm nghỉ ngơi tắm rửa, còn lại vẫn luôn ở đó, tâm trạng buồn phiền.

Huỳnh Kien công công không biết nói gì, vốn dĩ thông phòng chủ nhân hẳn rất nhiều, cả Vương phủ dù ở đất phong hay kinh thành đều không dưới năm phòng, huống hồ Vương phi vừa vào cửa, Trắc phi cũng đã nạp từ lâu, vậy mà đi vạ dặm đến Mị Châu lại không đưa theo một ai hầu hạ, thật quá lạnh nhạt

Tiếng ho của Thịnh Vương vang lên, Huỳnh Kien công công vội vàng rót một ly trà được làm ấm sẵn đưa qua lóp cửa mòng:

- Vương gia, trà gừng tiêu sung giảm lạnh!

Thịnh Vương trở người ngồi dậy, giọng nói khàn khàn:

- Mỗi năm qua tết nhiều nơi sẽ phát sinh lũ quét dịch bệnh, quay về kinh thành phải chuẩn bị tốt krong thực để phát chẩn!

Huỳnh Kien công công thờ dặt:

- Vương gia, chính sự gấp rút nhưng thân thể người vẫn là quan trọng nhất. Vương gia đừng nên suy nghĩ quá độ, phải tĩnh dưỡng nhiều!

Thịnh Vương nhấp từng ngụm trà ấm, cảm giác êm ái lan dần xuống cổ họng:

- Loại chuyện đoạn tụ này có truyền ra ngoài cũng không mấy người tin! Nhưng đám Ngự sử sẽ không buông tha cho bản Vương! Thái tử càng không dễ bỏ qua! Những ngày này thiết triều, hẳn chắc chắn đem đề tài này nhai đi nhai lại để hạ nhục bản Vương!

Huỳnh Kien công công thấy xe ngựa dừng lại liền vén rèm, Thịnh Vương cau mày, không lẽ có kẻ dám gây khó dễ.

Bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí dài, cùng giọng nói trầm thấp:

- Vương gia! Là thuộc hạ, Mạt Viện!

Thịnh Vương cảm khái, người của hắn đứng thật trung tâm, vượt ngàn dặm xa xôi như vậy chỉ để đón hắn. Mạt Viện vào trong xe ngựa, chớp mũi đồ ừng đi vì lạnh, trên tóc vẫn còn vương tuyết, Huỳnh Kien công công thu áo khoác của hắn, Mạt Viện tự nhiên cho tay vào lò sưởi:

- Thuộc hạ nghe tin Vương gia ở Mị Châu gấp nạn, lòng thật sự vô cùng bất an, cho nên vừa thu xếp xong liền một thân một ngựa đến đây muốn gặp người sớm hơn!

Thịnh Vương kéo cửa mòng ra, ánh mắt nhu hòa:

- Có người bên cạnh, bản Vương thật sự an tâm hơn rất nhiều!

Mạt Viện cúi đầu:

- Vương gia, lần này là lỗi của thuộc hạ, nếu như thuộc hạ cùng người tại đó thì Thành Hầu chưa chắc ra tay được! Hẳn cũng thật tàn độc, đoạn tụ là tội trạng không thể lên ngôi cửu ngũ!

Thịnh Vương không nói gì, hẳn đã thật sự coi thường tên Hoảng đệ này mới bị trúng một kích bất ngờ như vậy. Thịnh Vương ho khan, máu từ miệng nhỏ giọt vào khăn tay đã thấm.

Huỳnh Kien công công cùng Mạt Viện hoảng hốt:

- Vương gia!

Thịnh Vương thu khăn lại, môi trắng bệch:

- Không sao, Thái y nói bản Vương chỉ bị phong hàn, không nghiêm trọng, chỉ là mùa đông này đi xa, bệnh từ trong tâm là nhiều!

Mạt Viện thờ dặt, chủ nhân hẳn là người cao ngạo, nay bị hạ nhục như vậy, thật khó để không suy sụp, nhưng đoạt đích đang dần đến thời điểm gay cấn, không thể mềm yếu ngay lúc này.

Mạt Viện dè dặt:

- Vương gia, thuộc hạ và Lữ công tử có ý này, người muốn nghe?

Thịnh Vương ra hiệu đồng ý. Mạt Viện liền hỏi:

- Vương gia, người còn nhớ Sở Trắc phi?

Thịnh Vương hơi ngần người, Sở Trắc phi này chính là Sở Hồng Vĩ, nàng vốn là một tú nữ, được phụ hoàng ban khi hắn vừa được Vương tước không bao lâu. Sở Hồng Vĩ vốn là muội muội của võ Trạng nguyên năm đó, chỉ đáng tiếc người ca ca

này có tài hoa nhưng nhân cách lại rỗng nát, ăn chặn quân lương, hiện tại vẫn chỉ giữ một chức quan quen ở xa.

Sở Hồng Vi vốn rất xinh đẹp lại nhu mì, nhưng cũng là người mưu kế thâm trầm. Khi vừa gả cho Thịnh Vương, Vạn Quý phi không ưng gả thế nàng ta, luôn gây khó dễ, Sở Hồng Vi cố xin đến phủ đệ đất phong, tuy không gần gũi Thịnh Vương nhưng tính mạng tạm thời an toàn. Mấy năm tích góp, Sở Hồng Vi biến Sở gia từ một Huyện lệnh nghèo khó lên giàu có mức đồ đồ vách.

Thịnh Vương giễu cợt:

- Đi mấy tháng trời vốn thật nhớ hơi ấm nữ nhân, cũng đã hai năm bản Vương chưa gặp qua nàng ấy!

Mặt Viện nói tiếp:

- Lần này Vương gia giải chấn chính phủ đệ, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, muốn danh tiếng tốt đầu tiên phải tề gia tốt! Vương phi...không phải người có thể hỗ trợ người!

Thịnh Vương thờ dãi, cái này hẳn cũng biết vậy, so với tài nghệ quân gia của Sở Hồng Vi, Bạch Cầm Chúc chỉ đáng là đồ đệ.

Mặt Viện tiếp tục:

- Người phải có đích trường tử! Nếu tiêu thiếu gia được Hoàng thượng yêu thương như người thì đó không phải chuyện rất tốt hay sao? Hơn nữa Vương phi hoài thai, Trắc phi sẽ nắm quyền hậu viện, tề gia trị quốc bình thiên hạ!

Guang mặt Thịnh Vương cau có:

- Mặt Viện, bản Vương hỏi thật, người có cảm xúc gì khi ngắm Bạch Cầm Chúc không?

Mặt Viện cắn răng:

- Thuộc hạ chưa từng gặp qua Vương phi?

Thịnh Vương lại nhìn sang Huỳnh Kiện công công:

- Còn người?

Huỳnh Kiện công công giật nảy mình:

- Nô tài là hoạn quan, vô cảm nữ nhân!

Thịnh Vương dờ cười dờ nểu:

- Chuyện hỏi hân nhất đời này của bản Vương chính là đồng ý hôn sự với Bạch Cầm Chúc, bản Vương chưa bao giờ làm sai ý phụ hoàng. Nhưng chọn thế tử cho bản Vương phụ hoàng thật sự không có tâm, nhan sắc trung đẳng tính cách không tốt, chanh chua ghen tuông lại hay gây rắc rối! Bảo bản Vương cùng nàng ấy tạo ra đứa nhỏ? Đứa nhỏ có tính tình giống như nàng ta thì thật sự kinh tởm!

Mặt Viện khề cười:

- Nhưng nếu Vương phi không hoài thai, chẳng phải càng chứng thực chuyện Vương gia có sở thích đoạn tỵ sao!

Thịnh Vương hừ lạnh:

- Đừng để bản Vương nghe thấy hai từ đó một lần nữa!

Khi đoàn người ngựa Thịnh Vương đến Giang Châu thì cũng hết tháng giêng. Tuy rằng trời đã ngừng tuyết và băng trên các con sông dần tan nhưng gió vẫn thổi mát mẻ.

Sở Trắc phi đón Thịnh Vương trước phủ, nàng ta vận xiêm y màu hải đường thêu mây xanh choàng áo lông thỏ viền cổ may bằng gấm Tô châu hồng nhạt. Guang mặt Sở Trắc phi yêu kiều nhỏ nhắn, môi mông mũi thanh mắt hạnh, xứng đáng mỹ nhân.

Thịnh Vương nắm lấy bàn tay lạnh vuốt vì dãi lâu trong gió của Sở Hồng Vi lòng có chút thương tiếc. Sau khi ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị những vật dụng cần thiết để hồi kinh thì Thịnh Vương đưa Sở Hồng Vi vào phòng.

- Hai năm rồi bản Vương mới nhìn kĩ nàng như vậy!

Sở Trắc phi dụ dằng:

- Vương gia ít khi về đất phong, có vẻ cũng chỉ ở điển trang, mỗi lần về lại có mỹ nhân đi cùng, thiếp nào dám làm phiền Vương gia!

Thịnh Vương ôm lấy nàng ta, dụ hoặc:

- Nàng ngày càng đẹp, thân mình này nờ mềm mại!

Sở Trắc phi đỏ mặt, gãi vò dấy người ra:

- Vương gia! Người về đây mấy ngày, chuyện Mi Châu, thiếp thật sự lo lắng!

Thịnh Vương cười cười:

- Bản Vương không để nàng ở đây nữa, lần này nàng sẽ cùng bản Vương hồi kinh!

Sở Trắc phi ánh mắt kiều ngao, hồi kinh, nàng còn chưa gặp qua vị Vương phi trong phủ kia! Lần này Vương gia đưa nàng cùng về, không rõ Bạch thị có tư vị gì!

Thịnh Vương cảm nhận hơi ấm mỹ nhân trong lòng, trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Bên ngoài, gió vẫn thổi mạnh, Mặt Viện ngồi cạnh lò than hồng, nhìn đám hạ nhân thu dọn. Lữ Định Ân đi đến, tay ôm bình rượu:

- Sao rồi!

Mặt Viện nhận rượu, cười cười:

- Vương gia là người biết suy xét, lần này có Sở Trắc phi kim hãm, Vương phi không dễ gây loạn nữa!

Lữ Định Ân gật đầu, không hiểu Bạch thị đầu óc làm bằng gì lại đi nạp thiếp vào Vương phủ sau đại hôn có mấy ngày, khi Vương gia gặp nạn Mi Châu, nàng ta lại công khai về nhà mẹ khóc lóc bản thân chưa được viên phòng, quả thật là đồ đầu vào lửa!

Sớm ngày thứ ba, Sở Trắc phi theo Thịnh Vương hồi kinh. Từ đây đến kinh thành chỉ có mấy ngày, hạ nhân đã đi trước thông báo đến Vương phủ. Chuyện Thịnh Vương ở kinh thành đang là một đề tài bàn luận ngày càng sôi nổi.

Thịnh Vương phủ.

Bạch Cầm Chúc ngồi trong phòng, đồ sử dờ chân vỡ nát hết, mà Phùng Gia Hòa đang phái quý trên mớ hỗn độn ấy, đầu gối nàng bị mảnh nhọn đâm phải đã rướm máu, khí lạnh ủa vào khiến thân thể nàng đau nhức.

Bạch Cầm Chúc miệng vẫn không ngừng la mắng:

- Muốn làm ta tức chết mà! Một cái vô si treo lên người Vương gia chưa đủ hay sao còn đưa thêm một hồ li tình về nữa! Sở thị coi ta là gì mà sau đại hôn ngay kinh trà à cũng không thèm đến, bây giờ lại quyến rũ Vương gia...

Mộng Phúc bên cạnh lo lắng, Vương phi thật không biết kim chế, Vương gia hiện tại đang bị tai tiếng, Vương phi không những không trợ giúp mà còn gây ra họa lớn:

- Vương phi! Nàng ta chỉ là một thiếp thất, không đáng để người phi sức. Chẳng phải toàn bộ thông phòng đều bị người xử lý hết rồi sao!

Bạch Cầm Chúc nghe đến đó thì ngóai ngóai trong lòng, bao nhiêu thông phòng ở Vương phủ nếu không bị đánh chết thì cũng bị bán đi, hiện tại trừ một thông phòng xuất thân từ ngư tiền thi nữ của Hoàng thượng ban đến và Phùng Gia Hòa, trong phủ đã thật sự sạch sẽ. Bạch Cầm Chúc xoay người vào trong, thần nhiên lau tay bằng khăn lụa. Nàng dọn dẹp sạch sẽ Vương phủ như vậy, Vương gia chắc chắn không nói được gì, còn Vạn Quý phi khi về đến kinh thành không phải sẽ bị cấm túc sao!

Mộng Phúc ra hiệu cho Phùng Gia Hòa, Phùng Gia Hòa lặng lẽ lui xuống. Hiện tại nàng chỉ mong Vương gia quay về, có thể Vương phi mới không tác oai tác quái trong phủ.

Phùng Gia Hòa cắn răng ra ngoài, Vương phi tính nết như vậy, thì phải làm thiếp thất như nàng càng phải để Vương phi có chỗ thể hiện, khiến Vương gia chán ghét đến cực điểm.

Chương 64: Nhất Lạc Thiên Trượng (trung)

Đoàn ngựa xe Thịnh Vương hồi kinh, hai bên đường từ lâu quán trà lại được dịp nhộn nhịp, vốn chuyện Thịnh Vương suy bại ham thích tiểu nam hài đồn thổi từ trước Tết, sau đó từ Bạch gia lại truyền ra tin Thịnh Vương chưa hề viên phòng cùng Vương phi khiến nhiều người càng khẳng định Vương gia đoạn tụ. Ngự sử ngày ngày viết tấu chương tố lên, nhìn đâu cũng thấy tình thế Thịnh Vương ngày càng nghèo.

Bạch Cẩm Chúc đưa thiếp thất hạ nhân ra cổng thành đón người, nàng ta có chút hối hận, tân nương không được viên phòng tuy ảm ức nhưng đem ra ngoài nói xấu trượng phu thế này khiến cho uy danh Thịnh Vương sắp hồng đến nơi. Vì vậy hôm nay, Bạch Cẩm Chúc nghe theo Mộng Phúc, cố gắng dụ dỗ điệu thấp với Thịnh Vương.

Chỉ là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Sở Hồng Vi nhìn thấy Bạch Cẩm Chúc không những không hành lễ, liếc ngang liếc dọc chính thể, mà còn giả vờ ngã vào người Thịnh Vương:

- Thiếp chóng mặt quá! Thật không quen đi xe nhiều!

Bạch Cẩm Chúc nghiêng răng ken két nhưng vẫn phải tỏ ra mình hiền thực:

- Sợ muội muội nếu không khỏe thì nên nghỉ ngơi sớm!

Thịnh Vương cau mày nhìn một hồi:

- Những người khác đâu?

Bạch Cẩm Chúc mỉm cười đoan trang:

- Trong phủ âm khí tích tụ, thiếp đã đuổi toàn bộ thông phòng đi rồi!

Thịnh Vương đưa tay xoa xoa thái dương, gương mặt cổ nết tức giận:

- Vương phi!

Bạch Cẩm Chúc cúi mặt giả ngây ngô không đáp, giữa cổng thành không nên gây sự chú ý, Thịnh Vương kéo tay Sở Hồng Vi lên xe ngựa hỏi phủ.

Bạch Cẩm Chúc hừ nhẹ, muốn danh tiếng tốt lại công khai sùng thiếp diệt thể như vậy, chính thể đứng trong gió lạnh đợi người, người thì ôm thiếp thất lên xe, mặt mũi chính thể bỏ đi đâu chứ.

Mộng Phúc thấy sắc mặt chủ nhân không tốt càng không dám nói gì, vốn dĩ tính tình Vương phi trước giờ ngang ngược, từ sau khi về nhà mẹ đẻ tổ cáo Vương gia bỏ bê, được sự ủng hộ của Bạch Thái phi, Vương phi càng có tình quá quắt hơn.

Đường lớn kinh thành đông nghẹt người, Mạt Viện đánh phải chọn đường vòng để đi. Hiện tại ai cũng tò mò Thịnh Vương tâm thể ra sao, tốt nhất vẫn không nên lộ diện.

Xe ngựa vừa dừng trước cổng Vương phủ đã thấy hạ nhân ra bẩm báo:

- Vương gia, Vương phi, Thái tử đang đợi bên trong!

Thịnh Vương nhíech mép một cái, rõ là mèo khóc chuột, giả từ bi:

- Nói điện hạ cứ đợi, bản Vương thay áo rồi đến.

Thái tử trong khách phòng thần nhiên gác chân lên bàn, tâm trạng vui vẻ khoái hoặc, Nhị Hoàng đệ tài hoa phong nhã của hắn cũng có ngày dính phải loại chuyện thế này, thật khiến hắn sáng khoái.

Thái Tử ngắm đồ trang trí khách phòng, sự ưu ái của phụ hoàng hiện rõ, trên vách có bức tranh do phụ hoàng vẽ, tên điện thị phụ hoàng viết, đôi câu đối là phụ hoàng ban tặng. Bộ bàn ghế từ đàn này vốn là đồ tiến cống, bình phong kia cũng từ khổ phòng.

Thái tử hừ lạnh, hẳn tuy là trữ quân, nhưng Hoàng thượng chưa bao giờ đối đãi hẳn ngang bằng với Thịnh Vương. Năm xưa mẫu hậu hẳn người tiền cử Đông thị vào cung, á leo lên được Quý phi lại độc chết mẫu hậu hắn, bây giờ con trai á ở đây lại muốn đoạt vị.

Thịnh Vương rũ áo, thần nhiên đi vào, điệu cười mỉa mai mỗi khi gặp Thái tử vẫn nở trên môi ngạo mạn:

- Điện hạ thật có lòng, sớm như vậy đã đến Vương phủ? Hôm nay không thiết triều?

Thái tử đứng dậy, gương mặt tỏ ra lo lắng:

- Hôm nay là ngày chẵn đệ không nhớ sao! Nghe tin đệ ở Mi Châu bị phụ hoàng phạt nặng, lòng ta thật không yên, ngày đêm mong nhớ đệ!

Thịnh Vương hờ hững:

- Khẩn điện hạ phí tâm, bản Vương vẫn không sao! Ít nhất vẫn còn giữ được Vương tước! Huống hồ loại chuyện đó bản Vương bị người hãm hại, phụ hoàng giờ cao đánh kẻ!

Thái tử hít híp mắt, phát quật:

- Mấy Ngự sử đều đồng loạt đưa tấu chương đòi lấy lại tước vị của đệ! Ta thật không biết làm sao cho phải, mỗi ngày nhìn đồng số chất đầy trên bàn, thật đau lòng!

Tay Thịnh Vương sắt lại, phần lớn Ngự sử trong triều đều không phải là học trò của Vương Kỳ Hầu ngoại tử phụ Thái tử hay sao, muốn té nước theo mưa triệt để đánh đổ hắn, Thái tử vẫn chưa đủ khả năng.

- Điện hạ công tư phân minh, chính vụ nên xử lý ra sao thì làm y vậy, đừng vì bản Vương mà tổn hại uy tín!

Thái tử xếp quạt lại:

- Hôm nay ta đến đây là có quà cho hoàng đệ!

Thịnh Vương cau mày, quà, Thái tử với hắn chưa bao giờ bằng mặt, loại quà cấp thể này khiến người nhận vừa chán ghét vừa khó chịu.

Thái tử kịch cỡm:

- Người đâu, đưa vào đi!

Bên ngoài xuất hiện ba tiểu đồng độ tuổi khoảng mười một mười hai, bộ dạng tuấn tú lịch sự. Thái tử cười hềnh hếch:

- Ta mong là đệ thích!

Con gấu của Thịnh Vương bùng lên không kìm được, là người cao nhả đến mức nào ở tình cảnh hiện tại cũng không thể nên tiếng chửi thề:

- Người...

Thái tử đẩy một tiểu đồng tiến đến:

- Không muốn hay sao Nhị Hoàng đệ?

Thịnh Vương vung tay đập bàn, uy lực đủ mạnh để ám trà vỡ vụn, giọng hằn hừ bị nghiền nát, âm lãnh bức người:

- Tiễn khách!

Thái tử trở mặt nhìn rồi cười ha ha:

- Tức giận? Ha ha ha! Người cũng có ngày hôm nay! Để ta xem người trở mình như thế nào!

Thịnh Vương bắt bần trà trắng vào tường, bần gỗ từ đàn quý hiếm vỡ làm đôi. Thái tử vội vàng lùi lại, hân hơi hoảng hốt, ánh mắt Thịnh Vương u tối đến đáng sợ.

Giọng Thịnh Vương trầm lại:

- Điện hạ muốn tự về hay để bần Vương tiễn!

Thái tử lau mồ hôi đang chảy ròng ròng vội vã cùng hạ nhân một mạch đi ra cổng lớn, miệng lẩm bẩm:

- Hân điên rồi! Thịnh Vương điên rồi!

Lữ Định Ân ra hiệu cho người vào trong cẩn thận thu dọn, bần thần tiến đến bên cạnh Thịnh Vương đang khó khăn ôm đầu:

- Vương gia! Người vẫn còn đang ốm!

Thịnh Vương vớt khăn lụa xuống đất, trên mặt khăn trắng tinh đầy vết máu đỏ tươi thấm đẫm. Con giận giữ vừa rồi khiến chứng ho của hân thêm nặng nề:

- Huỳnh Kien công công, đến viện của Vương phi thông báo, đêm nay bần Vương nghỉ lại bên đó!

Lữ Định Ân rót trà, Thịnh Vương nhìn hân, mỉm cười trấn an:

- Bần Vương không sao! Có lẽ người và Mạt Viện nói đúng, bần Vương nên có hải từ thôi!

Lữ Định Ân ngồi xuống ghế, nhẹ giọng:

- Vương gia, người được Hoàng thượng tin nhiệm nhất đầu phải đảm học trò của Vương Kỳ Hân, người cũng rõ Hoàng thượng cố kỵ họ Vương thế nào mà!

Thịnh Vương ngẫm nghĩ, Lữ Định Ân nói không sai, sau cái chết của Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị, phụ hoàng hân mới để cho Đại Hoàng tử Hoàn Nhan Viên Mạo trở thành Thái tử như bây giờ, dù thấy được trong tâm phụ hoàng hân cố kỵ ngoại thích đến mức nào. Mẫu phi hân tuy đến Nhất phẩm Quý phi nhưng ngoại tổ phụ hân vẫn một cái Tam phẩm Thượng thư:

- Hân Ngự sử hiện tại vẫn ở kinh thành chứ?

Lữ Định Ân gật đầu:

- Phó đô Ngự sử họ Hân vẫn ở trong kinh, ngụ lại Sứ Quán trong Hoàng cung

Sứ Quán nằm ở phần Tiền Triều của Cẩm Thành, bên cạnh những phòng ban của các bộ điển lễ hay soạn thảo chiếu chỉ, viết sử sách,... Hân Ngự sử là người được Hoàng thượng tin cẩn nhất, tuy đã xin cáo lão nhiều lần nhưng Hoàng thượng luôn tìm cách giữ lại, chuyện này nếu Hân Ngự sử ra tay trấn áp thì chín phần sẽ thành.

Thịnh Vương cau mày:

- Mấy ngày nữa lấy danh nghĩa Sớ Trắc phi mới đến Kinh Thành mời một số phu nhân quan lại, đặc biệt là Phùng Đại phu nhân Hân thị!

Lữ Định Ân gật đầu, lại nhìn vào khăn lụa có vết máu đỏ của Thịnh Vương thờ dãi:

- Về đến kinh thành rồi, người vẫn nên tỉnh dưỡng! Để thuộc hạ mời Thái y!

Thịnh Vương gạt đầu, lảng lảng về phòng. Lữ Định Ân nhìn ba tiểu đồng kia có chút tội nghiệp:

- Đưa vào quân ngũ, sống chết có số!

Trời về chiều, Bạch Cẩm Chúc từ bồn tắm bước ra, trên người khoác áo lụa mỏng, Mộng Phúc vui vẻ:

- Vương phi, cuối cùng Vương gia cũng hiểu được khổ tâm của người!

Bạch Cẩm Chúc thật sự hào hứng, có thể viên phòng, Vương gia cuối cùng đã không lạnh bạc nặng. Nghĩ đến đám thiếp thất trong phủ, Bạch Cẩm Chúc cong môi:

- Ta muốn đi dạo một chút! Vương gia đến viện ta, xem các á thế nào!

Mộng Phúc vâng lời, chọn cho chủ nhân bộ y phục đồ thẩm tươi đẹp, cài trên tóc trăm phượng hoàng ngậm minh châu, lại trang điểm cẩn thận, mắt môi hồng nhuận. Bạch Cẩm Chúc ngắm nghía trong gương mấy lần mới thông thả ra hoa viên.

Sớ Hồng Vi ngồi trong tiểu đình, cau mày nhìn ti nữ thiếp thân báo lại:

- Trắc phi, tối nay Vương gia nghỉ lại chỗ Vương phi!

Sớ Hồng Vi nhăn nhọt:

- Nàng ta là chính thể, Vương gia có ưu ái cũng hợp lẽ, vốn chưa từng được viên phòng, cũng không coi là vinh sủng gì!

Ti nữ kia bát quái thêm mấy chuyện, thì thấy từ xa xa tà áo của Bạch Cẩm Chúc:

- Chủ nhân, Vương phi đến!

Sớ Hồng Vi nhẹ nhàng ra ngoài, vờ như vô tình, tay hái một đóa mầu đơn chớm nở cài lên tóc, miệng dịu dàng trò chuyện với nha hoàn:

- Vương gia thật tốt mà, biết ta đường xa mệt mỏi không thể hầu hạ liền để ta nghỉ ngơi, còn dặn dò nhà bếp làm nhiều canh bổ!

Ti nữ bên cạnh biết ý liền họa theo:

- Trắc phi nên dưỡng thân mình cẩn thận, mấy ngày ở đất phong người cùng Vương gia thân mật không rồi, nếu hoài thai chính là trường tử!

Sớ Hồng Vi xoa xoa bụng:

- Thật sao? Người nói cũng đúng! Vương phi còn chưa viên phòng, coi như người làm muội muội ta phải nhường nàng!

Giương mặt Bạch Cẩm Chúc đứng sau thoát trắng thoát đỏ, lời nói cả Sớ Hồng Vi như vạn tiễn xuyên tâm nàng, vì cái gì mà một chính thể như nàng muốn được viên phòng cũng phải dựa vào thiếp thất! Bạch Cẩm Chúc lao đến, bạt tai này lửa rơi trên má Sớ Hồng Vi:

- Tiện nhân!

Sớ Hồng Vi không né tránh, hứng trọn, máu miệng bật ra, nàng ta chỉ lắp bắp cầu xin:

- Vương phi bớt giận! Thiếp thân mạo phạm! Vương phi!

Hạ nhân làm vườn vội vàng đi mời Huỳnh Kien công công, khi ông đến nơi đã thấy Sớ Trắc phi quý dưới mặt đất, mặt sưng húp một bên, tóc tai xơ lệch, còn Vương phi thì thản nhiên ngồi trên bàn đá uống trà.

Huỳnh Kien công công đánh phải giải nguy:

- Vương phi, Trắc phi cũng đã chịu phạt, Vương gia sắp đến, người nên về viện.

Chập tối, Thịnh Vương vừa rời khỏi thư phòng đã nghe Huỳnh Kien công công thuật lại chuyện ồn ào, hân xoa xoa thái dương. Vì sao phụ hoàng luôn than thở một mối, thật sự chuyện triều chính chỉ chiếm năm phần, cái còn lại là đám phụ nhân gà chó không yên này.

Thịnh Vương ghé ngang phòng Sớ Trắc phi dùng cơm tối trước, vốn nghe Huỳnh Kien công công nói trên gương mặt nàng ta chỉ có vết sưng do Bạch Cẩm Chúc bạt tai. Nào ngờ khi vén khăn che mặt của Sớ Hồng Vi liền thấy vết thương sâu như bị trăm cái rạch vào, Thịnh Vương xót xa:

- Sao lại thế này?

Ti nữ thiếp thân vội vàng quỳ xuống thuật lại sự tình thêm mắm dặm muối. Cuối cùng khóc lóc:

- Có lẽ trên tay Vương phi khi đó giữ vật nhọn hoặc là do mạng nhân ngọc mài sắc!

Thịnh Vương hừ lạnh, cái này chính là cố ý làm loạn, ghen tuông vô lối:

- Bản Vương có cao trị thượng tiến cống, chắc chắn không dễ lại sạ. Nàng yên tâm, một khắc nữa sẽ có hạ nhân đưa đến!

Sở Hồng Vi khóc lóc tạ ơn, lại ôn nhu:

- Vương gia đừng trách ti ti, là thiếp lỡ miệng nói ra ở Giang Châu được người quan tâm đối đãi, có lẽ ti ti chạnh lòng!

Thịnh Vương nghe càng khó chịu, vốn hân không có thiện cảm với Bạch Cẩm Chúc, trong khi Sở Hồng Vi lại là người cũ bên cạnh từ lâu, hân lặc đầu:

- Nếu Vương phi hiểu chuyện như nàng bản Vương đã đỡ vất vả! Nàng nghỉ ngơi đi, Thái y đang trên đường đến, vết thương của nàng nếu không khỏi, Bạch thị phải chịu gia pháp!

Sở Hồng Vi tiễn Thịnh Vương một đoạn, nhìn bóng người khuất xa mới đưa tay lên má, nhắm mắt:

- Thật đau đớn!

Ti nữ bên cạnh lo lắng:

- Vương phi cũng không được sùng, người cần gì phải lấy trăm tự rạch mặt mình!

Sở Hồng Vi phất tà áo vào trong:

- Không sùng cũng là chính thể, huống hồ là ta biết trước Vương gia có cao trị thượng, người xem người luyện võ như Vương gia trên người lại không có vết sẹo nào, ta mới dám đánh cược dung mạo.

Bên kia Thịnh Vương phủ, viện của Bạch Cẩm Chúc hoa đèn rực rỡ, hơi ẩm tỏa ra khoan khoái cả người.

Bạch Cẩm Chúc ngồi sẵn trong tấm phòng, nàng có chút hụt hẫng khi biết Thịnh Vương dùng thiện bên viện Sở Hồng Vi, nhưng nghĩ hôm nay là ngày quan trọng bản thân vẫn là chính thể nên nín nhịn đại lượng không làm ầm ĩ.

Thịnh Vương gương mặt lạnh băng vào phòng. Mộng Phúc cau mày lo lắng, Sở Trắc phi chắc chắn đã thừa dịp thêm dầu vào lửa. Thịnh Vương nhìn Mộng Phúc giúp mình cời áo choàng, buột miệng hỏi:

- Người là cận nữ của Vương phi? Bao nhiêu tuổi?

Mộng Phúc thi lễ, cẩn trọng trả lời:

- Nô tì là Mộng Phúc, hồi môn nha hoàn Vương phi, đã mười bảy tuổi!

Thịnh Vương gạt đầu, lớn hơn Bạch thị hai tuổi, tính cách cũng ôn hòa hơn. Hân vén mấy lớp rèm vào bên trong, Mộng Phúc cẩn thận khép cửa ra gian ngoài.

Bạch Cẩm Chúc dịu dàng thi lễ, nghe mũi son phấn nồng nồng của Sở Hồng Vi trên người Thịnh Vương thì khó chịu, nói đối:

- Sao Vương gia không bên à ta luôn đi!

Thịnh Vương hừ nhẹ:

- Người cho rằng bản Vương muốn ở tại đây cùng người?

Bạch Cẩm Chúc nén cơn giận:

- Phủ của Vương gia, người muốn đi đâu chẳng được, ai có thể cản!

Thịnh Vương ngồi xuống bàn, tự mình rót trà, Bạch Cẩm Chúc đứng bên cạnh, cũng không có ý định hầu hạ. Thịnh Vương nhớ lại mục đích hôm nay đến, dù sao cũng cần phải có đích trường tử, phụ hoàng hân tư tưởng rất nặng, thứ trưởng tử ra đời sẽ không tốt đẹp:

- Ngồi đi! Lăn sau đừng gây chuyện nữa, Sở nhi bị thương không nhẹ!

Bạch Cẩm Chúc cau có, hồ ly tính đó lại ôn thót bên tai Vương gia, nàng bĩu môi:

- Một cái bạt tai, làm gì đến mức nặng nề!

Nhớ lại vết thương sâu trên gương mặt Sở Hồng Vi, Thịnh Vương cau mày:

- Nói người nghe thì người nên nghe đi, đánh thì đánh phạt thì phạt, là chính thể đừng hạ độc thủ, hủy dung thiếp thật như thế còn ra thể thống gì?

Bạch Cẩm Chúc tròn mắt:

- Ta hủy dung? Ta cũng lắm chỉ đánh một cái bạt tai? Sao lại thành hủy dung? Là à giá họa cho ta!

Thịnh Vương cảm thấy đầu ong ong lên, vốn dĩ hân chỉ nhiệm phong hân, nhưng vì đường đi rất dài, thêm tâm trí lo lắng quá độ mới càng ngày càng nặng thêm mà không hết được.

Bạch Cẩm Chúc khóc lóc vừa thanh minh bản thân vô tội, vừa mắng mỏ Sở Hồng Vi vu oan. Đầu Thịnh Vương càng lúc càng đau nhức, cuối cùng hân đập bàn:

- Im ngay!

Bạch Cẩm Chúc không ngậm miệng:

- Sao chẳng không tin ta? Á nói gì chẳng cũng cho là đúng, ta nói gì cũng thành sai! Ta không cần chàng viên phòng, nhục mạ ta như vậy đủ chưa? Sở Hồng Vi thân mình không khỏe ta mới có cơ hội viên phòng đúng không? Ta không cần! Chẳng ra khỏi đây!

Thịnh Vương vùng tay lên, hân chưa bao giờ ra tay với nữ nhân, bản tay lơ lửng trên không rồi hạ xuống. Bạch Cẩm Chúc nhào đến:

- Chàng đánh chết ta đi! Xem chàng ăn nói thế nào với Bạch gia, với Hoàng thượng! Ta là được ban hôn gả đến đây! Ta muốn hòa ly đây! Xem cái thanh danh chàng còn vực dậy được hay không!

Thịnh Vương đập bàn, âm thanh mạnh đến nỗi Mộng Phúc bên ngoài cũng giật nảy mình.

Thịnh Vương nâng cầm Bạch Cẩm Chúc lên, nhân nhật cười:

- Vốn dĩ, bản Vương cần một đích trưởng tử mới tìm đến người, nhưng xem ra, càng nhìn người bản Vương càng kinh tởm! Người muốn hòa ly? Muốn đập nát thanh danh bản Vương? Hôm nay bản Vương thành toàn cho người!

Bạch Cẩm Chúc theo cái hất tay của Thịnh Vương ngã ngồi trên đất. Thịnh Vương lạnh lùng:

- Người đâu!

Mộng Phúc nhắm mắt đi vào, Vương phi lại khiến Vương gia tức giận. Nàng quỳ xuống:

- Vương gia, là Vương phi sơ xuất, Vương gia đại lượng bỏ qua!

Thịnh Vương nhân nhật:

- Cởi áo ra!

Mộng Phúc ngẩng mặt như không tin vào tai mình:

- Vương gia?

- Người thay chủ nhân hầu hạ bản Vương!

Bạch Cầm Chúc há hốc miệng, trừng trừng nhìn Mộng Phúc:

- Người dám?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nhất Lạc Thiên Trượng (hạ)

Mộng Phúc run lấy bầy, nâng tắc đầu quỳ quỳ, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- Vương gia tha mạng, nô tì không dám, Vương gia tha mạng!

Thịnh Vương lãnh đạm:

- Bản Vương có cần nhắc lại lần nữa?

Mộng Phúc trần trối nhìn chủ nhân cầu xin, Bạch Cầm Chúc thì ngược lại, trên miệng nở một nụ cười ngạo mạn:

- Người không xứng!

Thịnh Vương gằn giọng:

- Muốn làm phản hết rồi! Bản Vương nói nàng ta xứng thì chính là xứng! Trong Vương phủ này, lời của bản Vương là trên hết!

Mộng Phúc lấp bắp, mồ hôi chảy dài trên gương mặt thanh tú:

- Vương gia tha mạng, nô tì thật không xứng, nô tì không sạch sẽ, làm bẩn thân Vương gia!

Thịnh Vương cau mày, nghi hoặc nhìn Bạch Cầm Chúc, chỉ thấy Bạch Cầm Chúc dương dương tự đắc:

- Vương gia người không phải trọng nhất là thanh danh hay sao! Ti nữ của ta không còn trong sạch đâu! Người kinh tởm ta, nhưng ít ra ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ!

Thịnh Vương lặng nhìn Mộng Phúc:

- Người biết hầu hạ chủ nhân trong Hoàng thất mà thất thân là tội chết không?

Mộng Phúc tắc đầu khóc lóc, uất ức:

- Nô tì biết...nhưng nô tì là người của Vương phi...tuân mệnh Vương phi...

Thịnh Vương mơ hồ, sự nghi ngờ nổi lên thấy rõ:

- Ba thước lụa trắng, đến Huỳnh Kiện công công nhận đi. Như vậy ít nhất người khác vẫn nghĩ người trong sạch!

Mộng Phúc hốt hoảng nhìn sang Bạch Cầm Chúc, nàng sợ chết, làm người ai lại không ham sống, nàng còn rất trẻ, và lại Bạch Cầm Chúc chưa bao giờ đối xử với nàng thật lòng:

- Vương phi, người cứu mạng nô tì, nô tì hết lòng vì người, đến chuyện như vậy cũng dám làm... Vương phi...

Bạch Cầm Chúc nhàn nhạt:

- Vương gia ban người chết thì người ngoan ngoãn mà chết đi, ta hồ đồ mới để người bên cạnh, lọt vào mắt Vương gia!

Mộng Phúc tắc đầu, đôi mắt mờ to ngập nước, nàng bỏ bằng đầu gối đến ôm lấy chân Thịnh Vương đang ngồi trên giường:

- Vương gia, người tha mạng cho nô tì, không phải lỗi của nô tì, là Vương phi ép nô tì tự phá thân...

Bạch Cầm Chúc hét lên:

- Im miệng, người nói xằng bậy gì thế!

Thịnh Vương nhìn Bạch Cầm Chúc đang kinh hoàng kia, lại trấn an Mộng Phúc:

- Nói rõ đi! Bản Vương sẽ bỏ qua tội chết cho người!

Mộng Phúc cúi đầu, ánh mắt không dám hướng đến Bạch Cầm Chúc, giọng nàng nhỏ xiu như sợ bị người khác nghe thấy:

- Là Vương phi sợ chúng nô tì sẽ quyến rũ Vương gia, cho nên trước ngày đại hôn, toàn bộ những nha hoàn hầu môn đều bị ép phải dùng "nam hình" phá thân!

Thịnh Vương không thể tin được, thê tử hẳn có thể độc ác đến mức độ đó hay sao.

Nam hình là loại dụng cụ bằng gỗ nhỏ tã giống thân dưới nam tử, vốn đây là đồ cấm trong cung. Dù là cung nữ hay phi tần bị phát hiện đều là tội chết, những tiểu thư khuê các bình thường hiển nhiên sẽ không biết đến loại này.

Thịnh Vương đỡ Mộng Phúc đứng sang một bên, gương mặt Bạch Cầm Chúc lúc này đã tái xanh, không nói được gì.

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Hay lắm! Hoàng hoa khuê nữ, thanh danh trong sạch, Bạch gia đường ra một cái nữ nhi thật tốt, chuyện ghê sợ như vậy cũng dám làm! Cung nữ hai mươi lăm tuổi còn có thể xuất cung, ti nữ của người lại phải chết già cô độc! Bản Vương thật không hiểu tại sao lại rước người về phủ, bãi đường cùng người!

Bạch Cầm Chúc nói xằng:

- Nếu Vương gia thấy hối hận thì chúng ta hòa ly!

Thịnh Vương cười nhạt:

- Hòa ly? Người có tư cách đó sao? Đến một cái hưu thư bản Vương cũng không để người có! Dù sao, bản Vương còn cần một đích trường tử!

Lại nhìn sang Mộng Phúc:

- Đờ Vương phi ngồi dậy, gọi Huỳnh Kiện công công tới đây!

Mộng Phúc dè dặt tiến đến, Bạch Cầm Chúc hất tay nàng ra:

- Không cần!

Huỳnh Kiện công công vội vàng sau một khách thì đứng trước rèm, trên đường đi nhìn nét mặt nghiêm trọng của Mộng Phúc ông muốn hỏi cũng không thể hỏi. Vương phi luôn làm Vương gia chán ghét như vậy, sợ rằng sống không thọ.

- Nô tì chờ Vương gia dạy bảo!

Thịnh Vương thông thả, tựa hồ không có gì đáng kể:

- Bắt đầu từ ngày mai, đề Sở Trắc phi nắm toàn quyền quản sự Vương phủ, cái gì nàng chưa biết thì công công giúp đỡ nàng.

- Nô tài đã rồi!

Thịnh Vương tiến ra ngoài rèm, giọng đều đều:

- Chuẩn bị buổi lễ nhỏ để Mừng Phúc trở thành Phu nhân!

Huỳnh Kiện công công ngác nhiên nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Mừng Phúc hai tay siết chặt run rẩy. Huỳnh Kiện công công đánh im lặng. Vương gia muốn lập thiếp đầu cần phải để tâm nhiều, trong phủ ngoài Vương phi có thể có hai Trắc phi, bốn Phu nhân cùng hai tư Cơ thiếp, Hạ thiếp. Chỉ là một nô tì như Mừng Phúc là quá cao.

Thịnh Vương không để tâm, tiếp tục nói:

- Gọi Lữ Định Ân cùng Mạt Viện đến đây! Kín kể một chút đừng để ai trông thấy!

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh, đưa theo Mừng Phúc ra ngoài, ông nhẹ giọng:

- Mừng Phúc cô nương họ gì?

- Nô tì họ Kỳ!

Huỳnh Kiện công công gật đầu:

- Ngày mai sẽ có ma ma đến dạy lễ nghi và tì nữ riêng cùng viện mới cho cô nương. Vương gia đã ưu ái, coi như cô nương có phúc, có điều phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, cô nương cố gắng giữ mình mà sống! Nội trạch nào cũng chẳng dễ dàng, nhất là nội trạch Hoàng thất!

Mừng Phúc gật đầu, cô độc một mình về phòng.

Lữ Định Ân cùng Mạt Viện nửa đêm phải đến thăm phòng Vương phi, biết là Vương gia ở đây nhưng tâm trạng cả hai đều không mấy thoải mái.

Lữ Định Ân một môt:

- Khuya như vậy Vương gia còn muốn luận chính sự?

Mạt Viện vờn vai mấy cái:

- Ta nghĩ không phải, Vương gia sao lại ở viện Vương phi mà bàn chuyện hệ trọng! Công công, có gì xảy ra vậy?

Huỳnh Kiện công công không đáp, chỉ lắc đầu. Trước viện Vương phi không một bóng người, chỉ có đèn lồng đỏ đang đung đưa trong gió, thể lương u buồn.

- Vương gia, nô tài đã đưa người đến!

Thịnh Vương trầm trầm giọng:

- Vào đi!

Lữ Định Ân và Mạt Viện cẩn trọng mở cửa, sau lớp rèm mờ có thể thấy Bạch Cẩm Chúc ngồi trên ghế, gương mặt cúi xuống lộ ra dáng điệu khó nhọc.

Thịnh Vương phất tay. Lữ Định Ân vén rèm, hơi liếc nhìn Mạt Viện, cả hai dè dặt đi tới:

- Vương gia có gì sai bảo?

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Cái kế sách cần đích trường tử từ hai người bày ra thì hai người cố làm cho trót, bản Vương lần này khiến hai người thất vọng rồi!

Mạt Viện cau mày, mở lời dò xuống:

- Vương gia, thuộc hạ vô dụng không hiểu!

Thịnh Vương đứng dậy, nâng cằm Bạch Cẩm Chúc lên, nụ cười trên môi thêm sâu:

- Khiến nàng ta hoài thai đi!

Lữ Định Ân vội vàng quỳ xuống:

- Vương gia, thuộc hạ không dám, Vương phi có gì khiến người không hài lòng, Vương gia đại lượng bỏ qua!

Thịnh Vương hỏi hột:

- Nói các người làm thì cứ làm, bản Vương không có loại thê tử này!

Bạch Cẩm Chúc mặt hầm lên tia đỏ máu:

- Trên đời có người vô si như người sao?

Thịnh Vương nhàn nhạt cười:

- Người chưa từng là người của bản Vương, bản Vương cũng không hề coi người là thê tử! Ngoan ngoan ở đây làm theo kế hoạch của bản Vương, nếu người cố quyền sinh, bản Vương sẽ gán cho người cái danh gian dâm với ân mây trên đường, cho phụ thân người đến trước mặt bản Vương mà quý lạy cầu xin vì thanh danh gia tộc!

Mạt Viện nhìn Lữ Định Ân, cả hai không nói gì, tiếng Thịnh Vương khuất sau rèm lành đạm:

- Đừng xem nàng ta là Vương phi!

Mạt Viện cắn răng:

- Vương phi, lệnh của Vương gia, ta thành thật xin lỗi!

Tiếng thét đau đớn thê lương của Bạch Cẩm Chúc vang lên trong đêm khiến người đứng bên ngoài như Huỳnh Kiện công công cũng phải giật mình hoảng hốt. Nhưng Thịnh Vương vẫn bước đi không ngoái lại, chẳng có chút rung động mây may nào.

Khep cánh cửa Thư phòng, Thịnh Vương uể oải coi áo ngoài, con ho kéo dài hơn một chút, máu càng thấm đỏ hơn, Huỳnh Kiện công công vội vàng rút trà.

Thịnh Vương đưa tay ngăn lại:

- Không cần! Ngày mai người nói với Bạch thị, nếu không thành công thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, đến khi nào bản Vương có đích trường tử thì mới thôi! Còn nữa, dặn dò nàng ta yên phận, người muốn ôm đích trường tử của bản Vương nhất là phụ hoàng, còn bản Vương không quan trọng thứ bậc, chính bản Vương cũng là thứ tử thì đã làm sao!

Huỳnh Kiện công công lấy hết can đảm:

- Vương gia, nhưng dù sao Vương phi cũng là kim chi ngọc diệp, bị hai nam nhân xa lạ vũ nhục, có chút tàn nhẫn!

Thịnh Vương ngả người ra ghế gỗ, nhắm mắt dưỡng thần:

- Nếu chỉ trao thân cho một người có thể khi nàng ta hoài thai sẽ cùng hắt bỏ trốn. Nhưng nếu đứa nhỏ không rõ của ai thì hiển nhiên chẳng người nào giúp đỡ nàng ta cả. Bản Vương làm vậy vì không muốn mất đi một thuộc hạ trung thành mà thôi!

Huỳnh Kiện tâm phục khẩu phục, chuyện như vậy Vương gia cũng có thể tính toán ra, coi như Vương phi mệnh không tốt, chộc giận ai không chộc lại đi chộc giận Vương gia. Loại chuyện này đã là gì, sợ rằng Vương phi còn chưa thấy được mặt tối của con người hào hoa phong nhã có tiếng kính thành này.

Mười lăm tháng hai, Vĩnh Nguyên Đế về đến Cẩm Thành, không ngoài dự liệu của các quan viên đại thần, Hoàng thượng vừa đến nơi đã triệu Thịnh Vương vào cung, giữ lại liền ba ngày để trò chuyện. Trừ việc thu hồi quyền hành đất phong, còn lại các hình phạt như cấm túc đều bãi bỏ. Thái độ này cho thấy rõ, tâm Hoàng thượng đang đặt lên ai, các tâu sớ vẫn tội Thịnh Vương cũng dè chừng giảm bớt.

Phùng phủ.

Lão phu nhân cầm trên tay thiệp mời của Thịnh Vương phủ, thờ dài nhìn mấy phòng bên dưới:

- Đây là đích thân mời Đại phòng, coi như đánh phải đề Đại phu nhân miễn cấm túc sớm rồi!

Phùng Gia Hào vội vàng hành lễ:

- Tạ ơn tổ mẫu!

Lão phu nhân không lấy làm hài lòng lắm, nhưng Thịnh Vương phủ đã chủ động mời, Phùng gia không đi chính là quá ngạo mạn. Vị Sở Trắc phi này mới về kinh đã nhận quyền quân gia, tuy nói là Vương phi không khỏe nhưng nội trách bao nhiêu tranh đấu không ai rõ được.

Lão phu nhân gắt đầu:

- Vu ma ma mời Đại phu nhân từ Phật Đường chuẩn bị ba ngày nữa đưa Đại ti nhi cùng Nhị ti nhi sang Thịnh Vương phủ dự yến, chúc mừng Sở Trắc phi về kinh!

Gia Hỷ đứng dậy thi lễ, nằng nìm cười đoan chính. Đề nằng đi kèm ngoài lý do nằng là trường nữ Đại phòng còn vì lão phu nhân muốn nằng giám sát Hàn thị, gần đây Hàn thị bị vận đen ám quẻ, làm chuyện gì hỏng chuyện đấy, hại người thiệt mình, lão phu nhân lại sợ Hàn thị gây ra chuyện thiếu thân gì.

Trời đổ về chiều, Gia Hỷ quyết định xuất phủ:

- Dù gì cũng cần thêm ít phần son trang sức, ba ngày nữa đến Vương phủ, ta cũng muốn chuẩn bị một chút!

Vĩnh Đan cùng Bối Lan thấp phần vui vẻ, tiểu thư các nàng hiếm khi đi ra ngoài, khiến các nàng cũng chỉ quanh quẩn trong phủ. Nay được dịp liền nhanh chóng chuẩn bị ngựa xe.

Phùng phủ nằm gần nhiều con đường lớn, trong đó có một hẻm rộng chuyên bán phần son, hương liệu. Gia Hỷ dùng xe ngựa trước hẻm, thông thả đi bộ vào. Nàng mãi miết ngắm từng món đồ nhỏ xinh bày trên các quầy hàng ven đường, nào ngờ từ đằng sau liền bị một tên ăn mày giật mất túi tiền đeo bên hông. Nàng hét hoảng dơ người.

Vĩnh Đan la ầm lên:

- Có cướp! Cướp! Người đâu giữ hẩn lại!

Tên ăn mày vòng vèo thêm một đoạn thì bị một thị vệ bắt lại, Gia Hỷ vội vàng đi tới, gương mặt đỏ bừng thò hồn hèn:

- Đa tạ!

Giọng nói nhu hòa từ đằng sau người thị vệ vang lên:

- Thục Trình Huyền chúa!

Gia Hỷ ngẩng mặt nhìn, mới nằng nờ một nụ cười rạng rỡ, đoan trang hành lễ:

- Gặp qua Vương gia!

Huỳnh Kien công công cẩn trọng đỡ nằng dậy, người thị vệ đưa lại túi tiền cho Vĩnh Đan, lại áp giải tên ăn mày lên công đường. Bối Lan đánh đi theo để làm chứng.

Thịnh Vương ánh mắt thấp phần ảm áp chân tình:

- Đã gặp nhau ở đây, chỉ bằng cùng bản Vương uống chén trà!

Gia Hỷ nhận lời mời Thịnh Vương đi lên tầng cao một lầu lầu.

Gia Hỷ nhìn lại y phục mình, một thân bạch y về son thủy, trên tóc có trâm châu, tay cũng đeo vòng ngọc to vàng, coi như không quá xuê xoa mất mặt.

Thịnh Vương thông thả chọn một nhĩ gian:

- Nàng đi đâu mà bắt cần không đưa theo hạ nhân bảo vệ?

Gia Hỷ cười cười:

- Vẫn chỉ định chọn chút phần son, nào ngờ dưới chân thiên từ lại gặp cướp ngay!

Thịnh Vương trêu chọc:

- Nàng đang đổ lỗi cho Phủ Doãn đại nhân làm việc không nghiêm?

Gia Hỷ bĩu môi:

- Ta đang trách Vương gia đây, mời đến phủ dự yến làm gì đề ta phải đi mua đồ mà gặp nạn!

Thịnh Vương cười thoải mái, hẩn còn đang không biết tìm cách nào để gặp được nằng thì nằng xuất hiện. Tim hẩn đập mạnh, mỗi khi miệng nhỏ nằng mỉm cười lại khiến lòng hẩn như run rẩy.

- Bản Vương đã nghĩ nằng không đồng ý cùng bản Vương uống chén trà này!

Gia Hỷ nhìn ra cửa sổ, phía dưới phố đông vui, trời ảm dần lên, băng trên sông cũng sắp tan hết. Nằng mỉm cười:

- Vương gia nghĩ nhiều rồi! Lời đồn đại bên ngoài ta thật không muốn tin, cũng không hề tin!

Ánh mắt Thịnh Vương lấp lánh, vốn vã:

- Nàng nói thật?

Gia Hỷ hơi bất ngờ, hẩn là một Hoàng tử cao ngạo, sao lại dễ tâm đến suy nghĩ của nằng. Gia Hỷ gật đầu:

- Ta nói thật!

Không khí ngưng đọng lại, Gia Hỷ tìm đề tài trò chuyện:

- Vì sao Vương gia lại đến đây? Con phố này là nơi chuyên bán đồ nữ nhi mà?

Thịnh Vương cười:

- Bản Vương thích từ lâu này, có một góc rất đẹp, nếu nằng ra ban công nhìn, sẽ thấy núi Linh Sơn xanh thẳm vờn trong mây trắng, rất huyền hoặc, ảo mộng!

Gia Hỷ nghe theo hẩn nói liền bước chân ra ngoài, gió thổi hơi lạnh, nhưng cảnh sắc quai đúng là rất đẹp, nằng hào hứng:

- Vương gia cũng thật đa sầu đa cảm!

Thịnh Vương đứng bên cạnh đột ngột nhìn nằng:

- Gia Hỷ, nằng có thể gọi ta là Lăng Mặc không?

Gia Hỷ cúi đầu, nằng vờ nghe không rõ, Thịnh Vương thật sự đã từng cùng Huy Quận công tranh chấp nằng, lại cũng tuyên bố muốn có được nằng. Nhưng ngoài bảo vệ nằng, hẩn cũng không làm gì ép uống nằng. Có điều, hẩn đã có thể từ. Nằng không nên vì lời nói của hẩn mà cảm động.

Gió thổi có chút buốt, lồng phôi Thịnh Vương đau nhói, con ho dồn dập trở lại, khi hán gió khấn lựa ra, so với mấy ngày trước, máu đã nhiều hơn một chút!

Gia Hỷ cả kinh:

- Vương gia!

Thịnh Vương lắc đầu, phát tay:

- Ta không sao, nằng đừng lo lắng, chỉ là phong hàn không có gì nghiêm trọng!

Gia Hỷ cau mày, thời cổ đại loại viêm phổi như thế này không phải là không chữa được, nhưng không có thuốc ngấm như ở hiện đại, vừa tiện dụng lại dễ dàng điều dưỡng.

Gia Hỷ quay vào trong lấy áo choàng của Thịnh Vương, nằng khoác lên người hán, tự tay buộc dây:

- Vương gia nên giữ gìn sức khỏe! Khi còn nhỏ bị ốm, ma ma hay là một loại kẹo mặt ong có thảo dược giúp giảm cơn ho, để ta làm cho người! Nhất định sẽ khỏi!

Thịnh Vương có chút cảm động, là nằng lo lắng cho hán, làm kẹo cho hán, nếu nằng luôn quan tâm hán như vậy, cả đời này hán nguyện để bệnh tật dây vò!

Bối Lan quay lại cũng là lúc Gia Hỷ ra về, Thịnh Vương tiến nằng đến trước cổng Phòng phủ, âm thầm nhìn cánh cửa gỗ khép lại thật lâu mới xoay người đi!

Bối Lan lâu bầu than vãn:

- Thật là xui xẻo, bọn người phía nam bị dịch bệnh nên mới lên kinh thành trốn vật làm cản!

Gia Hỷ cau mày:

- Phía nam? Thành Hầu cũng ở phía nam, không rõ có gặp nạn dịch?

Vĩnh Đan pha trà nóng, mắt không nhìn lên:

- Nếu tiểu thư muốn biết có thể gặp Triệu Thiếu giám mà!

Gia Hỷ gật đầu, viết thư cho Triệu Tử Đoạn xong lại đổi y phục vào bếp làm mè kẹo thảo dược trị ho.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đông sơn phục khởi (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai mươi tháng hai, Hán thị đưa theo Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hảo đến Thịnh Vương phủ làm khách. Gương mặt Hán thị không vui không buồn, đáng điệu lãnh đạm, tựa như vừa qua không hề xảy ra chuyện bị cầm tù.

Gia Hỷ một mình một xe ngựa, nằng thông thả uống trà, yến tiệc Thịnh Vương phủ chắc chắn không thiếu những nhân vật quyền quý có máu mặt, cũng sẽ dính dáng nhiều thị phi, nằng tốt nhất vẫn nên có chút chuẩn bị.

Vĩnh Đan nhìn hộp gỗ trên bàn, bên trong đầy những viên kẹo mặt ong thảo dược thơm ngọt:

- Tiểu thư, cái này chưa được chứng ho?

Gia Hỷ lắc đầu:

- Ta mà chưa được đã đi làm đại phu rồi, viên ngấm này chỉ có chút ít tác dụng giúp người bệnh cảm thấy dễ chịu hơn thôi!

Hộp gỗ trân quý có họa tiết kỳ lân dát vàng, kẹo cũng được làm từ nguyên liệu hảo hạng. Vĩnh Đan hơi tò mò:

- Tiểu thư, thực sự người dùng tâm đến Thịnh Vương!

Gia Hỷ cau mày, Thịnh Vương đối với nằng không tệ, ít nhất cũng sai sứ Lữ Định Ân giúp nằng thoát khỏi Huy Quận công, vừa rồi còn bắt tên giết đồ của nằng. Và lại Thịnh Vương thật tâm đối đãi nằng, nằng cũng không nên lạnh bạc hán:

- Em cần thận lời nói, Vương phủ có Vương phi, chuyện này đồn ra ngoài tiểu thư nhà em không gánh nổi đâu!

Thịnh Vương phủ nằm ở đoạn đường lớn nhất kinh thành, đối diện phủ là dòng Thần Giang trong xanh, hai bên đường trồng nhiều cây cỏ thú, không khí thanh sạch dịu ngọt. Trước cổng đã có ma mã từ cùng hai hàng cung nữ đón người, hạ nhân Vương phủ nhanh nhẹn lấy ghế cho các tiểu thư phu nhân bước xuống lại hướng dẫn xa phu nơi để xe ngựa. Huýnh Kiện công công nhận thiệp canh lại mời từng người đến bữa tiệc.

Gia Hỷ đứng sau Hán thị, hôm nay Hán thị mặc một bộ y phục trắng thêu hoa mai, áo ngoài bằng gấm mỏng vàng tươi lộng lẫy, trên tóc chỉ điểm bạch ngọc cùng trăm cài, cổ đeo chuỗi trân châu, nhìn phú quý mà thanh lịch.

Phùng Gia Hảo trái ngược ngày thường, một thân áo xanh thiên thanh nhạt mà thêu bạch vân vốn trắng, cổ áo lại phối bằng lụa hồng, chân váy xếp nếp rủ xuống gót hài đỏ thắm mềm mại, tóc nằng ta buông dài, trên cài kim bộ điệu khăm hồng ngọc, tay đeo vòng san hô, đuôi mắt vẽ một chấm chu sa duyên dáng.

Bối Lan lăm bảm:

- Sáng sớm nó tí đã chọn y phục màu hồng sen cho tiểu thư, người lại không thích, bây giờ người nhìn xem, xung quanh đây ai cũng một thân hoa phục, người lại mặc xiêm y đơn giản thế này!

Gia Hỷ ngấm đi ngấm lại áo mình, nằng thấy vẫn ổn, một bộ lăng la trắng tinh mềm mại dệt hoa tiết hoa từ đăng* rủ từ thất lưng xuống. Chân đi hài tím. Đầu vấn lông hư kế* loa xoa mấy lọn tóc mai, cài thêm đôi hồ điệp bộ điều* thanh thuần! Có điều đúng như Bối Lan nói, so với các tiểu thư ở đây, nằng quả sức tẻ nhạt.

Gia Hỷ chống chế:

- Được rồi! Lần sau ta sẽ nghe hai em! Trang dung thật lộng lẫy được chưa!

Bối Lan mỉm cười, đỡ tay nằng về phía trước. Huýnh Kiện công công cười nói:

- Trắc phi đang còn ở trong viện, phu nhân có thể sang bên đó tán gẫu!

Hán thị gật đầu:

- Phiền công công dẫn đường!

Huýnh Kiện công công đưa tay mời, Hán thị vò như quay lại lo lắng nói:

- Hỷ nhi, con đã đến đây rồi cũng nên ghé qua xem Tử ti nhi một chút!

Gia Hỷ bium môi, đây là sọ nằng trước mặt Sở Trắc phi mà thể hiện hay sao. Nằng cùng Phùng Gia Hòa nào có thân thiết đến mức thăm hỏi, nhưng tránh xa Hán thị cũng tốt, đỡ phải xử lý rắc rối gièm pha lẫn nhau.

Gia Hỷ thì lễ:

- Mẫu thân cá đi thoải mái, nữ nhi tự tìm Tử muội!

Huýnh Kiện công công vẫy tay một cung nữ đến:

- Đưa Thục Trinh Huyền chúa đến khách phòng, cho người gọi Phùng Cơ thiếp sang bên đó hầu chuyện cùng Huyền chúa!

Cung nữ hành lễ vén váy mời nằng, Gia Hỷ vòng vèo qua hoa viên thì dừng lại ở lương đình:

- Không đi nữa! Ta muốn ngồi ở đây, cô nương cũng không cần mời Tứ muội ta ra làm gì!

Cung nữ kia nhanh chóng lau dọn bàn đá, dâng trà bánh điểm tâm lên rồi lui xuống.

Bối Lan rót trà, hương thơm lan tỏa đậm, Gia Hỷ không thích uống trà, cũng không biết nhiều về trà, đối với nàng loại nào cũng có vị đắng đắng chát chát như nhau.

Nàng bữu mới:

- Hình như trà càng ngon càng nhiều vị chát, ta thật không quen!

Vĩnh Đan che miệng cười:

- Bình thường ở phủ người uống trà toàn thêm mật ong hoặc sữa, không quen là đúng rồi!

Sau tán cây hợp hoan* tiếng Thịnh Vương trầm ấm:

- Nàng thật sự khó chiều, trà tiến cống vẫn không vừa miệng!

Gia Hỷ hành lễ, nhìn xung quanh một chút, đây là Vương phủ, hôm nay lại có yến tiệc, lẽ như có người trông thấy nàng cùng Thịnh Vương một chỗ với nhau thì thật phiền phức:

- Vương gia!

Thịnh Vương hơi cau mày, nàng vẫn không muốn gọi tên tự hân. Thịnh Vương thân nhiên ngồi xuống bàn đá, tự rót một ly trà nhỏ, nhấp môi:

- Đúng là tệ thật!

Đứng sau Thịnh Vương là Lữ Định Ân, tâm trạng hân không mấy tốt, một phần vì chuyện của Bạch Cẩm Chúc vừa xảy ra. Dường chung nữ nhân cùng Mạt Viện khiến văn nhân như hân có chút bất mãn, cho dù nữ nhân đó có là thiên kim ngọc điệp Quận chúa, Vương phi đi chăng nữa. Nhưng hiện tại cả Tam phòng Lữ gia đều trông cậy vào một mình hân, hân không thể chống đối Thịnh Vương.

Lữ Định Ân chấp tay, xưng hô xa lạ:

- Thục Trinh Huyền chúa!

Gia Hỷ hơi gât đầu, cũng không đáp lại, thái độ này khiến Lữ Định Ân cảm thấy mất mát.

Vĩnh Đan đem hộp gỗ đặt lên bàn, Gia Hỷ hào hứng mở ra:

- Vương gia xem, là ta làm cho người!

Thịnh Vương thấy sống mũi cay một chút, không phải hân ủy mị, mà là trân quý, sự quan tâm của nàng đối với hân hơn tất thấy những tình cảm hơi hợt khác:

- Nàng tự tay làm ra nó?

Gia Hỷ lấy một viên kẹo bọc tròn trong giấy đỏ, bóc ra:

- Đây là viên ngậm mật ong thảo dược ta mất bao nhiêu thời gian mới làm được! Có cái này, chúng ho của Vương gia sẽ đỡ hơn!

Thịnh Vương nắm lấy viên kẹo yêu thích không rời tay, nàng bảo hân ăn. Sao hân nỡ chứ, đây là công sức của nàng, nếu có thể, hân còn muốn đem nó đi giấu kín trong hòm băng làm quốc bảo thiên hạ.

Gia Hỷ đưa viên kẹo đến:

- Vương gia đừng thử!

Thịnh Vương tức nuôi đặt vào miệng, cảm giác dịu dàng nồng ấm trôi xuống, cổ họng thoáng chốc đỡ đau hơn rất nhiều.

Hân ra hiệu hạ nhân thu lại hộp gỗ, lại nhìn Lữ Định Ân:

- Cũng sắp đến giờ khai tiệc rồi, người cho người mời Vương phi đến!

Lữ Định Ân miễn cưỡng rời đi, Thịnh Vương cũng đứng dậy:

- Ta ở đây lâu không tiện, tâm chân tình của nàng, ta không bao giờ quên, nàng muốn ta làm gì chỉ cần hạ lệnh gia nhân đến, ta sẽ hết lòng hết sức!

Gia Hỷ thi lễ, nàng hơi cắn môi, trước kia Thành Hầu cũng từng nói với nàng như vậy, hôm nay Thịnh Vương cũng đích thân đề nghị nàng. Trong mắt bọn họ, nàng là người yếu kém đến độ nhìn vào là biết cần sự giúp đỡ hay sao!

Thịnh Vương rút từ trong ngực áo một bọc điều nhỏ:

- Giữ đi! Đây là đáp lễ nàng!

Gia Hỷ mở ra, một chiếc vòng tơ vàng chạm rồng*, cực kì trân quý, kĩ nghệ vô cùng tinh xảo, thoáng nhìn cũng biết ắt hẳn là đồ tiến cống.

Nàng cười ngọt ngào:

- Làm một hộp kẹo đối lại được vật quý thế này, ta cần phải trân trọng mới được!

Thịnh Vương bật cười, từ y huyền hoặc bay trong gió, mắt hút sau hàng cây.

Gia Hỷ thở dài, chậm rãi về hướng yến tiệc:

- Đi thôi!

Sở Trắc phi cùng Hân thị đi dọc theo hành lang dài. Gương mặt Sở Trắc phi yêu kiều, nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén:

- Phu nhân chắc nghe qua dã hiếu ý ta rồi đúng không! Vốn thật chuyện này nữ nhân chúng ta không nên dính dáng đến, nhưng ta cũng là vì Vương gia còn người vì nhi tử! Coi như giúp đỡ lẫn nhau!

Hân thị mỉm cười, đây là bọc vàng từ trên trời rơi xuống sao bà không nhận được:

- Trắc phi nói quá, chuyện này là chuyện tốt, phụ thân thần phụ cũng nên làm!

Sở Trắc phi nụ cười càng thêm sâu, gương mặt vô cùng tươi tắn ngắm Phùng Gia Hảo:

- Ta nhìn tiểu thư trông cũng rất thích, nếu tiểu thư không chê, thì cứ thường xuyên lui đến Vương phủ làm khách, ta mới về kinh thành không quen biết ai!

Hân thị thấp phần hải lòng, Phùng Gia Hảo cùng Sở Trắc phi hơn kém nhau ba, bốn tuổi. Miễn cưỡng cũng có thể là tí muội, dựa vào Sở Trắc phi còn sợ không gặp được Vương Công quý tộc.

Sở Trắc phi tiếp tục đưa ra mời như:

- Chỉ cần Hân Ngự sử dâng tấu lên Hoàng thượng giúp Vương gia, thì đích trưởng nữ Đông gia hiện tại, chất nữ Đông Thượng thư, nữ nhi Đông tiểu Bá gia - người thừa kế tước vị Đông gia - sẽ cùng Phùng Đại thiếu gia nên duyên!

Hân thị ánh mắt koe sáng, có một nhà vự thế lực như thế, con đường quan lộ của Phùng Cẩm không muốn hanh thông cũng chẳng được.

Hân thị xoa xoa hai tay vào nhau, cười không thấy đáy mắt, nhưng vẫn giả một giọng điệu bất đắc dĩ:

- Mãnh hổ nan địch quần hồ, chỉ sợ một tấu chương của phụ thân không đầu lại nổi mấy chồng tấu sở hiện tại! Chuyện đoạn tụ này không phải là nhỏ!

Sở Trắc phi thông dong, miệng không khép nụ cười:

- *Vương gia chỉ cần Hàn Ngự sử có lòng, không thành cũng chẳng sao. Chỉ là nếu thành, Phùng Đại thiếu gia coi như có tên trên bảng vàng năm nay vậy!*

Hàn thị lúc này mới thở dài:

- *Trắc phi yên tâm, thần phụ sẽ hết sức khuyên bảo phụ thân giúp đỡ Vương gia!*

Sở Trắc phi gật đầu xác nhận, diễm lệ phát vật áo:

- *Phụ nhân cứ thông thả, ta còn có việc phải đi trước!*

Bóng dáng Sở Trắc phi vừa khuất, Hàn thị đã cong môi thì thầm với Phùng Gia Hào:

- *Một thiếp thất cũng có thể lên mặt như vậy! Nếu không vì tiền đồ ca ca con, ta không đời nào hạ mình!*

Phùng Gia Hào lâu lâu:

- *Nếu chuyện này thành, mẫu thân phải cố cho con một cái tước phong Huyện chúa! Cứ để Phùng Gia Hỷ trèo lên đầu con mãi hay sao!*

Hàn thị nắm lấy tay Phùng Gia Hào trấn an, sửa lại y phục ra yến tiệc.

Gia Hỷ nhìn sắc thái phản khởi của mẫu tử Hàn thị cũng đoán được vừa rồi có lẽ Sở Trắc phi đã cho họ lợi ích gì đó rồi. Nhưng nếu chuyện không làm hại đến năng nằng cũng không quản, trả thù Hàn thị thì cần một kích đâm trúng, nếu cứ dây dưa, Hàn thị sẽ dựa vào cái danh là Phu nhân Đại phòng mà trở người như lần này vậy.

Trên ghế chủ vị, Thịnh Vương ôn nhu đỡ Vương phi Bạch Cẩm Chúc đến, lại cẩn thận dặn dò ti nữ lưu ý thức ăn đồ uống của nàng ta, khiến một số người bên dưới xuýt xoa ghen tị Bạch Cẩm Chúc tốt số.

Sở Trắc phi ngồi bên cạnh Bạch Cẩm Chúc. Thịnh Vương mỉm cười khẽ nói với nàng mấy câu rồi quay đi, vốn là yến tiệc giao thiệp của nữ nhân, Thịnh Vương ở lâu không tiện.

Sở Trắc phi qua loa giới thiệu:

- *Đây là lần đầu tiên ta đến kinh thành, nhận gia vụ Vương phi, Vương phi không được khỏe, ta đành phải gắng sức giúp đỡ tí ấy! Lần này coi như là ra mắt các phu nhân.*

Sở Trắc phi nâng ly, cả phòng đáp lễ. Vương phi khai tiệc, mọi người cũng ồn ào chúc mừng ăn uống. Gia Hỷ nhìn thân sắc Bạch Cẩm Chúc không được tốt, thân thể nàng ta gầy đi thấy rõ, tuy gương mặt trang điểm kỹ lưỡng nhưng vẫn không che nổi gò má hộp sọ, đôi tròng mắt không còn linh động. Gia Hỷ thầm nghĩ có lẽ Bạch Cẩm Chúc không khỏe là sự thật.

Tiệc sắp tàn thì Bạch Cẩm Chúc ra ngoài, một lúc sau, có cung nữ dẫn cạnh Gia Hỷ:

- *Thục Trinh Huyện chúa, Vương phi cho mời người!*

Gia Hỷ cau mày, cùng hai ti nữ rời đi, Bạch Cẩm Chúc đang đợi nàng trên một thủy kiều vắt ngang hồ sen. Gia Hỷ hơi bất an, chưa lần nào nàng đến hồ sen mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì vậy, Gia Hỷ đứng xa khỏi tầm với của Bạch Cẩm Chúc:

- *Vương phi gọi ta có việc gì?*

Bạch Cẩm Chúc mỉm cười:

- *Lâu ngày không gặp, là nhớ người!*

Gia Hỷ siết hai tay lại, Vĩnh Đan cùng Bối Lan nhìn nhau, mỗi mảy máng trước không phải Bạch Cẩm Chúc còn đời sống chết với chủ tử hay sao, hôm nay đột ngột thay đổi thái độ.

Gia Hỷ cười gượng:

- *Vương phi cứ đùa!*

Bạch Cẩm Chúc ném một cánh hoa xuống nước:

- *Ta không đùa, người biết không, đêm động phòng của ta, Vương gia chỉ gọi tên người, một cái chạm tay với ta cũng không có!*

Gia Hỷ hơi sững người, nàng im lặng, vai Bạch Cẩm Chúc rung rung như đang khóc:

- *Người mãi mãi không biết được ta đang phải chịu đựng những gì đâu!*

Bạch Cẩm Chúc sờ sờ cổ tay, nơi đó có vết dây trói hằn lên rõ, nàng phải mặc áo tay rất dài để che đi. Thịnh Vương sao có thể tàn độc như vậy, để hai tên thuộc hạ vũ nhục nàng.

Nàng đã van xin, đã cầu khẩn, nhưng không trốn tránh được. Mười ngày trời qua, mười ngày như chìm trong địa ngục. Nàng từng nghĩ rằng bản thân sẽ không bao giờ làm theo kế hoạch của Thịnh Vương, lần đầu tiên bị thất thân, nàng cố dù mọi cách để không phải mang thai một cái tạp chủng.

Nhưng Thịnh Vương không hề điều đó xảy ra, hần phát hiện nàng uống thuốc tránh thai từ một ti nữ thân tín. Ngay lập tức ti nữ ấy bị lột da trước mặt nàng, máu chảy thành dòng, nhuộm đỏ cả nền nhà. Không ai giúp đỡ nàng nữa, kể cả hạ nhân từ Bạch phủ.

Cả Vương phi đơn thuần nghĩ rằng nàng ghen tuông nên mới bị cấm túc, rằng Thịnh Vương vẫn yêu sủng nàng, rằng ti nữ bị lột da kia là cố tình rủ quyến Vương gia bị Vương phi nàng trừng phạt.

Mỗi ba đêm Thịnh Vương đều đến viện của nàng, luôn dẫn đồ phòng bếp nấu canh bô thuốc dưỡng giúp mau chóng hoài thai. Nàng trong mắt người đời là Vương phi được sủng ái đến tận trời.

Nào ai biết, mỗi ba đêm, nàng phải chịu đựng hai tên nam nhân xa lạ giày vò. Ban đầu, bọn họ còn ngẩn ngái, nhưng rồi thái độ hơi hột chán ghét của Thịnh Vương khiến họ chỉ coi nàng như công cụ phát tiết, công cụ sinh nở, công cụ trong kế hoạch đoạt đích, không hơn không kém.

Gia Hỷ không rõ Bạch Cẩm Chúc đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng ta khóc, Gia Hỷ tiến lại gần đặt tay lên vai an ủi:

- *Người đừng đau lòng, không phải Vương gia rất quan tâm người sao!*

Bạch Cẩm Chúc bất ngờ nắm lấy tay Gia Hỷ, ánh mắt đỏ ngầu đến đáng sợ:

- *Ta không sống được, người cũng đừng hòng yên ổn!*

Thịnh Vương đứng trước thư phòng, một màn này đúng lúc rơi vào mắt hắn:

- *Không ổn!*

Bạch Cẩm Chúc cố gắng ôm lấy Gia Hỷ cùng lối xuống hồ. Phía bên kia hồ, một đám mệnh phụ phu nhân trông thấy liền là hét tán loạn.

Thịnh Vương trong chớp mắt lao đến, một tay hất đẩy Gia Hỷ ngã ra mặt đất, tránh đi Bạch Cẩm Chúc. Tay còn lại cố giữ lấy thân người Bạch Cẩm Chúc đang rơi xuống hồ.

Thất lạng Bạch Cẩm Chúc tuột ra, nàng ta mỉm cười nhắm mắt.

Ầm một tiếng, thân thể Bạch Cẩm Chúc chìm vào lòng hồ.

Thịnh Vương hơi sững người, rồi vội vàng lao xuống dòng nước, lúc này đám thị vệ trong phủ mà dẫn đầu là Mạt Viện mới đến kịp. Mạt Viện lấy hết sức bình sinh lặn sâu dưới đáy.

Hồi lâu, Mạt Viện đầu được Thịnh Vương lên bờ, trên tay Thịnh Vương, Bạch Cẩm Chúc bất động một thân nằm đó. Thái y đợi sẵn, đặt lồng gà lên mũi nàng ta:

- *Vương gia, Vương phi còn thở, không sao!*

Thịnh Vương gật đầu, thân thể run lên từng đợt:

- *Cố gắng cứu chữa, Vương phi có mệnh hệ gì, bản Vương xử tử tất cả các người!*

Thịnh Vương nhìn sang Gia Hỷ:

- *Huyện chúa không sao chứ? Là Vương phi vô ý khiến Huyện chúa phải ra tay cứu nàng, nên giờ vẫn không tránh được!*

Gia Hỷ lắc đầu, vô như bản thân đang chấn kinh không trả lời được. Một câu nói của Thịnh Vương đã giải nguy cho nàng. Nhưng vì sao Bạch Cẩm Chúc lại tìm đến cái chết, còn muốn kéo nàng theo, không lẽ chỉ vì ghen tuông với Sở Trắc phi được quân sự Vương phủ.

Thịnh Vương đột ngột ôm lấy lồng ngực, tựa người vào Mặt Viện, con ho rữ rụi kéo đến, máu phun ra thành ngụm.

Mặt Viện bất hoàng:

- *Chinhân!*

Lúc này, thân thể Thịnh Vương đã vô lực ngã xuống, ngất đi.

Hạ nhân nhanh chóng đưa Thịnh Vương về viện, Sở Trắc phi vội vã vào cung bẩm báo tình hình và mời thêm Thái y.

Huỳnh Kien công công vừa phải trấn an khách nhân, vừa sắp xếp tiễn khách.

Gia Hỷ cũng ra về, nàng đứng đợi xa phu đánh xe đến, sự việc vừa rồi diễn biến quá nhanh. Nàng chỉ là người ngoài, có lo lắng cho an nguy của hân cũng vô ích, cho dù Thịnh Vương vừa bí mật cứu nàng, nàng cũng phải thuận theo ý hân, là Vương phi sơ xuất ngã xuống nước, không để lộ sự thật ra ngoài.

Tiếng mấy phu nhân tiểu thư cũng đang đợi xe bản luận ồn ào:

- *Vương gia thật ý trong tình thâm!*

- *Vương phi cũng thật quá lo mạt, chỉ vì một cái tiệc dành cho Trắc phim gây náo loạn đến thế này!*

- *Ai! Phu nhân không biết sao, mấy ngày trước Vương phi còn lột da một ti nữ vì vinghình màng tác oát mư với Vương gia. Nghe nói Vương gia phá bỏ rất nhiều bạc crad để đền bù giadinhtim đó!*

Một người khác xen vào:

- *Tatháychuyện Vương gia ma ham mê đoạn tậ là có thật, Vương phim óu ất tưng như vậy!*

- *Chíc ó người mới không thấy, Sở Trắc phi trên mặt vẫn còn một dấu thương đỏ như bị cào kia, có che phần cũng không hết được. Chắc chắn là Vương phi ghen tuông! Và là có ai ham thích do qntum ài là cả mạng sống ra cả thế tử không!*

Gia Hỷ cau mày, Thịnh Vương nhắm lạnh chưa dứt lại phải lặn sâu trong nước lạnh mùa xuân như vậy! Lần này, lạnh ít dữ nhiều!

Lên xe ngựa, Gia Hỷ than thở:

- *Hai em có biết phượng hoàng tái sinh từ lửa không?*

Vịnh Đan gật đầu:

- *Nó thì biết!*

Gia Hỷ bí ai:

- *Chinh là ta, tái sinh thì thôi đi, nhưng chắc chắn taliên quan đến lửa, mỗi lần gặp nước là có chuyện!*

Bối Lan mỉm cười:

- *Tiểu thư chấy viện một lần, ngã xuống nước chấy lần trong phủ, ngoài phủ cũng suýt bị rơi hai lần. Coinh chấy viện là phượng hoàng dục hóa, còn lại đáng là kỳ thú.*

Gia Hỷ thờ dãi:

- *Bồ đi, tìmay về sau, có kẻ dao và có ta cũng không bém mắng đến hồ sen nữa!*

(*) Hoa Tử đằng:

(*) Lăng Hư kẻ:

(*) Bộ điều hồ điệp:

(*) Cây Họa hoan:

(*) Vòng tơ vàng chạm rồng:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Đông sơn phục khởi (trung)

Cầm Thành.

Vinh Nguyên Đế ngồi bên cửa sổ tắm cung nhắm mắt dưỡng thần, ánh nắng cuối tháng hai dịu nhẹ rơi long lanh đầy nước.

Quang Từ công công chậm rãi gấp lá thư lại:

- Hoàng thượng, nếu không có bất trắc gì, khoảng qua tháng tư, tháng năm, Từ Hoàng tử có thể gặp người rồi!

Vinh Nguyên Đế gõ tay lên bàn, tiếng nhẫn ngọc va vào gỗ quý vang lên âm thanh đều đặn trong trẻo.

Bên ngoài, một cung nữ quy củ hành lễ tiến vào, Quang Từ công công hơi cau mày, vội vã như vậy, chính là xảy ra chuyện.

Cung nữ thì thầm một lượt lại lui ra, Quang Từ công công gương mặt có chút kinh hoảng, lựa lời mà nói:

- Hoàng thượng, Trắc phi Thịnh Vương phủ vừa vào cung mời Thái y. Nói là Thịnh Vương đột ngột bất tỉnh!

Vinh Nguyên Đế mờ mắt, thần sắc tối đi, tròng mắt cũng nhắm lại:

- Đang yên đang lành sao lại bất tỉnh?

Quang Từ công công không biết làm thế nào mới đúng, hơi ề ề:

- Hoàng thượng, người đứng lo lắng tồn tại sức khỏe, là Thịnh Vương phi trượt chân rơi xuống hồ sen nên Vương gia liều mình ứng cứu! Cuối cùng...

Vinh Nguyên Đế hừ nhẹ vào trong, tốp năm tốp ba cung nữ vàng theo sau dõng dạc phục:

- Chuẩn bị xa mã, cùng Trẫm ra ngoài!

Quang Từ công công lau mồ hôi trên trán, hóa làm cảnh:

- Đi đâu thưa Hoàng thượng!

Cái liếc mắt của Vinh Nguyên Đế khiến Quang Từ công công càng vấp vấp:

- Nô tài biết rồi! Hoàng thượng tha tội! Người đâu, chuẩn bị xe đến Thịnh Vương phủ!

Xa mã vì hành xuất phát từ cổng dành cho quan viên, Quang Từ công công cũng đổi thành quân gia nhà giàu, mà Mật Sát Thị vệ thì giả làm phu xe cùng hạ nhân chạy việc.

Lúc này Thịnh Vương còn chưa tỉnh, Thái y mấy vị ồn ào tranh luận đơn thuốc.

Vinh Nguyên Đế đột ngột xuất hiện:

- Thế nào rồi?

Sở Trắc phi thấy long nhan liền quý xuống, ai nấy cũng vội vàng làm theo, trong viện im ắng như tờ.

Hoàng thượng ngồi cạnh giường, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của Thịnh Vương, trán nhăn lại vì lo lắng. Hoàng thượng sờ lên trán hẳn thấy hơi nóng, lên cổ thì mạch đập yếu ớt, liền tức giận:

- Đã mấy canh giờ, người vẫn chưa tỉnh là sao!

Cả phòng dập đầu càng thêm sâu, dè dặt đồng thanh:

- Hoàng thượng bớt giận!

Vinh Nguyên Đế hằm hằm nhìn một lượt rồi phát tay:

- Đứng dậy cả đi, rốt cuộc là Lăng Mặc làm sao?

Lão Thái y trông già nhất, râu tóc đã bạc phơ mới tiến lên chấp tay nói:

- Vương gia bị nhiễm lạnh vào phổi, đã rất nặng!

Vinh Nguyên Đế nhìn lại gương mặt trắng bệch của Thịnh Vương trên giường, cả giận:

- Nặng đến mức độ nào? Nói rõ Trẫm nghe?

- Hoàng thượng, nôm na chính là nhiễm trùng phổi!

Vinh Nguyên Đế đắp chăn trên người Thịnh Vương lại, nhiệt độ cơ thể hẳn đã tăng cao, nhưng lòng bàn tay vẫn lạnh toát:

- Có điều trị được?

- Hoàng thượng, tằm tang* và xạ hương thảo* đều có tác dụng tốt, hiện tại chúng thần kê đơn theo đường này!

Vinh Nguyên Đế gật đầu, cũng không làm khó nữa:

- Gấp rút chữa trị, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Quang Từ công công, hôm nay Trẫm ở lại đây, đến khi Thịnh Vương tỉnh dậy!

Quang Từ công công ngập ngừng nhắc nhở:

- Hoàng thượng, chiều nay Chu Tề tướng cùng một số đại thần tiến cung nghị sự! Ngày mai lại có thiết triều!

Vinh Nguyên Đế hơi dừng lại, giấy lát mới hạ lệnh:

- Truyền khẩu dụ của Trẫm, đám người Chu Tề Tướng không cần vào cung nữa, cứ đến đây đi! Hủy nhật triều!

Sở Trắc phi sắp xếp phòng nghỉ cho Hoàng thượng lưu lại, bên kia Bạch Cẩm Chúc tỉnh hay không tỉnh hiện tại chẳng còn quan trọng nữa. Thịnh Vương mới là cốt yếu, Hoàng thượng có thể vì Thịnh Vương mà hủy thiết triều, người duy nhất trên đời khiến Hoàng thượng quan tâm như vậy cũng chỉ có mình hắn.

Vinh Nguyên Đế vào trong thư phòng, bài trí vô cùng hoa lệ. Cả Vương phủ hoàn toàn là gỗ quý, nếu không phải từ dân cùng là hoàng hương. Mùi thơm từ gỗ phát ra nhàn nhạt khiến thần trí dễ chịu.

Cung nữ dâng trà hầu hạ rồi lui ra, lúc này Huỳnh Kien công công mới cần trọng đứng ngoài bình phong:

- Nô tài bái kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vinh Nguyên Đế phát tay:

- Đứng lên đi! Nghe Trẫm hỏi.

Huỳnh Kien công công bình thần, quy củ cúi người:

- Tạ ơn Hoàng thượng, nô tài nhất nhất thành thật trả lời.

Vinh Nguyên Đế nhấp một ngụm trà nóng, nét lo lắng trên mặt không hề giảm xuống:

- Chủ nhân người bệnh đã bao lâu? Tại sao không chữa trị?

- Bẩm Hoàng thượng, Vương gia mắc chứng ho đã gần ba tháng, từ khi vừa xuống thuyền ở Mi Châu liền bị nóng sốt cho đến tận bây giờ! Trên thuyền chỉ có một Ngự y nên cũng qua loa dùng thuốc, đỡ được mười ngày lại tái phát!

Hoàng thượng sa sầm nét mặt:

- Là nô tài sao không cố công hầu hạ chủ tử? Để bệnh tình ra nông nổi này?

Huỳnh Kien công công vội vàng quỳ xuống:

- Hoàng thượng tha tội! Nô tài đã nhiều lần khuyên can nhưng Vương gia phản vì buồn rầu chuyện xảy ra ở Mi Châu, phần vì không muốn Hoàng thượng cùng Quý phi nương nường lo lắng nên không cho mời Thái y!

Vinh Nguyên Đế thờ dài, đưa tré này, thật khiến người khác phải đau lòng:

- Chuyện sáng nay là thế nào?

- Bẩm Hoàng thượng, vốn là một tai nạn, Vương phi dạo ở hồ sen không may rơi xuống, Vương gia liền mình ứng cứu nên mới khiến bệnh tình trở nên nguy kịch!

- Vương phi đã tỉnh?

Huỳnh Kien công công tuy không rõ tình hình nhưng vẫn nói cứng:

- Hiện tại đã hồi tỉnh thưa Hoàng thượng!

Vinh Nguyên Đế gật đầu, cho người lui, vốn dĩ hôm nay các đại thần muốn hạ tước bậc của Thịnh Vương, nhưng xem ra chuyện này không cần phải làm nữa rồi.

Stịnh Vương vì chuyện Mi Châu mà buồn rầu đến thập tử nhất sinh thế này, hiện tại nếu hạ đi tước bậc có phải một kích trúng tim không.

Vốn dĩ Hoàng thượng rất rõ con người hắn, từ khi mười lăm tuổi đã được cung nữ dạy chuyện nam nữ. Dù ở Hoàng cung hay ra ngoài Vương phủ, thông phòng đều mấy lượt, mới năm trước còn bị Ngự sử tố vì chuyện làm loạn Phật môn cùng thứ nữ Phùng Thượng thư thì làm sao bây giờ lại trở thành một kẻ ham mê đoạn tụ.

Hoàng thượng thờ dài, nếu có người tố Thịnh Vương đam mê sắc dục thông gian nữ tử thì có thể tin được, chứ loại bức hiếp hài đồng thật quá sức hoang đường.

Chu Tề Tướng dẫn đầu quan viên vào, đây đều là những người có sức ảnh hưởng cực lớn đương triều.

Tương Nguyên Soái, huynh trưởng Tương Hoàng Quý phi cùng Hoa Quý Tần, người nắm năm phần binh mã Đại Quốc, thừa kế tước Quốc công tử Tương gia.

Hoắc Đại Tướng quân, thống lĩnh Cẩm vệ Cẩm Thành và binh lính Thần Đô.

Hữu thị lang Hình Bộ cũng là Phủ Doãn Thần Đô, Thám hoa kì khảo năm Vinh Nguyên thứ mười ba Đinh Huân.

Cuối cùng là Trưởng quan Đô Sát viện Đỗ Ngự sử.

Hoàng thượng nhìn mấy người văn nhân chép miệng tranh luận háng háit, từ chuyện công vụ thuế khóa, đến dịch bệnh phía nam, chuyện thăng phẩm cho quan lại lâu năm rồi chuyện thuế năm nay giảm đi hai phần.

Hoàng thượng cất ngang:

- Tương Nguyên soái cùng Hoắc Tướng quân sao không tham gia? Không có gì để nói?

Tương Nguyên soái chấp tay:

- Vì thần chỉ quen cảm thương, những chuyện này vốn không rõ!

Hoàng thượng gật đầu, gõ gõ nhẫn ngọc lên bàn:

- Bàn qua tính lại cũng chỉ bấy nhiêu, tấu chương Trẫm cũng đã phê duyệt. Chuyện thăng phẩm chuẩn y sau khoa thi năm nay thì làm, Lễ bộ cùng Lại bộ sẽ nhanh chóng nhận được chiếu chỉ. Về chuyện dịch bệnh ở phía nam, dịch cũng chỉ mới bắt đầu nhen nhóm, các khanh tiền cứ ra một Khâm sai Đại thần về vùng dịch mà xử lý!

Các quan văn nhìn nhau, ai đại đại liều cả tính mạng mà xung phong đến vùng dịch làm Khâm sai Đại thần chứ, chỉ có hai vị võ tướng là thông thả dùng trà. Thường ngày thời bình quan văn rất xem thường võ quan, nên bọn họ cũng không có ý giúp đỡ.

Vinh Nguyên Đế nhàn nhạt biểu cảm:

- Tạm thời quyết định như vậy, còn gì nữa không?

Lúc này Hoắc Đại Tướng quân mới cần trọng:

- Hoàng thượng, còn chuyện Thịnh Vương?

Mấy đại thần nhìn nhau, rõ ràng Hoắc Đại Tướng quân không hiểu lòng người mà. Hoàng thượng miễn triều, lại ở chính Thịnh Vương phủ nghị sự, tất cả những điều đó đã cho thấy thái độ rõ ràng. Hoàng thượng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà hạ bệ Thịnh Vương.

Vinh Nguyên Đế hơi nhướng mày:

- Cũng chưa có bằng chứng rõ ràng, Thịnh Vương đang thập tử nhất sinh, có cần thiết phải làm như vậy?

Hoắc Đại Tướng quân không nói gì nữa, Tương Nguyên Soái âm trầm:

- Thứ cho vì thần nhiều lời, chuyện Thịnh Vương tự ý chiếu mộ ba vạn tinh binh là có thật, cũng chính do Mật Sát Thị vệ phát hiện ra, đây là đại tội, nói nặng hơn chính là mưu phản. Hoàng thượng sao có thể làm ngơ?

Vinh Nguyên Đế hừ nhẹ:

- Ba vạn binh cũng chỉ là ước lượng, chưa kể đều không có vũ khí lương thảo, những kẻ đó cũng chỉ ở thôn trang điền viên chăn nuôi trồng trọt!

Tương Nguyên Soái cau mày:

- Hoàng thượng, dường hồ đi họa! Nếu đã không hạ tước cũng nên thật sự lấy lại Giang Châu!

Vinh Nguyên Đế đập tay lên bàn:

- Khanh nên nhớ, Ngũ Hoàng tử cũng có kho lương ở kinh thành dưới danh tiệm gạo, Trẫm nên tước vị ai trước?

Ngũ Hoàng tử chính là Thành Hầu, cháu ruột của Tương Nguyên Soái, Hoàng thượng đưa chuyện này ra là khiến Tương Nguyên Soái há miệng mắc quai:

- Vì thần không dám!

Quang Tử công công phía cửa gác đi vào:

- Hoàng thượng, Vương gia đã tỉnh!

Mấy đại thần nhìn nhau rồi nhanh chóng cáo từ hành lễ lục đục ra về. Hoàng thượng đã cương quyết như vậy, khuyên can nữa cũng vô ích.

Huỳnh Kien công công đem thuốc vào, bởi vì Thịnh Vương hạ lệnh ngoài Sở Trắc phi cũng không để nữ nhân nào vào phòng nên hầu hết mọi chuyện đều do Huỳnh Kien công công sắp xếp.

Huỳnh Kien công công thì thăm thuật lại một loạt sự việc vừa xảy ra tại thư phòng. Mỗi Thịnh Vương nở ra nụ cười kiêu bạc:

- Coi như khổ nhục kể bản Vương ba tháng qua là không uống phỉ!

Tiếng rèm ngọc vang lên thanh thúy, Thịnh Vương vờ ho mấy lượt, lớn giọng dặn dò:

- Vương phi thân mình yếu nhược, nếu có thể nên mời nhạc mẫu sang, có như vậy, nàng mới mau khỏe lại!

Vinh Nguyên Đế bước vào, Thịnh Vương như vô cùng bất ngờ:

- Phụ hoàng, sao người lại ở đây, là nhi thần khiến người lo lắng!

Vĩnh Nguyên Đế tiến đến bên giường, sờ trán sờ tay Thịnh Vương đều thấy ôn mới gật đầu:

- Còn trẻ dễ dàng vượt qua được! Nhưng chắc chắn để lại di chứng, vẫn nên quý trọng thân mình!

Thật ra là mấy chương gần đây chương nào cũng 3000 chữ, nhưng mà hôm nay ta đuối quá, chương này chỉ có 2000 chữ thôi. Wattpad của ta bị sao ỉ, đăng đi đăng lại mới được!

Chủ thích:

(*) Tầm tang: cây dầu tầm

(*) Xạ hương thảo:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử* *Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đông sơn phục khởi (hạ)

Đại triều mừng một tháng ba, Phó đô Ngự sử Hàn Ngự sử dâng tấu chương vạch tội chuyện Mi Châu. Ngự cơ đòi là, Hàn Ngự sử không trách cứ Thịnh Vương, mà khiển trách chính các quan Ngự sử từng nằng nổ viết sớ đề nghị tước vị Thịnh Vương.

Trong tấu chương, Hàn Ngự sử chỉ quan viên trong triều là một đám người phùng cao đạp thấp. Khi Thịnh Vương hưng thịnh thì thù hoa trên gấm, khi suy bại liền té nước theo mưa.

Tấu chương của Hàn Ngự sử dâng lên đúng lúc, Hoàng thượng cho đọc trước triều, lại ban thưởng vô số phẩm vật. Thái độ quan viên đối với Thịnh Vương cũng thay đổi, chuyện đoạn tỵ không ai dám nhắc đến nữa.

Đầu tháng ba, Thịnh Vương được triệu vào cung, lấy danh nghĩa điều dưỡng sức khỏe nhưng thực chất cùng Hoàng thượng phê chương duyệt tấu. Uy thế Thịnh Vương ở kinh thành dần lên cao trở lại.

Triệu Từ Đoạn đổi ngựa ở dịch trạm, còn đúng hơn năm trăm dặm này thôi sẽ đến được Liên Thành. Hân vỗ vỗ vai ngựa ô:

- Giờ thì này nghỉ ngơi được rồi, vào ăn cỏ tắm tấp đi!

Dịch trạm tiêu điều, ngoài mấy phu chân ngựa cùng gã gác cổng đang ngủ say thì không có ai, ngựa trong chuồng chẳng buồn hí khi có người lạ vào.

Một phu chân ngựa mở cửa chuồng:

- Đại nhân chọn một con đi ạ!

Triệu Từ Đoạn nghe mũi ngải cứu bị đốt trong không khí khê cau mày:

- Có chuyện gì vậy?

- Đại nhân ở xa lại không biết, xung quanh đây đã bắt đầu phát dịch rồi, nhiều người đưa cả gia đình về phía Bắc!

Triệu Từ Đoạn uống hớp nước, lại lên ngựa không nghỉ tiếp tục.

Cổng Liên Thành đóng chặt, binh lính trên tháp canh hồ to:

- Lệnh của Hầu gia, không mở cổng thành!

Triệu Từ Đoạn thờ nhọc, hét lớn:

- Ta là Thiếu giám từ Thần Đô về theo lệnh Hầu gia!

Tên lính lệ đưa tay qua ô gạch nhận giấy thông hành rồi vội vã mở cổng, một toán kẻ ăn mày từ mấy bụi cây, cánh rừng xung quanh bất ngờ ủa ra chen chúc đòi vào, lính canh không đuổi được, đồng loạt rút gậy đập, đến khi một kẻ rút kiếm, bọn ăn mày mới sợ hãi la khóc chạy loạn ra ngoài.

Cổng thành lần nữa khép chặt!

Triệu Từ Đoạn phải bụi đường trên áo, đưa ngựa cho hạ nhân Thành Hầu phủ, một mạch đến thư phòng. Lúc này Thành Hầu đang cùng Thế tử Viêm Quốc bàn luận. Triệu Từ Đoạn lui xuống bình phong, một hơi cạn sạch ấm trà.

Thành Hầu bạch y tiến vào, áo choàng chấm đất không lấm một hạt bụi, mắt phương sâu thăm thẳm nhu hòa nhìn hân:

- Không cần phải vội vã như vậy! Nghỉ ngơi trước đã!

Triệu Từ Đoạn thờ dốc:

- Hầu gia, Mi Châu thật sự bị đại dịch?

Thành Hầu gật đầu xác nhận, vốn dịch bệnh chỉ mới bắt đầu nhen nhóm ở các tỉnh lân cận, Mi Châu một vài nơi đã xuất hiện nhưng Liên Thành nội bất xuất ngoại bất nhập tạm thời vẫn an toàn.

Thành Hầu tự tay pha trà vào ấm

- Người uống thêm đi!

Triệu Từ Đoạn nhận chén:

- Tạ Hầu gia! Kinh thành xảy ra chuyện rồi!

Thành Hầu thông thả ngồi xuống, chuyện xảy ra năm phần là vì Thịnh Vương đi:

- Kho lương bị lộ?

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- Mật Sát Thí vệ phát hiện ba ngàn binh mã của Thịnh Vương ở đất phong, Hoàng thượng cùng đại thần đã chuẩn bị tước vị hân, thì không rõ vì sao hân ngã bệnh, thấp tử nhất sinh. Hoàng thượng dừng chuyện điều tra lại. Còn về kho lương, có lẽ không phải do Thịnh Vương mà là Thái tử!

Thành Hầu hơi chau mày, người hân đánh giá thấp nhất trong chín huynh đệ chính là vị Đại Hoàng huynh này:

- Hân ở Đông cung rảnh rồi lắm hay sao lại gây thù chuốc oán với chúng ta?

Triệu Từ Đoạn hừ nhẹ:

- Thái tử chuyên trưng thủ thuế muối thuế gạo, đợt này thiếu mất hai phần, hân quy kết có kẻ buôn lậu nên mới đốc thúc kiểm tra. Kết quả thì người biết rồi đấy, có tiệm gạo nào chứa quân lương nhiều như chúng ta không?

Thành Hầu cười nhàn nhạt:

- Phụ hoàng sẽ không ra tay đâu! Ít nhất phụ hoàng biết Thịnh Vương có ba vạn binh thì sẽ để kho lương lại để bản Hầu uy hiếp Thịnh Vương!

Hoàn Nhan Viên Hạo hân đã sống một đời, loại chuyện này đương nhiên có tính toán, một Hoàng tử làm kinh doanh thì có gì sai chứ. Phụ hoàng hân cũng biết được năng lực Thái tử đến đâu, nếu chỉ còn Thịnh Vương và Thái tử rõ ràng kết cục thắng thua đã định. Ý của phụ hoàng chính là để Thái tử nư ờng ông đắc lợi trong cuộc chiến giữa hân và Thịnh Vương.

Có điều, phụ Hoàng sẽ đem ai làm vật hi sinh? Hân với Thịnh Vương đối đầu, phụ hoàng vẫn có thể tin bản thân nắm được cuộc chiến này trong lòng bàn tay? Mẫu phi chỉ có mình hân, Vạn Quý phi chỉ có mình Thịnh Vương, nếu thật sự xảy ra huynh đệ tương tàn, phụ hoàng sẽ làm thế nào.

Lần này Thịnh Vương coi như trở mình thành công, khổ nhục kể đến độ đó chỉ có người cực kì âm trầm mới làm được. Chuyện này không lạ, nếu Thịnh Vương không ngoan độc như vậy, đời trước Hoàn Nhan Viên Hạo hân đây đã không làm vào thế vận kiếp bất phục.

Triệu Tử Đoạn ngã người trên ghế:

- Vẫn chưa chúc mừng đại hôn Hầu gia! À mà, Thục Trinh Huyền chúa gửi lời hỏi thăm người, nàng sợ Mi Châu phát sinh dịch bệnh!

Thành Hầu ánh mắt âm áp lại, nàng xa xôi như vậy vẫn nghe ngóng tin tức về hân sao, chuyện này càng khiến hân thêm có động lực hồi kinh. Thành Hầu đứng dậy, tà áo trắng thoáng bay trên nền trời mờ đục:

- Cũng đã về đây, đừng vội quay lại kinh thành, giúp bản Hầu ít chuyện. Đến lúc hành động rồi!

Triệu Tử Đoạn mỉm cười:

- Hầu gia quyết định hồi kinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên miệng nuốt một tiếng:

- Thiên cơ bất khả lộ, Thịnh Vương đã giải nguy được, bản Hầu không có ý định ở đây chờ chết! Mấy ngày nữa, lên đưa vài người nhiễm dịch bệnh vào Liên Thành, nhốt lại một chỗ, truyền tin rằng Mi Châu đang là ổ dịch, nạn dân những ai muốn lên kinh thành thì cấp lộ phí cho đi, cục diện càng náo loạn càng tốt!

Triệu Tử Đoạn găt đầu, thần nhiên thoát áo ngoài:

- Thuộc hạ rõ rồi!

- Người đi đường xa mệt nhọc, để phu nhân sắp xếp cho người nghỉ ngơi!

Triệu Tử Đoạn lười biếng không đứng dậy, tựa tiểu phi tiểu:

- Hầu gia không định hỏi thăm nàng?

Thành Hầu nhún nhật:

- Chỉ cần nàng sống tốt là bản Hầu yên tâm rồi! Đại nghiệp chưa thành, bản Hầu chỉ sợ mình làm liên lụy đến nàng!

Triệu Tử Đoạn cười cười:

- Hầu gia không vội nhưng Thịnh Vương đã rất vội rồi! Nước xa không cứu được lửa gần, nếu người thực sự tâm đầu ý hợp với nàng, đừng nên lãnh đạm nữa! Nàng cũng đã cấp kế, chỉ sợ vị trí Trắc phi ở Thịnh Vương phủ Vạn Quý phi cũng đã dọn đường sẵn cho nàng rồi!

Thành Hầu xoay người lại, môi mỉm kiêu hãnh cười:

- Là người sợ mất nàng!

Triệu Tử Đoạn hơi ngỡ ngàng, vội vàng đứng dậy:

- Như vậy Hầu gia cũng nhìn ra! Đứng là thuộc hạ từng có tình ý với nàng, nhưng người cũng rõ, thân phận thuộc hạ, làm sao có thể! Huống hồ, đó cũng chỉ là cảm xúc nhất thời!

Thành Hầu phát tay:

- Người cũng là nam nhân! Bản Hầu không trách được chuyện này!

Triệu Tử Đoạn thờ dãi:

- Trên đời có thứ gọi là duyên nợ! Như người cùng phu nhân, một là Hoàng tử kinh thành, một là tiểu thư Mi Châu, nếu sự đời không nghiệt ngã chưa chắc đã nên nghĩa phu thê!

Thành Hầu cười nhật:

- Người cũng rõ bản Hầu không hề yêu nàng mà! Bản Hầu rước nàng về cũng chỉ vì đại nghiệp, đây không phải là tình duyên mà là nghiệt duyên! Đời lúc bản Hầu cũng tự hỏi bản thân làm tổn thương nhiều người như vậy, có khác gì Thịnh Vương không! Nhưng bản Hầu không trả lời được! Không có con đường nào bằng phẳng, nhất là đường lên ngôi cứu nư!

Triệu Tử Đoạn phủ bụi trên vạt áo:

- Phu nhân còn trẻ, không thể cô đơn lẻ bóng hằng đêm mãi được! Người còn chưa viên phòng?

Thành Hầu lặng lặng:

- Bản Hầu xem nàng như muội muội, có cố gắng cũng không thể, và lại người biết bản Hầu đã bao giờ gần gũi nữ sắc đâu!

Triệu Tử Đoạn hờ hững, nói dỗi:

- Hầu gia không gần nữ nhi, nhưng thuộc hạ cầu người ban Linh Tê, người lại không đồng ý!

Thành Hầu sa sầm mặt:

- Mỹ nhân thiên hạ không thiếu, Linh Tê là bản Hầu nợ nàng, không coi nàng như cung nữ bình thường khác được! Đời đến năm hai mươi lăm tuổi, bản Hầu sẽ tìm nhà trong sạch gả nàng đi! Nếu khi đó đại nghiệp thành, người có một thân phận khác, thuyết phục được Linh Tê đồng ý, bản Hầu liền tác hợp!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Mỗi lần nhắc đến Linh Tê người đều nghiêm trọng, thuộc hạ cũng không có hứng thú với nàng nữa đâu!

Thành Hầu lắc đầu mỉm cười, phất tà áo quay về viện, hân nghe tiếng bước chân vang lên vội vã, nhưng nhìn quanh không hề thấy bóng người, đây là thư phòng, thường ngày hạ nhân không được lui tới. Thành Hầu không nghi hoặc nữa, có lẽ bản thân đã nghe nhầm!

Trong góc khuất giao nhau giữa hai bức tường, Hiên Liên Tử Tâm đứng đó, hai tay nâng ống ngọc, tim vẫn đập thình thịch, cuộc nói chuyện vừa rồi nàng nghe rõ. Nước mắt không tự chủ cứ trào ra!

Hiên Liên Tử Tâm một mình đến thư phòng tìm Thành Hầu, vốn dĩ nơi này nếu không có lệnh sẽ không được vào, nàng cũng không dám tự ý đưa theo hạ nhân.

Nàng kiên nhẫn đứng bên ngoài đợi, Viêm Thế tử vừa đi, nàng liền tiến lên chuẩn bị gõ cửa, thì nghe được Triệu Thiếu giám cùng Thành Hầu trò chuyện.

Nàng biết Hầu gia có tâm đoạt đích, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng phu quân nàng hằng tin tưởng đã có người trong lòng, coi nàng như một mối nghiệt duyên. Thành Hầu sợ liên lụy Thục Trinh Huyền chúa nên không mở lòng, nhưng lại cười nàng để hoàn thành mục đích.

Hiên Liên Tử Tâm muốn ngã quỵ, nàng ôm mặt khóc, bờ vai mảnh mai run run.

- Phu nhân! Người làm gì ở đây?

Hiên Liên Tử Tâm vội vã lau nước mắt nhìn lên, là Triệu Tử Đoạn, gương mặt bán nam bán nữ với đuôi mắt viền đỏ tươi cùng y phục đen tuyền thêu hoa sen khiến hân càng thêm yêu mị, nàng vén váy đứng dậy, cầu khẩn:

- Thiếu giám, xin ngài, đừng nói với Hầu gia!

Triệu Tử Đoạn bất giác đau lòng:

- Phu nhân nghe thấy tất cả?

Hiên Liên Tử Tâm không đáp, nhưng nước mắt như châu sa rơi từng giọt, Triệu Tử Đoạn thờ dãi:

- Phu nhân yên tâm, chuyện này ta giữ bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thù mới nợ cũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Triệu Tử Đoạn đỡ Hiên Liên Từ Tâm về viện, hần vừa đưa tay ra, đã thấy nàng ta đột ngột đứng dậy:

- *Thiếu giám, nam nữ khác biệt!*

Triệu Tử Đoạn lắc đầu:

- *Phu nhân, ta là họan quan! Người phải nhớ kỹ điều này! Nếu người để lộ, không chỉ một mình ta mất mạng, mà ngay cả Hầu phủ, cả Hiên gia đều không một ai có thể sống sót.*

Hiên Liên Từ Tâm mỉm cười, nàng là khuê nữ chưa từng bước chân khỏi cổng, khoáng trời của nàng rất nhỏ, chỉ có một hoa viên đi từ viện nàng đến chỗ mẫu thân, sau khi già đi, khoáng thời nàng thêm màu xanh của Hầu phủ, tà áo trắng của phu quân, những chuyện nàng nghe được, những gì Triệu Tử Đoạn nói, quả thật với nàng quá sức chịu đựng!

Hiên Liên Từ Tâm e dè:

- *Ta biết rồi!*

Triệu Tử Đoạn mỉm cười:

- *Vậy để ta đưa phu nhân quay về!*

Trung tuần tháng ba, Mị Châu đột ngột bị lũ quét, dề điều vỡ nhiều đoạn, nước dâng lên cuốn trôi đi lảng mạc, cuốn trôi nhà cửa, hoa màu, lương thực, cuốn trôi cả những người xấu số.

Nửa đêm. Tiếng đập cửa Hầu phủ vang lên mạnh mẽ. Thành Hầu nằm trên phản gỗ cạnh cửa sổ, Hiên Liên Từ Tâm vẫn say ngủ trên giường. Mưa to gió giật, sấm chớp đùng đùng.

Bên ngoài viện Linh Tề hỏi hỏi:

- *Hầu gia, Từ Hoàng từ đến!*

Từ Hoàng từ tên gọi Hoàn Nhan Viên Tường, đã năm năm đóng quân ở biên ngoại, đang trên đường hồi kinh chuẩn bị nhận tước phong thì gặp lũ quét, thuận tiện ở lại Mị Châu tránh nạn, hần liền đến Liên Thành thăm Thành Hầu.

Từ Hoàng từ mặc giáp trụ Tướng quân, y phục có hơi ướt, tóc vẫn còn vương nước mưa, hần hơ tay lên ẩm trà nóng, hơi thở có chút giá lạnh.

Thành Hầu khoác vớ áo đến phòng khách, hần cùng Từ Hoàng từ vốn không thân thiết lại có ân thù. Đối diện nhau có chút khó xử.

- *Hoàng huynh!*

Từ Hoàng từ quay lại, hần hơi ngỡ ngàng. Thành Hầu quá đổi khác, vóc dáng cao ngạo, khí chất lãnh bạc, mắt phượng u linh hút mọi luồng ánh sáng, giữa đêm mưa, sự xuất hiện của Thành Hầu như một tia sét, gây cảm giác kinh sợ, hạ nhân trong phòng đều cúi mặt.

Từ Hoàng từ gật đầu:

- *Đã lâu không gặp!*

Thành Hầu cười chiêu lệ:

- *Đệ đã cho người chuẩn bị rượu nóng! Đêm nay xem ra không say không được!*

Từ Hoàng từ hào sảng:

- *Tốt! Nếu đã như vậy ta không nhường đệ!*

Phía sau Từ Hoàng từ, một nữ nhân quy củ tiến đến. Nàng ta mặc xiêm y hồng nhạt, tóc dài chấm gót chỉ bụi bời, nét mặt thanh tao thoát tục, trên người lại không đeo bất cứ đồ trang sức gì:

- *Ra mắt Hầu gia!*

Từ Hoàng từ dịu dàng nhìn nàng ta, qua loa giới thiệu:

- *Đây là Tiên Vu Hạnh Đào!*

Thành Hầu nhân nhật nhận lễ, lại nhìn Linh Tề:

- *Chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho Tiên Vu cô nương!*

Hạ nhân trong phòng sắp xếp bàn tiệc rồi lui xuống. Trên bàn ngoài một vỏ rượu ngon hăm nóng thì có thêm mấy cân thịt bò khô, một ít lạp xưởng cùng đĩa bì heo nướng lạnh.

Chỉ còn hai người, Từ Hoàng từ mới cời giáp phục, dưới lớp áo vải lộ ra thân hình rắn rỏi của người luyện võ, làn da màu đồng óng ánh lên giữa hàng trăm ngọn nến.

Thành Hầu mỉm cười, rót rượu:

- *Hoàng huynh uống đi!*

Từ Hoàng từ nhìn chén rượu đục, môi hơi nhếch lên, cuối cùng cũng nâng ly:

- *Cạn!*

Thành Hầu không uống, hờ hững:

- *Huỳnh không sợ đệ hạ độc!*

Từ Hoàng từ nhìn lại chén rượu lần nữa:

- *Nếu sợ đệ ra tay, ta đã không đến đây! Vốn dĩ ta cũng không nghĩ nhiều vậy!*

- *Huỳnh đi một mình?*

Từ Hoàng từ gật đầu:

- *Còn một gia tướng, hiện tại đang ở phủ tri huyện bên ngoài có chút việc riêng!*

Thành Hầu ảm ỷ:

- *Nếu như vậy, ta chỉ cần giết huỳnh rồi thông báo ra ngoài huỳnh bị lũ quét cuốn đi, sẽ không ai hay biết!*

Từ Hoàng từ nhân nhật cười:

- *Chinh xác là vậy! Ta đã đến đây trong đêm coi như bàn thần lấy mạng ra đánh cuộc một ván!*

Thành Hầu cạn sạch ly:

- *Huỳnh không hận ta?*

- *Hận đẽ? Ta không hận đẽ! Với đẽ ta còn cảm thấy áy náy!*

Thành Hầu thờ dài:

- *Nói vậy là huỳnh hận mẫu phi ta!*

Tứ Hoàng tử uống liên tục:

- *Ta từng rất hận Hoa Quý Tần, đến mức khi biết phụ hoàng không xử tử nương nương, ta liền không phục, nhất quyết ra biên quan để tránh gặp người!*

Thành Hầu trầm mặc:

- *Mẫu phi ta đáng thật không nên hành sự như vậy! Ta thay mặt người xin lỗi huỳnh!*

Tứ Hoàng tử cười:

- *Hiện tại những chuyện đó với ta không quan trọng nữa, Ngọc phi là người mười ta lớn, công sinh không bằng công dưỡng, nhưng Ngọc phi lại là người bày kế đoạt ta từ tay sinh mẫu, lại cũng là người mười mấy năm sau lấy mạng sinh mẫu ta! Hoa Quý Tần ra tay với Ngọc phi, ta cũng không rõ là người giúp ta trả thù mẹ ruột hay giết chết người thân thiết với ta nhất!*

Cả hai im lặng nghe tiếng mưa rơi trên mái ngói, mơ hồ u uẩn, hồi lâu Tứ Hoàng tử mới tiếp tục:

- *Năng ly đi! Dù gì bây giờ ta cũng biết nương nương là trủng kế của Vạn Quý phi mới hạ sát Ngọc phi. Và lại Ngọc phi cũng đã khiến Lục Hoàng đệ mất mạng! Nói về hận thù, đẽ có lẽ cũng rất hận ta đi!*

Thành Hầu lắc đầu, cạn sạch ly rượu:

- *Đều là chuyện do trường bối làm, ta không đổ lên huỳnh!*

Tứ Hoàng tử nghiêng người ra sau:

- *Nhưng thâm thù với Vạn Quý phi đẽ để đổ lên Thịnh Vương!*

Thành Hầu hơi khựng lại, Thịnh Vương, hẳn hận Thịnh Vương đâu chỉ vì một kiếp này, mà là ân oán cừ thù từ đời trước tích lại:

- *Đó là chuyện khác! Lâu rồi chúng ta không ngồi cùng nhau, đừng nói những chuyện không vui nữa! Lần này về kinh huỳnh có lẽ được phong Vương tước đi!*

Tứ Hoàng tử cười hiền:

- *Thân Vương hạng hai mới đáng! Xuất thân nhà mẹ ta vốn không hiển hách như Thịnh Vương, khó mà là Nhất đẳng Vương tước!*

Thành Hầu nghi hoặc:

- *Ngoại tổ phụ huỳnh vẫn là Tể tướng đương triều! Một cái tẩu chương công trạng cho huỳnh là đủ!*

Tứ Hoàng tử chán chường:

- *Chu gia là khai quốc công thần, nhưng mẫu phi ta khi sinh ta chỉ là Quý nhân, Ngọc phi xuất thân từ thương hộ. Chu gia chỉ trung tâm với duy nhất phụ hoàng. Ngoại tổ phụ ta thà đi theo Thái tử còn hơn giúp đỡ ta!*

Thành Hầu lắc bầu rượu cạn:

- *Hôm nay huỳnh đến đây nếu ta đoán không nhầm chính là muốn cùng ta kết liên minh!*

Tứ Hoàng tử cau mày, Thành Hầu dễ dàng nói ra như vậy ắt hẳn đã có sự chuẩn bị. Hắn hơi bối rối:

- *Đúng là thế! Nhưng...*

- *Ta chỉ là một Hầu gia, lại không ở kinh thành, không có khả năng giúp huỳnh hạ được Vạn Quý phi! Mối thù của huỳnh ta sợ không trả nổi!*

Tứ Hoàng tử cười nhạt:

- *Hoàng đệ! Ta và đẽ có chung một kẻ thù, hai vẫn hơn một, đẽ có tâm đoạt địch, người khác có thể nhìn không ra nhưng ta thì rất rõ! Đẽ cũng biết ta không có khả năng trở thành trứ quân, sao còn muốn thù lòng ta!*

Thành Hầu mỉm cười, hạ lệnh thêm rượu!

Ngoài trời mưa vẫn không dứt!

Hoa Quý Tần thức giấc nửa đêm, tiếng sấm quá lớn, không dễ ngủ được.

Hồng Tổ vén rèm:

- *Nương nương! Người bị giật mình?*

Hoa Quý Tần tựa vào tường, nhu hòa lắc đầu:

- *Ta không!*

- *Nương nương, Tứ Hoàng tử đang làm khách ở Hầu phi!*

Hoa Quý Tần hơi siết chân lại, hồi ức năm năm trước ủa về. Hoa Quý Tần chân trần bước xuống nền đất lạnh, liền mở cửa, chớp rạch ngang trời vẫn vũ.

Hồng Tổ vội vàng:

- *Nương nương!*

Hoa Quý Tần giọng hơi lạc đi:

- *Ngày mai, mời Tứ Hoàng tử đến đây!*

Ân oán này, cũng đến lúc phải giải quyết.

Kinh thành.

Phùng phủ.

Hôm nay là ngày thỉnh an, Gia Hỷ thoa ít hoa hồng cao lên cổ tay, trên gương mặt chỉ có son mòng, nàng vận y phục thanh thuần, áo trắng thêu họa tiết trúc xanh. Đã tháng ba, nắng nhạt màu.

Lão phu nhân gương mặt vô cùng cao hứng, nếp nhăn tựa như biển mất đi. Gia Hỷ nhìn sang bên Tứ phòng. Nguyễn thị điệu bộ cũng tươi tắn, luôn tay vuốt tóc Phùng Dạ Vân. Gia Hỷ hơi nghi hoặc, không lẽ cái hôn sự giữa Hoài Nam Vương gĩa và Phùng Dạ Vân đã thành?

Mấy phòng đầy đủ, lão phu nhân nói qua loa vài chuyện quân gia lại phần khởi thông báo:

- *Bạch Thái phi đẽ cập hôn sự giữa Ngũ tì nhi và Hoài Nam Vương gia, Hoàng thượng cũng đã đồng ý!*

Tam phu nhân mặt liền đen lại, nàng còn chưa ra oai với Tứ phòng được bao lâu:

- *Mẫu thân chắc chứ? Là Hoàng thượng tử hân?*

Lão phu nhân cau mày:

- *Tử hân hay không tử hân cũng không quan trọng, chuyện này chắc chắn được chín phần, chỉ cần Vương gia đem kiệu hoa đến cửa, Ngũ tì nhi có thể danh giá gả đi!*

Tam phu nhân ngấm miệng không hài lòng, đột ngột như nhớ ra chuyện gì:

- *Mẫu thân, con dâu có việc này, muốn xin phép người! Chẳng là Tú Mi bên Hạ gia cũng đã mang thai mấy tháng, bên đó xa lạ không thân thiết với ai, nên muốn đưa Tú Mai sang bầu bạn!*

Lão phu nhân gật đầu:

- *Như vậy cũng tốt, tì muội có nhau, tránh bị dính phải mấy chuyện hậu trạch dơ bẩn!*

Tam phu nhân cười cười, bên Hạ gia hay có bằng hữu của Hạ Nhạc Thẩm ghé qua, biết đâu Phùng Tú Mai may mắn lọt vào mắt một Vương Công quý tộc nào đó.

Đại phu nhân lắng nghe chuyện không bình phẩm nhiều, đợi yên ắng mới nói:

- *Mẫu thân, sắp tới Đại thiếu Phùng Cẩm chuẩn bị kì khảo thí, con dâu nghĩ nên làm một bữa tiệc tẩy trần!*

Lão phu nhân nở nụ cười gật đầu:

- *Cũng tốt! Đại thiếu gia Phùng phủ nhất định phải để tên bằng vàng. Vu ma ma ba ngày nữa mở cửa Từ đường, ta phải cầu xin tổ tiên phủ hộ!*

Mấy phòng còn lại nhìn Hân thị có chút ghen tị, riêng Nhị phu nhân chỉ lo cười. Gia Hỷ hơi chú ý bà, hồi phủ không lâu đã có thể khiến Hân thị vừa mất hài tử vừa mất uy danh, Nhị phu nhân là muốn mở đường cho Tam thiếu Phùng Hậu kế thừa gia sản Phùng phủ?

Bên kia Ngũ phu nhân ho khan mấy tiếng, đứng dậy:

- *Mẫu thân, đây là thư Ngũ gia gửi riêng cho người! Xin phép con dâu về sớm, đã đến giờ phải uống thuốc!*

Lão phu nhân gật đầu để Vu ma ma nhận thư:

- *Nghe nói Tịch Đình vừa mời một danh y đến điều dưỡng thân mình?*

Ngũ phu nhân ngưng ngưng đỏ mặt:

- *Là con dâu muốn sớm sinh hài tử cho chàng!*

Lão phu nhân nhu hòa phát tay dễ dàng ra ngoài. Gia Hỷ nhìn theo bóng Ngũ phu nhân, vì đâu nàng ta từ một người như sắp chết lại có thể thay đổi đến vậy. Dù sắc mặt vẫn chưa tốt nhưng cơ thể cũng hoạt bát hơn, xiêm y áo xống đều thay đổi, còn muốn sinh đứa nhỏ! Không phải nàng ta vẫn hận Ngũ gia cường bức mình năm xưa sao!

Hân Tịch Đình quay về viện, một tì nữ chạy nhanh ra:

- *Phu nhân!*

Hân Tịch Đình tiến vào khuê phòng, cởi bỏ trăm cái vòng ngọc ra, nàng lau đi lớp phấn xám trên mặt, dung nhan hồng nhuận rực rỡ hiện lên.

Tì nữ bên cạnh mỉm cười:

- *Nhị phu nhân đúng là không lừa người!*

Hân Tịch Đình mở hộp thiếc, bên trong là chuỗi vòng ngọc mà tám năm qua nàng đeo trên người:

- *Đường tì tặng ta từ khi vừa vào Phùng phủ làm dâu, ta làm sao có thể nghĩ là tì đã hạ độc lên nó! Trích Như, người nói đúng không?*

Tì nữ tên Trích Như lau nước mắt:

- *Phu nhân, người khổ tận cam lai, Ngũ gia cũng sắp hồi kinh rồi!*

Hân Tịch Đình ép bàn thân uống hết bát thuốc trên bàn:

- *Đại thiếu gia đến chưa?*

Trích Như gật đầu:

- *Đã đến, cả Văn tiểu thư cũng đang bên trong thiên viện!*

Hân Tịch Đình gật đầu, mĩa mai giọng điệu:

- *Rất tốt! Có như vậy đường tì ta mới hài lòng!*

Nàng nhìn lại hộp thiếc, hận ý liền nổi lên:

- *Đại tẩu ơi đại tẩu! Uống công chúng ta là đường tì muội!*

Chương 34: *Ngày nay quàn tằm gấm đã nàng đọc hồng thóa, liền viết tiếp chương này dần bù. Đăng và omi xad em nên để chủ thích ngon mắt một chút!*

Thịt bò khô

Lạp xưởng

Bì heo nướng lạnh

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Một mối tương tư

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm, tiết trời tháng ba đã có chút hơi nóng, Gia Hỷ thay y phục gọn gàng chuẩn bị ra ngoài công thành phát chẩn.

Nạn dân do lũ quét và dịch bệnh đã ủa lên kinh thành, công thành hiển nhiên vẫn đóng chặt, nhưng bên ngoài, những lều tranh tạm bợ dựng tấp nham khắp nơi, kẻ đói khổ khốn cùng ăn cả rễ cây thịt chuột.

Vĩnh Đan vẫn cho nàng một bụi đơn giản, cài một cây trăm hồng hoa điểm thúy* cùng đôi vòng tay song long ngọc châu*. Gia Hỷ mở bọc lụa đỏ, vòng tơ vàng của Thịnh Vương vẫn còn nằm yên đó, nàng đeo vào rồi lại tháo ra.

Vĩnh Đan mỉm cười:

- Tiểu thư, nếu người thích thì thêm một chiếc vòng cũng không sao mà!

Gia Hỷ đặt vòng lại bọc lụa, lắc đầu:

- Ta sợ người khác hiểu lầm!

Nàng xò hai lụa mùa hè* theo đó, thông thả lên xe ngựa ra khỏi phủ. Vốn gạo phát chẩn được Thành Hầu hỗ trợ, người của Triệu Từ Đoạn cũng đã nấu cháo từ khuya, nàng chỉ cần đứng ra trông coi một chút.

Xe ngựa chậm chậm qua mấy cung đường, trên phố cười nói ồn ào, kinh thành dưới chân thiên tử, ai nấy đều tin rằng chẳng có gì chạm đến sinh mệnh họ được. Loại dịch bệnh kia là ông trời trừng phạt nên mười phần không thể lây lan tận đây.

Vĩnh Đan nhỏ giọng:

- Hôm nay đại hôn của Huy Quận công, đường phố đông quá!

- Lũ quét tràn về, dịch bệnh bùng phát, Thịnh Vương vừa mới đỡ bệnh thì Huy Quận công đã cưới thê tử ngay, không rõ hân cố tình hay vô ý nữa!

Dừng lại ở một bãi đất trống trước công thành, Gia Hỷ ngồi trong xe ngựa, nàng mang khăn che mặt, cửa sổ xe cũng chỉ hơi hé rèm, quan sát đoán người giành giật nhau xếp hàng, giành giật nhau lương thực.

- Em cùng ta xuống đó!

Vĩnh Đan hơi chần chừ:

- Tiểu thư, đoàn người thô lỗ, nhờ làm tổn hại người thì sao?

Gia Hỷ lắc đầu, vốn nàng sinh ra ở hiện đại, không mang nhiều tư tưởng nặng nề phân biệt. Nàng lấy ra túi kẹo đường đưa Vĩnh Đan giữ, hai mùa hè hơi thấp lắm sương từ cỏ thấm ướt vó chân.

Một đứa trẻ tầm bốn, năm tuổi chạy đến:

- Tiểu thư tiên nữ, tiểu thư tiên nữ!

Gia Hỷ mỉm cười lấy kẹo trong túi chia ra một ít, tức thì trẻ con một đám đều kéo đến ầm ĩ xin kẹo, nàng hơi giật mình, lùi lại, Vĩnh Đan cầm túi kẹo bị vấy trong đám trẻ. Một tên vô lại trà trộn trong đoàn người và vào nàng, cảm giác rất nhanh bị lấy mất thứ gì đó.

Gia Hỷ hoảng hốt:

- Người...Đứng lại...

Tên vô lại lần đi mất hút, nhanh như vậy, nàng không thể nào nhận dạng hẳn được. Mà nạn dân không rõ bị ai kích động liền ào lên cướp lấy lương thực, Vĩnh Đan bị đẩy đi mất hút trong dòng người. Gia Hỷ kinh hoàng, đúng như Vĩnh Đan đã nói, nàng không nên ra khỏi xe!

Gia Hỷ lùi xa khỏi đám đông hỗn loạn để tránh va chạm, thuộc hạ của Triệu Từ Đoạn tuy nhiều nhưng hiện tại cục diện rối loạn không dễ khống chế. Công thành đã đóng, mà nàng chẳng cách nào đến gần để vào trong được. Xe ngựa cũng bị một nhóm người hung hãn cướp đi!

Thịnh Vương đứng trên đỉnh thánh nhìn xuống, hẳn thấy rõ hiện trạng của nàng, tuy vậy vẫn không vội vã.

Mạt Viện lại gần:

- *Chủ nhân, đã hoàn thành!*

Lầm lũi sau lưng Mạt Viện chính là tên vô lại móc túi bên dưới, người hẳn gầy thấp nhỏ bé, gương mặt đầy vết sẹo ngang dọc, hẳn trình ra một hầu bao thêu mẫu đơn, hai túi hương màu quả lựu.

Mạt Viện cung kính dâng lên, Thịnh Vương đồ ra khay gỗ, trong hầu bao ngoài một ít bạc vụn và ngân phiếu thì không có gì nữa. Hai túi hương chỉ chứa thảo dược linh tinh và bùa may mắn của Linh Sơn tự.

Thịnh Vương cau mày, thần sắc ngưng trọng nặng nề:

- *Không còn gì?*

Tên móc túi lắc đầu:

- *Bẩm Vương gia, trên người Huyện chúa chỉ có bấy nhiêu!*

Mạt Viện chấp tay:

- *Chủ nhân! Liệu tin tức từ Lữ Công tử có chính xác?*

Thịnh Vương nhìn xuống bóng dáng quen thuộc đang bị chen lấn giữa đám đông kia, giọng nói âm lãnh:

- *Không thể sai được! Chính mắt hẳn đã từng thấy nàng mang trên người. Tình gia Ngọc phiu ấy không phải ngọc bội đơn thuần, có nó là có thể điều động một lượng thảo dược vô cùng lớn!*

Mạt Viện lo lắng:

- *Vương gia, tôi nay, thuộc hạ bị mật xâm nhập vào khuê phòng nàng tìm kiếm!*

Thịnh Vương gắt đầu:

- *Cũng chỉ còn cách đó, vật quý như vậy hẳn nàng không dễ dàng mang trên người!*

Mạt Viện vừa định lui đi thì nghe giọng Thịnh Vương lãnh đạm:

- *Giữ đôi tay gã này lại, còn người thì cứ thả đi!*

Mạt Viện kinh ngạc nhìn tên móc túi đang khúm núm:

- *Chủ nhân!*

- *Vương gia! Tha mạng cho thảo dân! Thảo dân ngu dốt! Vương gia tha mạng!*

Thịnh Vương nhàn nhạt cười:

- *Bàn tay dơ bẩn của người có thể chạm qua cơ thể Huyện chúa? Bàn Vương cảm thấy kinh tởm thay nàng!*

Mạt Viện không nói không rằng, lời đôi tay tên móc túi lên tường thành, một đao đứt ngọt đến tận khuỷu. Máu phụt thành dòng, tên móc túi gầy đánh đập, binh lính vội vàng khiêng hẳn xuống.

Vết đỏ loang lổ thấm xuống nền đá, Mạt Viện không kích động, Thịnh Vương tàn nhẫn thế nào đầu phải hẳn chưa thấy. Nếu là người Vương gia chán ghét, ngay cả Vương phi đều bị đối xử không khác gì kỹ nữ mua vui. Còn nếu Vương gia đã để trong lòng, một sợi tóc của nàng cũng không được phép tổn hại.

Thịnh Vương rút khăn lụa, lau vết máu vừa bắn lên chiếc nhẫn phi thủy đeo ở ngón cái, vẻ mặt thản nhiên, cử chỉ tinh tế như trước mặt không có cảnh máu chảy đầu rơi.

Thịnh Vương phui bụi mờ trên tà áo, thì triển năm phẩm công lực nhẹ nhàng từ tường thành cao trăm thước hạ xuống nơi Gia Hỷ đang chật vật.

Tà áo tím sẫm thêu hoa văn chìm phảng phất long diện hương thoảng qua chớp mắt Gia Hỷ, nàng kinh ngạc quay lại:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương nhu hòa cười:

- *Là ta!*

Hắn nắm lấy tay nàng, một đường bảo bọc nàng thoát khỏi đám đông hỗn loạn, dừng chân ở bia rừng.

Gia Hỷ thở hỗn hển, gò má đỏ tươi:

- *Tạ ơn Vương gia! Thân thủ người thật tốt!*

- *Nàng bất cẩn quá!*

Gia Hỷ lắc đầu, nàng không nghĩ có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, sinh trưởng ở xã hội văn minh tân tiến, nàng đầu lờng trước được sự mạnh động của nạn dân thời này.

Gia Hỷ lẩm bẩm:

- *Giáo dục đúng là không phát triển mà!*

Thịnh Vương cau mày khó hiểu, một hồi mới trả lời:

- *Đi học nói thì dễ làm mới khó, một gia đình nông phu bình thường sao có thể nuôi nổi một kẻ đèn sách dài lưng tốn vải!*

Tiếng ngựa hí vang bia rừng, Mạt Viện kéo cương đến, hẳn rồi lưng ngựa hành lễ:

- *Vương gia! Huyện chúa!*

Gia Hỷ nhìn Mạt Viện một mình điều khiển cả đôi ngựa, nhất thời dâng lên ánh mắt ngưỡng mộ. Nàng hơi ngập ngừng ve vuốt bồm bạch mã, lại âu yếm sợ ngựa nổi giận.

Thịnh Vương nhếch môi mỉm cười, vòng tay ôm ngang hông Gia Hỷ, nàng chưa kịp cảm nhận đã thấy bàn thân yên vị trên lưng ngựa.

Gia Hỷ hơi sợ hãi:

- *Vương gia, ta không biết cưỡi ngựa đâu!*

Thịnh Vương lên con ngựa còn lại, nắm lấy dây cương của nàng:

- *Yên tâm, bản Vương không để nàng xảy ra chuyện!*

Hắn chậm rãi dắt ngựa, dưới ánh nắng cuối xuân nhàn nhạt, đôi ngựa sánh bước cạnh dòng sông nhỏ, gió phất phơ vạt áo lự lừng, tóc nhung mượt bay loạn giữa trời, mờ ra một bức tranh huyền hoặc.

Gia Hỷ thoáng nhìn nghiêng Thịnh Vương, hẳn mãi chinh cương ngựa không nhận ra, ngũ quan tạc tượng, nây như mực, mới như họa, mắt phượng lấp lánh phản chiếu đáy nước tháng ba.

Thịnh Vương ngưng mặt, ngỡ ngàng cười:

- *Nàng sao thế?*

Gia Hỷ hơi giật mình, má đỏ dần lan đến tận mang tai, cần mồi bối rối hướng mặt về lòng sông cuộn cuộn sóng nước. Thịnh Vương cười khê, âu yếm ngắm nàng. Trắc phi? Nếu nàng chỉ là một Trắc phi thì quá sức thiệt thòi! Hẳn muốn nàng đường

Đường chinh chinh trở thành Hoàng hậu, mặc phương bào trong ngày đại hôn, vinh quang nắm tay hân nhn thiên hạ chúng sinh đang ngược mắt ngưỡng mộ.

Gia Hỷ rụt rè chạm dây cương, nàng chậm chậm điều khiển ngựa. Thịnh Vương thả lỏng tay ra, đi cách nàng một khoảng vừa đủ. Ngựa chậm rãi ăn cỏ, nhón nhor như ngắm cảnh. Gia Hỷ đập đập chân vào bụng ngựa, nó bắt đầu đi nhanh hơn, nàng vui vẻ quay lại nhìn đằng sau:

- *Người xem!*

- *Nàngcánhân!*

Gia Hỷ có chút háo hức, ở hiện đại chỉ những ai thật sự giàu có mới nuôi được ngựa đua, hiện tại nàng đang cưỡi ngựa, thật sự muốn thử cảm giác làm đại gia! Nàng đập mạnh chân, thúc dây cương. Bạch mã không hiểu ý, lập tức co giò phóng nước đại.

Gia Hỷ hoảng hốt, tìm mọi cách kéo cương lại, nhưng ngựa không hiểu tiếng người, càng nghe nàng quát tốc độ càng lên cao.

Thịnh Vương bật cười, vốn dĩ ngựa được huấn luyện vô cùng kỷ càng, không dễ gì khiến chủ nhân bị thương. Hắn thuận chân lấy đầu ngựa bản thân làm điểm tựa, phóng nhanh lên lưng bạch mã của Gia Hỷ.

Nhận thấy quý nhân phủ trợ đang ngồi sau mình, Gia Hỷ như bắt được vàng:

- *Vươnggia, giúpta!*

Thịnh Vương vẫn không nắm lấy dây cương:

- *Goiênta!*

Gia Hỷ bối rối, Hoàn Nhan Viên Thuyết, cái tên này đầu phải muốn gọi là có thể gọi:

- *Vươnggia, tên người làquốctính, saotacólágan đó!*

Thịnh Vương nâng cằm Gia Hỷ lên khiến nàng phải quay đầu lại, môi mòng hân nhếch lên:

- *Ngoancổ! Nàng cólagandếngưachayloancomà! Bêndướilàsưcònmúi, tuiyàngsuyngi!*

Khoảng cách giữa cả hai quá gần, nàng như nghe được hơi thở hân nóng rẩy qua tai mình. Tóc nàng bay loạn trong không khí, quyen với tóc hân mượt như nhung, cánh tay hữu lực của hắn giữ lấy nàng. Liếc mắt thấy sườn dốc thoải thoải, Gia Hỷ hít một hơi sâu, cắn môi nói:

- *Lăng Mặc!*

Nụ cười Thịnh Vương nở ra kiểu ngạo, một tay vẫn ôm ngang hông nàng, tay còn lại thuần thực siết dây cương. Bạch mã chạy dần chậm lại, rồi quay về đường cũ.

Hắn đỡ Gia Hỷ xuống ngựa, đáy mắt không giấu nổi thần thái thỏa mãn:

- *Nghe thật êmtai, từ nayvềsau, cứgoitanhưvậy!*

Gia Hỷ ngỡ ngàng, dây dưa với hắn, chính là rơi vào cuộc chiến đoạt vị không lối thoát. Cái mà nàng muốn, là một hôn phu một đời một lòng vì nàng. Nàng không mong ước trượng phu thời cổ đại này chỉ có một nữ nhân duy nhất. Nhưng ít ra, người đó phải toàn tâm toàn ý với nàng, đặt nàng lên đầu quá tim mà trân trọng.

Gia Hỷ lãnh đạm, quay người đi trước:

- *Vươnggia! Ngàurìmuỏnmỏigì? Ta thật sụkhôngthể!*

Thịnh Vương bắt ngờ nắm lấy tay nàng, hân chạm vào đôi vòng vàng. Nàng không đeo trang sức hân tặng, điều này, khiến hắn cảm thấy mất mát. Bàn tay hân vô thức siết chặt cổ tay nàng lại.

Gia Hỷ thấy nhói đau, nàng vùng vằng:

- *Vươnggia!*

Thịnh Vương mím môi:

- *Nàng cứ gọi ta làLăngMặc!*

Gia Hỷ im lặng, không đáp. Hắn là Nhị Hoàng tử cao tại thượng, thâm trầm khó đoán, đột ngột coi trọng nàng, quan tâm nàng, bảo vệ nàng, luôn xuất hiện mọi khi nàng cần. Có trùng hợp quá không?

Gia Hỷ ngẩng mặt, môi vẽ một nụ cười:

- *Vươnggia, người không cần dùng tâm như vậy, nếungàurìmuốn có sự ủng hộcủaBinhBộ, nhị muội muội ta thíchhợpphơ! Nàngtamổilàtrầnbiếtcủa phụ mẫu, củaPhùngThượngthư!*

Thịnh Vương hồ hững cười, buông tay Gia Hỷ ra, đáy mắt hân trở về vẻ lạnh lùng u linh vốn có. Hân xốc lại vạt áo, giọng nói lãnh đạm:

- *TrongmắtThụcTrìnhHuyệnchúa! BànVươngđối với nàng chỉ nhưvậy thôi sao?*

Gia Hỷ không đáp, lời nói vừa rồi của nàng tuy tàn nhẫn, nhưng đó là cách duy nhất giết chết tâm tư hân, cũng như ý niệm của nàng. Gia Hỷ lảng tránh ánh mắt nam tử đang chăm chăm nhìn mình, nàng hướng ra dòng sông lóa nắng.

Thịnh Vương một đường đạp thanh đến bìa rừng, nhân nhạ hạ lệnh Mạt Viện:

- *Chuẩn bịxe, đưaThụcTrìnhHuyện chúa antoànquayvề!*

Truyện trước ta viết có 70 chương là hoàn, còn truyện này đến chương thứ 71 chỉ mới một phần ba. Thật sự ta rácvuikhi cácnàngđãbiếttrướckết cục mà vẫn ủng hộ taviết chương mới.

Trâm Hồng hoa điểm thụy

Vòng song long ngọc châu

Hải lụa mùa hè

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Vận trù duy ác (thượng)

Thịnh Vương vừa hồi phủ đã nhận được khẩu dụ Hoàng thượng truyền vào cung. Vốn tâm tình hần không tốt, chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đã có ý chỉ đánh phái uể oải để hạ nhân thay triều phục. Ngồi trong xe ngựa, cảm giác chán nản không nói lên lời. Hần tự trách bản thân nặng lời với nàng, lại trách nàng xa lạ hẳn.

Huỳnh Kiệt công công thấy chủ nhân tâm thần bất động thì hơi nhỏ tiếng:

- Vương gia, đã đến Cẩm Thành!

Thịnh Vương hít một hơi sâu, xốc lại vật áo, lấy tư thế cao lãnh nhất điểm nhiên vào Ngự Thư phòng. Vốn nghĩ hôm nay cũng như mọi ngày chỉ phê duyệt mấy loại tấu chương đơn giản, nào ngờ đâu, Ngự Thư phòng chẳng khác gì Càn Thanh cung. Chu Tề tướng cùng trọng thần triều đình năm vị đều có mặt, thêm Thái tử triều phục vàng sáng ở đó, coi như là có đại sự.

Thịnh Vương đã không thoải mái, nay thấy triều phục Thái tử càng khó chịu trong lòng. Chỉ duy nhất trừ quân mồi có thể dùng màu vàng sáng thêu rồng này. Triều phục Thái tử là y phục gần nhất với long bào màu nghệ của thiên tử.

Thịnh Vương hữu lễ quy cù:

- Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Lại quay sang Thái tử:

- Điện hạ!

Chư vị đại thần cũng kính cẩn chấp tay hành lễ. Thịnh Vương uy khí mỉm cười trả lễ.

Vĩnh Nguyên Đế phát phát tay:

- Lãng Mặc, ngồi đi!

Thịnh Vương an vị, Vĩnh Nguyên Đế mới đi vào chủ đề:

- Dịch bệnh ở phía nam đã bùng phát nặng nề, các tri châu đều gửi tấu chương đến, hiện tại Trẫm muốn phân phó một Khâm sai Đại thần cùng đoàn Ngự y vào vùng dịch điều động lương thảo, chế thuốc trị bệnh, giúp đỡ nạn dân, còn phải biết trấn an bách tính, tránh để kẻ xấu thừa cơ gây loạn!

Thái tử đồng tình:

- Phụ hoàng anh minh!

Chuyện này đã từng bàn bạc một lần, vào vùng dịch nghe đơn giản, nhưng dịch còn chưa rõ chứng gì, không may nhiễm bệnh, thì đừng nói hoàn thành chính vụ, ngay cả toàn mạng trò về cũng là chuyện khó.

Ai nấy nhìn nhau nhưng không đưa ra tiến cử nào.

Đình Phủ đoàn ôn tồn:

- Hoàng thượng, Thành Hầu vẫn ở đó, hiểu rõ tình hình địa phương, lần này để Thành Hầu nhận lệnh là hợp lý nhất!

Thịnh Vương cau mày, để Thành Hầu đụng vào quốc sự chính là mở đường hồi kinh cho hắn. Cũng là lấy tin nhiệm trong lòng Hoàng thượng.

Thịnh Vương liền ngăn lại:

- Phụ hoàng, nhĩ thần nghe được Liên Thánh đang vỗ dè lũ quét tràn về! E rằng Ngũ Hoảng đệ cũng đang bận rộn đi!

Hoắc Đại Tướng quân như nhớ ra điều gì:

- Không đúng, vỗ dè lớn như vậy cần huy động quân binh, Thành Hầu không có binh mã, tạm thời không phải là người quân chuyện này!

Hoảng thượng gõ gõ ngọc thủ xuống bàn:

- Vậy hiện tại ai đang điều binh giúp Tri Châu Mi Châu?

Chu Tề tướng chấp tay:

- Là Tử Hoảng tử thừa Hoảng thượng!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, hồi lâu mới nói:

- Như vậy cũng tốt, nếu vậy cứ để Thành Hầu nhận mệnh Khâm sai Đại thần, tạm thời trấn an vùng dịch. Tháo được cùng đoàn Ngự y sẽ từ các hành cung lân cận điều động đến!

Bàn luận thêm một hồi, phân công ai phụ trách chuyên thu gom dược liệu, chấp chương Ngự y đoàn cùng những việc linh tinh khác thì tiết trời đổ về chiều. Hoàng thượng nghỉ ngơi, Ngự Thư phòng đại thần đồng loạt ra về.

Quang Tử công công đỡ Vĩnh Nguyên Đế ra sau rèm ngọc, nơi đó Hạ Nhạc Thâm phục trang hắc y của Mật sát Thị vệ đã đợi sẵn.

Vĩnh Nguyên Đế nắng tách trà lên mi mắt thường thức làn hơi nóng ẩm thơm dịu:

- Sáng nay, Lãng Mặc lên thành môn?

Hạ Nhạc Thâm cúi người:

- Vâng, sáng sớm Thịnh Vương có lên tháp canh độ hơn một canh giờ!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng:

- Thịnh Vương làm gì ở đó?

Hạ Nhạc Thâm lắc đầu:

- Thịnh Vương có tay trong vệ quân Thần đô, cho nên không có tin tức lọt ra ngoài!

Vĩnh Nguyên Đế nhấp một hơi trà:

- Biết được là ai không?

- Phùng Hán phó tướng, phụ trách hần thuộc về Binh Bộ không phải thuộc cấp dưới trưởng Hoắc Đại Tướng quân!

Vĩnh Nguyên Đế quản lý hàng ngàn quan viên, không thể nhớ hết, nhưng người này vốn là của Phùng phủ, có chút ấn tượng:

- Trẫm nhớ Phùng Hán tư chất cũng tầm thường! Lãng Mặc thường không chọn người như vậy làm việc cho mình!

Hạ Nhạc Thâm rành mạch:

- Phùng Hán sắp được đưa về Giang Châu phụ trách, Thịnh Vương có thu nạp hẳn cũng là lẽ thường! Thứ cho thần hơi thất, chuyện Thịnh Vương có binh mã, Thành Hầu có kho lương đều là trọng tội, thần cũng đã tập hợp đủ chứng cứ, sao vẫn không chuyển đến Hình Bộ?

Vĩnh Nguyên Đế lắc đầu, ánh mắt tình tường thấu rõ nhân tình thế thái:

- Lâm Đế Vương bất an lớn nhất chính là quần thần đồng lòng!

Hạ Nhạc Thâm ngẫm hiểu, cũng không hỏi thêm. Hoàng thượng nói không hề sai, càng đồng lòng càng dễ dàng một giục mưu phản.

Đế Vương không có tình phụ tử, Hoàng tộc không tồn tại tình thân. Trong triều có phe cánh, quan lại đầu đá nhau, thì những sai trái mới được vạch ra, những oan sai mới được làm rõ.

Hoảng thượng vẫn chủ ý để Thái tử lên ngôi, cho nên hiện tại phải giữ thế cân bằng triều cục. Bởi vì Thái tử luận về tư chất hay mưu lược đều thua kém rất nhiều so với Thịnh Vương và Thành Hầu. Hoàng thượng muốn để hai vị Hoàng tử này đấu

đá nhau đến bình cùng lực kiệt, Thái tử sau đó chỉ cần thu dọn tàn cục lên ngôi. Khi đó không phải tính mạng của cả ba đều được an toàn hay sao. Dù cho Thịnh Vương cùng Thành Hầu suy tàn đến độ nào, Thái tử cũng không thể xử tử họ, khi có năm vị trụ cột trung quân hết mực với Vĩnh Nguyên Đế ở đây.

Hạ Nhạc Thâm nhận nhiệm vụ tiếp theo của đội Mật sát Thị vệ rồi âm thầm biến mất.

Hạ Nhạc Thâm vừa đi thì Hoài Nam Vương cầu kiến, Vĩnh Nguyên Đế xoa xoa mi tâm, đúng thật làm vua chẳng sung sướng gì, trăm ngàn công việc không tên.

Hoài Nam Vương y phục nhạt màu, điệu bộ vội vã như sắp cáo trạng:

- Hoàng thúc!

Vĩnh Nguyên Đế chỉ tay vào ghế:

- Ngồi đi, Trẫm biết khanh đến đây vì gì!

Hoài Nam Vương không ngồi, biểu tình bất mãn:

- Hoàng thúc, là diệt nhĩ cứu nạng, sao cuối cùng người chịu thiệt lại là diệt nhĩ?

Vĩnh Nguyên Đế an ủi:

- Trẫm có ép khanh cưới một mình nàng? Dù gì cũng là danh dự khuê nữ, và lại khanh cũng rất lâu chưa có thê tử, đây là Trẫm muốn tốt cho khanh!

Hoài Nam Vương liến quý xuống:

- Hoàng thúc, cầu người thu hồi lệnh, diệt nhĩ trong lòng đã có người khác! Diệt nhĩ nhất quyết không cưới Phùng Dạ Vân!

Vĩnh Nguyên Đế đập bàn:

- Hở đồ!

Tách trà rung mạnh, Quang Tử công công gạt này người. Hoài Nam Vương cũng thu liến:

- Hoàng thúc bớt giận!

Vĩnh Nguyên Đế thâm trầm:

- Trẫm không ép khanh, nhưng một lời nói ra từ mã nan truy, khanh không có phụ thân, Trẫm thay phụ thân khanh định đoạt! Người trong lòng khanh là ai? Trẫm tính toán cho khanh! Ngồi đi!

Hoài Nam Vương đánh miễn cưỡng an vị.

Thịnh Vương đi bộ một vòng quanh hoa viên, thường ngày hần vẫn hay đến gặp mẫu phi sau khi nghị sự, nhưng hiện tại Vạn Quý phi vẫn bị cấm túc. Hần lang thang chán chuẩn bị ra về thì thấy một Chương quân Nội vụ phù dẫn theo mấy tốp thiếu nữ tiến vào Trữ Tú cung. Đụng phải hần, tất cả đều quy củ hành lễ.

Huỳnh Kiện công công đi cạnh hần:

- Vương gia, là tử nữ đợt này dự sơ tuyển, đến cuối tháng tư sẽ là chung tuyển!

Thịnh Vương ngẩng qua một lượt nữa, bóng dáng cuối cùng khiến hần có chút chú ý, rất mềm mại yếu đuối lại tỏa ra khí chất thanh cao.

Chương quân Nội vụ phù nhìn theo ánh mắt Thịnh Vương:

- Nàng ta là Mi Châu tử nữ Hiền thị đích nữ Hiền Tri Châu!

Thịnh Vương lắc đầu cười khê:

- Xem ra phụ hoàng lại sắp bận rộn nữa rồi!

Phùng phù.

Gia Hỷ ngồi cạnh cửa sổ đọc thư của Triệu Tử Đoạn gửi về, Mi Châu vừa vỡ đê vừa dịch bệnh, tình thế nguy nan khẩn cấp vô cùng. Thành Hầu sắp tới có lẽ một mình phải bôn ba vào vùng dịch.

Gia Hỷ đột ngột lo lắng bất an, ở hiện đại, nàng đã từng chứng kiến một lần nạn dịch SARS, khi đó nàng còn học trung học. Mỗi ngày đều hạn chế ra đường, tiếp xúc cái gì cũng phải dùng nước khử trùng và đeo khẩu trang. Người chết rất nhiều, bệnh viện quá tải. Ký ức ấy khiến nàng kinh hoàng.

Gia Hỷ hạ lệnh thả rèm, nàng cời yếm lụa, phía giữa hai lớp vải yếm cộm lên một vật nhỏ. Qua làn vải mỏng vẫn cảm thấy mát lạnh.

Thay xong y phục, Gia Hỷ cất tiếng gọi:

- Vĩnh Đan!

Vĩnh Đan nhanh chóng đi vào, nhìn về mặt nghiêm trọng của chủ nhân nàng hơi lo lắng:

- Tiểu thư, có chuyện gì ư? Buổi sáng người bị thương?

Gia Hỷ lắc đầu, hồi lâu mới nắm lấy tay Vĩnh Đan:

- Ta có việc rất quan trọng muốn nhờ em!

- Tiểu thư cần gì cứ phân phó, nô tì sẽ làm ngay!

Gia Hỷ im lặng một lúc lâu mới lấy yếm lụa ra:

- Em đến Liên Thành, trao tận tay vật này cho Hầu gia!

Vĩnh Đan cả kinh nhìn chiếc yếm, mặt nàng thoáng chốc đỏ lên:

- Tiểu thư, người là nữ nhĩ, không nên tỏ lộ tình cảm bằng cách này!

Gia Hỷ mơ hồ, đầu óc mông lung:

- Ý em là sao?

Vĩnh Đan chỉ tay vào chiếc yếm thêu mẫu đơn tì mi, Gia Hỷ ngờ ngẩn một thoáng rồi cũng ngượng ngừng.

Nàng chữa thẹn, cúi nó vào tay Vĩnh Đan:

- Không! Không phải như thế!

Vĩnh Đan cảm nhận được khối ngọc cứng rắn. Tâm trạng liến căng thẳng lên:

- Tiểu thư, người chắc chứ?

Gia Hỷ gật đầu:

- Ta giữ ngọc phù Tinh gia nếu thấy phương nam gặp nạn mà không đem ra giúp, có phải đã phụ tấm lòng Ngũ thúc ngày trước giao cho ta không!

Vĩnh Đan mỉm cười:

- Tiểu thư, người tin tưởng em?

Gia Hỷ dụi dụi mỉm cười, muốn hạ nhân trung tâm phải có lợi ích tương xứng, chuyện nguy hiểm như thế này, cần phải hứa hẹn thật thích đáng:

- Ta thấp phần tin em! Chỉ cần em đưa nó đến được Hầu gia, ta sẽ giúp em đòi lại món nợ gia đình từ tay Thái tử!

Vĩnh Đan rung rung nước mắt, đập đầu cảm tạ. Ngay chiều hôm ấy, người của Triệu Tử Đoạn ngụ Bích Ba trang hộ tống Vĩnh Đan gấp rút đến Mi Châu.

Nửa đêm, khuê phòng Gia Hỷ có trộm. Nàng cùng Bối Lan nhiễm thuốc mê đến ngủ quên trời đất.

Từng tấc một trong phòng đều bị xới tung lên, nhưng kì lạ thay, một mẫu bạc cũng không mất đi.

Gia Hỷ thờ nhẹ, hạ lệnh giữ kín chuyện này, nằng rở cái mà đạo tặc nhắm vào chính là vật trong chiếc yếm trên người Vĩnh Đan.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Vận trù duy ác (trung)

Thịnh Vương phất tay rai bột đậu cho cá chép dưới hồ sen, từng đàn vàng cam óng ánh há miệng dớp dớp bột nước. Nhưng tâm hần lại không hề thư thái, mày cau lại nặng nề.

Mạt Viện cùng Lữ Định Ân thấy người run lên từng đợt, cả hai cúi mặt đợi trách phạt:

- Vương gia, thuộc hạ vô dụng!

Thịnh Vương đập mạnh binh sứ xuống thành hồ, mảnh sứ vỡ tung tóe, cắm cả vào lòng bàn tay hần:

- Không tìm ra?

Lữ Định Ân rút khăn lụa:

- Vương gia, người cần thận!

Thịnh Vương lau vết máu, thu liễm nội tình:

- Người là biểu ca của nàng, người nghĩ đi, ngọc phù đang nằm ở đâu?

Lữ Định Ân lắc đầu, mấy năm nay hần chưa bao giờ đoán được tâm tư nàng, nàng ngày một xa cách, ngày một lạnh nhạt, làm việc cũng quyết đoán hơn, tựa như thiếu nữ năm mươi tuổi kia đi theo hần hằng ngày không phải là nàng hiện tại vậy.

Mạt Viện chấp tay:

- Vương gia, chỉ bằng thuộc hạ bắt một hạ nhân Phùng phủ tra hỏi!

Thịnh Vương hừ nhẹ, từ y phiêu dật xoay người vào trong:

- Điều tra xem người của Phùng phủ gần đây có xuất thành không! Sợ rằng ngọc phù đang trên đường đến Mi Châu! Truy tận giết tuyệt! Chỉ cần lấy được ngọc phù, những chuyện khác không quan trọng!

Mạt Viện cùng Lữ Định Ân nhận mệnh, chuẩn bị thi hành thi nghe âm lãnh giọng nói chủ nhân tiếp tục:

- Điều động âm vệ gia trang thổ phủ, chặn cướp tất cả các chuyến thảo được từ kinh thành đưa đi, đoàn Ngự y cũng phải thủ tiêu sạch sẽ! Dù dân chúng cả Mi Châu vì nạn dịch mà chết sạch, Thành Hầu cũng không được hỏi kinh!

Mạt Viện hít một hơi dài, chủ nhân đã đặt sự nổi giận, cái gì là âm độc, đây chính là âm độc, tuyệt đường sống một thành, tàn nhẫn ra tay như vậy, chỉ có thể là Thịnh Vương. Hần mỉm cười:

- Tuân mệnh!

Mi Châu.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trong thư phòng, tóc đen như mực búi hờ bằng trăm ngọc, mày sắc hơn kiếm, thần thái tĩnh lặng chậm rãi đọc ba trang thư báo của Phùng Gia Hỷ, hần cẩn trọng gấp thư đặt trong ngực áo.

Triệu Tử Đoạn đứng bên cạnh:

- Hầu gia! Chúng ta hiện tại phải làm gì?

Hoàn Nhan Viên Hạo ánh mắt băng lãnh thường ngày lóe lên tia sáng nhu hòa hiếm hoi, hần lấy cảm bào khoác hờ lên người:

- Cận nữ Thục Trình Huyện chúa đang hộ tống Tĩnh gia Ngọc phù đến đây, chúng ta phải đi đón người, càng sớm càng tốt, tránh để đêm dài lắm mộng!

Triệu Tử Đoạn nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa. Tuyệt Tâm quyết định đem theo bốn thủ vệ nữa. Triệu Tử Đoạn bản thân có linh cảm không lành, nhưng Hầu gia luận võ công trong triều này không mấy người hơn được. Tuyệt Tâm cũng là tay kiếm thuần thực trung thành, hần tạm yên tâm.

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm mang bên thắt lưng, hần nhìn độ lấp lánh mũi kiếm khẽ lắc lòng:

- Trong thư Huyện chúa có nói khuê phòng nàng vừa bị trộm tặc đột nhập, khả năng cao là muốn đoạt ngọc phù! Phải băng rừng đi đường tắt, tránh bị phục kích.

Xe vừa ra khỏi cổng trước đã thấy Linh Tề chân nhỏ chạy theo sau:

- Gia! Người cho nô tì theo với!

Thành Hầu nắm lấy tay nàng, dịu dàng:

- Chuyện này hung hiểm, nàng vẫn nên ở lại phủ!

Linh Tề quẫy quẫy lắc đầu:

- Gia, người đi để nô tì lại một mình sao! Phu nhân...

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, không phải hần không biết, mẫu phi cùng thê tử vốn đã chẳng ưa gì Linh Tề, để nàng lại, hần cũng không đành.

Linh Tề lay tay hần, giọng nói mềm mại như nước:

- Gia, nô tì sẽ không cản trở người!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi thoáng nở một nụ cười giễu cợt, nhưng sắc trời vốn không sớm, hần đành phải lên tiếng:

- Chủ nhân, cứ để Linh Tề cõ nương theo, có người bên cạnh, không ai làm hại được cả!

Thành Hầu hơi do dự, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu:

- Lên xe đi!

Xe song mã phẳng phẳng tăng tốc, Triệu Tử Đoạn ngồi trước đầu xe cùng Tuyệt Tâm, bốn thủ vệ cưỡi ngựa chiến âm thầm theo sau.

Tuyệt Tâm giắt cương ngựa nhìn Triệu Tử Đoạn:

- Tốt nhất ngươi nên vào trong đi. Tránh để bị râm nắng!

Triệu Tử Đoạt một thân áo đen thấu huyết liền nổi bật lên da trắng như tuyết, đuôi mắt viền đỏ yêu mị mẽ hoặc. Hắn nở nụ cười ngạo mạn:

- Hầu gia cùng mỹ nhân ở đó ta làm sao có thể phá vỡ thú chù nhân được!

Tuyệt Tâm lắc đầu thờ dãi:

- Hầu gia quá đa tình, nguy cấp thế này vẫn phải đưa theo một nữ tử phiên toái!

Triệu Tử Đoạn chậm rãi đeo mạng che mặt giấu đi dung mạo bán nam bán nữ. Thành Hầu trước giờ luôn coi trọng Linh Tề, bất chấp tất cả bảo vệ nàng ta, đòi người ai cũng có duyên có nợ, cứ coi như kiếp trước Thành Hầu nợ Linh Tề vậy.

- Người thì biết gì về ái tình nam nữ?

Tuyệt Tâm cá cười:

- Yếm nhân như ngươi chắc rõ hơn ta?

Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ không đáp, trên đời hắn ghét nhất bị người khác gọi là yếm nhân.

Càng về phía nam nắng càng chói chang hơn, không khí cũng oi nồng dần, bụi đất đỏ quạch bám lên thành xe ngựa, Vĩnh Đan cùng đám người thủ vệ Bích Ba trang ngày đêm đều không nghỉ, chỉ trừ lúc đổi ngựa ở dịch trạm là tranh thủ dùng cơm qua loa. Cứu người như cứu hỏa, bọn họ nhất quyết không thể chậm trễ.

Mất bảy ngày không dừng, cuối cùng cả hai đoàn người gặp nhau giữa Nam Châu.

Vĩnh Đan lăm lem bụi đất được Tuyệt Tâm chuyển lên xa mã Hầu phủ. Nàng hơi ngần ngại, bản thân đã đi đường nhiều ngày, cũng đã hai hôm chưa tắm rửa, đối diện với một nam nhân tôn quý như thế, nàng thật sự thất lễ.

Vĩnh Đan nhảy vội xuống xe chạy đến, Triệu Tử Đoạn mỉm cười đưa ra túi da đầy nước:

- Cô nương uống đi!

Vĩnh Đan rút rìu tiếp nhận, một hơi cạn sạch, nước chảy giọt xuống cổ, thấm ướt một phần ngực áo của nàng, Triệu Tử Đoạn đưa ánh mắt hướng đi nơi khác.

Vĩnh Đan thờ phảo nhẹ nhõm:

- Nô tì tạ ơn Thiếu giám đại nhân!

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm xe, tóc hẳn hơi rối qua loa búi lên một nửa. Ngồi quan vì đường xa có chút lười biếng, ánh mắt vẫn lãnh đạm như thường ngày.

Vĩnh Đan hành lễ, nàng liếc qua Linh Tề đang tựa vào Thành Hầu, lòng hơi khó chịu cho tiểu thư một chút:

- Hầu gia, tiểu thư có dặn phải trao tận tay người!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận túi hương vội vàng mở, nhìn chiếc yếm thấu hoa mẫu đơn tóa ra hương thơm nhàn nhạt khiến tâm trí hắn có chút bất loạn.

- Tiểu thư còn dặn dò gì nữa không?

Vĩnh Đan lắc đầu, mắt vẫn hướng về Linh Tề thiếu thiện cảm. Tiểu thư nàng tốn công lo lắng tìm mọi cách bảo vệ ngọc phù đưa đi. Thành Hầu lại nhân nhả ôm mỹ nhân đến nhận.

Gương mặt Linh Tề đen lại, gừi yếm, có phải cố tình câu dẫn Hầu gia, vạn thứ có thể giấu ngọc phù vào, sao nhất thiết phải là một chiếc yếm. Vĩnh Đan thu vào tầm mắt biểu cảm nàng ta, hừ lạnh!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhét yếm lụa vào ngực áo, hẳn thông thả phần pho:

- Triệu Tử Đoạn, người cùng bản Hầu thuận đường này đến thủ phủ Nam Châu, đây là nơi phát sinh dịch bệnh đầu tiên, cũng là đi ngang Tĩnh gia. Người của Tử Hoàng tử đã đợi ở đó tiếp ứng!

Triệu Tử Đoạn hơi cau mày:

- Chuyện này hồi kinh nương nương mới là trọng yếu, người có hay không đã vội vàng?

Thành Hầu nhân nhặt cảm nhận vật trong ngực mát lạnh:

- Mẫu phi không thể xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng ta phải trấn áp dịch bệnh trước mới để người đến đó!

Hắn nhìn bụi đường nhuộm đỏ rèm xe, gió cát mới thổi ba đã thốc lên mù mịt:

- Tuyệt Tâm, đưa Linh Tề cùng Vĩnh Đan quay về, Liên Thành hiện tại bề quan tòa căng, tạm thời cứ đến dịch trạm gần nhất nghỉ ngơi!

Xa mã Hầu phủ cùng thủ vệ nhanh chóng lẩn khuất sau tầng tầng lớp lớp bụi hồng. Tuyệt Tâm cũng thẳng cương ngựa một đường quay về.

Tuyệt Tâm nhìn trời, ánh nắng đã nhạt dần, không khí cũng dịu đi, sợ rằng không kịp ra khỏi hẻm núi trước khi trời tối. Hắn cố sức thúc ngựa chạy thật nhanh, nỗi bất an trong tim cứ lớn dần. Xe ngựa vào đoạn khắp khảnh nhất, một bên là con sông đục ngầu chảy siết vì vừa qua lũ quét, một bên vách núi dựng đứng hiên ngang, đường đi đầy đá tảng chắn ngang.

Vĩnh Đan hơi bâu môi ngồi cùng Linh Tề, nàng có chút khó chịu. Một nô tì thì có tư cách gì bày tỏ thái độ với chủ tử rằng. Linh Tề cau mày nhìn y phục lem luốc của Vĩnh Đan, tự so với xiêm áo sạch sẽ ngát hương bản thân liền nở nụ cười khinh khinh. Không khí trong xe vì thế mà ngột ngạt vô cùng.

Linh Tề lấy quạt lụa phất phơ xung quanh:

- Thật bẩn thỉu!

Vĩnh Đan híp mắt, bao uất ức dồn nén lại:

- Có nói ai?

Linh Tề cười mỉa mai:

- Trong xe chỉ có hai người, ai bẩn thỉu thì tự biết!

Vĩnh Đan ghen giọng:

- Có?

- Ta thì làm sao? Không những cô bẩn thỉu, chủ tử của cô cũng vậy! Tưởng rằng một chiếc yếm có thể bắt được tâm Hầu gia?

Vĩnh Đan cười nhạt:

- Suy bụng ta ra bụng người? Cô nghĩ ai cũng dễ tiện như cô?

Linh Tề trừng mắt lại, cả hai không ai chịu nhường nhịn ai.

Mặt Viên đứng trên đỉnh vách đá, nơi này dễ dàng phục kích nhất, muốn đến Mi Châu nhanh nhất buộc phải qua đây. Ám vệ đã kín đáo mai phục. Vừa thấy xe ngựa có gia huy Phùng phủ phía trên, trước sau đường đi nhanh chóng bị ám vệ chặn lại.

Mặt Viên kéo khăn che mặt, hạ lệnh ám vệ đồng loạt tung ám khí một đường xuống xe ngựa, một mảnh găm vào giữa trán ngựa kéo, ngựa hí mấy hồi đau đớn, đầu ngựa nứn dối, ngựa ngã, xe đổ, cỗ xe gãy ngang gãy dọc lộn nhào mấy vòng.

Tuyệt Tâm rút trường kiếm phòng thủ, chớp mắt né tránh loạt ám khí thứ hai, nhìn lại, xe ngựa đã chòng chênh muốn rơi xuống lòng sông đang chảy cuộn cuộn. Hắn liền tìm cách cứu người.

Vĩnh Đan níu lấy chân Tuyệt Tâm lồm cồm thoát khỏi đồng hồ loạn của cỗ xe gãy, khi nằng đứng dậy mới phát hiện bị cản bản thân rồi khỏi, chiếc xe đang chênh vênh bên bờ sông sụt lở sẽ mất thăng bằng mà rơi xuống, ác ý xoẹt ngang. Vĩnh Đan liền đưa tay ra:

- Bám lấy ta!

Linh Tề chặt vật kẹt trong xe ngựa, nâng trán nâng ta đã rướm máu. Nhận ra cánh tay Vĩnh Đan liền muốn bám vào, nhưng khi vừa giơ tay lên thì đã thấy Vĩnh Đan âm độc mỉm cười, cổ tình ngã vào Tuyết Tâm, lại hạ một cước nghiền lấy bàn tay nâng ta.

Bởi vì trời rất tối, sự việc xảy ra quá nhanh, Tuyết Tâm hiển nhiên không nhận thấy, cỗ xe ngựa cùng Linh Tề tuyệt vọng rơi vào lòng sông cuộn cuộn sóng dữ.

Tuyết Tâm hét lên:

- Linh Tề cô nương!

Hắn vội theo nhưng không kịp, nhìn gương mặt Vĩnh Đan hoảng hốt không nói nên lời. Hần cau mày, bốn bề bây giờ đã bị hắc y nhân bao vây, Tuyết Tâm rút kiếm khỏi vỏ, tìm cách bảo vệ Vĩnh Đan.

Hắn thì thầm:

- Chạy thẳng rẽ trái là cánh rừng, chỉ cần vào đó, chúng ta có cơ hội thoát thân!

Tất cả thượng sách, ba mươi ám vệ cùng một tên thống lĩnh đứng trên vách núi kia, dù muốn hay không cũng chẳng thể nào đánh thắng. Tuyết Tâm nắm lấy tay Vĩnh Đan vùng kiếm tìm đường thoát thân.

Mặt Viên nhàn nhạt nhìn, hẳn thật sự đã đánh giá thấp người của Thành Hầu, nghĩ rằng chỉ một tên thủ vệ nhỏ nhoi, nào đâu lại là một cao thủ kiếm pháp. Thoáng thấy đôi nam nữ đã chạm chân đến bìa rừng, Mặt Viên nghiêng rặng:

- Vô dụng!

Tuyết Tâm hết sức bình sinh cùng Vĩnh Đan chạy, trong rừng càng tối, mắt người không thấy rõ đường đi. Ám vệ phía sau không đốt đuốc, chậm rãi thăm dò.

Vĩnh Đan thì thầm:

- Nô tì không đi nổi nữa!

Tuyết Tâm cúi đầu dựa vào một tảng đá, hẳn nhận thấy bên cạnh là khúc gỗ mục rỗng ruột, nhưng vô ngoài lại rất cứng:

- Cô nương, nghe theo ta, chắc chắn qua mất được bọn chúng!

Vĩnh Đan trét bùn đất lên mặt, vội vội vàng vàng theo lời Tuyết Tâm chui vào trong khúc gỗ. Nàng nín thở cầu nguyện.

Tuyết Tâm đối trường kiếm thành đoàn đao, chân bước đi trong bóng đêm không một tiếng động. Hần lên phía sau đảm ám vệ, chọn ra kẻ mất tập trung nhất. Một tay bịt kín miệng, tay kia Tuyết Tâm cửa đoàn đao ngang cổ họng. Tên ám vệ chưa kịp kêu lên đã thấy máu phun như suối, chết tức tưởi.

Mùi máu tanh lan tràn không khí, Mặt Viên bắt đầu thấy lo lắng, giọng hắn trầm đục nhắc nhở:

- Cẩn trọng!

Bằng phương thức này, Tuyết Tâm hạ tên ám vệ thứ hai ngã xuống, đến tên thứ ba, Mặt Viên ngờ ngợ đoán ra.

Mặt Viên lẳng lẳng nắm ám khí trong lòng bàn tay rồi đột ngột hét lớn:

- Tọa!

Ám khí phóng ra tứ bề, đảm ám vệ nghe lệnh thống lĩnh liền ngồi thụp xuống, người duy nhất không phản ứng kịp chính là Tuyết Tâm, hắn phải lùi ra sau để tránh ám khí. Cũng vì vậy mà bị lộ hành tung.

Mặt Viên cười gằn:

- Truy!

Vĩnh Đan nghe được động tĩnh, nàng biết đảm hắc y nhân này đã đuổi theo Tuyết Tâm, liền vội vã chui ra khỏi khúc gỗ, dùng hết sức bình sinh ra bìa rừng, nàng nhìn theo sao Bắc Đẩu, hướng về phía Nam mà chạy.

Trời sáng, Vĩnh Đan cũng đến được dịch trạm. Nàng đập cửa, vừa thấy thị vệ mang áo Thành Hầu phủ liền gấp rút:

- Cứu người, Tuyết Tâm đang bị trụy sát ở hẻm núi giáp ranh Nam Châu!

Mấy tên thị vệ hơi ngẩn người:

- Tuyết Tâm?

Một vị phó tướng vội khoác trường bào lên:

- Là Nguyên thủ vệ! Nhanh!

Vĩnh Đan biết được mình đã đến đúng nơi, sức lực nàng như bị rút kiệt. Đột ngột ngã xuống không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 73: Vận trù duy ác (hạ)

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận tháo vải yếm, khối ngọc lạnh lạnh tỏa sáng trong lòng bàn tay, hắn hít một hơi sâu, phong thái uy nghi bước vào Tĩnh gia Nghiêm Sinh Đường.

Chương quảy hơi uest oái đi ra, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không nói gì, thản nhiên đặt ngọc phủ lên bàn.

Chương quảy vừa thấy ngọc phủ đã thất kinh, vội vàng mời hắn vào trong gấp qua Tĩnh lão thái gia. Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, đúng như vậy, ngọc phủ của Tĩnh gia chính là có thể điều động vận căn thảo được.

Triệu Tử Đoạn sắp xếp thủ vệ đứng trước Nghiêm Sinh Đường bảo vệ chủ nhân, còn bản thân lên ngựa đến Trì châu Nam Châu. Hai bên đường xác người nằm la liệt, ruồi nhặng mang mầm bệnh mỗi lúc một xa hơn. Triệu Tử Đoạn kéo khăn che mặt lên, đến quán doanh Nam Châu, người của Tử Hoàng tử đã đợi sẵn đó chuẩn bị tiếp ứng.

Chập tối, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng quay về quán doanh, hắn vừa tắm xong, tóc còn nhỏ giọt thà trần tự do, trung y đỏ thắm vì ướt mà dính sát vào da thịt lộ ra thân hình hoàn mỹ vô song.

Triệu Tử Đoạn khó khăn tiến vào:

- Hầu gia! Có chuyện này...

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngừng mặt lên, tay vẫn mãi ghi ghi chép chép số liệu từng loại được thảo:

- Khi nào Ngự Y đoàn đến nơi thì phân phó đến từng khu vực, còn nữa, Tĩnh gia chỉ cho đi ba phần, bảy phần còn lại là mụm, khi nào thuốc từ triều đình đến nhớ trả lại!

Triệu Tử Đoạn cảm thấy cổ họng khô rát, không biết phải bắt đầu như thế nào. Hắn đánh vòng ra sau bình phong, dùng một khăn vải thô mỏng, cẩn thận từng tí từng tí lau mái tóc đang sưng nước của Thành Hầu.

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi khựng lại, nội tâm dâng lên một cỗ bất an:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Triệu Tử Đoạn ngồi xuống đối diện, gương mặt nặng nề:

- Hầu gia, người bình tĩnh nghe thuộc hạ nói!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngẩng mặt, màu lam ngưng trọng, mí mắt hơi nhướng lên.

Triệu Tử Đoạn chấp tay:

- Hầu gia, đoàn Ngự Y toàn bộ đã bị ám sát, thuyền chờ thảo dược cũng bị đánh chìm!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi siết bít lông trong tay, tự trấn an:

- Không sao! Viêm Thế từ đã cử Hồng Thất tiên sinh đến đây, người này cũng coi như thần y! Chuyện thảo dược trước mắt cứ mượn của Tĩnh gia cứu nạn dân. Sau đó bản Hầu sẽ huy động ngân lượng từ các thôn trang, cửa hàng, sông bạc thuyết phục trả lại!

Triệu Tử Đoạn khẽ đáp rất nhẹ, giọng nói ngập ngừng:

- Hầu gia, Nguyên Thủ vệ trên đường quay lại Mi Châu đã xảy ra chuyện! Tạm thời cả Nguyên Thủ vệ cùng Linh Tê cô nương đều mất tích!

Bít lông trong tay Thành Hầu "rắc" một tiếng, gãy lăm đôi, mực đen nhỏ xuống nền giấy trắng loang loang u ám. Gương mặt hắn không đổi khác, vẫn ôn nhuận như thường ngày, chỉ là đôi mắt mất hút mọi luồng sáng, thăm thẳm như hố sâu không đáy, lạnh lẽo đến ghê người.

Giọng Thành Hầu lạc hẳn đi:

- Chắc chắn không có gì nghiêm trọng!

Trong phòng tĩnh mịch không tiếng gió, ngọn đèn dầu lạc tỏa khói tù mù, ngoài trời đột nhiên đi đùng sấm chớp, cơn mưa không báo trước rào rào đổ xuống.

Triệu Tử Đoạn lặng lẽ lui ra, hẳn biết, Thành Hầu hiện tại chỉ muốn ở một mình.

Kính thành.

Thịnh Vương nằm nghiêng người trên giường thấp, tỉ mỉ ngắm soi nhẫn ngọc bích tỷ* đây là món trang sức hắn yêu thích nhất, năm mươi tuổi bỏ công làm điều giấy mừng sinh thần được phụ hoàng coi trọng mà ban tặng.

Mặt Viên đứng một bên, trên nét mặt vẫn còn tơ máu:

- Vương gia...

Thịnh Vương không nhìn hắn, nhẫn ngọc trong tay lưu chuyển sinh động:

- Bản Vương đã biết trước ngươi sẽ thất bại!

- Thuộc hạ vô dụng!

Thịnh Vương nâng mí mắt, môi mòng trào phúng:

- Câu này bản Vương đã nghe không ít! Lân này có hay không thu hoạch?

Mặt Viên ánh mắt liền sáng lên, nếp nhăn cũng giãn ra:

- Chủ nhân, mời đi theo thuộc hạ!

Thịnh Vương uể oải ngồi dậy, Huỳnh Kịen công công vội vàng đem giấy gấm đen tuyền thêu kỳ lân kim tuyến đến, cẩn thận vắn kim quan nửa phần tóc, cố định bằng một trăm ngà voi.

Mặt Viên tiếp tục:

- Vương gia, chuyện đoàn Ngự y cùng thuyền thảo dược đã xử lý xong, gọn gàng sạch sẽ!

Thịnh Vương đeo nhẫn vào tay, thần nhiên:

- Đơn giản như vậy nếu không làm được thì thật uổng phí công sức bản Vương nuôi đám ám vệ!

Phía trong giả sơn Vương phủ là một đường hầm nhỏ dẫn xuống địa lao, nơi đây âm tối, ánh sáng duy nhất là ngọn đuốc của Huỳnh Kịen công công.

Mùi ẩm mốc bốc lên từ đất ẩm không dễ chịu, Thịnh Vương nhấc tay áo choàng lên che ngang mặt, căn phòng cuối hành lang có chút tiếng động. Mặt Viên ra hiệu dừng lại, Huỳnh Kịen công công vội cúi vào, dưới mặt đất là hai kẻ y phục bê bối bán nằm im lìm, nếu không thấy ngực phập phồng thì thật giống người chết.

Thịnh Vương lấy chui kiếm gỗ vào song sắt, âm thanh chát chúa vang vọng trầm đục.

Nam tử kia trở mình dậy, nhưng hắn không gương nổi, lớp y phục xanh thẫm lộ rõ những vết thương sâu do đao kiếm gây ra.

Thịnh Vương mỉm cười, đáy mắt thoảng giễu cợt:

- Thì ra là Nguyên thủ vệ, thần tin của Ngũ Hoàng đệ! Đám thuộc hạ bản Vương đúng là không có mắt mà!

Tuyệt Tâm cắn môi nên đau đứng dậy, miệng vết thương vì dùng sức mà rách toạc ra, máu đỏ như suối. Hắn nghiêng nát giọng nói:

- Khốn nạn!

Thịnh Vương phất tay, Huỳnh Kịen công công mở cửa ngục, hai tên lính canh liền giữ lại Tuyệt Tâm đẩy ra trước mặt chủ nhân.

Thịnh Vương hơi tiến lại gần:

- Bản Vương thật không muốn hủy hoại một anh tài! Chỉ cần ngươi cho bản Vương biết ngọc phủ đang ở đâu, bản Vương sẽ không phụ ngươi!

Tuyệt Tâm nhàn nhạt cười, khoe miệng chảy đầy máu tươi:

- Ta khinh!

Thịnh Vương lướt qua vành tai Tuyệt Tâm, hơi thở hắt lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm:

- Bản Vương rất thích những kẻ trung thành!

Chủy thủ sắt bén xuyên qua lồng ngực Tuyệt Tâm, máu từ miệng hắn trào ra. Thịnh Vương nhìn chiếc nhẫn nhuộm đỏ hơi cau mày:

- Một dao này của bản Vương thật quá mạnh! Vì người tận tâm với chủ tử, bản Vương cho ngươi cái vinh dự được chính tay bản Vương tiễn người đi!

Tuyệt Tâm ngã xuống, máu từ cổ họng tràn lên mũi, hai tay vẫn nắm lấy chủy thủ không rời.

Người còn lại là một nữ tử, nàng hồi tỉnh đã lâu, mắt cũng chứng kiến cái chết của Tuyệt Tâm, nàng hơi kinh sợ, thần sắc trắng bệch, run rẩy không nên được.

Thịnh Vương rút khăn lau nhẫn ngọc, liếc mắt:

- Nàng ta là ai?

Mặt Viên cúi đầu:

- Nàng ta ngồi trong xe ngựa cùng cận nữ của Thục Trinh Huyện chúa, trên người có lệnh bài Thành Hầu phủ. Hoặc là cung nữ thân tín hoặc là thị thiếp! Y phục quý hiếm, trang sức đắt tiền tinh tế, chứng tỏ không phải người thường!

Thịnh Vương hơi ngạc nhiên, cúi người vuốt ve gò má nữ tử không còn huyết sắc, mỉm cười:

- Rất xinh đẹp! Không nên giam ở đây! Nàng tên gì?

Giọng nói nữ nhân khản khản mềm yếu cất lên:

- Linh Tề!

Thịnh Vương phải tay xoay người ra khỏi địa lao:

- Đưa về viện bán Vương!

Huỳnh Kiến công công tuân mệnh, cho hạ nhân đỡ lấy Linh Tề. Lại dọn dẹp thi thể Tuyệt Tâm

Đại triều mừng một tháng tư.

Nửa tháng qua, tin tức từ miền nam liên tục truyền về. Dịch bệnh đã dẹp, nạn dân yên ổn, đề điều cũng được tu sửa. Bởi vì sắp đến kì tuyển tú cũng như khảo thí văn võ, việc binh ôn phía nam coi như là đại hỷ sự, đến vừa đúng lúc vừa kịp thời. Thành Hầu một mình xoay sở tốt, Hoàng thượng liền nhìn hân bằng ánh mắt khác, mười ngày liên tục mỗi ngày một chiếu chỉ ban thưởng.

Trước sân rồng Thái Hòa điện, hàng loạt quan viên ngồi khen công trạng của Thành Hầu cùng Tử Hoàng tử.

Chu Tề tướng chấp tay bước ra khỏi hàng:

- Muôn tâu Hoàng thượng, hiện tại Hoa Quý Tàn nương nương ở dân gian đang được ca ngợi là Bồ Tát hạ thế! Nương nương đi đến đâu, dịch bệnh lui đến đấy, đây là phúc khí của Đại Quốc!

Thịnh Vương yên lặng không nói gì, chuyện này không phải kế sách của Thành Hầu, cái gì mà Bồ Tát hạ thế? Dịch bệnh vốn đã được trấn áp chín phần, Hoa Quý Tàn chỉ cần vào vùng dịch phát số thuốc còn lại, tất nhiên người bệnh sẽ được cứu.

Ở kinh thành, Đại Công chúa bỏ tiền thuê đoàn hát diễn vở Bồ Tát hạ thế ca ngợi Hoa Quý Tàn, từ miền nam, Thành Hầu cho các tác gia viết hàng loạt truyền kì về mẫu phi, chẳng mấy chốc nửa phần dân chúng Đại Quốc đều cho rằng Hoa Quý Tàn chính là Bồ Tát thật sự!

Chuyện này nằm ngoài ý muốn của Thịnh Vương, hân tuy đoán được ngọc phù Tinh gia sẽ giúp được Thành Hầu, nhưng lại không thể ngờ được, Thành Hầu lại tận dụng chuyện này đến vậy.

Thái tử tiến lên trước:

- Phụ hoàng, Ngai hoàng đệ cùng Quý Tàn nương nương lập đại công to lớn, đây cũng là vinh quang kết thúc sáu năm chân tu cầu phúc thiên hạ của nương nương!

Vinh Nguyên Đế ánh mắt thâm nghiêm mà âm áp nhìn xuống, giọng nói sang sảng:

- Trẫm cũng đã cân nhắc kĩ lưỡng chuyện này! Lễ thường làm tốt sẽ được trọng thưởng, đây là vừa khích lệ tinh thần quan viên vừa thể hiện sự quan tâm của Hoàng gia đến công hiến bậc trung quân ái quốc. Dân chúng đều ủng hộ hiền tài, Trẫm với chuyện này không thể làm ngơ. Thành Hầu này đợi hồi kinh sẽ xem xét ban tước hiệu theo quy chế đương triều!

Thịnh Vương nắm chặt bàn tay thành quyền nên giận, Thái tử một tên dốt nát, cá dơi chi biết vuốt mông ngựa phụ hoàng. Hân muốn Thành Hầu hồi kinh, thật ngu xuẩn hết chỗ nói. Thành Hầu ở đây, địa vị Thái tử không phải càng lung lay hay sao. Hoa Quý Tàn muốn lấy tư cách gì? Phi? Quý phi? Sáu năm trước bị tội đầy đi, sáu năm sau đột ngột trở thành Bồ Tát vinh hiển hồi cung. Quả thật ban mười năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Thần thần xung quanh chấp tay một tiếng đồng lòng, Thịnh Vương miễn cưỡng làm theo:

- Hoàng thượng anh minh!

Tan triều, Thịnh Vương bức dọc về thư phòng, nhìn một bản văn phòng từ báo, hận ý hân liền nổi lên, dùng một cước gậy đôi án gỗ!

Huỳnh Kiến công công vội vội vàng vàng chạy vào:

- Vương gia bớt giận! Chuyện đâu còn có đó!

Thịnh Vương toàn thân u ám, hơi thở khó nhọc:

- Gọi Mật Viện đến đây!

Huỳnh Kiến công công dạ một tiếng, nhanh chóng cho người dọn dẹp, Thịnh Vương bước qua bình phong vào trong, con giận giữ làm hân khản khản ho, máu từ cổ họng nhỏ xuống khăn lụa bạch. Nhìn vết máu loang dần như cánh hồng phai, lồng ngực nhói lên một cái, đột nhiên hân cảm thấy nhớ nằng, thật sự nhớ nằng đến mức đau lòng.

Mật Viện đứng bên ngoài bình phong:

- Chủ nhân!

Thịnh Vương thu khăn lụa nhét vào ngực áo:

- Thực hiện kế sách đó đi! Hoàng thượng chuẩn ý để Thành Hầu hồi kinh rồi!

Mật Viện tuân mệnh hành sự, vừa quay người đi đã nghe Thịnh Vương ho nhẹ sau rèm ngọc.

Ta biết nam chính hiện tại rất ít đất diễn, nhưng các nàng cứ yên tâm, bởi vì mẫu chốt câu chuyện vẫn xoay quanh nữ chính nên bối cảnh chủ yếu tại kinh thành. Hiện tại nam chính sắp hồi kinh, cơ hội gặp nữ chính nhiều hơn nên sẽ không còn mờ nhạt nữa.

Có những tình tiết ta không viết quá chi tiết vì truyện trước đã nói rồi nên truyện này chỉ nhắc lại. Nhưng nếu các nàng mới đọc mà không hiểu thì cứ bình luận, ta sẽ cố gắng sửa đề dễ hiểu khách quan nhất!

À mà các nàng muốn ngược nhân vật nào không? Ngược nữ chính, nam chính hay nam phụ nhỉ?

Nhãn ngọc bích tỷ

Bạn đang đọc truyện *Hân Mật Tân Thiêm Đại Mật Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tạo hóa xoay vần (thượng)

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bầu rượu đục trên bàn gỗ góc vườn đào, tâm tư lạng buốt, vạt áo trắng bay loạn giữa hương thơm hoa cỏ tháng tư.

Triệu Tử Đoạn lặng lẽ đứng sau:

- Hầu gia, tất cả đã chuẩn bị xong, theo lịch trình sáng sớm mai có thể xuống thuyền hồi kinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự rót một ly, đưa đến:

- Người uống đi!

Triệu Tử Đoạn nhìn rượu lắng đọng chất đắng, trong lòng cuộn lên đau xót:

- Chủ nhân! Người đừng như thế này nữa! Chưa tìm thấy không có nghĩa là đã chết...

Hoàn Nhan Viên Hạo nâng mi mắt, một đời trước Tuyệt Tâm mất mạng sa trường, Linh Tề vì hân mà bị thiêu chết. Cảnh tượng ấy sống lại hân cũng không thể nào quên được. Một đời này, hân thề dùng toàn lực bảo vệ người thân bên cạnh, nhưng rồi sao, Lục Hoàng đệ vẫn chết, Tuyệt Tâm vẫn chết, Linh Tề vẫn chết. Là hân bắt tài hay là ông trời trêu ngươi, muốn hân phải chịu cùng một nỗi đau đến tận hai lần!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- Vậy sao?

Triệu Từ Đoàn không dám trả lời, vì một đạo thánh chỉ hồi kinh, Thành Hầu đã phải trả giá quá nhiều. Nguyên thủ vệ cùng hắn như hai cánh tay phải trái, giờ đây, chính hắn cũng uất hận. Nhưng Hầu gia còn phải chịu đựng gấp đôi, Hầu gia coi Linh Tề là tâm can mà bảo bọc, một kích này, chính là khiến Hầu gia chết tâm.

Bên ngoài nguyệt môn, Hiên Liên Từ Tâm vén váy bước vào đảo viên, nàng hơi cắn môi, che giấu cảm xúc hiện tại.

Triệu Từ Đoàn cau mày, Hầu gia tâm trạng không tốt, ngay cả mẫu phi cũng không gặp, nàng ta đến đây để tự chuốc lấy uy khuất:

- Phu nhân!

Hiên Liên Từ Tâm gật nhẹ đầu:

- Thiếu giám!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhíech đôi môi vì rượu mà đỏ tươi tựa máu lên, giọng nói ôn nhu nhưng lạnh đậm:

- Nàng về đi!

Hiên Liên Từ Tâm thán nhiên hành lễ:

- Hầu gia, Linh Tề cô nương đã tìm thấy!

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng ngừng người, Triệu Từ Đoàn nghi hoặc:

- Phu nhân có chắc?

Hiên Liên Từ Tâm khẳng định:

- Sớm nay nàng xuất hiện trước cửa lớn, trên người đầy thương tích, vừa đến nơi đã ngất xỉu. Hiện tại Hồng Thất tiên sinh đang chẩn mạch điều trị!

Hoàn Nhan Viên Hạo nở nụ cười hiếm hoi, ánh mắt ấm áp lên không ít:

- Hồi phủ!

Linh Tề nằm trên giường gỗ, trên người không nơi nào thiếu vết thương, mười đầu ngón tay vì bị tra tấn mà đỏ máu. Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt say ngủ, trong lòng cuộn lên ngàn đợt sóng dữ.

Hắn đợi một ngày, đến chập tối, Linh Tề cũng mở mắt:

- Gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu mỉm cười:

- Nàng tỉnh rồi!

Linh Tề long lanh nước, chớp mũi đỏ ửng, toàn thân nàng run lên từng cơn kinh hãi:

- Gia, Tuyệt Tâm mất mạng rồi! Nó từ tận mắt nhìn thấy Thịnh Vương dùng đoản đao một nhát xuyên qua tim hắn!

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay nàng ta trấn an.

Triệu Từ Đoàn đứng ngoài hành lang, gương mặt mỉa hoặc không nhìn ra được vui buồn. Linh Tề trở về, phải hay không phải là quá trùng hợp, Tuyệt Tâm thân thủ một địch mười còn mất mạng, nàng ta liêu yếu đảo tợ liền thoát khỏi? Nhưng nhìn Thành Hầu hắn không mở miệng nói được, nếu có nói mười phần Hầu gia cũng sẽ gạt đi.

Triệu Từ Đoàn thu lại biểu tình:

- Chủ nhân, người nghỉ đi, ngày mai còn phải khởi hành!

Kính thành.

Chiều tháng tư ấm áp, Phùng Diễm Dung ngồi cùng Gia Hỷ thêu vỏ gối chăn đệm linh tính, Phùng Dạ Vãn sắp xuất giá, đồ cưới vô cùng nhiều, lão phu nhân yêu thương nàng ta nên hạ lệnh cả phủ phải giúp đỡ. Gia Hỷ cũng không ngoại lệ, một lòng vì người khác mà may đồ cưới.

Phùng Diễm Dung đưa sợi tơ lên môi:

- Tí tí nghe tin gì chưa?

Gia Hỷ lắc đầu, vẫn chăm chú vào họa tiết uyên ương trên hồng lẵng:

- Vĩnh Đan về thăm quê nhà, ta cũng lui ra ngoài, chuyện náo nhiệt kinh thành không biết được!

Phùng Diễm Dung bí hiểm cười:

- Mấy ngày trước Tam Thân Vương phủ có yến tiệc, Hoàng thượng cũng đến tham dự, nào ngờ bị hành thích!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Muội cũng lớn mật rồi đấy! Chuyện gì cũng kể được!

Phùng Diễm Dung bĩu môi:

- Vốn là không may, nhưng trong yến có một tú nữ, không rõ nàng ta âm kém đương sai thế nào lại xuất hiện đúng lúc, Hoàng thượng đã giữ lại họ tên, còn không cần phải vào chung tuyền!

Gia Hỷ nhắc rõ thêu đôi kim, hờ hững:

- Lục cung ba vạn giai nhân, có gì là lạ!

Phùng Diễm Dung lúc này mới cười:

- Đúng là không lạ, nhưng người này tí biết! Là người quen!

Gia Hỷ ngừng mặt, tú nữ nàng có thể quen biết, lại được mời đến yến tiệc Tam Thân Vương, nàng hơi kinh ngạc:

- Hiên Đại tiểu thư!

Phùng Diễm Dung cũng bỏ đồ thêu xuống:

- Lần này nếu như nàng ấy trở thành phi tử, có phải Thành Hầu như hồ thêm cánh không!

Gia Hỷ thu lại biểu tình:

- Cũng không liên quan đến chúng ta a! Nói Tam ca muội cố mà luyện tập chuẩn bị Võ Trạng nguyên kia!

Phùng Diễm Dung vẫn không ngừng mơ tưởng:

- Thành Hầu về kinh không biết sẽ được phong tước gì! Hầu gia trông thật oai hùng, mặc giáp bảo càng rực rỡ quý khí!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Tứ Hoàng tử còn chưa có hôn thê đấy! Muội cố gắng mà trở thành Hoàng tử phi!

Phùng Diễm Dung xấu hổ, gương mặt nhuận hồng:

- Đại tì! Tì còn chưa có gả đi đâu a!

Gia Hỷ thờ dài, nàng đã cặp kè một năm rồi, cũng sắp đến lúc xuất giá. Chỉ là nàng phải gả cho ai, bản thân nàng cũng không rõ. Nàng là đích trưởng nữ phủ Thượng thư, nhưng mẫu thân không còn, gả đi nhiều nhất chỉ là đồ cưới, Phùng Gia Hào còn đó, đại phòng mới là chỗ dựa của nàng ta.

Nàng một tước phong Huyện chúa, gả cao không được, gả thấp không xong. Gia đình thư hương không muốn một nàng dâu có phẩm vị cao hơn cả mẹ chồng. Còn so với hoàng thân quốc thích thì nàng lại không với tới. Nếu có thể gả làm chính thê cũng chỉ cho một kẻ hoàn khổ (quần là áo lượt), điều này nàng thật sự không muốn.

Gia Hỷ nghĩ đến Thịnh Vương, nếu hẳn thật sự hết lòng đối đãi nàng, gả vào đó làm Trắc phi nàng có thể sống được không? Một Bạch Cầm Chúc là chính thê nàng phải quý lạy, một Sở Trắc phi nắm quyền nội trạch, một Phùng Gia Hòa khó khăn lắm nàng mới đẩy đi được! Gia Hỷ lắc đầu, thầm bỏ ý niệm vừa nảy ra.

Chập tối, Gia Hỷ vừa tắm xong, nàng ngồi bên cửa sổ đón cơn gió hạ, tóc nàng đen như mực lại không vấn lên mà thoải mái xỏa dài hong khô. Xiêm y mùa hè chỉ là một áo ngoài bằng sa mỏng phủ lên yếm và váy lụa, ngang hông thắt lưng đeo túi hương bạc hà đầu dũa.

Nhánh cây gần cửa sổ xào xạc, gió vô ý thổi tóc nàng bay loạn, Gia Hỷ vội vờn tay đóng kín cửa sổ. Khi quay lại, thần sắc liền kinh hãi:

- Vương gia! Sao người lại ở đây?

Bối Lan đứng ngoài bình phong nghe tiếng động lạ nên lo lắng:

- Tiểu thư, người có cần em giúp gì không!

Gia Hỷ siết khăn tay:

- Không! À mà...có, ta hơi đói bụng, em đến nhà bếp lấy ít cháo đậu xanh đi!

Tiếng bước chân Bối Lan nhỏ dần, Gia Hỷ mới thờ nhẹ nhìn nam tử đang ngồi trên giường, hẳn một thân tử y sẫm màu nổi lên làm da như sứ, mày kiếm họa rõ trên gương mặt cao ngạo.

Thịnh Vương nhìn mỹ nhân trước mắt thấy thể mềm mại tỏa ra hương bạc hà thơm nhẹ, tóc nàng hơi ướt, xỏa lung tung trên vai, xiêm y mỏng manh như ẩn như hiện chiếc yếm lụa hồng.

- Ta thật sự nhớ nàng!

Gia Hỷ lùi lại, giữ khoảng cách nhất định:

- Vương gia, người nên cẩn thận ngôn hành, người làm thế này chỉ khiến ta thêm khó xử!

Thịnh Vương cảm thấy cô họang khó rất:

- Bản Vương biết sai, nhưng không thể kìm lòng được!

Gia Hỷ xoay người nhìn hướng khác, một nam tử tuổi nhị tuần sải đứng trước mặt nàng nói toàn những lời da diết, nàng làm sao có thể không cảm động:

- Vương gia! Người hà tất phải vậy?

Thịnh Vương đứng dậy, hẳn dồn nàng vào chân tường, ánh mắt kiêu ngạo tràn đầy mê ý. Tim Gia Hỷ đập thình thịch, nàng không dám ngăn mặt, cũng không thể cử động, thời gian cứ chậm chạp trôi qua.

Thịnh Vương nâng một sợi tóc nàng ngang mũi, như muốn lấy hết toàn bộ hương thơm tinh túy trên cơ thể nàng.

Hồi lâu, hẳn mới trầm giọng:

- Hỷ nhi, nàng phải đợi bản Vương!

Gia Hỷ ngẩng người, đợi hẳn, là hẳn muốn nàng đợi hẳn, nhưng hẳn đã có thể từ, đợi hẳn để được gì?

Ngoài bình phong có tiếng bước chân:

- Tiểu thư, em về rồi đây!

Cửa sổ thỉnh linh bật mở, bóng tử y cũng khuất sau màn đêm thăm thẳm, chỉ còn đèn lồng đỏ lung lay nơi hành lang.

Gia Hỷ nhìn theo bóng tối mờ mịt, nàng gục xuống nơi góc tường, tình này khó có thể đoạn tuyệt!

Trung tuần tháng tư, tuyết tú cũng đến vòng cuối cùng. Tất cả tử nữ được giữ lại đều để ban hôn Hoàng thất. Nổi bật nhất phải kể đến Vương tú nữ, vốn là Nhũ Hoan Huyện chúa, nàng được ban hôn cùng Tử Hoàng tử, đợi người hồi kinh sẽ tổ chức hôn lễ. Người thứ hai được ban hôn lại khiến Phùng phủ loạn lên một trận. Nguyễn Tĩnh Hoa vượt qua chung tuyển, so với những tử nữ khác, nàng ta cũng không quá nổi bật, chỉ là Hoàng thượng giữ lại ban hôn cùng với Hoài Nam Vương gia, như vậy, cả Phùng Dạ Vân cùng Nguyễn Tĩnh Hoa đều cùng vào cửa một ngày, đều có danh phận là Trắc phi!

Chuyện này không lường trước được, cũng coi như không ầy khuất Phùng Dạ Vân. Lão phu nhân ghen ứ không nói lên lời, Phùng Dạ Vân là đích nữ tử phòng vốn được thương yêu chiều chuộng, trong khi đó Nguyễn Tĩnh Hoa lại là cháu gái bên nhà mẹ góa gần đến kinh thành. Cả hai hiện tại cũng coi như vai vế ngang bằng, Phùng Dạ Vân phụ thân chỉ là phó tướng nên Trắc phi cũng hợp lẽ, mà Nguyễn Tĩnh Hoa xuất thân lại thấp, may mắn nhờ nhan sắc phong thái nên mới lọt vào mắt rồng, cũng không thể vội đến Chính phi được. Coi như cái hôn sự này Hoàng thượng ban xuống quá thỏa đáng, cả Phùng phủ chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà vui vẻ tiếp nhận.

Chuyện của Nguyễn Tĩnh Hoa gây sốc Phùng phủ chưa bao lâu thì đến tháng năm, Vĩnh Nguyên Đế hạ chiếu chính thức lập Hoàng Hậu, chỉ là vị mẫu nghi thiên hạ này càng khiến quần thần bản tán không thôi.

Vĩnh Nguyên Đế phong Hiền gia Mị Châu một tước Hầu. Lại sắc phong tử nữ Hiền Liên Tĩnh Tú làm Hoàng Hậu.

Một đạo thánh chỉ đưa xuống, Ngự sử liền dâng tấu chương phản đối. Thành Hầu cùng Hoàng thượng vốn là quan hệ phụ tử, Hiền Liên Tĩnh Tú cùng Hiền Liên Từ Tâm lại là tí muội ruột thịt. Như thế quả có chút không hợp lý.

Thịnh Vương nghe triều thần bản luận cũng chỉ cười, Hoàng Đế có đặc quyền của Hoàng Đế, nếu phụ hoàng đã muốn Hiền Liên Tĩnh Tú hóa phượng hoàng, thì một ngàn tên Ngự sử cũng không có cách khiến nàng thành gả được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.